

Stephen King

Pavučina snů

Přeložil – David Petřů

Digitalizoval – Stoupa101

NEJPRVE ZPRÁVY

East Oregonian, 25. června 1947

OBCHODNÍK S PROTIPOŽÁRNÍM ZABEZPEČENÍM
ZAHLÉDL „LÉTAJÍCÍ TALÍŘE“

Kenneth Arnold hlásí 9 diskovitých předmětů
„Lesklé, stříbřité, neuvěřitelně rychlé“

Roswell (Nové Mexiko): Daily Record, 8. července 1947

LETECTVO ZÍSKALO „LÉTAJÍCÍ TALÍŘ“
NA RANČI NEDALEKO ROSWELLU

Havarovaný disk odvezli příslušníci tajných služeb

Roswell (Nové Mexiko): Daily Record, 9. července 1947

LETECTVO TVRDÍ, ŽE „TALÍŘ“ BYL
VE SKUTEČNOSTI METEOROLOGICKÝ BALON

Chicago: Daily Tribune, 1. srpna 1947

USAF „NEDOKÁŽE VYSVĚTLIT“ PŮVOD
PŘEDMĚTŮ SPATŘENÝCH K. ARNOLDEM

Od prvního hlášení již 850
dalších pozorování

Roswell (Nové Mexiko): Daily Record, 19. října 1947

TAKZVANÁ VESMÍRNÁ PŠENICE JE PODVOD,
PROHLAŠUJE ROZZLOBENÝ FARMÁŘ

Andrew Hoxon popírá „spojitost s talíři“
Červeně zbarvená pšenice je podle něj
„jenom hloupý vtíp“

Kentucky: Courier Journal, 8. ledna 1948

KAPITÁN LETECKÝCH SIL ZABIT PŘI HONBĚ UFO

Mantellova poslední slova:

„Kovový předmět obrovských rozměrů“
Letectvo mlčí

Brazílie: Nacional 8. března 1957

PODIVNÉ KRUHOVÉ LETADLO SE ZŘÍTILO V MATO GROSSO!

2 ŽENY OHROŽENY POBLÍŽ PONTO PORANU!

„Slyšely jsme zevnitř zvláštní pištivé zvuky,“ prohlašují

Brazílie: Nacional, 12. března 1957

DĚSIVÉ ZJEVENÍ V MATO GROSSO!

Zprávy o Šedých mužích s ohromnými černými očima

Vědci se jen usmívají! Hlášení přicházejí dál!

VE VESNICÍCH ROSTE STRACH!

Oklahoman, 12. května 1965

STÁTNÍ POLICISTA STRÍLÍ NA UFO

Tvrdí, že talíř se vznášel asi 15 metrů nad dálnicí 9
Radar na Tinkerově základně leteckých sil
pozorování potvrzuje

Oklahoman, 2. června 1965

„MIMOZEMSKÉ ROSTLINY" JSOU PODVOD, PROHLAŠUJE ZÁSTUPCE FARMÁŘSKÉHO VÝBORU

„Červený plevel" mají prý na svědomí
mladí sprejeři

Portland (Maine): Press-Herald, 14. září 1965

HLÁŠENÍ O UFO V NOVÉM HAMPSHIRU PŘIBÝVÁ K většině pozorování
došlo v oblasti kolem Exeteru Někteří obyvatelé mají strach z mimozemské invaze

Manchester (Nový Hampshire): Union-Leader, 19. září 1965

OBROVSKÝ PŘEDMĚT SPATŘENÝ NEDALEKO EXETERU

BYL OPTICKOU ILUZÍ Vyšetřovatelé leteckých sil vyvracejí
pozorování státní policie Strážník Cleland Adamant: „Vím, co jsem viděl."

Manchester (Nový Hampshire): Union-Leader, 30. září 1965

EPIDEMIE OTRAVY JÍDLEM V PLAISTOW DOSUD NEVYSVĚTLENA

Přes 300 postižených, většina se uzdravuje
Zástupce Úřadu pro potraviny a léčiva tvrdí,
že na vině jsou nejspíš znečištěné studny

Michigan: Journal, 9. října 1965

GERALD FORD POŽADUJE VYŠETŘENÍ UFO

Předseda republikánů se domnívá, že „Michiganská světla"
mohou být mimozemského původu

Phoenix: Sun, 20. března 1997

„PHOENIXSKÁ SVĚTLA" ZŮSTÁVAJÍ NEVYSVĚTLENA

Fotografie nebyly zfalšovány, tvrdí odborníci
Vyšetřovatelé leteckých sil mlčí

Paulden (Arizona): Weekly, 9. dubna 1997

MASOVÁ OTRAVA JÍDLEM NEVYSVĚTLENA ZPRÁVY O „ČERVENÉ TRÁVĚ" ZAVRŽENY JAKO PODVOD

Derry (Maine): Daily News, 15. května 2000

V JEFFERSONOVĚ TRAKTU ZNOVU HLÁŠENA ZÁHADNÁ SVĚTLA

Tajemník okresu Kineo: „Nevím, co jsou zač, ale stále se vracejí."

Los Angeles Times, 19. listopadu 1978

VĚDCI Z KALIFORNSKÉHO TECHNOLOGICKÉHO INSTITUTU HLÁSÍ
POZOROVÁNÍ OBŘÍHO DISKOVITÉHO PŘEDMĚTU
V MOHAVSKÉ POUŠTI

Tickman: „Byl obklopen malými jasnými světly.“

Morales: „Viděl jsem na rostlinách červený porost
podobný andělským vlasům.“

Los Angeles Times, 24. listopadu 1978

STÁTNÍ POLICIE ANI VYŠETŘOVATELÉ USAF
NENAŠLI V MOHAVSKÉ POUŠTI ŽÁDNÉ „ANDĚLSKÉ VLASY“

Tickman a Morales úspěšně prošli detektorem lži

Možnost podvodu vyloučena

New York Times, 16. srpna 1980

„OBĚTI ÚNOSU MIMOZEMŠŤANY“ SI NENECHAJÍ NIC VYMLUVIT

Psychologové zkoumají kresby takzvaných šedých mužů

Wall Street Journal, 9. února 1985

CARL SAGAN: „NE, NEJSME SAMI.“

Prominentní vědec potvrzuje svou víru v mimozemšťany

Říká: „Pravděpodobnost existence inteligentního života
je nesmírně velká.“

Phoenix: Sun, 14. března 1997

POBLÍŽ PRESCOTTU SPATŘENO OBŘÍ UFO
TUCTY SVĚDKŮ POPISUJÍ BUMERANGOVITÝ PŘEDMĚT

Telefonní centrála na Lukeově základně leteckých sil
zavalena hlášeními

PPDD

Stalo se z toho jejich motto a Jonesy si za boha nedokázal vzpomenout, kdo to začal říkat jako první. *Odplata je pěkná děvka*, s tím přišel on. *To mě poser, Freddy* a půl tuctu dalších, ještě mnohem barvitějších úsloví pocházelo od Bobra. Henry je zase naučil říkat *Jak co přichází, tak i odchází*, byl to přesně jeden z těch zenbuddhistických blábolů, v nichž si už jako kluk liboval. Ale PPDD; jak to bylo s PPDD? Komu se v hlavě vylíhlo tohle?

Vlastně je to fuk. Podstatné je jen to, že druhé polovině věřili, když byli sami čtyři, celému, když jich bylo pět, a samotné první polovině, když zůstali zase jako čtveřice.

Jakmile byli znovu jenom čtyři, celý svět potemněl. Začalo je potkávat mnohem víc dní, kdy si v duchu říkali *To mě poser, Freddy*. Věděli, že to tak je, jen netušili proč. Věděli, že s nimi něco není v pořádku - nebo přinejmenším, že se v něčem liší od ostatních -, jen netušili co. Věděli, že jsou něčím lapeni jako v pavučině, jen netušili čím a jak. A to všechno už dávno před těmi světly na obloze. Dávno před McCarthym a Becky Shueovou.

PPDD: Někdy se člověku daří, na co sáhne. A někdy mu nezbuďe nic než temnota. Jenže jak s tím má potom žít?

1988: Dokonce i na Bobra padne někdy splín

Tvrdit, že v Bobrově manželství všechno tak docela neklapalo, by bylo totéž jako říkat, že start raketoplánu *Challenger* tak docela nevyšel. Joe „Bobr“ Claredon a Laurie Sue Kanopenskyová to spolu táhli osm měsíců, a pak křach, má věrná láska mizí v dáli a pomozte mi sakra někdo se z tohohle srabu vyhrabat.

Bobo je v podstatě veselá kopa, kterýkoli z jeho starých kámošů by vám to potvrdil, jenže teď na něj přišly zlé časy. S žádným ze svých dávných přátel (z těch, jež pokládá za své *skutečné* přátele) se nevidá kromě toho jediného týdne v listopadu, který tráví každý rok spolu; a minulý listopad žil pořád ještě s Laurie Sue. Jejich vztah držel sice už jen na vlásku, to ano, ale pořád ještě držel. Teď tráví mnoho času - příliš mnoho času, dobře si to uvědomuje - v barech staré přístavní čtvrti Portlandu, v hospodě Na pohodě, v baru U námořníka a v Přístavní díře. Zbytečně moc pije a zbytečně moc kouří trávu a ráno by se pak nejraději úplně vyhnul koupelně, aby se tam neviděl v zrcadle; zarudlé oči uhýbají před vlastním obrazem a v hlavě se mu ozývá *Měl bych s tím pitím přestat. Za chvíli budu mít stejný problém jako Pete. Kristovy banány*.

Přestat s pitím, vykašlat se na hospody, fakt bezva nápad, jenže večer je zase zpátky, *polibte mi drdol a jak se tady všichni máte*. Tenhle čtvrtek to vyšlo na Pohodu a už drží v ruce pivo, v kapse má schovaného jointa a z juke-boxu se line nějaká stará instrumentálka, trochu to připomíná The Ventures. Nemůže si pořádně vzpomenout, jak se tahle pecka jmenuje, pochází patrně z doby, kdy on se o muziku ještě nezajímal. Přesto ji zná; od rozvodu často poslouchá jedno místní rádio, kde hrají oldies. Staré hity dokážou člověka ukonejšit. Zato ty nové... Laurie Sue jich znala spousty a měla je ráda, ale Bobrovi nikdy nesydly.

Sál hospody je skoro prázdný, snad půl tuctu chlapů vysedává u baru a další půltucet hraje vzadu kulečnick, Bobr se třemi svými známými sedí v jedné z kójí, popíjejí točeného millerse a snímají balíček zamaštěných karet, aby se vidělo, kdo platí další rundu. Jak se sakra ta instrumentálka s těmi bublavými kytarami jmenuje?

Out of Limits? Telstar? Prdlajs, v Telstar přece hraje syntezátor, a tady žádný synt'ák není. Ostatní se baví o Jacksonu Brownovi, který měl předešlého večera koncert ve středu města a předvedl tam geniálně vychytanou show, alespoň podle George Pelsena, který u toho byl.

„A to zdaleka není všechno, co bylo na tom večeru geniální," prohlásí George a věnuje jim významný pohled. Pak zvedne svou předsunutou bradu a všem ukáže červenou skvrnu na krku. „Víte, co to je?"

„Cucflek, že jo?" hádá poněkud nesměle Kent Astor.

„To si piš," přisvědčí George. „Motal jsem se po vystoupení ještě s několika klukama vzadu kolem šaten, že třeba seženeme Jacksonův autogram. Nebo já nevím, třeba autogram Davida Lindleye. Je to fakt borec."

Kent a Sean Robideau oba souhlasí, že Lindley borec skutečně je - není to sice zrovna kytarovej bůh, to zase ne (Mark Knopfler z Dire Straits je kytarovej bůh; a Angus Young z AC/DC; a - pochopitelně - Clapton), ale i tak je dost dobřej. Umí skvěle improvizovat; jo a taky má fantastický dredy. Až kus pod ramena.

Bobr se do hovoru nezapojuje. Najednou má chuť odsud vypadnout, pryč z téhle zatuchlé, nanicovaté hospody, nalokat se trochu čerstvého vzduchu. Dobře ví, kam George míří, a taky ví, že je to všechno lež.

Vůbec se nejmenovala Chantay, nemáš ani páru, jak se jmenovala, proletěla kolem tebe, jako bys byl vzduch, co jinýho bys taky byl pro holku jako ona, jen další tuctovej dělnickej dlouhovlasák v dalším tuctovém dělnickém městě v Nový Anglii, a pak nastoupila do autobusu, co si její kapela na tohle turné pronajala, a nadobro zmizela z tvýho života. Z tvýho ubohýho nezajímavýho života. Chantays se jmenuje ta skupina, co ji právě posloucháme, žádný Marketts nebo Bar-Kays, ale Chantays, je to „Pipeline" od Chantays, a to, co máš na krku, to není cucflek, to ses pořežal při holení.

Tohle mu letí hlavou a pak zaslechne pláč. Ne tady v Pohodě, ale ve své mysli. Dávno utišený pláč. Proniká mu přímo do mozku, ten pláč, zařezává se do něj jako skleněný střep, tak kurvaroma, udělejte s ním někdo něco, jen ať už přestane brečet.

To já ho utišil, myslí si Bobr. Já to byl. Jedině já ho dokázal utišit. Vzal jsem ho do náruče a zpíval jsem mu.

George Pelsen mezitím vypráví, jak se dveře od šaten konečně otevřely, ale nevyšel z nich Jackson Browne, dokonce ani David Lindley; vyšla trojice mlad'ounekých sboristek, jedna se jmenovala Randi, druhá Susi a třetí Chantay. Úžasný kočičky, vysoký a nádherně udělaný.

„Tý vole," zachraptí Sean a zvedne oči k nebi. Je to podsaditý, menší mladík, jehož veškerá sexuální dobrodružství sestávají z občasných studijních exkurzí do Bostonu, kde očumuje striptérky v klubu Stopprocentní zrzka nebo číšnice v baru NahořeBez. „Tý vole, božská Chantay." A začne ve vzduchu imaginárně onanovat. Bobra napadne, že když už v ničem jiném, tak aspoň v tomhle vypadá Sean vážně jako profesionál.

„No tak jsem se s nima začal bavit... nejvíc s ní, s Chantay, a zeptal jsem se jí, jestli by se nechtěla mrknout, jak to tady v Portlandu v noci žije. A tak jsme..."

Bobo vytáhne z kapsy párátko, zasune si ho mezi rty a okolní dění ztlumí na minimum. Najednou potřebuje na celém světě právě jen to párátko. Ani pivo, co před ním stojí na stole, ani jointa v kapse a už vůbec ne prázdné žvanění George Pelsena o tom, jak si to on a mytická Chantay rozdávali na zadní sedačce jeho pickupu, díky bohu za to fáro, ať se v něm George s kým chce válí, nikdy se na bok nepřevalí.

Povídali, že mu hráli, pomyslí si Bobr a náhle ho přepadne zoufalá deprese, naposledy mu takhle bylo, když si Laurie Sue sbalila věci a odstěhovala se zpátky k matce. Tohle se mu vůbec, ale vůbec nepodobá a on by se najednou ze všeho nejradši zvedl a vypadnul odsud, naplnil si plíce chladným, mořskou solí prosyceným vzduchem a našel si někde telefon. Jo, přesně to by rád udělal, a pak by zavolal Jonesymu nebo Henrymu, nezáleží na tom, kterému z nich, oba by posloužili stejně dobře; rád by se jich zeptal *Hej, kámo, jak se vede a ten dotyčný by odpověděl Vždyť víš, Bobo, PPDD. Žádnej kravál, žádný hraní.*

Zvedne se od stolu.

„Co je?“ obrátí se na něj George. Bobr s Georgem chodil na dvouletou návstevbu ve Westbrooku a tehdy mu připadal jako celkem fajn kluk, jenže návstevbu teď už mají pěkných pár opileckých večerů za sebou. „Kam jdeš?“

„Potřebuju se vyvenčit,“ odpoví Bobr a přehodí si párátko z jednoho koutku do druhého.

„Tak to bys měl pohnout kostrou, ať jsi co nejdřív zpátky, právě se dostávám k tomu nejlepšímu,“ prohlásí George a Bobrovi bleskne hlavou: *vykrojený kalhotky*. Panečku, dneska je ta tajemná ozvěna stejně silná jako za stara, možná je to tím tlakem nebo čert ví.

George trochu ztiší hlas a pokračuje: „Když jsem se jí dostal pod sukni -“

„Jasně, měla vykrojený kalhotky,“ podotkne Bobr. Neunikne mu výraz překvapení - bezmála šoku - v Georgeových očích, ale nevěnuje mu pozornost. „Tuhle část bych si vážně nerad nechal ujt.“

S tím je opustí, zamíří k místnosti pro pány, kde to páchne močí a dezinfekcí, projde kolem ní, pak projde i kolem dam, kolem dveří s cedulkou kancelář a vyklouzne do postranní uličky. Nebe nad hlavou je bílé a vypadá to na déšť, ale ten vzduch! Zhluboka se nadechne a znovu se zamyslí. *Žádnej kravál, žádný hraní.* Nepatrně se usměje.

Asi deset minut se jen tak prochází, přežvykuje párátko a pročišťuje si hlavu. V jednu chvíli, už si nevzpomíná kdy přesně, zahodí jointa, kterého měl schovaného v kapse. A pak z telefonního automatu v Joeově kuřáckých potřebách na Monument Square zavolá Henrymu. Čeká, že se mu ozve záznamník - Henry stále ještě studuje -, ale dneska už je Henry doma a po druhém zazvonění zvedne sluchátko.

„Jak se máš, chlape?“ zeptá se Bobr.

„Vždyť víš,“ odpoví Henry. „Pořád na prd, den jako den. A co ty, Bobo?“

Bobr zavře oči. Na okamžik je všechno zase v pořádku; tak v pořádku, jak to jen na tomhle pojebaném světě může být.

„Stejně jako ty, kámo,“ odpoví. „Stejně jako ty.“

1993: Pete pomáhá dámě v nesnázích

Pete sedí za stolem těsně vedle výstavní místnosti firmy Macdonald Motors v Brightonu a pohrává si v prstech s řetízkem ke klíčům. Přívěsek sestává ze čtyř smaltovaných modrých písmenek: NASA.

Sny stárnou rychleji než snílci, na tuhle trpkou skutečnost přicházel Pete postupně a trvalo mu to mnoho let. Úplně poslední sny navíc často umírají překvapivě těžko, zuby nehty se drží života a tichými, ztrápenými hlásky piští vzadu v mozku. Je to už dávno, co Pete naposledy spal v ložnici oblepené plakáty Apolla a raket Saturn a kosmonautů a záběrů z pobytu ve volném vesmíru (zasvěcencům známém pod zkratkou EVA) a kosmických kabin se štíty začazenými a ohořelými nesmírným žářem při opětovném vstupu do atmosféry a lunárních modulů a

Voyagerů a mezi tím vším jedna fotografie zářivého disku nad dálnicí Interstate 80, kde v odstavném pruhu stojí několik lidí se zacloněnými očima, a titulek pod touhle fotografií hlásá Původ tohoto předmětu vyfotografovaného ROKU 1971 POBLÍŽ ARVADY VE STÁTĚ COLORADO NEBYL NIKDY OBJASNĚN. JDE O NEFALŠOVANÉ UFO.

Je to už dávno.

Přesto ještě letos strávil jeden ze dvou týdnů své dovolené ve Washingtonu, D. C, kde chodil den co den do Národního muzea letectví a kosmonautiky a téměř všechen volný čas se s užaslým úsměvem na rtech potuloval mezi exponáty. Nejdelší dobu věnoval patrně prohlídce měsíčních hornin, nad nimiž si v duchu říkal: *Tyhle kameny pocházejí z místa, kde je nebe věčně černě a vládne tam nekonečné ticho. Neil Armstrong a Buzz Aldrin nasbírali dvacet kilogramů cizího světa a já ho tu mám teď před sebou.*

V téhle chvíli už ale zase sedí za svým stolem, sleduje, jak zvolna míjí den, během něž zatím neprodal jediné auto (když venku prší, kupují lidi auta neradi, a v Peteově části světa drobně mrholí už od časného rána), pohrává si s přívěskem na klíčkách a pokukuje po hodinách. Odpoledne se čas vždycky hrozně vleče, ubíhá tím pomaleji, čím víc se blíží pátá hodina. V pět přijde chvíle na první pivo. Ale před pátou rozhodně ne; v žádném případě. Když člověk pije přes den, musí se neustále hlídat, kolik toho vlastně vypil, protože alkoholici se v tomhle rádi zapomínají. Ale pokud vydrží čekat... pokud vydrží jen tak si pohrávat s přívěskem ke klíčům a čekat.

A stejně jako na první pivo toho dne se Pete těší na listopad. Výlet do Washingtonu v dubnu byl fajn a měsíční kameny naprosto ohromující (ještě dnes jej ohromují, kdykoli si na ně vzpomene), jenže tam byl sám. A být sám už mu tolik fajn nepřipadalo. V listopadu, až si vybere druhý týden dovolené, bude s Henrym a Jonesem a Bobem. Pak si povolí pít i přes den. Když jste totiž hluboko v lesích na lovu se svými přáteli, není na pití přes den vůbec nic špatného. Vlastně je to dokonce jistá tradice. Je to-

Vtom se otevřou dveře a vejde pohledná brunetka. Asi metr pětasedmdesát (a Pete zbožňuje vysoké), něco kolem třicítky. Rozhlédne se po vystavených modelech (nejlepším kouskem je tu patrně nový tmavě fialový thunderbird, ačkoli explorer taky není k zahození), ale na první pohled je znát, že nepřišla nakupovat. Pak si všimne Petea a zamíří k němu.

Pete vstane, pustí přívěsek NASA na desku stolu a vyjde jí naproti ke dveřím kanceláře. Stačil už nasadit svůj nejprofesionálnější úsměv - dvě stě kilowattů, zlato, klidně na to vsad' krk - a teď napřahuje ruku. Její stisknutí je chladné a pevné, ale nedokáže zakrýt, že je rozrušená, zmatená.

„Nejspíš mi řeknete, že něco takového nepřipadá v úvahu," pronese místo pozdravu.

„Ale, ale, takhle s prodávacem aut nikdy nezačínáte," prohlásí Pete. „My totiž zbožňujeme výzvy. Já jsem Pete Moore."

„Těší mě," odpoví, ale už neřekne, že ona se jmenuje Trish. „Mám schůzku ve Fryeburgu, musím tam být zhruba za..." pohlédne na hodiny, které Pete pozoruje celé to uloupané odpoledne, „zhruba za pětáctyřicet minut. Jedná se o klienta, který má zájem o koupi domu, a já se domnívám, že jsem pro něj našla přesně to pravé, v sázce je poměrně velká provize a..." Do očí jí vstoupí slzy a ona musí polknout, aby se zbavila chrapotu, který se jí vetřel do hlasu. „... a já jsem ztratila klíčky!. Pitomý klíčky od auta!"

Otevře kabelku a začne se v ní přehrabovat.

„Ale mám s sebou technický průkaz... a ještě nějaké další doklady... je na nich spousta různých čísel, a tak mě napadlo, že byste třeba... že byste mi třeba dokázal udělat nové, abych mohla jet dál. Tenhle prodej pro mě hrozně moc znamená, pane..." Už si nevzpomíná. Ale jeho se to nijak nedotkne. Moore je stejně obyčejné jméno jako Smith nebo Jones. A navíc, je tak rozrušená. Ztráta klíčků dokáže s člověkem pořádně zamávat. Už to viděl stokrát.

„Moore. Ale stejně dobře slyším i na Petea."

„Můžete mi pomoci, pane Moore? Nebo někdo z vašeho servisního oddělení?"

Jistě, je tam vzadu starý Johnny Damon, a ten by jí určitě ochotně vyhověl, jenže schůzku ve Fryeburgu by stejně nestihla, to je jisté.

„Nové klíčky bychom vám samozřejmě obstarat mohli, ale obvykle to trvá minimálně den a většinou i déle než dva," odpoví.

Ona na něj pohlédne těma hezkýma sametově hnědýma očima, očima zalitýma slzami, a ze rtů jí splyne roztrpčené zaklení. „Sakra! Tak to je v háji!"

Peteovi bleskne hlavou zvláštní myšlenka: připomíná mu jednu dívku, kterou kdysi dávno znal. Nijak zvlášť dobře, vlastně ji nikdo z nich neznal moc dobře, ale přece jen dost na to, aby jí zachránili život. Josie Rinken-Hauerová se jmenovala.

„Já to věděla!" stýská si Trish a už se ani nesnaží zakrýt ten napjatý chrapot v hlase. „Zatracená práce, já to věděla!" Odvrátí se od něj a dá se doopravdy do pláče.

Pete vykročí za ní a zlehka ji vezme za rameno. „Počkejte, Trish. Počkejte chvíli."

Sakryš, to byla chyba, takhle ji oslovit jménem, když se mu sama nepředstavila, ale ona je naštěstí příliš rozrušená a vůbec si toho nevšimne, takže je všechno v pořádku.

„Odkud jste přijela?" zeptá se Pete. „Totiž, nejste přece z Bridgtonu, nebo snad ano?"

„Ne," odpoví. „Sídlíme ve Westbrooku. Dennisonova realitní kancelář. S tím majákem ve znaku."

Pete přikývne, jako by mu to něco říkalo.

„Přijela jsem odtud. Tady jsem se zastavila jen v lékárně pro aspirin, protože před důležitými prezentacemi mě vždycky začne bolet hlava... to všechno ten stres, ach bože, už mě to zase bere, je to jak rány kladivem..."

Pete účastně přikývne. S bolestí hlavy má zkušenosti. U něj ji sice většinou způsobuje nadměrná konzumace piva, ne stres, ale i tak dobře ví, jaké to je.

„Měla jsem ještě chvíli času, tak jsem si zaskočila do toho obchůdku vedle lékárny a dala jsem si tam kávu... kvůli kofeinu, víte, kofein na bolest hlavy taky zabírá..."

Pete znovu přikývne. Na cvokaře sice studoval Henry, nicméně Pete ho už nejednou přesvědčoval, že když chce člověk něco úspěšně prodávat, musí toho o fungování lidské mysli vědět taky spousta. Teď s potěšením sleduje, že se jeho nová přítelkyně začíná pomalu uklidňovat. To je dobře. Dostal totiž nápad, jak by jí mohl pomoci, pokud mu to sama dovolí. Cítí, jak se v něm probouzí to vnitřní cvaknutí. Dělá mu dobře, když mu to uvnitř takhle zacvakne. Nejde o nic velkého, žádný majlant by mu to nevyneslo, jen mu to prostě dělá dobře.

„A taky jsem si zašla přes ulici k Rennymu. Koupila jsem si šátek... kvůli tomu dešti, chápete..." Dotkne se svých vlasů. „Pak jsem se vrátila k autu... a ty pitomý klíčky byly pryč! Tak jsem se postupně vrátila k Rennymu, pak do toho

krámku i do lékárny, ale nikde nejsou! Takže teď nemám šanci stihnout tu schůzku!"

Do hlasu se jí vrátila tíseň. Očima znovu zabloudí k hodinám. Pro něj se čas vleče; pro ni letí jako splašený. To je holt ten rozdíl mezi lidmi, pomyslí si Pete. Přinejmenším jeden z rozdílů.

„Uklidněte se," snaží se ji utiшит. „Jen se na chvíli uklidněte a dobře mě poslouchajte. Zajdeme ještě jednou do lékárny, společně, a pořádně to tam prohledáme."

„Určitě tam nejsou! Dívala jsem se u všech okýnek, dokonce i na pult, u kterého jsem dostávala ten aspirin, ptala jsem se té slečny -"

„Rozhodně neuškodí, když se přesvědčíme ještě jednou," opáčí Pete. Pak ji nasměruje ke dveřím a dlaní jí zlehka zatlačí do kříže, aby ji přiměl k chůzi. Líbí se mu vůně jejího parfému a ještě víc se mu líbí její vlasy, jsou vážně nádherné. A když vypadají takhle pěkně za deštivého dne, jak by asi vypadaly na sluníčku?

„Ale moje schůzka -"

„Pořád ještě máme čtyřicet minut," přeruší ji. „Teď, co odjeli všichni letní turisté, to do Fryeburgu netrvá ani dvacet. Věnujeme deset minut na hledání vašich klíčků, a když je nenajdeme, tak vás tam hodím."

Nedůvěřivě na něj pohlédne.

On se však obrátí do vedlejší kanceláře. „Dicku!" zavolá. „Hej, Dickouši!"

Dick Macdonald vzhledne od zpřeházeného štosu účtů.

„Dovvědč prosím tě tady dámě, že když na to přijde, dovezu ji bezpečně až do Fryeburgu."

„Jistě, s ním se nemusíte ničeho bát, paní," přisvědčí Dick. „Není to ani sexuální maniak, ani pirát silnic. Jenom se vám cestou pokusí prodat nové auto."

„To věřím," řekne ona a nepatrně se usměje, „ale u mě mu to dá asi zabrat."

„Když tak mi ber telefon, jo, Dicku?" požádá Pete.

„Hm, to bude vážně fuška. V tomhle počasí aby člověk odháněl zákazníky holí."

Pete společně s brunetkou - Trish - vyjdou ven, přejdou vedlejší ulici a po nějakých patnácti metrech dorazí na hlavní. Bridgtonská lékárna je hned druhá budova vlevo. Mrholení zesílilo; už se dá skoro mluvit o dešti. Trish si přes hlavu přehodí nový šátek a pohlédne na Petea, který je prostovlasý. „Celý promoknete."

„Já jsem ze severu," odvětí on. „Tam vyrůstáme v tvrdých podmínkách."

„Vážně si myslíte, že je dokážete najít?" zeptá se ona.

Pete pokrčí rameny. „Možná. Na hledání věcí jsem odborník. Už od mala."

„Vy víte něco, co já ne?" zajímá se ona.

Žádný kravál, žádný hraní, napadne ho. Ví asi tolik, dámo.

„Kdepak," odpoví. „Zatím ne."

Vejdou do lékárny a nade dveřmi se rozcinká zvonek. Dívka za pultem vzhledne od nějakého časopisu. Ve tři dvacet deštivého pozdně zářijového odpoledne je lékárna docela prázdná. Jsou tu jen oni tři a pan Diller za pultem s léky na předpis.

„Ahoj, Pete," pozdraví lékárnice.

„Čau, Cathy, jak se vede?"

„No vždyť víš sám - hrozně se to vleče." Pak se obrátí k brunetce. „Je mi líto, mladá paní, dívala jsem se ještě jednou, ale nenašla jsem je."

„To nevádí," odpoví Trish s chabým úsměvem. „Tenhle gentleman se nabídl, že mě na tu schůzku dovezde."

„Jo, Pete je v pohodě," prohlásí Cathy, „i když s tím gentlemanem bych to

radši nepřeháněla."

„Měla by sis dávat pozor na jazyk, kočičko," usadí ji s úsměvem Pete. „Nebo na tebe pošlu konkurenci z Naples." Potom mrkne vzhůru na hodiny. Teď už i pro něj uhání čas mnohem rychleji. Bezva, docela příjemná změna.

Pete se obrátí k Trish. „Takže nejdřív jste přišla sem. Pro aspirin."

„Přesně tak. A k tomu krabičku anacinu. Pak jsem měla ještě chvíli čas, tak jsem -"

„Já vím, zaskočila na kafe vedle k Christie a nakonec přes ulici k Rennymu."

„Ano."

„Nezapíjela jste doufám ten aspirin horkou kávou?"

„Ne, mám v autě láhev Polské vody." Ukáže oknem ven na zeleného Forda Tauruse. „Takže jsem si nejdřív zašla tam. Ale na sedadlo už jsem se dívala taky, pane - Pete. I do zapalování." Věnuje mu netrpělivý pohled, kterým jako by říkala: Je mi jasné, co si myslíš: *jalová husa*.

„Ještě jednu otázku," pokračuje Pete. „Když vám ty klíčky najdu, zajdete se mnou na večeři? Počkal bych na vás u Západních doků. Je to na cestě mezi -"

„Já vím, kde jsou Západní doky," opáčí ona. Navzdory svým nesnázím se tváří pobaveně. Cathy za pultem už se ani nesnaží předstírat, že si čte časopis. Tohle je mnohem lepší než celá červená knihovna. „Jak si ale můžete být jistý, že nejsem vdaná, nebo tak něco?"

„Nemáte snubní prstýnek," odpoví okamžitě Pete, přestože se jí až dosud vůbec nepodíval na ruce, rozhodně ne nijak podrobněji. „Kromě toho jsem mluvil jen o pečených škeblích, zelném salátu a jahodovém poháru, ne o celoživotních závazcích."

Trish pohlédne na hodiny. „Pete... pane Moore... obávám se, že v téhle chvíli nemám ani nejmenší náladu na flirtování. Pokud budete tak laskavý a svezete mě, ráda s vámi na tu večeři zajdu. Ale -"

„To mi úplně stačí," zarazí ji. „Ale pojedete svým vlastním autem, takže na vás počkám až tam. Hodí se vám půl šesté?"

„Klidně, hodí, ale -"

„V pořádku." Pete se cítí šťastný. To je dobře; to je hrozně dobře, že se cítí šťastný. Většinu dní v těch několika posledních letech se mu všechno, z čeho by mohl být šťastný, obloukem vyhýbalo, ani neví proč. Je to snad tím, že tráví až příliš mnoho dlouhých a bezduchých nocí po barech kolem třístadvojky mezi Bridgtonem a North Conwayem? Možná, ale je to všechno? Nejspíš ne, teď však není čas nad tím hloubat. Ta dáma potřebuje stihnout schůzku. Když ji stihne a prodá ten dům, kdo ví, co všechno by to Peteovi mohlo vynést? A i kdyby mu to nic nevyneslo, přesto je rozhodnutý jí pomoci. Ví, že to dokáže.

„Teď se budu chovat trošku divně, ale nedělejte si starosti, ano? Je to jen takový trik, jako když si položíte prst pod nos, abyste zadržela kýchnutí, nebo když si poklepete na čelo, abyste si vzpomněla na něčí jméno. Chápete?"

„Jistě, aspoň myslím," odpoví popleteně Trish.

Pete zavře oči, zvedne si před obličej zlehka sevřenou pěst a vystrčí ukazováček. Začne jím pomalu tikat sem a tam.

Trish se ohlédne na Cathy za pultem. Ta jen pokrčí rameny, jako by říkala Kdo ví?

„Pane Moore?" Hlas jí teď zní poněkud znepokojeně. „Pane Moore, možná bych spíš měla -"

Pete otevře oči, zhluboka se nadechne a spustí ruku. Obrátí hlavu ke dveřím.

„Dobře," prohlásí, „takže jste vešla..." Oči se mu pohybují, jako by ji

sledoval přicházet. „Až jste se dostala k pultu..." Tam se oči zastaví. „Nespíš jste se zeptala: ‚U kterého okýnka dostanu aspirin?‘ Nebo něco na ten způsob."

„Ano, chtěla jsem -"

„Ale taky jste si tu něco koupila." Vidí to na polici se sladkostmi, jasně žlutá barva tam označuje cosi zhruba velikosti lidské dlaně. „Že by mounds?"

„Snickers." Trish má hnědé oči rozšířené překvapením. „Jak to víte?"

„Takže jste si vzala snickers a pak jste si tady vyzvedla aspirin..." Pete teď hledí k okénku číslo 2. „Nakonec jste zaplatila a odešla... pojd'me na minutku ven. Měj se, Cathy."

Cathy jen přikývne, oněmělá úžasem.

Pete vyjde ze dveří, vůbec nevnímá zacinkání zvonku, nevnímá déšť, který teď skutečně je deštěm. Žlutá ho vede po chodníku, ale pomalu začíná blednout. Déšť ji smývá. Přesto ji pořád vidí a nesmírně ho těší, že ji vidí. Těší ho i to vnitřní zacvaknutí. Bezva. Takže zase jednou nit. Je to už hodně dávno, co ji naposled spatřil takhle jasně.

„Zpátky k autu," pronese, víceméně sám pro sebe. „Zpátky, abyste si vzala vodu a měla čím zapít ten aspirin..."

Zvolna dojde po chodníku až k taurusu. Trish mu kráčí v patách, v očích stále větší znepokojení. Téměř strach.

„Otevřela jste dveře. Měla jste u sebe kabelku... klíčky... krabičku s aspirinem... ty snickers... s tímhle vším jste žonglovala z ruky do ruky... a právě v té chvíli..."

Skloní se, ponoří ruku až po zápěstí do vody, která proudí odtokovým žlabem, a cosi vytáhne. S gestem varietního kouzelníka otevře dlaň. Ve světle pošmourného dne se zalesknou stříbrné klíčky.

„...jste je upustila."

Trish si je v první chvíli vůbec netroufá vzít. Jen na něj zírání, jako by jí právě přímo před očima předvedl opravdové kouzlo, jako by byl skutečný čaroděj.

„No tak," vybídne ji a úsměv mu při tom trochu povadne. „Vemte si je. Vždyť na tom nebylo nic zas až tak nadpřirozeného. Z větší části prostá dedukce. V podobných věcech jsem jednička. Až se jednou ztratíte, měla byste mě mít s sebou v autě. Dokážu se vymotat úplně ze všeho."

Pak si Trish vezme klíčky. Spěšně se po nich natáhne, ale dává si dobrý pozor, aby se při tom nedotkla jeho prstů, a on okamžitě ví, že s ním na večeri nepůjde. Ani nepotřebuje žádný zvláštní dar, aby tohle poznal; stačí mu jediný pohled do jejích očí, z nichž teď vyzařuje spíš strach než vděčnost.

„Díky... mockrát děkuju," vypraví ze sebe. Najednou dává bedlivě pozor, jak daleko od sebe stojí, a je zřejmé, že si nepřeje, aby se ta vzdálenost byť jen o krok zmenšila.

„Byla to maličkost. Hlavně nezapomeňte: v půl šesté u Západních doků. Nejlepší pečené škeble v téhle části státu." Zuby nehty se drží fikce. Někdy se jí člověk držet musí, ať se uvnitř cítí jakkoli. A přestože jistý díl radosti dnešního odpoledne z Petea už vyprchal, trochu jí přece jen zůstalo; viděl nit, a to mu vždycky zlepšil náladu. Je to sice jen drobnost, ale i tak je příjemné vědět, že tuhle schopnost stále ještě má.

„V půl šesté," opakuje Trish, ale pohled, který mu věnuje, zatímco otevírá dveře auta, si v ničem nezadá s pohledem, jakým byste obdařili psa, o němž víte, že by se vám s radostí zahryzl do lýtka, jen kdyby se dostal ze řetězu. Je vážně šťastná, že s ním nebude muset jet do Fryeburgu v jeho voze. Ani na tohle nepotřebuje Pete umět číst myšlenky, aby to poznal.

Zůstane tam stát v dešti a sleduje ji, jak couvá z šikmého parkovacího pruhu, a když potom projíždí kolem, zamává jí tak, jak spokojení prodavači aut za odjíždějícím vozidlem obvykle mávají. Ona mu odpoví jen nepatrným, zběžným pohybem prstů, a když se Pete navečer objeví u Západních doků (pro všechny případy už ve čtvrt na šest, dochvilnost nade vše), ona tam samozřejmě není a není tam ani o hodinu později. Pete se i přesto nějakou chvíli zdrží, sedí u baru, popíjí pivo a sleduje dopravní ruch na třístadvojce. Asi v pět čtyřicet se mu zdá, že zahlédl zeleného tauruse, jak se bez zpomalení přehnal kolem a záhy zmizel v dešti, teď už vlastně v pořádném lijáku, zeleného tauruse, kolem nějž plála slabá žlutavá svatozář, která se ovšem v šedivém podvečeru okamžitě ztratila.

Pořád na prd, den jako den, pomyslí si, veškerá radost už je pryč a její místo opět zaujal smutek, smutek, který mu připadá jako cosi zaslouženého, jako odplata za jakousi ne tak docela zapomenutou zradu. Zapálí si cigaretu - za starých časů, jako kluk, si často hrál na to, že kouří, ale dnes už nic předstírat nemusí - a objedná si další pivo.

Milt mu ho donese, ale neodpustí si poznámku: „Měl bys to taky něčím zajíst, Pete.“

Pete si tedy poručí talíř pečených škeblí, a zatímco postupně popíjí několik dalších piv, dokonce jich pár namočených v tatarské omáčce i sní. Ještě než se zvedne, aby se přesunul do nějaké jiné putyky, kde ho tak dobře neznají, zkusí zavolat Jonesymu tam dolů do Massachusetts. Ale Jonesy s Carlou si tuhle vzácnou noc užívají někde venku, takže se mu v telefonu ozve jen dívka, která jim hlídá děti, a ptá se, jestli chce nechat nějaký vzkaz.

Pete už málem řekne, že ne, ale pak ho něco napadne. „Jen mu povězte, že volal Pete. Povězte mu, že vzkazuju: PPDD.“

„P... P... D... D.“ Dívka si to pečlivě zapisuje. „Bude vědět, co -“

„Jistě,“ přisvědčí Pete, „určitě bude vědět.“

O půlnoci už sedí opilý v nějakém novohampshirském zapadáku, U blátivého Kazana, nebo snad U klátivého berana, a pokouší se vysvětlit nějaké mladé žábě, která je stejně namol jako on, že byl kdysi pevně přesvědčený, že bude prvním člověkem, který stane na Marsu, a přestože ta holka příkyvuje a pořád opakuje jo-jo-jo, má Pete dojem, že nemyslí na nic jiného, než že by do sebe ráda ještě před zavíračkou hodila posledního panáka kávové brandy. A je to tak v pořádku. Jemu na tom nesejde. Zítra se možná probudí s bolestí hlavy, ale i tak půjde do práce a možná prodá nějaké auto a možná taky ne, ale ať tak, nebo tak, život poběží dál. Třeba prodá toho fialového thunderbirda, pa pa, miláčku, ať jsou na tebe hodní. Kdysi mu připadal jeden den jako druhý, ale bylo to docela fajn, zatímco dneska se časy pořád mění, a přitom je všechno na prd. Pete je ale přesvědčený, že se s tím nějak naučí žít, protože pro chlapa jako on platí jediná zásada: PPDD. S tím se holt nedá nic dělat. Člověk vyroste, dospěje a nezbývá mu než si zvyknout, že život pro něj přichystal mnohem míň, než v kolik doufal; že automat na sny na sobě má velkou ceduli s nápisem mimo provoz.

V listopadu pojedje s kamarády na lov, takže se přece jen má na co těšit... na tohle a možná i na to, jak ho tahle opilá žába s rozmazanou rtěnkou venku v jeho autě pěkně postaru nádherně vykouří. Kdyby chtěl víc, jen by si sám podepisoval předpis na srdcebol.

Sny jsou pro děti.

V pokoji je šero. Henry tu má vždycky šero, když očekává pacienta. Případá mu pozoruhodné, jak malé procento z nich si toho všimne. Domnívá se, že za to může především stav jejich mysli, neboť v těch bývá často taky šero. Nejčastěji jej navštěvují neurotici (*Je jich jako hub po dešti*, řekl jednou Jonesymu, když spolu byli, ha ha, po dešti na houbách) a Henry dospěl k závěru - vědecky zcela nepodloženému -, že jejich problémy fungují jako jakýsi polarizační štít, který je odděluje od zbytku světa. S tím, jak se prohlubuje neuróza, prohlubuje se zároveň i vnitřní temnota. Většinou ke svým pacientům cítí jistý odtažitý soucit. Někdy mu je jich líto. Jen několik málo z nich v něm probouzí netrpělivost. A jedním z takových je i Barry Newman.

Když pacienti vstoupí do Henryho ordinace poprvé, okamžitě jsou postaveni před volbu, kterou však sami obyčejně vůbec nezaregistrují. Jakmile vejdou, spatří před sebou příjemný (ač poněkud šerý) pokoj s krbem po levé straně. V tom plápolá jedno z oněch nikdy nehasnoucích polínek, ocel zamaskovaná jako březové dřevo, vtipně zakrývající čtyři plynové hořáky. Vedle krbu stojí ušák, v němž vždycky sedí Henry, pod prvotřídní reprodukcí Van Goghových *Slunečnic*. (Henry čas od času přesvědčuje své kolegy, že každý psychiatr by měl mít v ordinaci alespoň jednoho Van Gogha.) Na druhé straně pokoje, naproti ušáku, stojí pohodlná židle a gauč. Henry je vždycky předem zvědavý, kam se jeho nový pacient usadí. Provozuje svou živnost už dost dlouho na to, aby věděl, že co si pacient vybere poprvé, to si bude vybírat i po většinu budoucích sezení. Dala by se o tom napsat nějaká studie. Henry to ví, jenže se mu zatím nepodařilo vyvodit základní tezi. Navíc zjišťuje, že má poslední dobou o takové věci jako studie a články v odborných časopisech a schůze a semináře stále menší zájem. Dříve pro něj znamenaly hodně, ale spousta se toho změnila. Méně spí, méně jí a taky se méně směje. Temnota vstoupila i do jeho vlastního života - přes onen polarizační filtr - a Henry zjišťuje, že proti tomu vlastně ani nemá námitky. Natožpak vnitřní světlo, aby jí čelil.

Barry Newman byl od začátku gaučař, ale Henry nikdy ani omylem nesklouzl k domněnce, že by to mohlo mít něco společného s Barryho duševním stavem. Gauč je pro Barryho prostě mnohem pohodlnější, přestože mu Henry často musí podávat ruku, aby se Barry vydrápal na nohy, když jeho pětáctýřicet minut vyprší. Barry Newman je vysoký přesně metr sedmdesát a váží sto devadesát kilo. Není divu, že si tyká spíše s gaučem než se židlí.

Sezení s Barrym Newmanem nezřídka nabývají podoby nekonečných, jednotvárných výčtů gastronomických dobrodružství uplynulého týdne. Ne že by byl Barry v jídle nějak obzvláště vybíravý, to rozhodně ne, ba právě naopak. Barry zhltně všechno, co náhodou zabloudí na jeho oběžnou dráhu. Barry je stroj na likvidaci potravin. A paměť má, přinejmenším v tomto směru, přímo eidetickou. Barry Newman a jídlo, to je totéž jako Henryho starý kamarád Pete a zeměpis.

Henry už vzdal veškerou snahu tahat Barryho od jednotlivých stromů a přesvědčovat ho, ať si prohlédne celý les. Částečně na tom nese vinu Barryho dobrácká, nicméně neúprosná touha bavit se o různých zvláštностech jídel; částečně je to zaviněno i tím, že Henry nemá Barryho rád, a nikdy neměl. Barryho rodiče jsou mrtví. Táta odešel, když bylo Barrymu šestnáct, máma, když mu bylo dvaadvacet. Zanechali po sobě slušný nemovitý majetek, ale toho se Barry až do svých třicátých narozenin nesmí dotknout. Teprve tehdy dostane zmocnění nakládat s ním podle svého... pokud bude pokračovat v terapii. Pokud ne, zůstane majetek ve správě úřadů, dokud nebude Barrymu padesát.

Henry pochybuje, že se Barry té padesátky dočká.

Krevní tlak (jak se Henrymu jednou pyšně pochlubil) má sto devadesát na

sto čtyřicet.

Barryho souhrnné cholesterolové číslo činí dvě stě devadesát; je to lipidový zlatý důl.

Jsem chodící mrtvice, jsem chodící infarkt, svěřil se Henrymu a řekl to se škodolibou vážností člověka, který dokáže unést tvrdou, chladnou pravdu, protože je v duchu nezvratně přesvědčen, že jeho podobný konec potkat nemůže, jeho ne, kdepak, jeho ne.

„Na oběd jsem se stavil v Burger Kingovi a dal jsem si dvojitý extramenu," vypráví právě teď. „Vážně ho zbožňuju, zvlášť kvůli tomu horkýmu sejru, kterej úplně teče." Jeho masité rty - překvapivě malé rty na tak mohutnou postavu; připomínají hubu kapra - se sevřou a trochu se zachvějí, jako by se na jazyku za nimi právě rozplýval ten fantastický horký sýr. „Taky jsem si dal šejk a cestou domů jsem do sebe hodil ještě dvě mallomarsky. Pak jsem si chvíli dáchnul, a hned jak jsem vstal, šoupl jsem do mikrovlnky balíček mražených vafelí. „Vafle značky Eggo posílí vám ego!" vykřikne a rozesměje se. Je to smích člověka, kterému právě vytanula na mysl nějaká příjemná vzpomínka - pohled na západ slunce, dotek pevných ženských ňader přes tenkou hedvábnou košilku (ne že by Barry, alespoň podle Henryho odhadu, někdy něco takového zažil) nebo akumulované teplo plážového písku.

„Většina lidí si dělá vafle v toustovači," pokračuje Barry, „ale podle mě jsou potom moc křehký. Z mikrovlnky jsou pěkně horký, a přitom měkký. Horký... a měkký." Olízne si své kapří rty. „Cítil jsem se trochu provinile, že jsem spořádal celej balíček." Tuhle poslední větu prohodí jen jakoby mimochodem, jako by si vzpomněl, proč tady u Henryho vlastně sedí. Podobné drobné přiznání utrousí tak čtyřikrát pětikrát každé sezení... a potom honem zpátky k jídlu.

Zatím Barry dospěl k úternímu večeru. Jelikož je dnes pátek, zbývá ještě spousta jídel a svačinek, kterými se musí probrat. Henry nechá svou mysl volně toulat. Barry je jeho dnešní poslední pacient. Až dospěje na konec své kalorické inventury, vrátí se Henry do bytu, aby si sbalil. Zítra vstává v šest ráno a někdy mezi sedmou a osmou u něj před domem zastaví Jonesy. Naskládají si věci do starého scoutu, jež už si Henry nechává výhradně na společné podzimní výlety, a kolem půl deváté vyrazí na sever. Cestou vyzvednou v Bridgtonu Petea, a nakonec Bobra, který dosud žije poblíž Derry. K večeru dorazí do Díry ve zdi nahoře v Jeffersonově traktu, zasednou do obývacího ke kartám a budou při tom poslouchat, jak v okapech hučí vítr. V rohu kuchyně se budou o zeď opírat jejich pušky a na věšáku u zadních dveří budou viset lovecké lístky.

Sejde se se starými přáteli, a to mu vždycky připadá, jako by se vracel domů. Na celý týden se ten polarizační filtr možná trochu nadvzdvihne. Budou si vykládat o starých časech, budou se řehtat Bobrovu sakrování a jako speciální atrakce navíc se někomu z nich možná podaří skolit jelena. Pohromadě je jim pořád ještě dobře. Pohromadě se jim daří porazit čas.

Daleko v pozadí se nadále ozývá monotónní drmolení Barryho Neumana. Vepřová žebírka a bramborová kaše a vařený kukuřičný klas, celý zalitý máslem, a čokoládový dort od firmy Peperidge Farm a mísa pepsicoly, v níž plavou čtyři kopečky zmrzliny Chunky Monkey a smažená vejce vařená vejce ztracená vejce...

Henry ve správných okamžicích přikyvuje a všechno to slyší, aniž poslouchá. To je starý psychiatrický trik.

Bůh ví, že Henry a jeho přátelé mají spousta vlastních problémů. Bobr nerad mluví o svých poměrech se ženami, Pete moc pije (víc než moc, alespoň podle

Henryho), Jonesy s Carlou se jen tak tak vyhnuli rozvodu a Henry se právě potýká s depresí, která mu v každém ohledu připadá stejně svůdná jako nepříjemná. Ano, mají své problémy. Ale pohromadě je jim pořád dobře, pořád se dokážou rozveselit, a zítra večer budou zase všichni spolu. Letos na celých osm dní. To je fajn.

„Vím, že jsem to neměl dělat, ale časně ráno mě zase přepadlo to příšerný nutkání. Možná za to může nízká hladina cukru v krvi, jo, myslím, že to bude tím. No prostě jsem snědl zbytek toho dortu, co jsem měl v lednici, pak jsem nasedl do auta a zajel jsem si do Dunkin' Donuts, abych si dal jablkový koláč a čtyři...”

Henry, v myšlenkách dosud u každoroční lovecké výpravy, která začíná už zítra, si vůbec neuvědomuje, co říká, až je to najednou venku.

„Možná tohle tvé nutkání k jídlu, Barry, možná to má něco společného s přesvědčením, že jsi zabil svou matku. Co myslíš?”

Proud slov se zarazí uprostřed věty. Henry vzhlédne a vidí, že Barry Newman na něj zírání očima tak vyvalenýma, že jsou zřetelně vidět i mezi těmi vrstvami tuku. A přestože si uvědomuje, že by měl přestat - jemu do téhle věci vůbec nic není, nemá absolutně nic společného s jeho terapií -, on přestat nechce. Možná za to částečně mohou i myšlenky na staré kamarády, ale největší podíl nepochybně nese ten šokovaný výraz v Barryho tváři, celý ten obličej bledý jako stěna. Ze všeho nejvíc jde Henrymu na nervy Barryho samolibost. Vnitřní přesvědčení, že nemá nejmenší důvod měnit své sebedestruktivní chování, natožpak pátrat po jeho kořenech. „Jsi přece přesvědčený, že jsi ji zabil, nebo snad ne?” zeptá se Henry. Hovoří nenucené, bezmála vesele.

„Já - já nikdy - nesnesu, aby -”

„Křičela a křičela, volala, že má bolesti v hrudníku, ale to pochopitelně říkala často, vid'š? Skoro každý týden. Někdy se zdálo, že skoro každý den. Křičela na tebe dolů do přízemí. „Barry, zavolej doktoru Withersovi. Barry, zavolej ambulanci. Barry, vytoč 911.”

Nikdy spolu o Barryho rodičích nemluvili. Barry by to svým smířlivým, tučným, neúprosným chováním prostě nepřipustil. Začal by o nich hovořit - nebo by se aspoň zdálo, že chce hovořit o nich -, a pak tu máš, už by zase vyprávěl o pečeném jehněti nebo pečeném kuřeti nebo pečené kachně s pomerančovou omáčkou. Zpátky k inventuře. Jelikož Henry neví nic o Barryho rodičích a obzvláště ne o dni, kdy zemřela Barryho matka, kdy spadla z postele, pomohla koberec, stále křičela a křičela, sto padesát kilogramů živé váhy, tak nechutně tlustá, křičela a křičela. Správně o tom neměl nic vědět, protože mu o tom nikdo nic neřekl, a přece to věděl. Barry byl tehdy o dost hubenější. Relativně štíhlý devadesátikilový mladík.

Tohle je Henryho verze nitě. Způsob, jak ji on vidí. Už ji nespátril dobrých pět let (jen se mu čas od času zjevuje ve snech), myslel si, že už to všechno skončilo, a teď ji tu má znovu.

„Seděl jsi před televizí a poslouchal, jak křičí,” pokračuje. „Seděl jsi tam, díval ses na talkshow Ricki Laneové a jedl - co? - tvarohový koláč Sary Lee? Vaničku zmrzliny? Nevím. Ale nechal jsi ji křičet.”

„Přestaň!”

„Nechal jsi ji křičet - a vlastně, proč ne? Ječela jako Viktorka celý život. Nejsi žádný hlupák a víš, že je to pravda. Takové věci se stávají. To, myslím, víš taky. Ty prostě rád jíš, Barry, a tak jsi sám pro sebe vymyslel roli ve vlastním drobném dramatu Tennessee Williamse. Jenže víš ty co, Barry? Ono tě to opravdu zabije. Uvnitř, hluboko v duši, tomu sice nevěříš, ale je to tak. Srdce ti už teď bije jako oběť předčasného pohřbu, která buší pěstmi na víko rakve. Jak asi bude vypadat po dalších čtyřiceti padesáti kilech?”

„Drž -“

„Až sebou jednou sekneš, Barry, bude to jako pád Babylonské věže uprostřed pouště. Lidé, kteří uvidí, jak se kácíš k zemi, se o tom budou bavit celé roky. Země se otřese tak, že budou padat talíře z polic -“

„*Přestaň!*“ Barry už se zvedl z gauče, tentokrát ani nepotřeboval, aby mu Henry podal ruku, v celém obličejí je smrtelně bledý až na dvě malé růžičky rozkvetlé uprostřed tváří.

„- kafe se bude vylévat z hrnků a ty se pomočíš stejně jako ona -“

PŘESTAŇ!“ zaječí Barry Newman. „*PŘESTAŇ, TY ZRŮDO!*“

Jenže Henry nemůže. Prostě nemůže. Vidí nit, a když vidíte nit, nemůžete jí jen tak poručit, aby zmizela.

„- leda by ses probudil z tohoto jedovatého snu, který sníš. Víš, Barry -“

Ale Barry nechce vědět, on rozhodně neví. Vyběhne ze dveří, široké půlky se mu jen třesou, a je pryč.

Henry chvíli jen sedí na místě, nehýbe se, poslouchá vzdalující se hřmění bizoního stáda vtěsnaného do osoby Barryho Newmana. Předpokoj je prázdný; Henry nemá sekretářku. S Barryho odchodem je týden u konce. Co víc si přát. Jenže tentokrát to skončilo pěkným průšvihem. Přejde ke gauči a natáhne se na něj.

„Doktore, pronese do prázdná, právě jsem něco příšerně posral.“

Co přesně, Henry?

Řekl jsem pacientovi pravdu.

Copak když známe pravdu, Henry, copak nás to neosvobodí?

Ne, odpoví sám sobě, s pohledem upřeným do stropu. Ani trochu.

Zavři oči, Henry.

Dobře, doktore.“

Zavře oči. Pokoj nahradí tma a to je dobře. Tma se stala jeho přítelem. Zítra uvidí i své ostatní přátele (přinejmenším tři z nich) a zase jednou se bude těšit ze světla. Ale teď... teď...

„Doktore?“

Ano, Henry.

Tohle je ukázkovej případ PPDD. Víte to?

A co to znamená, Henry? Co to znamená pro tebe?

Všechno,“ odpoví se zavřenýma očima, a pak dodá: „Nic.“ Ale to je lež. Rozhodně ne první, kterou na tomto místě řekl.

Leží na gauči, oči zavřené a ruce složené na prsou, a za chvíli už spí.

Následujícího večera dorazí všichni čtyři do Díry ve zdi a užijí si báječných osm dní. Jenže báječné lovecké výpravy se pomalu chýlí ke konci, zbývá jich už jen pár, přestože nikdo z nich o tom samozřejmě nemá nejmenší tušení. Opravdová temnota je stále ještě pár let vzdálená, ale už se blíží.

Temnota se blíží.

2001: Jonesy má pohovor se studentem

Dny, které mají změnit náš život, nikdy nepoznáme předem. Možná je to tak dobře. Dnes je den, který má změnit život Jonesyho, a Jonesy stojí ve svém kabinetu ve třetím poschodí Univerzity Johna Jaye, vyhlíží z okna na nepatrný výřez Bostonu a přemýšlí o tom, jak hrozně se T. S. Eliot spletl, když nazval duben tím nejkrutějším měsícem jen proto, že se tehdy nějaký potulný truhlář z Nazaretu údajně nechal ukřižovat za podněcování k rebelii. Každý, kdo žije v Bostonu, ví, že nejkrutější měsíc je březen, který člověka navnadí několika slunnými dny falešné

naděje, a pak na něj škodolibě sešle nové plýskanice. Dnešek je právě jedním z takových nedůvěryhodných dní, kdy to vypadá, že možná už skutečně přichází jaro, a Jonesy zvažuje, že až vyřídí tu nepříjemnost, která jej za chvíli čeká, možná si vyrazí na procházku. V tomto okamžiku Jonesy samozřejmě ještě netuší, jak odporně se může i takhle hezký den zvrtnout, ani ve snu by ho nenapadlo, že večer bude ležet v nemocničním sále, celý rozmlácený, a bude bojovat o holý život.

Pořád na prd, den jako den, napadne ho, avšak tentokrát ho čeká den tak na prd jako žádný jiný.

Najednou zazvoní telefon a Jonesy ho okamžitě zvedne, naplněn slibnou předtuchou, že je to ten mládenec Defuniak, který chce zrušit jejich schůzku o jedenácté. Nejspíš zvěřil, co visí ve vzduchu, pomyslí si Jonesy a ostatně není daleko od pravdy. Obyčejně jsou to totiž studenti, kdo žádá o setkání s učiteli. A když takový mladík dostane zprávu, v níž se praví, že si jeden z jeho učitelů přeje setkat se s ním... inu, to pak člověk nemusí být žádný raketový inženýr, aby se dovtípil, oč tu běží.

„Prosím, Jones,“ ohlásí se do sluchátka.

„Nazdar, Jonesy, tak co, jak jde život?“

Ten hlas by poznal kdekoli. „Henry! Nazdar! Dobře, život jde dobře!“

Ve skutečnosti život vůbec nevypadá takhle růžově, rozhodně ne, když vám má za čtvrt hodiny zaklepat na dveře pan Defuniak, ale všechno je relativní, nebo snad ne? Ve srovnání s tím, kde bude za dvanáct hodin od tohoto okamžiku, napojený na všechny ty pípající přístroje, s jednou operací za sebou a třemi dalšími před sebou, se Jonesy momentálně stále ještě má, jak se říká, jako v bavlnci.

„Tak to rád slyším.“

Možná Jonesy zaslechl v Henryho hlase určité napětí, ale mnohem spíš prostě jen něco vycítil.

„Henry? Děje se něco?“

Ticho. Jonesy už se chce zeptat znovu, když vtom Henry konečně odpoví.

„Včera zemřel jeden můj pacient. Náhodou jsem v novinách zahlédl nekrolog. Jmenoval se Barry Newman.“ Na chvíli se odmlčí. „Byl to gaučař.“

Jonesy nemá tušení, co to znamená, ale je mu jasné, že se jeho starý kamarád trápí.

„Sebevražda?“

„Infarkt. V devětadvaceti letech. Vykopal si vlastní hrob vidličkou a lžící.“

„To je mi líto.“

„Už skoro tři roky ke mně nechodil. Vyděsil jsem ho. Viděl jsem... jednu z těch věcí. Víš přece, o čem mluvím?“

Jonesy se domnívá, že ví. „Viděl jsi nit?“

Henry si povzdechne. Jonesymu však připadá, že z toho povzdechnutí není slyšet lítost. Spíš úleva. „Jo. Vpálil jsem mu to všechno mezi oči. Vyletěl ode mě, jako kdybych mu zapálil koudel pod prdelí.“

„To přece ale neznamená, že jsi zodpovědný za jeho infarkt.“

„Možná máš pravdu. Mně to tak ale nepřipadá.“ Odmlka. A pak, s náznakem pobavení: „Nezpívá to náhodou přesně takhle v jedné písničce Jim Croce? A je všechno v pořádku s tebou, Jonesy?“

„Se mnou? Jasně. Proč se ptáš?“

„Ani nevím,“ odvětlí Henry. „Já jen... myslím na tebe od té chvíle, co jsem otevřel noviny a na stránce nekrologů jsem uviděl Barryho fotku. Chci, abys na sebe dal pozor.“

Jonesy ucítí nepatrné mrazení v kostech (z nichž bude značná část brzy

zlámaná). „O čem to mluvíš, při čem mám na sebe dávat pozor?"

„Nevím," odpoví Henry. „Možná při ničem. Ale..."

„Je to zase nit?" Jonesymu se poplašeně zachvěje hlas. Obrátí se v křesle a vyhlédne oknem ven do slunečního svitu nejistého jara. Hlavou mu bleskne, jestli náhodou ten mládenec Defuniak není nějaký mentálně narušený, jestli u sebe náhodou nebude mít pistoli (stříkačku, jak se říká v detektivkách, které Jonesy ve volných chvílích čte) a jestli to Henry nějak nevytušil.

„Já nevím. Možná jde jen o nějakou nepřímou reakci na tu Barryho fotku mezi nebožtíky. Ale radši na sebe buď v nejbližší době opatrný, jasno?"

„Eh... jasno. Proč by ne."

„To jsem rád."

„A jak se máš ty?"

„Dobře."

Ale Jonesymu nepřipadá, že by se měl Henry nějak obzvlášť dobře. Zrovna k tomu chce něco podotknout, když se za ním ozve tiché odkašlání a on si uvědomí, že Defuniak nejspíš dorazil.

„Tak to je fajn," řekne a otočí křeslo nazpět ke dveřím. No jistě, jeho host na jedenáctou už stojí ve dveřích a nevypadá ani trochu nebezpečně: obyčejný mladík zachumlaný do dlouhého starého vlněného kabátu, snad až příliš teplého na dnešní den; zdá se pohublý a podvyživený, v jednom uchu má náušnici a vlasy sestřižené na ježka, jenž mu trčí nad vystrašenýma očima. „Promiň, Henry, mám tu domluvenou schůzku. Zavolám ti -"

„Ale ne, to není třeba. Vážně."

„Určitě?"

„Určitě. Ale je tu ještě jedna věc. Máš ještě třicet vteřin?"

„No samozřejmě." Pokyne Defuniakovi ukazovákem a Defuniak přikývne. Ale nadále zůstane stát ve dveřích, dokud Jonesy neukáže na jedinou židli v nevelkém kabinetu, která zrovna není zarovnaná knihami. Defuniak k ní zdráhavě zamíří. Jonesy pokračuje do telefonu: „Povídej."

„Myslím, že bychom se měli zajat podívat domů do Derry. Prostě takový kratičkový výlet, jen my dva. Měli bychom navštívit našeho starého známého."

„Myslíš...?" Ale protože je tu v místnosti cizí osoba, nechce se mu to jméno, to dětsky znějící jméno, vyslovit.

Ani to není třeba; Henry je řekne za něj. Kdysi byli sami čtyři, pak jich na krátkou dobu bylo pět, a pak zůstali zase čtyři. Ale ten pátý je nikdy úplně neopustil. Henry vysloví jeho jméno, jméno chlapce, který je jako zázrakem chlapcem dodnes. Co se jeho týče, tady jsou Henryho obavy mnohem jasnější, mnohem snadněji vyjádřitelné. Ne že by něco věděl najisto, svěří se Jonesymu, jen má prostě pocit, že by jejich starý kamarád uvítal návštěvu.

„Mluvil jsi s jeho matkou?" zeptá se Jonesy.

„Myslel jsem, že by možná bylo lepší... víš, kdybychom se tam prostě najednou objevili. Co říká tvůj kalendář na tenhle víkend? Nebo ten příští?"

Jonesy se nepotřebuje dívat. Víkend začíná už pozítří. V sobotu odpoledne by měla být ta fakultní slezina, ale z té se snadno vyvlékne.

„Tenhle víkend mám oba dny volno," prohlásí. „Takže co kdybych dorazil v sobotu? V deset?"

„To by šlo." Henry už je teď mnohem uvolněnější, mnohem víc sám sebou. Jonesy si nepatrně oddychne. „Takže platí?"

„Jestli myslíš, že bychom se na..." Jonesy zaváhá, „... na Douglase měli zajat podívat, tak bychom nejspíš měli. Už dlouho jsme tam nebyli."

„A, tvoje schůzka už dorazila, co?“

„Hm.“

„Tak fajn. V sobotu v deset tě budu čekat. A co kdybychom jeli scoutem? Trochu ho protáhli. Co ty na to?“

„Hotová fantazie.“

Henry se zasměje. „Co Carla, Jonesy, pořád ještě ti připravuje obědy?“

„Pořád.“ Jonesy pohlédne na svůj kufřík.

„A copak máš dneska dobrého? Že by sendvič s tuňákem?“

„S vaječným salátem.“

„Mmm-hmm. Tak dobře, já se loučím. PPDD, platí?“

„PPDD,“ přisvědčí Jonesy. Nemůže sice před studentem nazvat jejich starého přítele pravým jménem, ale PPDD klidně říct může. „Takže v s-“

„A dávej na sebe pozor. *Myslím to vážně.*“ Důraz v Henryho hlase je nepřeslechnutelný, snad v něm zní i trochu strachu. Ale než Jonesy stačí odpovědět (a pořádně ani neví, co by měl říct, když mu v rohu za zády sedí Defuniak, sleduje ho a poslouchá), Henry už je pryč.

Jonesy chvíli zamyšleně hledí na sluchátko a pak zavěsí. Obrátí stránku na stolním kalendáři, u soboty přeškrtně *Večírek u děkana Jacobsona* a vepíše tam *Omluvit se - s Henrym do Derry navštívit D.* Tuhle schůzku však nedodrží. V sobotu nebude mít na Derry a staré přátele ani pomyšlení.

Jonesy se zhluboka nadechne, potom vzduch zvolna vypustí a obrátí pozornost ke svému problémovému návštěvníkovi. Mladík se na židli celý nesvůj ošije. Velice dobře tuší, proč si ho sem dnes zavolali.

„Takže, pane Defuniaku,“ začne Jonesy. „Ve vašem výkazu vidím, že pocházíte z Maine.“

„Ehm, jo. Z Pittsfieldu. Já -“

„Rovněž se tu říká, že jste u nás na stipendiu a že si zatím vedete velice dobře.“

Neunikne mu, že mladík už je víc než jen vystrašený. Má skoro na krajíčku. No vždyť ani pro Jonesyho to není právě snadné. Dosud nikdy nemusel žádného studenta obvinít z podvádění, ale je si téměř jistý, že to tentokrát nebude naposled. Jenom doufá, že k tomu nebude docházet příliš často. Protože to vážně není snadné, hotová pojebanice, jak by řekl Bobo.

„Pane Defuniaku - Davide -, víte, co se stane se stipendiem, když je student, kterému bylo propůjčeno, přistižen při podvádění? Řekněme při opisování čtvrtletní písemky?“

Mládenec sebou trhne, jako by mu nějaký neviditelný šprýmař schovaný pod židli právě pustil do hubené zadnice nízkonapětový elektrický výboj. Rty se mu třesou a po neoholené chlapecké tváři, no proboha, to snad ne, se kutálí první slza.

„Tak já vám to povím,“ pokračuje Jonesy. „Takové stipendium se vypaří. Přesně to se s ním stane. Pšá, a rozplyne se ve vzduchu.“

„Já-já-“

Na Jonesyho stole leží desky. Otevře je a vyndá z nich čtvrtletní písemku z evropských dějin, jednu z těch zadržovacích složitostí, na nichž ministerstvo ve své nesmírné tuposti dosud trvá. Tahle má na horním okraji černými tahy verzatilky („Dbejte, ať jsou vaše značky jasné a zřetelné, pokud potřebujete gumovat, pečlivě vygumujte všechno.“) napsáno jméno david defuniak.

„Díval jsem se na vaši semestrální práci, Davide; taky jsem si znovu přečetl vaši úvahu o feudalismu ve středověké Francii; dokonce jsem si prošel vaše dřívější písemky. Nevykazujete sice nijak zvláštní genialitu, ale přesto jsou vaše práce

slušné. A já jsem si dobře vědom, že se prostě jen snažíte splnit požadavky - vaše skutečné zájmy se mého oboru příliš netýkají, vidíte?"

Defuniak mlčky zavrtí hlavou. Na tvářích se mu v paprscích onoho nedůvěryhodného březnového slunce lesknou slzy.

Na rohu stolu leží balíček papírových kapesníků. Jonesy ho chlapci hodí a ten jej, dokonce i v tom rozrušení, bez obtíží chytne. Dobré reflexy. Když je vám devatenáct, máte ještě nervy jako struny, pevné a bystré.

Ale počkejte za pár let, pane Defuniaku, pomyslí si. *Mně je teprve třicet sedm a už mi smysly otupují.*

„Možná si zasloužíte ještě jednu šanci," prohlásí Jonesy.

Pomalou a důkladně začne mačkat Defuniakovu čtvrtletku, která je až podezřele dokonalá (jedna plus), do kuličky.

„Možná jste byl v den písemky nemocný a vůbec nikdy jste ji nepsal."

„Byl jsem nemocný," přisvědčí David Defuniak dychtivě. „Mám dojem, že jsem měl chřipku."

„V tom případě jsem vám možná místo zatrhávacího testu, jemuž se podrobili vaši kolegové, zadal domácí esej. Pokud o něj stojíte. Abyste si tu zameškanou písemku nějak nahradil. Stojíte o něj?"

„Jistě," přikývne mladík, který si právě několika smuchlanými papírovými kapesníky zběsile otírá oči. Aspoň, že se neuchýlil k těm levným amatérským kecům o tom, jak to Jonesy nemůže dokázat, absolutně nic nemůže dokázat, on si bude stěžovat, podá protest u studentské rady, bla bla bla bla bla. Místo toho brečí, což sice není zrovna dvakrát příjemné sledovat, ale možná je to dobré znamení - devatenáct let je ještě mládí, ale až příliš mnoho z nich už v tomhle věku dávno ztratilo svědomí. Defuniak se víceméně přiznal a to dává tušit, že by v něm stále ještě mohl dřímat skutečný muž, který jen čeká, až se bude moci dostat na povrch. „Jistě, hrozně rád ho napíšu."

„A je vám doufám jasné, že pokud by se něco takového mělo opakovat -"

„Nebude," přeruší ho mladík vášnivě. „Nikdy už se to opakovat nebude, pane profesore Jonesi."

Přestože je Jonesy jen mimořádný profesor, nenamáhá se mladíka opravovat. Jednou totiž skutečně bude pan profesor Jones. Nic jiného mu ostatně nezbyvá; mají s manželkou plný dům dětí, a jestli ho v budoucnu nečeká přinejmenším několik platebních postupů, promění se mu život v pořádně tuhý boj. Pár takových tuhých bojů má už koneckonců za sebou.

„To doufám," přikývne. „Odevzdáte mi tři tisíce slov na téma krátkodobých důsledků normanského záboru, Davide, je to jasné? Poznámky pod čarou nejsou třeba, ale hleďte, ať tam máte nějaké citace. Nemusí to být příliš formální, jen v závěru vše shrňte do nějaké průkazné teze. Příští pondělí to budu mít na stole. Je to jasné?"

„Ano. Ano, pane profesore."

„Tak co tu ještě stojíte? Koukejte se do toho pustit." Pak ukáže na Defuniakovu roztrhanou obuv. „A až vás budou příště kamarádi tahat na pivo, tak si ho projednou odpusťte a radši si kupte nové tenisky. Nerad bych, abyste znovu chytil chřipku."

Defuniak zamíří ke dveřím, ale ještě naposled se v nich otočí. Je celý netrpělivý, kdy už odsud vypadne, aby si to profesor Jones náhodou ještě nerozmyslel, jenže je to přece jenom devatenáctiletý mládenec. A je zvědavý. „Jak jste to věděl? Vždyť jste tam tehdy ani nebyl. Při testu na nás dohlížel nějaký student z postgraduálního."

„Prostě jsem to věděl, to vám musí stačit," odvětlí Jonesy s jistou příkrostití. „Už běžte, mladý muži. A napište dobrou práci. Nenechte se připravit o stipendium. Já jsem taky z Maine - z Derry - a v Pittsfieldu to znám. Je lepší odtud pocházet, než se tam po letech vracet."

„To máte naprostou pravdu," přisvědčí Defuniak zaníceně. „Děkuju vám. Hrozně vám děkuju, že jste mi ještě dal šanci."

„Cestou ven za sebou nezapomeňte zavřít."

Defuniak - který peníze na nové tenisky neutratí za pivo, ale za kytici s přáním brzkého uzdravení pro Jonesyho - vyjde ven a poslušně za sebou zavře. Jonesy se obrátí a znovu se zahledí z okna. Sluneční paprsky jsou sice nedůvěryhodné, ale přesto lákavé. A protože ta záležitost s Defuniakem proběhla mnohem hladčeji, než očekával, napadne ho, že by si měl toho sluníčka užít dřív, než se přihnou nová březnová mračna - a možná i snůh. Původně měl v plánu, že se naobědvá v kabinetu, ale teď dostane nový nápad. Je to ten absolutně nejhorší nápad v jeho životě, jenže to Jonesy pochopitelně netuší. Nápad spočívá v tom, že popadne svůj kufřík, k tomu si vezme dnešní výtisk bostonského Phoenixu a vydá se za řeku do Cambridge. Usadí se tam na lavičku a sní si sendvič s vaječným salátem pěkně na sluníčku.

Vstane, aby uklidil Defuniakovu složku do přihrádky označené D-F. *Jak jste to věděl?* zajímal se ten mladík a Jonesy mu bleskne hlavu, že to vůbec není špatná otázka. Naopak, je to znamenitá otázka. Odpověď zní takto: věděl to, protože... prostě někdy ví. To je jediná pravda, žádná jiná neexistuje. I kdyby mu někdo přiložil pistoli k hlavě, mohl by říct jen tolik, že to poznal hned první přednášku po čtvrtletce, že to spatřil přímo na povrchu mysli Davida Defuniaka - ohromný, zářivý, blikající provinile červený neon: opisoval opisoval opisoval.

Ale ne, teď trochu přehání - neumí přece lidem číst myšlenky. Nikdy neuměl. Nikdy, nikdy, absolutně nikdy to neuměl. Čas od času mu něco samo od sebe probleskne hlavou, to ano - právě takhle se dozvěděl o tom, že má jeho žena problémy s prášky, a pravděpodobně přesně takhle taky dnes vytušil, že má Henry deprese (.Prdlajs, ty vejtahe, prostě jsi mu to poznal na hlase, to je všechno), ale poslední dobou už se mu podobná věc sotva kdy přihodí. Nic opravdu zvláštního jej nepotkalo už od té záležitosti s Josie Rinkenhauerovou. Možná v sobě kdysi něco měli a možná je to provázelo ještě nějakou dobu v dospělosti, ale teď už je to pryč. Nebo skoro pryč.

Skoro.

Zakroužkuje ve stolním kalendáři slova do Derry, pak se natáhne po kufříku. Už je skoro u dveří, když se mu v hlavě vynoří nová myšlenka, náhlá a nesmyslná, přesto však nesmírně silná: Dávej si pozor na pana Šedého.

S rukou na klíče se zarazí. To byl přece jeho vlastní hlas, o tom nemůže být pochyb.

„Cože?" zeptá se prázdné místnosti.

Nic.

Jonesy vyjde z kabinetu, zaklapne dveře a vyzkouší, jestli zámek drží.

V rohu vývěsní tabule na dveřích je přišpendlená čistě bílá kartička. Jonesy ji vezme a otočí. Na druhé straně stojí vytištěný vzkaz VRÁTÍM SE V JEDNU - DO TÉ DOBY MNE HLEDEJTE V PROPADLIŠTI DĚJIN. S naprostou důvěrou v jeho pravdivost připíchne vzkaz na tabuli. Jenomže ve skutečnosti to bude trvat téměř dva měsíce, než Jonesy znovu vstoupí dovnitř a najde svůj stolní kalendář dosud otočený na den sv. Patrika.

Bud' na sebe opatrný, kladl mu na srdce Henry, ale Jonesy teď na žádnou

opatrnost nemyslí. Myslí na březnové slunce. Myslí na svůj sendvič. Myslí na to, že na druhé straně řeky jistě potká nějaká děvčata - sukně jsou krátké a březnový vítr rozpustilý. Myslí na všechno možné, jen ne na to, že by si měl dávat pozor na pana Šedého. Ani na to, že by měl být opatrný.

To je chyba. Přesně taková věc totiž může navždy změnit váš život.

ČÁST 1

RAKOVINA

To chvění drží mě na nohou. To dobře vím. Co odpadá, je vždycky. A stojí opodál. Probouzím se zvolna, a když procitnu, tak spím. Jedině chůzí učím se, kam správné jít mám.

THEODORE ROETHKE

KAPITOLA PRVNÍ

McCARTHY

1 Když se ten chlap vynořil z lesa, Jonesy ho málem zastřelil. Jak těsné to bylo? Stačilo jen o dalších pár milimetrů stisknout spoušť garandky, možná o jeden jediný. Později, vybuzený k nezvyklému prozření, jež někdy přichází na vyděšenou mysl, si v duchu přál, aby býval vystřelil dřív, než zahlédl tu oranžovou čepici a oranžovou bezpečnostní vestu. Kdyby McCarthyho zabil, nikomu by to neublížilo a mohlo to pomoci. Kdyby McCarthyho zabil, mohlo je to všechny zachránit.

2 Pete a Henry odjeli do Gosselinova koloniálu, nejbližšího možného obchodu, aby nakoupili zásobu chleba, různých konzerv a piva - prostě toho nejzákladnějšího. Měli sice dostatek potravin na celé dva dny, ale v rádiu hlásili, že se možná blíží sněh. Henrymu už se podařilo složit jednu laň, pořádného macka, a co se Petea týče, měl Jonesy dojem, že ten se mnohem víc než o lov stará o to, aby jim nevyschla zásoba piva - pro Petea Moora byl lov povyražením, pivo náboženstvím. Bobr se toulal někde po lese, ale protože Jonesy nezaslechl žádné prásknutí pušky blíž než nějakých pět mil, odhadoval, že Bobo, stejně jako on sám, dosud číhá.

V koruně starého javoru asi šedesát metrů od chaty byl zbudovaný posed a právě na něm teď Jonesy čekal, usrkával kafe a četl si detektivní román od Roberta Parkera, když tu zaslechl, jak se k němu něco blíží, a knihu i termosku odložil. V dřívějších letech by kávu vzrušením nejspíš rozlil, letos však ne. Letos dokonce věnoval několik vteřin na to, aby na termosku našrouboval sytě červené víčko.

Všichni čtyři sem první listopadový týden přijížděli lovit už skoro pětadvacet let, pokud tedy počítáme i roky, kdy je sem bral Bobrův táta, a až dosud se Jonesy posedu ani nedotkl. Jako ostatně nikdo z nich; připadalo jim to příliš svazující. Přesto si letos vybral stanoviště právě tady. Ostatní si mysleli, že vědí proč, ale ve skutečnosti znali jen polovinu pravdy.

V polovině března roku 2001 srazilo Jonesyho auto, když přecházel ulici v Cambridgi, nedaleko Univerzity Johna Jaye, kde učil. Měl frakturu lebky, dvě zlámaná žebra a rozdrčený bok, který mu nahradili jakousi prapodivnou kombinací teflonu a kovu. Tím člověkem, jenž ho srazil, byl bývalý profesor historie na Bostonské univerzitě, který se - alespoň podle svého právníka - nacházel v počátečním stadiu Alzheimerovy choroby, takže si zasluhoval spíše politování než trest. Když se prach usadí, napadalo někdy Jonesyho, nezůstane až příliš často nikdo, komu by bylo možné dávat vinu. A i když někdo takový zůstane, tak co z toho? Člověk se stejně musí naučit žít s tím, co mu zbylo, a - jak mu všichni denně kladli na srdce (i když jen do té doby, než na celou záležitost zapomněli) - utěšovat se tím, že to mohlo být horší.

A opravdu mohlo. Měl tvrdou lebku a rána v ní se zacelila. Nepamatoval si sice nic z posledních čtyř hodin, jež nehodě poblíž Harvardského náměstí

předcházely, ale jinak byl po duševní stránce zcela v pořádku. Žebra mu srostla do měsíce. S bokem to bylo horší, ale v říjnu konečně odložil berle a dnes už viditelně kulhal jen ke konci dne.

Pete, Henry a Bobo se domnívali, že dal posedu přednost před vlhkým, chladným lesem právě a jediné kvůli tomu boku, a částečně měli pravdu, bok byl při rozhodování opravdu důležitým faktorem - ovšem ne jediným. Jonesy jim totiž zatajil, že už nějak nemá chuť střílet na jeleny. Určitě by je to pořádně udivilo. Aby taky ne, zatraceně, vždyť to udivovalo i Jonesyho samého. Ale bylo to tak, objevil v sobě cosi nového, o čem neměl nejmenší tušení až do té chvíle, kdy sem jedenáctého listopadu dorazili a on vybalil svou garandku. Představa lovu se mu nijak neprotivila, to ne - jen prostě necítil potřebu se ho účastnit. Onoho slunného březnového dne se o něj otřela smrt a Jonesy nijak netoužil přivolávat ji zpět, i kdyby ji měl sám rozdávat, a ne ji přijímat.

3 Trochu ho překvapovalo, že ho pořád ještě baví pobývat s ostatními v chatě - v jistých ohledech dokonce víc než kdykoli dřív. Kupříkladu ty noční debaty - o knihách, o politice, o průšvících, do nichž se jako kluci dostali, o plánech do budoucna. Všem jim bylo něco přes třicet, takže byli dosud dost mladí, aby měli nějaké plány, spousty plánů, a pouto, jež je svazovalo, časem nijak nezesláblo.

A nejen noci, i dny byly příjemné - ty hodiny na posedu v koruně stromu, kdy byl docela sám. Bral si s sebou knihu a walkmana a taky spacák, takže když mu byla zima, zachumlal se do něj až po pás. Po prvním dni přestal poslouchat walkmana, protože zjistil, že hudba lesů je mnohem hezčí - hedvábné ševlení větru mezi borovicemi, rezavé krákaní vran. Chvilí si četl, popíjel kávu, pak zas chvilí četl, čas od času se vyškrábal ze spacáku (měl takovou výrazně červenou barvu, jako brzdová světla) a vymočil se přes okraj plošiny. Jonesy byl člověk s velkou rodinou a rozsáhlým okruhem kolegů. Společenský člověk, který se těžil ze všech rozličných vztahů, jež s sebou rodina a kolegové přinášeli (a také studenti, pochopitelně, nekonečný proud studentů), a dokázal se s nimi dobře vypořádat. To teprve tady venku, tady nahoře, si uvědomil, že i ticho pro něj stále ještě má opravdové a silné kouzlo. Jako by se po dlouhém odloučení setkal s dávným přítelem.

„Vážně chceš zůstat tady nahoře?“ zeptal se ho včera ráno Henry. „Kdybys chtěl jít se mnou, klidně můžeš. Slibuju, že tu tvou nohu nebudeme nijak přetěžovat.“

„Jen ho nech,“ ozval se Pete. „Jemu se tam nahoře líbí. Nemám pravdu, Jonesy?“

„Docela jo,“ přisvědčil na půl úst, protože se mu o tom nechtělo mluvit - nechtělo se mu například přiznat, jak moc se mu tam nahoře líbí. S některými věcmi se člověk nerad svěruje dokonce ani těm nejbližším přátelům. Ale někdy se to tihle nejbližší přátelé tak jako tak dovítí.

„Něco ti řeknu,“ prohlásil Bobo. Zvedl tužku a začal ji zlehka okusovat - jeho nejstarší, nejoblíbenější nešvar, který se s ním táhl už od první třídy. „Vždycky, když se vracím, jsem docela rád, že tě tam nahoře vidím - jsi taková hlídka ve strážním koši jako v těch pitomejch knížkách o Hornblowerovi. Jako bys na nás na všechny dával pozor, chápeš?“

„Hahou, země na obzoru,“ zvolal Jonesy a všichni se rozesmáli, ale Jonesy dobře věděl, jak to Bobo myslí. Sám měl podobný dojem. Dává na ně na všechny pozor. V klidu si pro sebe přemýšlí a sleduje, jestli se neblíží nějaká loď nebo

žraloci nebo bůhvíco. Vždycky, když slézal, obtěžkán balíkem s těmi svými krámy, pokaždé ho začal bolet ten bok a připadalo mu, že se po dřevěných příčlích přibitých ke kmeni javoru pohybuje hrozně pomalu a neohrabaně, ale to mu nevadilo. Vlastně mu to přišlo docela v pořádku. Věci se změnily, pravda, ale jen blázen by si mohl myslet, že se změnily pouze k horšímu. Přesně to si tehdy myslel.

4 Když zaslechl šramot v blízkém křoví a tlumené křupnutí větvičky - zvuky, které pro něj vždycky bez nejmenších pochyb představovaly blížícího se jelena -, připomněl si Jonesy jednu větu, kterou říkával jeho táta: *Šťěstí se nenechá nikým kočírovat.* Lindsay Jones patřil k celoživotním smolařům, měl však několik průpovědek, které stálo za to si dobře zapamatovat; a tohle byl opět jeden z důkazů jejich pravdivosti: sotva pár dní poté, co se rozhodl, že s lovem jelenů skončí, přichází mu jeden přímo do rány, a podle hluku asi pořádný paroháč - možná velký skoro jako dospělý člověk.

Že by to mohl být skutečně člověk, to Jonesyho ani na okamžik nenapadlo. Nacházeli se v nezačleněném okresu padesát mil severně od Rangely a další nejbližší lovci od nich byli vzdáleni dobré dvě hodiny chůze. Nejbližší asfaltka, ta, co vás nakonec dovedla ke Gosselinovu koloniálu (PIVO LOSY OBČERSTVENÍ ŠIROKÝ VÝBĚR ALKOHOLU), začínala asi šestnáct mil daleko.

Mno, pomyslel si Jonesy, přece jsem nikomu nepřísahal, že už nebudu střílet, tak o co jde?

Ne, opravdu nikomu nepřísahal. Příští listopad už by tu nejspíš seděl s nikonem místo s garandkou, jenže tohle ještě nebyl příští rok a po ruce byla jen puška. Neměl chuť si toho jelena seslaného z nebes jen tak nečinně prohlížet.

Našrouboval na termosku s kávou červené víčko a postavil ji kus stranou. Stáhl si ze spodní poloviny těla spacák jako obří prošívanou ponožku (trochu sebou při tom trhl bodnutím ve ztuhlém boku) a popadl pušku. Nepotřeboval do komory zasunovat náboj a vydat tím ono hlasité cvaknutí, které jeleny vždycky vyplaší; zvyk je železná košile, takže stačilo palcem odsunout pojistku a puška byla připravena ke střelbě. To však učinil teprve ve chvíli, kdy už stál pevně na nohou. Většina dřívějšího vzrušení z lovu z něj sice vyprchala, ale určitý zbytek přece jen zůstal - zrychlil se mu puls, což jedině uvítal. Od oné březnové nehody vítal všechny podobné reakce - jako by vněm teď sídlila dvě různá já, to starší z doby předtím, než ho cizí vůz srazil na silnici, a pak to pozdější, opatrnější, které se probudilo v massachusettské nemocnici... pokud se tomu unylému, omámenému stavu vědomí vůbec dá říkat probuzení. Dosud někdy slýchal ten hlas - netušil čím, ale jeho vlastní rozhodně ne -, jak křičí *Prosím vás, přestaňte, já to nevydržím, dejte mi injekci, kde je Marcy. Ať přijde Marcy.* Přemýšlel o něm jako o hlase smrti - na ulici jí proklouzl mezi prsty, tak si pro něj přišla do nemocnice, aby dokončila načatou práci, smrt převlečená za muže (nebo to možná byla žena, těžko říct) sužovaného bolestí, za někoho, kdo sice říkal Marcy, ale myslel Jonesy.

Časem ho tahle představa opustila - všechny ty směšné představy, které jej v nemocnici pronásledovaly, postupně odezněly -, ale cosi po ní přece jen zůstalo. Opatrnost. Nevzpomínal si na to, že mu Henry volal a nabádal ho, ať na sebe dává v nejbližší době pozor (a Henry mu to nikdy nepřipomněl), ale i tak na sebe Jonesy pozor dávat začal. Byl opatrný. Protože měl dojem, že se smrt možná stále potuluje kolem a možná na něj chvílemi i volá jménem.

Ale minulost je minulost. On své letmé setkání se smrtí přežil a dnes dopoledne tu rozhodně nezemře nikdo jiný než jelen (aspoň doufal, že je to jelen, a

ne laň), který zabloudil špatným směrem.

Šramot křovisek a praskání větvíček k němu doléhaly od jihozápadu, což znamenalo, že nebude muset střílet kolem kmene javoru - skvělé - a že je vůči zvířeti proti větru. Ještě lepší. Z javoru už opadala většina listů, takže měl mezi propletenými větvemi dobrý, ne-li dokonce dokonalý výhled. Jonesy pozvedl garandku, usadil si konec pažby na rameno a připravil se na odstřel kusu, o jakém se bude ještě dlouho vyprávět.

Jediné, co McCarthyho zachránilo život - alespoň dočasně -, bylo Jonesyho vystřízlivění z lovecké náruživosti. Co McCarthyho naopak téměř zabilo, byl fenomén, jež George Kilroy, přítel Jonesyho otce, nazýval „oční horečka“. Oční horečka, prohlašoval Kilroy, je určitý druh trémy a jde pravděpodobně o drahou nejčastější příčinu vážných nehod při lovu. „Tou první je chlast,“ říkal Kilroy... a podobně jako Jonesyho otec Kilroy o chlastu opravdu něco věděl. „První je totiž vždycky chlast.“

Kilroy tvrdil, že oběti oční horečky bývají bez výjimky nesmírně překvapené, když zjistí, že trefily kůl plotu, projíždějící auto, širokou zeď stodoly nebo svého vlastního loveckého partnera (v mnoha případech byl tím partnerem blízký příbuzný, snoubenka nebo dítě). „Ale já ho viděl,“ brání se a většinu z nich, podle Kilroye, neusvědčí ani detektor lži. Skutečně viděli jelena nebo medvěda nebo vlka nebo jen obyčejného tetřeva, jak se proplétá vysokou podzimní trávou. Viděli ho.

Dle Kilroyova mínění dochází k tomu, že tyto lovce prostě souží netrpělivost, kdy už se dostanou k výstřelu, kdy už to budou mít za sebou, ať tak, nebo onak. Tahle netrpělivost je potom už tak silná, že mozek přesvědčí oči, že vidí něco, co ještě ve skutečnosti vidět není, jen aby byl tomu napětí konec. To je oční horečka. A přestože si Jonesy sám u sebe žádné netrpělivosti vědom nebyl - když šrouboval na termosku červené víčko, měl prsty dokonale klidné a vůbec se mu netřásl -, později si musel připustit, že se málem skutečně stal obětí tohoto neduhu.

V jednom okamžiku viděl na konci tunelu tvořeného propletenými větvemi skutečně jelena - stejně zřetelné jako viděl kterýkoli ze svých předchozích šestnácti kusů (šest jelenů, deset laní), které složil během předchozích let v Díře ve zdi. Viděl jeho hnědou hlavu a oko tak tmavé, že připomínalo černý klenotnický samet, na nějž se vykládají šperky.

Stríle! volala jedna část jeho já - ten Jonesy z opačné strany březnové nehody, celý Jonesy. Ten, co se zhruba v posledním měsíci ozýval stále častěji, neboť celá Jonesyho osobnost se zvolna blížila onomu mytickému stavu, jemuž lidé, které nikdy neporazilo auto, lehkovázně říkají „naprosté uzdravení“, ale až dosud nikdy nepromluvil tak hlasitě jako právě teď. Tohle byl příkaz, bezmála výkřik.

A ukazováček se skutečně sevřel těsněji kolem spouště. Nikdy už sice nepřidal těch posledních pár milimetrů nutných k výstřelu (možná stačil i jeden jediný), ale i tak se sevřel. Zarazil ho hlas, jenž patřil tomu druhému Jonesymu, tomu, který se probudil v massachusettské nemocnici, omámený a dezorientovaný a plný bolesti, bez jediné jistoty na celém světě, snad jen kromě toho, že si někdo přeje, ať přestanou, že už to někdo nevydrží - rozhodně ne bez injekce -, že někdo chce Marcy.

Ne, ještě ne - vyčkávej, dívej se, přikázal tenhle nový, opatrný Jonesy, a tenhle hlas taky poslechl. Ztuhl na místě, většinu váhy přesunutou na předkročenou zdravou levou nohu, pušku zdviženou, hlaveň pod úhlem pětatřiceti stupňů skloněnou do toho propleteného tunelu světla.

Právě v tu chvíli se z bílého nebe začaly snášet první sněhové vločky a v témže okamžiku spatřil Jonesy nad jelenovou hlavou jasnou oranžovou svislou čáru

- dočista jako by ji tam nějakým způsobem přičaroval právě padající sníh. Na krátký moment selhalo Jonesymu veškeré vnímání a všechno, co přes hlaveň pušky viděl, se proměnilo v nesourodou zmrštinu, jako pomíchané barvy na umělcově paletě. Nebyl tu žádný jelen a žádný člověk, dokonce ani les, jen zmatená a neuspořádaná směsice černé, hnědé a oranžové.

Pak se vynořilo ještě víc oranžové a zformovalo se do tvaru, který konečně dával smysl: byla to čepice, taková ta s postranními klapkami, které si můžete spustit dolů, aby vám chránily uši. Lovci z jiných států si je kupovali za čtyřiačtyřicet dolarů v prodejně L. L. Bean's a měli uvnitř drobný štítek, na němž se skvěl nápis vyrobeno se ctí v USA odborově organizovanými dělníky. Nebo jste si tutéž čapku mohli koupit u Gosselina za sedm babek. Jenom s tím rozdílem, že na jejím štítku stálo VYROBENO V BANGLADÉŠI.

Čepice dala všemu rázem zcela novou, děsivou perspektivu, při níž Jonesymu doslova ztuhla krev v žilách: ta hnědá, kterou mylně pokládal za hlavu jelena, byla ve skutečnosti předkem mužova vlněného kabátu, černý klenotnický samet jelenova oka byl obyčejným knoflíkem a parohy jen dalšími větvemi - větvemi téhož stromu, v jehož koruně stál. Bylo to od toho člověka značně nemoudré (Jonesy se nějak nedokázal přimět k tomu, aby použil přímo slovo pitomě), že se do lesa vydal v hnědém kabátu, nicméně Jonesy ani tak nedokázal pochopit, jak se proboha mohl dopustit omylu s tak děsivými potenciálními následky. Vždyť ten chlap měl koneckonců oranžovou čepici! A přes onen značně nemoudrý hnědý kabát jasně oranžovou bezpečnostní vestu. Ten chlap byl - byl pouhých pár milimetrů daleko od smrti. Možná jen jeden jediný.

Vědomí téhle skutečnosti dolehlo na Jonesyho zvláštní niternou silou tak mocnou, že jej dočista vyrazila z jeho vlastního těla. Na jeden děsivý, nesmírně jasný okamžik, na nějž nikdy nezapomene, nebyl ani Jonesy číslo jedna, onen sebejistý Jonesy z doby před nehodou, ani Jonesy číslo dvě, své mnohem opatrnější já, které trávilo tolik času v nesnesitelném stavu fyzického nepohodlí a duševního zmatku. Na tu kratičkou chvíli se stal někým dočista jiným, jakousi neviditelnou bytostí, jež hleděla na střelce stojícího na posedu v koruně stromu. Střelec měl nakrátko zastřižené, již trochu prošedivělé vlasy a vyzáblý obličej s vráskami kolem úst a vpadlými tvářemi ztmavými řídkým strništěm. Stačilo málo, a střelec skutečně vystřelil. Kolem hlavy mu začal tančit sníh, běhal se mu na hnědé nedopnuté flanelové košili a on právě skoro zastřelil muže s oranžovou čepicí a ve vestě, jakou by si s největší pravděpodobností oblékl i on sám, kdyby se rozhodl vyrazit do lesa s Bobrem, místo aby vysedával tady na stromě.

S zuchnutím zapadl zpátky do svého těla, přesně jako zapadne řidič zpátky do sedačky, když předtím najel v plné rychlosti na nečekaný hrbol. S naprostým zděšením si uvědomil, že v hledáčku garandky dosud sleduje toho muže pod sebou, jako by se nějaký zatvrzelý aligátor ukrytý hluboko v jeho mozku odmítal vzdát představy, že ten člověk v hnědém kabátu je kořist. Ba co hůř, nebyl schopný ani uvolnit prst na spoušti. Na jednu či dvě hrůzné vteřiny mu dokonce připadalo, že ve skutečnosti stále tiskne, že dál neúprosně ukrajuje ty poslední milimetry, jež ho dělí od největší chyby jeho života. Později dospěl k přesvědčení, že přinejmenším tohle byla jen iluze, něco jako když koutkem oka zahlédnete, jak vedle vás pomaličku popojíždí cizí auto, a připadá vám, že ve skutečnosti váš vůz zvolna couvá.

Nic takového, prostě se jen nedokázal pohnout, ale už to samo o sobě bylo dost zlé, bylo to hotové peklo. Jonesy, ty zbytečně moc přemýšlíš, říkal rád Pete, když Jonesyho přistihl, jak upřeně zírá kamsi před sebe a už dávno nesleduje, o čem se mluví, ačkoli to spíš mělo znamenat Jonesy, ty máš příliš bujnou fantazii, a to

byla s největší pravděpodobností pravda. Rozhodně své fantazii příliš popustil uzdu právě teď, jak tu tak stál nahoře v koruně stromu, v první sněhové přehánce té zimy, vlasy mu trčely v rozčepýřených chomáčích, prsty měl semknuté kolem spouště garandky - sice už dál netiskly, jak se ještě před okamžikem obával, ale ani se neuvolňovaly, a ten chlap už byl skoro pod ním, muška garandky stále zacílená na oranžovou čepici, a jeho život visel kdesi na neviditelné nitce natažené mezi tou čepicí a hlavní Jonesyho pušky a ten chlápek možná zrovna přemýšlí o tom, jak výhodně prodá své auto nebo jak podvede manželku nebo jak své nejstarší dceři koupí poníka (později dospěl Jonesy k celkem opodstatněnému závěru, že McCarthy v tu chvíli na žádnou z podobných věcí nemyslel, jenže v té chvíli tam na stromě, s ukazovákem zatuhlým kolem spouště garandky, neměl o ničem pochopitelně nejmenší tušení), a vůbec si neuvědomuje to, co si vůbec neuvědomoval ani Jonesy, když stál na obrubníku oné ulice v Cambridgi, s kufříkem v ruce a výtiskem bostonského Phoenixu v podpaží, totiž že mu přímo za zády stojí smrt, či snad dokonce Smrt, shrbená postava, která vypadá, jako by právě utekla z některého raného filmu Ingmara Bergmana, a pod hrubými záhyby svého hávu skrývá nějaký nástroj. Třeba nůžky. Nebo skalpel.

A nejhorsí na všem bylo, že ten chlap by nezemřel, alespoň ne hned. Skácel by se na zem a ležel by tam a sténal, stejně jako Jonesy ležel a sténal na ulici. Sice si na to nevzpomíná, ale samozřejmě že sténal; všichni mu to říkali a on neměl nejmenší důvod tomu nevěřit. Nejspíš ječel, jako by ho na nože brali. A co kdyby ten chlap v hnědém kabátu a oranžové čepici začal křičet, že chce Marcy? Pochopitelně, že by nezačal - ne doopravdy -, ale Jonesyho mysl by si jeho křik jistě vykládala jako volání po Marcy. Jestliže existovala oční horečka - jestliže se mohl dívat na ten hnědý kabát a vidět na jeho místě jelení hlavu -, potom jistě existoval i nějaký její sluchový protějšek. Slyšet člověka sténat a vědět, že za to můžete vy - proboha, jen to ne. Přesto ukazováček stále nechtěl povolit sevření kolem spouště.

Z ochromení jej probrala teprve zcela neočekávaná, a přitom nijak zvláštní událost: zhruba deset kroků od kmene Jonesyho stromu ten muž v hnědém kabátu upadl. Jonesy zaslechl bolestivé, překvapené hlesnutí, jež mu uniklo - znělo to přibližně jako mrof! -, a aniž na to pomyslel, stáhl prst ze spouště.

Muž klečel na všech čtyřech, prsty v hnědých rukavicích (hnědé rukavice, další chyba, pomyslel si Jonesy, tenhle chlápek mohl rovnou vyrazit do lesa s nápísem zastřelíte mě vyšitým na zádech) doširoka roztažené na zemi, která už se pomalu začínala bělat. Když se pak znovu zvedal na nohy, počal si sám pro sebe podrážděným, užaslým hlasem povídat. Teprve po chvíli si Jonesy všiml, že u toho taky brečí.

„Bože můj, bože můj,“ brumlal si ten muž, zatímco vstával ze země. Trochu se zakolébá, jako by byl opilý. Jonesy dobře věděl, že chlapi se v lesích, kde jsou na celý týden, anebo třeba jen na víkend vzdáleni od rodiny, oddávají všelijakým drobným neřestem - pití v deset dopoledne patřilo k nejčastějším. Jonesy ale pochyboval, že by byl tenhle člověk opilý. Jistotu ovšem samozřejmě mít nemohl; jen tušení.

„Bože můj, bože můj, bože můj.“ A pak, když se dal znovu do chůze: „Sníh. Teď ještě sníh. Kriste pane, teď ještě sníh, bože můj.“

Prvních několik kroků bylo vratkých a nejistých. Jonesy už málem dospěl k přesvědčení, že se ve svém tušení zmýlil, že ten chlap vážně má vypito, jenže pak se chůze vyrovnala a muž znovu kráčel o něco pevněji. Drbal se na pravé tváři.

Prošel přímo pod posedem; na okamžik se z člověka proměnil jen v kruhovou oranžovou čepici s hnědými rameny po stranách. Jeho hlas se zdvihl

trochu výš, zajímavý a plný slz, téměř samé Bože můj okořeněné občasnými Kriste pane a Ted' ještě sníh.

Jonesy stál na místě a sledoval, jak muž nejprve mizí přímo pod posedem a pak se znovu objevuje na druhé straně. Jonesy se podvědomě otočil, aby jej neztratil z očí - stejně podvědomě mezitím sklonil pušku, a dokonce ji znovu zajistil.

Přesto na toho plahočícího se muže nezavolal a patrně i věděl proč: cítil se provinile. Měl strach, že by tomu člověku dole stačil jediný pohled, a hned by z Jonesyho očí vyčetl pravdu - dokonce i skrz slzy a houstnoucí chumelenici by poznal, že tam Jonesy ještě před chvílí stál s namířenou puškou, že ho Jonesy před chvílí málem zastřelil.

Dvacet kroků od stromu se muž zastavil a pravou ruku zdvihl k obočí, aby si chránil oči před sněhovými vločkami. Jonesy pochopil, že nejspíš spatřil Díru ve zdi. A možná si taky uvědomil, že se ocitl na prošlapané pěšině. Bože můj a Kriste pane odeznělo a muž se rozběhl za hučením generátoru. Kolébal se při tom ze strany na stranu jako námořník na palubě lodi. Jonesy zřetelně slyšel, jak neznámý krátkými, ostrými nádechy nasává vzduch a jak dupe směrem k prostorné chatě, jíž z komína stoupala lenivá spirála kouře, která se téměř okamžitě rozplývala v padajícím sněhu.

Jonesy začal pomalu sestupoval po příčlích přibitých ke kmeni javoru, pušku přehozenou přes rameno (samozřejmě ho v té chvíli ještě vůbec nenapadlo, že by ten chlap mohl představovat nějaké nebezpečí; prostě jen nechtěl nechat svou spolehlivou garandku volně na sněhu). Bok měl celý ztuhlý, a tak než dospěl k patě stromu, dostal se muž, kterého málem zastřelil, téměř ke dveřím chaty... jež byly pochopitelně odemčené. Takhle hluboko v lesích nikdo nezamyká.

5 Zhruba tři metry od žulové desky, která Díře ve zdi sloužila jako jakási nekrytá veranda, muž v hnědém kabátu a oranžové čepici znovu upadl. Čepice mu sklouzla na zem a odhalila zpocený chomáč prořídých hnědých vlasů. Zůstal chvíli klečet na jednom kolenu, hlavu skloněnou. Jonesy slyšel, jak ztěžka, rychle oddychuje.

Potom ten člověk sebral čepici, a sotva si ji posadil zpátky na hlavu, Jonesy na něj zavolal.

Muž se vyškrábal na vratké nohy a klátivě se otočil. Na první pohled Jonesymu připadalo, že neznámý má velice dlouhý, protáhlý obličej - bezmála takový, jaký máte na mysli, když o někom řeknete, že má „koňský ksicht“. Ale potom, když přišel Jonesy o něco blíž - trochu při tom napadal na jednu nohu, ale nekulhal (a to bylo jedině dobře, protože země začínala nepříjemně klouzat) -, uvědomil si, že mužův obličej ve skutečnosti vůbec není protáhlý, jenom je ten člověk hodně vyděšený a opravdu hodně hodně bledý. Na jedné tváři mu zřetelně vystupovala červená skvrna, kterou si prve škrábal. Jakmile spatřil Jonesyho, jak k němu chvátá, bylo na něm okamžitě znát, že se mu pořádně ulevilo. Jonesy se málem musel sám sobě zasmát, jak se tam nahoře na posedu v koruně stromu strachoval, aby mu tenhle člověk něco nevyčetl z očí. Tenhle člověk totiž neměl na žádné čtení v cizích očích ani pomyšlení, očividně jej nezajímalo ani to, odkud Jonesy právě přichází nebo co tam prováděl. Tenhle člověk se tvářil, že by Jonesymu nejradší padl do náruče a zahrnul ho mořem sentimentálních polibků.

„Díky bohu!“ zvolal. Natáhl k Jonesymu ruku a pomalu se k němu šoural tenkou vrstvičkou čerstvého sněhu. „Kriste pane, díky bohu, ztratil jsem se, od včerejška jsem bloudil v lesích, už jsem myslel, že tady vypustím duši. Já... já...“

Vtom mu podklouzla noha a Jonesy ho jen taktak chytil pod rameny. Byl to vysoký chlap, dokonce o něco vyšší než Jonesy, který měřil sto pětaosmdesát, a taky mohutnější. Přesto na Jonesyho působil prvním dojmem skoro až nehmotně, jako by z něj strach nějakým způsobem odčerpal veškerou váhu, takže byl lehký jako prachové pírkó.

„Jen klid, příteli," brzdil ho Jonesy. „Klid, teď už se vám nemůže nic stát, všechno bude v pořádku. Hlavně pojd'te dovnitř do tepla, ať se trochu zahřejete."

Jako by bylo slovo teplo nějakou skrytou divadelní narážkou, mužovi začaly okamžitě drkotat zuby. „J-j-jistě." Pokusil se o úsměv, ale moc se mu to nezdařilo. Jonesyho znovu zarazila ta nezvyklá bledost. Dnes dopoledne bylo chladno, to ano, přinejlepším nějakých minus pět stupňů, ale ten chlap byl bledý jako stěna. Jedinou další barvu v jeho obličejí, kromě té rudé skvrny, představovaly hnědé kruhy pod očima.

Jonesy položil neznámému ruku kolem ramen, neboť jej náhle prostoupila zcela absurdní a zženštilá něha, cit stejně silný jako jeho první láska na střední juniorce - Mary Jo Martineauová v bílé blůzce bez rukávů a rovné, po kolena dlouhé džínové sukni. Byl si teď naprosto jistý, že ten muž nepil - onen vratký krok měl spíše než alkohol na svědomí strach (a možná vyčerpání). Přesto byl jeho dech něčím cítit - páchlo to jako staré banány. Jonesymu to připomnělo éter, který kdysi stříkal do palivového potrubí svého prvního auta, fordky ještě z éry vietnamské války, aby za chladných rán vůbec naskočil motor.

„Tak pojd'me dovnitř."

„Z-zima. Díky bohu, že jste se tu ukázal. Tohle je -"

„Moje chata? Ne, mého přítele." Jonesy otevřel nalakované dubové dveře a pomohl cizinci přes práh. Jakmile neznámý ucítil teplý vzduch, zalapal po dechu a do tváří mu hned začala proudit krev. Jonesy si oddychl, protože už si pomalu začínal myslet, že v sobě ten člověk snad ani žádnou nemá.

6Na to, jak hluboko v lesích se Díra ve zdi nacházela, byla vskutku velkolepě zařízená. Když jste vešli dovnitř, ocitli jste se v rozlehlé přízemní místnosti - kuchyně, jídelna a obývací pokoj v jednom -, ovšem za ní se nalézaly ještě dvě prostorné ložnice a další pak nahoře v podkroví. Velká přízemní místnost byla prochnutá vůní borovic a příjemným leskem lakovaného dřeva. Na podlaze ležel navažský koberec a na jedné stěně visel závěs od Indiánů kmene Mikmak, znázorňující odvážné maličké lovce vyzbrojené oštěpy, jak ve skupině útočí na obrovského medvěda. Jídelnímu koutu vévodil prostý dubový stůl, dostatečně dlouhý, aby se k němu vešlo osm židlí. V kuchyni stála kamna na dřevo a v obývacímu zase krb; když se topilo v obou zároveň, cítil se tu člověk jako v sauně, třebaže venku zrovna panovaly třicetistupňové mrazy. Západní stěnu tvořilo jediné ohromné okno, z něhož byl výhled na dlouhý, příkrý svah spadající přímo na západ. V sedmdesátých letech tady řádil požár a houstnouce chumelenicí dodnes prokukovaly zčernalé, pokroucené mrtvé stromy. Jonesy, Pete, Henry a Bobo tomu svahu říkali Strž, protože přesně tak ho nazýval i Bobrův táta a jeho přátelé.

„Prokrista, díky bohu, a vám taky tisícerý dík," obrátil se muž v oranžové čepici na Jonesyho, a když se Jonesy nepatrně pousmál - bylo to nějak moc díky najednou -, muž se chraplavě zasmál také, jako by chtěl říct no jasně, vždyť on ví, že plácá nesmysly, ale prostě si nedokáže pomoci. Začal nosem zhluboka nasávat vzduch, takže na pár okamžiků vypadal jako jedna z těch předcvičovatelek aerobiku, co jsou k vidění na tolika programech kabelové televize. Při každém výdechu ze

sebe vypravil pár slov.

„Kriste pane... včera v noci už jsem si vážně myslel, že to mám spočítané... byla taková zima... a ta vlhkost ve vzduchu... vzpomínám si, jak jsem si říkal Bože můj, jestli bude nakonec ještě sněžit... začal jsem kašlat a za nic na světě jsem nemohl přestat... pak jsem slyšel, jak se ke mně něco blíží... a povídám si, že proboha musím ten kašel utnout, co kdyby to byl medvěd a já ho... chápete... tím nějak vyprovokoval, nebo tak něco... jenže jsem to prostě nedokázal, ale on si našťestí... nakonec šel někam po svém -"

„Vy jste včera v noci potkal medvěda?" Jonesyho to fascinovalo a děsilo zároveň. Slyšel, že tady nahoře v lesích medvědi jsou - Starouš Gosselin a chlapi, co vysedávali u něj v krámku, o medvědech s oblibou vyprávěli, zejména návštěvníkům z jiných států -, ale při představě, že jeden z nich ohrožoval v noci tohoto muže, ztraceného a osamělého, běhal Jonesymu mráz po zádech. Podobně jako když slyšíte námořníka vyprávět historiky o mořských obludách.

„Nevím přesně, co to bylo," odvětil muž a nečekaně po Jonesym střelil prohnáním postranním pohledem, který se Jonesymu pranic nelíbil, a nevěděl, jak si ho vyložit. „Pořádně jsem na to neviděl, to už totiž přestaly ty blesky."

„Cože? Ono se blýskalo?" Nebýt mužovy očividně nepředstírané úzkosti, byl by Jonesy zapochyboval, jestli ho náhodou nevodí za nos. Po pravdě řečeno, trochu o tom pochyboval i tak.

„Jo, blýskalo, ale nasucho," přisvědčil cizinec. Jonesy vycítil, že mu tohle téma není právě po chuti. Poškrábal si zarudlé místo na tváři; nejspíš to byla omrzlina. „Když se v zimě takhle blýská, znamená to, že se blíží bouřka."

„A vy jste ty blesky vážně viděl? Včera v noci?"

„Myslím, že jo." Muž po něm vrhl další letmý postranní pohled, ale tentokrát v něm Jonesy žádnou prohnatost nespatriil, a tak usoudil, že ji neviděl ani poprvé. Patrně to bylo jen vyčerpání. „Všechno už se mi to plete... od té chvíle, co jsem zabloudil, mě hrozně bolí břicho... tak divně mi v něm škrundá... vždycky, když mám strach, tak mě začne bolet, stávalo se mi to už jako malému klukovi..."

I teď vypadá jako malý kluk, napadlo Jonesyho, jak se tu v naprosté bezradnosti neustále rozhlíží všude kolem. Dovedl muže k pohovce před krbem a neznámý si na ni lehl. Škrundá. Dokonce řekl škrundá místo kručí, jako dítě. Malé děcko.

„Sundejte si ten kabát," poradil mu Jonesy, a zatímco si muž rozepínal nejprve knoflíky a posléze i zip ukrytý pod nimi, Jonesymu znovu blesklo hlavou, jak si myslel, že vidí jelena, skutečného, nefalšovaného jelena - spletl si jeden z těch knoflíků s okem a chybělo tak málo, aby jím prohnal kulku.

Neznámému se podařilo rozepnout zip jen do poloviny, pak se mu zasekl, drobná zlatavá rýha se z jedné strany ucpala podšívku. Muž zůstal na zip hledět - ba doslova civět -, jako by nic podobného v životě neviděl. A když se k němu natáhl Jonesy, tak jen spustil ruce podél těla a nechal ho, ať si s tím nějak poradí, stejně jako prvňáček nechá na paní učitelce, ať dá všechno do pořádku, když si nedopatřením nazuje bačkoru na špatnou nohu, nebo si oblékne bundu naruby.

Jonesy vysvobodil podšívku ze zlatavého zipu a rozepl jej až dolů. Venku za prosklenou stěnou se pod nánosem sněhu pozvolna ztrácela Strž, jen zčernalé, pokřivené pahýly stromů byly stále dobře patrné. Už skoro pětadvacet let sem společně jezdili lovit, skoro pětadvacet let bez jediné přestávky, a ani jedinkrát je tu nezastihla vánice, jen sem tam nějaká ta sněhová přeháňka. Tentokrát to však vypadalo, že se všechno změní, i když, kdo ví? Dneska se v předpovědích počasí v rádiu i v televizi z deseti centimetrů čerstvého prašanu hned dělá nová doba ledová.

Cizinec tam chvíli jen tak stál s rozhaleným kabátem, na naleštěné podlaze mu kolem bot tál sníh a on s otevřenou pusou hleděl nahoru na stropní trámy a vážně v tom okamžiku vypadal jako nějaký přerostlý šestiletý kluk - nebo jako Duddits. Člověk by skoro čekal, že spatří, jak mu z rukávů kabátu visí na šňůrkách palčáky. Potom kabát svlékl, a to tím naprosto nezaměnitelně dětským způsobem, kdy jen pokrčíte ramena a jednoduše ze sebe necháte rozepnuté oblečení spadnout. Kdyby tam Jonesy nestál a kabát nechytíl, svezl by se na podlahu a jistě by do sebe hned začal vsakovat louže roztátého sněhu.

„Co je to?“ zeptal se cizinec.

Jonesy na okamžik neměl ponětí, o čem ten chlap mluví, ale potom si všiml, že muž upírá zrak na pestrobarevný kus látky pověšený na středovém trámu. Z největší části jej tvořila červená a zelená, proložené nevelkými políčky kanárkově žluté - celkově trochu připomínal pavučinu.

„Takový indiánský talisman,“ vysvětlil Jonesy. „Pavučina snů. Myslím, že to má odhánět noční můry.“

„Komu to patří? Vám?“

Jonesy nevěděl, jestli má teď muž na mysli celou chatu (možná prve pořádně neposlouchal), nebo jen pavučinu snů, ovšem odpověď byla v obou případech stejná. „Ne, patří mému příteli. Jezdíme sem každý rok na lov.“

„Kolik vás tu je?“ Muž se celý třásl, ruce držel překřížené na prsou, dlaně schované v ohbí loktů. Pozoroval Jonesyho, jak nese kabát k věšáku u dveří.

„Čtyři. Bobr - to je majitel téhle chaty - je právě teď na lovu. Nemám tušení, jestli ho sníh zažene zpátky, nebo ne. Ale nejspíš jo. Pete a Henry jeli do obchodu.“

„Ke Gosselinovi? Tam?“

„Jo. Pojd'te sem a posad'te se.“

Jonesy jej dovedl k rozkládací, až absurdně dlouhé pohovce. Podobný nábytek vyšel z módy už před desetiletími, pohovka však přesto nijak nepáchla ani ji dosud nezamořila žádná havěť. Na módnosti a vkusu tady v Díře ve zdi nezáleželo.

„Tady zůstaňte,“ nakázal Jonesy a nechal tam muže sedět, celého rozklepaného a roztřeseného, s dlaněmi sepnutými mezi koleny. Podle nafouknutého vzhledu džín se dalo usuzovat, že pod nimi má podvlékačky, a přesto se bez ustání třásl. Teplo mu však vešlo do tváří hotovou záplavu barvy; už ani trochu nevypadal jako mrtvola, spíš jako oběť záškrtu.

Ve větší z obou přízemních ložnic společně přespávali Pete a Henry. Jonesy vešel sehnutý dovnitř, otevřel cedrovou truhlu nalevo ode dveří a vytáhl z ní jednu z prošívaných dek, jež v ní byly složené. Když se pak vracel do obýváku, kde na pohovce seděl rozklepaný cizinec, napadlo ho, že mu dosud nepoložil tu nejzákladnější otázku ze všech, otázku, na jakou by snad nezapomnělo ani šestileté děcko, které si dosud neumí samo rozepnout zip.

Jakmile tedy přes muže usazeného na nadměrně velké pohovce přehodil deku, otázal se: „Jak se vůbec jmenujete?“ A zároveň si uvědomil, že to skoro ví. McCoy? McCann?

Muž, kterého Jonesy málem zastřelil, zvedl oči a přitáhl si deku co nejvíc ke krku. Hnědé kruhy pod očima mu začínaly nabíhat do fialova.

„McCarthy,“ odpověděl. „Richard McCarthy.“ Zpod pokrývky se ostýchavě, plaše vynořila jedna ruka, bez rukavice překvapivě masitá a bílá. „A vy?“

„Gary Jones,“ představil se na oplátku Jonesy a nabízenou pravici stiskl. Stiskl ji tou samou rukou, kterou málem stiskl spoušť garandky. „Ale přátelé mi většinou říkají Jonesy.“

„Díky, Jonesy," pohlédli mu McCarthy dychtivě do očí. „Myslím, že jste mi zachránil život."

„Ale kdepak, co vás nemá," odbyl jej Jonesy. Znovu se zadíval na tu rudou skvrnu. Omrzlina, navíc jen maličká. Omrzlina, určitě.

KAPITOLA DRUHÁ

BOBO

1 „Bohužel vám odsud nemůžu nikoho zavolat," omlouval se Jonesy. „Nikde poblíž tu nevede telefon. Elektřinu máme z vlastního generátoru, ale to je všechno."

McCarthy, jemuž z deky vykukovala jen hlava, přikývl. „Mám dojem, že jsem ho zaslechl, ale víte, jak to chodí, když člověk zabloudí - každý zvuk mu připadá záhadný. Někdy se vám zdá, že něco slyšíte zleva nebo zprava a hned v příštím okamžiku byste přísahal, že se to ozývá přímo za vámi, takže se radši otočíte nazpátek."

Jonesy kývl, přestože ve skutečnosti nevěděl, jak to chodí. Pokud nepočítáme ten týden po nehodě, týden, který strávil tápáním v mlze léků a bolesti, nikdy doopravdy nezabloudil.

„Snažím se vymyslet, co by teď bylo nejlepší udělat," řekl. „Asi počkáme, až se vrátí Pete a Henry, a pak vás odvezeme. Kolik vás bylo ve vaší partě?"

Zdálo se, že McCarthy musí přemýšlet. To, plus ten nejistý způsob chůze, utvrdilo Jonesyho dojem, že McCarthy je v šoku. Připadalo mu ale divné, že by to mohla mít na svědomí jediná noc strávená o samotě v lese; napadlo ho, jestli by to stejné účinky mělo i na něj.

„Čtyři," prohlásil McCarthy asi po minutě rozmýšlení. „Stejně jako vás. Lovili jsme ve dvojicích. Já byl dohromady s jedním svým známým, Stevem Otisem. Dělá ve Skowheganu právníka stejně jako já. Všichni jsme ze Skowheganu a tenhle týden pro nás... hodně znamená, chápete."

Jonesy s úsměvem přikývl. „Jasně. S námi je to stejné."

„No a já, prostě, asi jsem se nějak zatoulal." Zavrtěl hlavou. „Nevím, pořád jsem Stevea napravo od sebe slyšel, každou chvíli jsem mezi stromy zahlédl jeho vestu, a pak... já prostě nevím. Nejspíš jsem se nad něčím zamyslel - les je vážně nejlepší místo na přemýšlení -, a najednou jsem byl sám. Zkoušel jsem najít cestu zpátky, jenže pak se sešelfilo..." Znovu zavrtěl hlavou. „Všechno už se mi to motá, ale určitě jsme byli čtyři - jo, určitě, to vím na sto procent. Já a Steve a Nat Roper a Natova sestra Becky."

„Už o vás musejí mít pořádný strach."

McCarthy se nejdřív zatvářil překvapeně, pak jako by pochopil. Tohle ho očividně zatím vůbec nenapadlo. „To musejí. Pochopitelně. Kristepane, no vidíte."

Jonesy se musel přemáhat, aby se nad tím neusmál. Když se dal McCarthy do řeči, připomínal mu jednu postavu z filmu Fargo.

„Takže vás radši odvezeme. Tedy, pokud -"

„Nerad bych vám přidělával starosti -"

„Odvezeme vás. Pokud to půjde. Počasí se dneska mění zatraceně rychle."

„To jo," přisvědčil McCarthy trpce. „Člověk by řekl, že už by to se všemi těmi satelity a Dopplerovými radary a bůhví čím ještě taky konečně mohli poznat dopředu. Ale jak je vidět, nefalšovaná zima je pořád ještě dokáže zaskočit."

Jonesy na toho muže, zachumlaného do deky, z níž mu vykukovala jen

zardělá tvář a chomáč řídnoucích hnědých vlasů na hlavě, pohlédl poněkud zmateně. V předpovědích, které slyšel on - on, Pete, Henry a Bobo -, se v posledních dvou dnech o ničem jiném než o blížícím se sněhu téměř nemluvalo. Někteří meteorologové k tomu sice měli jisté výhrady a tvrdili, že se sníh změní v déšť, ale ten týpek na rádiu z Castle Rocku (WCAS bylo jediné rádio, které tady dokázali naladit, a i to jen slabě a plně statického praskání) dneska dopoledne říkal něco o rychle postupující sněhové bouři z Alerty, patnáct až dvacet centimetrů čerstvého sněhu, a pokud teploty zůstanou dole a tlaková níže se nepřesune nad oceán, můžeme hned po ní očekávat další sněhovou bouři ze severovýchodu. Jonesy netušil, odkud má McCarthy své předpovědi, ale z WCAS to jistě nebylo. Možná je jen celý popletený, ano, tak to asi bude, a ostatně na to má plné právo.

„Můžu vám uvařit trochu polévky. Co říkáte, dáte si, pane McCarthy?“

McCarthy se vděčně usmál. „Rozhodně by bodla,“ prohlásil. „Včera mě celou noc bolel žaludek a dneska dopoledne ještě hůř, i když teď už je to o něco lepší.“

„Stres,“ podotkl Jonesy. „Mně se chce v takových chvílích vždycky zvracet. A možná bych si i nadělal do kalhot.“

„Já nezvracel,“ opáčil McCarthy. „Určitě ne, to vím najisto. Ale...“ Opět zavrtěl hlavou, skoro jako by v ní měl tik. „Já nevím. Motá se mi to jedno přes druhé, jako nějaká noční můra.“

„Hlavně že teď už je ta noční můra pryč,“ uklidňoval ho Jonesy. Připadalo mu trochu praštěné říkat podobné věci - takové tetičkovské -, ale ten muž zřetelně potřebovat dodat sebejistotu.

„To ano,“ přitakal McCarthy. „Díky vám. A tu polévku bych si dal.“

„Mám tu rajskou, slepičí a pak je tu myslím ještě konzerva se svíčkovou. Co byste nejradší?“

„Tu slepičí,“ vybral si McCarthy. „Moje máma vždycky říkala, že když člověku není právě nejlíp, má si udělat slepičí polévku.“

Při těch slovech se usmál a Jonesy měl co dělat, aby nedal najevo své překvapení. McCarthy měl sněhobílé a pravidelné zuby, skoro až příliš bílé a pravidelné na to, aby nebyly umělé, obzvláště vzhledem k jeho věku, neboť mu muselo být něco kolem pětáctiřiceti. Přesto mu přinejmenším čtyři chyběly - horní špičáky (kterým Jonesyho táta říkal „upíří tesáky“) a pak dva dole uprostřed - jak se jmenují ty, Jonesy nevěděl. Jednou věcí si však byl jistý: McCarthy nemá tušení, že mu ty zuby chybějí. Nikdo, kdo by o takových dírách v přední řadě svých zubů věděl, by je tak lehkomyšlně neodhaloval, dokonce ani za těchto okolností. Aspoň Jonesy o tom byl přesvědčený. Pocítil, jak mu vnitřnostmi proběhlo nepatrné mrazení, zvonění telefonu z neznáma. Rychle se obrátil do kuchyně, aby si McCarthy nevšiml proměny v jeho tváři a nenapadlo ho, že tu něco nehraje. A aby se nezeptal, co tu nehraje.

„Takže to máme jednu objednanou slepičí polévku, za chvíli tu bude. A co takhle dát si po ní topinku se sýrem?“

„Jestli vás to nebude zbytečně obtěžovat. A klidně mi říkejte Richarde. Nebo Ricku, to bude ještě lepší. Když mi někdo zachrání život, rád bych si s ním začal co nejdřív tykat.“

„Dobře, ať je po tvém, Ricku.“ *Než příště vystoupíš před porotou, Ricku, radši by sis měl nechat spravit ty zuby.*

Dojem, že tu něco nehraje, byl velice silný. Zase to vnitřní zacvaknutí, stejné, jako když před chvílí takřka uhořel McCarthyho jméno. Zatím si ještě ani zdaleka nevyčítal, že toho chlapa nezastřelil, když k tomu měl příležitost, ale pomalu už si

začínal přát, aby si byl McCarthy udržel dostatečný odstup od jeho stromu i jeho života.

2 Polévku už měl na kamnech a právě připravoval topinku se sýrem, když se ozval první nápor větru - mohutné zafučení, při němž se celá chata rozvzrala a které rozvířilo usazený sněh. Na okamžik zmizely dokonce i černé pokroucené pahýly stromů ve Strži a za velkým oknem nebylo vidět nic než bílo: téměř jako by před ně někdo postavil filmové plátno z autokina. Jonesy poprvé ucítil drobné bodnutí starosti nejen o Petea a Henryho, kteří by teď někdy měli v Henryho scoutu vyrazet od Gosselina, ale taky o Bobra. Pravda, pokud se o někom vůbec dalo říct, že se ve zdejším lese vyzná, pak to byl nepochybně Bobo, jenže v takovéhle chumelenici mu to nemuselo být nic platné - *rušíme sázky*, to bylo další z defétistických rčení jeho otce, možná ne tak dobré jako *šťěstí se nenechá nikým kočírovat*, ale špatné taky ne. Možná by Bobrovi mohlo pomoci vrčení generátoru, jenže jak už poznamenal McCarthy, někdy zvuky člověka spíš oklamou. Zvlášť když začne vyvádět vítr, jak se k tomu očividně rozhodl právě teď.

Máma ho kdysi naučila asi tucet základních věcí, které je třeba vědět o vaření, a jedna z nich se týkala také umění přípravy topinky se sýrem. *Nejdřív svrchu lehce pomazeš chleba hořticí*, vysvětlovala mu - Janet Jonesová zásadně říkala hořtice místo hořčice -, *a potom ho zespodu potřese máslem. Nikdy nedávej máslo na pánev, ale na chleba. Jak dáš máslo na pánev, budeš mít místo topinky spálený krajíc zapečený v sýru*. Nikdy pořádně nepochopil, jak by to, jestli se dá máslo na pánev, nebo na chleba, mohlo ovlivnit konečný výsledek, ale i tak se vždycky řídil matčiny radami, přestože natírat máslem druhou stranu rozpálené topinky nebyla žádná slast. Stejně tak by si po vkročení do domu nikdy nenechal na nohou holinky... protože mu máma vždycky říkala, že holinky „stahují chodidla“. Neměl nejmenší tušení, co tím myslela, ale dokonce ještě dnes, jako dospělý muž, jemuž táhne na čtyřicítku, si zouval holinky, sotva vstoupil do dveří, aby mu náhodou nestáhly chodidla.

„Asi si jednu udělám i pro sebe,“ prohlásil Jonesy a položil topinky na pánev, máslem pomazanou stranou dolů. Polévka už začínala vřít a nádherně, slibně voněla.

„Dobrý nápad. Doufám, že vaši přátelé dorazí v pořádku.“

„To já taky,“ přikývl Jonesy. Trochu zamíchal polévkou. „A kde vůbec máte chatu?“

„Dřív jsme jezdili lovit do okolí Mars Hillu, Natův a Beckyn strýc tam měl srub, ale před dvěma lety to tam v létě nějaká vygumovaná hlava podpálila. Velitel od hasičů povídal, že se nejspíš ztřískali, jak zákon káže, a pak někdo odhodil zapálenou cigaretu.“

Jonesy přikývl. „Nic neobvyklého.“

„Pojišťovna sice všechno zaplatila, jenže my neměli kde lovit. Už jsem si myslel, že tím pádem s lovením skončíme, ale potom Steve objevil tu chatku v Kineu. Mám dojem, že je to nezačleněný okres, prostě jen další část Jeffersonova traktu, ale těch pár lidí, co tam žije, tomu říká Kineo. Víte, kde to je?“

„Vím,“ procedil Jonesy přes nezvykle strnulé, ztuhlé rty. Znovu se v něm ozvalo to zvonění telefonu z neznáma. Díra ve zdi stála zhruba dvacet mil východně od Gosselinova koloniálu. Kineo se od něj nacházelo dalších třicet mil na západ. Což dávalo úhrnem padesát mil. Měl snad věřit, že ten muž usazený na jejich pohovce, zachumlaný až po bradu do deky, urazil od včerejšího odpoledne, kdy zabloudil, padesát mil? To bylo absurdní. Nemožné.

„Voní to pěkně,“ poznamenal McCarthy.

Skutečně vonělo, jenže Jonesyho nějak přešel hlad.

3Zrovna nesl jídlo k pohovce, když na kamenné terase před chatou zaslechl dupot. O chvíli později se otevřely dveře a vešel Bobr. Kolem nohou mu v mlžném reji zavířil snůh.

„Kristovy banány," vydechl. Pete kdysi sepsal seznam všech „bobrovin" a *Kristovy banány* se umístily vysoko na špici, společně s takovými perlami jako *kurvaroma* nebo *polib mi drdol*. Byla to zvolání stejně tak nábožná jako znesvěcující. „Už jsem myslel, že tam venku budu muset zůstat přes noc, když jsem konečně uviděl světlo." Bobo zdvihl ruce s roztaženými prsty ke stropu. „Zjevilo se mi světlo, ó Pane náš, díky Ti za to na tisí-" V té chvíli se mu začaly odmlžovat brýle a on si všiml cizince na pohovce. Pomalu spustil ruce a usmál se. Právě to byl jeden z důvodů, proč měl Jonesy Bobra tak rád už od základní školy, přestože někdy se dokázal chovat pěkně otravně a příliš pronikavé inteligence se mu do vínku taky nedostalo: jeho první reakcí na všechno neplánované či nečekané nebylo nikdy zamračení, ale vždycky úsměv.

„Zdravím," pronesl. „Já jsem Joe Claredon. Kdo vy?"

„Rick McCarthy," odpověděl muž a vstal. Deku mu sklouzla z ramen a Jonesy spatřil, že mu svetr vepředu nafukuje úctyhodné panděro. *Inu*, blesklo mu hlavou, *na tom přece není nic divného, jde koneckonců oběžnou chorobu mužů středního věku, která během příštích zhruba dvaceti let zprovodí ze světa miliony z nás.*

McCarthy napřáhl ruku, udělal krok kupředu a málem zakopl o spadlou deku. Kdyby ho Jonesy nezachytil, nejspíš by se skácel na podlahu a s velkou pravděpodobností by při tom převrhl i nízký stůl, na němž teď stálo jídlo. Jonesyho opět zaskočila mužova nezvyklá neohrabanost - připomnělo mu to sebe samotného začátkem léta, kdy se musel znova učit chodit. Zároveň si z trochu větší blízkosti prohlédl skvrnu na McCarthyho tváři a okamžitě toho zalitoval. Vůbec to nebyla omrzlina. Vypadalo to jako nějaký kožní nádor, nebo spíš jako flek po červeném vínu, z něhož vyrůstá krátké strniště.

„Hoplá, pozor na to! Potrást, ale nelámat, prosím," přiskočil Bobr. Popadl McCarthyho ruku a pumpoval s ní tak dlouho, až si Jonesy pomyslel, že se McCarthy na stůl nakonec přece jenom skácí. Byl šťastný, když Bobr - přesně metr pětadesát vysoký, dosud s tajícím sněhem v dlouhých černých hippiesáckých vlasech - konečně odstoupil. Stále ještě měl ve tváři úsměv, dokonce snad o něco širší než dřív. S těmi po ramena dlouhými vlasy a silnými brýlemi vypadal buďto jako matematický génius, nebo jako mnohonásobný vrah. Ve skutečnosti dělal tesaře.

„Tady Ricka to na rozdíl od tebe potkalo doopravdy," poznamenal Jonesy. „Včera zabloudil a strávil v lese celou včerejší noc."

Bobrův úsměv ani teď nezmizel, jen se v něm objevil nový zájem.

Jonesy dobře tušil, co bude následovat, a v duchu si přál, aby to Bobr neříkal - získal totiž dojem, že McCarthy je silně nábožensky založený člověk, jemuž by Bobrovo klení nemuselo připadat moc zábavné -, jenže žádat Bobra, aby si dal pozor na jazyk, to je totéž jako chtít po větru, aby přestal foukat.

„Kunda-v-cirkulárce!" zvolal teď. „To je teda nářez! Sedněte si! Jezte! Ty taky, Jonesy."

„Prdlajs," opáčil Jonesy, „sedneš si ty a sníš to sám. Ty jsi teď přišel zvenku,

ne já."

„Vážně to nechceš?"

„Vážně. Umíchám si pár vajíček. Rick tě zatím zasvětil do toho, co se mu stalo." *Snad ti to bude dávat větší smysl než mně.*

„Fajn." Bobr si svlékl bundu (červenou) a vestu (pochopitelně oranžovou). Už je chtěl odložit na hranici dřeva, ale ještě si to rozmyslel. „Počkej, počkej, nechybí ti něco?" Vrazil ruku hluboko do jedné z kapes, zašátral v ní a vytáhl ven knížku v měkké vazbě, značně ohnutou, ale rozhodně kvůli tomu o nic méně čitelnou. Na obálce tančili malí d'áblíci s vidlemi - Malé neřesti od Roberta Parkera. Byla to kniha, kterou Jonesy četl na posedu.

Bobo mu ji s úsměvem podal. „Spacák jsem tam nechal, ale říkal jsem si, že bys dneska určitě neusnul, kdyby ses nedozvěděl, kdo je vrah."

„Neměl jsi tam lézt," napomenul ho Jonesy, ale cítil přitom pohnutí, jaké v něm nedokázal vyvolat nikdo jiný než Bobr. Když se Bobo vracel vánicí k chatě, nebyl schopný s jistotou rozeznat, jestli Jonesy pořád ještě sedí nahoře v koruně stromu, nebo ne. Mohl sice zavolat, jenže Bobrovi volání nestačilo, ten věřil jen tomu, o čem se přesvědčil na vlastní oči.

„Šlo to bez problémů," utrousil a posadil se vedle McCarthyho, který jej sledoval podobně, jako kdyby si prohlížel nějaký nový, exotický druh zvířete.

„Tak díky," řekl Jonesy. „Teď se popasuj s tou topinkou. Já si jdu udělat vajíčka." Zamířil do kuchyňského koutu, ale hned se zarazil. „Co Pete a Henry? Myslíš, že to zvládnou zpátky v pořádku?"

Bobo otevřel ústa, ale než stačil odpovědět, přehnal se kolem chaty další poryv větru, pod jehož náporem zavrzaly stěny a v okapu to strašidelně zahvízdalo.

„Vždyť je to jen troška sněhu," odpověděl Bobr, jakmile se vítr přehnal. „Jasně, že to zvládnou. Jo, kdyby si vyrazili ven, když tam zuří pravej severák, to by byla jiná." Hltavě se zakousl do topinky se sýrem. Jonesy se odebral ke kamnům, aby si umíchal pár vajíček a uvařil další pytlík polévky. Když tu teď byl Bobr, hned se s McCarthyem cítil o poznání lépe. V Bobrově přítomnosti se vždycky cítil o poznání lépe. Možná to zní divně, ale je to tak.

4 Než měl vajíčka umíchaná a polévku horkou, McCarthy s Bobrem už spolu klábosili, jako by se znali přinejmenším deset let. Pokud snad McCarthyho urážela Bobrova litanie převážně vtipného sakrování, nepochybně ji převažovalo jeho nepřehlédnutelné osobní kouzlo. „To se nedá nijak vysvětlit," řekl Jonesymu jednou Henry. „Je to prostě šašek - nemůžeš jinak, než ho mít rád. Jedině proto taky nemá nikdy prázdnou postel - rozhodně ženský nepřitahuje svým vzhledem."

Jonesy si odnesl vajíčka s polévkou do obývacího koutu a usadil se do jednoho z křesel vedle pohovky. Snažil se při tom moc nekulhat - je vážně zvláštní, o kolik víc ho ten bok bolel za špatného počasí; vždycky si myslel, že jsou to jen takové babské řeči, ale očividně nebyly. Zdálo se, že McCarthy toho víc namluví, než sní. Polévky se sotva dotkl a topinky taky snědl jen polovinu.

„Tak jak šmakuje, chlapi?" zeptal se Jonesy. Nasypal si na vajíčka trochu pepře a se záparem se do nich pustil - chuť k jídlu už se mu tedy beze zbytku vrátila.

„Máme se jako prasata v žitě," odpověděl Bobr, ale přestože jeho hlas zněl stejně vesele jako jindy, Jonesymu neuniklo, že se tváří trochu ustaraně, ne-li přímo vyplašeně. „Rick mi právě vypráví o těch svejch dobrodružstvích. Je to stejně napínavý jako ty povídky v pánskejch časopisech, co mívali u holiče, kam jsem

chodil jako kluk." Obrátil se zpět na McCarthyho, dosud s úsměvem na rtech - prostě Bobo, vždycky s úsměvem -, a projel si prsty v husté záplavě svých černých vlasů. „Tehdy dělal na naší straně Derry holiče starej Castonguay, a tak mě téma svýma nůžkama děsil, že se jim od tý doby radši vyhýbám.“

McCarthy se nepatrně, znaveně usmál, ale neodpověděl. Zvedl zbylou polovinu sýrové topinky, podíval se na ni, a znovu ji položil. Rudá skvrna na tváři mu teď zářila jako vypálený cejch. Bobr se mezitím honem zase ujal slova, jako by se obával toho, co by McCarthy mohl říct, kdyby dostal příležitost. Venku sněžilo čím dál tím hustěji, navíc foukal silný vítr, takže si Jonesy hned vzpomněl na Henryho s Petem, kteří teď v Henryho starém scoutu nejspíš jedou někde po Výsekové.

„Tadyhle Ricka nejenže uprostřed noci něco málem sežralo - podle něj to byl medvěd -, ale navíc ještě ztratil pušku. Úplně novou remingtonku .30-.30, prostě fantastickou flintu, jenže s tou už se nikdy neshledáš, to je šance tak jedna ku stu tisícům, že bys ji našel.“

„Já vím,“ přitakal McCarthy. Z tváři se mu pomalu zase začínala ztrácet barva a vracel se do nich onen mdlý výraz. „Ani si nevzpomínám, kde jsem jí odložil, nebo -“

Náhle se ozval tichý skřípavý zvuk, jako cvrkání lučního koníka. Jonesy cítil, jak mu vstávají chlupy vzadu na krku, protože ho napadlo, že se něco chytilo do krbového komína. Pak si ale uvědomil, že to byl McCarthy. Jonesy už v životě slyšel spoustu hlasitých uprduť, taky spoustu hodně dlouhých, ale nikdy nic podobného tomuhle. Zdálo se, že to snad nikdy neskončí, i když to nemohlo trvat déle než pár vteřin. Pak udeřil zápach.

McCarthy právě zvedal ke rtům plnou lžici; teď ji položil zpátky do takřka nedotčené polévky a v bezmála holčičím gestu rozpaků si položil pravou dlaň na poskvrněnou tvář. „Sakryš, omlouvám se,“ vypravil ze sebe.

„Není za co, vždycky je víc místa venku než tam uvnitř,“ opáčil Bobr, ale to mu rty pohyboval pouze instinkt, instinkt a celoživotní návyky - Jonesy zřetelně viděl, že je tím zápachem šokovaný stejně jako on sám. Nebyl to takový ten sirnatý pach jako ze shnilých vajec, při němž člověk vyprskne smíchy, obrátí oči v sloup, několikrát si mávne dlaní před obličejem a zeptá se *Proboha, kdo z vás hodil zeli?* Nejednalo se ani o žádné z těch metanových pšouknutí připomínajících bahenní plyny. Byl to stejný zápach, jakého si Jonesy prve všiml v McCarthyho dechu, jen mnohem silnější - směs éteru a přezrálých banánů, podobná nemrznoucí kapalíně, kterou ráno při teplotě pod nulou lijete do karburátoru.

„Můj bože, to je děsné,“ ozval se znovu McCarthy. „Opravdu se hrozně omlouvám.“

„Nic se nestalo, vážně,“ prohlásil Jonesy, ale žaludek se mu v břiše stáhl do klubíčka, jako zvíře, které se brání útoku zvenčí. Svůj raný oběd teď asi nedokončí; ne, v žádném případě ho nedokončí. Nebyl sice nijak cimprlich a na nějakém tom pšouku ve společnosti mu nesešlo, ale z tohohle se mu dělalo mdlo.

Bobo se zvedl z pohovky a otevřel okno, čímž dovnitř vpustil drobný vír sněhu a závan požehnaně čerstvého vzduchu. „Nedělej si s tím hlavu, kolego... ale musím říct, že byl vážně zralej. Co jsi to proboha přes noc jedl? Jezevčí bobky?“

„Listí a mech a podobně, už ani nevím co přesně,“ odpověděl McCarthy. „Měl jsem takový hlad, chápete, prostě jsem do sebe musel něco dostat, ale moc toho o podobných věcech nevím, Euella Gibbonse jsem nikdy nečetl... a navíc byla samozřejmě tma.“ Tu poslední větu dodal jakoby v záblesku náhlé inspirace a Jonesy okamžitě vzhlédl k Bobrovi, aby si v jeho očích přečetl, zda je mu jasné

totéž co jemu - McCarthy lže. McCarthy totiž neměl nejmenší tušení, co v lese snědl, dokonce ani jestli vůbec něco snědl. Jenom se nějak snažil vysvětlit to příšerné, nečekané žabí zaskřehotání. A zápach, jenž následoval.

Venku se opět zvedl vítr, s hlasitým, udýchaným zavytím se prohnal kolem chaty a navál do otevřeného okna další spršku čerstvého sněhu. Ale hlavně přispěl k rychlejší výměně vzduchu v místnosti a díky bohu za to.

Vtom se McCarthy zcela bez výstrahy předklonil, doslova jako by ho vymrštilo nějaké péro, a jakmile svěsil hlavu mezi kolena, Jonesy měl hned jasnou představu o tom, co bude nejspíš následovat; sbohem navažský koberče, bylo nám s tebou dobře. Bobra očividně napadlo totéž, protože rychle odsunul nohy, které měl natažené před sebe, aby je uchránil před blížící se pohromou.

Místo zvracení se však McCarthymu z hrdla vydralo táhlé, tiché zahučení - bzukot továrního stroje zapnutého na maximální výkon. McCarthy vypouil oči jako dvě skleněnky a kůže na tvářích se mu napjala tak, že se mu pod koutky očí objevily drobné pŕlměsíce stínu. A ten kručivý, skřípavý zvuk zněl dál a dál, a když konečně ustal, vrčení generátoru vzadu za chatou se najednou zdálo až příliš hlasité.

„Už jsem slyšel pořádný krknutí, ale tohle byl bez pochyby horkej kandidát na zlatou," poznamenal Bobo tiše a s upřímným respektem.

McCarthy se rozvalil do opěradla pohovky, oči zavřené, koutky úst svěšené studem nebo bolestí, možná obojím. A znovu z něj byl cítit ten pach banánů a éteru, kvasící, živý pach, jako cosi, co se teprve začíná probouzet.

„Můj bože, hrozně se omlouvám," pronesl McCarthy se zavřenýma očima. „Pronásleduje mě to celý den, už od svítání. A zase mě začíná bolet břicho."

Jonesy s Bobrem si vyměnili tichý, znepokojený pohled.

„Víš, co si myslím?" zeptal se Bobo. „Myslím, že by ses měl natáhnout a trochu se prospat. Nejspíš jsi byl vzhůru celou noc, poslouchal jsi, jak se kolem plíží ten otravněj medvěd a kdovíjaká další havěť. Jsi unaveněj a vystresovaněj a moje bába ví co ještě. Potřebuješ na chvíli zamhouřit oko, pár hodiněk si zdřímnout a budeš zas jako řípa."

McCarthy na Bobra pohlédl s tak zoufalou vděčností, až bylo Jonesymu trochu trapně, že to viděl. Přestože byl McCarthy dosud bledý jako stěna, začínal se potit - na čele a na spáncích se mu tvořily velké kapky a potom jako čistý olej stékaly po tvářích. A to i přes ledový vzduch, který teď cirkuloval místností.

„Asi ano," přikývl, „určitě je to tím. Jsem prostě unavený, to je všechno. Bolí mě břicho, ale za to může stres. A taky jsem snědl kde co, listí a... bože, já ani nevím... všechno možné." Poškrábal se na tváři. „Vypadá tadyhle ta proklatá věc zle? Teče mi z toho krev?"

„Ne," ujistil ho Jonesy. „Jen je to zarudlé."

„Alergie," vysvětlil McCarthy zarmouceně. „Po burákách se mi to vždycky udělá taky. Půjdu si zdřímnout. To je přesně ono."

Jakmile se zvedl na nohy, zavrávorál. Bobr s Jonesym se k němu hned natáhli, ale McCarthy získal rovnováhu sám dřív, než ho kterýkoli z nich stačil zachytit. Jonesy by mohl přísahat, že to čtyřicátnické panděro, jehož si prve všiml, je teď skoro pryč. Je to možné? Mohl ten člověk vážně vypustit tolik plynu? To nevěděl. Věděl jen tolik, že to byl opravdu mocný pšouk a ještě mocnější říhnutí, o jakých byste s úspěchem mohli vyprávět ještě po dvaceti letech. Ta historka by začínala *Každý rok jsme v prvním týdnu lovecké sezóny jezdívali na chatu Bobra Claredona a jednoho listopadu - myslím, že to bylo v roce '01, jak byly na podzim ty hrozné bouřky - k nám najednou zabloudil zvláštní chlápek... a lidi by se tomu hromovému prdnutí a krknutí smáli, protože historkám o prdění a krkání se lidi*

smějí vždycky. Samozřejmě by se ale nezmínil o tom, že chyběl snad pouhý milimetr na spoušti garandky k tomu, aby připravil McCarthyho o život. Ne, tuhle část by se mu vyprávět opravdu nechtělo.

O jednu přízemní ložnici se dělili Pete a Henry, a tak Bobr zavedl McCarthyho do té druhé, kterou měl pro sebe Jonesy. Bobo mu věnoval drobný omluvný pohled a Jonesy jen pokrčil rameny. Byla to koneckonců logická volba. Jonesy mohl dnes v noci přespát v posteli s Bobrem - vždyť jako děti takhle spali kolikrát - a po pravdě řečeno si stejně nebyl moc jistý, že by se McCarthy dokázal vyškrábat do schodů. Jeho zpcená, bledá tvář se mu líbila čím dál tím míň.

Jonesy patřil k lidem, kteří si ráno pečlivě ustelou, a pak celou postel pohrbí pod nánosem knih, papírů, tašek, toaletních potřeb a částí oděvu. Shrnul to všechno stranou, jak nejrychleji mohl, a odhrnul pokrývku.

„Nepotřebuješ si ještě odskočit, kolego?“ zeptal se Bobo.

McCarthy zavrtěl hlavou. Vypadal téměř hypnotizovaný čistým modrým prostěradlem, které Jonesy odkryl. Jonesyho znovu zarazilo, jak skelný má McCarthy pohled. Jeho oči připomínaly oči vycpané lovecké trofeje. Náhle si zcela spontánně vybavil svůj obývací pokoj v Brooklineu, onom nóbl městečku vedle Bostonu. Ozdobně lemované koberce, raně americký nábytek... a McCarthyho hlava zavěšená nad krbem. Toho jsem složil nahoře v Maine, chlubil by se hostům na večírcích. Byl to vážně kus, ještě po vyvržení měl přes osmdesát kilo.

Zavřel oči, a když je znovu otevřel, zjistil, že na něj poněkud vyplašeně hledí Bobo.

„Zase mě bere ten bok,“ vysvětlil. „Promiň. Pane McCarthy - Ricku, asi si budeš chtít sundat svetr a kalhoty, ne? A samozřejmě taky boty.“

McCarthy se rozhlédl kolem sebe jako člověk, který se právě probral ze snu. „Jistě,“ přisvědčil. „Pochopitelně.“

„Potřebuješ pomoc?“ nabídl se Bobr.

„Ne, kdepak.“ McCarthy se zatvářil vyděšeně nebo snad pobaveně, možná obojí. „Tak špatné to se mnou ještě není.“

„Tak já tu nechám Jonesyho, ať se o tebe postará.“

Bobr vyklouzl ven a McCarthy se začal svlékat. Nejprve si přetáhl svetr přes hlavu. Pod ním měl červenočernou loveckou košili a pod ní teplý nátělník. A zpod košile teď vpředu skutečně vykukovalo mnohem menší břicho než dřív, tím si byl Jonesy jistý.

I když - téměř jistý. Připomněl si, že před hodinou byl podobně přesvědčený o tom, že McCarthyho kabát je hlava jelena.

McCarthy se posadil do křesla pod oknem, aby si zul boty, a jakmile se předklonil, ozvalo se další uprdnutí - ne tak dlouhé jako to první, ale stejně hlasité a chruplavé. Nikdo z nich to nijak nekomentoval, ani následný zápach, který byl v malém pokojíku tak silný, až Jonesy mu vhrkly slzy do očí.

McCarthy skopl boty - zaduněly na dřevěné podlaze -, pak znovu vstal a rozepnul si pásek. Zatímco si stahoval modré džíny a odkrýval tím spodní polovinu svého teplého prádla, vrátil se Bobr seshora s keramickým nočníkem. Postavil ho vedle hlavy postele. „Čistě pro případ, že bys honem rychle musel na malou. Nebo kdyby na tebe přišlo něco většího a musel ses s tím rychle vypořádat.“

McCarthy na něj pohlédl s podivnou otupělostí, která Jonesyho opět poplašila - cizinec v jeho téměř vlastní ložnici, skoro až strašidelný v tom pytlovitém, dlouhém spodním prádle. Nemocný cizinec. Jen ještě vědět jak nemocný.

„Pro případ, že bys to nestihl do koupelny,“ dovysvětlil Bobo. „Ta je

mimochodem hned vedle. Když vyjdeš z ložnice, stačí zatočit doleva, ale pamatuj si, že jsou to až ty druhý dveře. Jestli na to zapomeněš a vpadneš do těch prvních, budeš se místo do mísy muset vydělat mezi prostěradla."

Jonesyho Bobrova poznámka tak překvapila, že se rozesmál, a vůbec se nestaral, jak jeho smích zní - totiž nezvykle vysoko a poněkud hystericky.

„Už je mi líp," poznamenal McCarthy, ale Jonesy v jeho hlase nezaznamenal ani nejmenší náznak upřímnosti. A ten chlap tu jen stál ve spodním prádle jako nějaký android, kterému vymazali tři čtvrtě paměťových obvodů. Pokud dříve vykazoval alespoň trochu života, když už ne přímo energie, teď z něj všechn vyprchal, stejně jako mu zmizela barva z tváří.

„No jen do toho, Ricku," vybídl jej tiše Bobr. „Lehni si a dej si dvacet. Ať zase nabereš sílu."

„Ano, dobře." McCarthy se posadil na čerstvě odestlanou postel a zahleděl se z okna. Oči měl vypoulené a prázdné. Jonesyho napadlo, že zápach v pokoji trochu zeslábl, ale možná si na něj jen začal zvykat, podobně jako si zvyknete na zápach v pavilonu opic, pokud tam vydržíte dostatečně dlouho. „Můj bože, podívejte na ten snůh."

„No jo," řekl Jonesy. „Co břicho, ještě bolí?"

„Je to lepší." McCarthyho oči se obrátily k Jonesyho tváři. Byly to vážné oči vyděšeného dítěte. „Omlouvám se za ty větry - nikdy dřív mě nic podobného nepotkalo, dokonce ani v armádě, kde jsme jedli fazole snad každý den -, ale už se cítím líp."

„A jsi si jistý, že si před spaním nepotřebuješ dojít na záchod?" Jonesy měl čtyři děti, takže mu tahle otázka splynula ze rtů téměř automaticky.

„Byl jsem v lese, těsně předtím, než jsi mě našel. Díky, že jsi mě vzal dovnitř. Oběma vám děkuju."

„Ále, to nestojí za řeč," odvětil Bobr a celý nespůj zašoupal nohou po podlaze. „To by udělal každej."

„Možná," namítl McCarthy. „Ale možná taky ne. V bibli se praví: ‚Aj, stojím u dveří, a tluku.‘ Venku nabíral vítr stále na síle, takže Díra ve zdi už se celá otřásala. Jonesy čekal, až McCarthy domluví - připadalo mu, že se chystá říct ještě něco dalšího -, ale ten jen přehodil nohy na postel a přetáhl na sebe přikrývku."

Odkudsi z hlubin Jonesyho postele se ozvalo další z těch táhlých, drásavých upšouknutí a Jonesy usoudil, že to už je na něj moc. Jedna věc je pustit k sobě zbloudilého cizince, když vám těsně před bouří zaklepe na dveře; ale něco docela jiného už je dělat mu společnost, když kolem sebe vypouští série plynových bomb.

Bobr ho následoval a zlehka za sebou zavřel dveře.

5 Jakmile Jonesy otevřel ústa, Bobo zavrtěl hlavou, položil si prst na rty a odvedl Jonesyho přes hlavní místnost do kuchyňského koutu, což bylo nejdál, jak se od McCarthyho mohli dostat, pokud nechtěli dozadu do garáže.

„Člověče, ten chlap musí mít děsný bolesti," prohlásil Bobr a Jonesy v chladném světle kuchyňské zářivky spatřil, že jeho přítel si dělá opravdu vážné starosti. Bobo zašátral v hluboké přední kapse svých montérek, vytáhl párátko a začal ho ožvýkávat. Během tří minut - zhruba za stejnou dobu, jakou potřebuje horlivý kuřák k vykouření cigarety - zbude z párátko jen hrst tenounkých třísek. Jonesy nechápal, jak to mohou Bobrovy zuby (a taky žaludek) vydržet, protože okusoval párátko celý život.

„Doufám, že tak hrozné to zase není, ale..." Jonesy zavrtěl hlavou. „Už jsi

někdy cítil něco podobného jako ty jeho větry?"

„Ne," odpověděl Bobr. „Jenže s tím chlapem je v nepořádku víc věcí než jen tohle."

„Co třeba?"

„No třeba si myslí, že je jedenáctýho listopadu."

Jonesy neměl ponětí, o čem to Bobo mluví. Jedenáctého listopadu dorazila jejich lovecká výprava sem do Díry ve zdi, jako vždycky namačkaná v Henryho scoutu.

„Ale Bobo, vždyť je středa. Je čtrnáctého."

Bobr přikývl a trochu nuceně se usmál. Párátka, nyní již značně zdeformované, se přesunulo z jednoho kouta úst do druhého. „Já to vím. Ty to víš. Rick ale ne. Rick si myslí, že je den Páně."

„Co přesně ti řekl, Bobo?" Ať to bylo cokoli, jistě toho nemohlo být moc - umíchat pár vajíček a uvařit pytlík polévky moc času nezabere. To odstartovalo celý proud myšlenek, a zatímco Bobr mluvil, pustil Jonesy vodu, aby umyl těch pár talířů. Bydlení v chatě mu nevadilo, ale ať se propadne, jestli hodlá žít ve špíně, jako to měl nepochybně v úmyslu nejeden muž, jakmile opustil domov a vydal se do lesů.

„Říkal, že sem dorazili už v sobotu, aby si trochu zalovili, a celou neděli chtěli strávit opravou střechy, kterou na několika místech zatékalo. Povádal: „Aspoň jsem nemusel porušit příkázání ohledně práce v den odpočinku. Když je člověk ztracený v lese, musí pracovat jen na tom, aby se nezbláznil.""

Jonesy se krátce zasmál.

„Přisahat bych na to asi nemohl, ale vážně si podle mě myslí, že je jedenáctýho, ledaže by byl ještě o týden nazpátek, to znamená čtvrtýho, ale stoprocentně je přesvědčen, že je neděle. A nechce se mi věřit, že by venku strávil deset dní."

To se nezdálo ani Jonesymu. Ale tři dni? Proč ne? Tomu se věřit dalo. „To by vysvětlovalo ještě jednu věc, kterou řekl zase mně," poznamenal Jonesy. „Povádal -"

Vtom zavržala podlaha, oni sebou okamžitě trhli a obrátili hlavu k zavřeným dveřím ložnice na druhé straně místnosti. Nic se tam nedělo. Podlaha a stěny tu vrzaly vždycky, dokonce i když venku nefoukal takhle silný vítr. Vyměnili si trochu zahanbené pohledy.

„Jo, jsem vážně kapku nervózní," prohlásil Bobr, jako by si něco přečetl v Jonesyho tváři, nebo si snad vytáhl nějakou myšlenku přímo z jeho mysli. „Musíš přece připustit, že je trochu divný, když se někdo najednou vynoří z lesa v takovém stavu jako on."

„To vážně je."

„Mně ty jeho větry připadaly, jako kdyby měl v prdeli vraženého něco, co tam krchlá a chcípá na otravu kouřem."

Bobo se při těch slovech zatvářil trochu překvapeně, jako vždycky, když říkal něco směšného. Oba naráz vyprskli, chytili jeden druhého kolem ramen, ztěžka oddechovali a snažili se v sobě ten smích zadusit, protože nechtěli, aby je ten nebožák vzadu v ložnici slyšel, pokud je ještě vzhůru, aby je slyšel a pochopil, že se smějí jemu. Zejména Jonesy měl problémy zůstat tiše, protože si nutně potřeboval nějak ulevit - celý se otrásal v hysterickém záchvatu, až se musel předklonit, supěl, lapal po dechu, z očí mu tekly slzy.

Nakonec ho Bobo popadl a vytáhl ho ven ze dveří. Před chatou se jen tak bez kabátů postavili do přibývajících sněhu a konečně se mohli z plných plic

rozřehnat, protože vytí větru jejich hlasy přehlušilo.

6 Když se pak vrátili dovnitř, měl Jonesy tak prokřehlé ruce, že když je ponořil do horké vody, skoro její teplotu necítil. Ale aspoň byl dosyta vysmátý, a to bylo dobře. Znovu si vzpomněl na Petea a Henryho - jak se jim asi daří a zdalipak se oba vrátí v pořádku.

„Povídal jsi, že to vysvětluje ještě jednu věc," připomněl mu Bobo. Už se mezitím pustil do dalšího párátko. „Jakou?"

„Nevěděl, že má sněžit," odpověděl Jonesy. Hovořil pomalu, snažil se co nejpřesněji si vybavit McCarthyho slova. „„Jak je vidět, nefalšovaná zima je pořád ještě dokáže zaskočit," tak to myslím řekl. Pokud by poslední předpověď slyšel někdy jedenáctého, nebo dvanáctého, dávalo by to smysl. Protože až do včerejška o téhle vánici nikdo nemluvil, nemám pravdu?"

„Jo, s nefalšovanou zimou přišli teprve včera," potvrdil Bobr. Z šuplíku vedle dřezu vytáhl utěrku s vybledlým potiskem sluníček sedmítečných a pustil se do utírání talířů. Při práci zvedl hlavu a zahleděl se na zavřené dveře do ložnice. „Co ještě říkal?"

„Že ta jejich chata je v Kineu."

„V Kineu? To je odsud čtyřicet padesát mil na západ. To přece -" Bobr vyndal z pusy párátko, prohlédl si na něm otisky vlastních zubů, a pak si ho do úst strčil opačným koncem. „Jo tak."

„Přesně. Za jednu noc to v žádném případě nemohl stihnout, ale pokud se venku toulal tři dni -"

„- a čtyři noci, protože jestli se ztratil v sobotu odpoledne, dává to čtyři noci -"

„Jo, a čtyři noci. Takže pokud celou tu dobu mířil přímo na východ..." Jonesy počítal zhruba takových patnáct mil na den. „Podle mě to mohl zvládnout."

„Ale jak to, že neumrznu?" Bobr, možná zcela podvědomě, přešel téměř do šepotu. „Má sice silnej kabát a teplý spodky, ale tady na severu nejdou už od Halloweenu noční teploty nad minus pět. To mi teda řekni, jak tam venku vydržel čtyři noci, a přitom nezmrznu. Dokonce to ani nevypadá, že by měl nějaký omrzliny, kromě toho fleku na tváři."

„To nevím. A teď mě napadá ještě něco," přidal se Jonesy. „Jak to, že nemá vousy?"

„Co?" Bobr pootevřel ústa. Párátko mu zůstalo viset na spodním rtu. Potom, velice zvolna, přikývl. „No jasně. Má jen takový kratičký strniště."

„To mu podle mě narostlo ani ne za den."

„Takže by se musel holit?"

„Přesně tak," přisvědčil Jonesy a představil si McCarthyho ztraceného v lesích, vyděšeného, prochládlého a hladového (tedy, ne že by dnes projevil nějak zvlášť velkou chuť k jídlu, ale to je zase jiná věc), jak přes to přese všechno zakleká každé ráno k potůčku, botou prolamuje díru v ledu, aby se dostal k vodě, pak vytahuje svou věrnou gillette z... odkud? Z vnitřní kapsy kabátu?

„A dneska ráno ztratil holicí strojek, proto má to strniště," pronesl Bobo. Znovu se usmíval, přestože na tom nic zvlášť vtipného nebylo.

„Jo. Společně s puškou. Mimochodem, viděl jsi jeho zuby?"

Bobr nechápavě zdvihl obočí.

„Čtyři mu chybějí. Dva nahoře, dva dole. Vypadá jako ten pihovatý kluk, co vždycky bývá na přední straně magazínu Mad."

„No a co na tom? Mě už pár klektáků taky opustilo, ani se neptaly na dovolení." Bobr si prstem roztáhl koutek úst a odhalil levou dásen v jednostranném úsměvu, bez něhož by se Jonesy klidně obešel. „Uíš. Auy houe."

Jonesy zavrtěl hlavou. To bylo něco docela jiného. „Ten chlap je právník, Bobo - celou dobu se pohybuje na veřejnosti, svojí vizáží si částečně vydělává na živobytí. A ty zuby mu chybějí vpředu. Navíc nevěděl, že je nemá. Na to bych přísahal."

„Nemyslíš, doufám, že někde dostal dávku radiace nebo něčeho takovýho?" zeptal se Bobr celý nesvůj. „Zuby totiž člověku vypadaj při nemoci z ozáření, viděl jsem to jednou v kině. V jednom z těch filmů, co na ně ty pořád koukáš, o různých příšerách a tak. Nemyslíš si doufám, že to může mít z toho? I když ten červenej flek by k tomu docela seděl."

„Jo, ozářilo ho to, když vybuchla atomová elektrárna na Mars Hillu," podotkl Jonesy, ale Bobr se po jeho slovech zatvářil tak zmateně, že svého vtípku hned zalitoval. „Mám dojem, že při nemoci z ozáření by ti měly vypadat taky vlasy, Bobo."

Bobrova tvář se rozjasnila. „Jasně, to je fakt. Ten chlápek v tom filmu skončil plešatej jako Telly jak-se-sakra-jmenuje, jak hrával v televizi toho policajta." Na okamžik se odmlčel. „A pak umřel. Teda, ten chlap v tom filmu, ne Telly, ačkoli když o tom teď přemýšlím -"

„Ale tenhle chlápek má vlasů spoustu," přerušil ho Jonesy. Jakmile by Bobra nechal pokračovat po téhle odbočce, už nikdy by se k hlavnímu tématu nevrátili. Povšiml si, že teď, v cizincově nepřítomnosti, ho ani jeden z nich nenazývá Rick, dokonce ani McCarthy. Prostě jen „ten chlápek" nebo „ten chlap", jako by jej podvědomě chtěli proměnit v něco méně důležitého než člověka - něco naprosto obyčejného, takže by pak tolik nezáleželo na tom, kdyby... inu, kdyby.

„No jo," přisvědčil Bobr, „to má. Vážně spoustu."

„Určitě trpí amnézií."

„Možná, ale pamatuje si, kdo je, s kým sem přijel a tak. Panečku, to bylo ale zatroubení, když se usral, co? A ten puch! Jako éter!"

„No jo," přikývl Jonesy. „Mně to připomnělo nemrznoucí kapalinu. Diabetici si taky často uleví, když se shýbají. Myslím, že jsem to četl v jedné detektivce."

„A smrdí to jako nemrznoucí kapalina?"

„To si nevzpomínám."

Stáli tam, dívali se jeden na druhého a poslouchali vítr. Jonesyho napadlo, že by mohl Bobrovi říct ještě o tom blýskání, které ten chlap údajně viděl, ale proč se namáhat? Už tak toho bylo dost.

„A když se předklonil tady u stolu, tak už jsem si myslel, že se nám tu vyblíje," poznamenal ještě Bobo. „Ty ne?"

Jonesy přikývl.

„Nevypadal moc dobře, vůbec nevypadal dobře."

„Ne, to nevypadal."

Bobr si povzdechl, vyhodil párátko do koše a zahleděl se z okna, kde teď sněžilo ještě hustěji a ve větších vločkách než dřív. Projel si prsty ve vlasech. „Člověče, přál bych si, aby už tady byli Pete a Henry. Obzvlášť Henry."

„Ale Bobo, Henry je psychiatr."

„Já vím, ale má z nás čtyř nejbliž k medicíně - a já mám dojem, že ten chlápek by zatraceně potřeboval doktora."

Henry vlastně byl lékař - musel být, aby vůbec dostal osvědčení k cvokařině

-, ale nikdy se ničím jiným než psychiatrií nezabýval, alespoň pokud Jonesy věděl. Přesto chápal, jak to Bobr myslí.

„Pořád jsi přesvědčený, že se v tomhle dostanou zpátky, Bobo?“

Bobr si povzdechl. „Ještě před půlhodinou bych řekl, že určitě, ale teď to vážně začíná houstnout. Ale myslím, že to zvládnou.“ Zasmušile se na Jonesyho zadíval; z jinak permanentně veselého Bobra Claredona v tom pohledu mnoho nebylo. „Doufám,“ dodal.

KAPITOLA TŘETÍ

HENRYHO SCOUT

1 Když tak sledoval přední světlometry scoutu, jak se zakusují do houstnoucího sněžení a prorážejí si na Výsekové směrem k Díře ve zdi téměř jakýsi tunel, přepadla Henryho najednou taková deprese, že se opět začal zaobírat myšlenkami, jak by to měl provést.

Samozřejmě tu bylo Hemingwayovo řešení - kdysi na Harvardu ještě před závěrečnými zkouškami o tom napsal pojednání, které nazval právě takhle, takže na to možná myslel dokonce už tehdy, protože to pojednání jistě nepsal jen proto, aby splnil další požadavek pro zdárné ukončení kurzu, ale hlavně proto, že se ho to osobně nějak dotýkalo. Hemingwayovým řešením byla brokovnice a Henry už si jednu sám pořídil... ovšem ne že by to chtěl provést tady, když jsou tu ostatní. Všichni čtyři si v Díře ve zdi užili spoustu skvělých časů, takže by vůči nim bylo značně nefér, kdyby to provedl tady. Pro Petea a Jonesyho by to celou chatu poskvrnilo - a pro Bobra taky, pro Bobra asi nejvíc ze všech, a to by nebylo správné. Ale dojde k tomu už brzy, cítil, jak se to blíží, stejně jako cítíte, když na vás jde kýchnutí. Možná se zdá směšné přirovnávat konec života ke kýchnutí, ale ono v podstatě opravdu o nic jiného nejde. Prostě jen hepčik a pak nazdar, tmo, můj starý příteli.

Když se rozhodnete použít Hemingwayovo řešení, ze všeho nejdřív si musíte zout botu a sundat ponožku. Pažba pušky se zapře o podlahu. Hlaveň přijde do pusy. Palec nohy se zahákne za spoušť. A jedna věc, na kterou nesmíte zapomenout, pomyslel si Henry, právě když scoutu na čerstvém sněhu trochu podjel zadek a on ho rychle vyrovnal - pomohly mu v tom vyježděné koleje, ostatně tahle cesta ani nic jiného nebyla, jen dvě vyježděné koleje po lesnických traktorech, které tudy jezdily v létě. Pokud se rozhodnete provést to tímhle způsobem, vezměte si projímadlo a nejdřív počkejte, dokud se úplně nevyprázdníte, ať těm lidem, co vás najdou, zbytečně nepřiděláváte práci navíc.

„Možná bys měl trochu zpomalit," poznamenal Pete. Mezi koleny svíral pivo, nyní již poloprázdné, ale jednou láhví se Pete zdaleka neopije. To kdyby vyzunkl tři nebo čtyři další, pak by si to Henry mohl po téhle cestě klidně hasit nějakých šedesáti mil za hodinu a Pete by jen nevzrušeně seděl na místě spolujezdce a prozpěvoval by si s tím příšerným céděčkem Pink Floydů. A on by opravdu mohl jet šedesát; možná by nanejvýš zase trochu pocuchal přední nárazník. Když jel člověk po Výsekové, dokonce i v troše toho sněhu, jako by skutečně uháněl na kolejích. Jestli bude takhle sněžit dál, nejspíš se to změní, ale zatím jim nic nehrozilo.

„Bez obav, Pete - mám všechno pod kontrolou."

„Nechceš pivo?"

„Dokud řídím, tak ne."

„Dokonce ani tady v Horní Dolní?"

„Později."

Pete se odmlčel, nechal Henryho sledovat tunel předních světlometů a razit si cestu po té úzké bílé cestě obklopené stromy. Nechal jej s jeho vlastními

myšlenkami, a nic jiného Henry ani nechtěl. Připadal si sice podobně jako člověk, který se pořád vrací ke krvácejícímu místu v ústech a stále dokola ho zkoumá špičkou jazyka, ale nic jiného si právě teď nepřál.

Bylo z čeho vybírat. Prášky. Starý trik s vanou a igelitovým sáčkem přes hlavu. Utopení. Skok z nějakého vysokého místa. Pistole u spánku byla příliš nejistá - moc velká šance, že se člověk probudí ochrnutý - a stejně tak podřezání zápěstí, to jsou věci pro amatéry; zato Japonci vymysleli způsob, který Henryho velice zaujal. To si kolem krku uvážete lano. Na druhý konec přivážete velký kámen. Položíte kámen na židli a sami se posadíte se zády zapřenými tak, abyste nemohli přepadnout dozadu, ale zůstali vzpřímeně sedět. Pak židli převrhnete, a kámen spadne. Subjekt žije ještě tři až pět minut v prohlubujícím se snu ze zadušení. Šedá zvolna přechází v černou; nazdar, tmo, můj starý příteli. O téhle metodě se dočetl v jedné z Jonesyho oblíbených detektivek od Kinsey Milhoneyové. Detektivní romány a horory: tyhle věci poháněly plachetnici Jonesyho života.

Celkově se Henry přikláněl k Hemingwayovu řešení.

Pete do sebe vyklopil zbytek piva a otevřel si druhé. Vypadal teď na první pohled mnohem spokojenější. „Co si o tom myslíš?“ zeptal se po chvíli.

Henry zaslechl, jak ho volá někdo z toho druhého vesmíru, z toho, kde žijící skutečně chtějí žít. Jako obvykle v těchto dnech to v něm probudilo netrpělivost. Bylo však důležité, aby nikdo z nich neměl nejmenší podezření, a on se obával, že Jonesy už něco trošku vytušil. Možná i Bobr. Oni dva někdy dokázali nahlédnout člověku pod kůži. Pete zatím neměl o ničem ani ponětí, ale mohl by ostatním něco vyžvanit, třeba jak zamyšlený byl Henry celou cestu, jako by ho něco tížilo na mysli, a o to Henry rozhodně nestál. Tohle měla být poslední výprava do Díry ve zdi, kdy budou všichni čtyři pohromadě, celá stará parta z Kansas Street, Šarlatoví piráti ze třetí a čtvrté třídy, a on chtěl, aby se ta výprava vydařila. Chtěl, aby je to všechny šokovalo, až se o tom doslechnou, dokonce i Jonesyho, který do něj odjakživa viděl ze všech nejvíc. Chtěl, aby potom říkali, že o ničem neměli ani potuchy. Bude to tak lepší, než kdyby měli všichni tři posedávat se svěšenou hlavou, neschopní pohlédnout jeden druhému do očí déle než na pár vteřin, a neustále se trápit myšlenkami, že to měli vytušit, viděli přece jasné náznaky a měli něco podniknout. A tak se vrátil do toho druhého vesmíru a začal přátelsky a přesvědčivě předstírat zájem. Kdo by měl něco takového umět lépe než cvokař?

„O čem si mám co myslet?“

Pete zakoulel očima. „Přece u Gosselina, ty trubko! O všech těch věcech, co nám Starouš Gosselin vykládal.“

„Mno, Pete, neříkají mu Starouš Gosselin pro nic za nic. Vždyť je mu osmdesát, ani o den míň, a pokud starým lidem něco nechybí, pak je to hysterie.“ Scout - ostatně už taky žádný bujarý mladík, čtrnáct let starý a daleko za prvním kompletním protočením tachometru - vyskočil z vyjetých kolejí a rázem šel do smyku, náhon na všechny čtyři mu nebyl nic platný. Henry ihned natočil kola po směru jízdy a málem se rozesmál, když Pete upustil pivo na podlahu a vyjekl: „Sakra - kurva, dávej pozor!“

Henry pustil plyn, dokud necítil, že se scout znovu začíná vyrovnávat, a pak pedál opět zadupl, záměrně příliš rychle a příliš ostře. Scout se dostal do dalšího smyku, tentokrát v opačném směru než poprvé, a Pete zase vyjekl. Henry znovu pustil plyn, scout zapadl zpátky do vyjetých kolejí a znovu se hladce rozjel. Jedna z mála pozitivních věcí, které s sebou rozhodnutí skoncovat se životem přináší, spočívá v tom, že se člověk při podobném riskování nijak nezapotí. Světla nadále krájela ubíhající bílý den, plný miliard tančících sněhových vloček, z nichž ani

jedna se nepodobala žádné jiné, tedy pokud věříte tradičním moudrostem.

Pete sebral pivo (rozlila se ho jen troška) a poklepal si na hrud'. „Nejedeš trochu moc rychle?“

„Ani ne,“ odvětil Henry a pak, jako by nikdy nedošlo ani k onomu smyku (což došlo), ani k přerušení jeho myšlenek (což nedošlo), pokračoval: „Skupinová hysterie se nejčastěji objevuje u velmi starých a velmi mladých lidí. Je to fenomén dobře zdokumentovaný jak v mém oboru, tak v oboru toho sociologického neznaboha, co bydlí přes ulici.“

Henry sklopil zrak a zjistil, že jede pětatřicet mil v hodině, což bylo na tyto podmínky přece jen trochu moc. Zpomalil. „Je to lepší?“

Pete přikývl. „Nevysvětluj si to špatně, jsi skvělejší řidič, ale vždyť sněží. Navíc vezeme zásoby.“ Ukázal palcem přes rameno na dvě tašky a dvě krabice na zadním sedadle. „Kromě párků tam máme poslední tři balíčky makaronů se sýrem. Víš přece, že Bobr by to bez nich nepřežil.“

„Jasně, že vím,“ potvrdil Henry. „Taky je mám rád. Vzpomínáš si na ty historiky o uctívání ďábla ve státě Washington, co proběhly tiskem v polovině devadesátých let? Vystopovali jejich původ k několika starým lidem, kteří žili u svých dětí - v jednom případě vnoučat - ve dvou malých městečkách jižně od Seattlu. Hromadná hlášení o pohlavním zneužívání ve střediscích pečovatelských služeb patrně vyvolal planý poplach dospívajících dívek z Delaware a Kalifornie, zaměstnaných ve střediscích na částečných úvazek. Možná shoda náhod, anebo byla doba právě zralá k tomu, aby se podobným historikám dopřálo sluchu, a ty dívky se prostě svezly na vlně obecných nálad.“

Jak hladce mu slova splývala z úst, skoro jako by na nich bůhvíjak záleželo. Henry mluvil, muž vedle něj naslouchal v otupělém obdivu, a absolutně nikdo (rozhodně ne Pete) ho nemohl podezřívát, že v duchu přemýšlí o brokovnici, provazu, výfuku, práškách. Prostě měl hlavu plnou předem nahraných smyček, toť vše. A jazyk mu fungoval jako kazeták.

„V Salemu,“ pokračoval Henry, „došlo ke zkombinování hysterie starců a mladých dívek a voilá, hned tu máme Procesy se salemskými čarodějnicemi.“

„Jo, byl jsem na tom v kině s Jonesym,“ podotkl Pete. „Hrál tam Vincent Price. Vyděsil mě fakt k smrti.“

„To nepochybují,“ usmál se Henry. Na jeden zmatený okamžik měl dojem, že Pete ve skutečnosti mluví o Čarodějkách ze Salemu. „A kdy si hysterické nápady s největší pravděpodobností získají důvěru? Samozřejmě jakmile je po sklizni a přiřezání se špatné počasí - pak nadejde čas k vyprávění kdovíjakých příběhů a vyvolávání rozbrojů. Ve Wenatchee ve státě Washington je to uctívání ďábla a rituální oběti dětí v lese. V Salemu zase čarodějnice. A v Jeffersonově traktu, domově jediného a jedinečného Gosselinova koloniálu, jsou to podivná světla na obloze, ztracení lovci a vojenské manévry. Ani nemluví o tom zvláštním červeném mechu, co roste na stromech.“

„O těch vrtulnicích a vojácích nic nevím, ale ta světla vidělo tolik lidí, že kvůli tomu svolali zvláštní zasedání městského zastupitelstva. Starouš Gosselin mi to povídal, když jsi šel naložit konzervy. A ti lovci z Kinea se vážně ztratili. Tohle není hysterie.“

„Mám čtyři poznámky,“ prohlásil Henry. „Za prvé, v Jeffersonově traktu nemůžeš svolat městské zastupitelstvo, protože tu není žádné město - nezapomínej, že Kineo je jen nezačleněný okres s nějakým jménem. Za druhé, to zasedání se bude konat u Franklinových kamen Starouše Gosselina a polovina účastníků se nadržuje mentolovým likérem nebo kávovou brandy.“

Pete se uchechtl.

„Za třetí, co jiného mají na práci? A za čtvrté - to k těm lovcům -, ty už nejspíš to lovení unavilo a odjeli domů nebo se všichni ožrali a rozhodli se, že zbohatnou v nějakém soukromém kasinu nahoře v Carrabassettu.“

„Myslíš, jo?“ zeptal se Pete schlíple a Henry k němu hned pocítil silnou vlnu náklonnosti. Natáhl pravou ruku a poplácal ho po koleni.

„Nevěš hlavu,“ snažil se Petea utěšit. „Svět je i tak plný podivuhodných věcí.“ Kdyby byl svět vážně plný podivuhodných věcí, Henry by nejspíš tolik netoužil ho opustit, ale jestli psychiatři něco opravdu dokonale ovládají (tedy kromě předepisování prozacu a paxilu a ambienu), pak je to lhaní.

„Když se najednou ztratí čtyři lovci, připadá mi to teda dost zvláštní.“

„Ani trochu,“ rozesmál se Henry. „Kdyby zmizel jeden, to by bylo záhadné. Kdyby dva, bylo by to zvláštní. Ale čtyři? Někam společně odjeli, na to vem jed.“

„Jak daleko jsme ještě od Díry ve zdi, Henry?“ Což v překladu znamenalo *Stihnu si dát ještě jedno pivo?*

Henry u Gosselina vynuloval krátkodobý počítač ujeté vzdálenosti - starý zvyk, který si vybudoval v dobách, kdy pracoval pro stát Massachusetts, kde mu za objížďení všech těch psychotických staříků propláceli dvanáct centů na míli. Vzdálenost mezi koloniálem a Dírou nebylo těžké si zapamatovat: 22,2. Tachometr právě ukazoval 12,7, což znamená -

Dávej pozor!“ vykřikl Pete a Henry okamžitě zvedl oči zpátky k oknu.

Scout právě dospěl na konec ostrého stoupání na vršku zalesněného hřebenu. Sníh se teď sypal ještě o něco hustěji, ale Henry měl zapnutá dálková světla na maximum, takže postavu sedící na silnici asi třicet metrů před sebou viděl docela jasně - postavu oblečenou do vlněného kabátu a oranžové vesty, která v silícím větru vlála jako Supermanova pláštěnka, a s jednou z těch ruských kožešinových čepic na hlavě. Na čepici byly našité oranžové stužky, jež se rozvěž třepotaly ve větru a připomněly Henrymu lana s pentlemi, jaká někdy bývají napnuta nad parkovišti s ojetými auty. Ten chlap seděl přímo uprostřed cesty jako Indián, který se chystá kouřit dýmku míru, a když na něj dopadlo světlo reflektorů, ani se nepohnul. Na kratičký okamžik zahlédl Henry i jeho oči, doširoka otevřené, avšak klidné, tak klidné a průzračné a prázdné, až ho napadlo: Přesně takhle by vypadaly i moje oči, kdybych si je pořádně nehlídal.

Nebyl čas zastavit, rozhodně ne v tomhle sněhu. Henry stočil volant doprava a ucítil zhoupnutí, jak scout znovu vyjel z kolejí. Ještě jednou na okamžik spatřil bílou, klidnou tvář a měl akorát tak čas si pomyslet: Do háje! Vždyť je to ženská!

Jakmile se scout ocitl mimo koleje, ihned mu to začalo podkluzovat. Tentokrát nasměroval Henry kola proti směru jízdy a záměrně plužil sněhem, aby smyk co nejvíc prodloužil, neboť i bez přemýšlení (na to teď nebyl čas) věděl, že jedině tak může ženu na silnici zachránit. Přestože moc velkou naději jí nedával.

Pete zaječel a Henry koutkem oka zahlédl, jak si zvedá ruce před obličej, dlaně obrácené od sebe, jako by jimi chtěl odrazit ránu. Scout už se otočil téměř o devadesát stupňů a teď Henry rychle obrátil kola zpátky ve snaze ovládnout smyk alespoň do té míry, aby zadek vozu nevyrazil sedící ženě mozek z lebky. Volant mu pod prsty v rukavicích klouzal s hladkou, až nepřirozenou lehkostí. Asi tři vteřiny se scout řítí po zasněžené cestě pod méně než pětáctýřicetistupňovým úhlem a stále se otáčel doleva - částečně v moci Henryho Devlina, částečně v moci bouře. Kolem vozu i nad ním vířil v jemné spršce sníh; přední reflektory proměnily zasněžené borovice po levé straně cesty ve dvojici pohyblivých skvrn. Tři vteřiny, nijak zvlášť dlouhá doba, ale přesto dostatečná. Viděl, jak je sedící postava míjí, jako by se

místo nich pohybovala ona; až na to, že ona se ve skutečnosti nepohnula vůbec, dokonce ani když jí prorezlý okraj scoutova nárazníku prosvištěl v mrazivém vzduchu sotva několik centimetrů od obličeje.

Minul jsem tě! zajásal Henry. Minul jsem tě, ty krávo pitomá! Pak se přetrhla i poslední nitka jeho kontroly nad vozem a scout se opět stočil bokem ke směru jízdy. Pořádně to s nimi trhlo, to když kola opět zapadla do vyježděných kolejí, jenomže tentokrát napříč. Vůz se snažil otočit o sto osmdesát stupňů, udělat čelem vzad - nebo zadkem vpřed!, jak někdy s úsměvem říkal jejich tělocvikář na základní škole, když stáli nastoupení v jedné řadě -, a pak s děsivým buchnutím narazil do nějakého skrytého kamene nebo menšího vyvráceného stromu a převrátil se, nejprve na pravý bok, kde se okénko vedle spolujezdce okamžitě roztříštilo na bezpočet drobných, blyštivých střípků, potom na střechu. Henryho bezpečnostní pás na jedné straně povolil a vyklopil ho hlavou na střechu, kde zůstal ležet zkroucený na levém rameni. Rozkrokem při tom narazil do hrany volantu, což okamžitě vyvolalo tupou bolest. Stehnem přelomil páčku na ovládání blinkrů a hned ucítil, jak mu začala téct krev a vsakovat se mu do džínů. Klaret, jak říkávali staří komentátoři boxerských zápasů, třeba ve větě *A pozor, vážení diváci, už začíná téct klaret*. Pete sténal nebo ječel, možná obojí zároveň.

Motor převrženého scoutu ještě chvíli běžel, potom s ním však gravitace udělala své a on ztichl. Teď z něj byl jen obrácený vrak na silnici, kola se dosud točila, reflektory ozařovaly sněhem obtěžkané stromy po levé straně cesty. Jeden po chvíli zhasl, ale druhý svítil dál.

2 Henry často mluvil s Jonesym o jeho nehodě (nebo spíš poslouchal; terapie je vlastně tvůrčí naslouchání), a tak věděl, že si Jonesy na srážku samotnou vůbec nepamatuje. Co se však Henryho týče, ten během kotrmelce scoutu neztratil vědomí ani na chvíli, takže jemu zůstal řetěz vzpomínek zcela neporušený. Pamatoval si, jak šátrá po přezce bezpečnostního pásu, aby se z té proklaté věci nadobro uvolnil, zatímco Pete vedle skučí, že má zlomenou nohu, že má kurvapíča zlomenou nohu. Pamatoval si pravidelné skříp-vrz, skříp-vrz stěračů na předním skle a světla přístrojové desky, která teď viděl nad sebou místo pod sebou. Konečně nahmatal přezku bezpečnostního pásu, pak ji ztratil, znovu ji našel a stiskl. Spodní popruh pásu se uvolnil a on neohrabaně žuchnul na střechu, přičemž roztříštil umělohmotný kryt stropního světla.

Zamával kolem sebe rukama, objevil kliku dveří, ale nedokázal s ní pohnout.

„Moje noha! Prokrista, moje noha!“

„Nech toho kňučení,“ okřikl ho Henry. „S nohou nic nemáš.“ Jako by to mohl vědět. Znovu nahmatal kliku, trhl za ni, a nic. Pak si uvědomil proč - byl přece hlavou dolů a tiskl kliku špatným směrem. Zabral tedy na druhou stranu a okamžitě se mu přímo před očima rozzářila holá žárovka stropního světla. Opřel se hřbetem ruky do dveří, ačkoli si byl v duchu téměř jistý, že tím ničeho nedocílí; rám je pravděpodobně ohnutý, takže bude rád, když je pootevře o nějakých patnáct centimetrů.

Dveře však zavržaly a on náhle ucítil, jak mu kolem obličeje a krku zavanul sněh. Zatlačil tedy silněji, šťouchl do nich ramenem, a teprve když se mu v té chvíli uvolnily nohy zpod volantu, uvědomil si, že za ně vlastně až do toho okamžiku visel. Provedl jakýsi poloviční kotoul a najednou si z nečekané blízkosti zíral přímo do vlastního rozkroku ukrytého pod džínami, jako by se rozhodl, že si zkusí políbit rozbolavělé přirození, aby mu trochu ulevil. Měl v téhle poloze tak zmáčknutou

bránici, že se sotva dokázal nadechnout.

„Henry, pomoz mi! Nemůžu se hnout! Kurvafix, vůbec se nemůžu hnout!”

„Minutku.” Hlas mu zněl přiškrceně a sípavě, skoro ho nepoznával. Taky si zrovna všiml, jak mu kalhoty na levém stehni tmavnou krví. Vítr v borovicích hučel jako obří boží electrolux.

Henry se zapřel o rám dveří, vděčný, že si i při řízení nechal rukavice, a vši silou zabral - musel se dostat ven, musel si uvolnit bránici, aby mohl dýchat.

Chvíli se nic nedělo a pak najednou vystřelil ven jako korek z láhve. Na okamžik zůstal ležet, kam dopadl, jen oddychoval a hleděl vzhůru do snášejí se sítě sněhu. V té chvíli ještě nebylo na nebi vidět nic divného; to by u soudu klidně odpřisáhl na celý štos biblí. Jen nízká šedá břicha mračen a psychedelický příval sněhových vloček.

Pete se vzrůstající panikou stále dokola volal jeho jméno.

Henry se převrátil, zvedl se na kolena, a když to až dosud šlo bez obtíží, nakonec se vyškrábal na nohy. Na okamžik zůstal jen tak stát, kolébal se ve větru a čekal, jestli se pod ním krvácející levá noha nepodlomí a nepošle ho znovu do sněhu. To se nestalo, a tak se s kulháním vydal kolem zadku převráceného scoutu, aby se podíval, co může udělat pro Petea. Jeden pohled věnoval také ženě, která celou tuhle pojebanici způsobila. Seděla stejně jako dřív se skříženými nohama uprostřed cesty, celá stehna i přední stranu kožešínového kabátu s kapucí ojíneně sněhem. Vesta jí vlála ve větru a hlasitě pleskala. Stejně tak stužky našité na čepici. K převrženému vozu se vůbec neobrátila, jen nadále upřeně zírala ve směru Gosselinova koloniálu, přesně jako v okamžiku, kdy se vyhoupli na vrcholek stoupání a poprvé ji spatřili. Jedna ze zřetelných, do oblouku stočených stop po pneumatice procházela asi čtvrt metru od jejího pokrčeného levého kolene a Henry absolutně nechápal, jak se mu mohlo podařit se jí vyhnout.

„Henry! Henry, pomoz mi!”

Henry přidal do kroku, a když zahýbal k opačné straně vozu, málem na sněhu uklouzl. Peteovy dveře se někde zablokovaly, ale když si Henry klekl a pořádně s nimi oběma rukama trhl, dokázal je přibližně do poloviny otevřít. Natáhl se dovnitř, popadl Petea za rameno a zabral. Nic.

„Odepni si pás, Pete.”

Pete zašátral vedle sedačky, ale zdálo se, že nemůže najít přezku, přestože ji měl přímo na očích. Henry tedy opatrně a bez nejmenší netrpělivosti (napadlo ho, že je patrně v šoku) pás rozepnul sám a Pete s hlavou ohnutou na stranu dopadl na střechu. Zaječel překvapením i bolestí, a pak sebou hned začal plácát a snažil se vysoukat polootevřenými dveřmi. Henry ho vzal v podpaží a po zádech ho vytáhl ven. Jeden přes druhého se svalili do sněhu a Henryho náhle přepadl tak mocný a tak nečekaný pocit dějá vu, až na něj z toho šly mrákoty. Nehráli si snad přesně takhle jako děti? Jistěže hráli. Třeba ten den, co učili Dudditse, jak dělat ve sněhu andílky. Vtom ho příšerně vyděsil něčí smích. Až za okamžik si uvědomil, že se směje on sám.

Pete se posadil, oči doširoka vypoulené, celá záda pokrytá sněhem. „Čemu ty se sakra směješ? Že nás ten kripl málem přivedl do hrobu? Já toho čubčího syna zaškrťm!”

„Ani ne tak jejího syna, jako spíš čubku samotnou,” namítl Henry. Rozesmál se ještě víc než předtím a připadalo mu dost pravděpodobné, že Pete jeho slovům pořádně nerozuměl - obzvláště v tomhle větru -, ale bylo mu to fuk. Jen zřídka se cítil takhle skvěle.

Pete se postavil na nohy podobně jako Henry poměrně snadno a Henry už

chtěl prohodit nějakou posměšnou poznámku o tom, že na člověka se zlomenou nohou se Pete pohybuje docela čile, když vtom se Pete se zasténáním skácel zpátky na zem. Henry k němu přistoupil a nohu, kterou měl Pete nataženou přímo před sebe, opatrně prohmatal. Zdála se neporušená, ale pod dvěma vrstvami oblečení těžko říct.

„Zlomená nakonec asi nebude," vypravil ze sebe Pete, ale lapal při tom po dechu bolestí. „Jenom zablokovaná, jako když jsem hrával fotbal. Kde je ta děvka? Určitě je to ženská?"

„Určitě."

Pete vstal a s postiženým kolenem v dlaních dohopsal k předku auta. Zbývající reflektor dosud odvážně zářil do chumelenice. „To bych jí radil, ať je radši zmrzačená nebo slepá," obrátil se na Henryho. „Protože jestli není, budu ji kopat do prdele celou cestu až zpátky ke Gosselinovi."

Henry znovu vyprskl smíchy. Mohla za to představa, jak Pete hopsá po jedné noze... a zároveň tou samou nohou kope. Jako nějaký mrzák tančící kozáčka. „Hlavně jí doopravdy nějak neublíž, Pete!" zavolal, ovšem sám chápal, že veškerou vážnost, kterou se mu do těch slov podařilo vložit, popírala skutečnost, že je pronesl mezi jednotlivými návaly maniakálního chechotu.

„Jenom nesmí být drzá," odpověděl Pete. Henrymu připadalo, že věta, kterou k němu donesl vítr, zní přesně tak, jako by ji pronesla nějaká uražená stará dáma, a to jej rozesmálo ještě o to víc. Stáhl si džíny i podvlékačky a zůstal tam stát jen ve slipech, aby se podíval, jak ho vlastně ta zlomená páčka blinkrů poranila.

Na vnitřní straně stehna měl řeznou ránu, zhruba osm centimetrů dlouhou. Očividně z ní vyteklo značné množství krve - drobný pramínek dosud tek l, ale Henry se nedomníval, že by byla nějak zvlášť hluboká.

„Co tady kurvaroma vyvádíte, ženská?" nadával Pete na druhé straně převráceného scoutu, jehož stěračé dosud skříp-vrz, skříp-vrzaly sem a tam. Přestože svou tirádu kořenil bezpočtem kleteb (povětšinou nepopiratelných bobrovin), připadal Henrymu stále jako rozlícená stará učitelka, a tak zatímco si zpátky natahoval spodky, znovu se rozesmál.

„Co tady máte sakra co sedět uprostřed cesty a ještě k tomu v takovýhle vánici? Jste ožralá, nebo co? Sjetá? Co jste vůbec zač, náno pitomá? Hej, neslyšíte? Kristovy banány, řekněte něco! Právě jste mě a mého kámoše málem zabila, tak byste snad aspoň mohla... jau, KURVAPÍČA!"

Henry vyšel zpoza vraku právě včas, aby zahlédl, jak sebou Pete plácl přímo vedle slečny Buddhové. Nejspíš se mu znovu zablokovala noha. Neznámá na něj však ani jednou nepohlédla. Kolem hlavy jí vlály oranžové stužky. Tvář měla nastavenou bouři, bradu zdviženou, rozšířené oči strnulé, dokonce nezamrkala, ani když jí do nich vletěla sněhová vločka a ihned roztála teplem živé čocky. Navzdory všemu, co se jim stalo, se v Henrym najednou probudila profesionální zvědavost. Co to tady proboha objevili?

3 „Auú, zjebaná noha, no to mě poser, Freddy, taková BOLEST!" „Jsi v pořádku?" zeptal se Henry a to v něm probudilo nový výbuch smíchu. Jak nesmyslná otázka.

„Vypadám snad v pořádku, pane cvokař?" opáčil Pete jízlivě, ale když se nad ním Henry sklonil, aby mu pomohl, jen zvedl ruku a odehnal ho. „Klid, já se z toho dostanu, už to přechází, radši se mrkni tadyhle na princeznu. Jenom tu sedí, ani

se nehne."

Henry před ženou klesl na kolena a celý sebou cukl při nečekané bolesti - nohy, jistě, ale taky ho bolelo rameno, jak si ho narazil o střechu, a kromě toho mu rychle začínal tuhnout krk -, ale ani tak se nepřestával pochechtávat.

Tohle nebyla žádná nevinná slečinka v nesnázích. Vypadala zhruba tak na čtyřicet a rozhodně to nebyla žádná pápěrka. Přestože měla tlustý kabát a bůhvíkolik dalších vrstev oblečení, vpředu se oděv znatelně vydouval a naznačoval, že se pod ním ukrývají obří melouny přesně toho typu, kvůli němuž byla zavedena speciální chirurgie pro zmenšování poprsí. Vlasy šlehající zpod ušních klapků čepice se nezdály ostříhané podle žádného určitého stylu. Stejně jako oni dva na sobě měla žena džíny, jen s tím rozdílem, že jedno její stehno vydalo za jejich obě. První slovo, které Henryho při pohledu na ni napadlo, bylo venkovanka - ten druh ženy, kterou vídáte, jak věší prádlo vedle obytného přívěsu na dvorku plném poházených hraček a z rádia v otevřeném okně jí k tomu vyhrává Garth Brooks nebo Shania Twainová... nebo jak nakupuje pár drobností u Gosselina. Oranžová bezpečnostní vesta napovídala, že je tady možná na lovu, ale pokud ano, kde nechala pušku? Že by už zapadala sněhem? Doširoka otevřené oči měla tmavě modré a zcela bez výrazu. Henry se rozhlédl, jestli kolem nezůstaly nějaké stopy, ale žádné neviděl. Nepochybně už je smazal vítr, ale i tak to působilo tajuplně; úplně jako by sem spadla přímo z nebe.

Henry si sundal rukavici a luskl před těma upřenýma očima prsty. Zamžikaly. To sice nebylo moc, ale i tak mnohem víc, než očekával. Vždyť ji před chvílí o pár centimetrů minul několikátunový auták a ona nehnula ani brvou.

„Hej!“ křikl jí do tváře. „Hej, co je s vámi? Haló?“

Znovu luskl prsty a uvědomil si, že už je skoro necítí - kdy stačily takhle promrznout? Jsme tady vážně ve zpropadené situaci, blesklo mu hlavou.

Žena řihla. Dokonce i přes skučení větru ve stromech to zaznělo až překvapivě hlasitě, a ještě než se všechno stačilo rozptýlit ve vzduchu, ucítil Henry závan něčeho zároveň nahořklého a štiplavého - připomínalo mu to lékařský alkohol. Žena se ošila, nakrčila nos a pak si pšoukla - byl to táhlý, praskavý zvuk, jako když se trhá látka. Možná místní pozdrav, napadlo Henryho. Ta myšlenka jej znovu rozesmála.

„Ty vole, to bylo,“ promluvil mu téměř u ucha Pete. „Tak se mi zdá, že si prdla tak, až jí z toho ruply kalhotky. Co jste to pila, dámo, prestone?“ A pak zašeptal Henrymu: Něco určitě pila, to je jistý, a jestli to nebyla nemrzoucí kapalina, tak se picnu.“

Henry to cítil taky.

Žena náhle pohnula očima a zadívala se na Henryho. Bolest, kterou v nich spatřil, jej šokovala. „Kde je Rick?“ zeptala se. „Musím najít Ricka - je poslední, kdo zůstal.“ Opět nakrčila nos, a když rozevřela rty, všiml si Henry, že jí chybí polovina zubů. Ty zbývající vypadaly jako plaňky v chátrajícím plotě. Znovu řihla a tentokrát byl zápach tak silný, že jim vehnal slzy do očí.

„Kristovy rány!“ téměř zaječel Pete. „Co to s ní je?“

„Nevím,“ odpověděl Henry. S jistotou věděl jen to, že z ženiných očí se opět vytratil veškerý výraz a že se ocitli ve zpropadené situaci. Kdyby tu byl sám, možná by se rozhodl, že si prostě jen sedne vedle ženy a položí jí ruku kolem ramen - mnohem zajímavější a originálnější odpověď na konečný problém než Hemingwayovo řešení. Jenže musel myslet na Petea - Pete za sebou neměl dokonce ještě ani první protialkoholickou kúru, ačkoli její čas už se nepochybně blížil.

A navíc, Henry byl zvědavý.

4

Pete seděl ve sněhu, prsty si opět masíroval koleno a díval se na Henryho, čekal, až něco udělá, což bylo poměrně pochopitelné, neboť v jejich kvartetu většinou právě Henry přišel s nějakým nápadem. Nikdy neměli žádného vůdce, ale Henry byl tomu postavení rozhodně nejbliž. Dokonce i tehdy na juniorce. Žena už se naopak zase nedívala vůbec na nikoho, prostě jen upřeně zírala do sněhu.

Jen klid, přikazoval si Henry. Zhluboka se nadechnout a klid.

Nadechl se, chvíli v sobě vzduch podržel, a vydechl. Hned to bylo lepší. O trochu. No dobře, takže *co s touhle dámou vlastně je?* Nejde o to, odkud sem přišla, co tady dělá nebo proč její říhnutí páchne po zředěné nemrznoucí kapalině. *Co s ní je právě teď?*

Očividně je v šoku. V šoku tak hlubokém, až to vypadá na nějaký druh katatonie - tomu nasvědčuje i fakt, že se ani nepohnula, když kolem ní jen o vlásek prosvištěl scout. Na druhou stranu se však zatím nestáhla do sebe natolik, aby ji dokázala probrat jen dávka nějakého povzbuzovadla; zareagovala na lusknutí prstů, a pak dokonce promluvila. Ptala se po nějakém Rickovi.

„Henry -“

„Počkej moment.“

Znovu si stáhl rukavice, podržel jí dlaně před obličejem a několikrát rázně zatleskal. Případlo mu, že v porovnání s neustávajícím vytím větru ve stromech znělo to zatleskání velice slabě, ale ona i přesto zase zamžikala.

„Vstávejte!“

Vzal ji za ruce v rukavicích a povzbudilo ho, když se mu její prsty reflexivně sevřely kolem dlaní. Naklonil se kupředu, skoro až k její tváři, kde znovu ucítil onen éterový zápach. Nikomu, jemuž takhle páchne z úst, nemůže být zrovna dvakrát dobře.

„Vstávejte, honem! Se mnou! Na tři! Raz, dva, tři!“

Napřímil se a stále ji držel za ruce. Žena se zvedla, s lupnutím narovнала kolena a znovu říhla. Rovněž si pšoukla. Čepice se jí svezla ke straně, takže zakryla jedno oko. Když neprojevila nejmenší snahu si ji narovnat, přikázal Henry: „Sprav jí tu čepici.“

„Co?“ Pete už se taky vydrápal na nohy, ačkoli na nich nevypadal právě jisté.

„Nechci ji pustit. Tak jí narovnej tu čepici, ať jí nemá přes oko.“

Pete se úslužně natáhl a čepici upravil. Žena se nepatrně předklonila, nakrčila nos a ulevila si.

„Tisícery dík,“ pronesl Pete zatrpkle. „Byli jste úžasný publikum, dobrou noc.“

Henry cítil, jak se o něj opřela a zpevnila svůj stisk.

„Půjdeme!“ vykřikl jí znovu přímo do tváře. „Pojďte se mnou! Na tři! Raz, dva, tři!“

Vy kročil pozpátku směrem ke scoutu. Žena se mu teď dívala do očí, a tak se snažil její pohled udržet. Aniž se obrátil - nechtěl riskovat, že ji ztratí -, řekl Peteovi: „Vezmi mě za pásek. Veď mě.“

„Kam?“

„Kolem scoutu na druhou stranu.“

„Já nevím, jestli -“

„Musíš, Pete, udělej to.“

Chvíli se nic nedělo, až pak ucítil, jak mu Peteova ruka vklouzla pod kabát, zašátrala tam a chytila ho za pásek. Pomalu, zaklesnutí do sebe jako při neohrabaném tanci kongu, se šourali po úzkém pruhu cesty skrz nehybnou

nažloutlou záři zbývajícího reflektoru. Na opačné straně převráceného vozu byli aspoň částečně chráněni před větrem, což bylo dobře.

Žena nečekaně vytrhla Henrymu ruce a s otevřenými ústy se předklonila. Henry uskočil, neboť se nechtěl zamazat, až... ale místo zvracení se jí z hrdla vydralo další říhnutí, zatím nejhlasilější. Pak, dosud v předklonu, si znovu i pšoukla. Ten zvuk se nedal přirovnat k ničemu, co Henry kdy slyšel, a to by byl přísahal, že v nemocničních pokojích na západu Massachusetts slyšel opravdu všechno. Žena se přesto udržela na nohou a mocně oddechovala nosem jako kůň.

„Henry," ozval se Pete. Hlas měl ochraptělý hrůzou, úžasem, nejspíš obojím. „Proboha, koukej."

Sám hleděl vzhůru k nebi, bradu pokleslou, ústa otevřená. Henry následoval směr jeho pohledu a stěží dokázal uvěřit tomu, co spatřil. Mezi nízkými mračny plulo devět až deset oslnivých kruhových světél. Henry musel přimhouřit oči, aby se na ně vůbec vydržel dívat. Hlavou mu bleskla myšlenka na bodové reflektory, které propichují noční nebe při premiérách hollywoodských filmů, ale tady v lesích se pochopitelně žádné takové reflektory nacházet nemohly, a i kdyby tu byly, musel by přece vidět i paprsky protínající ovzduší plné sněhových vloček. Ať už ta světla vrhala cokoli, muselo to být nad mraky nebo přímo v nich, rozhodně však ne pod nimi. Světla pobíhala sem a tam, na první pohled zcela náhodně, a Henry pocítil, jak jej zaplavuje náhlá atavistická hrůza... vlastně se vynořovala odkudsi zevnitř, z hlubin jeho nitra. Celá páteř jako by se mu rázem proměnila ve sloupec ledu.

„Co je to?" zeptal se Pete téměř se vzlykotem. „Proboha, Henry, co je to?"

„Nemám -"

Žena rovněž vzhlédla, spatřila poskakující světla a začala ječet. Její jekot zněl překvapivě hlasitě a bylo v něm tolik děsu, až měl Henry sto chutí rozkřičet se sám.

„Oni se vracejí!" ječela žena. „Oni se vracejí! Oni se vracejí!"

Zakryli jí oči a opřeli jí čelo o přední pneumatiku převráceného scoutu. Brzy přestala ječet a jen tiše naříkala jako člověk lapený v pasti, z níž nemá naději uniknout.

5 Po blíže neurčitou dobu (pravděpodobně to netrvalo víc než pět minut, i když jim to připadalo déle) sledovali, jak se ta zářivá světla honí po obloze - obíhají dokola, kloužou sem a tam, naklánějí se ze strany na stranu a navzájem se předbíhají. Najednou si Henry všiml, že už je jich tam jen pět místo deseti, a pak zůstala poslední tři. Žena vedle něj, obrácená tváří k pneumatice, si znovu pšoukla a Henry si uvědomil, že tu jen zbůhdarma stojí uprostřed nicoty, civí na nějaký nebeský úkaz vyvolaný sněhovou bouří, který je sice zajímavý, ale absolutně nijak nepřispěje k řešení jejich situace a nedostane je nikam do tepla a sucha. S dokonalou jasností si vybavoval poslední údaj na počítači ujeté vzdálenosti: 12,7. Byli necelých deset mil od Díry ve zdi, to by byla pořádná procházka i v tom nejlepší po počasí a oni měli na krku sněhovou vánici dosahující bezmála síly blizardu. A navíc, pomyslel si, jsem tu jediný, kdo může chodit.

„Pete."

„To je něco," vydechl Pete. „Faktický UFO, úplně jako v Aktech X. Co podle tebe -"

„Pete." Henry ho vzal za bradu a odvrátil mu oči od oblohy ke své tváři. I poslední dvě světla už pozvolna bledla. „Jsou to jen nějaké elektrické výboje, nic víc."

„Myslíš?" Pete se zatvářil zklamaně.

„Určitě - může za to ta bouřka. Ale i kdyby to byla první vlna motýlích

mimozemšťanů z planety Alnitak, může nám to být úplně fuk, protože takhle z nás za chvíli budou nanuky. Potřebuju od tebe pomoc. Potřebuju, abys provedl ten svůj trik. Můžeš?"

„To nevím," opáčil Pete a vrhl poslední zběžný pohled na nebe. Viselo na něm jediné poslední světlo, a to bylo tak matné, že kdybyste o něm nevěděli, nejspíš byste si ho vůbec nevšimli. „Paní? Paní, už jsou skoro pryč. Už se zdekovali, jasný?"

Neodpověděla, jen tam dál stála s tváří přitisknutou k pneumatice. Pentle na čepici jí vlály kolem hlavy a pleskaly ve větru. Pete si povzdechl a obrátil se na Henryho.

„Co mám dělat?"

„Pamatuješ si na ty stříšky pro klády, co jsou kolem cesty?" Bylo jich tu asi osm nebo devět, nic než čtyři kůly zaražené do země a zakryté kusy prorezlého vlnitého plechu místo střechy. Dřevaři pod nimi až do jara přechovávali poražené kmeny nebo části svého vybavení.

„Jasně," přisvědčil Pete.

„Jak daleko je k té nejbližší? Dokážeš mi to říct?"

Pete zavřel oči, zvedl jeden prst a začal s ním pomalu kývat před obličejem. Zároveň pootevřel ústa a mlaskáním jazykem o horní patro začal vydávat tiché tikání. Tohle dělal už od juniorky. Nesahalo to sice tak daleko do minulosti jako Bobrovo okusování tužek a žvýkání párátek nebo Jonesyho láska k hororům a krvákům, ale i tak už ho tenhle zvyk provázel hezkou řádku let. A obvykle se na něj dalo spolehnout. Henry čekal a v duchu se modlil, aby se na něj dalo spolehnout i tentokrát.

Žena, protože patrně i přes řev větru zaslechla ono pravidelné tikání, zvedla hlavu a rozhlédla se. Na čele měla velkou černou šmouhu od pneumatiky.

Konečně Pete otevřel oči. „Je to kousek odsud," prohlásil a ukázal směrem k Díře ve zdi. „Obejdeš zatáčku, pak je tam kopec, a za ním dlouhá rovinka. Na konci té rovinky stojí jeden z těch přístřešků. Nalevo. Část střechy je propadlá. Nějakýmu Stevensonovi tam jednou tekla krev z nosu."

„Vážně?"

„Ale, možná, já nevím." Pete odvrátil zrak, jako by se cítil trapně.

Henry si na ten přístřešek matně vzpomínal... a pokud má částečně zborcenou střechu, pak je to jediné dobře, nebo by mohlo být; jestliže se střecha propadla tím správným způsobem, proměnila tím prostý přístřešek beze stěn v alespoň částečně chráněný úkryt.

„Jak je to daleko?"

„Asi půl míle. Možná tři čtvrtě."

„A jsi si jistý?"

„Jo."

„Jsi schopný dojít s tím kolenem tak daleko?"

„Myslím, že jo - ale půjde ona?"

„To bych jí radil," opáčil Henry. Položil ruce ženě na ramena, obrátil k sobě její stnulý obličej a pomalu se k ní přibližoval, dokud se téměř nedotýkali špičkami nosů. Zápach jejího dechu byl odporný - nemrznoucí kapalina s příměsí něčeho mastného a organického -, ale Henry přesto vydržel těsně u ní a neodtáhl se.

„Musíme jít!" řekl jí. Sice úplně nekřičel, ale mluvil hodně hlasitě a rozkazovačným tónem. „Pojďte se mnou, na tři! Raz, dva, tři!"

Vzal ji za ruku a vedl ji kolem scoutu na cestu. Na kratičký okamžik se zdálo, že mu bude vzdorovat, pak ho však s dokonalou poslušností následovala a téměř

jako by ani necítla vítr, který se do nich opíral. Šli tak zhruba pět minut, Henry držel ženinu pravou ruku ve své levé a Pete se belhal za nimi.

„Počkejte," zavolal. „To parchantský koleno už se mi zase chce zablokovat."

Zatímco si ho v předklonu masíroval, Henry vzhlédl k nebi. Žádná světla už tam neviděl. „Jsi v pořádku? Zvládneš to?"

„Zvládnou," ujistil ho Pete. „Tak pojďme, můžeme jít."

6V pořádku se dostali za zatáčku a v pořádku dorazili do poloviny kopce, a tam se Pete svalil na zem, sténal a klel a držel se za koleno. Když si všiml, jak se na něj Henry dívá, z hrdla se mu ozvalo zvláštní zachrčení, něco mezi smíchem a chropotem. „Se mnou si nedělej hlavu," zaskuhral. „Peťulka to zvládne."

„Určitě?"

„Jasan." A k Henryho zděšení (ačkoli částečně i pobavení, onoho temného pobavení, jež jako by ho nyní už nikdy nemělo opustit) sevřel obě ruce v pěst a začal do kolene zběsile bušit.

„Pete -"

„Koukej pustit, ty mrcho, koukej pustit!" nadával Pete a Henryho si absolutně nevšímal. Žena zatím stála s pokleslými rameny vedle nich, tichá a nehybná jako stroj, který kdosi právě vypnul. Vítr teď měla v zádech, takže oranžové stužky na čepici vlály přímo před ní.

„Pete?"

„Už to půjde," prohlásil Pete. Vzhlédl k Henrymu vyčerpanýma očima... ale také v nich byla znát jistá stopa pobavení. „Tohle je vážně totální pojebanice, co?"

„To je."

„No, myslím, že zpátky do Derry bych asi nedošel, ale k tomu přístřešku se dostanu." Natáhl ruku. „Pomoz mi nahoru, šéfe."

Henry přítelovu ruku uchopil a zatáhl. Pete se zvedl s napjatýma nohama jako člověk, který se narovnává z hluboké poklony, chvíli jen tak stál, načež zavelel: „Jdeme! Už se těším, až se dostaneme pryč z toho větru." Na okamžik se odmlčel a pak dodal: „Měli jsme s sebou vzít pár piv."

Jakmile doklopýtali na druhou stranu kopce, už je vítr tolik neobtěžoval. Když potom šťastně dospěli až na rovinku u úpatí, Henry pomalu začínal doufat, že přinejmenším tahle část dopadne nakonec dobře. Jenže pak, asi v polovině rovinky, když už kus před sebou viděli nezřetelný obrys, který musel být oním přístřeškem na klády, se žena najednou zhroutila - nejprve klesla na kolena, pak se natáhla na břicho. Chvíli tak zůstala ležet, hlavu obrácenou na stranu, takže jen dech, který jí stoupal z úst, dával tušit, že je dosud naživu (a oč jednodušší by hned všechno bylo, kdyby nebyla, pomyslel si Henry). Potom se převrátila na bok a znovu dlouze, troubivě řihla.

„Ty ale dokážeš nadělat problémů, děvko jedna," povzdechl si Pete, ani ne tak rozzlobeně, jako spíš unaveně. Pohlédl na Henryho. „Co teď?"

Henry vedle ní poklekl, tím nejsilnějším hlasem jí přikázal, ať vstane, luskal prsty, tleskal, několikrát napočítal do tří. Nic nezabíralo.

„Počkej tu s ní. Možná najdu něco, na čem bychom ji tam dotáhli."

„Hm, hodně štěstí."

„Máš snad lepší nápad?"

Pete se zamračene posadil do sněhu a pochroumanou nohu si natáhl před sebe. „Ne, kámo," odpověděl. „Nemám. Nápady došly."

7

Cesta k přístřešku trvala Henrymu pět minut. V místě, kde ho poranila přelomená páčka blinkrů, mu začínaly tuhnout svaly, ale jinak se cítil v pořádku. Jestli se mu podaří dostat tu ženu s Petem až sem a jestli půjde sněžný skútr v Díře ve zdi nastartovat, domníval se, že by ještě pořád mohlo všechno dobře dopadnout. A navíc, bylo to tak napínavé. Ta světla na obloze...

Vlnitý plech tvořící střechu přístřešku se zborčil naprosto dokonale: předeek, směrem k cestě, zůstal otevřený, zatímco zadní strana byla téměř kompletně uzavřená. A zpod tenké sněhové pokrývky, kterou sem navál vítr, vykukoval roh špinavé šedé plachty, celé oblepené pilinami a bůhvíjak starými třískami.

„Heuréka," zvolal Henry a hned ten roh popadl. Plachta zprvu držela přimrzlá k zemi, ale když za ni pořádně zabral, povolila a s chraplavým, trhavým zvukem, který mu připomněl větry té neznámé ženy, se odlepila.

Táhl ji za sebou a vydal se zpět k místu, kde seděl Pete, dosud s nohou ztuhle nataženou před sebe, a vedle něj ve sněhu ležela na břiše ta cizinka.

8 Bylo to mnohem snazší, než se Henry vůbec odvažoval doufat. Hotová brnkačka, jen co ji dostali na plachtu. Sice jí byl kus ženské, ale po sněhu klouzala jako po másle. Henry si poprvé toho dne liboval, že není o dva tři stupně tepleji; kdyby sníh lepil, všechno by asi vypadalo úplně jinak. A samozřejmě pomohlo také to, že ji táhl po rovině.

Sněhu zatím napadlo po kotníky a sypal se čím dál hustěji, ale vločky teď byly o něco větší. Už přestává, řekli by jeden druhému zklamaně, kdyby podobné vločky viděli jako děti.

„Hej, Henry?" Zdálo se, že Peteovi dochází dech, ale to nic; k přístřešku už zbýval jen kousek. Pete se teď snažil kráčet s tou pochroumanou nohou napnutou, aby co nejméně zmenšil pravděpodobnost, že si znovu zablokuje koleno.

„Co?"

„Poslední dobou jsem hodně často myslel na Dudditse - není to divný?"

„Žádnej kravál," odpověděl okamžitě bez rozmyšlení Henry.

„Přesně." Pete se trochu nervózně zasmál. „Žádnej kravál, žádný hraní. Myslíš si, že je to divný, že jo?"

„Jestli je," odvětil Henry, „tak jsme divní oba."

„Jak to?"

„Já o Dudditsovi taky docela často přemýšlím, a už pěknou dobu. Minimálně od března. Chtěli jsme se za ním s Jonesym jet podívat -"

„Vážně?"

„Jo. Jenže pak měl Jonesy tu nehodu -"

„Toho starýho vypatlance, co ho srazil, vůbec neměli pouštět za volant," prohlásil Pete zasmušile. „Jonesy měl štěstí, že to přežil."

„Tak to máš sakra pravdu," potvrdil Henry. „V záchrance měl totiž zástavu srdce. Museli tam do něj pustit šťávu."

Pete se s vyvalenýma očima zastavil. „Kecáš, fakt? To bylo tak zlý? Tak těsný?"

Henryho najednou napadlo, že se zachoval poněkud nediskrétně. „Jo, ale koukej si to nechat pro sebe. Pověděla mi to Carla, ale mám dojem, že Jonesy o tom neví. Aspoň jsem nikdy..." Neurčitě mávl rukou a Pete přikývl, jako že mu dokonale rozumí. *Aspoň jsem nikdy nevyčítal, že by to věděl, to chtěl Henry říct.*

„Budu mlčet jako hrob," zaručil se Pete.

„To bude nejlepší.“

„Takže za Dudsem jsi nakonec nejel.“

Henry zavrtěl hlavou. „Ve všem tom shonu kolem Jonesyho jsem na to zapomněl. Pak přišlo léto a víš, jak to v létě chodí...“

Pete znovu přikývl.

„Ale vlastně jsem na něj myslel ještě docela nedávno. U Gosselina.“

„Kvůli tomu klukovi s Beavisem a Butt-headem na tričku?“ zeptal se Pete. Slova mu vycházela z úst v podobě obláček bílé páry.

Henry přikývl. „Tomu klukovi“ mohlo být tak dvanáct, ale klidně taky pětadvacet, u Downova syndromu se to prostě dá těžko odhadnout. Měl zrzavé vlasy a loudal se prostřední uličkou setmělého krámku po boku muže, který jistě musel být jeho otec - tatáž zelenočerně kostkovaná lovecká bunda a především tytéž ryšavé vlasy, mužovy nyní již natolik řídké, že jimi prosvítala bílá kůže. Věnoval jim ostrý pohled, pohled, který jako by říkal *Jestli se nechcete dostat do maléru, tak si poznámky o mém klukovi nechte od cesty*, a ani jeden z nich pochopitelně raději nic neřekl, trmáceli se sem přes dvacet mil z Díry ve zdi kvůli pivu a chlebu a párkům, ne kvůli malérům, a navíc, kdysi znali Dudditse, vlastně pořád znali Dudditse - přinejmenším mu posílali dárky k Vánocům a přání k narozeninám -, Dudditse, který byl kdysi svým zvláštním způsobem jedním z nich. S čím se však Henry Peteovi dost dobře svěřit nemohl, byla skutečnost, že na Dudse myslí při různých příležitostech už od chvíle, kdy si zhruba před šesti měsíci uvědomil, že si chce vzít život a že cokoli dělá, se dá interpretovat buďto jako příprava na tuto událost, nebo jako čin, kterým se ji snaží oddálit. Někdy se mu o Dudditsovi dokonce zdálo, a taky o Bobrovi, jak říká *Ukaž, čče, já ti to nandám*, a Duddits mu odpovídá *So antá?*

„Na myšlení o Dudditsovi není nic špatného, Pete,“ prohlásil, zatímco se snažil vtáhnout provizorní saně se ženou pod přístřešek. Samotnému už mu docházel dech. „Duddits pro nás představoval to, jak jsme viděli sami sebe. Když jsme ho tehdy našli, to byla nejšťastnější hodina našeho života.“

„Myslíš?“

„Jo.“ Henry si kecl do sněhu, aby se před tím, co ho čeká, pořádně vydýchal. Podíval se na hodinky. Skoro poledne. Teď už si Jonesy s Bobrem jistě nemohou myslet, že se zdrželi jen kvůli tomu sněhu; teď už si budou téměř jistí, že se něco stalo. Možná pak některý z nich nastartuje sněžný skútr (jestli ještě jezdí, připomněl si znovu, jestli ten zatracený krám ještě jezdí) a vyrazí se po nich poohlédnout. Tím by se všechno o hodně zjednodušilo.

Pohlédl na ženu ležící na plachtě. Vlasy jí spadly do obličeje a zakryly jedno oko; to druhé s chladným nezájmem zíralo na Henryho - nebo spíš skrz něj.

Henry byl přesvědčený, že všechny děti procházejí v raném období dospívání chvílemi, kdy se snaží nějak pochopit a charakterizovat samy sebe. Rovněž věřil, že děti sdružené ve skupinách mají sklony reagovat mnohem rozhodněji než děti osamocené. Často se pak chovají ošklivě a na vlastní strach odpovídají krutostí. Henry a jeho přátelé se naopak snažili chovat hezky, ať už z jakéhokoli důvodu. Nakonec na tom stejně sotva záleželo, ale člověk aspoň rád vzpomínal - obzvláště když jinak měl v duši temno -, že se mu kdysi dařilo vítězit nad nepřízní osudu a vždycky v sobě našel porozumění pro druhé.

Vysvětlil Peteovi, co teď hodlá udělat a co má zatím dělat Pete, pak se zvedl na nohy a pustil se do toho - chtěl, aby byli všichni bezpečně za dveřmi Díry ve zdi dřív, než se ze dne vytratí světlo. Pěkně v čistotě a teple.

„Dobře,“ souhlasil Pete, ale byla na něm znát jistá nervozita. „Jen doufám,

že mi tady zatím neumře. A že se nevrátěj ty světla." Natáhl krk, aby se podíval na nebe, kde se teď nevznášelo nic jiného než temná, těžká mračna. „Co myslíš, že to bylo? Nějaký blesky?"

„Vím já? Ty jsi přece expert na vesmír. A začni konečně sbírat ty větvičky - vždyť kvůli tomu ani nemusíš vstávat."

„Na podpal, že jo?"

„Přesně tak," přisvědčil Henry, pak překročil ženu na plachtě a zamířil k okraji lesa, kde se ve sněhu povalovala spousta větších kusů dřeva. Čekal ho namáhavý pochod, zhruba devět mil. Ale ze všeho nejdřív tu rozdělají oheň. A to pořádný.

KAPITOLA ČTVRTÁ

McCARTHY JDE NA VÉCÉ

1 Jonesy s Bobrem seděli v kuchyni a hráli cribbage, jemuž mezi sebou říkali prostě jen „hra“. Tak ho totiž vždycky nazýval Lamar, Bobrův táta, jako by to byla jediná hra na světě. Pro Lamara Claredona, jehož život se točil jen kolem jeho stavební firmy ve středním Maine, to možná opravdu jediná hra na světě byla, hra, která ze všeho nejvíc zdomácněla v dřevorubeckých táborech, železničních překladištích a samozřejmě v obytných přívěsech stavbařských dělníků. Deska se sto dvaceti dírami, čtyři hrací kolíky a balíček starých zamaštěných karet; pokud jste tohle všechno měli, byli jste připraveni hrát. Obyčejně se hrálo jen proto, aby se nějak ukrátilo čekání, než nadejde čas dělat něco jiného - až přestane pršet, až dorazí objednaný náklad, nebo až se vaši přátelé vrátí z nákupu, abyste se společně dohodli, co provedete s tím podivným cizincem, který teď odpočívá za zavřenými dveřmi ložnice.

Až na to, pomyslel si Jonesy, že ve skutečnosti čekáme především na Henryho. Pete prostě jen přijde s nim. Ale pokud bude někdo vědět, co podniknout, pak jediné Henry, to má Bobr pravdu. Jedině Henry.

Jenže Henry s Petem měli zpoždění. Zatím bylo příliš brzy na různé dohady, co se jim mohlo stát, možná je jenom zdržel ten sníh, ale Jonesy už se pomalu začínal obávat, jestli v tom není ještě něco jiného, a správně odhadl, že Bobo myslí na totéž. Ani jeden z nich o tom sice dosud nepromluvil - den se stále ještě nepřehoupl do odpoledne a možná se každou chvíli ukáže, že je všechno v pořádku -, nicméně ta myšlenka tu byla, nevyslovena se vznášela mezi nimi.

Jonesy se snažil aspoň na chvíli se soustředit na hrací desku a karty, ale pokaždé mu oči samy sklouzly k zavřeným dveřím do ložnice, za nimiž ležel McCarthy; možná spal, ale proboha, jak byl příšerně bledý. Dvakrát nebo třikrát přistihl Bobra, že tím směrem pošilhává také.

Jonesy zamíchal, rozdal každému šest karet s vyobrazením motorčky na rubu a dvě ze svých odložil stranou, načež totéž udělal i Bobr. Potom Bobo sejmul a tím bylo vše připraveno; nadešel čas vynést první kartu, a pokud možno se dostat k tahu. *I když táhneš jako první, ještě zdaleka nemáš vyhráno*, říkal jim Lamar, v koutku úst vražednou nezbytnou chesterfieldku, kšilt čapky s nápisem Pozemní stavby Claredon jako vždy stažený přes levé oko jako člověk, který zná nějaké tajemství, ale prozradí ho jediné za tu správnou cenu, otec-workoholik Lamar Claredon, kterého v osmačtyřiceti letech zdolal srdeční záchvat, *jakmile ale nějak táhneš, můžeš se s tím aspoň poprat*.

Žádný hraní, napadlo teď Jonesyho. Žádnéj kravál, žádný hraní. A pak, těsně v patách tomuto rčení, ten prokletý roztrěsený hlas, který slyšel tehdy v nemocnici: Prosim vás, přestaňte, já to nevydržím, dejte mi injekci, kde je Marcy? Ach jo, proč jen je ten svět tak krutý? Proč musí být plný roztočených kol, která jen čekají, až jim strčíš prsty do loukotí nebo až se do tebe budou moci zahryznout svými zuby?

„Jonesy?“

„Co?“

„Jsi v pořádku?“

„Jasně, proč?"
„Celej ses klepal."
„Vážně?" Jistěže klepal, moc dobře to ví.
„Jo."
„To asi ten průvan. Necítíš nic?"
„Myslíš... jako jeho?"
„Ne, asi mluvím o podpaždí Meg Ryanový. Samozřejmě, že jeho."
„Necítím," odpověděl Bobr. „Párkrát už jsem si myslel... ale to se mi jen zdálo. Protože ty jeho prdy, víš -"
„- tak příšerně páchly."
„Jo. Příšerně. A ty krkance taky. Vážně jsem měl dojem, že nás každou chvílí navštíví jeho snídaně."
Jonesy přikývl. Já mám strach, blesklo mu hlavou. Takhle tu sedět uprostřed vánice, člověk by se podělal strachy. Ať už se sakra vrátí Henry.
„Jonesy?"
„Co zas? Odehrajeme tuhle partičku, nebo ne?"
„Jistě, ale... myslíš, že jsou Henry s Petem v pořádku?"
„Jak to mám proboha vědět?"
„Mohl bys to... vycítit. Nevidíš třeba -"
„Nevidím nic kromě tebe."
Bobo si povzdechl. „Ale myslíš si, že jsou v pořádku?"
„Čirou náhodou jo, myslím, že jsou." Přesto mu oči ještě předtím zabloudily k hodinám - už půl dvanácté -, a pak k zavřeným dveřím ložnice, za nimiž ležel McCarthy. Uprostřed místnosti vlála ve slabém průvanu pavučina snů a pozvolna se otáčela. „Jenom musejí jet pomalu. Za chvíli jsou tady. Teď pojd' hrát."
„Tak dobře. Osm."
„Patnáct za dva."
„A do háje." Bobr si strčil do pusy párátka. „Pětadvacet."
„Třicet."
„Tak táhni."
„Třicet jedna za dva."
„Kurvaroma!" zasmál se trochu podrážděně Bobr, když Jonesy posunul figurku přes roh do třetí řady. „Vždycky když dáváš, tak mě rozdrťíš."
„Většinou tě rozdrťím, i když dáváš ty," opáčil Jonesy. „Jo, pravda někdy bolí. Tak hraj."
„Devět."
„Šestnáct."
„A jeden za poslední kartu," prohlásil Bobo, jako by se tím stal alespoň morálním vítězem tohoto kola. Pak vstal od stolu. „Jdu ven, Potřebuju si odskočit."
„Proč? Jestli sis ještě nevšiml, máme tady dokonale funkční záchod."
„Já vím. Jenom chci vyzkoušet, jestli se ještě dokážu podepsat do sněhu."
Jonesy se rozesmál. „Ty vážně nikdy nevyrosteš?"
„Jestli to půjde, tak ne. A trochu se ztiš. Ať nevbudíš toho chlapa."
Jonesy shrnul karty, a zatímco Bobo zamířil k zadním dveřím, začal je míchat. Přistihl se, že vzpomíná na jednu variantu hry, kterou hrávali jako kluci. Říkali jí Dudittsova hra a obvykle k ní usedali v přijímacím pokoji u Cavellových. V podstatě šlo o normální cribbage, jen s tím rozdílem, že nechávali Dudditse tahat. Mám desítku, ohlásil třeba Henry, táhni mi o deset, Dudditsi. A Duddits, s tím svým cvoklým úsměvem, který Jonesymu vždycky dokázal pozvednout náladu, táhl o čtyři, nebo o šest, nebo o deset, nebo třeba o pětadvacet. Pravidlo Dudditsovy hry

však říkalo, že jste si nikdy nesměli stěžovat, nikdy jste nesměli říct Dudditsi, to je moc nebo Dudditsi, to je málo. A co se u toho nasmáli. Když byli v pokoji náhodou pan a paní Cavellovi, smáli se taky a Jonesy si vzpomínal, jak jednou, mohlo jim být tak patnáct šestnáct a Dudditsovi pochopitelně tolik, kolik mu bylo, protože Duddits Cavell neměl nikdy zestárnout, právě to na něm bylo to nejkrásnější a zároveň i nejděsivější, no a tehdy se Alfie Cavell rozbřečel a řekl jim Kluci, kdybyste jen věděli, co pro nás tohle všechno znamená, pro mě i pro manželku, kdybyste jen věděli, co to znamená pro Douglase -

„Jonesy." Bobrův hlas, nezvykle prázdný. Otevřenými kuchyňskými dveřmi pronikl závan chladného vzduchu, až z toho Jonesymu naskočila na rukou husí kůže.

„Zavři dveře, Bobo, ty ses snad narodil v chlívě, nebo co?"

„Pojď sem. Tohle musíš vidět."

Jonesy vstal a došel ke dveřím. Už otevíral ústa, že něco řekne, ale pak je znovu zavřel. Na zadním dvorku se mačkalo tolik zvířat, že by si s nimi mohl založit chovatelskou zoo. Většinou jeleni, zhruba dva tucty samců i samic. Ale pod nohama se jim pletli mývali, nemotorní svišti a celý zástup veverek, kterým chůze po sněhu očividně nečinila žádné potíže. Zpoza garáže, kde měli schovaný sněžný skútr značky Arctic Cat, různé nářadí a součástky, vyběhli tři mohutní psi, které Jonesy zprvu pokládal za vlky. Pak si ale všiml, že jeden z nich má kolem krku přivázanou starou vybledlou prádelní šňůru, a pochopil, že jsou to skutečně psi, pravděpodobně zdivočelí. Všichni mířili na východ, drápali se nahoru ze Strže. Jonesy zahlédl taky párek slušně velkých divokých koček, kráčejících mezi dvěma skupinkami jelenů, a musel si protřít oči, aby se přesvědčil, že nevidí přeludy. Kočky tu byly pořád. Stejně tak jeleni, svišťové, mývali a veverky. Pohybovali se neměnným tempem, mužů ve dveřích si téměř nevšímali, ale nebyla na nich znát žádná panika, jaká zvířata přepadá, například když prchají před ohněm. Ostatně ani nebyl žádný oheň cítit. Zvířata se prostě jen přesouvala na východ, opouštěla tuhle oblast.

„Prokrista, Bobo," zašeptal Jonesy tichým, vyděšeným hlasem.

Bobr hleděl k obloze. Teď zběžně, povrchně přelétl zrakem po zvířatech a znovu zvedl oči vzhůru. „Koukej támhle."

Jonesy se podíval a spatřil asi tucet zářivých světél - některá červená, jiná modrobílá -, jež poskakovala sem a tam. Prozařovala mračna a Jonesy okamžitě pochopil, že právě tohle viděl McCarthy během svého bloudění. Světla pobíhala z místa na místo, navzájem se vyhýbala nebo někdy na kratičký okamžik splýnula a rozzářila se tak, že do nich člověk mohl hledět jen s přimhouřenýma očima. „Co to je?" zeptal se.

„Nevím," odpověděl Bobr, aniž odvrátil zrak. Na bledé tváři mu s bezmála strašidelnou zřetelností trčelo krátké strniště. „Ale zvířatům se to . nelíbí. Kvůli tomu se snaží dostat pryč."

2Dívali se deset, možná patnáct minut a Jonesy si náhle uvědomil, že slyší tiché hučení, jako vydává elektrický transformátor. Zeptal se Bobra, jestli to slyší taky, a Bobr jen přikývl, ani na okamžik nespustil zrak z těch tančících světél na obloze, která Jonesymu velikostí připomínala zhruba víka od kanálu. Napadlo ho, že zvířata se možná snaží prchnout spíš před tím hlukem než před světly, ale nahlas to neřekl. Mluvení mu najednou připadalo nesmírně těžké; cítil, jak ho zachvacuje oslabující strach, horečnatý a vytrvalý jako lehká chřipka.

Konečně začala světla matnět, a přestože Jonesy neviděl žádné z nich

zhasnout, najednou jako by jich bylo o něco méně. Také zvířat ubylo a onen vtíravý hukot rovněž slábl.

Bobr sebou najednou trhl, jako by se probudil z hlubokého spánku. „Foťák,“ vydechl. „Chci si udělat pár fotek, než to zmizí.“

„Myslím, že se ti stejně nepovede -“

„Musím to zkusit!“ skoro vykřikl Bobr. Pak o něco tišším hlasem dodal: „Musím to zkusit. Přinejhorším si vyblejsknu aspoň ty jeleny a tak, než všichni...“ Obrátil se a vyrazil do kuchyně, v myšlenkách už se patrně snažil rozpomenout, pod kterou hromadou špinavého šatstva svůj starý otlučený fotoaparát zapomněl, když tu se náhle zarazil. Nevýrazným a naprosto nebobrovským hlasem řekl: „Hej, Jonesy. Myslím, že tu máme problém.“

Jonesy ještě naposledy mrkl na zbývající světla, jež postupně pohasínala (a taky se zmenšovala), a otočil se. Bobr stál vedle dřezu a upíral zrak přes pult oddělující kuchyňský kout kamsi na druhou stranu místnosti.

„Jaký? Jaký problém zase?“ Tenhle otrávený, svárlivý, trochu roztřesený hlas... byl opravdu jeho?

Bobr ukázal. Dveře do ložnice - Jonesyho ložnice -, kam uložili Ricka McCarthyho, zely dokořán. A dveře do koupelny, které nechali otevřené, aby je McCarthy nemohl minout, kdyby na něj přišlo volání přírody, byly naopak zavřené.

Bobr obrátil k Jonesymu svou zasmušilou neoholenou tvář. „Cítíš to?“

Ano, navzdory chladnému čerstvému vzduchu zvenčí to Jonesy cítil. Éter nebo etylalkohol, přesně tentýž zápach, jenom teď smíšený ještě s něčím dalším. Výkaly, to nepochybně. Možná krev. A ještě něco dalšího, něco, co připomínalo důlní plyn uvězněný miliony let a nyní konečně vypuštěný na svobodu. Jinými slovy, nepodobalo se to žádnému zápachu po uprnutí, jakým se děti smějí na letním táboře. Bylo to mnohem hutnější a mnohem odpornější. Ke smradu po pšouknutí se to dalo přirovnat jen proto, že nic bližšího prostě neexistuje. A ještě pod tím Jonesy cítil pach něčeho nakaženého a umírajícího.

„A koukni támhle.“

Bobr ukázal na podlahu z tvrdého dřeva. Byla na ní krev, stopa jasně zřetelných kapek táhnoucí se od otevřených dveří k těm zavřeným. Jako by McCarthy spěchal do koupelny, protože mu začalo téct z nosu.

Jenomže Jonesy byl přesvědčený, že mu krvácí něco jiného než nos.

3 Ze všech věcí, které se mu kdy v životě nechtělo udělat - zavolat bráchovi Mikeovi, aby mu řekl, že máma umřela na infarkt, povědět Carle, že musí skoncovat s tím pitím a lékařskými předpisy, jinak ji opustí, zajít za Velkým Lou, vedoucím jeho chatky na táboře v Agawamu a přiznat se mu, že se v noci pomočil do postele -, bylo přejít hlavní místnosti v Díře ve zdi k těm zavřeným dveřím do koupelny tou nejtěžší. Bylo to jako chůze v noční můře, kdy se vaše chodidla dotýkají země stále tímž snovým, podvodním krokem bez ohledu na to, jak rychle hýbete nohama.

V noční můře však nikdy nedospějete tam, kam kráčíte, zatímco oni se na druhou stranu místnosti dostali, z čehož Jonesy usoudil, že to nakonec přece jen není sen. Zastavili se, aby si prohlédli cákance krve. Nebyly nijak zvlášť velké, ten největší asi jako desetník.

„Podle mě mu vypadl další zub,“ poznamenal šeptem Jonesy. „Nejspíš.“

Bobo na něj pohlédl se zdviženým obočím. Pak přistoupil ke dveřím do ložnice a nakoukl dovnitř. Po chvíli se obrátil na Jonesyho a kývl na něj ukazovákem, ať jde za ním. Jonesy se tedy bokem postavil vedle Bobra, neboť

nechtěl ani na okamžik pustit z očí zavřené dveře do koupelny.

Na posteli v ložnici ležely rozházené pokrývky, částečně spadlé až na podlahu, jako by McCarthy musel vstát velice naléhavě, bezodkladně. Uprostřed polštáře byl dosud patrný důlek po jeho hlavě a do prostěradla zůstával vtlačený obrys jeho trupu. Kromě toho pokrývala prostěradlo zhruba od poloviny těla dolů obrovská krvavá skvrna. Na modré látce byla zbarvená do nachova.

„Nevím, nevím, jestli mu mohl vypadnout zub právě tam odtud," zašeptal Bobr. Potom se s takovou vehemencí zakousl do párátko, že jeho roztřepená přední polovina spadla na práh pokoje. „Nebo že by si je tam pěstoval do zásoby pro zubní vílu?"

Jonesy neodpověděl. Místo toho ukázal nalevo ode dveří. V pomačkaném chumlu tam ležely McCarthyho podvlékačky i slipy, které měl oblečené pod nimi. Oboje potřísněné krví. Slipy to schytaly nejhůř; nebýt pasu s všitou gumou a vršku bavlněné přední části, mohli jste si klidně myslet, že jsou to elegantní slipy v rajcovní červené barvě, takové, jaké by si nejspíš oblékl oddaný fanoušek časopisu Penthouse Forum, který očekává, že na závěr rande dojde řada na sex.

„Dojdi se podívat do nočníku," zašeptal Bobr.

„Proč prostě nezaklepeme na dveře a nezeptáme se, jak mu je?"

„Protože chci sakra předem vědět, co mám čekat," odpověděl důrazným šeptem Bobr. Poklepal si na hrudník a pak vyplivl ožvýkané zbytky párátko. „Srdce mi bije jak zblázněný."

To Jonesyho taky nebylo právě v klidu, navíc cítil, jak mu po tváři stéká pot. Přesto vkročil do ložnice. Chladný čerstvý vzduch ze zadního vchodu sice poměrně slušně vyčistil hlavní místnost, ale tady to pořád příšerně páchlo - výkaly, důlní plyn a éter. Jonesy cítil, jak se mu ta trocha jídla, kterou snědl k obědu, v žaludku nepříjemně zhoupala, ale přinutil ji, ať zůstane, kde je. Přiblížil se k nočníku, ale zprvu se nedokázal přimět k tomu, aby se do něj podíval. V hlavě mu tančilo půl tuctu hororových scén, co všechno by mohl spatřit. Orgány plovoucí v krvavé polévce. Zuby. Uříznutou hlavu.

„Tak dělej!" pobízel ho šeptem Bobr.

Jonesy držel oči urputně zavřené, sklonil hlavu, zadržel dech, pak oči znovu otevřel. Nespátřil nic než čistý porcelán, blyštící se ve světle lustru. Nočník byl prázdný. Zhluboka vydechl přes zaťaté zuby a vrátil se k Bobrovi, pečlivě se při tom vyhýbaje cákancům krve na podlaze.

„Nic," oznámil. „Teď už přestaň blbnout a pojď."

Prošli kolem zavřené komory s prádlem a zastavili se u dveří na věc, obložených borovým dřevem. Bobr se obrátil na Jonesyho. Ten zavrtěl hlavou. „Jsi na řadě," zašeptal. „Já se díval do noční vázy."

„Tys ho našel," namítl tiše Bobo. Vzdušně vystrčil bradu. „Ty se zeptej."

Jonesy teď zaslechl ještě něco dalšího - vlastně už to slyšel nějakou dobu, jen si to neuvědomoval, zčásti proto, že mu ten zvuk byl poměrně známý, ale především proto, že se tak upjatě soustředil na McCarthyho, muže, jehož málem zastřelil. Vzdálené tap-tap-tap, dosud slabé, nabývalo na hlasitosti. Blížilo se sem.

„No jo, zas to odseru já," prohlásil Jonesy, a přestože promluvil normálním hlasem, oba je to po tom neustálém šeptání tak překvapilo, že sebou trhli. Pak zaklepal na dveře. „Pane McCarthy! Ricku! Jsi tam v pořádku?"

Určitě neodpoví, napadlo Jonesyho. Určitě neodpoví, protože je po něm. Je po něm, ale dál tam trůní na míse, přesně jako Elvis.

Jenže McCarthy byl stále naživu. Zasténal a pak odpověděl: „Udělal se mi hrozně blbě, lidi. Musím si vyprázdnit střeva. Jakmile si vyprázdním střeva, budu

zas -" Ozvalo se další zasténání, potom další prdnutí. Tohle bylo tiché, skoro vlhké. Jonesy se při tom zvuku zašklebil. „- budu zas v pořádku," dokončil McCarthy. Jonesyho napadlo, že na to, až bude zas v pořádku, si tenhle člověk pěknou chvíli počká. Hlas měl zadýchaný a plný bolesti. A jako by to chtěl ještě podtrhnout, McCarthy znovu zasténal, tentokrát hlasitěji. Ozval se další z těch vlhkých, trhavých zvuků a McCarthy vykřikl.

„McCarthy!" Bobr zkusil knoflík dveří, ale nešlo jím otočit. McCarthy, jejich povedený lesní dáreček, se zevnitř zamkl. „Ricku!" Bobo zacloumal dveřmi. „Otevři, člověče!" Snažil se, aby mu hlas zněl co nejbezstarostněji, jako by to celé byl jen náramný vtip, trampský kanadský žertík, jenže tím vynikl jeho strach ještě o to víc.

„Nic mi není," namítl McCarthy. Bylo slyšet, jak lape po dechu. „Jenom... lidi, jenom si potřebuju ulevit." Ozvaly se další zvuky, jež obvykle doprovázejí plynatost. Bylo směšné přemýšlet o nich jako o „pšoucích" nebo „větrech" - to byla příliš nadnesená pojmenování, nevinná jako sněhová pusinka. Zvuky vycházející zpoza zavřených dveří byly hrubé a brutální, jako když se trhá maso.

„McCarthy!" křikl Jonesy. Zaklepal. „Pusť nás dovnitř!" Ale opravdu se tam chtěl dostat? Ne, nechtěl. Přál si, aby byl McCarthy nikdy nenašel cestu z lesa, nebo aby jej objevil někdo jiný. Ba co hůř, amygdala v bázi jeho mozku, ten nesmiřitelný plaz, hořce litovala, že McCarthyho hned na začátku nezastřelil. „Řešte všechno co nejjednodušeji," jak říkali v tom anonymním protidrogovém programu, který navštěvovala Carla. „McCarthy!"

„Jděte pryč!" zakřičel McCarthy s nepřilíš přesvědčivým důrazem. „Nemůžete jít pryč a nechat člověka... nechat člověka, aby si odskočil na velkou? Hergot!"

Tap-tap-tap: stále hlasitěji a blíž.

„Ricku!" Teď se ozval Bobr. Zoufale se snažil držet lehkého tónu, jako se horolezec v nesnázích drží lana. „Odkud přesně krvácíš, kolego?"

„Krvácím?" McCarthy byl upřímně zmatený. „Já přece nekrvácím."

Jonesy s Bobrem si vyměnili vyděšený pohled.

TAP-TAP-TAP!

Zvuk konečně plně upoutal Jonesyho pozornost a přinesl mu ohromnou úlevu. „To je vrtulník," prohlásil. „Vsadím se, že hledají jeho."

„Myslíš?" Bobr měl ve tváři výraz člověka, který právě uslyšel něco příliš krásného, aby to mohla být pravda.

„Určitě." Ve skutečnosti byl Jonesy přesvědčený, že lidé v tom vrtulníku nejspíš pronásledují ta podivná světla nebo se snaží zjistit, co se to děje s lesní zvěří, ale on o těchhle věcech nechtěl přemýšlet, jeho tyhle věci nezajímaly. Zajímalo ho jen to, jak dostane McCarthyho ze záchoda, ze své odpovědnosti, někam do nemocnice v Machiasu nebo v Derry. „Běž ven a zamávej na ně."

„Ale co když -"

TAP! TAP! TAP! A zpoza dveří se ozvaly další z těch trhavých, vlhkých zvuků, následované McCarthyho zasténáním.

„Běž ven!" vykřikl Jonesy. „Zamávej na ně, ať sem sletí! Je mi fuk, jestli se kvůli tomu budeš muset svlíct donaha a předvádět jim břišní tance, hlavně ať přistanou!"

„Dobře -" Bobr se obrátil, že půjde. Vtom sebou trhl a zaječel.

Ze zavřených dveří komory se v Jonesyho představách náhle vynořily všechny věci, na něž se mu až dosud poměrně úspěšně dařilo nemyslet, a s všemožným ztřeštěným poskakováním a pošklebováním se hrnuly na světlo. Když

se však otočil, spatřil jen osamělou laň, jež stála v kuchyňském koutu, natahovala krk přes pult a prohlížela si je nesmělými hnědými očima. Jonesy zhluboka, zajímavě nasál vzduch do plic a zhroutil se zády na stěnu.

„U všech shnilejch soplů světa," vydechl Bobr. Pak vykročil k lani a několikrát zatleskal. „Padej odsud, krásko! Copak nevíš, že je lovecká sezóna? Koukej zmizet! Dej tam zpátečku a vycouvej! Nebo se rozplizni jak améba, ale ať už tě tu nevidím!"

Laň chvíli stála na místě, jen oči se jí zvolna rozšiřovaly takřka lidským zděšením. Pak se rychle otočila, ovšem hlavou při tom zavadila o řadu pánví, naběraček a dalšího kuchyňského náčiní rozvěšeného nad kamny. Všechno do sebe hned začalo s rachotem narážet a několik věcí navíc spadlo z háčků, čímž rámus ještě zesílil. Laň byla na to tata ze dveří, jen se její bílý ocásek mihl mezi futry.

Bobr se vydal za ní, pouze se na okamžik zastavil, aby si nenávistným pohledem změřil hromádku bobků na linoleu.

4 Smíšená migrace lesních zvířat už se ztenčila jen na několik opozdílů. Laň, kterou Bobo vystrašil v kuchyni, přeskočila kulhající lišku, jež patrně přišla o packu v nějaké pasti, a ztratila se v lese. Potom se z nízkých mraků kus za garáží vynořil ztěžka letící vrtulník zhruba velikosti městského autobusu. Byl celý hnědý, jen na boku měl bílou barvou vyvedená písmena ANG.

Ang? pomyslel si Bobr. Co je to sakra Ang? Pak mu to došlo: Letecká národní garda, nejspíš z Bangoru.

Vrtulník sklonil čumák a trochu klesl. Bobr vyběhl na dvorek a zamával rukama nad hlavou. „Hej!" zavolal. „Hej, potřebujeme tady s něčím helfnout! Potřebujeme pomoc, hoši!"

Helikoptéra nadále klesala, až zůstala viset nějakých pětadvacet metrů nad zemí, tedy dost nízko na to, aby rozvířila cyklon čerstvého sněhu. Pak zamířila k Bobrovi a sněhový cyklon si nesla s sebou.

„Hej! Máme tady raněného chlapa! Raněného chlapa!" Poskakoval u toho na místě jako ti cvoci při kovbojských tancích, co je každou chvíli dávají v nashvillské televizi; připadal si jako šašek, ale stejně skákal dál. Vrtulník pokračoval směrem k němu, ale teď už neklesal a vůbec nedával najevo, že by se chystal přistát, a Bobrovi v mysli vyvstala děsivá představa. Neměl ponětí, jestli je to jen obyčejná paranoia, nebo k němu proniklo něco od těch chlápků tam nahoře ve vzduchu. Prostě si najednou připadal jako přišpendlený do středu terče někde na střelnici: trefte Bobra a vyhraje radiobudík.

Boční dveře vrtulníku se odsunuly. Vyklonil se z nich muž s megafonem v ruce a v té nejtlustší bundě, jakou kdy Bobo viděl. Bunda ani megafon ale Bobra netrápily. Starosti mu dělala ta kyslíková maska, která chlapovi zakrývala nos a ústa. Nikdy totiž neslyšel o tom, že by letci potřebovali kyslíkovou masku už ve výšce pětadvaceti metrů. Rozhodně ne, pokud byl vzduch, který tu dýchali, v pořádku.

Muž v bundě promluvil do megafonu. Jeho slova zněla i přes věčné tap-tap-tap rotorů hlasitě a jasně, ale přesto trochu nepřirozeně, částečně asi kvůli zesílení, ale hlavně, jak se domníval Bobr, kvůli té masce. Téměř jako by ho oslovil nějaký cizí robotí bůh.

„KOLIK VÁS JE?" zeptal se boží hlas. „UKAŽTE MI TO NA PRSTECH."

Bobr, zmatený a vyděšený, nejprve pomyslel jen na sebe a na Jonesyho; Henry s Petem se koneckonců ještě nevrátili z nákupu. Zvedl dva prsty, prostředník

a ukazovák roztažené do V, jako by jim ukazoval znamení míru.

„ZŮSTAŇTE, KDE JSTE!“ zahřměl muž vykloněný z vrtulníku hlasem robotího boha. „TAHLE OBLAST JE DOČASNĚ V KARANTÉNĚ! OPAKUJI, TAHLE OBLAST JE DOČASNĚ V KARANTÉNĚ! NESMÍTE JI OPUSTIT!“

Vánice už pomalu ustávala, ale teď se zvedl závan ostrého větru a vrhl všechn sněh, který rozvířily rotory vrtulníku, přímo Bobrovi do obličeje. Ten proti němu přimhouřil oči a snažil se ho rozehnat rukama. Několik mrazivých vloček přesto vdechl. Raději hned vyplivl párátko, aby mu do hrdla nezaskočilo taky (máma mu bez ustání předpovídala, že přesně takhle jednou zemře, spolkně párátko a zadusí se jím), a pak zavolal: „O co jde, jaká karanténa? Máme tady dole nemocného chlapa, poleťte sem a odvezte ho!“

Věděl sice, že ho přes hlasité tap-tap-tap listů rotoru nemohou slyšet, protože on žádný megafon nemá, ale přesto na ně křičel dál. A sotva mu přes rty přešla slova nemocného chlapa, uvědomil si, že tomu muži v helikoptéře ukázal špatný počet prstů - jsou tu tři, ne dva. Už se chystal znovu zvednout ruku, když tu si vzpomněl na Henryho s Petem. Ti tady zatím sice nejsou, ale pokud se jim nic nestalo, každou chvíli budou - takže kolik jich vlastně je? Dva je v každém případě chybná odpověď, ale je tři správná? Anebo pět? Jako obvykle v podobných situacích se Bobo uchýlil k telepatii. Když se mu něco takového přihodilo ve škole, vždycky měl vedle sebe Henryho nebo za sebou Jonesyho, aby mu napověděli. Tady mu nemohl poskytnout pomoc nikdo, tady měl kolem sebe jen to hlasité tap-tap-tap, jež mu pleskalo v uších, a všechn ten vířící sněh, který mu pronikal do krku a do plic a nutil ho kašlat.

„ZŮSTAŇTE, KDE JSTE! BĚHEM ČTYŘIADVACETI AŽ OSMAČTYŘICETI HODIN SE SITUACE VYŘEŠÍ! JESTLI POTŘEBUJETE JÍDLO, SKŘÍŽTE RUCE NAD HLAVOU!“

„Je nás tu víc!“ zavolal Bobr na muže vykloněného z vrtulníku. Křičel tak hlasitě, až se mu před očima roztančily červené tečky. Máme tady raněného chlapa! Máme... tady... RANĚNÝHO CHLAPA!“

Ale ten idiot ve vrtulníku jen zastrčil megafon zpátky do kabiny a dal Bobrovi znamení spojeným ukazovákem a palcem, jako by říkal: Okej! Rozuměl jsem! Bobr nevěděl, co dělat vzteky. Zvedl nad hlavu otevřenou dlaň - čtyři prsty za sebe a své přátele, plus palec za McCarthyho. Muž ve vrtulníku to zpozoroval a přikývl. Na jeden neskutečně nádherný okamžik si Bobr pomyslel, že to tomu vymaštěnci v masce konečně došlo. Jenže pak ten vymaštěnec v masce taky zvedl otevřenou dlaň, aby Bobrovi odpověděl na jeho mávání na rozloučenou, řekl cosi pilotovi, a vrtulník ANG začal stoupat. Bobr Claredon dál stál před chatou, promrzlý od rozvířeného sněhu, a dál volal z plných plic. Je nás tu pět a potřebujeme pomoc! Je nás tu pět, kurva, a potřebujeme POMOC!“ Vrtulník se ztratil mezi mraky.

5 Jonesy většinu z toho slyšel - rozhodně slyšel ten zesílený hlas ze hřmícího vrtulníku -, ale jen málo vnímal. Byl přespříliš zaměstnaný starostmi o McCarthyho, který ještě několikrát krátce a dušeně zasténal, načež zůstal úplně tiše. Puch valící se zpod dveří stále houstl.

„McCarthy!“ zavolal, jakmile se dovnitř vrátil Bobr. „Otevři ty dveře, jinak je vyrazíme!“

„Nechte mě na pokoji!“ křikl uvnitř slabým, ztrápeným hlasem McCarthy. „Potřebuju se vysrat, to je všechno, POTŘEBUJU SE VYSRAT! Až se vyseru, budu zase v pořádku!“

Taková ostrá slova od muže, který očividně pokládal zvolání typu hergot a bože můj za velice silné výrazy, vyděsila Jonesyho ještě víc než zakrvavené prostěradlo a spodní prádlo. Obrátil se na Bobra, jen letmo zaregistroval, že ten je celý obalený sněhem, takže vypadá jako sněhulák, a prohlásil: „Pojď, vyrazíme je. Musíme se dostat dovnitř a nějak mu pomoci.“

Bobr se tvářil vystrašeně a ustaraně. Na tvářích mu tál sníh. „Já ti nevím. Ten chlápek v tom vrtulníku povídal něco o karanténě - co když má nějakou infekci nebo něco takovýho? Co když ten červený flek -“

Navzdory svým vlastním nepříliš šlechetným pocitům, které k McCarthymu choval, měl Jonesy sto chutí Bobrovi jednu vrazit. Letos v březnu ležel on sám v krvi na ulici v Cambridgi. Co kdyby se ho tehdy lidé odmítli dotknout, protože by mohl mít AIDS? Co kdyby mu odmítli pomoci? Co kdyby ho tam nechali jen tak krváčet, protože u sebe zrovna neměli gumové rukavice?

„Bobo, oba jsme stáli těsně u něj - jestli nějakou infekci vážně má, nejspíš už jsme ji stejně chytili. Co mi řekneš na tohle?“

Chvilí Bobr neříkal vůbec nic. Pak Jonesy zaslechl v hlavě to cvaknutí. Na kratičký okamžik spatřil zase toho Bobra, s nímž vyrůstal, kluka ve staré, obnošené motorkářské bundě, který křičí *Hej, vy idioti, nechte toho! NECHTE TOHO, povídám!*, a věděl, že všechno dobře dopadne.

Bobr udělal krok vpřed. „Hej, Ricku, co kdybys nám otevřel? Jenom ti chceme pomoci.“

Za dveřmi jen ticho. Ani sténání, ani oddechování, dokonce ani to nejtišší šustění šatů. Jedinými zvuky byly stejnoměrný hukot generátoru a slábnoucí tap-tap vrtulníku.

„No jak myslíš,“ prohlásil Bobr a pokřičoval se. „Tak holt ty dveře vyrazíme.“

Společně popošli několik kroků dozadu a otočili se ke dveřím ramenem, podvědomě napodobující policisty, které viděli ve stovkách filmů.

„Na tři,“ řekl Jonesy.

„Vydrží to ta tvoje noha?“

Po pravdě řečeno, noha i bok Jonesyho pekelně bolely, přestože si to pořádně uvědomil až teď, když se o tom Bobo zmínil. „Jsem úplně v pořádku.“

„Jo a moje prdel je král světa.“

„Na tři. Připraven?“ A když Bobr přikývl: „Raz... dva... tři.“

Společně se vrhli kupředu a společně taky narazili do dveří, bezmála dvě stě kilo schovaných za nastavenými rameny. Dveře se zmohly na nečekaně chabý odpor, takže oba v jednom zmateném chumlu vpadli do koupelny. Nohy jim uklouzly v krvi na dlaždičkách.

„A kurva,“ vypravil ze sebe Bobr. Pravou dlaní si zakryl ústa, z nichž projednou netrčelo žádné párátko. Nad dlaní zíraly vytřeštěné, vlhké oči. „Kurva.“

Jonesy shledal, že ze sebe nedokáže dostat ani slovo.

KAPITOLA PÁTÁ

DUDDITS, ČÁST PRVNÍ

1 „Paní," zavolal Pete. Žena ve vlněném kabátu neodpověděla. Jen ležela na plachtě pokryté pilinami a nic neříkala. Pete viděl jedno její oko, jež civělo přímo na něj, nebo skrz něj, nebo někam do rosolnatého středu samotného všehomíra, čert ví.

Naskakovala mu z toho husí kůže. Mezi nimi praskal ohýnek, konečně začínal pořádně hořet a vydávat trochu tepla. Od Henryho odchodu uplynulo asi patnáct minut. Pete odhadoval, že mu potrvá ještě tři hodiny, než se vrátí, přinejlepším tři hodiny, a to byla pořádně dlouhá doba, když ji měl člověk strávit pod dohledem strnulého skelného oka téhle dámy.

„Paní," zavolal znovu. „Slyšíte mě?"

Nic. Jednou jedinkrát zazívala a on si všiml, že jí chybí aspoň polovička zubů. Co se jí to sakra stalo? A opravdu to chtěl vědět? Pete zjistil, že odpověď na tuhle otázku zní ano i ne. Byl zvědavý - měl za to, že zvědavosti se člověk prostě neubrání -, ale zároveň o tom nic vědět nechtěl. Nezajímalo ho, kdo je ona, kdo je to Rick ani co se mu stalo, a už vůbec ne, kdo jsou „oni". Oni se vracejí! křičela, když spatřila světla na obloze, Oni se vracejí!

„Paní," zavolal potřetí.

Nic.

Říkala, že Rick je poslední, kdo zůstal, a pak křičela Oni se vracejí, čímž patrně myslela ta světla na obloze, a od té doby nic, jen to nechutné krkání a prdění... jedno zívnutí, které odhalilo chybějící zuby... a oko. To strulé skelné oko. Henry je pryč teprve čtvrt hodiny - odešel pět minut po dvanácté a podle Peteových hodinek teď bylo dvanáct dvacet -, a přitom mu to připadalo dobře jako půldruhé hodiny. Tohle bude zatraceně dlouhý den, a jestli ho má přečkat, aniž by mu z toho šiblo (neustále se mu vybavovala jedna povídka, kterou museli číst v osmé třídě, už si nevzpomínal, od koho byla, jenom že ten chlap v té povídce zabil nějakého staříka, protože nedokázal snést pohled jeho oka, a Pete to tehdy nedokázal pochopit - na rozdíl od teď), tak něco nutně potřeboval.

„Paní, slyšíte mě?"

Houby. Jen to strulé skelné oko.

„Musím se vrátit do auta, protože jsem si tam něco zapomněl. Ale vy to tady sama zvládnete. Že jo?"

Žádná odpověď - a pak z ní unikl další z těch táhlých prdů, co zněly jako cirkulárka, jen při něm nakrčila nos, jako by ji to bolelo... což asi taky bolelo, když něco zní takhle, tak to skoro jistě musí bolet. A přestože si Pete dával setsakra pozor, aby se držel proti větru, trochu z toho zápachu se k němu přece dostalo - byl ostrý a čpící a jakoby ne lidský. Ani nebyl cítil, jako když si pšoukne kráva. Pete jako kluk pracoval u Lionela Sylvestera, nadožil se krav víc, než je zdrávo, a ty na vás někdy vypustily plyn, zrovna když jste u nich seděli - byl to takový těžký zelený puch, bahenní puch. Tohle se mu ani vzdáleně nepodobalo. Tohle bylo jako... inu, jako když děcko dostane svou první soupravu Malého chemika, a pak ho po chvíli přestanou bavit ty trapácké neškodné pokusy popisované v návodu, takže se do toho pořádně obuje a smíchá všechny ty sračičky dohromady, aby vidělo, jestli to

bouchne. V té chvíli si uvědomil, že právě tohle mu dělá starosti, že právě z tohoto je celý nervní. I když to byla hloupost. Člověk přece nemůže jen tak bouchnout, nebo jo? No, tak jako tak si sem potřebuje přinést něco na podporu. Protože z té ženské mu vážně běhá mráz po zádech, a to dost.

Sebral dva kusy dřeva, které odkudsi přitáhl Henry, položil je na oheň, chvíli se rozmýšlel, a pak přidal ještě třetí. Zvedly se jiskry, zavířily vzduchem a nakonec pozhasínaly o sklopený kus vlnitého plechu. „Než to všechno shoří, budu stoprocentně zpátky, ale kdybyste chtěla přiložit sama, klidně si poslužte. Jasný?”

Nic. Najednou měl chuť s ní pořádně zacloumat, ale čekal ho pochod na jeden a půl míle, nahoru ke scoutu a zpátky, takže musel šetřit síly.

Kromě toho by si určitě zase prdla. Nebo by mu krkla přímo do obličeje.

„Mlčení znamená souhlas, jak vždycky říkala paní Whiteová ve čtvrtý třídě.”

Zvedl se na nohy, přidržel si při tom koleno, šklebil se, podkluzoval a málem znovu upadl, ale nakonec přece jen vstal, protože potřeboval pivo, sakra práce, potřeboval ho a nebyl tu nikdo, kdo by mu ho donesl, jen on sám. Ano, možná je alkoholik. Vlastně jaképak možná. Věděl, že nakonec mu nezbude, než se tomu nějak postavit, ale teď, teď pro sebe musel udělat maximum, nebo snad ne? Jistě, protože z té děvky už stejně nezůstalo nic než trocha hnusně páchnoucího plynu a to strnulé skelné oko. Jestli bude potřebovat přiložit na oheň, tak si holt bude muset přiložit sama, ale neměla by to potřebovat, protože on se vrátí dávno předtím. Vždyť to bylo jen jeden a půl míle. Takový kousek ho přece noha ještě udrží.

„Za chvíli jsem zpátky,” řekl. Předklonil se a namasíroval si koleno. Trochu ztuhlé, ale zas tak hrozné to není. Vážně to není tak hrozné. Jenom nahází do tašky pár piv - možná přibere i balíček sušenek pro tu krávu, když už tam bude - a hned pomůže zpátky. „Jste si jistá, že to tady zvládnete?”

Nic. Jen to oko.

„Mlčení znamená souhlas,” zopakoval a vykročil zpátky po Výsekové, držel se svých vlastních nyní již bezmála zapadaných stop a širokého pruhu, kudy táhl Henry plachtu. Šel po krátkých úsecích, každých deset nebo dvanáct kroků se zastavoval, aby si odpočinul... a namasíroval si koleno. Jednou se zastavil i proto, aby se ohlédl na oheň. V šedavém přísvitě časného odpoledne mu na tu dálku připadal maličký a neskutečný. „Tohle je asi pěkná kravina,” zabrumlal si pro sebe po chvíli, ale pokračoval dál.

2Až na konec rovinky se dostal v pořádku a do půlky kopce taky v pořádku. Zrovna trochu přidal do kroku, protože začal kolenu důvěřovat, když vtom - *chachá, pitomečku, to jsem tě dostalo* - se koleno znovu zablokovalo, proměnilo se v jediný kus surového železa, takže se Pete skácel na zem a mezi zařátými zuby cedil tlumené kletby.

A jak tam tak seděl ve sněhu a nadával, náhle si uvědomil, že se v okolí děje něco hrozně divného. Nalevo od něj prošel ohromný jelen a člověku, před nímž by jindy okamžitě prchal dlouhými, pružnými skoky, sotva věnoval pozornost. Takřka pod nohama mu utíkala veverka obecná.

Pete zůstal sedět v řídnoucí chumelenici - obrovské vločky, jež se snášely v proměnlivých vlnách, připomínaly krajku -, bolavou nohu nataženou před sebe a pusu dokořán. Po cestě přicházeli další jeleni a laně i jiná zvířata, postupovali vytrvalým krokem nebo skokem jako běženci prchající před nějakou pohromou. Ještě víc se jich prodíralo lesem a všichni mířili na východ.

„Hej ty, kam to všichni jdete?” zeptal se zajíce měnivého, který právě hopkal

kolem, s dlouhýma ušima položenýma na zádech. „Nějaká hromadná bojovka v rezervaci? Konkurz na role v nový disneyovce? Dostali jste -“

Zarazil se, sliny mu v ústech vyschly tak rychle, až ho zabrnělo na jazyku. Nalevo od něj se oponou nízkých stromků loudal medvěd černý, ztloustlý po vykrmovací kúře před zimním spánkem. Nakračoval se skloněnou hlavou, zadek se mu kýval ze strany na stranu, a přestože Peteovi nevěnoval jediný letmý pohled, Pete měl poprvé v životě dojem, že sem do hlubokých Severních lesů absolutně nepatří. Nebyl nic než hromada chutného běloučského masa, která shodou okolností dosud dýchá. Bez pušky byl ještě bezbrannější než ta veverka, co pelášila pod nohama jelena - kdyby si jí medvěd všiml, veverka mohla vyskočit na nejbližší strom a vyběhnout až do horních větví, kam by ji žádný medvěd nedokázal pronásledovat. Skutečnost, že se na něj tenhle medvěd ani nepodíval, Petea nijak neuklidňovala. Jestliže tu byl jeden, jistě jich tu bude víc, a ten další už si ho klidně všimnout může.

Jakmile si byl jistý, že je huňáč dostatečně daleko, vyškrábal se s bušícím srdcem znovu na nohy. Nechal tam tu pitomou uprděnou ženskou úplně samotnou, ale stejně, kolik ochrany by jí asi byl schopný poskytnout, kdyby na ně najednou nějaký medvěd zaútočil? Rozhodně se musí dostat k pušce. A jestli ji unese, vezme i tu Henryho. Celých příštích pět minut - než se dobelhal na vrchol kopce - myslel Pete v první řadě na palebnou sílu, a teprve pak na pivo. Jakmile se však pustil do opatrného sestupu na druhé straně, už mělo prioritu zase pivo. Nahází ho do tašky, a tu si pověsí přes rameno. A celou cestu zpátky se ani jednou nezastaví, aby se napil. První si otevře, teprve až bude zase sedět u ohniště. Bude to pivo za odměnu a na celém světě neexistuje nic lepšího než takové pivo za odměnu.

Jsi alkoholik. Víš to, vid'?' Alkoholik jak vyšitej.

Jo, a co z toho vyplývá? Že to nesmíš zvorat. Že tě například nesmí nikdo přistihnout, jak jsi nechal bezvládnou ženu samotnou v lese a sám sis vyrazil pro zrzavou vodu. Až se vrátí k přístřešku, nesmí zapomenout vyhodit prázdné láhve někam daleko do lesa. Jenže Henry se to stejně dozví. Jako se na sebe vždycky všechno dozvěděli, když byli spolu. Navíc i bez mentálního spojení by si člověk musel ráno zatraceně přivstat, aby se mu podařilo ošálit Henryho Devlina.

Přesto byl Pete přesvědčený, že mu Henry to pivo nebude vyčítat, že se o tom ani nezmíní. Jenomže Pete už sám usoudil, že je na čase začít o tom mluvit. Možná i požádat Henryho o pomoc. Ano, přesně to Pete udělá, časem. Rozhodně nebyl spokojený s tím, jak se teď cítil; že tam nechal tu ženskou takhle samotnou, to o Peteru Moorovi nevypovídalo nic pěkného. Ovšem Henry... s Henrym letos v listopadu taky není všechno úplně v pořádku. Pete neměl potuchy, jestli to vycítil i Bobr, ale věděl, že Jonesymu to neuniklo. Henry byl na dně. Možná dokonce -

Za zády se mu ozvalo tlumené zavrčení. Pete vyjekl a obrátil se. Koleno se mu znovu zablokovalo, projela jím děsivá bolest, ale Pete byl tak vydešený, že si toho sotva všiml. To je ten medvěd, udělal kolečko a vpadnul mu do zad, zmetek, je to určitě on, nebo nějaký jiný -

Nebyl to medvěd. Byl to los americký, prošel kolem a Peteovi, který se opět svalil na cestu, věnoval jediný letmý pohled. Pete tam jen ležel, z hrdla se mu draly tiché nadávky, držel se za nohu, hleděl vzhůru do padajícího sněhu a proklínal se, jaký je idiot. Idiot a ožrala.

Prožil několik perných okamžiků, kdy už se domníval, že tentokrát koleno nepovolí - asi si v něm něco přetrhl a teď tu zůstane ležet uprostřed toho zvířecího exodu, dokud se Henry konečně nevrátí se sněžným skútrem a neřekne mu Co se tady sakra válíš? Proč jsi ji nechal samotnou? Jako bych si to nemyslel.

Ale nakonec přece jen znovu vstal. Dokázal se teď nanejvýš belhavě šourat bokem, ale i to bylo lepší než ležet ve sněhu pár metrů od čerstvé páchnoucí losí hromádky. Viděl teď už převrácený scout, s koly i podvozkiem pokrytými čerstvým sněhem. Namlouval si, že kdyby ho ten poslední pád potkal na opačné straně kopce, byl by se vrátil k té ženské a k ohni, ale teď, se scoutem na dohled, bylo lepší pokračovat dál. Hlavním důvodem jeho cesty jsou přece pušky, láhve budweiseru jen takové lákadlo navíc. A skoro tomu i uvěřil. Jenomže vrátit se pak zpátky... no, nějak už to zvládne. Když už se v pořádku dostal takhle daleko, tak to určitě půjde.

Asi padesát metrů od scoutu zaslechl rychle se blížící tap-tap-tap - nezaměnitelný zvuk vrtulníku. Dychtivě vzhlédl k obloze a připravoval se na to, že bude muset vydržet stát vzpřímeně dost dlouho na to, aby mohl mávat - jestli totiž někdo potřeboval trochu pomoci z nebes, pak to byl právě on -, jenže vrtulník ani na chvíli neprorazil spodní vrstvou nízké oblačnosti. Jen v jednom okamžiku spatřil přímo nad sebou temný obrys, jak se prodírá mraky, zahlédl i nejasný záblesk jeho světél - a pak se burácení vrtulí začalo vzdalovat k východu, stejným směrem, jakým prchala lesní zvěř. S hrůzou si uvědomil, že pod prvotním zklamáním se začíná drát na povrch i jistá úleva: kdyby totiž vrtulník přistál, nikdy by se nedostal k pivu, takže by se celý ten flák cesty trmácel zbytečně, úplně zbytečně.

30 pět minut později už klečel ve sněhu a opatrně se soukal do převrženého scoutu. Brzy zjistil, že bolavé koleno ho moc dlouho neudrží (bylo teď celé nateklé a vyplňovalo džíny, jako by v nich měl nacpaný jeden veliký bolestivý bochník chleba), takže se do zasněženého vnitřku vozu vplazil víceméně po břicho. Vůbec se mu to nelíbilo; všechny pachy se mu tady zdály příliš dráždivé, všechny rozměry příliš těsné. Úplně jako by lezl do nějakého hrobu, do hrobu, který je cítit Henryho kolínskou.

Nákup byl rozsypaný po celé zadní části střechy, ale Pete chlebu a konzervám a hořčici a balíčku tmavých párků (Starouš Gosselin nebral od masa nic jiného než právě tmavé párky) nevěnoval pozornost. Zajímalo ho jen pivo a s potěšením shledal, že se při tom karambolu rozbila všeho všudy jedna láhev. Co víc si může takový ochlasta přát? Příšerně to tu smrdělo - samozřejmě, že ta láhev, kterou v okamžiku nehody právě pil, se rozlila taky -, ale pach piva měl Pete rád. Zato Henryho kolínská... fujtajxl. Svým způsobem zaváněla stejně odporně jako větry té pomatené ženské. Pete neměl ponětí, proč by mu kolínská měla v hlavě vyvolávat představy rakví a hrobů a pohřebních věnců, nicméně se tak dělo.

„Proč na sebe vůbec patláš kolínskou i tady v lesích, kámo?“ zeptal se do prázdna, jednotlivá slova zabalená do drobných obláček bílé páry. Odpověď pochopitelně zněla, že Henry na sebe nic nepatlal - žádná kolínská tu ve skutečnosti cítit nebyla, jen pivo. Poprvé po dlouhé době si Pete vzpomněl na tu pěknou paničku z realitky, která před brightonskou lékárnou ztratila klíčky od auta, a jak potom věděl, že na tu domluvenou večeři nepřijde, že by se mu nejrady vyhnula desetimílovým obloukem. Bylo snad čichání neexistující kolínské něco podobného? Nevěděl, jen se mu ani za mák nelíbilo, jak se mu ta vůně míchá v hlavě s představou smrti.

Kašli na to, blboune. Jenom sám sebe zbytečně strašíš. Mezi tím, když doopravdy vidíš nit, a tím, když si to jen nalháváš, je obrovskej rozdíl. Radši se soustřeď na to, proč jsi sem přišel.

„Dobřej nápad,“ řekl nahlas.

Nákupní tašky byly igelitové, ne papírové, a měly navrch přidělaná ucha;

alespoň natolik držel Starouš Gosselin krok s dobou. Pete jednu z nich popadl, a jakmile tak učinil, projela mu polštářkem pravé dlaně nečekaná bolest. Jenom jedna rozbitá flaška a on se o ní pochopitelně musí pořezat, a zdá se, že pěkně hluboko. Možná to byl trest za to, že tam nechal tu ženskou samotnou. Jestli ano, pak to ponese jako chlap a bude si říkat, že z toho vyvázl ještě poměrně dobře.

Posbíral osm lahví a už se začal štrachat ze scoutu, ale pak se ještě zamyslel. To se sem trmácel takovou štreku kvůli pitomým osmi pivům? „To teda ne,“ zamumlal si pro sebe, načež přibral ještě zbylých sedm; dal si práci s tím, aby je posbíral úplně všechny, i přesto, jak divně se ve scoutu cítil. Nakonec vycouval ven, zoufale přemáhaje hrůznou představu, že na něj každou chvíli zezadu něco skočí, něco malého, ale zato s obrovskými zuby, a ukousne mu to koule. Peteův trest, část druhá.

Ne že by přímo zpanikařil, ale rozhodně se ven vyplazil mnohem rychleji než prve dovnitř, a sotva byl celý venku, zase se mu zablokovalo koleno. Se skučením se překulil na záda, zadíval se vzhůru do chumelenice - nyní již posledních zbytků, které se snášely v podobě obrovitých vloček, krajkováných stejně jako to nejvybranější dámské prádélko - a masíroval si koleno, přemlouval ho, ať povolí, no tak, zlatíčko, povol přece, povol, lásko moje, tak ty nepovolíš, ty děvko zasraná? A zrovna když už si začínal myslet, že tentokrát je opravdu zablokované nadobro, tak povolilo. Sykl mezi stisknutými rty, posadil se a pohlédl na tašku s červeně natištěným nápisem děkujeme, že nakupujete právě u nás!

„Kde jinde bych asi měl nakupovat, ty starej parchante?“ utrousil. Rozhodl se, že než se vydá zpátky k té ženské, přece jenom si povolí jedno pivo. Nakonec, odlehčí si tím náklad, no ne?

Vylovil tedy jednu láhev, ukroutil uzávěr a čtyřmi mohutnými doušky do sebe polovinu nalil. Bylo příšerně studené a sněh, v němž seděl, ještě studenější, ale přesto se hned cítil o něco líp. To je to kouzlo dobrého piva. A stejně tak i kouzlo skotské, vodky nebo ginu, ale co se alkoholu týče, byl Pete zajedno s Tomem T. Hallem, který se v jedné své písni zpívá: *Mám rád pivo.*

Když pak očima zabloudil zpátky k tašce, vzpomněl si znovu na toho zrzka tam v krámu - na ten okouzlený úsměv, na ty šikmé oči, které původně podobným lidem vysloužily pojmenování mongoloidi jako ve spojení mongoloidní idiot. To ho v myšlenkách opět přivedlo k Dudditsovi, k Douglasu Cavellovi, chcete-li být formální. Pete neměl tušení, proč na Dudse poslední dobou tak často myslí, prostě na něj myslel a sám pro sebe si sliboval: až tohle všechno skončí, rozhodně se zastaví v Derry a Dudditse navštíví. A přemluví ostatní, ať jedou s ním - ostatně si byl jistý, že mu to přemlouvání ani nedá moc práce. Právě Duddits byl totiž možná tím hlavním důvodem, proč se spolu ještě po těch letech všichni přátelí. Vždyť většina lidí na svoje známé z vysoké nebo střední školy ani nevzpomene, natožpak na ty, co se s nimi kamarádili na juniorce... i když teď už tomu zase říkají bůhvíjak; Pete však nepochyboval, že jde o tutéž nenapravitelnou džungli nejistoty, zmatku, zapáchajícího podpaždí, ztřeštěných nápadů a nedomyšlených plánů jako dřív. Dudditse pochopitelně neznali ze školy, protože Duddits na střední juniorku v Derry nechodil. Duds chodil do zvláštní školy Mary M. Snowové, jež byla dětem ze sousedství známá jako retardárna nebo též mentálakademie. Za obvyčejného chodu událostí by se jejich cesty nikdy nezkřížily, jenže to by tu nesměl být ten prázdný pozemek na Kansas Street a ta opuštěná cihlová budova, která k němu náležela. Při pohledu z ulice se na starých červených cihlách dosud dal rozeznat zašlý bílý nápis BRATŘI TRACKEROVI SKLADY A DOPRAVA PO VODĚ I PO SILNICI. A na druhé straně, u velkého výklenku, kam kdysi couvaly nákladní vozy, aby z nich

vyložili zboží... bylo napsáno ještě něco.

Jak tak seděl vedle převráceného scoutu a už dávno nevnímal, že mu sníh pod zadkem taje na studivou břechku, popíjel druhé pivo, které si zcela podvědomě otevřel (prázdnou první láhev zahodil do lesa, kde dosud tu a tam spatřil nějaké zvíře směřující na východ), vybavil si Pete ten den, kdy se poprvé potkali s Dudsem. Vybavil si tu Bobrovu příšernou bundu, kterou Bobo tolik zbožňoval, a Bobrův hlas, tenký, a přece jaksi mohutný, jak ohlašuje, že něco právě skončilo a něco jiného začíná, neuchopitelným, a přesto dokonale srozumitelným způsobem ohlašuje, že jednoho úterního odpoledne, kdy měli v plánu maximálně tak chvilku basketbalu dva na dva před Jonesovic garáží a pak možná jednu dvě hry pačísí u televize, tedy že toho úterního odpoledne nabral jejich život docela nový směr; a jak tak seděl ve sněhu tady uprostřed lesů, v nose dosud vůni kolínské, kterou Henry už kolik dní nepoužil, a rukou v zakrvácené rukavici si co chvíli zvedal k ústům láhev s jedem na šťastný život, vybavil si prodavač aut toho chlapce, který se stále ještě nevzdal svého snu, že se stane kosmonautem, a to ani přes narůstající problémy s matematikou (nejdřív mu pomáhal Jonesy, potom mu pomáhal Henry, a pak, v desátém ročníku, už mu nemohl pomoci vůbec nikdo), a vybavil si taky ostatní kluky, hlavně Bobra, který jediným výkřikem toho téměř již mutujícího hlasu obrátil celý jejich svět naruby: *Hej, vy idioti, nechte toho! NECHTE TOHO, povídám!*

„Bobo," řekl Pete a se zády opřenými o kapotu převráceného scoutu připil šedivému odpolední. „Byl jsi tehdy úžasnej, chlape." Ale nebyli snad všichni?

Nebyli snad všichni úžasní?

4 Protože je na osmém stupni a poslední hodinu toho dne má hudebku v přízemí, bývá Pete venku vždycky dřív než jeho tři nejlepší kamarádi, kteří končí vyučování v druhém patře, Jonesy a Henry americkou literaturou, což je takový čtenářský kurz pro chytřejší, a Bobr hned vedle matematikou pro život, což je v podstatě matematika pro hloupé kluky a holky. Pete dělá, co může, aby si ji příští rok nemusel zapsat taky, ale domnívá se, že je to předem ztracený boj. Umí sčítat, odčítat, násobit a dělit; taky umí zlomky, i když ty mu už nějakou dobu trvají. Jenže teď se objevilo něco nového, objevilo se *x*. Pete tohle *x* nechápe a má z něj strach.

Stojí před branou u řetězového zábradlí, kolem proudí ostatní osmáci i ta nedorostlá verbež ze sedmičky, a on tu dál stojí, kope do země a předstírá, že kouří, jednu dlaň stočenou kolem úst, druhou schovanou za ní - v té schované drží hypotetické ukryté žváro.

A konečně přicházejí deváťáci z druhého patra a mezi nimi se jako šlechta - skoro jako nekorunovaní králové, přestože nahlas by Pete takovou uhozenost nikdy neřekl - nesou jeho přátelé, Jonesy, Bobr a Henry. A pokud je nějaký král králů, pak je to Henry, kterého všechny holky milují dokonce i přesto, že nosí brýle. Pete má vážně štěstí, že má takové kamarády, a dobře to ví - je patrně ten nejšťastnější osmák v Derry, ať se *x* třeba postaví na hlavu. Díky tomu, že má kámoše v devítce, se mu žádný osmácký tyran nikdy neodvážil namlátit, a to je na všem to nejmenší.

„Jé, nazdar, Pete!" zavolá Henry, jakmile všichni tři projdou branou. Jako vždy se Henry tváří překvapeně, že ho tu vidí, ačkoli zároveň ho to očividně těší. „Jak se vede, plantážníku?"

„Nic moc," opáčí Pete jako obyčejně. „A tobě?"

„PPDD," řekne Henry a sundá si brýle, aby je vypulíroval. Kdyby založili klub, PPDD by se pravděpodobně stalo jejich mottem; nakonec to naučí říkat

dokonce i Dudditse - v dudditštině to bude znít Oát ap't, en ato en a bude to jedna z mála věcí v jeho slovníku, kterým jeho rodiče neporozumí. Což Petea a jeho přátele pochopitelně potěší.

Zatím je však od nich Duddits stále ještě půl hodiny daleko v budoucnosti a Pete jen opakuje po Henrym: „Jo, jo, PPDD.“

Pořád na prd, den jako den. Až na to, že uvnitř, v srdci, kluci věří jen té druhé polovině, protože v srdci jim připadá, že je pořád jeden a ten samý den, den co den. Jsou v Derry, píše se rok 1978 a rok 1978 se bude psát navždy. Prohlašují sice, že je čeká velká budoucnost, že se dožijí jedenadvacátého století - z Henryho bude právník, z Jonesyho spisovatel, Bobr se stane řidičem kamionů a Pete kosmonautem s nášivkou NASA na rameni -, ale to všechno jsou jen slova, stejně prázdná, jako když v kostele zpívají Krédo a vůbec přitom nevnímají, co jim vlastně vychází z úst; ve skutečnosti je zajímá hlavně sukně Maureen Chessmanové, která je už sama o sobě dost krátká, a když se Maureen rychle otočí, rozvíří se jí pěkně vysoko kolem stehů. Kluci v srdci věří, že jednou vyletí Maureen sukně tak vysoko, že se dozvedí, jakou barvu mají její kalhotky, a podobně věří i tomu, že Derry bude trvat navždy a oni zrovna tak. Pořád tu bude střední juniorka a konec vyučování ve tři čtvrtě na tři, pořád budou společně chodit po Kansas Street, aby si před Jonesovic garáží zahráli basketbal (Pete má na garáži taky koš, ale radši hraje u Jonesyho, protože jeho táta přišrouboval koš poměrně nízko, takže se do něj dá zavěsit), budou se bavit pořád o těch samých věcech: o třídě a o učitelích a o tom, kdo koho zmydlil na sračky, kdo koho na sračky zmydlil a jestli by ten-a-ten zmydlil na sračky toho-a-toho, kdyby se pohádali, anebo naopak (až na to, že tihle dva se nikdy nepohádají, protože na to jsou ten-a-ten a ten-a-ten příliš velcí kámoši), kdo v poslední době provedl něco fakt našláplýho (jejich letošním favoritem v téhle kategorii je zatím sedmák Norm Parmeleau, nyní zvaný Makarón Parmeleau, kterážto přezdívka ho bude pronásledovat ještě léta, dokonce až do nového století, o němž tihle kluci sice už dnes mluví, ale v srdci v něj ještě doopravdy nevěří; aby vyhrál sázku o padesát centů, ucpal si Norm Parmeleau jednoho dne v jídelně nosní dírky dvěma makaróny se sýrem, pak je všňupnul dovnitř a spolkl; Makarón Parmeleau, který si, jako ostatně tolik dětí na juniorce, popletl proslulost se slávou), kdo s kým chodí (když jsou kluk s holkou viděni, jak jdou po škole společně domů, předpokládá se, že spolu pravděpodobně chodí; jakmile jsou spatřeni, že se drží za ruce nebo se cucají, už je to tutovka), kdo letos vyhraje pohár (ty svině Patrioti, ty svině Bostonský patrioti, jenže oni nesmějí vyhrát, a jestli jim někdo bude fandit, zmydlíme ho na sračky). Všechna tahle témata jsou pořád stejná a je nesmírně baví donekonečna je probírat, když tak chodí z té samé školy (Věřím v Boha, Otce všemohoucího) po té samé ulici (Stvořitele nebe i země) pod tím samým čistým věčným říjnovým nebem (odpuštění hříchů, vkříšení těla a život věčný) s těmi samými přáteli (amen). Pořád jeden a ten samý den, den jako den, tomuhle věří uvnitř v srdci a naprosto v tomhle bodě souhlasí s K. C. and the Sunshine Band, přestože by vám všichni řekli RTV-DS (rock to válí, disko smrdí). Navíc se jim to takhle líbí. Změna se na ně snese tak náhle a neočekávaně, jako se obyčejně na děti jejich věku snáší; kdyby totiž změna měla čekat na schválení od žáků juniorky, přestala by existovat.

Dneska se mezi ostatní témata k prodiskutování dostal také lov, protože příští měsíc je pan Claredon poprvé vezme s sebou nahoru do Díry ve zdi. Pojedou tam na tři dni, z toho dva školní (získat od školy svolení k takovému výletu není žádný problém a vůbec se přitom nemusí lhát ohledně jeho účelu; jižní Maine už se hodně poměštilo, ale tady nahoře v tom pozemském ráji se na lov dosud pohlíží jako na součást výchovy mladého člověka, obzvláště pokud je tím mladým

člověkem chlapec). Představa, jak se plíží lesem s nabitou puškou v ruce, zatímco jejich spolužáci se potí ve školní lavici, jim připadá neskutečně úžasná a jsou jí tak opojeni, že když procházejí kolem retardárny na druhé straně ulice, vůbec nevnímají, co se děje kolem. Retardování končí ve stejnou dobu jako střední juniorka, ale většina z nich chodí domů v doprovodu rodičů, nebo jezdí speciálním retardbusem, který je celý modrý místo žlutý a proslul tím, že má na nárazníku nálepku, která praví pomáhejte duševně zaostalým, NEBO VÁS přejedu. Když Henry, Bobo, Jonesy a Pete míjejí zvláštní školu Mary M. Snowové na druhé straně ulice, několik hyperschopných ment'ošů, kteří smějí chodit domů sami, dosud škobrtá po chodníku a vyvalenýma očima se rozhlíží kolem sebe, ve tváři onen zvláštní výraz neutuchajícího údivu. Pete a jeho přátelé je vidí, ale nevíšimají si jich, jako vždycky. Jsou pro ně jen další součástí tapety zvané svět.

Henry, Jonesy a Pete napjatě naslouchají Bobrovi, který jim vypráví, že až dorazí do Díry ve zdi, rozhodně musejí jít dolů do Strže, protože tam se vždycky toulají ty největší kusy, je tam totiž hodně křoví, které jeleni rádi. „Viděli jsme tam s tátou dobře miliardu jelenů," prohlašuje. Zipy na jeho staré motorkářské bundě zacinkají na souhlas.

Chvíli se přou o to, kdo složí toho největší macka a kam je nejlepší ho trefit, aby ho člověk sundal jednou ranou a on se moc netrápil. („Můj táta říká, že zvířata netrpěj stejně jako lidi, když jsou raněný," tvrdí Jonesy. „Říká, že Bůh je stvořil nějak trochu jinak, abysme je v pohodě mohli lovit.") Všichni se smějí a handrkují se a hádají, kdo z nich nejpravděpodobněji vyklopí oběd, až bude muset svůj úlovek vyvrhnout, a retardárnu nechávají stále dál a dál za sebou. Přímo před nimi na jejich straně ulice se teď tyčí hranatá budova z červených cihel, kde kdysi vedli své obchody bratři Trackerovi.

„Jestli se někdo zblíje, já to nebudu," naporuje se Bobr. „Já už viděl jelení vnitřnosti tisíckrát a nic to se mnou nedělá. Vzpomínám si, jak jednou -"

„Hej, lidi," skočí mu do řeči Jonesy, náhle celý vzrušený. „Chcete vidět číču Tiny Jean Schlossingerový?"

„Kdo je Tina Jean Sloppingerová?" zeptá se Pete, neboť Jonesy okamžitě upoutal jeho zájem. Jít se podívat na jakoukoli číču mu připadá jako skvělý nápad; často si prohlíží Penthouse a Playboy, které má táta schované u sebe v dílně vzadu za velkou bednou na náradí. Taková číča je vážně zajímavá věc. Sice u ní neztvrdne a nerozhicuje se tak jako u bradavek, ale to je nejspíš tím, že je ještě kluk.

A číča vážně je zajímavá.

„Schlossingerová," opraví ho se smíchem Jonesy. „Schlossingerová, Petros. Schlossingerovi bydlí dva bloky za náma a -" Náhle se zarazí, neboť se mu v mysli vynořila otázka, která si žádá okamžitou odpověď. Obrátí se na Henryho. „Jsou Schlossingerovi židi, nebo republikáni?"

Teď je na Henrym, aby se zasmál Jonesymu, i když samozřejmě bez zlé vůle. „Technicky vzato je podle mě možný, aby byli obojí zároveň... nebo ni jedno." Henry řekne ni místo ani, což na Petea silně zapůsobí. Zní to vážně vychytaně a tak jako učeně, takže si hned umiňuje, že to odteď bude říkat taky - ni, ni ni, opakuje si v duchu... ale už předem ví, že na to stejně zapomene, že je jedním z lidí, kterým je nadosmrti souzeno říkat jen ani.

„Ale na náboženství a politiku kašli," dodá Henry, dosud se smíchem. „Jestli máš fotku Tiny Jean Schlossingerový, jak ukazuje číču, chci to vidět."

Bobra ta představa vzrušuje - tváře mu jen hoří, oči se lesknou a teď si vrazil do pusy nové párátka, přestože staré ještě nebylo ani z poloviny ožvýkané. A zipy na bundě, zděděné po starším bráchovi, který asi čtyři nebo pět let uctíval Fonzieho

ze seriálu Šťastné dny, cinkají jako splašené.

„Je to bloncka?“ zeptá se Bobo. „Bloncka a na střední? Pěkná postava? Má...?“ Zvedne dlaně před hrudník, a když Jonesy přikývne, obrátí se Bobr k Peteovi a vyhrkne: „To je přece královna uvítacího výboru, ty trubko! Měla fotku i v novinách! Víš ne, jak stojí na tom alegorickém voze s Richiem Grenadeauem?“

„No jo, jenže ty vypatlaný Tygři potom prohráli zápas na domácím hřišti a Grenadeau skončil s přeraženým nosem,“ ozve se Henry. „První středoškolskej tým z Derry, kterej se kdy dostal do skupiny A za jižní Maine a ty magoři -“

„Vykašli se na Tygry,“ zarazí ho Pete. Středoškolský turnaj v americkém fotbalu má sice víc jeho sympatií než obávané x, ale to ještě neznamená, že by ho bůhvíjak zbožňoval. Hlavně, že už si zařadil tu dívku, vzpomíná si na ten obrázek v novinách, kde stála na květinami pokryté korbě nákladního auta po boku zadáka Tygrů, oba na hlavě korunku ze staniolu, úsměv od ucha k uchu a mávají davu. Vlasy jí spadaly kolem obličeje v nadýchaných vlnách jako Farrah Fawcettové a šaty měla bez ramínek, takže jí byl vidět vršek prsou.

Snad poprvé v životě přepadá Petea skutečný chtíč - je to takový hutný pocit, plnokrevný a opojný, při němž mu tuhne péro, vysychá v ústech a zadržávají se mu myšlenky. Podívat se na něčí číču je zajímavá věc; ale podívat se na nějakou místní číču, na číču královny uvítacího výboru... to je víc než vzrušující. Jak říká ta filmová kritička na místním zpravodajském kanálu, když se jí nějaký biják obzvlášť líbí: „Byl by hřích to nevidět.“

„Kde?“ zeptá se Jonesyho bez dechu. Představuje si, jak ta holka, ta Tina Jean Schlossingerová, čeká na rohu na školní autobus, prostě tam jen stojí a hihňá se s kamarádkami a nemá nejmenší ponětí, že ten kluk, co jde zrovna kolem, viděl, co má pod sukní nebo pod kalhotami, že ví, jestli její chloupky tam dole mají stejnou barvu jako její vlasy. Pete je v jednom ohni. „Kde?“

„Támhle,“ odpoví Jonesy a ukáže na tu krabici z červených cihel, která sloužila jako skladiště a překladiště firmy bratří Trackerů. Po bočních zdech se šplhá břechťan, ale letos je chladný podzim, takže většina lístků už odumřela a zčernala. Některá okna jsou rozbitá, zbytek zakalený. Při pohledu na ten dům Petea až zamrazí. Částečně proto, že větší děti, většinou ze střední, ale někdy ještě starší, hrají na opuštěném pozemku za budovou baseball, a velké děti s oblibou bijí menší děti, těžko říct proč, snad aby ten život nebyl tak fádni, kdo ví? Ale to by zas nebyl takový problém, protože s baseballem už je letos konec a větší děti se nejspíš přesunuly do Strawfordova parku, kde se až do prvního sněhu budou bavit mírnější verzí amerického fotbalu na dotek oběma rukama. (A jakmile začne mrznout, půjdou si navzájem vymlátit mozek z hlavy starými poslepovanými hokejkami.) Ne, hlavní problém tkví v tom, že v Derry se čas od času ztrácejí děti, v tomhle směru je Derry trochu zvláštní, a když se nějaké dítě ztratí, často je naposledy předtím spatřeno na podobně zastrčených místech, jako je opuštěné skladiště bratří Trackerových. Nikdo o těchto nepříjemných událostech moc nemluví, ale všichni o nich vědí.

Ale taková číča... a žádná fiktivní číča z Penthousu, ale opravdická broskvička opravdické holky z města... to už je něco, co stojí za to vidět, panečku. Fakt našláplý.

„U bratří Trackerových?“ opáčí Henry s neskrývanou nedůvěrou. Mezitím všichni zastavili a v malém chumlu postávají nedaleko budovy, zatímco po druhé straně ulice s tichým brumláním a vypoulenýma očima procházejí poslední mentoši. „Vždycky jsem o tobě měl vysoký mínění, Jonesy, vždycky, ale to se na mě nezlob, proč by zrovna tam měla bejt hambatá fotka Tiny Jean?“

„To nevím," odpoví Jonesy, „ale Davey Trask povídal, že ji viděl a že je to natuty ona."

„Já nevím, mně se tam moc nechce, lidi," ozve se Bobr. „Neříkám, čiču Tiny Jean Slophangerový bych viděl rád -"

„Schlossingerový -"

„- ale tenhle barák je prázdný asi tak od té doby, co jsme byli v pátý třídě -"

„Bobo -"

„- a vsadím se, že je prolezlejš krysama."

„Bobo -"

Ale Bobo chce doříct, co má na jazyku. „A krysy přenášej vzteklinu," pokračuje. „Chytanou jí v kanálech."

„Nemusíme lízt dovnitř," prohlásí Jonesy a všichni tři se k němu otočí s obnoveným zájmem. To je, panečku - jak prohlásil ten chlápek, když uviděl černovlasou Svědku -, hnedle Norka v trochu jiný barvě.

Jonesy se ujistí, že mu všichni věnují plnou pozornost, přikývne a pokračuje. „Davey povídal, že stačí obejít ten barák zezadu a nakouknout do třetího nebo čtvrtého okna. Tam měli kancelář Phil a Tony Trackerovi. Na zdi tam pořád ještě visí nástěnka. A Davey říkal, že jediný dvě věci, který na té nástěnce zůstaly, jsou mapa Nový Anglie s vyznačenýma trasama pro kamiony a fotka Tiny Jean Schlossingerový, jak ukazuje čičinu."

Zírají na něj v bezdechém vytržení a pak Pete vysloví otázku, která je v té chvíli napadla všechny tři. „Je celá nahatá?"

„Ne," připustí Jonesy. „Davey povídal, že dokonce nejsou ani vidět kozy, ale drží si prej zvednutou sukni a nemá kalhotky, takže tam je vidět všechno."

Pete je trochu zklamaný, že letošní královnu uvítacího výboru pro Tygry neuvidí, jak ji pámbu stvořil, ale to, jak si drží tu sukni, to je stejně všechny rozpálí a vnuke jim to jakousi prvotní, zpola tajnou představu o tom, jak to vlastně mezi muži a ženami funguje. A holka si přece může zvednout sukni, co by nemohla? Každá může.

Dokonce ani Henry už nemá další otázky. Poslední dotaz přijde od Bobra, který se ptá, jestli si je Jonesy opravdu jistý, že nebudou muset dovnitř. A už si vykračují po příjezdové cestě, jež vede k prázdnému pozemku vzadu za budovou, a v každém jejich téměř bezmyšlenkovitým kroku je skryto tolik síly jako v jamí bystřině.

5 Pete dopil druhé pivo a odhodil láhev hluboko do lesa. Konečně se cítil líp, opatrně se zvedl na nohy a oprášil si sněh ze zadku. A není teď koleno o něco volnější? Připadalo mu, že je. Pořád vypadalo hrozně, to ano - vypadalo, jako by místo něj měl pod kalhotami malý model minesotského stadionu Metrodome -, ale cítil se o něco líp. Přesto vykročil opatrně a igelitovou taškou s pivem pohupoval vedle sebe. Když se mu teď podařilo umlčet ten tichý, nicméně neodbytný hlásek, který stále trval na tom, že si musí dát pivo, prostě musí, začal s novou starostlivostí myslet na tu ženu, doufat, že si jeho nepřítomnosti snad ani nevšimla. Půjde pomaličku, zhruba tak každých pět minut si udělá přestávku, aby si namasíroval koleno (a možná mu trochu domluví, povzbudí ho, praštěný nápad, jistě, ale byl tady docela sám, tak proč ne, rozhodně tím nic nepokazí), a za chvíli tam bude. Pak si otevře další pivo. Na převrácený scout už se neohlédl, nevšiml si, že jak tam tak seděl a vzpomínal na rok 1978, napsal do sněhu několikrát pod sebe DUDDITS.

Jenom Henry se tehdy zeptal, proč by měla být fotka Schlossingerovic holky

v prázdné kanceláři opuštěného skladu, a Petea teď napadlo, že se určitě stejně zeptal jen proto, aby učinil zadost své roli Skeptika party. Rozhodně se nezeptal víckrát než jednou; a co se jich ostatních týče, oni prostě věřili, a proč taky ne? Ve třinácti byl Pete vzdálený sotva pár roků od doby, kdy ještě věřil na Santa Clause. A navíc -

Kousek pod vrcholem kopce se Pete zastavil, ne proto, že by mu došel dech, nebo že by ho zase brala noha, ale proto, že uvnitř v hlavě najednou zaslechl tiché hučení, trochu podobné hučení elektrického transformátoru, jen bylo zvláštním způsobem pravidelné, takové tiché hum-hum--hum. A vlastně ne, nebylo to „najednou“, žádné „najednou zaslechl“; měl dojem, že v sobě ten zvuk cítí už nějakou dobu, a teď si ho prostě jen začal uvědomovat. A začaly ho napadat takové zvláštní nesmysly. Třeba to s tou Henryho kolínskou... nebo Marcy. Někdo, kdo se jmenuje Marcy. Nevzpomínal si, že by znal nějakou Marcy, ale najednou měl to jméno v hlavě, jako třeba ve větách Potřebuju tě, Marcy nebo Ať přijde, Marcy nebo Zatraceně, Marcy, kde jsi s tím gasogenem?

Stál na místě, olizoval si suché rty a taška s pivem mu teď visela nehnutě vedle nohy, její kyvadlový pohyb se ustálil. Obrátil oči k nebi, protože si byl najednou jistý, že tam budou ta světla... a byla tam, i když jen dvě a velice slabá.

„Pověz Marcy, ať je přinutí dát mi injekci,“ řekl Pete. Pečlivě vyslovoval každé slovo do okolního ticha, protože věděl, že právě tahle slova jsou ta pravá. Nedokázal říct proč pravá ani jak pravá, ale určitě to byla ta slova, která slyšel v hlavě. Že by nit? Nebo mu tyhle myšlenky vnukla ta světla? Nebyl si jistý.

„Možná ni jedno,“ pronesl.

Uvědomil si, že přestalo chumelit. Okolní svět se skládal jen ze tří barev: temně šedé barvy nebe, temně zelené barvy jedlí a dokonale neposkvřené bílé barvy čerstvého sněhu. A z ticha.

Pete obrátil hlavu nejdřív na jednu stranu, pak na druhou, poslouchal. Ano, ticho. Nic. Z celého světa sem nedoléhal jediný zvuk i to hučení v hlavě úplně přestalo, stejně jako chumelenice. Když zvedl zrak, zjistil, že bledá, tlumená záře světél je taky pryč.

„Marcy?“ vykřikl, jako by někoho volal. Napadlo ho, že Marcy by se mohla jmenovat ta žena, kvůli které nabourali, ale hned tu domněnku zavrhl. Ta žena se jmenovala Becky, věděl to stejně jistě, jako tehdy věděl jméno té brunetky z realitní kanceláře. Marcy pro něj najednou bylo jen slovo, nic neříkající slovo. Patrně jen nějaká myšlenková křeč. Nebylo by to poprvé.

Došplhal na vrcholek kopce, pak se vydal po druhé straně dolů a v myšlenkách se vrátil k tomu dni na podzim roku 1978, dni, kdy poznali Dudditse.

Už byl skoro dole na rovince, když ho náhle znovu zradilo koleno, jen se tentokrát nezablokovalo, ale doslova vybuchlo jako borové poleno v žhavém ohni.

Skácel se na břicho do sněhu. Neslyšel, jak se v tašce rozbily láhve budweiseru - všechny až na dvě. Řval totiž příliš nahlas.

KAPITOLA ŠESTÁ

DUDDITS, ČÁST DRUHÁ

Henry vyrazil k chatě ostrou chůzí, jakmile však chumelenice zřídla v tu a tam nějaký ten hustší závan vloček a také vítr se začal zklidňovat, zrychlil do rovnoměrného, pravidelného klusu. Už léta chodíval běhat, takže brzy zapadl do navyklého tempa. Možná že na chvíli bude muset vysadit, zvolnit do kroku, nebo si dokonce odpočinout, ale pochyboval o tom. Účastnil se silničních běžeckých závodů i delších než devět mil, i když už před několika lety a nikdy s deseti centimetry sněhu pod nohama. Ale i tak, čeho se měl bát? Že se někde natáhne a narazí si bok? Že dostane infarkt? V sedmatřiceti mu infarkt nepřipadal pravděpodobný, a i kdyby byl žhavý kandidát na nějakou srdeční příhodu, bylo by směšné dělat si s tím hlavu, no ne? Vzhledem k tomu, co měl v plánu? Proč by se měl on něčeho bát?

Kvůli Jonesymu a Bobrovi, proto. Na první pohled by se to mohlo zdát stejně směšné jako obavy z katastrofálního srdečního selhání tady uprostřed nicoty - všechny potíže přece zůstaly za ním, s Petem a tou divnou, polokómatózní ženou, a ne před ním v Díře ve zdi... až na to, že v Díře ve zdi měli taky potíže, a nemalé. Netušil, jak to ví, prostě to věděl a dál se o nic víc nestaral. Věděl to dokonce už předtím, než začal potkávat zvířata, jež ho všechna bez zájmu mýjela a nevěnovala mu jediný zběžný pohled.

Jednou dvakrát se zadíval na oblohu, jestli nespátří další světla, ale žádná nezahlédl, a pak už upíral zrak jen přímo před sebe. Několikrát musel uhnout na tu nebo na onu stranu, aby uvolnil cestu zvířatům. Nedá se říct, že by přímo prchala, ale v očích měla nezvyklý vyděšený pohled, jaký Henry dosud nikdy nespátřil. Jednou stačil jen tak tak uskočit, aby ho nepřeválcoval párek spěchajících lišek.

Ještě osm mil, opakoval si v duchu stále dokola, až se z toho stala jakási mantra, sice trochu odlišná od těch, jež si při běhání v duchu předříkával obvykle (dětské říkanky byly nejčastější), ale ne zas tak odlišná - v podstatě šlo pořád o totéž. Osm mil, ještě osm mil k Banburskému kříži, kam Henry Devlin na houpacím koni míří. I když v tomto případě nikoli k Banburskému kříži, ale ke staré chatě pana Claredona - teď už Bobrově chatě -, a nemíří tam na žádném houpacím koni. Copak se vůbec dá na houpacím koni někam mířit? Kdo ví? A co se to tady ve jménu Božím vůbec děje - ta světla, ten neuspěchaný hromadný útěk zvířat (Prokrista, co je to tam v lese na levé straně, není to medvěd?), ta žena na silnici, která přišla o většinu zubů i většinu rozumu? A ty její větry! Jediná alespoň vzdáleně podobná věc, kterou kdy cítil, byl dech jistého pacienta, jehož kdysi léčil, schizofrenika s rakovinou střev. Takhle páchnou všichni, řekl Henrymu jeden přítel internista, když se mu to Henry pokoušel popsat. Můžou si čistit zuby desetkrát denně, hodinu co hodinu si vyplachovat ústa laviorisem, a stejně ten zápach neodstraní. Takhle páchne tělo, které požívá samo sebe. Autokanibalismus - když sejmeš všechny ty diagnostické masky, nic jiného rakovina vlastně není.

Sedm mil, ještě sedm mil a všechna zvířata utíkají, všechna zvířata spěchají do Disneylandu. A až se tam dostanou, postaví se za sebe do řady, chytanou se navzájem kolem pasu a začnou zpívat ústřední písničku z filmu „Je to malý svět“.

Pravidelné, tlumené dupání bot. Bryle nadskakující na kořeni nosu. Dech, který uniká mezi rty v podobě obláčků sražené páry. Ale aspoň mu bylo teplo, cítil se příjemně, endorfiny začínaly zabírat. Ať s ním je v nepořádku cokoli, o nedostatek endorfinů se rozhodně nejedná; možná trpí sebevražednými sklony, ale v žádném případě ne dystymií.

Nepochyboval však o tom, že přinejmenším část jeho problému - té fyzické i emocionální prázdnoty, následkem níž mu okolní svět připadal jako zastřený nějakým bílým závojem - opravdu je fyzického, hormonálního původu. Že by se dalo přesné určit, v čem ten problém spočívá, a možná by se dal i vyléčit těmi prášky, které sám po kýblech předepisuje... ani o tomhle nepochyboval. Ale stejně jako Pete, který jistě věděl, že ho v nejbližší budoucnosti čeká pobyt v léčebně a poté roky setkání v rámci sdružení Anonymních alkoholiků, Henry se nechtěl vyléčit, připadalo mu, že takové vyléčení by byla lež, že by ho to o něco ochudilo.

Napadlo ho, jestli se Pete náhodou nevrátil pro pivo, a okamžitě věděl, že nejspíš ano. Kdyby ho to napadlo dřív, byl by se nabídl, že ho donese sám, aby tím vyloučil Peteův riskantní návrat ke scoutu (riskantní jak pro tu ženu, tak pro Petea samotného) - jenže v tu dobu měl plnou hlavu jiných starostí a pivo mu vůbec nepřišlo na mysl.

Nicméně by se vsadil, že Peteovi na mysl přišlo. Dokáže se Pete s tím oteklým kolenem v pořádku vrátit ke scoutu a pak zpátky? Bylo to možné, ovšem na tohle by Henry raději nevsázel.

Oni se vracejí! křičela ta žena, když pohlédla na oblohu. Oni se vracejí! Oni se vracejí!

Henry sklonil hlavu a zvýšil tempo.

2 Šest mil, ještě šest mil k Banburskému kříži. Vážně už zbývalo jen šest, nebo byl přehnaný optimista? Že by starým dobrým endorfinům přespříliš popustil oťeže? A i kdyby, tak co? Optimismus mu v téhle chvíli nemohl nijak ublížit. Pomalu přestávalo chumelit a záplava zvířat řídla, což bylo taky dobře. Úplně v pořádku to však nebylo s myšlenkami v jeho hlavě, některé z nich mu připadaly čím dál tím míň jako jeho vlastní. Třeba Becky, kdo je to Becky? To jméno mu začalo rezonovat myslí, stalo se další součástí jeho mantry. Odhadl, že nejspíš patří té ženě, kterou málem přejeli. Čípak ty jsi, děvenko? Becky, já jsem Becky, Beckynka Shueová.

Až na to, že jako Beckynka moc nevypadala, spíš jako pořádná Beckyna. Těžkotonáží, zapáchající mamina a teď se nacházela v nepříliš spolehlivé péči Petera Moora.

Šest. Šest. Ještě šest mil k Banburskému kříži.

Klusal stejnoměrným krokem - tak stejnoměrným, jak to vzhledem ke stavu cesty šlo - a naslouchal podivným hlasům uvnitř v hlavě. Ačkoli podivný z nich byl vlastně jen jeden, a to ještě ke všemu vůbec nebyl hlas, ale jakési rytmické (čípak děvenko, čípak děvenko, Beckynka Shueová) hučení. Zbytek byly hlasy, které znal buď on sám, nebo je znali jeho přátelé. Jedním z nich byl i hlas, o němž mu povídal Jonesy, hlas, který slýchal po té nehodě a spojoval si ho s bolestí: *Prosím vás, přestaňte, já to nevydržím, dejte mi injekci, kde je Marcy.*

Slyšel taky Bobra: *Dojdi se podívat do nočníku.*

A Jonesyho, jak mu odpovídá: *Proč prostě nezaklepeme na dveře a nezeptáme se, jak mu je?*

A pak cizí hlas, který vysvětluje, že si jen musí vyprázdnit střeva a bude zase

v pořádku...

...ale to přece nebyl žádný cizí hlas, to byl Rick, přítel naší Beckynky. Rick, a jak dál? McCarthy? McKinley? McKeen? Henry si nebyl jistý, ale nakonec se přiklonil k McCarthymu, Rick McCarthy jako Kevin McCarthy, co hrál v tom starém hororu o emzácích, kteří dokázali vypadat jako lidé. Jeden z Jonesyho oblíbených. Stačilo nalít do něj pár panáků a zmínit se o tomhle filmu, a Jonesy okamžitě odpověděl klíčovou replikou: „Jsou tady! Jsou tady!“

Jako ta žena, když hleděla vzhůru k nebi a křičela *Oni se vracejí, oni se vracejí*.

Kristovy rány, nic podobného ho nepotkalo už od dětství a tohle bylo ještě horší, jako byste zvedli ze země obnažený drát, jímž místo elektřiny proudí hlasy.

Všichni pacienti za ta léta, kteří si stěžovali na tiché hlásky ve své hlavě. A Henry, velký psychiatr (mladý pan Bůh, přezdíval mu v začátcích jeden pacient ve státní nemocnici), jen příkyvoval, jako že dobře ví, o čem to všichni mluví. Vlastně věřil, že skutečně ví, o čem to mluví. Ale doopravdy to poznal až teď.

Hlasy. Naslouchal jim tak zaujatě, že přeslechl i tap-tap-tap vrtulníku, který mu přeletěl nad hlavou, tmavá spěchající skvrna ve tvaru žraločího těla, nepatrně zastřená spodkem mraků. Potom začaly hlasy utichat jako signál vzdálené rádiové stanice, když svítá a atmosféra opět začíná houstnout. Nakonec zůstal jen hlas jeho vlastních myšlenek, který neustále trval na tom, že v Díře ve zdi se stalo, nebo se má stát něco hrozného; a že k něčemu stejně hroznému dojde i vzadu u scoutu, nebo u přístřešku pro klády.

Ještě pět mil. Ještě pět mil.

Ve snaze oprostít se v mysli od svého přítele za sebou i svých přátel před sebou i od toho, co se jim všem přihodí, nechal myšlenky sklouznout ke stejnému tématu, k němuž sklouzly i ty Peteovy: k roku 1978 a Bratrům Trackerovým a Dudditsovi. Jak by Duddits Cavell mohl mít něco společného s touhle pojebanicí, to Henry netušil, ale všichni na něj teď mysleli; Henry nepotřeboval ani to staré mentální spojení, aby tohle věděl. Pete se o Dudsovi zmínil, když táhli tu ženskou na plachtě k přístřešku, Bobr na něj přivedl řeč zrovna včera, když spolu byli v lese - a Henry potom složil toho jelena. Bobo vzpomínal, jak všichni čtyři vzali jednoho roku Dudditse na vánoční nákupy do Bangoru. Těsně poté, co Jonesy dostal řidičák; tu zimu by Jonesy dovezl kohokoli kamkoli. Bobose smíchem připomněl tu scénu, jak měl Duddits strach, že Santa Claus ve skutečnosti neexistuje, a oni čtyři - tehdy velcí, namachrovaní středoškoláci, kteří si mysleli, že mají celý svět pod palcem - se ho všemožně snažili přesvědčit, že Santa žije, že je to všechno doopravdy. A pochopitelně se jim to podařilo. A Jonesy volal Henrymu sotva před měsícem z Brooklineu, namol opilý (u Jonesyho bylo pití mnohem vzácnější, zejména po té nehodě, než u Petea, a tohle byl jediný ufnukaný telefonát, který od něj Henry kdy dostal), a stěžoval si, že za celý život už nikdy neudělal nic tak dobrého, tak prostého, a přitom tak skvělého, jako tehdy v roce 1978 udělali pro nebohého Dudditse Cavella. Když jsme ho tehdy našli, to byla nejšťastnější hodina našeho života, tvrdil mu Jonesy do telefonu a Henry si teď s trochu nepříjemným šokem uvědomil, že přesně totéž řekl on Peteovi. Jó, Duddits, chlape, starý dobrák Duds.

Ještě pět mil... nebo možná čtyři. Ještě pět mil... nebo možná čtyři.

Šli se podívat na hambatou fotku jedné holky, na fotku, která měla viset na nástěnce v nějaké opuštěné kanceláři. Henry už si nevzpomínal, jak se ta holka jmenovala, po všech těch letech se mu to vykouřilo z hlavy, pamatoval si jen, že chodila s tím grázlem Grenadeauem a roku 1978 byla na střední škole královnou uvítacího výboru. Tyhle věci činily vyhlídku na spatření její kočičky obzvláště

lákavou. A potom, sotva vykročili po příjezdové cestě, narazili na odhozené červenobílé tričko Tygrů. A kus dál na cestě leželo něco dalšího.

Tenhle debilní seriál nesnáším, jsou oblečený pořád v tom samým, poznamenal tehdy Pete a Henry už otevíral ústa k odpovědi, ale ještě než ze sebe dostal první slovo...

„Někde začalo brečet dítě," řekl teď sám pro sebe. Uklouzl ve sněhu, chvilku vrávorál, ale pak se hned zase rozběhl a vzpomínal na ten říjnový den pod tím čistým nebem. Běžel a vzpomínal na Dudditse. Na to, jak začal Duddits brečet a všem čtyřem tím změnil život. Vždycky se domnívali, že k lepšímu, ale teď Henry zapochyboval. Právě teď velice silně zapochyboval.

3 Když se dostanou na příjezdovou cestu - vlastně se dá sotva mluvit o cestě, plevel už bují i v samotných šterkových kolejích -, je Bobr v čele. Po pravdě řečeno, Bobrovi málem tečou sliny po bradě. Henry odhaduje, že Pete je vzrušený skoro stejně, ale dokáže to líp skrýt, přestože je o rok mladší. Zato Bobr, ten je... jak se to říká? Jako Pavlovův pes. Henry se málem nahlas zasměje výstižnosti toho přirovnání, když vtom se Bobo zastaví tak náhle, že do něj Pete málem narazí.

„Hele, čumte!" zvolá Bobr. „To mě poser, Freddy! Něčí triko!"

A skutečně. Červenobílé, nijak staré ani špinavé, jako kdyby tu leželo tisíc let. Vlastně vypadá skoro nové.

„No co, triko, koho zajímá něčí pitomý triko?" odvětví Jonesy. „My jsme tady -"

„Tak to prr," zarazí ho Bobo. „Je to pěkný triko."

Jenže když ho zvedne, všichni zjistí, že zas až tak pěkné není. Nové, to ano - úplně nové tričko v barvách Tygrů s devatenáctkou na zádech. Peteovi je fotbal ukradený, ale zbytek čtveřice okamžitě pozná číslo Richieho Grenadeaua. Pěkné, kdepak - dávno ne. Vzadu pod límcem je roztržené, jako by se osoba, která je měla na sobě, snažila utéct, ale někdo ji chytil a strhl nazpět.

„No, koukám, že jsem se asi spletl," prohodí Bobo smutně a triko pustí zpátky na zem. „Pojďte."

Ale ujdou sotva pár metrů, když narazí na něco dalšího - tentokrát je to žluté místo červené, zářivě žlutá umělá hmota, jakou si může zamilovat jedině malé dítě. Henry o pár kroků předejde ostatní a sebere to. Je to dětská brašnička na svačinu s obrázkem psa Scooby-Doo a jeho kamarádů, kteří prchají z jakéhosi strašidelného domu. Stejně jako tričko vypadá brašnička nová, rozhodně ne jako něco, co tu leží delší dobu, a Henry má z toho všeho najednou velice nepříjemný pocit, začíná si přát, aby na tuhle opuštěnou příjezdovou cestu u tohohle opuštěného baráku vůbec nikdy nevkročili... nebo si to aspoň nechali na jindy. Ale přestože je mu teprve čtrnáct, uvědomuje si, že je to nesmysl. Když jde o číču, tak člověk buď jde, nebo nejde, žádné necháme si to na jindy neexistuje.

„Tenhle debilní seriál nesnáším," podotkne Pete, když nakoukne Henrymu přes rameno a prohlédne si brašničku. „Jsou oblečený pořád v tom samým, všimli jste si toho? Ať jdou kamkoli, pořád na sobě mají ty samý hadry."

Jonesy vezme od Henryho brašničku a obrátí ji, aby se lépe podíval na cosi, čeho si všiml na jednom boku. Z tváře už se mu zatím vytratilo všechno nadšení, teď se spíš trochu mračí a Henry si domyslí, že si Jonesy taky v duchu přeje, aby raději než sem bývali šli k nim před garáž na ten basketbal.

Na nálepce na boku dětské brašničky stojí: PATŘÍM DOUGLASI CAVELLOVI, MAPLE LANE 19, DERRY, MAINE. POKUD SE CHLAPEC,

KTERÉMU PATŘÍM, ZTRATÍ, VOLEJTE PROSÍM 949-1864. DÍKY!

Henry otevře pusou, aby poznamenal, že ta brašna i tričko musejí patřit nějakému děcku z retardárny - už jen z pohledu na tu nálepku je si tím jistý, vždyť podobný vzkaz nosí na známce i jejich pes -, ale než stačí promluvit, ozve se zpoza budovy, kde větší děti v létě hrají baseball, něčí pláč. Je to pláč plný bolesti, ale také plný překvapení, příšerné překvapení člověka, který je poprvé v životě vyděšený, nebo je mu ubližováno (nebo oboje), a především právě tohle přiměje Henryho, aby se dal okamžitě bez rozmyšlení do běhu.

Ostatní ho ihned následují. Rozběhnou se po plevelem zarostlé pravé koleji cesty, po té blíže k budově, a zařadí se jeden za druhého: Henry, Jonesy, Bobo a Pete.

Ozve se srdečný chlapecký smích. „Dělej, sežer to,“ přikazuje někdo. „Sežer to, a můžeš jít. Duncan ti možná i vrátí kalhoty.“

„Jasně, když to -,“ přidá se další kluk, patrně Duncan, ale vtom se zarazí a zůstane zírat na Henryho a jeho přátele.

„Hej, vy idioti, nechte toho!“ křikne Bobr. „Nechte toho, povídám!“

Duncanovi společníci - jsou tu dva, a oba na sobě mají saka středoškolského stejnokroje - si uvědomí, že je při jejich odpoledním povyražení někdo načapal, a otočí se. Na šterku mezi nimi, oblečený jen do slipů a s teniskou na jedné noze, obličej zamazaný krví, špínou, soplem a slzami, klečí chlapec, jehož věk Henry nedokáže odhadnout. Není to úplně malé děcko, rozhodně ne s tím chmýřím chlupů na prsou, ale přesto se jako malé děcko tváří. Oči, trochu protáhlé jako u Číňanů, má jasně zelené, zalité slzami.

Na červené cihlové zdi za touto skupinkou stojí velkými bílými písmeny, nyní již trochu vybledlými, ale přesto k přečtení, tato slova: ZÁKAZ HLUKU, ZÁKAZ HRANÍ. Očividně to má znamenat, aby se všechny dětské hry držely co nejdál od tohoto domu i od opuštěného pozemku, kde jsou dosud zřetelně vidět prošlapané cestičky mezi jednotlivými metami i rozkopaný hrbolek, na němž stává nadhazovač. Inu žádnéj kravál, žádný hraní. V následujících letech se to stane jejich oblíbeným úslovím; jednou ze soukromých narážek jejich mládí, která vlastně ani nemá žádný jasně stanovený význam. Kdo ví? je asi nejpřesnější. Nebo Co naděláš? Nejlépe je pronést ji s pokrčením ramen, usmát se a obrátit dlaně směrem k nebi.

„Kdo kurva ste?“ zeptá se jeden ze starších kluků Bobra. Na levé ruce má nataženou rukavici, která vypadá jako pálkařská, nebo možná golfová... prostě rozhodně nějaká sportovní. Na ní leží seschlé psí lejno, které nutili tomu téměř nahému chlupci.

„Co to tady vyvádíte!“ zhrozí se Jonesy. „Snažíte se ho přinutit, aby tohle snědl? Jste normální, vy volové?“

Ten mladík, který drží psí lejno, má kořen nosu přelepený širokou náplastí a Henry se zakucká zpola smíchem, zpola překvapením, protože poznal, kdo to je. Tohle je teda vážně trefa. Přišli se sem podívat na královnu uvítacího výboru, a hled'me, tady před nimi stojí král, jehož letošní sezonu očividně neukončilo nic menšího než přeražený nos a který teď zabíjí volný čas zábavami, jako je tato, zatímco zbytek družstva trénuje na příští zápas.

Richie Grenadeau si však jiskry poznání v Henryho pohledu nevšiml; zírá totiž na Jonesyho. Protože je zaskočený a taky proto, že znechucení v Jonesyho hlase zaznělo tak upřímně, Richie v prvním momentu o krok ustoupí. Pak si ale uvědomí, že kluk, který se na něj odvážil promluvit tak kritickým tónem, je přinejmenším o tři roky mladší a asi tak o padesát kilo lehčí než on sám. Ruka, která už začala klesat, se znovu narovná.

„Povídám, že ten kus hovna sežere," prohlásí. „Pak může jít. A ty radši vypadni hned, smrade, nebo půlku sežereš sám."

„Jo, vysmahněte," přidá se třetí mladík. Richie Grenadeau je pořádná hora, ale na tohohle mládence zdaleka nemá, je to metr dvaadevadesát vysoká korba s tváří posetou beďary. „Dokud eště -"

„Já vím, kdo jste," přeruší ho Henry.

Richie k němu okamžitě obrátí pohled. Náhle vypadá ostražitě... ale taky dost nasraně. „Vysmahni, synku. A myslím to vážně."

„Ty jsi Richie Grenadeau. Měl jsi fotku v novinách. Co myslíš, že lidi asi tak řeknou, když jim povíme, u čeho jsme tě přistihli?"

„Vy nikomu nic nepovíte, protože na vás už čeká krchov," ozve se ten, co se jmenuje Duncan. Má špinavé blond vlasy, jež mu spadají kolem obličeje až na ramena. „Takže se dekujte. A to hodně rychle."

Henry mu nevěnuje pozornost. Upírá oči na Richieho Grenadeaua. Není na něm znát žádný strach, přestože je zřejmé, že tihle tři by je bez obtíží zadupali do země; spaluje ho vztek, jaký snad dosud nepocítil, dokonce ani netušil, že je schopný ho cítit. Ten kluk, co tam klečí ve štěrku, je na první pohled retardovaný, ale ne zas tak retardovaný, aby nepochopil, že mu ti tři dlouháni chtějí ublížit. Strhli z něj tričko, a pak -

Nikdy v životě se Henry neocítl blíž tomu, že by mu někdo mohl rozbít hubu, a zároveň mu to nikdy nebylo tak jedno. Postoupí o krok vpřed, pěsti zaťaté. Ten kluk na zemi brečí se skloněnou hlavou a jeho pláč zní Henrymu bez ustání v uších a přikrmuje jeho vztek.

„To si pište, že to řeknu," prohlásí, a přestože je to jen taková dětská hrozba, jemu samotnému to tak vůbec nepřipadá. A očividně ani Richiemu; Richie opět ustoupí a rukavice s uschlým lejmem znovu poklesne. Poprvé je na něm vidět strach. „Tři proti jednomu, a ještě k tomu malému retardovanému klukovi, to si teda pište, že to řeknu. Řeknu to a vím, kdo jste!"

Duncan a ten obr - jediný, kdo z nich nemá středoškolské sako -, se postaví Richiemu každý po jednom boku. Kluk ve slípech je teď schovaný za nimi, ale Henry pořád slyší jeho monotónní vzlykání, zařezává se mu do mozku, duní mu v hlavě a dovádí ho k šílenství.

„Jak chceš, sám sis vo to řek," pronese ten nejvyšší. Uškĺbne se a ukáže tím několik děr na místech, kde kdysi rostly zuby. „Všichni chcípnete."

„Pete, jestli se pohnou, tak zdrhej domů," přikáže Henry, aniž by spustil oči z Richieho Grenadeaua. „Zdrhej domů a řekni to mámě." Pak k Richiemu: „Jeho nikdy nechytíte. Běhá jak vítr."

Peteův hlas zazní tíše, ale ne vystrašeně. „Spolehni se, Henry."

„A čím víc nás zmlátíte, tím horší to pro vás bude," prohlásí Jonesy. Henry už to pocítil před chvílí, ale pro Jonesyho je to něco nového; chce se mu vyprsknout smíchy. „Dokonce i kdybyste nás vážně zabili, co si tím pomůžete? Protože Pete vám zdrhne a všechno to poví."

„Já běhám taky rychle," pronese chladně Richie. „Chytnu ho."

Henry se obrátí nejprve na Jonesyho, a pak na Bobra. Oba stojí pevně. Bobr vlastně víc než jen stojí. Hbitě se sehne, sebere pár kamenů - jsou velké zhruba jako vejce, jenže hranatá vejce - a začne si s nimi pohazovat. Přimhouřenýma očima přejíždí mezi Richiem Grenadeauem a tím vysokým vazounem. Párátka mu mezi rty nervózně poskakuje nahoru a dolů.

„Jakmile se hnou, vezmi si Grenadeaua," řekne mu Henry. „Ti dva nemají na Petea šanci." Obrátí zrak k Peteovi, který je sice trochu bledý, ale strach nemá - oči

mu září a jen tak tak že nepřeslapuje na místě, dychtivý dát se do běhu. „Řekni to mámě. Řekni jí, kde jsme, ať sem pošle poldy. A hlavně nezapomeň, jak se tohle buzerantský hovado jmenuje.“ Napjatým prstem soudního žalobce ukáže na Grenadeaua, kterému se tváří znovu mihne nejistota. Ne, víc než nejistota. Strach.

„Richie Grenadeau,“ řekne Pete a teď vážně začne přeslapovat. „Nezapomenu.“

„Tak pojď, ty nedomrde,“ ozve se Bobr. Na Bobrovi je úžasné, jak si dokáže zapamatovat každou dobrou nadávku, kterou kde zaslechne. „Už se těším, až ti znovu zpřelámu rypák. Co vůbec musí bejt člověk za sraba, aby odešel z fotbalovýho družstva jen kvůli zlomenýmu nosu?“

Grenadeau neodpoví - možná už ani neví, komu z nich by měl odpovídat dřív -, a stane se ještě něco nečekaně skvělého: ten druhý mládenec ve středoškolském saku, Duncan, se taky začíná tvářit nejistě. Po tvářích a po čele se mu rozlévá nach. Navlhčí si rty a kradmo pohlédne na Richieho. Jenom vazoun stále vypadá připravený ke rvačce a Henry skoro doufá, že se budou rvát, Henry, Jonesy a Bobo jim totiž natrhnu prdel, jestli si něco začnou, natrhnu jim prdel, už kvůli tomu pláči, tomu úděsnýmu pláči, co se člověku zařezává do mozku a duní mu hlavou.

„Heleď, Richi, možná bysme je měli -“ začne Duncan.

„Zaškrtit,“ dodá vazoun. „Rozkopat jim držku.“

Postoupí o krok dopředu a na chvíli už se zdá, že to všechno vypukne. Henry ví, že jestli vazoun udělá ještě jeden jediný krok, Richie Grenadeau na něj přestane mít vliv, jako když se vzteklý pitbull utrhne z vodítka a jako živoucí šíp se žene na svou kořist.

Ale Richie ho nenechá ten další krok udělat, krok, který by se záhy proměnil v těžkopádný přechod do útoku. Popadne vazouna za předloktí, které je objemnější než Henryho biceps a porostlé zrzavě nazlátlými chloupky. „Ne, Scotty,“ zarazí ho, „počkej.“

„Jo, počkej,“ přidá se Duncan s náznakem paniky v hlase. Střelí po Henrym pohledem, který Henrymu, dokonce už ve čtrnácti letech, připadá groteskní. Je to káravý pohled. Jako by Henry a jeho přátelé byli ti, kdo tu tropí něco špatného.

„Co po nás chcete?“ zeptá se Richie Henryho. „Chcete, abysme odsad' vypadlí, je to tak?“

Henry přikývne.

„A když vypadnem, co uděláte? Komu to řeknete?“

Henry si uvědomí zvláštní věc: chybí mu stejně málo, aby se utrhł ze řetězu, jako vazounovi Scottymu. Jistá část jeho já přímo touží vyprovokovat rvačku, vykřiknout VŠEM! VŠEM TO ŘEKNEME! A ví, že kamarádi by ho podpořili, neřekli by ani slovo, i kdyby dostali napráskáno a třeba i skončili v nemocnici.

Jenže je tady ten kluk. Ten ubrečený retardovaný kluk. Jakmile by ti starší hoši skončili s Henrym, Bobrem a Jonesym (a taky s Petem, pokud by ho chytili), pustili by se znovu do toho retardovaného chudáka a patrně by to pak zašlo mnohem dál než jen ke sněžení uschlého psího lejna.

„Nikomu,“ odpoví tedy Henry. „Neřekneme to nikomu.“

„Ty zasranej lhář,“ rozkřikne se Scotty. „Dyť je to lhář, Richi, čum na něj, vole.“

Scotty chce znovu vyrazit kupředu., ale Richie zesílí svůj stisk na jeho předloktí.

„Když se tu nikomu nic nestane,“ prohlásí Jonesy požehnaně rozumným tónem, „nebude mít nikdo co rozhlašovat.“

Grenadeau po něm střelí očima, pak se pohledem vrátí k Henrymu.
„Přisaháte na Boha?“

„Přisaháme na Boha," přisvědčí Henry.

„Všichni přísaháte na Boha?" dožaduje se Grenadeau.

Jonesy, Bobo a Pete poslušně všichni přísahají na Boha.

Grenadeau si to ještě pořádnou chvíli rozmýšlí a pak přikývne. „Tak jo, serem na to. Jdeme.“

„Kdyby se vrátili, oběhni barák z druhé strany," instruuje Henry co nejrychleji Petea, protože mladíci už se zatím dali do pohybu. Grenadeau ale stále pevně drží Scottyho předloktí, což Henry pokládá za dobré znamení.

„Neztrácel bych s váma čas," oduší Richie Grenadeau tak namyšleně, že má Henry znovu chuť vyprsknout smíchy... ale s trochou úsilí se mu podaří udržet vážnou tvář. Kdyby se teď začal smát, mohl by to ještě pokazit. Ale zdá se, že všechno proběhne bez problémů. Drobná část jeho já je tím zklamaná, ale zbytek se bezmála tetelí úlevou.

„Stejně nechápu, proč se do toho serete. O co vám jde?" zeptá se ještě Richie Grenadeau.

Henry by se ho taky rád na něco zeptal - rád by se Richieho Grenadeaua zeptal, jak něco takového mohl udělat, a nemyslel by to jako rétorickou otázku. Ten pláč! Kristovy rány! Ale zůstane tiše, protože ví, že toho magora by mohlo cokoli vyprovokovat a všechno by šlo do háje.

Všichni se pohnou z místa, skoro to připomíná takové ty tanečky, co se učí v první a v druhé třídě. Zároveň s tím, jak Richie, Duncan a Scott krácejí k příjezdové cestě (co nejvolnějším krokem, aby ukázali, že odcházejí z vlastní vůle, a ne proto, že by je snad tahle banda buzíků z juniorky nějak vystrašila), Henry a jeho přátelé se nejprve pozvolna otáčejí, aby k nim pořád stáli čelem, a pak v řadě zacouvají k tomu brečícímu klukovi, co tam klečí jen ve slipech.

Na rohu budovy se Richie zastaví a naposledy se k nim otočí. „Ještě se uvidíme, smradi," řekne. „Ať už s každým zvlášť, nebo se všema dohromady.“

„Jo," souhlasí Duncan.

„A pak si prohlídnete svět z kyslíkovýho stanu!" dodá Scott a Henry opět jen tak tak potlačí výbuch smíchu. Modlí se, aby nikdo z jeho kamarádů nic neřekl - je to za nimi a nemá smysl to komentovat -, a všichni skutečně zůstanou mlčky. Je to skoro zázrak.

Ještě poslední Richieho výhrůžný pohled, a pak celá trojice zmizí za rohem. Henry, Jonesy, Bobr a Pete jsou sami s tím klukem, který se na špinavých kolenou kýve zepředu dozadu, zamazanou, zakrvácenou, slzami potřísněnou nechápající tvář má obrácenou k bílému nebi jako ciferník rozbitých hodinek a oni se všichni v duchu ptají, co mají dělat teď. Mluvit na něj? Říct mu, že je všechno v pořádku, že zlí kluci jsou pryč a nebezpečí je zažehnáno? Určitě by jim nerozuměl. A ten jeho pláč, panebože, to je o nervy. Jak ho ti středoškoláci, ať jsou blbí a podlí, jak chtějí, mohli při tomhle pláči dál trápit? Později to Henry pochopí - tak trochu -, ale v té chvíli je to pro něj naprostá záhada.

„Něco vyzkouším," navrhne nečekaně Bobr.

„Jo, jasně, jen do toho," vybídne ho Jonesy. Hlas se mu třese.

Bobo udělá krok vpřed, pak se rozhlédne po svých přátelích. Je to zvláštní pohled, částečně stydlivý, částečně vzdorovitý a - ano, Henry by to mohl odpřisáhnout - z části je v něm i naděje.

„Jestli někomu vykecáte, že jsem tohle udělal," prohlásí, „už s váma v životě nechci nic mít.“

„Na to ti teď kašlu," odsekne Pete, a taky jeho hlas zní rozechvěle. „Jestli víš, jak ho utišit, tak dělej!"

Bobr se na okamžik zastaví přesně na tom místě, kde stál Richie, když se snažil toho kluka přinutit, ať sní psí lejno, pak si klekne. Henry si všimne, že klukovy slipy jsou ve skutečnosti dětské spodňáky a že je na nich rovněž nakreslený Scooby-Doo a jeho parta stejně jako na brašničce, a kromě toho ještě Shaggyho kouzelná dodávka.

Potom vezme Bobr toho vzlykajícího, skoro nahého kluka do náruče a začne mu zpívat.

4 Čtyři míle k Banburskému kříži... nebo možná jen tři. Čtyři míle k Banburskému kříži... nebo možná jen -Henrymu znovu podklouzla noha a tentokrát už neměl naději udržet rovnováhu. Nacházel se hluboko v omámení vzpomínkami, a než se z nich stačil probrat, už letěl na zem.

Dopadl ztěžka na záda a narazil tak tvrdě, že mu v jediném hlasitém a bolestivém výdechu unikl všechn vzduch z plic - „Uch!" Kolem se zvedla oblaka sněhu jako poprašek z jemného cukru a Henry se praštil do zátylku o zem, až se mu zajiskřilo před očima.

Chvíli zůstal ležet na místě a čekal, jestli se neozve nějaká případná zlomenina. Když se žádná neohlásila, obrátil se a ohmatal si kříž. Bolelo to, ale dalo se to vydržet. Když mu bylo deset nebo jedenáct a trávil snad celé zimy sáňkováním ve Strawfordově parku, kolikrát si namlátil mnohem víc než teď, a zvedl se pak se smíchem. Jednou pronásledoval toho cvoka Petea Moora na říditelných saních značky Flexible Flyer a oba to po hlavě narvali do té velké borovice u paty kopce, té, co jí všechna děcka říkala Strom smrti, a oba z toho vyvázli sotva s pár škrábacími a několika uvolněnými zuby. Potíž je v tom, že už pěknou řádku let mu nebylo deset nebo jedenáct.

„Vstávej, měkkouši, nic ti není," vybídl sám sebe a opatrně se zvedl do sedu. V zádech ho píchalo, ale nic víc. Měl jen trochu pocuchané nervy. Kromě poraněný pýchy žádná újma na zdraví, jak kdysi říkali. Přesto zůstal ještě tak minutu dvě sedět. Až dosud se dost hnal a zasloužil si chvíli oddechu. Navíc jím otrásl ty vzpomínky. Richie Grenadeau, ten magor Richie Grenadeau, kterého, jak se později ukázalo, vyhodili z fotbalového družstva - takže žádný zlomený nos. Ještě se uvidíme, smradí, sliboval jim a Henry byl přesvědčený, že to myslí vážně, jenže k tomu setkání, kterým vyhrožoval, už nikdy nedošlo, ne, nikdy nedošlo. Místo toho došlo k něčemu jinému.

Ale to všechno už je dávno pryč. Teď na něj čekal Banburský kříž - nebo každopádně Díra ve zdi - a on neměl žádného houpacího koně, na němž by tam dojel, mohl si osedlat jen věrného oře chudých, kobyly vlastních nohou. Vstal a začal si oklepávat sníh ze zadku, když vtom mu uvnitř v hlavě kdosi zaječel.

„Au, au, au!" zasténal Henry. Výkřik zazněl tak hlasitě, jako by mu někdo pustil walkmana se sluchátky nastavenými na hlasitost reproduktorů v koncertní síni, jako rána z brokovnice, která mu vystřelila těsně za očima. Zavrával, udělal několik vratkých kroků vzad, aby udržel rovnováhu, a kdyby následkem toho zády nenarazil do ztuhle trčících větví borovice, jež rostla po levé straně cesty, nepochybně by znovu upadl.

Vyprostil se z objetí stromu a popošel kus kupředu. Sotva mohl uvěřit, že je dosud naživu. V uších mu ještě zvonilo - vlastně houby, v celé hlavě mu zvonilo. Zvedl si jednu ruku k nosu, a když ji odtáhl, měl dlaň mokrou od krve. Taky v puse

mu něco povolilo. Podržel si dlaň u rtů, vyplivl zub, chvíli si ho nechápavě prohlížel, a jakmile přemohl prvotní nutkání schovat si ho do náprsní kapsy, někam ho odhodil. Pokud věděl, vypadlý zub už vám nikde chirurgicky znovu nezasadí, a silně pochyboval o tom, že by se tady v lesích potulovaly zubní víly.

Nedokázal najisto odhadnout, čím výkřik to zaslechl, ale měl dojem, že Pete Moore právě obdržel zásilku pořádných problémů.

Henry poslouchal, jestli se neozvou nějaké další hlasy, další myšlenky, ale nic neslyšel. Bezva. Musel však připustit, že i bez těch hlasů se letošní pobyt na Bobrově chatě proměnil v loveckou výpravu života.

„A už dost zdržování, koukej mazat, chlape," přikázal si a znovu vyrazil k Díře ve zdi. Pocit, že tam není všechno docela v pořádku, ještě zesílil, ovšem on s tím v tuhle chvíli nemohl udělat víc než vytrvat ve svižném klusu.

Dojdi se podívat do nočníku.

Proč prostě nezaklepeme na dveře a nezeptáme se, jak mu je?

Skutečně ty hlasy slyšel? Ano, teď byly sice pryč, ale slyšel je, stejně jako slyšel ten příšerný výkřik plný bolesti. Pete? Nebo že by ta žena? Beckynka Shueová?

„Pete," řekl a to slovo se rozplynulo v obláčku páry. „Byl to Pete." Úplně jistý si nebyl, ještě ani teď ne, ale přece jen dost jistý.

Zprvu měl obavy, že už nedokáže najít ztracený rytmus, ale zatímco o tom přemýšlel, najednou do něj zapadl, ani nevěděl jak - synchronie odfukujícího dechu a dupajících nohou, tak nádherná ve své prostotě.

Ještě tři míle k Banburskému kříži, letělo mu hlavou. Vracím se domů. Přesně jako jsme tehdy odvedli domů Dudditse.

(jestli někomu vykecáte, že jsem tohle udělal, už s várna v životě nechci nic mít)

Henry se vrátil k tomu říjnovému odpolední, jako by se vracel do hlubokého snu. Padal do studny vzpomínek tak rychle, že v první chvíli vůbec nevycítil přítomnost toho mraku, který se k němu hnál, mraku, který netvořila slova ani myšlenky nebo výkřiky, ale jen jeho vlastní rudočerné já, mraku, který měl za úkol dostat se na určité místo a vykonat určité věci.

5 Bobr vystoupí kupředu, na okamžik zaváhá, pak klesne na kolena. Retardovaný chlapec jako by ho neviděl; nadále kvílí, oči drží pevně zavřené a hrudníček se mu prudce zdvihá. Jak dětské spodňáry, tak Bobrova zipy posetá motorkářská bunda působí v téhle situaci komicky, ale ani jeden z ostatních kluků se nesměje. Henry si přeje jen to, aby ten ment'oš přestal brečet. Ten pláč ho zabíjí.

Bobr se na kolenou trochu předkloní a vezme vzlykajícího chlapce do náruče. „Plave tvá lodička jak stříbrný sen, plave sem a plave tam..."

Henry nikdy dřív neslyšel Bobra zpívat, leda snad spolu s rádiem - Claredonovi rozhodně nepatří mezi horlivé návštěvníky kostela - a je teď překvapený příjemnou tenorovou čistotou kamarádova hlasu. Přibližně do roka se Bobrův hlas nadobro změní a nebude už ničím zajímavý, ale teď, na zapleveleném opuštěném pozemku za prázdným skladištěm, jim všem pronikne až k srdci a ohromí je. Retardovaný chlapec reaguje obdobně; přestane plakat a udiveně se na Bobra zadívá.

„Plave z tvé postýlky přes kouzelnou zem až daleko ke hvězdám; Plav se s ní do dále, ale vrať se mi domů, plav se s ní po mořích a mezi hvězdami, ale vrať se mi domů..."

Poslední nota se vznáší ve větru a na okamžik celý svět zatají dech krásou. Henry má slzy na krajíčku. Retardovaný chlapec upírá oči na Bobra, který ho dosud

něžně kolébal v rytmu písně. V usazené tváři se usídlil výraz blaženého úžasu. Dočista zapomněl na rozražený ret, modřinu pod okem, chybějící šaty, ztracenou brašničku. Vyhrkne na Bobra íjeje; dvě neurčité slabiky, které by mohly znamenat téměř cokoli, ale Henry jim přesto dokonale rozumí a vidí, že Bobr též.

„Nemůžu zpívat," namítne Bobo. „Dál už to není." Vtom si uvědomí, že má dosud ruku kolem chlapcových nahých ramenou, a rychle ji stáhne.

Jakmile to udělá, chlapcova tvář se znovu zakaboní, tentokrát ovšem ne strachy, ani z uraženosti, že není po jeho, ale z čiré lítosti. Nádherně zelené oči se zalijí slzami, a ty se znovu rozběhnou po čistých cestičkách na jinak špinavých tvářích. Vezme Bobra za ruku a položí si ji zpátky kolem ramen. „Íjejt Íjejt!" naléhá.

Bobr se zmateně rozhlédne po ostatních. „Víc mi máma nikdy nezpívala," řekne. „Vždycky jsem okamžitě vytuhnul."

Henry s Jonesym si vymění pohled a vyprsknou smíchy. To není moc dobrý nápad, mohli by tím znovu vyděsit toho kluka, takže by zase začal s tím děsivým kvílením, ale nemohou si prostě pomoci. A chlapec nezačne brečet. Místo toho se na Henryho s Jonesym doširoka usměje, čímž odhalí dvě řady bílých zubů natěsnaných jeden na druhý, a pak pohlédne zpátky na Bobra. Pořád si pevně přidržuje jeho ruku kolem ramenou.

„Íjejt!" přikáže.

„Tak to sakra zazpívej znova," vybídne ho Pete. „Aspoň tu část, co znáš."

Nakonec je Bobr nucen přezpívat to ještě třikrát, než mu chlapec dovolí přestat, než dovolí jim všem, ať ho nácou do kalhot a roztrženého trička, toho s číslem Richieho Grenadeaua. Henry na ten neodbytný zlomek ukolébavky nikdy nezapomene a v budoucnu si ho bude připomínat někdy i při těch nejneobvyklejších příležitostech: poté, co na studentském večírku Novohampshirské univerzity za doprovodu písně „Smoke on the Water", která bude dunět z repráků v přízemí, přijde o panictví; poté, co otevře noviny na stránce s nekrology a spatří tam bezmála okouzující úsměv Barryho Newmana, roztažený nad jeho několikanásobnou bradou; při krmení svého otce, kterého v příšerně nespravedlivém věku třiapadesáti let udolá Alzheimerova choroba a který bude před smrtí zatvrzele přesvědčený, že Henry je kdosi jménem Sam. „Pravej chlap vždycky splatí svoje dluhy, Sammy," bude mu otec klást na srdce, a jakmile přijme další lžiči rozmočených vloček, začne mu po bradě stékat mléko. V těchto chvílích se Henrymu vždycky vrátí Bobrova ukolébavka a na prchavý okamžik jej utěší. Žádné kravál, žádný hraní.

Nakonec se jim podaří chlapce celého obléknout, zbývá už jen druhá červená teniska. Snaží se nazout si ji sám, ale obrací ji patou dopředu. Ten malý kluk je vážně chudák a Henrymu nejde na rozum, jak ho ti tři hromotluci mohli týrat. I když opomineme ten nářek, který se nepodobal žádnému breku, jaký Henry dosud slyšel, jak se člověk může chovat tak hanebně?

„Ukaž, čéče, já ti to nandám," nabídne se Bobo.

„So antá?" zeptá se chlapec, tak komicky zmatený, že Henry, Jonesy a Pete všichni znovu vyprsknou smíchy. Henry ví, že mentálně zaostalým by se člověk smát neměl, ale nemůže si pomoci. Ten klučina má prostě od přírody legrační kukuč, jako nějaká postavička z kresleného seriálu.

Bobr se usměje jen nepatrně. „Tu tenisku přece." „Antá nysku?"

„Jasně, takhle si ji nikdy nenazuješ, to je prostě nemožnáblo, seňor." Bobr mu vezme tenisku a chlapec s napjatým zájmem sleduje, jak mu ji nasazuje na nohu, přitahuje jazyk tkaničkami, a pak oba konce zavazuje na kličku. Když je hotový, chlapec si ještě chvíli prohlíží kličku a pak Bobra. Nakonec popadne Bobra kolem

krku a vlepí mu na tvář velkou mlaskavou pusou.

„Jestli někomu vykecáte, že tohle udělal -“ začne Bobr, ale usmívá se u toho, očividně potěšený.

„No jo, jasně, už s náma v životě nechceš nic mít,“ ušklíbne se Jonesy. Drží v ruce ztracenou brašnu a teď dřepne před tím klukem a podává mu ji. „Není tohle tvoje, člobrdo?“

Chlapec se potěšeně rozzáří jako někdo, kdo se po dlouhém čase shledal se starým přítelem, a popadne ji. „Úúby-dúú, epa si?“ zazpívá. „Áme eso a pási!“

„Přesně tak,“ přisvědčí Jonesy. „Máme něco na práci. Musíme tě dopravit domů, kamaráde, to máme na práci. Jmenuješ se teda Douglas Cavell, jo?“

Chlapec si špinavýma rukama tiskne brašničku k hrudi. Teď hlasitě mlaskne, zrovna jako když před chvílí dával pusou Bobrovi. „Á Duddits!“ zvolá.

„Dobře,“ přikývne Henry. Vezme chlapce za jednu ruku, Jonesy ho vezme za druhou a pomohou mu na nohy. Maple Lane je jen tři bloky daleko, takže tam mohou být za deset minut, samozřejmě za předpokladu, že na ně nikde cestou nečháhá Richie se svými kumpány. „Jdeme domů, Dudditsi. Vsadím se, že máma už o tebe má starost.“

Nejdřív ale Henry pošle Petea na roh, aby zjistil, jak to vypadá na příjezdové cestě. Teprve když se Pete vrátí a oznámí, že vzduch je čistý, Henry zavelí k odchodu. Jakmile se dostanou na chodník, kde na ně uvidí lidi, budou v bezpečí. Až do té doby však nechce nic riskovat. Vyšle Petea ještě podruhé a nakáže mu, ať prohlédne celou cestu až na ulici, a pak zapíská, když bude všechno v pohodě.

„Sou pyč,“ řekne Duddits.

„Možná,“ přikývne Henry, „ale budu radši, když se Pete pro jistotu podívá.“

Zatímco Pete odchází, stojí Duddits poklidně mezi nimi a prohlíží si obrázky na brašničce. Henry nemá žádné výčitky, že posílá na výzvědy právě Petea. Nijak o jeho běžeckých schopnostech nepřeháněl; kdyby se ho Richie a jeho banda pokusili přepadnout, Pete by zapnul trysky a nechal by je v prachu za sebou.

„Líbí se ti tenhle seriál, kámo?“ zeptá se Bobr a vezme Dudditsovi brašnu. Duddits tiše vypískne. Henry s jistým zájmem sleduje, jestli se retardovaný kluk nerozbrečí a nebude se dožadovat jejího vrácení. Ale ne, nerozbrečí se.

„Úúby-dúú a eho ata,“ prohlásí Duddits. Má hezké zlaté, vlnité vlasy. Henry stále nedokáže odhadnout, jak může být starý.

„Já vím, že je to Scooby-Doo a jeho parta,“ přisvědčí trpělivě Bobo, „ale všichni jsou pořád stejně oblečení. V tom má Pete pravdu. A to mě poser, Freddy, jestli ne, jasný?“

„Acný!“ Natáhne ruce a Bobr mu brašničku vrátí. Chlapec ji obejmě a usměje se na všechny kolem. Nádherný úsměv, pomyslí si Henry a sám se usměje taky. Napadne ho, že je to podobné, jako když člověk chvíli plave ve studeném moři, a klepe potom kosu, ale jakmile si zabalí vyhublá ramena do ručníku, husí kůže hned zmizí a zase je mu teplo.

Jonesy se taky usmívá. „Dudditsi,“ zeptá se, „a kterej z nich je pes?“

Retardovaný kluk se k němu otočí, dosud rozesmátý, ale zároveň trochu zmatený.

„Pes,“ opakuje mu Henry. „Kterej z nich je pes?“

Teď se chlapec obrátí na Henryho, už úplně popletený.

„Kterej je Scooby, Dudditsi?“ zeptá se Bobr a Dudditsova tvář se rozjasní. Ukáže prstem.

„Úúby! Úúby-úúby-dúú! Es!“

Všichni vybuchnou smíchy a Duddits se směje s nimi. Potom se ozve

Peteovo zapískání. Společně tedy vykročí, ale když se dostanou asi do čtvrtiny příjezdové cesty, Jonesy je zarazí: „Počkejte! Počkejte!”

Rozběhne se k jednomu ze zašlých oken kanceláře, přiloží si dlaně po stranách obličeje, aby si zaclonil výhled, a nakoukne dovnitř. Henry si najednou vzpomene, proč sem vlastně přišli. Kvůli čiče Tiny Jean S-tím-strašně-dlouhým-příjmením. Zdá se mu, že od té doby uběhlo snad tisíc let.

Asi po deseti vteřinách Jonesy zavolá: „Henry! Bobo! Pojd'te sem! Toho kluka tam nechte!”

Bobr se k němu hned rozběhne. Henry se obrátí na retardovaného chlapce a nakáže mu: „Zůstaň tady, Dudditsi. Stůj pěkně tady a ani se odsud nehni, jasný?”

Duddits k němu vzhledne, zelené oči mu jen září, brašničku si drží přitisknutou na prsou. Po chvíli přikývne, a Henry hned běží za kamarády k oknu. Musejí se zmáčknot těsně k sobě a Bobo zavrčí, který pako mu to šlape na nohu, ale nakonec se tam vejdou. Asi za minutu, znepokojen tím, že se neukázali na chodníku, se k nim přidá Pete a strčí hlavu mezi Jonesyho a Henryho ramena. A tak tady ti čtyři kluci stojí před zašlým oknem kanceláře, tři s dlaněmi přiloženými po straně k tváři, aby si zastínili výhled, a pátý chlapec stojí za nimi na příjezdové cestě zarostlé plevelem, k slabému hrudníku si tiskne dětskou brašničku a vzhlíží k bledému nebi, jímž se snaží proniknout sluneční paprsky. Za špinavým sklem (na němž v místech, kde se o ně opírala jejich čela, zůstanou čisté půlměsíce) je prázdná místnost. Po zaprášené podlaze leží poházená spousta vyfouklých bílých pulců, v nichž Henry pozná šprcky. Na jedné stěně, té přímo proti oknu, visí nástěnka. Je na ní přišpendlená mapa severní části Nové Anglie a polaroidová fotografie ženy se zvednutou sukni. Pod sukni jsou však vidět bílé kalhotky. A rozhodně to není žádná středoškolačka. Na to je moc stará. Musí jí být přinejmenším třicet.

„No potěš koště,” pronese nakonec Pete a věnuje Jonesymu znechucený pohled. „To jsme sem šli kvůli tomuhle?”

Jonesy se na okamžik zatváří defenzivně, ale pak se ušklíbne a ukáže palcem přes rameno. „Ne,” odpoví. „Šli jsme sem kvůli němu.”

6Náhle Henryho ze vzpomínek vytrhlo překvapivé a zcela nečekané poznání: měl strach, a měl ho už nějakou dobu. Těsně pod prahem jeho vědomí se vznášela jakási nová věc, dosud zadržovaná těmi živými vzpomínkami na první setkání s Dudditsem. Teď s vyděšeným jekotem vyrazila kupředu a dožadovala se pozornosti.

Skluzem zabrzdil přímo uprostřed cesty. Musel několikrát zamávat pažemi, aby předešel dalšímu pádu do sněhu, až zůstal konečně klidně stát, zadýchaný, oči rozšířené. Co to je? Už je jen dvě a půl míle od Díry ve zdi, skoro u cíle, tak co to proboha je?

Nějaký mrak, blesklo mu hlavou. Je tu nějaký mrak. Nedokážu přesně říct, co je to zač, ale cítím to - nikdy v životě jsem nic necítil takhle jasně. Přinejmenším v dospělém životě. Musím se dostat z cesty. Musím se mu vyhnout. Vyhnout se filmu. V tom mraku běží film. Takový, co má rád Jonesy. Horor.

„To je pitomost,” zamumlal, ale věděl, že není.

Slyšel, jak se k němu blíží vosí bzúčení motoru. Přicházelo ze směru od Díry ve zdi a rychle se blížilo, motor sněžného skútru, téměř stoprocentně jejich Arctic Cat z chaty... ale se skútreem se blížil i ten rudočerný mrak s běžícím filmem, jakási děsivá černá energie.

Na okamžik zůstal Henry stát jako přimrazený stovkou dětských hrůzných

představ; věci schované pod postelí a věci v rakvích a hemžící se brouci na spodní straně převrácených kamenů a chlupatý rosol, který představoval pozůstatky dávno mrtvé upečené křavy, kterou objevili, když táta odtáhl kamna od zdi, aby zkontroloval zásuvku. A pak hrůzy, jež nebyly dětské ani trochu: jeho otec, ztracený ve vlastní ložnici a ječící strachy; Barry Newman, který prchá z ordinace s výrazem nezměrného děsu v tváři, děsu z toho, že by se měl postavit něčemu, co si nechtěl a možná ani nemohl přiznat; bdění se sklenkou skotské ve čtyři hodiny ráno, kdy je z celého světa jen temná díra, i jeho mysl je jen temná díra a Kriste pane do úsvitu zbývá pořád ještě tisíc let a všechny ukolébavky jsou pro dnešek zrušeny. Tohle všechno se nacházelo v tom rudočerném mraku, jenž se na něj řítíl jako ten plavý kůň z bible, tohle všechno a ještě mnohem víc. Všechno zlé, na co kdy jen pomyslel, se k němu teď blížilo najednou, ne na plavém koni, ale na starém sněžném skútru s prorezlou kapotou. Nebyla to smrt, bylo to horší než smrt. Byl to pan Šedý.

Zmiz z té cesty! vykřikla jeho mysl. Okamžitě zmiz z té cesty! Schovej se!

Na okamžik nebyl schopný se hnout - chodidla mu najednou příšerně ztěžkla. Rána na stehně, ta od páčky blinkrů, pálila jako čerstvý cejch. Teď pochopil, jak se cítí jelen lapený předními reflektory auta nebo deňka přitrouble poskakující sem a tam před blížící se sekačkou na trávu. Mrak ho oloupil o schopnost chránit sebe sama. Stál mu jako zkamenělý přímo v cestě.

Co ho nakonec přimělo k pohybu, ať se to zdá jakkoli podivné, byly všechny ty myšlenky na sebevraždu. Protrpěl snad pět set bezesných nocí, než k tomu rozhodnutí dospěl, jen proto, aby ho teď nějaká pitomá tréma připravila o možnost výběru, jak to provede? Ne, ne, to se v žádném případě nesmí stát. Dost na tom, že takhle trpí; ale aby svému vyděšenému tělu dovolil vysmívat se vlastnímu utrpení tím, že se zasekne a zůstane tu čekat, až ho přejede nějaký démon... ne, to nepřipustí.

A tak se pohnul, ale připadal si, jako by kráčel noční můrou, proboujovával si cestu vzduchem, který zhoustl jako tofé. Chodidla se zvedala a dopadala s loudavostí podvodního baletu. Po téhle cestě že běžel? Opravdu běžel? Ta představa mu teď připadala neskutečná, ať si na ten běh vzpomínal jakkoli jasně.

Přesto kráčel stále dál, zatímco kňučení blížícího se motoru stále sílilo a prohlubovalo se do přerušovaného řevu. Nakonec se mu podařilo vlézt pod stromy na jižní straně cesty. Dokázal se dostat asi pět metrů daleko, dost na to, aby tu na zemi neležel žádný sníh, jen bílý poprašek na aromatickém oranžovohnědém jehličí. Tam klesl Henry na kolena, rozvzlykal se strachy a hned zakryl ústa rukavicí, aby ten zvuk zadusil, protože co kdyby ho to zaslechlo? Byl to pan Šedý, ten mrak byl pan Šedý, a co kdyby ho zaslechl?

Doplazil se za mechem porostlý kmen jedle, objal ho, a pak kolem něj vyhlédl skrz pocuchanou oponu svých zpocených vlasů. V šerém odpoledni spatřil jiskřičku světla. Mihotala se, třepotala a zakulacovala. Pak se proměnila v reflektor.

Henry začal bezmocně sténat, neboť cítil, jak se k němu blíží černota. Zdálo se mu, že se mu vznáší nad myslí jako nějaké zatmění, vymazává mu myšlenky a nahrazuje je děsivými obrazy: mléko na bradě jeho otce, panika v tváři Barryho Newmana, vychrtlá těla a vytřeštěné oči za ostnatým drátem, surově zbité ženy a oběšené muži. Na okamžik se jeho chápání světa obrátilo naruby jako prázdná kapsa a on si uvědomil, že všechno je nakažené... nebo může být. Všechno. Jeho důvody pro spáchání sebevraždy vypadaly ve srovnání s tou blížící se věcí uboze.

Přitiskl ústa ke stromu, aby v sobě zadusil výkřik, cítil, jak jeho rty vtlačují polibek do poddajného mechu a pronikají až dospodu, kde se drží vlhkost a kde je cítit pachů kůry. V tom okamžiku prosvístěl sněžný skútr kolem a Henry poznal tu postavu, která jej řídí, osobu, jež vytváří onen rudočerný mrak, který teď vyplňoval

jeho mysl jako horečka.

Zaťal zuby do mechu, zařval do kůry stromu, nevědomky vdechl částičky mechu do plic a zařval ještě jednou. Pak tam zůstal prostě jenom klečel, držel se stromu, celý se třásl a poslouchal, jak se vrčení skútru vzdaluje k západu. Nehýbal se z místa, dokud znovu neodumřelo v to protivné bzučení; a stále se nehýbal, dokud neutichlo docela.

Někde tam vzadu je Pete, pomyslel si. Za chvíli to dorazí k Peteovi a tě ženě.

Henry vyklopýtal zpátky na cestu a vůbec si při tom neuvědomoval, že se mu z nosu opět spustila krev, neuvědomoval si, že mu po tváři stékají slzy. Znovu vyrazil k Dře ve zdi, přestože nejvyšší tempo, k jakému se teď dokázal přinutit, bylo kulhavé belhání. Ale možná na tom ani nesešlo, protože v chatě už bylo stejně po všem.

Ať bylo tou hrůznou událostí, kterou cestou sem vycítil, cokoli, už k tomu došlo. Jeden z jeho přátel byl po smrti, jeden právě umíral a jeden, Bůh mu pomáhej, se stal filmovou hvězdou.

KAPITOLA SEDMÁ

JONESY A BOBO

1 Bobr to řekl znovu. Žádné bobroviny; jen ty prosté slabiky, k nimž - nebo jim podobným - se člověk uchyluje, je-li zahrán do úzkých a nenapadá ho jiný způsob, jak vyjádřit hrůzu, kterou vidí. „Kurva.“

Ať už McCarthyho sužovaly bolesti jakkoli silné, přesto si dal práci s tím, aby přecvaknul oba vypínače za dveřmi do koupelny, a rozsvítil tím jak obě podlouhlé zářivky po stranách zrcadla nástěnné lékárničky, tak kruhovou zářivku na stropě. Všechny dohromady vrhaly jasné, rovnoměrné světlo, jež dodávalo koupelně nádech policejní fotografie z místa činu... a přesto se sem vplížil i jistý kradmý surrealismus, protože světlo přece jen nebylo úplně klidné; projevovalo se v něm mihotání dostatečně patrné na to, aby si člověk uvědomil, že čerpá energii z generátoru, a ne ze sítě napájené hydroelektrárnami v Bangoru a v Derry.

Podlaha byla ze světla modrých dlaždiček. Kolem dveří ji poskvřňovala jen tu a tam nějaká kapka nebo cákanec krve, které však směrem ke klozetu vedle vany houstly, až se proměnily v jediného červeného hada. Z něj pak vybíhal bezpočet šarlatových kapilár. Navíc byly dlaždičky potetované otisky bot, které si Jonesy ani Bobr nezuli. Na modrém vinylovém sprchovém závěsu se skvěly čtyři otisky prstů a Jonesyho napadlo: Natáhl se a chytil se závěsu, aby udržel rovnováhu, když si sedal na mísu.

Ano, jenže to vůbec nebylo to nejhorší. Nejhorší bylo to, co Jonesy spatřil svým vnitřním zrakem: McCarthy sprintuje po světle modrých dlaždičkách, jednu ruku má za zády a křečovitě si dlaní tiskne konečnick, jak se všemožně snaží udržet cosi uvnitř.

„Kurva,“ skoro vzlykl Bobr. „Já to nechci vidět, Jonesy - já to nemůžu vidět.“

„Musíme.“ Zdálo se mu, jako by jeho vlastní hlas přicházel odněkud z dálky. „Dokážeme to, Bobo. Když jsme se tehdy dokázali postavit Richiemu Grenadeauovi a jeho kumpánům, dokážeme se postavit i tomuhle.“

„Já nevím, člověče, já nevím...“

Jonesy si tím taky nebyl moc jistý - ne doopravdy -, ale natáhl se a vzal Bobra za ruku. Bobrovy prsty panicky sevřely ty jeho a společně udělali krok dál do koupelny. Jonesy se snažil vyhýbat se krvi, ale to šlo jen těžko; byla všude. A vlastně to všechno ani nebyla krev.

„Jonesy,“ hlesl Bobr chraplavým šepotem. „Vidíš ten sajrajt na sprchovém závěsu?“

„Jo.“ V rozmazaných otiscích prstů vyrůstaly drobné chomáčky narudle zlaté plísňe, trochu připomínající padlí. Další pak byly na podlaze, ne přímo v tlustém hadovi krve, ale v úzkých spárách malty mezi dlaždičkami.

„Co to je?“

„Nevím,“ odpověděl Jonesy. „Nejspíš ta samá věc, co má na tváři. A buď chvíli zticha.“ Potom: „Pane McCarthy? ... Ricku?“

McCarthy, usazený na záchodě, neodpověděl. Bůhvíproč si znovu narazil svou oranžovou čepici - kšilt mu trčel před obličej v nerovném, trochu opilém úhlu. Jinak byl úplně nahý. Bradu měl přitisknutou k hrudníku v jakési parodii na hluboké

zamyšlení (nebo to možná nebyla parodie, kdo ví?). Oči měl téměř zavřené. Ruce držel spořádaně sepnuté těsně nad stydkým ochlupením. Po stěně záchodové mísy stékala široká stružka řídké krve, ale na McCarthym samotném žádná krev nebyla, leda snad na místech, kam Jonesy neviděl.

Jednu věc však viděl: kůže na McCarthyho břicho visela ve dvou ochablých lalocích. Pohled na ni Jonesymu něco připomínal a zhruba po dvou vteřinách si vzpomněl co. Přesně takhle vypadalo Carlino břicho po porodu každého z jejich čtyř dětí. Nad boky, kde měl McCarthy nevelké tukové polštáře (a taky nějaké ty svaly), byla kůže jen zarudlá. Naproti tomu na břicho byla rozpraskaná v řadách drobných vroubků. Jestli byl McCarthy skutečně těhotný, pak v sobě musel mít nějakého parazita, tasemnici nebo měchovce nebo něco takového. Jenže navíc na jeho prolité krvi cosi vyrůstalo; a co to povídal, když ležel v Jonesyho posteli, s dekou přitaženou až k bradě? Aj, stojím' u dveří, a tluku. Jonesy si přál, aby byl na tohle zaklepání nikdy neotevřel. Vlastně si přál, aby ho byl zastřelil. Ano. Viděl teď všechno mnohem jasněji. Vědomí se mu pročistilo, tak jak se to někdy naprosto vyděšené myslí stává, a on si skutečně přál, aby byl za McCarthym poslal kulku dřív, než si všiml té oranžové čepice a oranžové bezpečnostní vesty. Nikomu by to neublížilo a mohlo to pomoci.

„Měl jsem tě nechat stát u dveří, ať se utlučeš k smrti,“ zamumlal Jonesy.

„Jonesy? Žije ještě?“

„Nevím.“

Jonesy postoupil o další krok a ucítil, jak mu Bobrovy prsty vyklouzly z dlaně; Bobo se patrně dostal k McCarthymu nejdál, nakolik byl schopen.

„Ricku?“ zeptal se Jonesy tlumeným hlasem. Hlasem, jakým se mluví, když nechcete probudit mimino. Hlasem, jakým se mluví, když si prohlížíte mrtvolu. „Ricku, jsi -“

Zpod muže na klozetu se ozvalo hlasité, zatuchlé prdnutí a místnost se okamžitě naplnila pachem exkrementů a leteckého lepidla, který vhněl slzy do očí. Až se Jonesy v duchu podivil, že to nerozleptá sprchový závěs.

V míse pod McCarthym cosi šplouchlo. Nebylo to však klasické záchodové šplouchnutí čehosi, co právě dopadlo do vody - alespoň Jonesymu to tak nepřipadalo. Spíš to připomínalo rybu poskakující v rybníce.

„Kristovy banány, to je smrad!“ zvolal Bobr. Ústa i nos si držel přikryté dlaní, takže jeho slova zazněla trochu dušeně. „Ale když může prdět, tak musí bejt naživu. Co, Jonesy? Musí bejt pořád -“

„Mlč,“ okřikl ho Jonesy tichým hlasem. Samotného jej překvapilo, jak zněl vyrovnaně. „Prostě chvíli mlč, jo?“ A Bobo zmlkl.

Jonesy se naklonil těsně k McCarthymu. Viděl teď všechno: drobnou krvavou tečku na jeho pravém obočí, porost červené plísně na tváři, krev na modrém umělohmotném závěsu, žertovnou cedulku - lamarova přemýšlárna -, která tu visela už od dob, kdy byl záchod v téhle místnosti ještě chemický a do sprchy se musela před použitím ručně napumpovat voda. Viděl nepatrný ledový lesk mezi McCarthyho víčky a vrásky na popraskaných rtech, které ve zdejším osvětlení dostávaly nafialovělý nádech jako játra. Cítil nechutný zápach vypuštěného větru a skoro ho i viděl, jak stoupá ve špinavých, tmavě žlutých proučcích, podobný hořčičnému plynu.

„McCarthy? Ricku? Slyšíš mě?“

Luskl těsně před těma téměř zavřenýma očima. Nic. Olízl si kousek hřbetu zápěstí a přidržel je nejprve pod McCarthyho nosními dírkami, pak před rty. Nic.

„Je po něm, Bobo,“ oznámil a stáhl ruku.

„Kravina," namítl Bobr. Hlas měl chraplavý, absurdně uražený, jako by McCarthy porušil všechna pravidla pohostinnosti. „Před chvílí se vydělal, slyšel jsem to."

„Já myslím, že to nebylo -"

Bobo se protáhl kolem a neopatrně do Jonesyho strčil, takže ten narazil bolavým bokem do umyvadla. „To by stačilo, kámo!" rozkřikl se Bobr. Popadl McCarthyho za oblé pihaté vyhublé rameno a zatřásl jím. „Koukej se zvedati Koukej -"

McCarthy se začal pomalu naklánět směrem k vaně a Jonesy si na kratičký okamžik pomyslel, že měl Bobr nakonec přece pravdu, ten chlap je naživu, je naživu a právě se snaží vstát. Jenže pak se McCarthy svalil ze svého trůnu a překotil se do vany, přičemž před sebou hrnul závěs jako průsvitnou modravou vlnu. Oranžová čepice mu spadla z hlavy. Ozvala se dunivá rána, jak lebka narazila do porcelánu, a to už se Jonesy s Bobrem tiskli k sobě a ječeli na celé kolo, až jim z toho v nevelké, dlaždičkami obložené místnosti zaléhaly uši. McCarthyho zadek vypadal jako nesouměrný měsíc v úplňku, uprostřed s obrovským krvavým kráterem, jaký mohl vytvořit jedině vskutku mamutí meteorit. Jonesy ho zahlédl jen na vteřinku, než se McCarthy svalil na břicho do vany, závěs se zavlnil zpátky na místo a celého jej schoval, ale v té vteřince připadala Jonesymu ta díra snad třicet centimetrů široká. Mohla to být pravda? Třicet centimetrů? Určitě ne.

V záchodové míse cosi znovu zašplouchalo, dost silně na to, aby sprška krvavé vody vystříkla až na prkýnko, pochopitelně rovněž modré. Bobr už se začal naklánět, aby se podíval dovnitř, ale Jonesy okamžitě bez přemýšlení přirazil víko k prkýnku. „Ne," řekl.

„Ne?"

„Ne."

Bobr se pokusil vyšťárat z přední kapsy montérek párátka, vytáhl jich asi půl tuctu a rozsypal je po podlaze. Rozkutálela se po zakrvácených modrých dlaždičkách jako mikádo. Bobo na ně pohlédl, pak zvedl zrak k Jonesymu. V očích mu stály slzy. „Úplně jako Duddits," vypravil ze sebe.

„O čem to proboha mluvíš?"

„Copak ty si na to nepamatuješ? On byl taky skoro nahej. Ty magoři mu sebrali tričko a kalhoty, nenechali mu nic než spodáry. Ale my ho zachránili." Nato Bobr rázně přikývl, jako by se Jonesy - nebo nějaká pochybovačná část jeho vlastního já - tomu přirovnání vysmívala.

Jonesy se však nevysmíval ničemu, přestože mu McCarthy Dudditse ani trochu nepřipomínal. Pořád viděl, jak se McCarthy bokem kácí do vany, oranžová čepice mu sklouzává z hlavy a tukové vrstvy na prsou (cecky pohodlného živobytí, říkával Henry, jakmile zahlédl, že se nějakému chlapovi rýsují pod trikem) se natřásají. A pak vystrčil na světlo zadek - na ono ostré světlo zářivek, jež nedokázalo udržet žádné tajemství, naopak svým monotónním mihotáním všechno vyžvanilo. Dokonalý, úplně holý bílý mužský zadek, který právě začíná těstovatět a poklesávat k horní části stehen; v různých šatnách, kde se převlékal a sprchoval, viděl takových tisíce, sám si pěstoval podobný (přinejmenším do té doby, než ho porazilo to auto a patrně tím změnilo fyzické uspořádání jeho zadních partií navždy), jenže nikdy neviděl žádný, který by se podobal tomu McCarthymu, žádný, který by vypadal, jako by skrz něj cosi uvnitř vypálilo z brokovnice, aby - aby co?

V klozetu to opět zašplouchalo. Víko nadskočilo. Jasnější odpověď si Jonesy sotva mohl přát. Aby se to dostalo ven, pochopitelně.

Aby se to dostalo ven.

„Sedni si na to," nakázal Jonesy Bobrovi.

„Eh?"

„Sedni si na to!" tentokrát skoro zařval Jonesy a Bobr se honem vyplašeně posadil na zavřené víko. V mdlém světle zářivek vypadala jeho pleť bílá jako čerstvě obrácený jíl a každý flek černého strniště jako malý krtek. Rty měl zbarvené do nachova. Nad hlavou mu visela stará žertovná cedulka: lamarova PŘEMÝŠLÍRNA. V modrých očích byl znát strach.

„Už se sedím, Jonesy - spokojen?"

„Jo. Promiň, Bobo. Hlavně se nezvedej, jasný? Ať měl v sobě cokoli, teď je to v pasti. Odsud se to nemůže dostat jinam než do septiku. Já se za chvíli vrátím -"

„Kam jdeš? Protože já tady nechci zůstat sám a sedět na hajzlu vedle mrtvol, Jonesy. Když oba utečeme -"

„Nebudeme nikam utíkat," zarazil ho Jonesy zachmuřeně. „Tohle je naše chata a my odsud nebudeme utíkat." Znělo to vznešené, a navíc se mu tím podařilo zamaskovat přinejmenším jeden aspekt celé situace: měl nemalý strach, že ta věc uvězněná v záchodě, by dokázala běžet rychleji než oni. Nebo se kutálet rychleji. Nebo bůhvíco. Myslí se mu splašeně přehnal záběry ze stovky hororů jako Paraziti nebo Vetřelec. Carla s ním na podobné filmy odmítala chodit do kina, a když si některý přinesl na kazetě, nutila ho, ať si je pouští v přízemí na televizi ve své pracovně. Přesto jim teď jeden z těch filmů - přesněji řečeno něco, co v jednom z nich viděl - mohl zachránit život. Jonesy pohlédl na tu rudozlatou plíseň vyrůstající na McCarthyho krvavých otiscích. Zachránit život přinejmenším před tou věcí v záchodě. Co se té plísně týče... kdo ví?

Věc uvnitř v míse znovu nadskočila, narazila zespondu do víka, ale to se pod Bobrem ani nepohnulo. To bylo jediné dobře. Protože ať je to cokoli, možná se to tam časem utopí, ačkoli Jonesy dobře chápal, že na to v žádném případě nemohou spoléhat; žilo to koneckonců uvnitř v McCarthym, nebo ne? A nejspíš to uvnitř pana Aj-stojímť-u-dveří-a-tluku žilo nějakou dobu, možná celé čtyři dny, co bloudil po lesích. Patrně to i zpomalilo růst jeho vousů a způsobilo to, že mu vypadalo pár zubů; a pravděpodobně to mělo na svědomí ty McCarthyho větry, jež by asi neprošly bez povšimnutí ani v té nejzdvořilejší ze zdvořilých společností - když někdo vypouští jedovaté plyny, prostě se to nedá tolerovat -, ale té věci se očividně dařilo skvěle... prospívala... rostla...

Jonesymu náhle před očima vyvstal živý obrázek svíjející se bílé tasemnice, jež se vynořuje z kupy syrového masa. Okamžitě se mu s čvachtavým, dávivým zvukem zvedl žaludek.

„Jonesy?" Bobr začal vstávat. Tvářil se ještě vylekaněji než dřív.

„Zůstaň sedět, Bobo!"

Bobr se rychle posadil, právě včas. Věc v klozetu vyskočila a s tvrdým, dutým klepnutím narazila do spodku víka. Aj, stojímť u dveří, a tluku.

„Pamatuješ si, jak se ve Smrtonosný zbrani parťák Mela Gibsona neodvažoval zvednout zadek z hajzlíku?" prohodil Bobr. Usmíval se, ale hlas mu zněl chraplavě a v očích měl pořád strach. „Tohle je něco podobného, co?"

„Ne," odpověděl Jonesy, „protože tady by nic nevybuchlo. Kromě toho já nejsem Mel Gibson a ty by ses musel ještě pořádně opálit, abys mohl být Danny Glover. Koukej, Bobo, skočím ven do garáže -"

„Ne, to nejde, nemůžeš mě tady nechat samotného -"

„Mlč a poslouchej. Máš tam přece izolační pásku, ne?"

„Jo, visí tam na hřebíku, aspoň myslím -"

„Přesně tak, visí tam na hřebíku. Vedle plechovek od barvy. A je jí tam

pořádný kotouč. Takže já pro ni dojdu, a až se vrátím, přelepíme s ní víko. Potom -"

Znovu to vyskočilo, zuřivě, jako by je to slyšelo a rozumělo jim. A jak sakra víme, že nám to nerozumí? napadlo Jonesyho. Když to s tvrdým, vzteklým ducnutím narazilo do spodku víka, Bobo zamžikal.

„Potom odsud vypadneme," dokončil Jonesy.

„Na skútru?"

Jonesy přikývl, přestože si až do téhle chvíle na jejich starý dobrý Arctic Cat ani nevzpomněl. „Jo, na skútru. A cestou někde určitě potkáme Henryho s Petem -"

Bobo zavrtěl hlavou. „Ten chlápek v tom vrtulníku říkal něco o karanténě. Proto se ještě nevrátili, nemyslíš? Museli je někde zadržet kvůli -"

Duc!

Bobr zamžikal. Jonesy taky.

„- kvůli karanténě."

„Asi jo," přisvědčil Jonesy. „Ale podívej, Bobo - já bych byl radši v karanténě s Petem a Henrym než tady s... než tady. Ty snad ne?"

„A proč to prostě nespláchneme?" zeptal se Bobr. „Co říkáš?"

Jonesy zavrtěl hlavou.

„Proč ne?"

„Protože jsem viděl tu díru, kudy to vylezlo ven," odpověděl Jonesy, „a ty taky. Nevím, co to je, ale spláchnutím se toho nezbavíme. Na to je to moc velké."

„Do háje." Bobr se plácl dlaní do čela.

Jonesy přikývl.

„Tak dobře, Jonesy. Skoč pro tu pásku."

Ve dveřích se Jonesy ještě zastavil a ohlédl. „A Bobo...?"

Bobr nadzdvihl obočí.

„Sed' pevně, chlape."

Bobr se začal pochechtávat. Stejně tak Jonesy. Hleděli jeden na druhého, Jonesy ve dveřích a Bobo usazený na zavřeném klozetu, a v hrdle jim bublal smích. Pak se Jonesy rozběhl přes hlavní místnost (dosud se chechtal - sed' pevně, čím víc na to myslel, tím se mu to zdálo vtípnější) ke dveřím za kuchyní. Cítil v sobě horečnatý žár, jak z hrůzy, tak z náhlé rozjařenosti. Sed' pevně. Kristovy banány.

2 Bobo slyšel Jonesyho, jak se směje celou cestu přes chatu a dokonce i pak, když vyšel ze dveří. Navzdory všemu, co se tu dělo, byl Bobo rád, že ten smích slyší.

Pro Jonesyho nebyl letošek právě vyvedený rok, hlavně kvůli tomu přebíhání přes ulici - zpočátku si nějakou dobu všichni mysleli, že zaklepe bačkorama, což byla děsivá představa, vždyť mu ještě nebylo ani osmatřicet. Stejně tak to nebyl dobrý rok pro Petea, který přespříliš pil, a ani pro Henryho, u něhož měl Bobo čas od času dojem, jako by mu něco chybělo, a přestože netušil co, pranic se mu to nelíbilo... a teď ho napadlo, že to není nijak skvělý rok ani pro Bobra Claredona. Dnešek byl samozřejmě jen jedním dnem ze tří set pětadesáti, ale jen málokdo leze ráno z postele s tím, že odpoledne bude u něj ve vaně ležet nahý mrtvý chlap a on sám bude sedět na zavřeném klozetu, aby čemusi, co dokonce ani neviděl, zabránil -, „Ne," řekl Bobr. „Nikam nejdu, jasný? Prostě nikam nejdu." A ani nikam nemusel. Jonesy bude s tou izolační páskou zpátky tak za minutu dvě, maximálně za tři. Otázka však zněla, kam vlastně chtěl jít, až se Jonesy vrátí? Kam by mohl jít, aby se tam cítil dobře?

K Dudditsovi, to je ono. Kdykoli pomyslel na Dudditse, bylo mu fajn. Nebo na Robertu, vzpomínat na Robertu bylo taky příjemné. Nepochybně. Bobo se usmál

a vybavil si tu drobnou ženu ve žlutých šatech, jak tehdy stála na konci chodníčku k jejich domu v Maple Lane. A úsměv se mu ještě protáhl, když si připomněl, jak si jich všimla. Říkala svému synkovi stejně, jako si říkal on sám. Říkala mu

3 „Dudditsi!“ zvolá malá, trošku prošedivělá paní v šatech s květinovým potiskem a hned se po chodníčku rozběhne k nim. Duddits si spokojeně vykračuje mezi novými přáteli, bez ustání o něčem štěbetá, přičemž tak šestkrát do minuty mění téma hovoru, v levé ruce si nese brašničku na svačinu, pravou drží za ruku Jonesyho a vesele s ní houpe sem a tam. Jeho drmolení sestává povětšinou ze samých otevřených samohlásek. Bobra však ze všeho nejvíc udivuje, kolik mu toho rozumí.

Teď, jakmile si všiml drobnou prošedivělou paní, Duddits okamžitě pustí Jonesyho ruku a vyrazí k ní, oba si běží naproti a Bobrovi to připomene scénu z jednoho muzikálu o partičce zpěváků, Von Cripps nebo Von Crapps nebo tak nějak se to jmenovalo. „A-míí, a-míí!“ křičí Duddits s nevázanou radostí - Mami! Mami!

„Kde ses toulal? Kde jsi byl, ty zlobivče, ty jeden zlobivý Dudditsi?“

Doběhnou k sobě a Duddits je o tolik mohutnější - a taky o dobrých šest sedm centimetrů vyšší -, až Bobr vyděšeně zamžiká, protože se mu zdá, že drobnou paní musí skončit na placku, stejně jako vždycky skončí Kojot v tom kresleném seriálu od Warner Bros. Jenže ona zatím zvedne Dudditse do výšky a zatočí se s ním, až mu tkaničky tenisek na pokrčených nohou vlají a rty má roztažené od ucha k uchu, jak je bez sebe radostí.

„Zrovna jsem chtěla jít volat na policii, ty loudale, ty nevíš, kdy se chodí domů, ty jeden zlobivý D-“

Vtom si povšimne Bobra a jeho kamarádů a postaví svého syna zpátky na nohy. Úlevný úsměv se jí vytratí z tváře; když zamíří k nim, je opět vážná. Na chodníku mezi nimi si nějaké malé holčičky nakreslily křídou skákacího panáka a Bobra napadne, že ať je načrtnutý jakkoli neuměle, pro Dudditse patrně navždy zůstane nedostižným uměleckým dílem. Ženě se v jasné záři slunce, které konečně prorazilo mraky, zalesknou na tvářích slzy.

„No nazdar,“ špitne Pete. „Teď to schytáme.“

„Jen klid,“ odpoví mu honem tiše Henry. „Necháme ji vymluvit, a já jí to pak vysvětlím.“

Jenže to Robertu Cavellovou špatně odhadli - posuzovali ji podle vzoru tolika dospělých, kteří na chlapce jejich věku primárně pohlížejí jako na provinilce, dokud neprokážou svou nevinu. Roberta ale taková není, a stejně tak její manžel Alfie. Cavellovi jsou jiní. Duddits je udělal jině.

„Kluci,“ osloví je. „Kam se zase zatoulal? Že se ztratil? Měla jsem takový strach nechat ho jít samotného, když on ale tolik chce být opravdový kluk...“

Jednou rukou silně stiskne prsty Bobrovi a druhou Peteovi. Pak je pustí a hned se natáhne po ruce Jonesyho a Henryho, aby s nimi naložila obdobně.

„Paní...“ začne Henry.

Paní Cavellová se na něj upřeně a soustředěně zadívá, jako by se pokoušela číst mu myšlenky. „Tak nejenže se ztratil,“ poznamená. „Nejenže se zatoulal.“

„Paní...“ pokusí se znovu Henry, ale potom se rozhodne veškeré pokusy o zatajování vzdát. Z její tváře na něj hledí Dudditsovy zelené oči, jenom inteligentní a vědoucí, bystré a zvědavé. „Ne, paní.“ Henry si povzdechne. „Nejenže se zatoulal.“

„Protože obvykle chodí rovnou domů. Říká, že se nemůže ztratit, protože vidí nit. Kolik jich bylo?“

„Jen pár,“ odpoví Jonesy, pak střelí pohledem k Henrymu. Duddits si zatím

vedle na susedovic trávníku našel několik posledních pampelišek připravených vysemenit, lehl si na břicho, fouká do nich a pozoruje, jak se bílé padáčky rozlétají v mírném vánku. „Pár kluků ho obtěžovalo, paní.“

„Velkých kluků," dodá Pete.

Znovu mezi nimi zapátrá očima, přejede od Jonesyho k Peteovi, od Petea k Bobrovi, a pak zpátky na Henryho. „Pojďte s námi domů," vyzve je. „Chci o tom slyšet všechno. Duddits mívá každé odpoledne velkou sklenici ZaRexu - to je takové jeho pití -, ale vsadím se, že vy byste si radši dali ledový čaj, nemám pravdu?"

Oni tři pohlédnou na Henryho, který okamžik přemýšlí a pak přikývne. „Ano, paní, ledový čaj my rozhodně můžeme.“

A tak je zavede k nim domů, kde v následujících letech všichni stráví tolik času - do domu v Maple Lane 19 -, ačkoli ve skutečnosti je vlastně vede Duddits, hopsá a poskakuje, co chvíli si zvedne nad hlavu brašničku s obrázkem psa Scooby-Doo, ale stále, povšimne si Bobr, se drží přesně na tom samém místě chodníku, asi čtyřicet centimetrů od pruhu trávníku, který odděluje chodník od vozovky. O několik let později, po té záležitosti s Rinkenhauerovic děvčetem, si znovu vybaví, co jim paní Cavellová před chvílí řekla. Duddits vidí nit.

4 „Jonesy?" zavolal Bobr. Žádná odpověď. Ztraceně, začínalo mu připadat, že Jonesy už je pryč nějak dlouho. I když možná že ne, Bobr neměl jak to posoudit; zapomněl si ráno vzít hodinky. Taková hloupost, ale podobné hlouposti vyváděl odjakživa, tak už by si na to pomalu taky mohl zvyknout. Vedle Jonesyho a Henryho vypadali oni dva s Petem vždycky jako hlupáci. Ale ne že by jim to Jonesy nebo Henry někdy dávali najevo - to byla jedna z jejich úžasných vlastností.

„Jonesy?"

Pořád nic. Možná jenom nemůže najít tu pásku.

Vzadu v mysli se Bobrovi ozval tenounký potměšilý hlásek, který se mu snažil našeptat, že páska s tím nemá nic společného, že Jonesy prostě práskl do bot a nechal ho tady, ať sedí na záchodě jako Danny Glover v tom filmu, jenže on ten hlásek neposlouchal, protože věděl, že Jonesy by nikdy nic takového neudělal. Byli přátelé na život a na smrt, už od malička.

Přesně tak, souhlasil potměšilý hlásek. Byli jste přátelé. A tohle je vaše smrt. „Jonesy? Jsi tam, chlape?"

Pořád nic. Možná ta páska spadla z toho hřebíku, co na něm visela, a někam se zakutálela.

Z klozetu se teď stejně nic neozývalo. A navíc, přece není možný, aby McCarthy doopravdy vysral do záchodu bůhvíjakou stvůru, no ne? Aby porodil nějakého - no potěš - Netvora z mísy? Přesně takhle by se mohla jmenovat nějaká parodie na horory v pravidelné televizní show Saturday Night Live. A i kdyby k něčemu takovému skutečně došlo, Netvor z mísy už se pravděpodobně utopil, utopil se, nebo někam odplaval. Náhle mu v mysli vytanula věta z jedné povídky, kterou kdysi četli Dudditsovi - na střídačku a v takových chvílích byli vážně rádi, že jsou čtyři, protože jakmile se Dudditsovi jednou něco zalíbilo, už ho to nikdy neomrzelo.

„Íst iníík!" vykřikoval vždycky Duddits a přiběhl k někomu z nich s knížkou zdviženou nad hlavu, podobně jako ten první den nesl domů svou brašničku. „Íst iníík, íst iníík!" Což v tomto případě znamenalo Číst rybník! Číst rybník! Tou knihou byl Rybník pana Elligota od Dr. Seusse a ono nezapomenutelné dvojverší, jímž začínala, znělo takhle: „Mladý muži," smál se farmář, / „Vy jste mi popleta! / V rybníce pana Elligota / Se ryby nechytaj!" Ale nakonec tam ryby k chytání přece

jen byly, přinejmenším ve fantazii toho malého kluka v té povídce. Spousta ryb. Velkých ryb.

Nicméně ze záchoda teď ani šplouchnutí. Žádné nárazy do spodku víka. Už pěknou chvíli. Možná by mohl risknout jeden letmý pohled, jenom rychle nadzdvihnout víko a zas ho okamžitě přirazit, kdyby něco -

Jenže Jonesy mu před odchodem jasně řekl sed' pevně, chlape, a on by se podle toho měl radši řídit.

Jonesy už je teď nejspíš míli daleko, odhadoval potměšilý hlásek. Je míli daleko a pořád přidává plyn.

„Ne, to by neudělal," namítl Bobr. „Jonesy ne."

Trochu se na zavřeném klozetu nadzvedl a čekal, jestli ta věc zase narazí do víka, ale nic se nestalo. Možná už je teď padesát metrů odsud a plave si mezi splašky v septiku. Jonesy tvrdil, že je moc velká na to, aby šla spláchnout, ale jelikož ji ani jeden z nich doopravdy neviděl, těžko říct, co je pravda, no ne? Ovšem monsieur Bobr Claredon tu v každém případě zůstane sedět, ani se nehne. Protože to slíbil. Protože když má člověk strach nebo starosti, čas mu vždycky ubíhá mnohem pomaleji. A protože Jonesymu věřil. Jonesy a Henry mu nikdy nijak neublížili ani si z něj nedělali legraci, z něj a z Petea nikdy. A nikdo z nich všech nikdy neublížil Dudditsovi a legraci si z něj taky nedělali.

Bobo se tiše zasmál. Duddits s tou svou dětskou brašničkou. Duddits na břicho, jak rozfoukává pampelišky. Duddits, jak pobíhá po dvorku u nich za domem, šťastný jako ptáček v koruně stromu, jo jo, lidi, kteří dětem jako on říkají zvláštní, o tom houby vědí. Byl zvláštní, ne že ne, byl to dárek, který dostali od tohoto podělaného světa, jenž člověku obvykle leda tak nasere na hlavu. Duddits byl taková jejich zvláštnost, jenom jejich a oni ho všichni měli rádi.

5 Sedí v prosluněném kuchyňském koutu - obloha je najednou jako kouzlem úplně bez mráčku -, popíjejí ledový čaj a pozorují Dudditse, který do sebe svůj ZaRex (odporně vyhlížející oranžovou tekutinu) naklopil třemi nebo čtyřmi mocnými doušky, až se při tom trochu pocákal, a odběhl si zase hrát.

Většinu hovoru na sebe bere Henry a vypráví paní Cavellové, že ti kluci „ho tak jako otravovali". Řekne, že byli kapku hrubí a roztrhli mu tričko, což Dudditse vyděsilo, takže se rozbřečel. Nezmíní se však o tom, jak mu Richie Grenadeau a jeho kumpáni svlékli kalhoty, ani o tom, jakou nechutnou odpolední svačinku mu nutili, a když se paní Cavellová zeptá, jestli vědí, co byli ti kluci zač, Henry na okamžik zaváhá, a pak řekne, že ne, jen nějakí velcí kluci ze střední školy, on žádného z nich nezná a neví, jak se jmenují. Paní Cavellová pohlédne na Bobra, Jonesyho a Petea; všichni postupně zavrtí hlavou. Možná je to chyba - mohlo by to mít časem nebezpečné následky třeba i pro Dudditse -, ale nikdo z nich přesto nedokáže natolik překročit pravidla, která vládou jejich životu. Bobr už skoro ani nechápe, kde v sobě vůbec našli kuráž se těm klukům postavit, a ostatní později přiznají totéž. Podivují se vlastní odvaze; a stejně tak se díví i tomu, že teď neleží někde v nemocnici.

Paní Cavellová si je chvíli smutně prohlíží a Bobr si uvědomí, že patrně ví i hodně z toho, co jí neřekli, pravděpodobně dost na to, aby ji to dnes v noci připravilo o klidný spánek. Pak se ale usměje. Usměje se přímo na Bobra, a ten zrudne až po špičky uší. „To je ale zipů!" řekne.

Bobr se taky usměje. „No jo, to je moje motorkářská bunda, jako má Fonzie. Zdědil jsem ji po bráchovi. Tady kluci si z ní dělaj srandu, ale mně se stejně líbí."

„Ach tak, Šťastné dny," podotkne ona. „Taky se díváme. Duddits ten seriál zbožňuje. Třeba byste mohli někdy večer přijít a dívat se s námi. S ním." Do jejího

úsměvu se promítne jistá nostalgie, jako by věděla, že nic takového se nikdy nestane.

„Jasně, rádi zajdeme," přikývne Bobo.

„Samo sebou," přidá se Pete.

Chvíli všichni sedí tiše a jenom pozorují Dudditse, jak si hraje na dvorku. Má tam zavěšené dvě houpačky. Pobíhá za nimi, strká do nich a prázdné je rozhoupává. Čas od času se zastaví, zkrříží si ruce na prsou, obrátí obličej k nebi a rozesměje se.

„Zdá se, že už je v pořádku," pronese Jonesy a dopije zbytek svého čaje. „Nejspíš už na všechno zapomněl."

Paní Cavellová se zrovna chystala vstát od stolu. Teď se ale posadí zpátky a skoro vyděšeně na něj pohlédne. „Ale kdepak, vůbec ne," namítne. „On si pamatuje. Možná ne jako vy nebo já, ale pamatuje si. Nejspíš ho budou dnes v noci pronásledovat zlé sny, jenže když za ním přijdeme do pokoje - já s manželem -, nebude schopný nám je popsat. To je u něj to nejhorší; nedokáže říct, co vidí, co cítí a o čem přemýšlí. Chybějí mu slova."

Povzdechne si.

„Ti kluci na něj v žádném případě nezapomenou. Co když na něj už teď někde číhají? Co když číhají na vás?"

„My se o sebe postaráme," prohlásí Jonesy, ale ačkoli jeho hlas zní statečně, v očích má nejistotu.

„Možná," řekne paní Cavellová. „Ale co Duddits? Můžu ho samozřejmě do školy vodit - dřív jsem to dělávala a asi s tím budu muset zase začít, aspoň na čas -, ale zpátky domů chodí tak hrozně rád sám."

„Aby si připadal jako velkej kluk," doplní ji Pete.

Ona se natáhne přes stůl a dotkne se Peteovy ruky, což Peteovi vžene ruměncem do tváří. „Přesně tak, aby si připadal jako velký kluk."

„Víte co?" ozve se Henry. „Vždyť ho můžeme vodit my. Všichni chodíme na juniorku a není pro nás problém zaskočit z Kansas Street sem k vám."

Roberta Cavellová zůstane bez hnutí sedět, drobounká paní v květovaných šatech, nic neříká, jen pozorně hledí na Henryho, jako někdo, kdo čeká na pointu vtípu.

„Šlo by to, paní Cavellová?" zeptá se Bobr. „Protože pro nás to vážně není problém. Leda, že by se vám to nehodilo."

S tváří paní Cavellové se stane něco zvláštního - najednou jí v ní začne cukat, hned tady, hned támhle, většinou dole pod kůží. Jedno oko skoro mrkne, a pak druhé mrkne doopravdy. Rychle vytáhne z kapsy kapesník a vysmrká se. Snaží se nám nevysmát, napadne Bobra. Když to později, poté, co cestou domů zůstanou už sami dva, řekne Henrymu, ten na něj pohlédne s neskrývaným překvapením. Ale houby, snažila se NEBREČET, poví mu... a pak, po krátké odmlce, láskyplně dodá: Troubo.

„Vy byste to udělali?" zeptá se paní Cavellová, a když Henry za ně za všechny přikývne, ještě jednou otázku v trochu pozměněné podobě zopakuje. „Ale proč byste to měli dělat?"

Henry se rozhlédne po ostatních, jako by říkal Tuhle si vezměte někdo jinej, jo?

Pete odpoví: „Prostě nám přijde fajn."

Jonesy přikyvuje. „Mně se líbí, jak nosí tu tašku nad hlavou -"

„Jo, ten kluk má fakt koule," podotkne Pete. Henry ho pod stolem kopne. Pete si v mysli přehraje, co právě řekl - je to na něm zřetelně vidět -, a celý zrudne.

Paní Cavellová se však tváří, jako by si ničeho nevšimla. Stále se upřeně

dívá na Henryho. „Ve tři čtvrtě na osm musí odcházet z domu," řekne.

„Jo, v tu dobu jsme vždycky zrovna tady někde poblíž," odvětlí Henry. „Nemám pravdu, kluci?"

A přestože sedm čtyřicet pět je na ně trochu brzy, všichni přikývnu a řeknou, že jo, jasně, přesně tak.

„Takže byste to udělali?" zeptá se paní Cavellová znovu a Bobr tentokrát nemá nejmenší potíže poznat, co tón jejího hlasu znamená; je v něm skeptipřecevíteco, to slovo, co znamená, že se vám nechce něčemu věřit.

„Jistě," potvrdí Henry. „Pokud si ovšem nemyslíte, že by Duddits... víte, že by..."

„Že by s náma chodit nechtěl," dokončí za něj Jonesy.

„Ale to je přece nesmysl!" ohradí se ona. Bobrovi připadá, jako by mluvila sama k sobě, jako by se snažila sama sebe přesvědčit, že tihle kluci jsou skutečně v její kuchyni, že se jí to všechno jen nezdá. „Chodit do školy s velkými kluky? S kluky, kteří chodí - jak Duddits říká - do ‚opravdické školy'? Bude si připadat jako v ráji."

„Tak fajn," řekne Henry. „Ve tři čtvrtě na osm jsme tady a odvedeme ho do školy. A odpoledne ho zase přivedeme domů."

„Škola mu končí -"

„My víme, retardárna končí chvíli před náma," přeruší ji zvesela Bobr a vteřinku předtím, než se k němu obrátí otřesené tváře ostatních, si uvědomí, že vypustil z úst něco ještě mnohem horšího, než Peteovo, že ten kluk má fakt koule. Připlácne si obě dlaně na ústa. Nad nimi hledí jeho vytřeštěné oči. Jonesy ho pod stolem tak tvrdě nakopne do holeně, že se Bobr málem skácí ze židle.

„Vůbec si ho nevímejte, paní Cavellová," zachraňuje situaci Henry. Slova se z něj jen hrnou, což se mu stává pouze ve chvílích, kdy se cítí trapně. „On jenom -"

„Nic se nestalo," odpoví Roberta Cavellová. „Já vím, že tomu lidi tak říkají. My s Alfiem ten výraz taky někdy používáme." Tohle téma jako by ji vůbec nezajímalo. „Proč?" opakuje znovu.

A přestože se při tom dívá na Henryho, k odpovědi se navzdory zardělým tvářím odhodlá Bobr. „Protože je bezva," řekne. Ostatní přikývnu.

Budou Dudditse vodit do školy a domů celých příštích pět let, vyjma doby, kdy bude nemocný, nebo oni odjedou do Díry ve zdi; ke konci už Duddits nebude chodit do zvláštní školy Mary M. Snowové alias retardárny, ale do jedné z místních odborných škol, kde se bude učit péct koláče (v dudditštině és oáše), vyměňovat baterii u auta, rozměňovat drobné a uvazovat si kravatu (uzel se mu vždycky povede dokonale, jenom někdy zůstane viset v polovině košile). Pak se přihodí ta věc s Josie Rinkenhauerovou, drobná pomíjívá senzace, na kterou brzy zapomenou všichni kromě Josiiných rodičů, kteří samozřejmě nezapomenou nikdy. Během těch let, kdy ho budou vodit do školy a zpět, se bude Duddits pomalu vytahovat, až z nich bude nakonec nejvyšší a promění se ve vyčouhlého mladíka se zvláštní krásnou dětskou tváří. Tou dobou už bude umět hrát pačísí i zjednodušenou verzi Monopolů; tou dobou už budou mít vymyšlenou Dudditsovu hru a nebudou hrát téměř nic jiného a někdy se u toho budou řehtat tak nahlas, že Alfie Cavell (který byl sice z obou manželů ten vyšší, ale v jistém směru působil stejně titěrně jako jeho žena) přijde k vrcholu schodiště mezi kuchyní a přijímacím pokojem a zavolá na ně, co se to tam děje, čemu se tak smějí, a oni se mu možná i pokusí vysvětlit, že Duddits táhnul Henrymu o čtrnáct za dva vyhrané body, nebo že Duddits táhnul Peteovi o patnáct nazpátek, ale Alfie jako by to nikdy nepochopil; zůstane tam stát na vrcholu

schodiště s přílohou novin v ruce a popleteným úsměvem na rtech, a nakonec jim vždycky řekne totéž: Zkuste to ztlumit do obyčejného řevu, kluci, pak za sebou zavře dveře a ponechá je jejich vlastní zábavě... a ze všech zábav byla Dudditsova hra ta nejzábavnější, měla fakt koule, jak by řekl Pete. Někdy měl Bobr pocit, že se vážně roztrhne smíchy, a Duddits tam vždycky seděl na koberci vedle staré hrací desky na cribbage, nohy skrčené pod sebe, a usmíval se jako Buddha. Joj, to byly časy, to byla jebanice! Tohle všechno tedy mají před sebou; ovšem teď sedí tady v kuchyni, venku nečekaně svítí slunce a Duddits na dvoře prohání houpačky. Duddits, který jim prokázal ohromnou laskavost už jen tím, že vstoupil do jejich života. Duddits, který je - to vědí hned od začátku - jako nikdo jiný, koho znají.

„Nechápu, jak to mohli udělat,“ řekne náhle Pete. „Ten jeho pláč. Nechápu, jak ho mohli tak trápit.“

Roberta Cavellová mu věnuje smutný pohled. „Starší kluci ho slyší trochu jinak,“ podotkne. „Doufám, že to nikdy nepochopíte.“

6 „Jonesy!“ zakřičel Bobr. „Hej, Jonesy!“ Tentokrát se ozvala odpověď, slabá, ale přece slyšitelná. Garáž se sněžným skútreem byla vlastně takové přízemní podkroví a kromě jiných věcí tu měli schovaný i starodávný gumový klakson, takový, jaký měli kdysi ve dvacátých a třicátých letech přimontovaný na řídicích kolech pojezdů. Teď ho Bobr zaslechl: Úúúga! Hau-úúúga! Zahoukání, které by jistě Dudditse rozesmálo až k slzám - jo jo, starouš Duds podobné hlasité a výrazné zvuky zbožňoval.

Průsvitný modrý sprchový závěs najednou zašustil a Bobrovi naskočila po celých pažích husí kůže. Skoro v tom okamžiku nadskočil zděšením, že to je McCarthy, ale pak si uvědomil, že o závěs zavadil vlastním loktem - bylo tady těsno, zatraceně těsno -, a trochu se uklidnil. Ze záchoda pořád nic; ta věc, ať to bylo cokoli, byla buďto už pryč, nebo chtěpla. Určitě.

Mno... skoro určitě.

Bobo sáhl za sebe, nahmatal páčku splachovačů, ale pak ruku zase stáhl. Seděl pevně, kladl mu na srdce Jonesy, a Bobr seděl, ale proč se sakra Jonesy tak dlouho nevrací? Jestli nemůže najít tu pásku, proč se nevrátí bez ní? Teď už to vážně muselo být přinejmenším deset minut. I když jemu to připadalo skoro jako hodina. A celou tu dobu tady seděl na klozetu, ve vaně vedle sebe mrtvolu chlapa, který tvrdil, že se jenom potřebuje vysrat, a teď vypadal, jako by mu v zadku vybuchl dynamit -

„Zatrub ještě na ten klakson, aspoň jednou,“ zamumlal Bobr.

„Zmáčkni ten podělanej krám, ať vím, že jsi pořád tady.“ Ale Jonesy už znovu nezatroubil.

7 Jonesy nemohl tu pásku najít. Díval se už všude a nikde ji nenašel. Věděl, že tady určitě je, ale na žádném z hřebíků nevisela a na pracovním stole, na němž ležela spousta náradí, ji taky neviděl. Nebyla ani za plechovkami od barvy, ani na skobě pod starými ochrannými malířskými maskami, které tam visely za žluté elastické řemeny. Díval se pod stůl, díval se do krabic narovnaných u zadní stěny, pak i do úložného prostoru pod sedadlem spolujezdce na skútru. Tam objevil náhradní přední reflektor, dosud v lepenkové krabici, a z poloviny prázdný balíček Lucky Strikes, ale pásku žádnou. Cítil, jak odtikávají minuty. V jednom okamžiku se mu zdálo, že zaslechl, jak na něj Bobr volá, ale nechtěl se vracet bez pásky, a tak

jen zatroubil na starý klakson, který tu ležel na podlaze, dvakrát zmáčkl jeho popraskaný černý gumový měch a klakson udělal hlasité úuga-úuga, což by se určitě hrozně líbilo Dudditsovi.

Čím déle pásku hledal a nenacházel, tím důležitější mu její nalezení připadalo. Vyštrachal tu sice klubko provázku, ale jak byste, pro Boha živého, chtěli přivázat víko klozetu provázkem? A v jednom šupletu v kuchyni měli izolepu, tím si byl skoro jistý, jenže ta věc v záchodě se zdála pěkně silná, jako pořádně narostlá ryba, nebo něco takového. Izolepa prostě nestačila.

Jonesy stál vedle skútru, rozhlížel se pozornýma očima, rukama si projížděl ve vlasech (zapomněl si znovu natáhnout rukavice a byl tady už dost dlouho na to, aby ho začaly zábst prsty), vydechoval velké bílé oblaky páry.

„Kde sakra je?“ zeptal se nahlas a praštil pěstí do stolu. Tím převrátil komín malých krabiček s hřebíky a šroubky, a za nimi ležel tlustý kotouč izolační pásky. Musel se všude kolem ní dívat přinejmenším desetkrát.

Popadl ji, nacpal si ji do kapsy kabátu - aspoň ten si obléknout nezapomněl, přestože se zapínáním zipu se už nezdržoval - a obrátil se k odchodu. A právě v té chvíli zaslechl Bobra vykřiknout. Jeho volání před chvílí sem sotva dolehlo, zatímco tenhle výkřik slyšel Jonesy zcela jasně. Byl hlasitý, mohutný a plný bolesti. Jonesy vyrazil sprintem ke dveřím.

8 Mára Bobrovi vždycky říkala, že ho ta párátka jednou připraví o život, ale jistě by ji nikdy nenapadlo, že se to stane právě takhle. Jak tak seděl na zavřeném víku klozetu, zašátral Bobr v přední kapse montérek, aby si vyndal párátka ke žvýkání, jenže žádné nenašel - všechna byla rozsypaná po podlaze. Dvě nebo tři skončila sice mimo louže krve, jenže aby na ně dosáhl, musel by se trochu zvednout ze záchoda - nadzvednout se a předklonit.

Bobr začal uvažovat. Sed' pevně, řekl mu Jonesy, ale ta věc v záchodě byla teď už najisto pryč; vzala si příklad ze starých válečných filmů o ponorkách, kde se vždycky křičelo zanořit, zanořit! A i kdyby pryč nebyla, zvedne přece zadek jen na vteřinku. Kdyby ta věc vyskočila, Bobr vždycky stihne přenést váhu zpátky na víko a možná tím té potvůrce rovnou i přeláme vaz (za předpokladu, že nějaký má").

Toužebně se zahleděl na párátka. Tři nebo čtyři ležela tak blízko, že by se stačilo shýbnout a sebrat je, ale nebude si přece do pusy dávat párátka od krve, obzvláště když si představí, odkud ta krev pochází. Navíc tu bylo ještě něco. Ta legrační chlupatá plíseň, co rostla na krvi a ve spárách malty mezi dlaždičkami - viděl ji teď mnohem zřetelněji než dřív. Vyrašila už i na několika párátkách... ale ne na těch, co spadla mimo krev. Ta byla čistá a neposkvřněná, a jestli Bobr vůbec kdy v životě skutečně potřeboval cítit v ústech nějakou útěchu, kousek dřívka, které by mohl ožuzlávat, pak to bylo právě teď.

„Do háje práce,“ zamumlal tiše, předklonil se a natáhl ruku. Napjaté prsty dosáhly jen kousíček od nejbližšího čistého párátka. Napnul svaly na stehnech a zvedl zadek. Prsty sevřely párátka - a mám tě -, když v tom samém okamžiku cosi narazilo do zavřeného víka klozetu, narazilo to do něj děsivou silou, vymrštilo je to přímo do Bobrových nechráněných varlat a srazilo ho to na zem. Bobr v posledním zoufalém pokusu o udržení rovnováhy chňapl po sprchovém závěsu, ale ten se za doprovodu kovového chřestění kroužků utrl z tyče. Boty mu podklouzly v krvi a on se rozplácl na podlaze jako člověk vystřelený z katapultovacího sedadla. Slyšel, jak za ním znovu vyletělo záchodové víko a s ohlušující ranou řachlo do porcelánové nádrže, která tím nárazem praskla.

Na Bobrových zádech přistálo něco těžkého a vlhkého. Něco jako velký červ, nebo nějaký ocas, nebo svalnaté článkované chapadlo. Natáhlo se mu to mezi nohy a mocným sevřením krajty to stisklo už tak rozbolavělá varlata. Bobr vyvalil oči, nadzdvihl bradu (s obtisklou červenou mřížkou) z krvavých dlaždiček a zařval. Ta mokrá, chladná a těžká věc mu ležela roztažená od týla až ke kříži jako srolovaný dýchající koberec a teď začala horečně švitořit vysokým štěbetavým hláskem, který připomínal navztekanou opici.

Bobr znovu zařval, přeplazil se po břiše kus ke dveřím, pak se zvedl na všechny čtyři a pokusil se tu věc setřást. Svalnaté lano mezi jeho nohama znovu stisklo a Bobr i přes rozpitý závoj bolesti, která mu vystřelovala z genitálií, zaslechl tiché lupnutí.

Do prdele, pomyslel si. Kristovy boží banány, to byly asi moje koule.

S řevem, tváří zbrocenou potem, jazykem mňhající se v ústech jako šílený tanečník na diskotéce udělal Bobr jedinou věc, která ho v té chvíli napadala: převrátil se na záda a zkusil to ať-je-to-co-je-to rozdrtit zády o dlaždičky. Zašvitořilo mu to do ucha, že málem ohluchl, a začalo se to šíleně zmítat. Bobr chytil ocas smotaný mezi svýma nohama, svrchu hladký a holý, zesponu trnitý - jakoby opancéřovaný drobnými háčky ze splených chlupů. A mokrá. Voda? Krev? Oboje?

„Ááá! Aáá! Pusť, kurva!. Pusť, ty svině! Ježíši, můj pytel! Ježíši!“

Než se mu podařilo zasunout prsty pod ocas, pronikly mu ze strany do krku stovky jehliček. S výkřikem se obrátil zpátky na břicho, a pak byla ta věc najednou pryč. Bobr se pokusil vstát. Musel se podepřít rukama, protože v nohou neměl sílu, a dlaně mu neustále podkluzovaly. Kromě McCarthyho krve se teď podlaha koupelny topila ještě ve špinavé vodě z prasklé záchodové nádrže a dlaždičky se rázem proměnily v kluziště.

Když se konečně vyškrábal na nohy, spatřil, že zhruba v polovině otevřených dveří cosi visí. Vypadalo to jako nějaká zrudná lasička - bez nohou, zato s tlustým rudozlatým ocasem. Navíc neměla žádnou skutečnou hlavu, jen jakousi na pohled kluzkou uzlinu, z níž zíraly dvě černé lesknoucí se oči.

Spodní polovina uzliny se rozevřela a odhalila hnízdo zubů. Věc se vymrštila na Bobra jako had, uzlina šlehla kupředu, holý ocas zůstal omotaný kolem knoflíku dveří. Bobr zaječel a zvedl si ruku před obličej. Tři ze čtyř zdvižených prstů - všechny až na malíček - zmizely. Necítil žádnou bolest; nebo ji spíš přehlušila bolest z rozdrčených varlat. Zkusil o krok ustoupit, ale zadní stranou kolen narazil do mísy rozbitého klozetu. Neměl, kam by se schoval.

Tahle věc byla v něm? proletělo Bobrovi hlavou; měl čas právě na tuto jedinou myšlenku. Tohle bylo uvnitř v něm?

Potom to odmotalo ocas, nebo chapadlo, nebo co to bylo, a skočilo to na něj, na vršku rudimentální hlavy dvě necitelně vzteklé černé oči, spodní polovina těla posázená bezpočtem drobných kostěných jehliček. Kdesi nesmírně daleko, v nějakém jiném vesmíru, v němž možná dosud existoval normální, rozumný život, volal Jonesy jeho jméno, jenže volal pozdě, příliš pozdě.

Ta věc, která vylezla z McCarthyho, přistála Bobrovi s plesknutím na prsou. Páchla stejně jako McCarthyho větry - těžký puch oleje, éteru a metanu. Svalnatý bič spodní poloviny jejího těla se Bobrovi obtočil kolem pasu. Hlavička vystřelila kupředu a zuby se zařaly do Bobrova nosu.

Bobo se s řevem skácel dozadu na mísu. Když ta věc prve vyskočila ven, vyletělo víko společně s prkýnkem. Víko zůstalo opřené o prasklou nádrž, prkýnko se však sklopilo zpátky. Teď na ně Bobr dopadl, prosedl ho a zahučel zadkem do

mísy. Bez ustání při tom bušil pěstmi do té lasičky, která ho objímala kolem pasu a hryzala ho do tváře.

„Bobo! Bobo, co -“

Bobr ucítil, jak ta věc tuhne - skutečně ztuhla, jako když tvrdne penis. Sevření chapadla kolem jeho pasu se zpevnilo, a pak povolilo. Slabomyslná tvář s černýma očima se obrátila po zvuku Jonesyho hlasu a Bobrovi se podařilo prohlédnout kalným zrakem skrz krvavý závoj a přítele zahlédnout: Jonesy stál s pokleslou bradou mezi dveřmi, ve svěšené ruce kotouč izolační pásky (ta už nebude třeba, pomyslel si Bobr). Stál tam v šoku z toho, co spatřil, naprosto bezbranný, připravený jako další chod.

„Vypadni odsad', Jonesy!“ vykřikl Bobr. Hlas měl přidušený ústy plnými krve. Cítil, jak se ta věc připravuje ke skoku a objal její pulsující tělo, jako by to byla jeho milenka. „Vypadni! Zavři dveře! S-“ Spal to, chtěl ještě dodat. Zamkni to vevnitř, oba nás tu zamkni, spal to zaživa, já tady zůstanu sedět zadkem napresovanéj v hajzlu a budu to držet, a jestli ještě před smrtí ucítím, jak se ta mrcha peče, umřu šťastnej. Jenže ta věc se mu v náruči zmítala příliš velkou silou a ten vůl Jonesy tam pořád stál s rolí izolační pásky v ruce a pokleslou bradou a tvářil se zrovna jako Duddits, íkvé tykve a bez naděje, že se to někdy zlepší. Pak se ta věc otočila zpátky na Bobra, stáhla o trochu svou zakrnělou hlavičku bez uší a bez nosu, a než ta hlavička vyrazila vpřed a svět kolem naposledy vybuchl, stačil Bobrovi ještě kmitnout hlavou začátek úplně poslední myšlenky jeho života: Ztracený párátka, máma vždycky říkala -

Pak exploze červené a po ní černé a kdesi hrozně daleko jeho vlastní řev.

9Jonesy spatřil Bobra zapadlého zadkem do záchodu a na něm cosi, co vypadalo jako obrovský zlatočervený červ. Zavolal a ta věc k němu otočila hlavičku tvořenou pouze z černých žraločích očí a tlamy plné zubů. A cosi v těch zubech držela, cosi, co rozhodně, rozhodně nemohlo být znetvořeným zbytkem Bobrova nosu, ale pravděpodobně jím bylo.

Uteč! křikl v duchu sám na sebe, a pak: Zachraň ho! Zachraň Bobra!

Oba příkazy na něj působily úplně stejnou silou, což mělo za následek, že zůstal stát přimražený ve dveřích s pocitem, jako by vážil tisíc kilo. Ta věc v Bobrově náruči vydávala nějaké zvuky, takové zvláštní švitoření, které mu pronikalo do mozku a probouzelo v něm myšlenky na něco, něco, co se mu kdysi přihodilo, jen si nedokázal vzpomenout, co to bylo.

Pak na něj Bobr ze svého nešikovného posezu v záchodové míse křikl, ať odsad' vypadne, ať zavře dveře, a ta věc se obrátila po zvuku jeho hlasu, který jako by jí připomněl, že tu má ještě nedodělanou práci, na niž dočasně zapoměla, a tentokrát mu zaútočila na oči, přímo na oči, a Bobr se jen svíjel a řval a snažil se ji nepustit a ta věc švitořila a šveholila a hryzala a škubala ocasem, nebo co to měla, pevně obtočeným kolem Bobrova pasu, až mu úplně vykasala košili z montérek, a pak ten ocas sklouzl dolů po holé kůži a Bobrova chodidla sebou cukala na dlaždičkách a paty rozstříkávaly drobné spršky krve a na zdi sebou trhal jeho stín a ten zvláštní mech už teď rostl skoro všude, rostl tak příšerně rychle -

Jonesy viděl, jak se Bobr zaklonil v posledním záchvatu bolesti; viděl, jak ta věc povolila sevření a seskočila akorát včas, než Bobr vypadl z klozetu a horní polovinou těla se překotil do vany na McCarthyho, na našeho pana Aj-stojímť-u-dveří-a-tluku. Věc dopadla na podlahu, jediným mrsknutím se otočila - Kristovy rány, ta je ale rychlá - a vyrazila k němu. Jonesy o krok ustoupil a přibouchl dveře

koupelny těsně předtím, než do nich ta věc narazila s ducnutím navlas stejným, jako když prve zespondu vrážela do víka záchodu. A narazila takovou silou, že se dveře otřásly v pantech. Ve skulině nad podlahou se zamihotalo světlo, jak věc dopadla na dlaždičky a hned se nedočkavě začala plazit pryč, aby mohla za pár okamžiků narazit do dveří znovu. Jonesyho nejdřív napadlo, že doběhne pro židli a vrazí ji pod knoflík, jenže to byla naprostá pitomost, naprostá hovadina, vždyť ty dveře se otevírají dovnitř, ne ven. Otázka teď zněla, jestli ta věc chápe, jak funguje otevírání dveří, a jestli dosáhne na knoflík.

Jako by mu četla myšlenky - a kdo může říct, že to tak skutečně není? -, ozvalo se z opačné strany dveří zašoupání a Jonesy ucítil, jak se mu knoflík v dlani protáčí. Ať byla ta věc cokoli, měla nepředstavitelnou sílu. Jonesy dosud držel knoflík jen pravou rukou; teď přidal i levou. Následoval děsivý okamžik, kdy tlak na knoflík neustále rostl a Jonesy už si začínal myslet, že jím ta věc otočí i navzdory jeho zdvojenému sevření, a začala ho přepadat panika, málem se otočil a dal se na útěk.

Zastavilo ho však pomyšlení na to, jak rychlá ta věc je. Dohnala by mě dřív, než bych se dostal přes půlku místnosti, napadlo ho a hned se začal v koutku mysli vztekat, proč sakra vůbec musí být ten pokoj tak příšerně velký. Dohnala by mě, vyšplhala by mi po noze, a pak přímo -

Jonesy zdvojnásobil sílu, kterou držel knoflík dveří, až mu na předloktích a po stranách na krku vystoupily šlachy, rty se odhrnuly ze zaťatých zubů. A taky ho bolel bok. Ten prokletý bok, i kdyby se skutečně dal na útěk, ten bok by ho ještě víc zpomalil, a to jen kvůli tomu bývalému profesorovi, toho vůbec neměli pouštět za volant, kokota, vážně díky, ty vykopávko, a co když teď ty dveře neudrží a nebude moct utéct, co pak?

Nepochybně totéž, co se stalo Bobrovi. Drželo to Bobrův nos v zubech jako kus šašliku.

Jonesy se sténáním svíral knoflík. Tlak ještě chvíli rostl, ale pak pominul. Věc na druhé straně tenkých dřevěných dveří začala rozzlobeně brblat. Jonesy ucítil éterový zápach nemrznoucí kapaliny.

Jak se tam vlastně drží? Nemělo to přece žádné končetiny, aspoň si Jonesy žádných nevšiml, jen ten rudý ocas, tak jak -

Vtom z druhé strany dveří, podle zvuku přesně ve výšce jeho hlavy, zaslechl tichoucké chřup-chřup a rázem mu to bylo jasné. Drží se dřeva pomocí zubů. Ta představa bůhvíproč naplnila Jonesyho hrůzou. Vždyť ta věc byla uvnitř v McCarthym, o tom byl stoprocentně přesvědčený. Uvnitř v McCarthym a rostla tam jako obří tasemnice v nějakém hororu. Jako rakovina, jen navíc vyzbrojená zuby. A když dostatečně vyrostla, když byla připravená na větší a lepší sousta, dalo by se říct, prostě si prokousala cestu ven.

„Ne, to ne,“ hlesl Jonesy zdrceným, bezmála plačtivým hlasem.

Knoflík dveří se najednou začal otáčet na druhou stranu. Jonesy tam tu věc téměř viděl, na její straně dveří, přisátou ke dřevu vlastními zuby jako pijavice, ocas, nebo chapadlo zachycené kolem knoflíku jako smyčka na katově oprátce, a zabírá -

„Ne, ne, ne,“ vydechl Jonesy a vší silou se pověsil na knoflík. Málem už mu začínal prokluzovat. Cítil, jak mu po obličejí stéká pot a jak se mu potí i dlaně.

Přímo před jeho vyvalenýma, zděšenýma očima se ve dřevě objevila skupinka drobných hrbolků. V těch místech měla ta věc zahryznuté zuby a bez ustání se propracovávala stále hlouběji. Špičky už brzy proniknou skrz (samozřejmě v případě, že Jonesy do té doby nejdřív nepustí knoflík) a on se bude muset doslova dívat na tesáky, které jeho příteli vyrvaly nos z obličejí.

Ted' mu to konečně došlo: Bobo je mrtvý. Jeho kamarád Bobo.

„Tys ho zabila!“ vykřikl Jonesy na tu věc na druhé straně dveří. Hlas se mu třásl zármutkem i strachem. „Zabilas Bobra!“

Tváře měl jako v ohni, slzy, které po nich ted' začaly stékat, pálily ještě víc. Bobr v té své černé kožené bundě (To je ale zipů! divila se Dudditsova máma toho dne, kdy se s ní seznámili), Bobr na maturitním plesu, kde ožralý jak dogo tančí kozáčka, Bobr na Jonesyho a Carlině svatební hostině, kde Jonesyho objal a vzrušeně mu zašeptal do ucha: „Musíš bejt šťastnej, chlape. Musíš bejt šťastnej za nás za všechny.“ A to bylo poprvé, kdy si uvědomil, že Bobr šťastný není - o Henrym a Peteovi to věděl, u těch to bylo jasné, ale Bobo? A ted' byl Bobr po smrti, ležel půlkou těla ve vaně a půlkou těla mimo, beznosý tam ležel na panu Richardovi „Stojímt'-u-dveří-a-tluku“ McCarthym.

„Tys ho zabila, ty svině!“ vykřikl na hrbolky na dveřích - před chvílí jich bylo šest, ted' už devět, prdajs, dvanáct.

Jakoby zaskočen jeho vztekem, tlak na knoflík znovu ustal. Jonesy se rozčileně rozhlédl po něčem, co by mu mohlo pomoci, nic nespapal a sklopil zrak dolů. Tam ležel kotouč izolační pásky. Měl by být schopný se sehnout a sebrat ji, ale co pak? Na to, aby z ní kus odmotal by potřeboval obě ruce, obě ruce a zuby, aby ho pak odtrhl, a i kdyby mu na to ta věc poskytla dostatek času, k čemu by to všechno bylo, když stejně sotva dokázal udržet knoflík v klidu proti jejímu tlaku?

A ted' se knoflík začal znovu otáčet. Jonesy ho držel pevně, ale pomalu začínal být unavený, adrenalin ve svalech se začínal rozkládat a měnit se v olovo, taky dlaně měl mnohem kluzčí a ten puch - ten éterový puch byl ted' silnější a jaksí čistší, bez příměsí odpadů a plynů McCarthyho těla, a jak může být tak silný na téhle straně dveří? Jak může být tak silný, pokud se ne-

V té zbývající půlveřině, než tyčka spojující knoflík uvnitř v koupelně s tím tady venku praskla, si Jonesy stačil uvědomit, že se najednou sešerilo. I když jen o trochu. Jako by se mu někdo vplížil za záda a postavil se mezi něj a světlo, mezi něj a zadní dveře -

Tyčka praskla. Knoflík v Jonesyho dlani se uvolnil a dveře do koupelny se okamžitě trochu pootevřely, stahovány vahou té úhořovité věci, jež na nich visela. Jonesy vyjel a knoflík upustil. Dopadl na roli pásky a odskočil stranou.

Jonesy se obrátil k útěku a před sebou spatřil šedého muže.

Byl tu - bylo to tu - cizí, a přece Jonesymu cizí vůbec nepřipadal. Viděl jeho postavu ve stovkách „záhadologických“ televizních seriálů, na přední straně tisíců bulvárních plátků (těch, co na vás vyřvávají své tragikomické hrůznosti, když stojíte uvěznění v supermarketu ve frontě u kasy), ve filmech jako ET nebo Blízká setkání nebo Oheň v oblakách; pan Šedý, jako vystřižený z Akt X.

Všem fotografiím i filmům se podařilo zcela věrně vystihnout oči, ty obrovské černé oči, skoro stejné jako oči té věci, která si prohryzala cestu McCarthyho zadnicí, s ústy už to bylo jen tak tak - sotva patrná štěrbina, nic víc -, ovšem šedá kůže, ta visela ve volných záhybech a faldech jako kůže slona umírajícího věkem. Z vrásek vytékaly mdlé žlutobílé pramínky vazké tekutiny; stejná látka tekla jako slzy i z koutků těch bezvýrazných očí. Na podlaze se z ní tvořily loužičky, jejichž rozmazaná stopa vedla přes navažský koberec pod pavučinou snů dozadu ke kuchyňským dveřím, jimiž tvor vešel. Jak dlouho už tady pan Šedý je? Čekal snad venku a pozoroval Jonesyho, jak běží z garáže k zadním dveřím, se zbytečným kotoučem izolační pásky v ruce?

Nevěděl. Věděl jen to, že pan Šedý umírá a on se musí dostat kolem něj, protože ta věc v koupelně právě s těžkým žuchnutím dopadla na dlaždičky. A půjde

po něm.

Marcy, řekl pan Šedý.

Promluvil naprosto zřetelně, přestože štěrbinka úst se ani nepohnula. Jonesy to slovo zaslechl uvnitř v hlavě, přesně na tom samém místě, kde vždycky slychal Dudditsův pláč.

„Co chceš?“

Věc z koupelny se mu přeplazila přes nártu, ale Jonesy si jí sotva všiml. Sotva si všiml, jak se stočila do klubíčka mezi bosými chodidly bez prstů, chodidly šedého muže.

Prosím vás, přestaňte, řekl pan Šedý uvnitř v Jonesyho hlavě. To staré známé cvaknutí. Ba co víc, tohle byla nit. Někdy ji vidíte, někdy slyšíte, zrovna jako tehdy slyšel provinilé myšlenky Davida Defuniaka. Já to nevydržím, dejte mi injekci, kde je Marcy?

Toho dne mě hledala smrt, pomyslel si Jonesy. Minula mě nejdřív na ulici, pak i v nemocnici - i když jen o jeden nebo dva pokoje -, a od té doby po mně jde. A teď si mě našla.

Pak té věci pukla hlava, doslova vybuchla, a vypustila rudooranžový oblak částecek páchnoucích po éteru.

Jonesy je vdechl.

KAPITOLA OSMÁ

ROBERTA

Vlasy nyní již všechny šedivé, vdova v osmapadesáti (ale dosud titěrná ženuška, která ráda chodí v květovaných šatech, neboť tyhle věci se nikdy nezmění), seděla Dudditsova matka před televizí přizemního bytu v západní čtvrti Derry, kde teď se synem bydleli. Dům v Maple Lane po Alfieho smrti prodala. Mohla si dovolit si ho nechat - Alfie po sobě zanechal dost peněz, životní pojistka vynesla spoustu dalších a navrch tu byl ještě podíl ve společnosti zabývající se prodejem dovážených automobilových dílů, kterou v roce 1975 založil -, jenže jí ten dům připadal zbytečně velký a navíc nad i pod obývacím pokojem, v němž s Dudditsem trávili většinu času, příliš naplněný vzpomínkami. Nahoře byla ložnice, kde s Alfie spali a povídali si, sprádali plány a milovali se. Dole zas přijímací pokoj, kde si Duddits tolik odpolední a večerů hrál se svými kamarády. Roberte připadli jako kamarádi seslaní přímo z nebe, andělé s laskavými srdci a nevytváranými jazyky, kteří, například když začal Duddits používat slovo íša, snad skutečně očekávali, že jim uvěří, že se snaží vyslovit Míša, což je, jak hned dychtivě vysvětlovali, jméno Peteova nového štěněte. A ona samozřejmě předstírala, že jim to věří.

Příliš mnoho vzpomínek, příliš mnoho příznaků šťastnějších časů. Navíc začal Duddits stonat. Teď už byl nemocný dva roky a ani jeden z jeho přátel o tom nevěděl, protože za tu dobu ani jednou nepřijeli a ona neměla to srdce zvednout telefon a zavolat Bobrovi, který by obvolal ostatní.

Teď seděla před televizí, kde štáb regionálního zpravodajství konečně vzdal opakované vstupy do jejích odpoledních seriálů a přistoupil k vysílání nepřetržité relace. Roberta zděšeně a zároveň fascinovaně poslouchala, co se to tam na severu děje. Nejděsivější ze všeho bylo, že nikdo vlastně nevěděl, co přesně se tam děje, co je pravda a co jen řeči. V jedné zapadlé oblasti státu Maine asi sto padesát mil severně od Derry se ztratilo několik lovců, možná víc než deset. Tahle část byla poměrně jasná. Roberta si sice nebyla úplně jistá, ale měla dojem, že reportéři zmiňovali Jeffersonův trakt, kam jezdívali kluci lovit a vraceli se pak s krvavými historkami, jimž Duddits naslouchal s úžasem i hrůzou.

Zůstali ti lovci prostě jen odříznutí tou sněhovou bouří z Alerty, která oblastí právě procházela a zanechávala po sobě patnáct až dvacet centimetrů sněhu? Možná. Nikdo to nevěděl s jistotou, ale vypadalo to, že jedna čtyřčlenná skupinka, která lovila v Kineu, se opravdu někde ztratila. Jejich fotografie se co chvíli objevovaly na obrazovce a k tomu vážným hlasem pronášená jména: Otis, Roper, McCarthy, Shueová.

Pohřešovaní lovci pochopitelně sami o sobě neměli takovou důležitost, aby se kvůli nim přerušily odpolední seriálové limonády, byly tu však další věci. Lidé zahlédli na obloze podivná různobarevná světla. Dva lovci z Millinocketu, kteří se z Kinea vrátili přede dvěma dny, prohlašovali, že viděli velký předmět doutníkového tvaru, jenž se vznášel nad elektrickým vedením v lesním průseku. Stroj neměl žádné rotory ani jiný viditelný pohon. Prostě tam jen visel asi pět metrů nad dráty a vydával hluboké hučení, které člověku rezonovalo až v kostech. A jak se zdá, tak i v zubech. Oběma lovcům jich vypadalo hned několik, a když otevřeli ústa, aby ukázali díry, Roberta si pomyslela, že ani ten zbytek nejspíš nedrží v dásních moc

pevně. Lovci jeli ve starém Chevy Pickupu, ale když se pokusili přijet blíž, aby si tu věc lépe prohlédli, chcipl jim motor. Jeden z mužů s sebou měl náramkové hodinky napájené baterií, které ještě asi tři hodiny po události běžely pozpátku, než se zastavily docela (starým dobrým natahovacím hodinkám druhého muže se nestalo nic). Podle reportéra vidělo v průběhu minulého týdne neidentifikované létající objekty - některé doutníkového tvaru, jiné klasicky talířovité - ještě několik dalších lovců i místních obyvatel. Ve vojenském slangu se prý podobné záplavě záhadných vidění říká „masová nervóza“.

Pohřešovaní lovci, UFO. Pikantní zprávy, jaké by obvykle jisté zahajovaly zpravodajský blok Živě o šesté („Co se děje u vás doma! Nejnovější informace z vašeho města a našeho státu!“), teď se však začínalo ukazovat, že je toho ještě víc. Že je to ještě horší. Dosud jen samé nepodložené zvěsti, jistě, a Roberta se v duchu modlila, aby se ukázaly jako nepravdivé, ale zároveň natolik znepokojující, že ji tu u televize držely už skoro dvě hodiny, během nichž vypila nadmíru kávy a rostla v ní nervozita.

Nejděsivější z těch zvěstí se točily kolem zpráv, že hluboko v lesích, nedaleko místa, kde ti dva lovci viděli onen doutníkový předmět vznášející se nad vedením, cosi havarovalo. Stejně zneklidňující dojem vyvolávalo i oznámení, že na značnou část okresu Aroostook, zhruba dvě stě čtverečních mil, převážně ve vlastnictví papírenských závodů a státu, byla uvalena karanténa.

Na základně Letecké národní gardy v Bangoru k reportérům krátce promluvil vysoký, bledý muž s daleko od sebe posazenými očima (stál před cedulí s nápisem domov maniaků) a řekl, že žádná z oněch zvěstí se nezakládá na pravdě, ale „několik kontroverzních hlášení“ se ještě prověřuje. Na titulku pod ním stálo prostě jen ABRAHAM kurtz. Roberta nedokázala posoudit, jakou má hodnotu ani jestli to vůbec skutečně je příslušník armády. Měl na sobě jen prostou zelenou kombinézu a na ní nic než několik zipů. Pokud mu byla zima - což se zdálo dost pravděpodobné, když byl oblečený takhle nalahko -, nedal to na sobě znát. Ve velkých, bílými řasami rámovaných očích měl cosi, co se Robertě ani trochu nelíbilo. Připadaly jí jako oči lháře.

„Můžete alespoň potvrdit, že ten havarovaný stroj není mimoamerického ani... ani mimozemského původu?“ zeptal se jeden reportér. Měl poměrně mladý hlas.

„ET volá domů,“ řekl Kurtz a rozesmál se. Většina reportérů se rozesmála s ním a snad nikdo kromě Roberty, která vše sledovala ze svého bytu v západním Derry, si neuvědomil, že tím přece vůbec neodpověděl na položenou otázku.

„Můžete potvrdit, že na oblast Jeffersonova traktu není uvalena karanténa?“ zeptal se další reportér.

„To v současné chvíli nemohu ani potvrdit, ani vyvrátit,“ řekl Kurtz. „Bereme tuto záležitost velice vážně. Dolary z vašich daní dnes tvrdě pracují, dámy a pánové.“ Potom zamířil k vrtulníku s velkými bílými písmeny ANG na boku, jemuž se zvolna roztáčely rotory.

Příspěvek byl podle televizního hlasatele pořizen v 9:45 dopoledne. Další reportáž - roztřesené záběry z ruční videokamery – pocházela z cessny pronajaté štábem Channel 9 News k přeletu nad Jeffersonovým traktem. Letadlo sebou házelo ve větrných proudech a navíc hustě sněžilo, i když přece jen ne tak hustě, aby chumelenice zakryla výhled na dva vrtulníky, které doprovázely cessnu každý po jednom boku jako obří hnědé vážky. Hlas ve vysílačce byl tak zastřený, že si Roberta musela přečíst jeho přepis běžící žlutými písmeny ve spodní části obrazovky: „Tato oblast je dočasně zapovězená. Musíte se vrátit zpět, odkud jste

přiletěli. Opakuji tato oblast je dočasně zapovězená. Vraťte se zpět."

Znamená zapovězená totéž jako v karanténě? Roberta Cavellová se domnívala, že ano, ovšem bylo jí jasné, že lidé jako ten Kurtz se z podobných slovních hrátek dokážou vždycky vyvléknout. Na obou doprovodných vrtulnících byla jasně čitelná tři písmena: ANG. Jeden z nich klidně mohl být ten, s nímž odletěl k severu Abraham Kurtz.

Pilot cessny: „Na čí rozkaz tato operace probíhá?"

Vysílačka: „Vraťte se zpět, cessno, jinak vás k tomu budeme muset přinutit."

Cessna se tedy obrátila. Stejně už jí docházelo palivo, oznámil televizní hlasatel, jako by se tím všechno vysvětlovalo. Od té chvíle pod hlavičkou nejčerstvějších zpráv už jen stále dokola omílali totéž. Korespondenti hlavních zpravodajských kanálů už byli pravděpodobně na cestě.

Zrovna se zvedala, že televizi vypne - už z ní začínala být nervózní -, když zaslechla Dudditsův výkřik. Robertě se na okamžik zastavilo srdce v hrudi, načež se rozběhlo dvojnásobným tempem. Jak se honem otočila, narazila křesílkem od firmy La-Z-Boy, které zdědila po Alfiem, do stolku a převrhla hrnek s kávou. Ta okamžitě promáčela televizní program a herce ze seriálu Rodina Sopranů utopila v hnědé kaluži.

Po výkřiku následoval hlasitý, hysterický pláč, vzlykot dítěte. Jenže takový byl prostě Duddits - třicítka oslavil už bůhví kdy, a přece zemře jako dítě, patrně dlouho předtím, než se dočká čtyřicátin.

Chvíli zůstala na místě jako zkamenělá. Ale nakonec se přece jen pohnula, s tichým přáním, aby tu s ní byl Alfie... nebo ještě lépe některý z chlapců. I když to samozřejmě dávno žádní chlapi nebyli; jen Duddits zůstal malým klukem; Downův syndrom ho proměnil v Petra Pana a on brzy zemře v Nikdyzemi.

„Už běžím, Duddie!" zavolala a skutečně se chodbou do zadní ložnice skoro rozběhla, jen kdyby se necítila tak stará, kdyby jí srdce pod žebry nebylo jako splašené, kdyby ji v bocích netrápila artritida. Kdepak, na ni žádná Nikdyzemě nečeká.

„Maminka už běží!"

Vzlykal a vzlykal, jako by mu právě puklo srdce. Rozplakal se i tehdy, když si poprvé všiml, že mu po čistění zubů krvácejí dásně, ale nikdy nekřičel a bylo to už pěkných pár let, co naposledy brečel takhle, kdy vám jeho vzlykání pronikalo do hlavy a zavrtávalo se vám přímo do mozku.

„Copak je, Duddie?"

Vřítla se do pokoje a pohlédla na něj, natolik přesvědčená, že určitě krvácí, že v prvním okamžiku skutečně viděla krev. Ale ne, byl tu jen Duddits, kýval se na své zalomené nemocniční posteli zepředu dozadu a tváře měl mokré od slz. Jeho oči byly stále stejně výrazně zelené, ale zbytek barvy jako by z něj vyprchal. Také vlasy měl pryč, ty kouzelné blondáté vlasy, které jí připomínaly mladého Arta Garfunkla. V slabém zimním světle, jež dovnitř pronikalo oknem, se mu leskla pleš, stejně jako se leskly lahvičky vyrovnané na stolku vedle postele (prášky proti infekci, prášky proti bolesti, ale žádné prášky, které by dokázaly zarazit to, co se s ním děje, nebo to aspoň zpomalit), stejně jako se leskl stojan kapačky postavený před stolkem.

Neviděla však nic, co by bylo v nepořádku. Nic, co by vysvětlovalo onen bezmála groteskní výraz bolesti v jeho tváři.

Posadila se vedle něj, vzala jeho neklidně sebou cloumající hlavu a přitáhla si ji na prsa. Dokonce i teď, v okamžiku takového rozrušení, měl studenou kůži; vyčerpaná, zmírající krev nedokázala vehnat do tváře žádný žár. Vzpomněla si, jak kdysi dávno, ještě na střední škole, četla Drákulu, vybavila si ten příjemný strach,

který mnoho ze své příjemnosti ztratil v okamžiku, kdy si vlezla do postele, zhasla světlo a místnost byla najednou plná stínů. Vzpomněla si, jak byla tehdy šťastná, že žádní skuteční upíři neexistují. Jenže dnes věděla, že je to trochu jinak. Příkladně jeden totiž existoval a byl mnohem děsivější než jakýkoli transylvánský hrabě; nejmenoval se Drákula, ale leukémie, a neexistoval kolík, který byste mu mohli vrazit do srdce.

„Dudditsi, Duddie, broučku, copak se stalo?“

A on, s hlavou položenou na jejích prsou, vzlykl odpověď, při níž zapomněla na všechno, co se možná dělo, nebo možná taky nedělo nahoře v Jeffersonově traktu, po celém těle ji zamrazilo a naskočila jí husí kůže. „Oboe etvý! Oboe etvý! Amíí, Oboe etvý!“ Nepotřebovala ho žádat, aby to zopakoval nebo vyslovil zřetelněji; poslouchala ho celý život, a tak mu dobře rozuměla:

Bohr je mrtvý! Bohr je mrtvý! Mami, Bohr je mrtvý!

KAPITOLA DEVÁTÁ

PETE A BECKY

1 Pete ležel ve sněhem zapadané vyježděné koleji, kam se před chvílí skácel, a řval, dokud mu stačil dech, a pak tam zůstal ležet jen tak a snažil se překonat ta ukrutná muka, přijít na nějaký způsob, jak je donutit k ústupu. Ale nedokázal to. Tahle agónie, blitzkrieg bolesti, se k ničemu donutit nenechala. Až dosud netušil, že na světě vůbec taková bolest existuje - kdyby to byl věděl, zůstal by s tou ženskou. S Marcy, i když Marcy se vlastně nejmenovala. Už skoro věděl, jak se jmenuje, ale copak na tom teď záleží? On byl momentálně v mnohem větším průšvihů než ona. Bolest mu vystřelovala z kolene v prudkých, žhavých křečích.

Ležel na cestě, celý se třásl, vedle sebe igelitovou tašku. DĚKUJEME, že NAKUPUJETE právě u NÁS! Pete se k ní natáhl, aby se podíval, jestli v ní zůstala aspoň jedna láhev nerozbitá, ale jakmile trochu pohnul nohou, z kolene vytryskl mocný proud bolesti, vedle něhož všechny předchozí vypadaly jako pouhá píchnutí. Pete znovu zařval a omdlel.

2 Když zase přišel k sobě, neměl ponětí, jak dlouho byl mimo - podle světla odhadl, že to moc dlouho trvat nemohlo, ale chodidla měl přesto celá prokřehlá a ruce na tom byly navzdory rukavicím podobně.

Ležel částečně obrácený na bok, taška s pivem se válela vedle v umrzající kaluži jantarového rozbředlého sněhu. Bolest v kolenu trochu otupěla - možná koleno taky prokřehlo a znecitlivělo - a kromě toho zjistil, že je opět schopný přemýšlet. Což bylo jediné dobře, protože se dostal do pořádné šlamastyky. Musel se vrátit k přístřešku a k ohni a musel se tam vrátit docela sám, bez cizí pomoci. Kdyby prostě jen zůstal ležet tady a čekal by na Henryho se skútrem, našel by ho tu Henry nespíš zamrzlého v kusu ledu - a vedle něj tašku s rozmlácenými flaškami od piva, díky, žeš nakoupil právě u nás, ožralo vypatlanej, mnohokrát díky. Navíc musel myslet na tu ženskou. Vždyť ona by mohla umrznout taky, a jen proto, že se Pete Moore nedokázal obejít bez svých piváků.

S odporem pohlédl na tašku. Nemohl ji hodit nikam do lesa; nemohl riskovat, že znovu probudí koleno. Tak ji jen zahrabal do sněhu, jako po sobě pes zahrabe vlastní lejno, a začal se plazit.

Koleno nakonec vůbec nebylo tak otupělé, jak se zdálo. Pete se podepíral lokty a odpichoval se zdravou nohou, zuby zaťaté, vlasy spadené do očí. Lesní zvěř už nikde neviděl; hromadný úprk se přehnal a zůstal tu jen on sám - on, jeho namáhavé oddechování a tlumené zasténání pokaždé, když koleno narazilo do země. Cítil, jak mu po pažích a po zádech stéká pot, ale chodidla i dlaně zůstávaly nadále necitlivé.

Snad by to byl vzdal, ale zhruba v polovině cesty přes rovinku zahlédl ohýnek, který s Henrym společně zapálili. Hořel sice o poznání slaběji, ale přece jen pořád hořel. Pete se začal plazit přímo k němu a pokaždé, když narazil kolenem do

země, až z něj vyšlehl nový proud bolesti, snažil si ji v mysli představovat jako oranžové plameny ohýnku. Chtěl se k němu dostat. Každý pohyb znamenal hotová pekelná muka, ale chtěl se tam dostat, chtěl a chtěl. V žádném případě netoužil umrznout ve sněhu.

„Já to dokážu, Becky," zamumlal. „Já to dokážu, Becky." Vyslovil její jméno aspoň pětkrát, než si vůbec uvědomil, že ho říká.

V jednom okamžiku se na chvíli zastavil, aby se mrkl na hodinky, a zamračil se. Ukazovaly jedenáct čtyřicet pět, což byla naprostá kravina

- vzpomínal si, že se na ně díval, než se vydal nazpátek ke scoutu, a tehdy

na nich bylo dvanáct dvacet. O něco podrobnější pohled odhalil zdroj toho zmatku. Hodinky běžely pozpátku, vteřinová ručička se pohybovala cukavými, nepravidelnými přískoky opačným směrem, než měla. Takřka bez zájmu ji sledoval. Dávno ztratil schopnost podobné drobné výstřednosti náležitě ocenit. Dokonce ani kolenu už nevěnoval tolik pozornosti.

Byla mu hrozná zima a začal se nekontrolovatelně třást po celém těle. Přesto se pomocí loktů a rychle se unavující zdravé nohy sunul stále dál, jen aby už měl těch posledních padesát metrů ke zkomírajícímu ohni za sebou.

Žena už nebyla na plachtě. Ležela teď na opačné straně ohniště, jako by se doplázila ke zbývajícímu dřevu, a pak zkolabovala.

„Ahoj, zlato, jsem doma," vydechl Pete. „Měl jsem cestou drobet problémy s kolenem, ale už jsem zpátky. A za to koleno stejně můžeš ty, Becky, takže si nestěžuj, jasný? Becky, jmenuješ se tak, ne?"

Možná, ale neodpověděla. Prostě tam jen ležela a zírala před sebe. Stále viděl jen jedno z jejích očí, ale nedokázal si vzpomenout, jestli je to to samé jako předtím. A nenahánělo mu teď až takovou hrůzu, i když to bylo možná tím, že si musel dělat starosti se spoustou jiných věcí. Například s ohněm. Už pomalu vyhasínal, ale stačil se pod ním vytvořit dostatečný podklad žhavých uhlíků a Pete měl dojem, že se stihl vrátit včas. Přiložíme na něj trochu dřeva, pořádně ho rozfajrujeme, a pak se v klidu natáhneme vedle naší lásky Becky (jenom hlavně proti větru, proboha). Počkáme, až se ukáže Henry. Nebude to ostatně poprvé, kdy za něj Henry bude muset tahat horké kaštany z ohně.

Pete se plazil k ženě a nevelké hraničce dřeva za jejími zády, a když se dostal dostatečně blízko - dostatečně blízko na to, aby znovu nasál ten éterový chemický zápach -, pochopil, proč ho její pohled už neznepokojuje. Veškerá znepokojivost se z něj totiž vytratila. Všechno se z něj vytratilo. Dovlekla se na druhou stranu ohniště a tady vypustila duši. Na sněhu kolem jejího pasu a boků ležel umrzlý temně rudý škraloup.

Pete se na okamžik zarazil, zvedl se na rozbolavělých pažích a prohlížel si ji, ale ať živá, nebo mrtvá, nezajímala ho v podstatě o nic víc než ty pozpátku běžící hodinky. Teď měl na mysli jen to, jak co nejdříve přiložit dřevo na oheň a trochu se zahřát. Na hloubání o ní bude dost času později. Třeba někdy za měsíc, až už bude pohodlně sedět u sebe doma v obýváku, koleno v gypsu a v ruce šálek horkého kafe.

Konečně se propracoval k dřevu. Zbývaly jen čtyři větve, ale byly to vážně kusy. Než ty shoří, bude Henry určitě zpátky, a než pojedje dál pro pomoc, jistě nasbírá další. Starý dobrý Henry. Sice pořád nosil ty přitroublé kostěné brýle, dokonce i dnes, v době kontaktních čoček a laserové chirurgie, ale člověk se na něj mohl ve všem spolehnout.

Peteovy myšlenky začaly bloudit zpátky ke scoutu, k tomu, jak se vsoukal dovnitř a ucítil tam kolínskou, kterou Henry ve skutečnosti už kolik dní nepoužil,

ale Pete je včas zarazil. Kampak, kampak? Nikam se nepůjde. Copak vzpomínáním se něco vyřeší? Ne, už žádná přízračná kolínská, žádný Duddits. Ani kravál, ani hraní. Toho už bylo pro dnešek až dost.

Přiložil na oheň postupně všechny větve, opatrně a neobratně jednou rukou, sykal při tom bolestí v koleni, ale i tak se těšil z jisker, které v oblaku zavířily jako hejno svatojánských mušek a následně pod nakloněným plechovým stropem přístřešku pozhasínaly.

Henry se vrátí každou chvíli. Na to se musel upnout. Jenom se dívat, jak se oheň rozrůstá, a držet se téhle myšlenky.

Ne, nevrátí se. Protože v Díře ve zdi se stal příšerný malér. Má to co do činění s -

„Rickem," vydechl s pohledem upřeným do plamenů, jež právě začaly olizovat nové dřevo. Brzy se jím nakrmí a vyrostou.

Pomocí zubů si stáhl rukavice a podržel ruce v teple ohně. Řezná rána na polštářku pravé dlaně, kterou se opřel o rozbitou láhev, byla dlouhá a hluboká. No tak mu tam zůstane jizva, a co? Co je to jedna jizva mezi přáteli? A oni přece byli přátelé, nebo ne? Jo, byli. Stará parta z Kansas Street, Šarlatoví piráti s umělohmotnými meči a paprskometry z Hvězdných válek na baterky. Jednou se jim podařil vážně hrdinský kousek -vlastně dvakrát, pokud počítáme i tu Rinkenhauerovic holku. Tehdy dokonce otiskli jejich fotky v novinách, tak co na tom, že bude mít pár jizev? A co na tom, že jednou možná -jenom možná - někoho zabili? Protože pokud vůbec kdy někdo zasluhoval smrt -

Ale ne, nehodlal sklouznout ani k těmhle vzpomínkám. Ani omylem, zlato.

Přesto právě teď viděl nit. Ať se mu to líbilo, nebo ne, viděl nit a viděl ji mnohem jasněji než za celá léta. V prvé řadě viděl Bobra... a taky ho slyšel. Uvnitř, přímo uprostřed hlavy.

Jonesy? Jsi tam, chlape?

„Hlavně nevstávej, Bobo," zašeptal Pete. Sledoval, jak plameny praskají a mohutní. Z ohně už se šířil pořádný žár, hnal mu teplo do tváře, probouzel v něm ospalost. „Zůstaň, kde jsi, a nehýbej se. Prostě jen... vždyť víš, prostě jen sed' pevně."

Co má tohle všechno znamenat? Co je to za hatla-patlanici? jak sám Bobo někdy říkal, když byli ještě malí; fráze, která vlastně nic určitého neznamovala, ale tehdy se jim líbila. Pete cítil, že by se to mohl dozvědět, kdyby chtěl, nit byla dostatečně jasná. Před očima se mu mihl pohled na modré dlaždičky, průsvitný modrý sprchový závěs, výraznou oranžovou čepici - Rickovu čepici. McCarthyho čepici, čepici našeho pana Stojímť-u-dveří-a-tluku - a cítil, že by mohl vidět i zbytek, kdyby chtěl. Netušil, jestli je to budoucnost, minulost, nebo přítomnost, která se děje právě v této minutě, ale mohl ji mít, pokud by chtěl, pokud by -

„Nechci," prohlásil a odsunul celou tu věc stranou.

Na zemi zbývalo ještě pár nevelkých větviček. Pete jimi přikrmil oheň a pohlédl na tu ženu. Otevřené oko už v sobě nemělo žádnou hrozbu. Bylo kalné, stejně jako se zakalí oko jelena, když ho zastřelíte. A všechna ta krev kolem ní... patrně vykrvácela. Něco uvnitř v ní asi prasklo. Musela to být setsakra šlupka. Možná věděla, že se to blíží, a tak si sedla tam doprostřed cesty, protože si chtěla být jistá, že si jí každý, kdo by snad jel kolem, všimne. Všimli si jí, o to nic, ale koukněte, jak to dopadlo. Chudák ženská.

Pete se převrátil na levý bok, pomaličku, až dosáhl na plachtu. Pak se opět začal plazit vpřed. Nejdřív jí posloužila jako provizorní saně; teď jí poslouží jako provizorní rubáš. „Mrzí mě to," řekl. „Becky, nebo jak se jmenuješ, vážně mě to

mrzí. Ale stejně bych ti nepomohl, i kdybych tu zůstal, víš; sakra, nejsem přece doktor, já prodávám auta, chápeš? Stejně jsi -"

- to měla od začátku spočítaný chtěl tu větu dokončit, ale jakmile ji teď spatřil zezadu, slova mu uvízla v hrdle. Až dosud tam neviděl, protože na to byl příliš daleko a ona zemřela na boku, čelem k ohni. Zadek džínů měla protržený, jako by konečně přestala s prdáním plynů a přešla na dynamit. Potrhané cáry džínoviny se třepotaly ve vánku. Stejně tak se třepotaly i zbytky prádla, jež měla oblečené vespod, přinejmenším dvoje kalhotky - jedny bílé bavlněné, druhé růžové hedvábné. A na obou nohavicích džínů i na zádech bundy jí něco rostlo. Vypadalo to jako plíseň, nebo nějaký druh houby. Bylo to rudozlaté, i když to mohl být jen odraz světla od ohně.

Něco z ní vylezlo. Něco -

Jo. Něco. A právě teď mě to pozoruje.

Pete se zadíval do lesa. Nic. Povodeň zvířat docela vyschla. Byl sám.

Ale kdepak, nejsem.

Ne, nebyl. Něco tu bylo s ním, něco, čemu se v tom chladu vůbec nedařilo, něco, co dávalo přednost teplým, vlhkým místům. Jenže -

Jenže už to moc vyrostlo. A došla tomu potrava.

„Jsi tam?“

Pete si vždycky myslel, že při podobném volání do prázdna si člověk musí připadat jako blázen, ale nebyla to pravda. Pokud si nějak připadal, tak ještě vystrašenější než dřív.

Zrak se mu upnul na hrubou stopu tvořenou tou zvláštní plísní. Táhla se od Becky -jo, byla to Becky, určitě, tak beckynovitá Becky, jak jen Becky může být - a kolem rohu přístřešku. O chvíli později Pete zaslechl odporný škrábavý zvuk, jako by se cosi sunulo po plechové střeše. Natáhl krk a snažil se spatřit, odkud to škrábání přichází.

„Jdi pryč," zašeptal. „Jdi pryč a nech mě na pokoji. Jsem... jsem už tak vyřízenej."

Ozvalo se další krátké zaškrábání, jak se ta věc sunula dál po plechu. Ano, byl vyřízenej. Ale kromě toho byl bohužel taky potrava. Ta věc tam nahoře znovu zaškrábala. Pete měl dojem, že moc dlouho čekat nebude, možná ani moc čekat nemohla, rozhodně ne tam nahoře; musela si tam připadat jako gekon v ledničce. Každou chvíli sem na něj spadne. A v té chvíli si uvědomil další hroznou věc: tolik se upnul jen a jen na pivo, že zapomněl přinést pušku. Zatraceně.

V prvním okamžiku měl nutkání zalézt co nejdál pod přístřešek, ale to by mohla být chyba, podobně jako vběhnout do slepé uličky. Místo toho popadl trčící konec jedné z větví, které právě přiložil na oheň. Nevytáhl ji však ven, zatím ne, jen ji trochu uvolnil zpod ostatních. Druhý konec živě plápolal. „Tak pojď," zavolal na plechovou střechu. „Máš to ráda horký? Něco horkýho bych tu pro tebe měl. Jen si pro to pojď. Je to ňamka, uvidíš."

Nic. Tedy aspoň ze střechy. Za zády se mu ozvalo tlumené žuchnutí, jak z jedné borovice spadl sníh, protože spodní větve už neunesly své břemeno. Peteova ruka se sevřela na provizorní pochodni a trochu ji nazdvihla z ohně. Pak ji nechal dopadnou nazpět, čímž rozvířil drobné mračno jisker. „Tak pojď, ty děvko. Jsem celej žhavej a čekám jenom na tebe."

Nic. Ale bylo to tam nahoře. A nemohlo to moc dlouho otálet, tím si byl jistý. Přijde to brzy.

3

Čas plynul. Pete však neměl tušení, jak rychle; hodinky už to vzdaly docela. Myšlenky se mu chvílemi zaostřovaly, podobně jako kdysi, když si spolu s ostatními hrál s Dudditsem (přestože postupem doby, jak oni stárli, zatímco Duddits zůstával pořád stejný, k tomu docházelo stále řidčeji - jako by jejich měnicí se mozky a těla přicházely o schopnost přijímat Dudditsovy zvláštní signály). Bylo to jako tehdy, ale ne úplně jako tehdy. Snad v tom bylo i něco nového. Možná to dokonce mělo nějakou spojitost s těmi světly na obloze. Věděl, že Bobr je po smrti a že Jonesymu se nejspíš přihodilo něco hrozného, jen nevěděl co přesně.

Ale ať se stalo cokoli, měl Pete dojem, že o tom ví i Henry, přestože úplně jistý si tím nebyl; Henry byl zavřený hluboko ve vlastní hlavě a myslel si K Banburskému kříži, k Banburskému kříži, na houpacím koni Henry Devlin míří.

Větev rychle hořela, plameny se stále blížily k jeho ruce a Petea napadlo, co asi bude dělat, jestli větev uhoří tak, že už mu nebude k ničemu, co když ta věc tam nahoře přece jen vydrží čekat déle než on. A pak se mu v hlavě vynořila nová myšlenka, jasná jako slunce a zarudlá panikou. Okamžitě mu vyplnila celý mozek a on ji začal vykřikovat nahlas. Přehlušil tím škrábání té věci tam na střeše, která se právě začala hbitě sunout po nakloněném plechu.

„Prosím, neublížujte nám! Ne nous blessez pas!“

Jenže oni jim stejně ublíží, stejně jim ublíží, protože... proč?

Protože, chlapci, tohle nejsou žádní bezmocní malí ET, kteří by jen čekali, až jim někdo vrazí do ruky telefonní kartu, aby mohli zavolat domů, oni jsou nemoc. Jsou rakovina! A my, chlapci, my jsme jedna velká žhavá radioaktivní injekce chemoterapie. Slyšíte, co vám povídám, chlapci?

Pete nevěděl, jestli ho slyší oni, ti chlapci, k nimž hlas promlouval, ale on ho slyšel zcela určitě. Přicházeli, chlapci přicházeli, Šarlatoví piráti přicházeli a žádné prosby na světě je nemohou zastavit. A oni přesto dál prosili a Pete prosil s nimi.

„Prosím, neublížujte nám! Prosím! S'il vous plait! Ne nous blessez pas! Ne nous faites pas mal, nous sommes sans défense!“ Teď už plačtivě. „Prosím! Pro lásku boží jsme bezmocní!“

Potom v mysli spatřil ruku, psí lejno, vzlykajícího, téměř nahého chlapce. Po celou tu dobu se ta věc na střeše pohybovala, umírala, ale nebyla úplně bezmocná, byla hloupá, ale ne úplně hloupá, přesouvala se Peteovi do zad, zatímco on stále křičel, zatímco ležel na boku vedle té mrtvé ženské a poslouchal, jak kdesi začíná apokalyptický masakr.

Rakovina, řekl ten muž s bílými řasami.

„Prosím!“ vykřikl. „Prosím, jsme bezmocní!“

Jenže ať už to byla pravda, nebo lež, bylo příliš pozdě.

4

Sněžný skútr bez zpomalení prosvístěl kolem Henryho úkrytu a vrčení motoru se teď vzdalovalo k západu. Už bylo bezpečné vylézt ven, ale Henry nevyšel. Nemohl vylézt. Inteligence, která obsadila Jonesyho mysl, si ho nevšimla, buď proto, že její pozornost upoutalo něco jiného, nebo proto, že Jonesy jistým způsobem-že možná stále jistým způsobem -

Ale ne. Představa, že by uvnitř toho hrůzného mraku mohlo zůstat cokoli z Jonesyho, byla pouze vytouženým snem.

A teď, když ta věc zmizela - nebo se aspoň vzdálila -, nastoupily na její místo hlasy. Vyplnily Henrymu hlavu, svým žvatláním ho přiváděly k šílenství,

podobně jako ho k šílenství přiváděl Dudditsův pláč, přinejmenším do puberty, která udělala většinu z toho přítrž. Jeden z hlasů patřil nějakému muži, který říkal cosi o houbě

(brzy odumírá, pokud se nedostane na živého hostitele)

a pak zas něco o telefonní kartě a... o chemoterapii? Ano, mluvil o velké žhavé radioaktivní injekci. Hlas blázna, pomyslel si Henry. Bůh ví, že jich léčil dost na to, aby to dokázal posoudit.

Ostatní hlasy ho však přiměly zapochybovat o svém vlastním zdravém rozumu. Neznal je všechny, ale některé poznával zcela jasně: Walter Cronkite, Bugs Bunny, Jack Webb, Jimmy Carter, žena, která mu připomínala Margaret Thatcherovou. Chvíli ty hlasy mluvily anglicky, chvíli francouzsky.

„Il n'y a pas d'infection ici," řekl Henry, a pak se rozbřečel. Samotného jej překvapilo a potěšilo, že má v srdci dosud slzy, protože se domníval, že mu z něj už všechny slzy i všechn smích - skutečný smích - dávno vyprchaly. Slzy hrůzy, slzy lítosti, slzy, které otevíraly zkamenělou slupku posedlosti sebou samým a trhaly na kusy tvrdou skálu uvnitř. „Není tu žádná infekce, prosím, proboha přestaňte, ne, ne, nous sommes sans defense, NOUS SOMMES SANS -"

Pak začal na západě řádit lidský hrom a Henry si přitiskl dlaně ke spánkům, neboť se mu zdálo, že mu ty výkřiky a bolest snad roztrhnou hlavu. Ti parchanti -

5 Ti parchanti je masakrovali. Pete seděl u ohně a vůbec nevnímal bolestivé křeče v rozbitém koleni, neuvědomoval si, že si hořící větev z ohniště drží těsně u spánku. Ani výkřiky uvnitř v hlavě nedokázaly přehlušit rachot kulometů na západě, velkých kulometů, padesátek. Teď se začaly výkřiky - prosím, neublížujte nám, jsme bezbranní, není tu žádná infekce - slévat v panice; nezabíralo to, nic už ani nemohlo zabrat, bylo rozhodnuto.

Vtom upoutal Peteovu pozornost jakýsi pohyb, takže se obrátil právě v okamžiku, kdy na něj ta věc ze střechy zaútočila. Ještě nejasně zahlédl štíhlé, lasičkovité tělo, které jako by se místo pomocí nohou pohybovalo za pomoci svalnatého ocasu, a pak se mu do kotníku zaryly ostré zuby. Zařval a přitáhl si zdravou nohu k tělu tak rázně, že se málem vlastním kolenem nabral do brady. Věc se nepustila, držela na kotníku přísátá jako pijavice. Byli snad tohle ti tvorové, kteří prosili o slitování? Jestli jo, tak ať se jdou vysrat. Ať se jdou vysrat!

Téměř bez přemýšlení po té věci natáhl pravou ruku, tu, co si poranil o láhev budweiseru; pochodeň si dosud držel u hlavy v nezraněné levačce. Prsty se sevřely kolem čehosi, co mu připadalo jako studený, srstí obalený rosol. Věc se okamžitě pustila kotníku a Pete na zlomek vteřiny spatřil bezvýrazné černé oči - oči žraloka, oči orla -, načež věc zaryla bezpočet jehličkovitých zubů do svírající dlaně a podél řezné rány po předchozím poranění ji téměř roztrhla na dva kusy.

Nával bolesti připadal Peteovi jako konec světa. Hlava té věci - pokud vůbec hlavu měla - se mu zavrtávala do dlaně, rvala a trhala, razila si cestu stále hlouběji. Jak se ji Pete pokoušel setřást, rozlétaly se všude kolem spršky krve a tečkovaly sníh, plachtu od pilin i bundu mrtvé ženy. Cákance dopadaly i do ohně a syčely v něm jako tuk na horké pánvi. Věc teď vydávala zvláštní švitoření, z něhož běhal mráz po zádech. Její ocas, tlustý jako tělo murény, se obmotal kolem Peteovy paže, aby mu znemožnil s ní tolik cukat.

Na pochodeň už Pete dávno zapomněl, takže se ani nemohl vědomě rozhodnout, že ji použije; napadlo ho jen, že tu příšernou zubatou věc strhne z pravé ruky levou. Když věc ihned chytila a vzplála stejně jasně jako role novinového

papíru, vůbec v první chvíli nechápal, co se to děje. Pak vykřikl, částečně novou bolestí, částečně triumfem. Vyskočil na nohy - nateklé koleno v tom okamžiku vůbec necítil - a s širokým rozmachem udeřil obtíženou pravou rukou do jednoho z podpěrných sloupků přístřešku. Ozvalo se křupnutí a švitoření bylo nahrazeno tlumeným vřískotem. Na jeden nekonečně dlouhý okamžik se zuby, zaťaté do jeho dlaně, zanořily ještě hlouběji. Potom však povolily, hořící stvoření odpadlo a přistálo na zmrzlé zemi. Pete na ně dupl, ucítil, jak se mu svíjí pod patou, a naplnil jej čirý, nezkrotný pocit vítězství, který trval až do té doby, než to jeho pobouřené koleno už déle nevydrželo, poslední šlachy se zpřetrhaly a noha se mu prohnula dovnitř.

Ztěžka dopadl na bok, tváří v tvář Beckynu smrtonosnému stopaři. Vůbec si nevšiml, že podpěra, do které před chvílí udeřil, se pomalu prohýbá jako luk a celý přístřešek se začíná naklánět. Na okamžik spočívala zakrnělá hlava té podivné lasičky asi deset centimetrů od Peteovy tváře. Kroutící se hořící tělo pleskalo do jeho kabátu. Černé oči vřely. Věc neměla nic tak složitého jako ústa, ale když se výduť na konci jejího těla odklopila a odhalila zuby, Pete zaječel - „Ne! Ne! Ne!“ - a odstrčil ji přímo do ohně, kde se svíjela a vydávala to své zběsilé, jakoby opičí štěbetání.

Zvedl levou nohu a krátkým šťouchnutím posunul věc ještě dál do plamenů. Špičkou boty při tom zavadil o podpěru, která se právě rozhodla, že přístřešek přece jen ještě chvíli udrží. Tohle však už na ni bylo vážně moc, takže praskla a polovina plechové střechy se skácela. Asi o dvě vteřiny později povolila i druhá podpěra. Zbytek střechy dopadl přímo na oheň a rozvířil oblak jisker.

Chvíli se nic nedělo. Pak se začal spadlý pás prorezlého plechu nadzvedávat a zase klesat, jako by dýchal. O chvíli později se zpod něj vyplazil Pete. Oči měl skelné. Pleť pobledlou šokem. Manžeta levého rukávu mu hořela. Chvíli na ni zíral, s nohama od kolen dolů dosud pod zborcenou střechem, pak si zvedl ruku před obličej, zhluboka nabral dech a sfoukl plameny, jež se přiživovaly na jeho kabátě, jako obří svíčku na narozeninovém dortu.

Z východu se blížilo vrčení motoru sněžného skútru. Jonesy... nebo aspoň to, co z něj zbylo. Mrak. Pete si nedělal naděje, že s ním bude mít slitování. Dnešního dne se v Jeffersonově traktu na slitování nehraje. Měl by se schovat. Jenže hlas, který mu tohle přikazoval, zněl odkudsi z dálky a nedůležité. Jedna věc však byla na tom všem přece jen pozitivní: Pete byl přesvědčený, že konečně definitivně přestal s pitím.

Podíval se na potranou pravou dlaň. Jeden prst byl pryč, patrně skončil v chřtánu té věci. Další dva se houpaly na několika málo nepřetrhaných šlachách. Všiml si, že kolem nejhlubších ran už mu začíná rašit ta rudozlatá plíseň - jak kolem těch, které mu zasadila ta zrůda, tak kolem té, kterou si způsobil sám, když se soukal dovnitř do scoutu pro pivo. Měl zvláštní, mravenčivý pocit, že ta plíseň, ať je to, co je to, se krmí jeho masem a krví.

Najednou dostal pocit, že ať přijde smrt jakkoli brzo, už bude pozdě.

Rachot kulometů na západě zatím ustal, ale to neznamená, že už je tam po všem, ani zdaleka ne. A skoro jako by to jeho myšlenka přivolala, otrásl dnem mohutný výbuch, jenž přehlušil jak vosí bzučení blížícího se skútru, tak všechno ostatní. Vlastně všechno až na mravenčení v pravé ruce. Na jeho pravé ruce totiž právě hodoval ten sajrajt, stejně jako rakovina hodovala na žaludku a plicích jeho otce, dokud ho nepřipravila o život.

Pete si přejel jazykem po zubech a nahmatal díry v místech, odkud jich už několik vypadlo.

Zavřel oči a čekal.

ČÁST 2

ŠEDIVÁCI

Z nevědomé mysli přichází temný přízrak Po klice šátrá: Sténá po znovuzrození!
Věčný nepřítel stále drží se mi v patách; A ruka na mém rameni v pařát se mění.

THEODORE ROETHKE

KAPITOLA DESÁTÁ

KURTZ A UNDERHILL

1 Jediným místem v oblasti, kde se dalo zřídit velitelské stanoviště, byl malý krámek s potravinami a loveckými potřebami zvaný Gosselinův lesní koloniál. První Kurtzovi vyhlazovači sem dorazili krátce poté, co začalo sněžit. V době, kdy se na místo dostal sám Kurtz, to jest v deset třicet, už přijížděly posily. Začínali být skutečnými pány situace.

Krámek přejmenovali na Modrou základnu. Chlív, přilehlá stáj (značně zchátralá, ale dosud stojící) a ohrada pro dobytek dostaly souhrnně jméno Modrá cela. Už sem nahnali první zadržené.

Archie Perlmutter, Kurtzův nový pobočník (ten starý, Calvert, zemřel ani ne před čtrnácti dny na infarkt - načasoval si to vážně skvěle), držel v ruce poznámkový blok s nadepsaným tuctem jmen. Perlmutter si s sebou samozřejmě přivezl jak pracovní laptop, tak svůj osobní Palm Pilot, jenže záhy zjistil, že veškeré elektronické vybavení v Jeffersonově traktu je v současné době R. A. N.: rozesrané absolutně k nepoznání. Horní dvě jména v notesu patřila Gosselinům: staříkovi, který vedl zdejší krámek, a jeho ženě.

„Další jsou na cestě," poznamenal Perlmutter.

Kurtz věnoval jménům v notesu zběžný pohled a vrátil ho Pearlymu. Za jejich zády stály zaparkované mohutné obytné vozy; návěsy byly pomocí heverů zdviženy všechny do stejné výšky; na střechy měly přijít osvětlovací stožáry. Až se setmí, bude tohle místo osvětlené stejně dokonale jako stadion Yankee v době zápasů Světové série.

„Dva chlapy jsme propásli jen o takovýhle fous," řekl Perlmutter a zvedl pravou ruku s palcem a ukazovákem asi půl centimetru od sebe. „Přijeli si nakoupit zásoby. Hlavně pivo a párky." Perlmutter měl bledý obličej se dvěma světle červenými růžemi rozkvetlými na tvářích. Musel trochu zvýšit hlas, aby ho bylo slyšet přes rovnoměrně narůstající hluk. Právě totiž ve čtvercové formaci přilétaly čtyři vrtulníky a chystaly se přistát na úzké asfaltce, která se značný kus odsud napojovala na dálnici Interstate 95, po níž se dalo pokračovat buďto do jednoho neslaného nemastného města (Presque Isle) na sever, nebo do libovolného počtu jiných neslaných nemastných měst (z nichž jako první v řadě na vás čekaly Bangor a Derry) na jih. Vrtulníky si vedly poměrně dobře, ale jen do té doby, dokud se jejich piloti nemuseli spolehnout na všechno to sofistikované navigační zařízení, jež bylo rovněž R. A. N.

„Odjeli ti dva potom dovnitř, nebo ven?" zeptal se Kurtz.

„Zpátky dovnitř," odpověděl Perlmutter. Nedokázal se dost dobře přinutit, aby Kurtzovi pohlédl do očí; díval se všude možně, jen ne tam. „Vede tu nějaká lesní cesta, Gosselin povídal, že se jí říká Výseková. Na žádných standardních automapách není zakreslená, ale já tady mám Mezinárodní atlas topografických map od Diamondu, ve kterém -"

„Na tom nesejde. Buď se oba vrátí sem, nebo zůstanou uvnitř. Pro nás je to v obou případech vlastně totéž."

Další vrtulníky. Když se teď konečně bezpečně skryly nesprávným zrakům,

začaly některé z nich vystrkovat své padesátky. Možná se z téhle operace nakonec ještě vyklube něco stejně velkého jako Pouštní bouře. Nebo i většího.

„Víš, doufám, v čem spočívá tvoje práce tady, Pearly?“

To Perlmutter zcela jistě věděl. Byl nový, chtěl udělat dojem, samou horlivostí divže neposkakoval na místě. Jako kokršpaněl, když ucítí oběd, napadlo Kurtze. A ani jednou mu zatím nepohlédl do očí. „Pane, můj úkol je v podstatě trojjediný.“

Jo tak trojjediný, pomyslel si Kurtz.

„Mám za a, zadržovat, za b, zadržené osoby předávat k lékařskému vyšetření, a za c, odvádět je a izolovat až do dalších rozkazů.“

„Přesně tak. To je -“

„Ale, pane, prosím o prominutí, pane, ale zatím tu nemáme žádné doktory, jen pár pomocných zdravotníků, a -“

„Drž hubu,“ vyštěkl Kurtz. Neřekl to nijak nahlas, ale půl tuctu mužů v neoznačených zelených kombinézách (všichni na sobě měli neoznačenou zelenou kombinézu, včetně Kurtze), kteří právě v nejbližším okolí poklusem spěchali za svými záležitostmi, na okamžik zaváhalo. Letmo pohlédli k místu, kde stáli Kurtz a Perlmutter, načež ihned pokračovali dál. Cvailem. Co se Perlmuttera týče, tomu okamžitě pobledly růže na tvářích. O krok ustoupil, takže mezi sebe a Kurtze přidal dalšího půl metru.

„Jestli mi ještě někdy skočíš do řeči, Pearly, srazím tě k zemi. Pak mi skočíš do řeči ještě jednou a povezeš se do špitálu. Rozumíš?“

S nesmírným přemáháním zvedl Perlmutter zrak ke Kurtzově tváři. Ke Kurtzovým očím. Zasalutoval tak řízně, že mu ruka málem zarsřela statickou elektřinou. „Ano, pane!“

„Tyhle opičky si taky můžeš nechat od cesty, i s tím panem.“ A jakmile začal Perlmutterův pohled znovu klesat: „Dívej se na mě, když s tebou mluvím, mladý muži.“

Perlmutter tak se zřetelnou neochotou učinil. V obličeji už byl bílý jako stěna. Přestože hluk vrtulníků, které se na silnici rovnaly jeden za druhý, přerůstal do nepříjemné kakofonie, přímo zde vládlo až překvapivé ticho, jako by si Kurtz kolem sebe nosil nějakou osobní vzduchovou kapsu. Perlmutter byl přesvědčený, že se na ně všichni dívají a že každý uvidí, jaký má strach. Určitý podíl na tom strachu měly oči jeho nového šéfa - či spíše ta kataklyzmatická prázdnota v nich, jako by se za nimi neukrýval žádný mozek. Perlmutter už slyšel o očích, které dohlédnou do tisíce metrů, ovšem ty Kurtzovy jako by se upíraly ještě dál, do milionu metrů, ne-li světelných let.

Přesto se Perlmutterovi nějak podařilo Kurtzův pohled snést. Zadívat se do té prázdnoty. Tohle nebyl dobrý začátek. Bylo důležité - bylo nezbytně nutné -, aby tohle své uklouznutí napravil dřív, než rozpoutá lavinu.

„No vida, to už je lepší. Aspoň o trochu.“ Kurtz hovořil tiše, ale Perlmutter ho bez problémů slyšel i přes všudypřítomný rachot vrtulníků. „To, co ti teď řeknu, už nebudu nikdy opakovat, a říkám ti to jen proto, že jsi u mě ve službě nový a očividně nemáš ani šajn, o co tu kráčí. Dostal jsem za úkol provést tady operaci ve stylu pooka. Víš, co to je pooka?“

„Ne,“ odpověděl Perlmutter. Způsobovalo mu bezmála fyzickou bolest, že nesměl říct Ne, pane.

„Podle Irů, kteří se jako národ nikdy docela nevyhrabali z toho laboru plného pověr, v kterém je jejich matky odmala koupou, je pooka strašidelný kůň, který chytá poutníky a unáší je na svém hřbetu. Já tenhle pojem používám pro

takové operace, které jsou zároveň tajné i zcela otevřené. Čili paradox, Perlmutter! Pozitivní na naší situaci je to, že na eventuálních plánech pro případ podobného průšvihů se pracuje už od roku 1947, kdy letectvo získalo první z mimozemských artefaktů, kterým se dnes říká signalizační lampy. Negativní je to, že k tomu průšvihů došlo právě teď a já se s ním musím vypořádat za podpory lidí, jako jsi ty. Rozumíš, co ti povídám, frajere?"

„Ano, p... ano.“

„To doufám. Naším úkolem, Perlmutter, je zasáhnout rychle, tvrdě a nenápadně jako pooka. Musíme udělat všechnu špinavou práci, kterou bude třeba, a vyjít z toho čistí, jak to jen půjde... čistí... ano, a s pomocí Boží navíc s úsměvem...“

Kurtz vycenil zuby v letmém úsměvu nabitém tak krutou výsměšností, že Perlmutter jen tak tak nezaječel. Kurtz byl vysoký a shrbená ramena mu dodávala dokonalé vzezření byrokrata. Přesto něčím naháněl hrůzu. Zčásti asi tím, co mu vyzařovalo z očí, zčásti tím poklidným, škrobeným způsobem, jakým před sebou držel spojené dlaně... ale tohle zdaleka nebylo nejhorší, tohle mu u mužstva nevysloužilo přezdívku Pošuk Kurtz. Perlmutter přesně nevěděl, co na něm vlastně je to nejhorší, a ani to vědět nechtěl. Pokud něco právě teď chtěl, pak jediné vyváznout z tohoto rozhovoru se zdravou sanicí. Kdo by se trmácel dvacet třicet mil na západ, aby se setkal s nějakým emzákem? Perlmutter rozhodně ne, Perlmutter měl jednoho přímo před sebou.

Kurtz sevřel rty a skryl tak vyceněné zuby. „Jsme snad na stejné lodi, nebo ne?“

„Ano.“

„Vzdáváme čest stejné vlajce? Chodíme na stejnou latrínu?“

„Ano.“

„Jak z toho musíme vyjít, Pearly?“

„Čistí?“

„No senzační! A jak ještě?“

Několik děsivých okamžiků si nebyl schopný vzpomenout. Pak mu to zacvaklo. „S úsměvem, pane.“

„Ještě jednou mi řekneš pane, a srazím tě k zemi.“

„Omlouvám se,“ zašeptal Perlmutter. V duchu se proklínal.

Po silnici přijížděl školní autobus, kola na pravé straně balancovala na okraji škarpy, aby se vyhnul vrtulníkům, divže se nepřevrátí. Velkými černými písmeny na žlutém podkladu měl na boku napsáno ZÁKLADNÍ ŠKOLY MILLINOCKET. Zrekvírovaný autobus. A v něm Owen Underhill se svými muži. Dokonalí profesionálové. Jakmile je Perlmutter spatřil, hned se cítil o něco líp. On i Kurtz už s Owenem spolupracovali, i když každý při jiné příležitosti.

„Do soumraku tady ty doktory budeš mít,“ řekl Kurtz. „Tolik doktorů, kolik budeš potřebovat. Jasno?“

„Jasno.“

Pak Kurtz zamířil k autobusu, který zastavil před Gosselinovou osamělou benzinovou pumpou, a po několika krocích pohlédl na kapesní hodinky. Skoro jedenáct. Hergot, ten čas vždycky tak letí, když se člověk dobře baví. Perlmutter šel s ním, ale veškerá horlivost neposedného kokršpaněla už z něj vyprchala.

„Prozatím je jen obhlížej, Archie, očichávej, poslouvej jejich neuvěřitelné historky a zaznamenávej každý výskyt Ripleyové, na který narazíš. Víš přece, co je to Ripleyová, ne?“

„Ano.“

„Dobře. Hlavně se toho nedotýkej.“

„Proboha, jistěže ne!“ zvolal Perlmutter a hned nato celý zrudl.

Kurtz se nepatrně usmál. Nebyl to úsměv o nic upřímnější než předtím ten žraločí úšklebek. „Myslí ti to, Perlmutter! Máš dýchací masky?“

„Právě dorazily. Zatím dvanáct krabic a další jsou na c-“

„Dobře. Nafot' Ripleyovou polaroidem. Potřebujeme to dokonale zdokumentovat. Předmět doličný A, předmět doličný B, a tak dále a tak dále. Jasno?“

„Ano.“

„A žádný z našich... z našich hostů se odsud nesmí dostat, jasno?“

„V žádném případě.“ Perlmuttera ta představa upřímně šokovala a taky se podle toho zatvářil.

Kurtz roztáhl rty. Nepatrný úsměv rostl, až se znovu proměnil ve žraločí úšklebek. Prázdné oči se zahleděly skrz Perlmuttera - a pokud Perlmutter věděl, mohly se dívat třeba až do středu Země. Najednou ho napadlo, jestli se z Modré základny vůbec někdo dostane, až tohle skončí. Kromě Kurtze, samozřejmě.

„Tak jen do toho, občane Perlmuttere. Ve jménu naší vlády ti příkazuju, aby ses do toho pustil.“

Archie Perlmutter sledoval, jak Kurtz pokračuje k autobusu, z něhož právě vystupovala zavalitá postava Owena Underhilla. Snad nikdy v životě nebyl Perlmutter tak rád, že vidí něčí záda.

2 „Zdravím, šéfe,“ zavolal Underhill. Stejně jako všichni ostatní byl oblečený do prosté zelené kombinézy, ale stejně jako Kurtz měl navíc u boku osobní zbraň. V autobuse sedělo něco přes dvacet mužů, z nichž většina právě dokončovala časný oběd.

„Copak jste to měli dobrého, frajere?“ zeptal se Kurtz. Se svými sto pětadevadesáti centimetry se tyčil kus nad Underhilla, ale ten měl před ním zase dobrých pětatřicet kilo náskok ve váze.

„Svačinku od Burger Kinga. Stavili jsme se tam cestou. Myslel jsem si, že autobus nám nebude stačit, ale Yoder tvrdil, že bude, a měl pravdu. Nemáš chuť na jeden Whopper-sendvič? Asi už nebudou nejteplejší, ale někde by se tady určitě našla mikrovlnka.“ Underhill kývl hlavou ke krámku.

„Vydržím to bez něj. Nejsem na tom poslední dny moc dobře s cholesterolem.“

„Co koule, v pořádku?“ Před šesti lety utrpěl Kurtz velice nepříjemný zásah mezi nohy při racketballu. To potom nepřímo vedlo k jediné roztržce, kterou spolu měli. Nijak zvlášť vážné, soudil Owen Underhill, ale u Kurtze si člověk nikdy není ničím jistý. Za patentovanou neprostupností jeho tváře se myšlenky měnily bezmála rychlostí světla, docházelo tam k neustálému přepisování plánů pro nejbližší okamžiky a emoce se na pětíku obracely z jedné strany na druhou. Existovali lidé - a nebylo jich zrovna málo -, kteří se domnívali, že to Kurtz nemá v hlavě v pořádku. Owen Underhill nevěděl, jestli má, nebo nemá, věděl však, že s tím chlapem je lepší jednat opatrně. Hodně opatrně.

„Jak by asi řekl správný Irčan,“ odpověděl Kurtz, „mý kule sou oukéj.“ Sáhl si mezi nohy, teatrálně si varlata poplácal a obdařil Owena oním úsměvem s vyceněnými zuby.

„To jsem rád.“

„A ty? Jak se vede?“

„Mý kule sou oukéj,“ odpověděl Owen a Kurtz se rozesmál.

Po silnici se teď blížil úplně nový Lincoln Navigator, jel pomalu a opatrně,

ale přece jen to měl mnohem snazší než autobus před ním. Seděli v něm tři lovci v oranžových vestách, všichni tři mohutní chlapi, a civěli na vrtulníky a pobíhající vojáky v zelených kombinézách. Potěš pánbu, do severního Maine se nám stěhuje Vietnam. Brzy se všichni tři připojí k ostatním ve chlěvě.

Jakmile navigator se samolepkami fotbalového klubu blue devils a s nápisem tento vůz staví na všech železničních přejezdech zaparkoval za autobusem, zamířilo k němu půl tuctu mužů. Tři právníci, nebo bankéři se svými vlastními cholesterolovými problémy a tučnými stohy cenných papírů, právníci, nebo bankéři, kteří si tu hrají na hodné hochy, neboť se domnívají (a z této domněnky budou velice brzo vyvedeni), že se dosud nacházejí v Americe v době míru. Brzy skončí ve chlěvě (nebo v ohradě, pokud zatouží po čerstvém vzduchu), kde jim jejich Visa karty nebudou absolutně k ničemu. Dostanou svolení, že si smějí ponechat mobilní telefony. V těchhle zapomenutých končinách pochopitelně nebudou mít signál, ale aspoň se pánové zabaví opakovaným mačkáním volby VYTOČIT.

„Uzavřeli jste cestu spolehlivě?“ zeptal se Kurtz.

„Myslím, že jo.“

„Pořád nemáte úplně dokonalý přehled o situaci, co?“

Owen pokrčil rameny.

„Kolik je v Modré zóně celkem lidí, Owene?“

„Odhadujeme tak osm set. Ve vnitřních zónách A a B ne víc než stovka.“

To nebylo zlé, pochopitelně za předpokladu, že nikdo neproklouzl. Pokud jde o nebezpečí kontaminace, pár proklouznutí by zas až tak nevadilo - v tomto ohledu byly zprávy, alespoň prozatím, poměrně povzbudivé. Pokud však jde o únik informací, tady už to bylo mnohem horší. V dnešním světě je zpropadeně těžké osedlat si koně pooka. Příliš mnoho lidí s videokamerami. Příliš mnoho televizních stanic s vrtulníky. Příliš mnoho zvědavých očí.

„Pojď dovnitř do krámu,“ řekl Kurtz. „Poslali sem za mnou moje 'bago, ale zatím nedorazilo.“

„Un momento,“ omluvil se Underhill a vyběhl po schůdkách do autobusu. Když se vrátil, držel v ruce zamaštěný sáček z Burger Kingu a přes rameno měl na řemenu zavěšený magneták.

Kurtz kývl směrem k pytlíku. „Jednou tě to zabije, uvidíš.“

„Prosím tě, hrajeme tu hlavní roli ve Válce světů a ty se staráš o vysokou hladinu cholesterolu?“

Za jejich zády právě jeden z čerstvě dorazivších mohutných lovců prohlašoval, že chce zavolat svému právníkovi, z čehož se dalo usoudit, že je to patrně bankéř. Nad nimi už oblohu znovu křížovaly mimozemské signalizační lampy, vrhaly svou záři vrstvou mraků, poskakovaly a tančily jako animované postavičky ve filmu od Disneye.

3 Kancelář Starouše Gosselina byla cítit po salámu, doutnících, pivu, masti na revma a síře - buďto prdy, nebo vařená vejce, odhadoval to Kurtz. Možná oboje. Rovněž se tu linul zápach etylalkoholu, slabý, ale přesto rozeznatelný. Jejich zápach. Už se tedy dostal až sem. Jiný člověk na Kurtzově místě by byl možná v pokušení přisoudit ten pach přepjatým nervům a své přílišné fantazii, ale Kurtz nikdy ani jedním z toho netrpěl. V každém případě byl přesvědčený, že zhruba sto čtverečních mil lesního porostu v okolí Gosselinova koloniálu nečekají coby životaschopný ekosystém právě světlé zítřky. Někdy holt musíte odřít kus nábytku

až na holé dřevo a začít odznovu.

Kurtz se usadil za stůl a otevřel jeden ze šuplíků. Uvnitř ležela lepenková krabice s razítkem CHEM/U. S./10 KS. Bod pro Perlmuttera. Kurtz krabici vyndal a otevřel. Bylo v ní několik malých průhledných umělohmotných masek, které zakrývaly jen ústa a nos. Hodil jednu Underhillovi, jednu si nasadil sám a hbitě si upravil elastické popruhy.

„Je to nutné?“ zeptal se Owen.

„To nevíme. Ale neber to jako žádnou zvláštní výsadu; do hodiny je budou nosit všichni. Kromě těch civilů tam ve chlévě.“

Underhill si bez dalších komentářů masku rovněž nasadil a upravil popruhy. Kurtz seděl za stolem a hlavou se opíral o plakát s nejnovější vyhláškou Úřadu pro bezpečnost a hygienu práce.

„A zabírají?“ Underhillův hlas nebyl maskou téměř vůbec tlumený.

Čirá umělá hmota se rovněž ani trochu nemlžila jeho dechem. Na první pohled se zdálo, že v ní snad ani nejsou žádné póry nebo filtry, a přitom dýchal zcela bez problémů.

„Zabírají na ebolu, zabírají na antrax, zabírají na tu novou super-choleru. Jestli zabírají na Ripleyovou? Možná. Jestli ne, tak jsme v hajzlu, vojáku. Vlastně jsme možná v hajzlu tak jako tak. Čas ale běží a hraje rozehraná. Musím poslouchat tu pásku, co nepochybně máš v tom magnetáku?“

„Není třeba, abys to poslouchal všechno, ale aspoň kousek bys myslím měl, tak pro ilustraci.“

Kurtz přikývl, zakroutil ukazovákem ve vzduchu (Jako když rozhodčí signalizuje home run, napadlo Owena) a ještě víc se na Gosselinově židli zaklonil.

Underhill sundal přehrávač z ramene, postavil ho na stůl reproduktorem ke Kurtzovi a stiskl play. Bezbarvý robotí hlas oznámil: „Rádiová depeše Národní bezpečnostní agentury. Multiband. 62914A44. Tento materiál je označen jako přísně tajný. Čas přijetí depeše: 6.27, čtrnáctého listopadu, dva-nula-nula-jedna. Nahrávka depeše začíná po zaznění signálu. Pokud nevlastníte povolení přístupu k tajným informacím prvního stupně, stiskněte prosím STOP.“

„Prosím,“ ušklíbl se Kurtz. „Vážně dobré. To většinu neautorizovaných osob stoprocentně odradí, co říkáš?“

Následovala odmlka, dvouvteřinové pípnutí, potom promluvil hlas nějaké mladé ženy: „Jedna. Dvě. Tři. Prosím, neubližujte nám. Ne nous blessez pas.“ Dvouvteřinové ticho, pak hlas mladého muže: „Pět. Sedm. Jedenáct. Jsme bezmocní. Nous sommes sans defense. Prosím, neubližujte nám, jsme bezmocní. Ne nous faites -“

„Pro Krista pána, to zní jako Berlitzovy jazykové kurzy z Velkého neznáma,“ podotkl Kurtz.

„Poznáváš ty hlasy?“ zeptal se Underhill.

Kurtz zavrtěl hlavou a položil si prst na rty.

Další hlas patřil Billu Clintonovi. „Třináct. Sedmnáct. Devatenáct.“ S Clintonovým arkansaským přízvukem zaznělo poslední slovo jako Devatnáct. „Není tu žádná infekce. Il n'y a pas d'infection ici.“ Další dvouvteřinová pauza, načež z přehrávače promluvil televizní hlasatel Tom Brokaw. „Dvacet tři. Dvacet devět. Třicet jedna. Umíráme. On se meurt, on crève. Umíráme.“

Underhill stiskl STOP. „Pokud tě to zajímá, ten první hlas, to byla Sarah Jessica Parkerová, herečka. Ten potom Brad Pitt.“

„Což je?“

„Herec.“

„Aha.“

„Po každé další odmlce následuje nový hlas. Naprostá většina lidí v této oblasti by měla být schopná značnou část těch hlasů rozpoznat. Je tam Alfred Hitchcock, Paul Harvey, Garth Brooks, Tim Sample - to je zdejší humorista, v Maine velice populární - a stovky dalších, z nichž některé se nám dosud nepodařilo identifikovat.“

„Stovky dalších? Jak dlouhá ta depeše vůbec je?“

„Striktně řečeno to vlastně vůbec není depeše, ale clearbandový přenos, který od osmi od rána úspěšně rušíme. Což znamená, že něco z něj se přece jen dostalo ven, ale pochybuju, že by z toho kdokoli, kdo to zachytil, byl nějak zvlášť moudrý. A jestli přece -“ Underhill pokrčil rameny, jako by říkal Co naděláme. „Pořád to ještě pokračuje. Hlasy se zdají pravé. Aspoň těch několik vzorků, které jsme porovnávali, je naprosto identických s originálem. Ať už jsou ti hoši kdokoli, bez problému by připravili Riche Littla o práci.“

Stěny zřetelně pronikalo tap-tap-tap vrtulníků. Kurtz nejenže je slyšel, ale zároveň je i cítil. Skrz prkna, skrz plakát Úřadu pro bezpečnost a hygienu práce a odtud do té šedé hmoty, kterou z velké většiny tvoří obyčejná voda a která mu teď napovídala dělej, dělej, dělej, chvátej, chvátej, chvátej. Krev v těle na to okamžitě zareagovala, ale on přesto zůstal klidně sedět a hleděl na Owena Underhilla. Přemýšlel o Owenu Underhillovi. Chvátej pomalu; to je užitečné rčení. Zejména, když máte co do činění s lidmi jako Owen. Co koule, v pořádku?

Už jsi mě podrazil jednou, frajere, pomyslel si Kurtz. Možná jsi tehdy nepřekročil moji hranici, ale Bůh je tomu svědkem, že jsi k ní neměl daleko, vid' že jo? Jo, taky si myslím. A kromě toho si myslím, že si na tebe dám setsakra pozor.

„Tytéž čtyři zprávy pořád dokola,“ řekl Underhill a začal je odpočítávat na prstech levé ruky. „Neubližujte nám. Jsme bezmocní. Není tu žádná infekce. A poslední -“

„Žádná infekce,“ uchechl se Kurtz. „Mají ale nervy, co?“

Viděl fotografie toho rudozlatého chmýří, jež roste na stromech kolem Modrého chlapce. A na lidech. Většinou na mrtvolách, aspoň zatím. Technici v laboratořích to pojmenovali houba Ripleyové, podle té nezdolné šťabajzny, co ji hrála Sigourney Weaverová v těch vesmírných bijácích. Většina z nich byla příliš mladá, aby si pamatovala toho Ripleyho, co vedl v novinách rubriku „Věřte, nebo nevěřte“. „Věřte, nebo nevěřte“ už byla ostatně dávno minulostí; v politicky korektním jedenadvacátém století by působila příliš výstředně. Ale k téhle situaci to sedne, pomyslel si Kurtz. Jo, jako prdel na nočník. Vedle tady toho by siamská dvojčata a dvouhlavé krávy pana Ripleyho vypadaly jako všední záležitost.

„A poslední je Umíráme,“ dokončil Underhill. „Tahle poslední je zajímavá tím, že anglickou verzi doprovázejí dvě různé verze ve francouzštině. Ta první je zcela přímočará. Ta druhá - on créve - je slangová. My bychom řekli třeba .dodělávám“.“ Pohlédl zpřímá na Kurtze, kterého v tu chvíli napadlo, jaká je to škoda, že u toho není Perlmutter, aby viděl, že se to dá zvládnout. „Vážně dodělávají? Totiž za předpokladu, že jim nijak nepomůžeme?“

„Proč vůbec francouzština, Owene?“

Underhill pokrčil rameny. „Tady nahoře se pořád běžně používá.“

„Ach tak. A co ta úvodní čísla? Jen aby nám ukázali, že máme co do činění s inteligentními bytostmi? Jako by sem snad z jiné hvězdné soustavy, nebo jiné dimenze, nebo čert ví, odkud vlastně přišli, dokázalo přicestovat i něco neinteligentního?“

„Nejspíš. Co signalizační lampy, šéfe?“

„Většina jich popadala do lesů. Jakmile jim dojde šťáva, poměrně rychle se rozkládají. Ty, co se nám podařilo zachránit, vypadají jako konzervy s odtrženou etiketou. Ale vzhledem ke své velikosti se dokážou postarat o pořádnou světelnou show, co? Spousta místních vyděsily k smrti.“

Když se lampy rozložily, zanechávaly po sobě stopy té houby, nebo námelu, nebo co to vlastně ve skutečnosti bylo. Totéž se patrně dělo i se samotnými mimozemšťany. Ti, kteří dosud přežili, jenom postávali kolem své lodi jako cestující kolem porouchaného autobusu a vykřikovali, že v sobě nemají žádnou infekci, il n'y a pas d'infection ici, děkujte Bohu a honem nám pošlete suchary. A jakmile se na vás ten sajrajt uchytil, mohli jste se spolehnout, že v brzké době s největší pravděpodobností - jak to říkal Owen? Doděláte. Zatím si tím samozřejmě nikdo nebyl úplně jistý, na to bylo příliš brzo, ale museli přece z něčeho vycházet.

„Kolik emzáků tam nahoře ještě je?“ zeptal se Owen.

„Asi stovka.“

„A o kolika zatím nevíme? Má někdo představu?“

Kurtz to odbyl mávnutím ruky. Nestaral se; starosti očividně spadaly do rajonu někoho jiného, a ten někdo nedostal na dnešní mejdan pozvánku.

„Ti, co přežili,“ nenechal se odradit Underhill, „to je posádka?“

„Nevíme, ale asi ne. Na posádku je jich trochu moc; na kolonisty málo; na vojenský výsadek hodně málo.“

„Co ještě se tam nahoře děje, šéfe? Protože něco se tam děje.“

„Jsi si tím nějak jistý.“

„To jsem.“

„Proč?“

Underhill pokrčil rameny. „Intuice?“

„Kdepak intuice,“ namítl Kurtz téměř vlídně. „Telepatie.“

„Cože?“

„Sice nijak silná, ale mimo veškerou pochybnost přece jen telepatie. Chlapi už tomu začínají přicházet na kloub, ale zatím nevědí nic jistě. Dej jim pár hodin. Naši šediví přátelé jsou telepati a zdá se, že kolem sebe šíří telepatii stejně jako tu houbu.“

„No potěš, to je teda nářez,“ zašeptal Owen Underhill.

Kurtz klidně seděl a sledoval ho, jak přemýšlí. Rád pozoroval lidi při přemýšlení, obzvláště když jim to šlo, a teď k tomu navíc přibylo ještě něco: slyšel Owena přemýšlet, tichounkým šepotem, který připomínal šumění moře v lastuře.

„Té houbě se v našem prostředí moc nedaří,“ poznamenal Owen. „A jim taky ne. Jak je na tom mimosmyslové vnímání?“

„Zatím těžko říct. Ale jestli to vydrží a jestli se to odsud, z těchhle zapomenutých končin, kde se na malou chodí pod borovice, dostane ven, všechno se změní. To ti snad došlo, ne?“

Jo, to Owenovi došlo. „Stejně tomu nemůžu uvěřit,“ zavrtěl hlavou.

„Myslím na auto,“ řekl Kurtz. „Na jakou značku myslím?“

Owen k němu nechápavě vzhlédl. Očividně si nebyl jistý, jestli Kurtz mluví vážně. Zjistil, že mluví, a pokrčil rameny. „Jak mám vědět...“ Zarazil se. „Fiat.“

„Bylo to Ferrari. Teď myslím na příchut' zmrzliny. Na jakou p-“

„Pistáciovou,“ vypálil Owen.

„Přesně tak.“

Owen seděl chvíli mlčky a pak se Kurtze zeptal - trochu váhavě -, jestli dokáže uhodnout jméno jeho bratra.

„Kellogg,“ odpověděl Kurtz. „Proboha, Owene, co je tohle za jméno pro

dítě?"

„Tak se jmenovala moje máma za svobodna. Kristovy rány, telepatie."

„Pořady jako Riskuj a Chcete být milionářem? se můžou jít bodnout, to ti povídám," prohlásil Kurtz a hned zopakoval, „jestli se to dostane ven."

Zvenku se ozval výstřel a něčí výkřik. „To jste nemuseli" zvolal kdosi hlasem plným hrůzy a strachu. „To jste nemuseli"

Chvíli čekali, ale nic dalšího už nenásledovalo.

„Potvrzený počet šediváků je osmdesát jedna," řekl Kurtz. „Nejspíš je jich tam ale víc. Jakmile jdou k zemi, téměř okamžitě se rozkládají. Zůstane po nich jen žlutá kaluž... a pak ta houba."

„Rozšířili se po celé Zóně?"

Kurtz zavrtěl hlavou. „Spíš si to představ jako ohromný klín. Ve vrcholu leží Modrý chlapec. My jsme zhruba uprostřed klínu. Pár nelegálních vyznavačů šedého světa se potuluje i na východ odsud. Signalizační lampy se většinou drží jen nad klínem. Emzácká dálniční hlídka."

„Už je to všechno odepsané, že jo?" zeptal se Owen. „Nejen šediváci a loď a lampy - celá tahle oblast půjde do háje."

„O tom ještě nejsem připravený mluvit," odvětil Kurtz.

Ne, pomyslel si Owen, jasně, že nejsi. Okamžitě ho napadlo, že si Kurtz tu myšlenku možná mohl přečíst. Ale nedokázal poznat, jestli k tomu opravdu došlo, rozhodně ne z těch prázdných očí.

„Zbytek šediváků musíme zneškodnit, to ti říct můžu. Do vrtulníků posadíme tvoje lidi, jen tvoje lidi a nikoho jiného. Ty jsi teď Modrý velitel. Jasno?"

„Ano, pane."

Kurtz ho neopravil. V této souvislosti a vzhledem k Underhillovu očividnému znechucení celou akcí mu pane připadalo zcela na místě. „Já jsem Modrá jednička."

Owen přikývl.

Kurtz vstal a vytáhl kapesní hodinky. Už minulo poledne.

„Určitě se to dostane na veřejnost," poznamenal Underhill. „V Zóně je spousta amerických občanů. Prostě neexistuje způsob, jak to ututlat. Kolik z nich má ty... ty implantáty?"

Kurtz se skoro usmál. Aha, tchoře. Tady se jich objeví asi pěkná řádka, pár dalších v průběhu let. To Underhill nevěděl, ale Kurtz ano. Pěkně hnusní malí parchanti to byli, jen co je pravda. A tohle je jedna z výhod šéfování: člověk nemusí odpovídat na otázky, na které odpovídat nechce.

„O budoucnost už se postarají vymývači mozků z politické propagandy," prohlásil. „Naším úkolem je vypořádat se se situací, kterou jistí lidé - hlas jednoho z nich bys nepochybně našel i na té pásce - označili za jasné a aktuální ohrožení lidu Spojených států. Jasno, frajere?"

Underhill se zahleděl do těch prázdných očí, ale nakonec musel uhnout.

„Ještě jedna věc," dodal Kurtz. „Pamatuješ si, co je to pooka?" » „Ten irský strašidelný kůň?"

„Přesně tak. A aby bylo jasno, pooka je moje herka, rozumíš? Vždycky byla. V Bosně tě pár lidí vidělo, jak mi na ní jezdíš. Nemám pravdu?"

Owen se odvážil neodpovědět. Kurtz nevypadal, že by ho to nějak zvlášť namíchlo, ale tvářil se zaujatě.

„A nechci, aby se to opakovalo, Owene. Mlčet je zlato. Když si osedláme pooku, musíme být neviditelní. Rozumíš?"

„Ano."

„Opravdu tomu rozumíš?“

„Ano,“ potvrdil Owen. Znovu zauvažoval nad tím, kolik z jeho mysli dokáže Kurtz vyčíst. On sám rozhodně dokázal přečíst jméno, které se teď vylouplo v mysli Kurtzovi, a předpokládal, že Kurtz chtěl, aby si ho přečetl. Bosanski Novi.

4 Už se pomalu chystali vyrazit, posádka čtyř bitevních vrtulníků teď sestávala výhradně z Underhillových mužů z autobusu, kteří vystřídali kluky z Letecké národní gardy, již dopravili stroje CH-47 až sem, rotory nabíraly otáčky a plnily okolí hromovým hřměním, když vtom přišel rozkaz od Kurtze, ať zůstanou na zemi.

Owen ho předal dál, pak trhnul bradou doleva. Tím se přepojil Kurtzův soukromý kanál.

„Co to má sakra znamenat?“ zeptal se. Když už mají tuhle věc udělat, chtěl se do toho pustit a mít to co nejdřív za sebou. Bylo to horší než v Bosanski Novi, mnohem horší. Tvrzení, že šediváci nejsou lidské bytosti, celou akci nijak neočišťovalo. Rozhodně ne v jeho očích. Bytosti, které dokážou postavit něco, jako je Modrý chlapec - nebo s tím aspoň létat -, jsou víc než lidské.

„Já si to nevymyslel, mladíku,“ ozval se Kurtz. „Hoši z meteorologické stanice v Bangoru hlásí, že by se tohle psí počasí mělo rychle přehnat. U sněhových bouří z Alerty je to podle nich vždycky tak. Půl hodiny, maximálně tři čtvrtě, a jdeme na to. Vzhledem k tomu, jak máme rozhašený navigační systém, je lepší počkat, pokud můžeme... a my můžeme. Nakonec mi ještě poděkuješ.“

Tak o tom teda vážně pochybuju.

„Rozumím, pošlu dál.“ Trhl hlavou doprava. „Conkline,“ řekl. Během celé mise nesměl nikdo nikoho oslovovat hodností, obzvláště ne ve vysíláče.

„Tady jsem, p... Tady jsem.“

„Ohlaš mužům odklad o třicet až pětáctýřicet. Opakuju: o třicet až pětáctýřicet.“

„Rozumím. Třicet až pětáctýřicet.“

„A pusť nám nějakou jukeboxovou pecku.“

„Jasně. Máš zvláštní přání?“

„Mně je to fuk, dej tam něco, co se líbí tobě. Jenom Hymnu čtyři si schovej na potom.“

„Rozumím, Hymna čtyři zůstává v šuplíku.“ V Conkově hlase nebylo znát žádné veselí. Aspoň jeden, komu se odklad zamlouval stejně málo jako Owenovi. Conklin se samozřejmě taky účastnil mise v Bosanski Novi v pětadevadesátém. V Owenových sluchátkách spustili Pearl Jam. Sňal je z uší a položil si je kolem krku jako chomout. Pearl Jam zrovna nemusel, ale v téhle partě byl v menšině.

Archie Perlmutter a jeho muži pobíhali sem a tam jako kuřata s useknutou hlavou. Tu a tam někdo zasalutoval, pak se zarazil a vrhl kradmý pohled k malému zelenému průzkumnému vrtulníku, v němž seděl Kurtz s vlastními sluchátky pevně na uších, v rukou výtisk derryského Zpravodaje. Soustředěně sice upíral zrak do rozevřených stránek, Owen si však byl jistý, že mu neuniklo ani jedno poloviční zasalutování, ani jediný voják, který se v současné situaci zapomněl a sklouzl ke starým, zapovězeným zvykům. Vedle Kurtze, na levé sedačce, si hověl Freddy Johnson. Johnson doprovázel Kurtze zhruba od té doby, co Noemova archa přistála na Araratu. Rovněž se účastnil mise v Bosně a nepochybně podával Kurtzovi kompletní hlášení o všem, co se děje, když byl Kurtz nucen držet se zpátky a kvůli poranění varlat si nemohl osedlat svého milovaného pooku.

V červnu '95 ztratilo NATO v bezletové zóně poblíž hranice s Chorvatskem

jednoho průzkumného pilota. Srbům přišlo letadlo kapitána Tommyho Callahana náramně k užitku a ještě víc by jim přišel k užitku Callahan sám, kdyby ho chytili; vysoké šarže, pronásledované vidinami severních Vietnamců, jak škodolibě předváděj! mezinárodnímu tisku piloty, jimž dokonale vymyli mozek, prohlásily záchranu Tommyho Callahana za záležitost prvořadého významu.

Pátrací už se pomalu vzdávali všech nadějí, když se s nimi Callahan konečně spojil prostřednictvím nízkofrekvenční vysílačky. Jeho přítelkyně ze střední školy dala vojsku skvělý tip na ověření totožnosti, a když se na danou věc neznámého muže zeptali, ten správně odpověděl, že mu kamarádi po jisté skutečně nezapomenutelně vydařené noční pitce v prváku přiřkli přezdívku Šavlíř.

Kurtzovi hoši se okamžitě vypravili Callahana vyzvednout, a to ve dvou vrtulnicích mnohem menších, než jaké používali dnes tady. Velení připadlo Owenu Underhillovi, jehož většina (včetně jeho samotného) již pokládala za Kurtzova nástupce. Plán byl takový, že jakmile Callahan spatří na obloze letce, postará se o nějaký kouř a zůstane u něj. Underhillovým úkolem - úkolem ve stylu pooka, jak by řekl Kurtz - bylo nabrat Callahana, aniž je při tom někdo spatří. Nebylo to sice nezbytně nutné, nebo Owen alespoň netušil, proč by mělo být, ale Kurtz si to prostě takhle přál: jeho muži byli neviditelní, jeho muži jezdili na irském koni.

Vyzvednutí proběhlo bez závady. Vypálili po nich sice několik raket země-vzduch, ale žádná se k nim ani nepřiblížila - Miloševičovy zbraně nestály většinou za nic. Zrovna když nabírali Callahana na palubu, zahlédl Owen jediné Bosňany za celou dobu letu: pět až šest dětí, z nichž nejstaršímu nebylo jistě víc než deset, které je s vážnou tváří sledovaly zpovzdálí. Owena ani na okamžik nenapadlo, že by se Kurtzovy rozkazy, ať po sobě nezanechají žádné svědky, mohly vztahovat i na skupinku ukoptěných dětí. A Kurtz se o tom nikdy ani slůvkem nezmínil.

Až do dneška.

Owen vůbec nepochyboval, že Kurtz je nebezpečný člověk. V armádě však bylo takových nebezpečných lidí spousta, více d'áblů než andělů, to rozhodně, a většina z nich milovala tajnostkářství. Owen nedokázal říct, čím se vlastně Kurtz liší - ten vytáhlý melancholický muž s bílými řasami a poklidnýma očima. Bylo těžké se do nich dívat, protože v nich člověk nespátřil nic než prázdno - žádnou lásku, žádný smích a absolutně žádnou zvědavost. Tahle absence zvědavosti byla svým způsobem ze všeho nejhorší.

U koloniálu právě zastavilo otlučené subaru a ostražitě z něj vystoupili dva muži. Jeden z nich svíral v zimou rozpraskané ruce černou hůl. Oba na sobě měli červenočerně kostkované lovecké svrchníky. Na hlavě oběma seděla vybledlá čapka, jeden měl nad kšiltlem napsané jméno CASE a druhý deere. Udiveně se rozhlíželi po skupince vojáků, kteří se k nim blížili. Vojáci u Gosselina? Zpropadeně, co to má znamenat? Podle vzezření jim už bylo oběma přes osmdesát, ale přesto v sobě měli dost zvědavosti, které se Kurtzovi nedostávalo. Jasně se to dalo poznat z nahrbení jejich těla, z úklonu hlavy.

Všechny ty otázky, které Kurtz nevyslovil. Co tu chtějí? Skutečně mají v úmyslu nám ublížit? Ublíží nám, když uděláme tohle? Zaséváme tím vítr, abychom sklidili bouři? K čemu vlastně došlo při předchozích setkáních -panika, světla na obloze, výskyty andělských vlasů a rudého prachu, únosy, které začaly na konci šedesátých let -, že z toho mají mocnosti takový strach? Skutečně už se někdo pokusil s těmi tvory dorozumět?

A poslední otázka, ta nejdůležitější: Jsou šediváci jako my? Jsou alespoň v nějakém ohledu lidští? Chystá se tu prostě a jednoduše vražda?

Ani na tohle se Kurtzovy oči neptaly.

5 Chumelenice zřídla, den se prosvěttil a přesně třicet minut po příkazu k odložení akce jim Kurtz povolil vzlétnout. Owen předal rozkaz Conklinovi a chinooky opět nahodily rotory, čímž kolem sebe zdvihly mlžné závoje sněhu a dočasně samy sebe proměnily v přízraky. Pak se zvedly nad koruny stromů, vyrovnaly se za Underhillem -Modrým velitelem - a rozletěly se na západ směrem na Kineo. Kurtzova Kiowa 58 se nesla lehce napravo pod nimi a Owen si zběžně vybavil oddíl vojáků v jednu filmu s Johnem Waynem - modrokabátníci s jedním polonahým indiánským zvědem, který jede po straně na poníkovi. Sice se o tom nemohl přesvědčit, ale domníval se, že si Kurtz i teď čte noviny. Možná svůj horoskop. „Ryby, dnešek je pro vás dnem hanby. Zůstaňte radši v posteli.“

Borovice a jedle se pod nimi co chvíli vynořovaly z bílého oparu a zase se v něm ztrácely. Do předních dvou oken chinooku šlehal sníh, tančil před nimi a mizel kdesi vzadu. Byl to drsný let -jako byste prolétali automatickou pračkou - a Owen by ho v jakémkoli jiném případě odmítl absolvovat. Přiklapl si na uši zpátky sluchátka. Nějaká nová kapela, snad Matchbox Twenty. Žádný zázrak, ale lepší než Pearl Jam. Nejvíce se však Owen obával Hymny. Ale bude poslouchat. Ano, rozhodně bude.

Mezi nízkými mračny se tu a tam nabízel letný trudnomyslný pohled na zdánlivě nekonečný les. Na západ, na západ, na západ.

„Modrý veliteli, tady Modrá dvojka.“

„Rozumím, Dvojko.“

„Už mám vizuální kontakt s Modrým chlapcem. Potvrzuješ?“

Owen ještě pár okamžiků nic neviděl, ale pak ho spatřil taky. To, co uviděl, mu vyrazilo dech. Fotografie, ohraničený obrázek, který můžete vzít do ruky, to je jedna věc. Tohle bylo něco docela jiného.

„Potvrzují, Dvojko. Modrá četo, tady Modrý velitel. Udržujte současné pozice. Opakují, udržujte současné pozice.“

Vrtulníky jeden po druhém potvrdily příjem. Jen Kurtz neřekl nic, ovšem i on zůstal na místě. Chinooky a kiowa visely ve vzduchu asi tři čtvrtě míle od ztroskotané vesmírné lodi. Vedl k ní obrovský polom stromů, které stály s uťatými vršky v širokém, pozvolna klesajícím pásu, jako by se tudy přehnal nějaký obří stříhač živých plotů. Na konci tohoto pásu se rozkládaly bažiny. Mrtvé stromy chňapaly po bělostném nebi, jako by chtěly rozehnat nízké mraky. Na zemi ležely klikaté stopy tajícího sněhu, v místech, kde prosakovaly do nacucané země, trochu zažloutlé. Jinde je zase protkávaly žíly a vlasečnice nezamrzlé černé vody.

Loď, ohromný šedý talíř s průměrem téměř čtvrt míle, se prodrala mrtvými stromy až do středu bažiny a do všech směrů kolem sebe při tom rozsela polámané a roztržité větve. Modrý chlapec (vůbec nebyl modrý, ani trochu ne) nakonec spočinul na opačném konci bažiny, kde z ní v ostrém úhlu vybíhal skalnatý hřeben. Značná část oblouku členitého okraje lodi zmizela v rozbahněné, vratké zemi. Všude po hladkém trupu se válela hlína a úlomky polámaných stromů.

Přeživší šediváci postávali kolem nakloněné lodi, většinou na zasněžených pahorcích pod jejím vyvráceným koncem; kdyby svítilo slunce, ztroskotané plavidlo by je zakrývalo stínem. I když... očividně se našel někdo, kdo se domníval, že je to spíš jakýsi trojský kůň než ztroskotaná loď. Nicméně přeživší šediváci, nazí a neozbrojení, nijak zvlášť nebezpečným dojmem nepůsobili. Asi stovka, řekl prve Kurtz, ale teď už jich tu bylo o něco méně; Owen to odhadoval tak na šedesát. Po zasněžených pahorcích zahlédl přinejmenším deset mrtvol ve více či méně pokročilém stadiu narudlého rozkladu. Několik jich leželo tvářmi k zemi v mělké černé vodě. Tu a tam se proti sněhu rýsovaly až překvapivě jasné rudozlaté pásy

takzvané houby Ripleyové... až na to, že ne všechny jsou tak jasné, povšiml si Owen, zvedl k očím dalekohled a zadíval se jím. Některé už začínaly šednout, vlivem zimy, nebo atmosféry, nebo obojího. Ne, rozhodně se jim tu moc nedaří - ani šedivákům, ani té houbě, kterou přinesli s sebou.

Může se ta věc skutečně rozšířit? Nějak se mu nechtělo tomu uvěřit.

„Modrý veliteli?“ ozval se Conk. „Hej, jsi tam?“

„Jsem tu, zmlkni na chvíli.“

Owen se předklonil, sáhl pod loket pilota (Tony Edwards, správný kluk) a přepnul vysílačku na společný kanál. Vůbec si v té chvíli nevzpomněl na Kurtzovu poznámku o Bosanski Novi; vůbec ho nenapadlo, že se možná dopouští hrozné chyby; vůbec ho nenapadlo, že možná silně podcenil Kurtzovo šílenství. To, co udělal, vlastně udělal téměř bez jediné vědomé myšlenky. Alespoň mu to tak připadalo později, když si ne jednou, ale stále znovu a znovu tu událost přehrával v paměti. Pouhé ťuknutí do přepínače. Jak málo někdy stačí k tomu, aby se změnil kurs lidského života.

A hned se, čistě a jasně, ozval hlas, který nikdo z Kurtzových frajerů nejspíš nepozná. Ti znali tak Eddieho Veddera; Walter Cronkite jim nic neříkal. „- infekce, Il n'y a pas d'infection ici.“ Dvě vteřiny ticha a pak hlas, který mohl patřit Barbře Streisandové: „Sto třináct. Sto sedmáct. Sto devatenáct.“

Owen si okamžitě uvědomil, že začali počítat znovu od jedničky. Cestou autobusem ke Gosselinovu koloniálu už hlasy odpočítávaly čtyřmístná čísla.

„Umíráme,“ řekl hlas Barbry Streisandové. „On se meurt, on crève.“ Odmlka, potom hlas Davida Lettermana: „Sto dvacet tři. Sto -“

„Vypni to!“ zařval Kurtz. Poprvé za všechny ty roky, co ho Owen znal, se zdál Kurtz vážně rozčilený. Téměř šokovaný. „Owene, proč chceš mým klukům pouštět do uší to svinstvo? Odpověz, okamžitě.“

„Jen jsem si chtěl poslechnout, jestli se něco nezměnilo, šéfe,“ odpověděl Owen. Byla to lež, což Kurtz samozřejmě věděl, a jednou se nepochybně postará, aby mu za to Owen zaplatil. Zase jednou selhal a nepostřílel bandu nevinných dětí. Možná to tentokrát bylo dokonce ještě horší, ale Owenovi to bylo fuk. Pooka se může jít bodnout. Když už to tady mají udělat, chce, aby si Kurtzovi kluci (Nebeský dráp v Bosně, Modrá četa teď, jiní zas někdy příště, ale vždycky tytéž nelítostné mladé tváře) šediváky ještě naposled poslechli. Cestovatele z jiného hvězdného systému, možná dokonce z jiného vesmíru, nebo časového proudu, bytosti, které znají věci, o nichž jejich hostitelé nikdy nebudou mít ani páru (ne že by to Kurtze zajímalo). Ať si ještě naposledy poslechnou šediváky místo Pearl Jam nebo Jar of Flies nebo Rage Against the Machine; šediváky, kteří se zoufale dovolávají kladů lidské povahy, v něž pošetile doufali.

„A změnilo se něco?“ zapraskal Kurtzův hlas. Zelená kiowa dosud visela tam dole, těsně pod bitevními vrtulníky, a svými rotory čechrala a ohýbala vršek vysoké staré borovice pod sebou. „Změnilo, Owene?“

„Ne,“ odpověděl. „Vůbec nic, šéfe.“

„Tak to tlachání vypni. Za chvíli máme na krku tmu, pro rány Boží.“

Owen chvíli mlčel, a pak, po pečlivém rozvážení, pronesl: „Ano, pane.“

6 Kurtz seděl vzpřímeně na pravé sedačce kiowy - „rovně, jako by spolkl pravítko“, jak se vždycky říká v knihách a ve filmech. I přes mírné šeré světlo dnešního odpoledne si nasadil sluneční brýle, a tak si Freddy, jeho pilot, troufal pokukovat po něm jen koutkem oka. Brýle byly protáhlé moderní plážovky, a když si je Kurtz nasadil, doléhaly mu těsně k tváři, takže se nedalo poznat, kam se dívá. Rozhodně nebylo radno důvěřovat směru, kterým má otočenou hlavu.

Na klíně mu ležel výtisk derryského Zpravodaje (záhadná světla na OBLOZE, ZMIZENÍ LOVCŮ VYVOLÁVÁ PANIKU V JEFFERSONOVĚ TRAKTU, Zněl titulěk). Teď noviny zvedl a začal je pečlivě skládat. Pracoval velice zručně a za chvíli bude držet dvojrohou papírovou čepici; až s Owenem Underhillem skoncuje, bude si ten frajer moci na hlavu nasadit místo té vojenské právě jen takovouhle. Underhill si nepochybně myslí, že z toho vyvázne jen s nějakým disciplinárním trestem - který mu nejspíš udělí sám Kurtz, neboť je to jeho mise -, a pak dostane druhou šanci. Patrně si vůbec neuvědomuje (což je jediné dobře, protože nepřipravenost obyčejně znamená bezbrannost), že tohle byla jeho druhá šance. Což je přesně o jednu víc, než kolik jich Kurtz kdy komu dal, a teď toho litoval. Hořce litoval. Proč na něj Owen vytáhl takovýhle trik po tom rozhovoru, co spolu měli v kanceláři koloniálu... poté, co ho výslovně varoval...?

„Kdo vydá rozkaz?“ zapraskal Underhillův hlas na Kurtzovu soukromém kanálu.

Kurtz byl překvapený, skoro až ohromený hloubkou vlastního vzteku. Z větší části za něj samozřejmě nemohlo nic jiného než překvapení, ta nejprostší emoce, kterou i mimina vnímají jako první ze všech. Owen ho vážně dohřál, když takhle pustil šediváky na společný kanál čtyř; jen si chtěl poslechnout, jestli se něco nezměnilo, no jasně, to si můžeš leda tak strčit do prdele, frajere. Owen byl patrně ten nejlepší zástupce, jakého Kurtz měl za celou dobu své složité kariéry, která se táhla už od Kambodže na začátku sedmdesátých let, ale i tak mu teď bude muset zlámat vaz. Za tenhle špás s vysílačkou; protože Owen není schopný se poučit. Nejde tu o bandu dětí v Bosanski Novi ani o pár ukecaných hlasů dnes. Nejde tu o to, že neuposlechl rozkaz, ba dokonce jednal přímo v rozporu s podstatou celé mise. Jde tu o hranici. O jeho hranici. Kurtzovu hranici.

A navíc ještě to pane.

To drzé, nafoukané pane.

„Šéfe?“ Owenův hlas teď zněl kapku nervózně, a že měl taky proč! „Kdo vydá -“

„Společný kanál, Freddy,“ řekl Kurtz. „Přepoj mě.“

Kiowu, mnohem lehčí než bitevní vrtulníky, právě zachytil závan větru a pořádně ji zhoupl. Kurtz a Freddy si toho nevšimli. Freddy přepojil šéfa do éteru.

„Poslouchejte, chlapci,“ řekl Kurtz a zahleděl se na ty čtyři vrtulníky zavěšené v řadě za sebou nad stromy a těsně pod mraky jako skleněné vážky. Přímo před nimi ležel močál a ohromný perleťově třpytivý talíř se svou posádkou - nebo co vlastně byli -, která postávala pod nadzdviženou zádí.

„Dobře poslouchejte, chlapci, táta vám jde dělat kázání. Posloucháte? Odpovězte po řadě.“

Ano, ano, potvrzují, souhlas, slyším (s občasným pane na konci, ale to teď bylo v pořádku; je rozdíl mezi zapomnětlivostí a drzostí.)

„Nejsem zrovna nejlepší řečník, chlapci, řečném není moje práce, ale chci, abyste věděli, že tohle není, opakuji, není situace, kdy byste mohli věřit všemu, co vidíte na vlastní oči. Vidíte asi šest desítek šedých humanoidů bez znatelných pohlavních znaků, kteří tu stojí nazí, jak je milující Pánbůh stvořil, a řeknete si, přinejmenším někteří z vás si řeknou: ‚Božítku, to jsou přece chudáčci, všichni nazí a neozbrojení, ani ptáka, ani díru, aby si spolu užili trochu radosti, škemrají tam kolem toho svého ztroskotaného intergalaktického rychlíku o slitování, a co by to muselo být za hajzla, co by to muselo být za stvůru, která by slyšela to jejich škemránění, a přesto by do toho šla?‘ A já vám povídám, chlapci, já jsem ten hajzl, já jsem ta stvůra, já jsem ta postindustriální postmoderní kryptofašistická politicky

nevhodná nechutně bezcitná válečná svině, je to tak, a pro všechny, kdo poslouchají, já jsem Abraham Peter Kurtz, vysloužilý příslušník letectva Spojených států, pořadové číslo 241771699, a já vedu tuhle misi, já jsem poručík Calley, který velí tomuhle masakru v Alice's Restaurant."

Nabral zhluboka dech, oči stále upnuté na vznášející se vrtulníky.

„Jenže přátelé, jsem tu taky od toho, abych vám řekl, že šediváci se nám pletou do života už od konce čtyřicátých let a já se zase pletu do života jim od konce let sedmdesátých, a můžu vám říct, že když k vám někdo přichází s rukama nad hlavou a vykřikuje, že se vzdává, tak to u všech svatých ještě vůbec neznamena, že nemá v zadku nacpaného půl litru nitroglycerínu. Většina našich skvělých pánů vědátorů, co si plavou jako přechytralé zlaté rybky v akváriích výzkumných středisek, poukazuje na to, že šediváci přišli přesně v době, kdy jsme začali odpalovat atomové a vodíkové pumy, že se sem v tom okamžiku slétli jako můry ke světlu. Možná to tak je, nevím, já tu nejsem od toho, abych myslel, myšlení přenechávám koňům, protože koně na to mají větší hlavu, jak se říká, ale oči mám naprosto v pořádku, chlapi, a to vám povídám, že ti šediví parchanti tam dole jsou stejně neškodní jako liška v kurníku. Pochytali jsme jich za ta léta už pěknou řádku, ale ani jeden nepřežil. A když zemrou, rychle se rozkládají a přeměňují se přesně na ten sajrajt, co tam dole vidíte a kterému mezi sebou říkáte houba Ripleyové. Někdy taky vybuchnou. Rozumíte? Vybuchnou. A ta houba, co ji v sobě nesou - možná všechno řídí právě ona, některé naše vědátorské zlaté rybky se domnívají, že je to právě tak -, brzy odumírá, pokud se nedostane na živého hostitele, znovu opakuju, na živého hostitele, a hostitelem, který jim vyhovuje ze všech nejvíc, přátelé, je starý dobrý homo sapiens. Jakmile se vám jí dostane byť jen špetka za nehet malíčku, můžete si jít rovnou hodit mašli."

To nebyla tak docela pravda - vlastně to tak docela bylo pravdě na hony vzdálené -, ale nikdo za vás nebude bojovat s takovým nasazením jako vyděšený voják. To věděl Kurtz ze zkušenosti.

„Chlapi, naši šediví přítelíčkové ovládají telepatii a zdá se, že něco z téhle schopnosti posílají vzduchem i nám. Chytnete ji, přitom ani nemusíte chytit houbu, a ačkoli se vám teď možná zdá, že se čtením myšlenek by se dala užít spousta legrace, že by člověk rázem mnohem líp zapadl do společnosti, tak já vám povím, co by vás na téhle cestě čekalo o kus dál: schizofrenie, paranoia, odtržení od reality a nakonec naprosto, opakuju znovu, NAPROSTÉ ZEŠÍLENÍ. Naši vědátori, Bůh jim žehnej, jsou přesvědčeni, že ta telepatie je zatím dočasnou záležitostí, ale nemusím vám snad vysvětlovat, co by se mohlo stát v případě, že bychom šedivákům dovolili se tu usadit a pohodlně žít. Chci, abyste všichni dávali pozor na to, co vám teď řeknu. Chci, abyste mě poslouchali, jako by na tom závisel váš život, jasno? Když oni dostanou nás, chlapi - opakuju, když oni dostanou nás -, a všichni přece víte, že došlo k mnoha únosům, i když většina lidí, kteří prohlašují, že je unesli, samozřejmě lže tak, že by jim ta jejich neurotická huba měla za trest upadnout, ale ne všichni - a ti, kteří se vrátí zpátky, v sobě často mají implantáty. Ve většině případů jsou to různé přístroje - možná vysílače, nebo třeba nějaké monitory, co já vím -, ale někdy jsou to taky živé organismy, které zevnitř požírají svého hostitele, rostou a rostou, až ho nakonec prostě roztrhnou. A tyhle implantáty dávají do lidí ty samé bytosti, které vidíte tam dole, jak se nazí a nevinní promenují po sněhu. Tvrdí, že mezi nimi není žádná infekce, přestože sami víme, že jsou jí prolezlí od mozku až po střevo. Já sleduju, jak tyhle věci pracují, už víc než pětadvacet let a můžu vám říct, že tohle je ten okamžik, tohle je invaze, tohle je nejdůležitější měření sil v dějinách lidstva, a vy se máte postarat o obranu. Tohle

nejsou žádní bezmocní malí ET, kteří by jen čekali, až jim někdo vrazí do ruky telefonní kartu, aby mohli zavolat domů, oni jsou nemoc. Jsou rakovina! A my, chlapci, my jsme jedna velká žhavá radioaktivní injekce chemoterapie. Slyšíte, co vám povídám, chlapci?"

Tentokrát žádná slyším, žádná potvrzují. Místo toho se ozvaly jen chraplavé projevy souhlasu, nervózní a nabitě netrpělivostí.

„Rakovina, chlapci. Jsou rakovina. To je ten nejlepší způsob, jak vám to dokážu přiblížit, přestože, jak sami víte, nejsem žádný řečník. Owene, rozuměl jsi mi?"

„Rozuměl, šéfe." Ani stopa po vzrušení. Klidný a chladný jako led, zmetek. Ale ať si hraje na klid'ase. Ať si hraje na klid'ase, dokud může. Owen Underhill to má spočítané. Kurtz zvedl papírovou čepici a zálibně se na ni podíval. Owen Underhill skončil.

„Co je to tam dole, Owene? Co se to tam belhá kolem lodi? Copak si to dneska ráno zapomnělo obléct kalhoty a about boty, když to odcházelo z domova?"

„Rakovina, šéfe."

„Přesně tak. Teď vydej rozkazy a jdeme na ně. Pusť se do toho, Owene." A s rozvahou, neboť věděl, že muži v bitevních virtuálních ho všichni pozorují (v životě nikomu neudělal takovouhle přednášku, nikdy, a přitom z ní neměl předem připravené ani slovo, leda snad ve snech), si vlastní čepici obrátil kšiltem dozadu.

7 Owen spatřil Tonyho Edwardse, jak si obrací svou čepici s logem New York Mets kšiltem do týla, zaslechl Brysona a Bertinelliho, jak rachotí z padesátek, a pochopil, že tohle všechno se skutečně děje. Byli vážně nažhavení. On mohl buď nasednout a vézt se s nimi, nebo se jim postavit do cesty a nechat se přejet. Jinou možnost mu Kurtz nenechal.

A navíc se vynořilo ještě něco, jistá nepříjemná událost, kterou si vybavil z dávných dob, kdy mu bylo - kolik? Osm? Sedm? Možná ještě méně. Hrál si právě na trávníku před domem, před tím v Peducahu, táta se ještě nevrátil z práce, máma vyrazila někam pryč, nejspíš k Milosrdným baptistům, u nichž asi připravovala další z těch svých nekonečných nadačních aukcí (na rozdíl od Kurtze, když Randi Underhillová řekla Bůh jim žehnej, taky to tak myslela), a najednou u sousedů, u Rapeloewových, zastavila záchranka. Sice bez sirény, ale zato se spoustou blikotavých světýlek. Ven vyskočili dva muži v kombinézách velice podobných té, kterou měl na sobě Owen právě teď, a rozběhli se po Rapeloewovic chodníčku, přičemž cestou roztahovali zářivě bílá nosítka. Přitom ani na chvíli nezpomalili. Vypadalo to skoro jako nějaký kouzelnický trik.

Ani ne o deset minut později se vraceli s paní Rapeloewovou. Měla zavřené oči. Hned za nosítka kráčel pak Rapeloew, ani se neobtěžoval zavřít za sebou dveře. Přestože byl pan Rapeloew stejně starý jako Owenův táta, najednou vypadal spíš jako děda. Další kouzlo. Když muži nakládali jeho manželku do záchranky, ohlédl se pan Rapeloew přes rameno a spatřil Owena, jak v krátkých kalhotách klečí na trávníku a hraje si s míčem. Říkají, že je to asi šlak! zavolal na něj pan Rapeloew. Nemocnice St. Mary's Memorial! Vyříd' to mámě, Owene! A pak vlezl do zadních dveří záchranky a ta odjela. Asi pět minut si Owen ještě hrál s míčem, vyhazoval ho do vzduchu a zase chytal, ale mezi jednotlivými hody stále pokukoval po dveřích, které nechal pan Rapeloew otevřené, a přemýšlel o tom, že by je měl asi zavřít. Kdyby je zavřel, udělal by věc, které máma říkala Skutek křesťanské lásky.

Nakonec se zvedl a přešel přes Rapeloewovic trávník. Rapeloewovi na něj byli vždycky hodní. Sice nic zas tak zvláštního („Nic, kvůli čemu bych o půlnoci vstávala a psala o tom domů," jak by asi řekla máma), ale paní Rapeloewová pekla

spousty koláčků a nikdy mu jich nezapomněla pár nechat; a těch mis od sladkého těsta a od polevy, co v kuchyni buclaté, veselé paní Rapeloewové vylízal. A pan Rapeloew mu zase ukázal, jak skládat z papíru letadla, která pak doopravdy létala. Tři různé druhy. A tak si Rapeloewovi jistě zasluhovali dobrý skutek, skutek křesťanské lásky, jenže když Owen vcházel otevřenými dveřmi do jejich domu, zcela jasně cítil, že ho sem táhne něco docela jiného. Když jde člověk vykonat skutek křesťanské lásky, neztvrdne mu při tom přece frantík.

Asi tak pět minut - nebo to možná bylo patnáct minut, nebo půl hodiny, čas v tu chvíli plynul jako ve snu - se Owen jen tak potuloval po Rapeloewovic domě, nic nedělal, ale po celou tu dobu měl frantíka tvrdého jako kámen, tak tvrdého, že úplně cítil, jak mu pulsuje v rytmu srdečního tepu, a pokud si myslíte, že taková věc musela bolet, tak tedy vůbec nebolela, naopak to bylo příjemné, a teprve po letech pochopil, co to tiché potulování vlastně doopravdy bylo: předehra. Skutečnost, že proti Rapeloewovým nic neměl, že je měl naopak rád, to svým způsobem všechno ještě vylepšovala. Kdyby ho odhalili (což se nikdy nestalo) a ptali by se, proč to udělal, mohl by klidně odpovědět Já nevím a mluvil by čistou pravdu.

Ne že by toho provedl zas až tolik. V koupelně v přízemí objevil kartáček, na němž stálo napsáno DICK. Dick se jmenoval pan Rapeloew. Owen se pokusil štětiny kartáčku pana Rapeloewa počurat, ano, přesně to chtěl udělat, jenže měl tak tvrdého frantíka, že čurat prostě nedokázal, nevyšla z něj ani kapička. Tak štětiny aspoň poplival, pak plivance pořádně rozetřel a vrátil kartáček zpátky do držáčku. V kuchyni vylil láhev vody na plotýnky elektrických kamen. Pak vytáhl ze skříně na nádobí velký porcelánový servírovací podnos. „Říkali, že je to asi čáp," řekl Owen a zvedl podnos nad hlavu. „Takže budou mít mimino, když povídal, že je to čáp." A pak hodil podnos do kouta, kde se roztrhl na tisíc kusů. Jakmile tohle provedl, utekl z domu pryč. Ať už v něm bylo cokoli, kvůli čemu mu ztvrdnul frantík a oči mu téměř vylézaly z důlků, ten rachot, když se rozbíjel podnos, to zlomil, vymáčkl to jako uher, a kdyby si rodiče nedělali takové starosti o paní Rapeloewovou, téměř jistě by jim neuniklo, že je nějaký nesvůj. Ale i kdyby, nejspíš by se domnívali, že má taky strach o paní R. Celý následující týden v noci skoro nespál, a když přece jen na chvíli usnul, pronásledovaly ho ve snech noční můry. V jedné z nich se paní Rapeloewová vrátila z nemocnice s děťátkem, které jí přinesl čáp, jenže to děťátko bylo černé a mrtvé. Owena příšerně užíral pocit viny a studu (nikdy však do té míry, aby se šel přiznat; co by u všech všudy asi tak řekl, kdyby se ho jeho matka baptistka zeptala, jaký ďábel ho to posedl), a přece nikdy nezapomněl na tu slepou slast, když stál v koupelně se šortkami staženými ke kolenům a snažil se počurat kartáček pana Rapeloewa, nebo to vzrušení, jež jím projelo, když se ten velký servírovací podnos rozlétl na kusy. Kdyby byl starší, nejspíš by se v té chvíli udělal do trenek. V té nesmyslnosti byla čistota; v třesku porcelánu byla radost; a pak to nekonečné a slastné rochnění ve výčitkách svědomí a strachu z toho, že bude odhalen. Pan Rapeloew povídal, že to je asi čáp, ale když večer přišel Owenův táta, vysvětlil mu, že to byl šlak. Paní Rapeloewové praskla cévka v mozku a začala krváčet, a to je šlak.

A teď se to vrátilo, všechno.

Možná se tentokrát vážně udělám, napadlo ho. Tohle totiž bude rozhodně větší odvaz než močit na kartáček pana Rapeloewa. A pak, když si on sám otočil čepici: I když v podstatě je to přesně totéž.

„Owene?" Kurtzův hlas: „Jsi tam, synku? Jestli mi okamžitě neodpovíš, budu předpokládat, že buď nemůžeš, nebo nechceš -"

„Jsem tady, šéfe." Hlas se mu ani nezatřásl. Vnitřním zrakem spatřil malého

kluka, jak drží nad hlavou porcelánový podnos. „Chlapi, jste připravení nakopat pár mezihvězdných prdelí?“

Souhlasný řev, v němž zaznělo i jedno to bych řek a jedno rozsekáme je na hadry.

„A co chcete nejdřív, chlapi?“

Hymnu čety a Hymnu a Přece Stouny, a to hned!

„Kdo si chce zazpívat, ať se přidá.“

Ticho. Na jiné frekvenci, na kterou Owen už nikdy nepřepne, prosili šediváci prostřednictvím známých hlasů o slitování. Napravo a kus pod nimi se vznášela malá Kiowa OH-58. Owen ani nepotřeboval dalekohled, aby zahlédl Kurtze rovněž s obrácenou čepicí, jak se dívá přímo na něj. Noviny mu pořád ležely na klíně, jenom teď byly bůhvíproč složené do trojúhelníku. Celých šest let nepotřeboval Owen Underhill žádné druhé šance, což bylo jedině dobře, protože Kurtz neměl ve zvyku je dávat - Owen měl pocit, že uvnitř v srdci tohle vždycky věděl. Ale o tom bude moci přemýšlet později. Pokud bude muset. Hlavou mu bleskla ještě poslední souvislá myšlenka - ty jsi ta rakovina, Kurtzi, ty -, která však záhy odumřela. Na její místo nastoupila skvělá a dokonalá temnota.

„Modrá četo, tady Modrý velitel. Všichni za mnou. Palbu zahájit ze vzdálenosti dvou set metrů. Pokud možno, snažte se netrefit Modrého chlapce, ale ty parchanty musíme zrubat do jednoho. Conku, pusť tam Hymnu.“

Gene Conklin ťukl na tlačítko a do discmanu položeného na podlaze Modré dvojky vložil CD. Owen, jenž v té chvíli už nebyl sám sebou, se v Modrém veliteli předklonil a přidal na hlasitosti.

Sluchátka mu vyplnil hlas Micka Jaggera. Owen zvedl hlavu a zahlédl Kurtze, jak mu salutuje - nevěděl, jestli ironicky, nebo vážně, a ani ho to nezajímalo -, a pak Owen mávl rukou. Za doprovodu Jaggerova zpěvu, za doprovodu Hymny, kterou si pouštěli vždycky, když šli celí nažhavení do akce, začaly vrtulníky klesat a zamířily k cíli.

8 Šediváci - ti, kteří dosud vydrželi - stáli ve stínu své lodi, která ležela na konci uličky zdevastovaných stromů, jež zničila při svém posledním přistání. Vůbec se nesažili utéct, nebo se schovat; dobře polovina z nich naopak vykročila na svých bosých bezprstých nohou kupředu, čvachtala ve sněhu, v tající bahnitě břečce, v roztroušených pruzích rudozlatého mechu. Hleděli vstříc blížícím se bitevním vrtulníkům, dlaně s dlouhými prsty zdvižené, aby ukázali, že jsou prázdné. Jejich obrovské černé oči se i v mdlém odpoledním světle leskly.

Vrtulníky nezpomalily, přestože všichni muži jasně slyšeli v hlavě poslední sdělení: Prosím, neubližujte nám, jsme bezmocní, umíráme. A mezi tím se jako prasečí ocásek kroutil hlas Micka Jaggera: „Dovolte prosím, abych se představil, jsem člověk bohatý a s vkusem; toulám se tu už mnoho dlouhých let; spousty lidských duší naloupil jsem...“

Vrtulníky se otočily stejně hladce jako pochodová kapela při slavnostním zahájení turnaje Rose Bowl, když provádí vpravo vbok na padesátiyardové čáře fotbalového stadionu, a kulometry se rozruchotily. Kulky začaly rozorávat sníh, štípaly mrtvé větve již tak zmrzačených stromů, vykřesávaly drobné bledé jiskry o hranu ohromné lodě. Zahryzávaly se do shromážděných šediváků s nataženými rukama a trhaly je na kusy.

Z nevyvinutých těl odlétaly paže a rozstříkovaly kolem sebe spršky růžové šťávy. Hlavy vybuchovaly jako dýně a zasypávaly jak loď, tak své druhy narudlým

deštěm - ne krví, ale tím zvláštním mechem, jako by ho byly plné, jako by to vůbec nebyly hlavy, ale koše po okraj nadité hrůzným ovocem. Několik šediváků bylo střelbou přetato v pase a skácelo se s rukama dosud vztyčenými na znamení, že se vzdávají. Už když padala k zemi, dostávala šedá těla špinavě bílou barvu a jako by začínala vřít.

Mick Jagger se svěřoval: „Byl jsem u toho, když na Ježíše Krista přišla chvíle bolesti a pochyb...“

Několik šediváků, kteří dosud stáli pod okrajem lodi, se obrátilo, jako by se chtěli dát do běhu, ale nebylo tu kam utéct. Většina z nich padla okamžitě mrtvá k zemi. Posledních pár přeživších - nanejvýš čtyři - se stáhlo do skrovných stínů. Zdálo se, že tam něco kutí, že se tam v něčem vrtají, a Owena přepadla děsivá předtucha.

„Já si je vezmu!“ zapraskalo ve vysílače. To byl Deforest v Modré čtyřce, téměř supěl dychtivostí. A předpokládaje Owenův souhlas, klesl chinook až téměř k zemi, kde rozvířil sníh a bahnitou vodu do špinavé smršťe, jež rázem zdecimovala všechn okolní podrost.

„Ne, zastav, zruš akci, vracíme se, zpátky na základnu, výška plus padesát!“ vykřikl Owen a hned potom plácl Tonyho do ramene. Tony, který v průhledné masce, jež mu zakrývala ústa a nos, nevypadal vlastně ani moc nezvykle, přitáhl kormidelní páku a Modrý velitel začal v neklidném ovzduší stoupat. Dokonce i přes hudbu - zběsilá bonga, sbor zpívající Hú-hú; „Sympathy for the Devil“ nestačila dohrát ještě ani poprvé do konce - zaslechl Owen remcání mužstva. Naproti tomu kiowa už mizela v dálce. Ať byl Kurtz po duševní stránce jakkoli výstřední, rozhodně nebyl blázen. A instinkty měl znamenité.

„Ale, šéfe -“ ozval se Deforest nejen zklamaně, ale přímo našťavaně.

„Opakuji, opakuji, vracíme se na základnu, Modrá četo, vracíme se -“

Výbuch jej srazil zpátky do sedadla, vymrštil chinook vzhůru jako hračku. Pod ohlušujícím rachotem zaslechl Tonyho Edwardse, jak kleje a zápasí s kormidelní pákou. Za nimi se ozývaly výkřiky, ale přestože většina posádky nejspíš utrpěla nějaké zranění, ztratili jenom Pinkyho Brisona, který se vykláněl z kabiny, aby měl lepší rozhled, a když vrtulník zasáhla nárazová vlna, neudržel se a vypadl.

„Už ho držím, už ho držím, už ho držím,“ drmolil Tony, i když Owenovi připadalo, že s tím začal dobře třicet vteřin před tím, než vrtulník skutečně ovládl, třicet vteřin, které mu připadaly jako hodina. Hymna ve sluchátkách zmlkla, což nevěstilo nic dobrého pro Conklina a chlapy v Modré dvojce.

Tony otočil Modrého velitele a Owen si povšiml, že přední sklo z perspeXu je na dvou místech prasklé. Za nimi stále někdo křičel - Mac Cavanaugh, jak se ukázalo později, jemuž se jakýmsi záhadným způsobem podařilo přijít o dva prsty.

„Do hajzlu,“ zamumlal Tony, „zachránil jsi nám prdel, šéfe. Díky.“

Owen ho sotva slyšel. Ohlížel se na zbytky lodi, která nyní ležela rozlomená nejméně na tři díly. Nedalo se to tvrdit s jistotou, protože vzduch byl plný bordelu a loď samotnou halil rudooranžový opar. O něco lépe se daly rozeznat pozůstatky Deforestova vrtulníku. Ležel převrácený na bok v bahně, na němž se všude kolem tvořily velké bubliny. Po levé straně plaval ve vodě ulomený kus rotoru jako pádlo do obří kánoe. Asi padesát metrů stranou trčely z koule žlutobílého ohně další kusy rotoru zčernalé a zohýbané. To byl Conklin a Modrá dvojka.

Chrastění a pípání ve vysílače. Blackey z Modré trojky. „Šéfe, hej, šéfe, vidím -“

„Trojko, tady Velitel, okamžitě se -“

„Veliteli, tady Trojka, vidím tři naše živé, opakuji, vidím tři živé z Modré

čtyřky, minimálně tři... ne, čtyři... jdu dolů, abych je -"

„Zamítá se, Modrá trojko, nikam nejdeš. Vracíme se na základnu, výška plus padesát - opravují, výška plus sto padesát, sto padesát, a to okamžitě!"

„Ale, pane... totiž šéfe... vidím tam Friedmana, on hoří!"

„Joe Blackey, poslouvej."

Nezaměnitelný, břitký hlas Kurtze, Kurtze, který se stačil s bezpečným náskokem zdekovat. Skoro jako by věděl, co se stane, napadlo Owena.

„Okamžitě odtud vypadneš, Blackey, nebo ti garantuju, že do týdne budeš přehazovat velbloudí hnůj v pořádně parném ovzduší, kde navíc legálně neseženeš ani kapku alkoholu. Končím."

Z Modré trojky už se neozvalo ani slovo. Oba zbývající vrtulníky vystoupaly do sto padesáti metrů nad původní letovou hladinu. Owen sledoval vířící spirálu houby Ripleyové a v duchu se ptal, jestli to Kurtz opravdu věděl, nebo jen vytušil, ptal se, jestli společně s Blackeym opustili oblast včas. Protože tam samozřejmě byla infekce, ať si šediváci říkali, co chtěli, byla tam infekce. Owen si nemyslel, že by se tím ospravedlňovalo, co právě udělali, ale zatraceně dobře věděl, že z přeživší posádky Modré čtyřky Raye Deforesta jsou teď s největší pravděpodobností chodící mrtvoly. Nebo ještě hůř: živé a proměňující se mrtvoly. Proměňující se v bůhvíco.

„Owene." Vysílačka.

Tony na něj pohlédl se zdviženým obočím.

„Owene."

Owen si povzdechl a bradou přepnul na Kurtzův uzavřený kanál. „Tady, šéfe."

9 Kurtz seděl v kiově s papírovou čepicí dosud na klíně. Oba s Freddyem měli nasazené masky; stejně jako ostatní chlapi z útočné čety. Pravděpodobně je měli nasazené i ti nebožáci, co zůstali na zemi. Možná, že masky nebyly úplně nezbytné, ale Kurtz nechtěl zbytečně riskovat přenos Ripleyové, pokud se tomu dá zabránit, takže si na všechny pořádně došlápl. A sám jim samozřejmě šel příkladem. Kromě toho pořád držel v ruce všechny trumfy. A co se Freddyho Johnsona týče... mno, s Freddyem už měl taky svoje plány.

„Tady, šéfe," ozval se ve sluchátkách Underhill.

„Skvělá střelba, ještě lepší manévrování a vynikající myšlení, Owene. Zachránil jsi pár životů. Myslím, že bychom mohli smazat, co se stalo před útokem. Co jsme si, to jsme si, vraťme se na začátek. Rozumíš?"

„Ano, šéfe. Rozumím a cením si toho."

A jestli tomu věříš, pomyslel si Kurtz, tak jsi dokonce ještě větší blb, než vypadáš.

10 Z vrtulníku za Owenem se dosud ozývalo Cavanaughovo sténání, i když zvolna sláblo. Joe Blackey mlčel a patrně pomalu začínal chápat, co je zač ten mlžný rudozlatý vzdušný vír, kterému se jim možná podařilo, ale možná taky nepodařilo vyhnout.

„Všechno v pořádku, frajere?" zeptal se Kurtz. „Máme tu pár zranění," odpověděl Owen, „ale v podstatě všechno v pohodě. Jenom by se sem asi měla poslat úklidová četa; zůstal tu po nás docela bordel."

V Owenových sluchátkách se rozlehl hlasitý, krákoravý Kurtzův smích.

11 „Freddy."
„Ano, šéfe." „Na Owena Underhilla si musíme dávat pozor."
„Dobře."

„Kdybychom potřebovali narychlo odletět - myslím naše Císařské údolí -, Underhill zůstane tady."

Freddy Johnson neodpověděl, jen přikývl a věnoval se řízení vrtulníku. Fajn kluk. Ví, na kterou stranu hranice patří, na rozdíl od některých.

Kurtz se k němu otočil.

„Freddy, dovez nás zpátky k tomu bohem zapomenutému koloniálu a nešetři přitom koně. Chci tam být aspoň o patnáct minut dřív než Owen a Joe Blackey. Ještě lépe o dvacet, pokud to půjde."

„Ano, šéfe."

„A chci bezpečné satelitní spojení s Cheyenne Mountain."

„Máte ho mít. Dejte mi pět minut."

„Zkrat' to na tři, frajere. Zkrat' to na tři."

Kurtz se pohodlně usadil a sledoval borovicový les pod sebou. Tolik stromů, tolik divoké zvěře a ani človíčka - většina lidí tu v tuhle roční dobu nosila oranžovou. A za týden - možná už za dvaasedmdesát hodin - tady bude mrtvo jako v měsíčních horách. Vážně škoda, ale co, jestli je v Maine něčeho opravdu dostatek, tak jsou to lesy.

Kurtz roztočil na vztyčeném prstu papírovou čepici. Však on ji Owenu Underhillovi nasadí, a pokud možno se postará, aby Underhill ještě před tím vypustil duši.

„Jenom si chtěl poslechnout, jestli se něco nezměnilo," utrousil Kurtz poklidně.

Freddy Johnson, který dobře věděl, kde je jeho místo, neřekl ani slovo.

12 Asi v polovině cesty zpátky ke Gosselinovu koloniálu, kdy už se Kurtzova rychlá kiowa proměnila jen v droboučku tečku a pomalu přestávala být vidět úplně, se Owenovy oči upnuly na pravou ruku Tonyho Edwardse, která svírala jedno z ramen ypsilonovité kormidelní páky chinooku. Kolem nehtu na palci se vytvořila rudozlatá linka, tenounká jako cestička vysypaná zrnky písku. Owen pohlédl na vlastní ruce, prozkoumal je stejně pečlivě, jako to dělala paní Jankowská při Osobní hygieně tehdy v těch dávno minulých časech, kdy ještě bydleli vedle Rapeloevových. Nic nenašel, zatím, ale Tony už poznamenaný byl a Owen se domníval, že brzy se nějaké znamení objeví i u něj. Underhillovi rodiče byli oba baptisté, takže Owen dobře znal příběh Kaina a Ábela. Hlas krve bratra tvého volá ke mně ze země, řekl Bůh a poslal Kaina do země Nód, na východ od Ráje. Ke zpustlým lidem, jak říkala Owenova matka. Ale ještě než směl Kain odejít, vtiskl mu Bůh znamení, aby i zpustlí lidé v zemi Nód poznali, co je zač. A když teď Owen spatřil tu rudozlatou nitku na nehtu Eddieho palce a hledal ji na vlastních prstech a dlaních, uvědomil si, že ví, jaké barvy ono Kainovo znamení bylo.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

VEJCONOŠOVA CESTA

Henry zjistil, že i sebevražda má svůj hlas. Toužila sama sebe vysvětlit. Problém však byl v tom, že nemluvila moc dobře anglicky; většinou upadala do svého vlastního zkomoleného jazyka. Ale na tom nezáleží; už to, že mluvila, se zdálo víc než dost. Jakmile Henry povolil sebevraždě její vlastní hlas, nečekaně se mu zlepšil život. Vyskytly se dokonce i noci, kdy zase dokázal usnout (nebylo jich mnoho, ale stačilo to), a neprožil už žádný doopravdy zlý den.

Až do dneška.

Tam na sněžném skútru, to bylo Jonesyho tělo, ale ta věc uvnitř jeho starého přítele byla plná cizích představ a cizích záměrů. Jonesy byl tam uvnitř možná ještě taky - Henry se domníval, že nejspíš ano -, ale pokud tam byl, pak byl příliš hluboko, příliš malý a bezmocný, aby mohl s něčím pomoci. Brzy se Jonesy vytratí úplně a bude to pro něj pravděpodobně jediné vysvobození.

Henry měl strach, že ta věc, která teď Jonesyho ovládá, vycítí jeho přítomnost, ale ona kolem prosvištěla bez zpomalení. Směrem k Peteovi. A pak co? Pak kam? Henry o tom nechtěl přemýšlet, nechtěl se o to starat.

Nakonec znovu vyrazil k chatě, ne proto, že by pro něj v Díře ve zdi ještě něco zůstalo, ale prostě proto, že neměl kam jít. Jakmile se dostal k vratům s jednoslovným nápisem - claredon -, vyplivl do rukavice další zub, prohlédl si ho a pak ho zahodil. Už přestalo sněžit, ale obloha byla pořád zatažená a zdálo se, že se znovu sbírá vítr. Neříkali v rádiu něco o bouři, která se přežene ve dvou vlnách? Nevzpomínal si a nebyl si jistý, jestli na tom ještě záleží.

Kdesi na západě otřásla dnem mohutná exploze. Henry se tím směrem otupěle zadíval, ale nic neviděl. Něco tam buď spadlo, nebo vybuchlo, a přinejmenším některé z těch otravných hlasů v jeho hlavě náhle zmlkly. Neměl tušení, zda spolu ty dvě věci souvisejí, neměl tušení, zda by se o to měl zajímat. Prošel otevřenými vraty a po udusaném sněhu, v němž byla znatelná stopa odjíždějícího skútru, zamířil k Díře ve zdi.

Generátor stejnoměrně vrčel a dveře nad žulovou deskou, která jim sloužila za uvítací rohožku, zely dokořán. Henry se na chvíli zastavil venku, aby si desku prohlédl. Zprvu si myslel, že je na ní krev, ale krev, ať už čerstvá, nebo zaschlá, se přece takhle rudozlatě neleskne. Ne, díval se na jakýsi organický porost. Mech, nebo možná nějakou houbu. A ještě na něco dalšího...

Henry zaklonil hlavu, nakrčil nos a zlehka nasál vzduch - v hlavě se mu vynořila vzpomínka, naprosto jasná, ač absurdní, jak byl před měsícem se svou bývalou ženou v Mauricově vinárně a čichal k vínu, které jim právě nalil sommelier, pozoroval Rhondu na opačné straně stolu a myslel si: My čicháme k vínu, psi si navzájem očichávají zadek a nakonec to vždycky vede k tomu samému. Pak mu v jediném záblesku prokmitla myslí vzpomínka na mléko stékající tátovi po bradě. Usmál se na Rhondu, ona se usmála na něj a jeho napadlo, jaká to bude úleva, až přijde konec, a pokud k tomu má dojít, bude nejlepší, když k tomu dojde co nejdřív.

Teď ovšem neucítil víno, ale sirnatý, bažinný puch. Na okamžik ho nedokázal nikam zařadit, ale pak si vzpomněl: ta žena, kvůli níž se vybourali. To

byl přece ten zápach jejích zkažených vnitřností.

Jakmile Henry vkročil na žulovou desku, okamžitě si uvědomil, že dnes vstupuje na toto místo naposledy, a rázem na něj padla tíže všech těch let - všechen smích, rozhovory, piva, občas nějaký ten špek trávy, závody v jídle v devadesátém šestém (nebo snad v devadesátém sedmém), střílení, ta nahořklá vůně směsi střelného prachu a krve, která znamená loveckou sezónu, pach smrti a přátelství a bezkonkurenční skvělosti dětství.

A jak tam tak stál, znovu zavětlil. Teď to cítil ještě silněji a stále víc mu to připadlo chemického než organického původu, možná proto, že to bylo tak výrazné. Nakoukl dovnitř. Bylo tam na podlaze taky to plísňovité chmýří, ale zatím se mezi ním stále dalo spatřit dřevo. Zato na navažském koberci už se to rozrostlo natolik, že se skoro nedal rozeznat vzor. Ať to bylo cokoli, nepochybně se tomu lépe dařilo v teple, ale i jinde to rostlo tak rychle, až to nahánělo hrůzu.

Henry už chtěl vejít dovnitř, ale pak si to rozmyslel. Místo toho ustoupil o dva tři kroky od dveří a zůstal jen tak stát ve sněhu, až příliš dobře si vědom svého krvácejícího nosu a děr v dásních, kde ještě ráno vězely zuby. Jestli ten mech vypouští do vzduchu nějaký virus, jako jsou Ebola nebo Hanta, pak už to má nejspíš spočítané, a ať se teď rozhodne udělat cokoli, stejně už je pozdě. Na druhou stranu zbytečně riskovat nemá smysl, no není to tak?

Obrátil se a obešel Díru ve zdi na stranu obrácenou ke Strži, a aby se při tom nemusel brodit čerstvým sněhem, nadále kráčel ve stopě skútru.

2 Vrata garáže byla rovněž dokořán. A Henry viděl Jonesyho, ano, zcela jasně ho viděl, Jonesyho, jak se na chvíli zastavuje ve vratech, než nasedne na skútr, Jonesyho, jak se ledabyly podepírá o stěnu, Jonesyho, jak naslouchá... čemu?

Ničemu. Žádné krákaní vran, žádné sojčí čířikání, žádné ťukání datlů, žádné cupitání veverek. Jenom vítr a čas od času tlumené žuchnutí, jak z větve některé borovice nebo jedle sklouzl náklad sněhu. Všechna divoká zvěř byla pryč, vydala se na pochod jako zvířata na potrhých obrázcích Garyho Larsona.

Chvíli zůstal stát na místě a vyvolával si z paměti, jak to vypadá uvnitř v garáži. Peteovi by to šlo líp - Pete by zavřel oči, chvíli by si před nimi tikal ukazováčkem sem a tam, a pak by vám přesně řekl, kde co je, i o té nejmenší plechovce na šroubky by věděl -, nicméně v tomto případě měl Henry dojem, že se bez Peteovy zvláštní schopnosti dokáže obejít. Byl tady zrovna včera a poohlížel se po něčem, čím by otevřel dveře kuchyňské skříňky, které nějak nabobtnaly a zasekly se. A už včera si všiml toho, co potřeboval teď.

Několikrát za sebou se zhluboka nadechl a vydechl, aby si pročistil plíce, pak si rukou v rukavici přikryl nos a ústa a vstoupil dovnitř. Na okamžik se zastavil, aby si oči přivykly přítmí. Pokud tomu šlo předejít, nechtěl se nechat ničím překvapit.

Když se trochu rozkoukal, přešel prázdné místo, kde stával Arctic Cat.

Na podlaze po něm nezůstalo nic než pár překrývajících se skvrn od oleje, zato na zelené plachtě, kterou býval skútr přikrytý a která teď ležela odhozená v rohu, objevil další stopy toho rudozlatého svinstva.

Na pracovním stole byl šílený nepořádek - plechovka s hřebíky a druhá se šroubky byly převrnuté, takže to, co se vždy pečlivě snažili udržovat oddělené, se teď promíchalo na jedné hromadě, starý držák na dýmku, který patřil ještě Lamaru Claredonovi, ležel rozbitý na zemi, všechny šuplíky na straně stolu byly vytahány a ponechány tak. Jeden z nich, Bobr, nebo Jonesy, asi něco hledal a prohnal se tudy

jako tornádo.

Byl to Jonesy.

Jo. Henry se asi nikdy nedozví, co to hledal, ale byl to Jonesy, to věděl, a ta věc, kterou hledal, pro něj byla očividně nesmírně důležitá, možná pro ně pro oba. Henryho napadlo, zda to Jonesy našel. To se nejspíš taky nikdy nedozví. Nicméně to, co hledal on, bylo na první pohled vidět v zadním rohu místnosti, viselo to na skobě nad plechovkami od barvy a stříkacími pistolemi.

Dosud s rukou přes nos a přes ústa, se zadržným dechem, přešel Henry na druhou stranu garáže. Za kdysi elasticke, nyní již značně zpuchřelé gumové řemeny tu visely přinejmenším čtyři malé malířské masky. Sebral je všechny a otočil se právě včas, aby stačil zahlédnout, jak se venku před vraty něco pohnulo. Podařilo se mu nevyjeknout překvapením, ale srdce se mu rázem rozbušilo jako o závod a dvojitá dávka vzduchu v plicích, díky níž se dostal až takhle daleko, najednou příšerně ztěžkla a začala ho spalovat zevnitř. Ale tam venku přece nic není, to se mu jenom něco zdálo. Pak ale spatřil, že ne, že tam něco opravdu je. Otevřenými vraty dovnitř přicházelo trochu světla; nepatrně ho pronikalo i špinavým oknem nad stolem a Henry v příštím okamžiku doslova předhonal svůj vlastní stín.

Čtyřmi mocnými skoky vyletěl z garáže, malířské masky pevně sevřené v pravé ruce. Vydýchaný vzduch držel v plicích ještě další čtyři skoky podél stopy skútru, a teprve pak jej ze sebe vyprskl. Předklonil se, rukama se zapřel o stehna těsně nad kolena a počkal, až mu před očima přestanou tančit drobné černé tečky.

Od východu se ozýval vzdálený rachot střelby. Ale ne z pušek; na to byl příliš hlasitý a příliš rychlý. Muselo jít o nějaké automatické zbraně. Henrymu se v mysli vynořil obrázek stejné jasný jako vzpomínka na mléko stékající po bradě tátovi nebo na bezhlavý úprk Barryho Newmana z jeho ordinace. Spatřil jeleny a mývaly a sviště a divoké psy a zajíce, jak jsou koseni po desítkách a stovkách, protože se pokoušejí uniknout z oblastí, z níž se teď neoddiskutovatelně stala zamořená zóna; viděl, jak se sníh barví do ruda jejich nevinnou (leč patrně nakaženou) krví. Tahle vidina jej ranila mnohem víc, než by čekal, pronikla až do místa, které dosud neodumřelo, jak se domníval, ale jen dřímalo. Bylo to totéž místo, na něž tak silně působil Dudditsův pláč a které se dokázalo rozezvučet, až vám připadalo, že vám musí každým okamžikem prasknout hlava.

Henry se narovnal, spatřil krev na dlani levé rukavice a hlasem stejně tak rozzlobeným, jako pobaveným zvolal k nebi: „Do hajzlu!“ Přikryl si sice ústa i nos, sebral masky, a až půjde do Díry ve zdi, hodlal si nasadit aspoň dvě, ale úplně zapomněl na tu ránu na stehně, na tu, co utržil v převráceném scoutu. Jestli tam v garáži bylo něco nakažlivého, něco rozptýleného ve vzduchu z té houby, pak se teď mohl téměř spolehnout, že to má v sobě. Tedy ne že by ta ostatní bezpečnostní opatření, která učinil, byla bůhvíjak dokonalá. Henry si představil výstražnou ceduli, na níž je velkými červenými písmeny napsáno biologicky zamořené území!

ZADRŽTE PROSÍM DECH, A POKUD MÁTE NĚJAKÉ OTEVŘENÉ RÁNY, ZAKRYJTE SI JE RUKOU!

Tiše se uchechtl a zamířil k chatě. Propánajána, vyvádí tu, jako kdyby se chystal žít navždy.

Rachot na východě neustával.

3 Jakmile znovu stanul před otevřenými dveřmi Díry ve zdi, sáhl Henry do zadní kapsy kalhot pro kapesník, aniž přitom nějak zvlášť doufal, že nějaký najde... a nenašel. Ke dvěma veřejně nepřiznávaným výhodám pobytu v lesích patřilo to, že

se člověk mohl vymočít, kde chtěl, a pokud se potřeboval vysmrkat, stačilo se předklonit a zatroubit. Pohled na volně padající moč nebo sopl totiž přináší jakési prastaré uspokojení... přinejmenším mužům. Když se nad tím člověk zamyslí, je to vlastně takový malý zázrak, že na nich ženy dokážou milovat to dobré, když přece musejí vidět to špatné.

Henry si svlékl kabát, pak košili a pak i teplý nátělník. Poslední vrstvu tvořilo vybledlé tričko bostonských Red Sox s nápisem GARCIAPARRA 5 na zádech. To si Henry sundal také, několikrát ho přeložil a omotal jím zakrvácenou díru v nohavici džínů, přičemž si znovu pomyslel, že už je nejspíš stejně pozdě bycha honit. Ale co, zdá se, že zásady pro přežití, které má vštípené snad úplně každý, platí dokonce i ve chvíli, kdy se jeho život očividně chýlí ke konci.

Ostatním oblečením rychle zase zakryl husí kůži, která mu na horní polovině těla naskočila, načež si nasadil dvě z kapkovitých malířských masek. Na okamžik ho napadlo, že by si zbývající dvě mohl připevnit na uši, ale pak si představil, jak se mu tenké elastické řemeny kříží na zátylku jako popruhy podpažních pouzder na pistoli, a vyprskl smíchy. Co by přišlo pak? Použil by poslední masku na zakrytí jednoho oka?

„Jestli mě to dostane, tak mě to dostane,“ prohlásil, ale zároveň si připomněl, že opatrnost není nikdy na škodu; trocha opatrnosti ještě nikoho nezabila, jak říkal starý Lamar.

Houba (nebo plíseň, nebo co to bylo) uvnitř Díry ve zdi se zdatně rozšířila i za tu krátkou dobu, co byl Henry v garáži. Navažský koberec byl teď pokrytý od strany ke straně, už neprosvítal ani kousek původního vzoru. Rudozlaté fleky už byly na pohovce, na pultu mezi kuchyňským koutem a jídelnou a na sedačkách dvou ze tří stoliček, jež stály v obýváku naproti pohovce. Klikatá vlasečnice rudozlatého chmýří se táhla i po noze jídelního stolu, jako by přesně kopírovala nějakou prasklinu, a Henry si rázem vybavil, jak se i na té nejtenčí stopě rozsypaného cukru hned seběhnou mravenci. Asi nejděsivěji působila rudozlatá chlupatá síťina, zavěšená nad navažským kobercem. Henry na ni upřeně zíral několik vteřin, než si uvědomil, co to ve skutečnosti je: pavučina snů Lamara Claredona. Henry tušil, že se asi nikdy nedozví, co přesně se tady seběhlo, ale jednou věcí si byl jistý: v pavučině snů tentokrát uvízla skutečná noční můra.

Nechceš doufám jít nikam dál? Obzvlášť teď, když vidíš, jak rychle to roste? Jonesy možná vypadal poměrně v pořádku, když kolem tebe projížděl, ale sám dobře víš, že v pořádku nebyl. Cítil jsi to. Takže... nechceš jít nikam dál, že ne?

„Myslím, že jo,“ řekl Henry. Když promluvil, dvojité vrstvy malířských masek se trochu vyboulila. „Jestli mě to dostane... no, tak se holt budu muset zabít.“

Rozesmál se jako Stubb v Bílé velrybě a vykročil dál do chaty.

4 S jedinou výjimkou rostla houba v drobných chomáčích a chuchvalcích. Ta výjimka ležela před dveřmi do koupelny, kde houba tvořila celý kopec propletených vláken a obě dveřní futra porůstalo rudozlaté strniště zhruba do metrové výšky. Onen kopcovitý porost jako by rašil na jakési šedé, kypré hmotě. Na straně obrácené do obýváku se kopec rozpojoval do dvou větví, jež Henrymu až nepříjemně připomínaly roztažené nohy. Jako by tu někdo zemřel přímo ve dveřích a houba porostla mrtvé tělo. Henry si připomněl jeden článek ve školním časopise lékařské fakulty, článek, který jen tak zběžně prolétl, když hledal něco jiného. Článek obsahoval několik fotografií, mezi jinými i nechutný záběr nějakého soudního lékaře, na který Henry po zbytek života nedokázal zapomenout. Byla na

něm zachycena oběť vraždy zahrabaná kdesi v lese, nahé tělo nalezené přibližně čtyři dny po činu. Ze zátylku, z jamek na zadní straně kolen a z rýhy mezi hýžděmi vyrůstaly trsy prašivek.

Čtyři dny, dobře, proč ne? Ale tady bylo ještě ráno čisto, před pouhými...

Henry pohlédl na hodinky a zjistil, že se zastavily na dvaceti minutách před dvanáctou. Bylo přesně „neznámo kolik“ východního standardního času.

Otočil se a nakoukl za dveře, najednou pevně přesvědčený, že tam něco číhá. Ne. Nic než Jonesyho garandka, opřená o stěnu.

Už se chtěl odvrátit, ale v poslední chvíli se zarazil. Garandka se zdála úplně čistá a Henry ji zvedl. Nabitá, zajištěná, jeden náboj v komoře. Fajn. Henry si ji přehodil přes rameno a obrátil se zpět k tomu nevábnému kopečku před dveřmi do koupelny. Silně to tu páchlo po éteru a snad po síře nebo po čem, rozhodně to byl odporný puch. Pomalu přešel přes pokoj ke koupelně, musel se nutit ke každému kroku a rostly v něm obavy (a zároveň s nimi i jistota), že ten červený kopec s roztaženými nohama je všechno, co zbylo z jeho kamaráda Bobra. Na okamžik byl přesvědčený, že rozeznává Bobrovy dlouhé černé vlasy, pak zas jeho martensky, které Bobo označoval za svůj „projev solidarity s lesbičkami“. Bobo si totiž bůhvíproč umínil, že martensky slouží jako tajné znamení, podle něhož se lesbičky navzájem poznávají, a nikdo mu to nedokázal vymluvit. Podobně byl přesvědčený, že svět řídí lidé se jmény jako Rotschild nebo Goldfarb, navíc pravděpodobně z nějakého hlubokého podzemního bunkru kdesi v Coloradu. Bobr, jehož nejoblíbenějším zvoláním v okamžiku překvapení bylo To mě poser, Freddy.

Neexistoval však žádný způsob, jak posoudit, jestli ten kopec před koupelnou byl kdysi skutečně Bobrem, nebo jestli byl vůbec někým. Napovídal tomu jen ten sugestivní tvar. V houbovité masě se cosi zablyštělo a Henry se sklonil, aby se podíval blíž, přičemž mu projelo hlavou, jestli by se mikroskopické částičky houby nemohly uchytit třeba i na nechráněných očích. To zablysknutí, které upoutalo jeho pozornost, měl na svědomí knoflík ze dveří koupelny. Kousek stranou, obalená vlastním chmýřitým porostem, ležela role izolační pásky. Vybavil si nepořádek na pracovním stole v garáži, vysunuté šuplíky. Že by tam Jonesy hledal tohle? Pitomou roli izolační pásky? Cosi uvnitř v hlavě - možná staré dobré cvaknutí, ale možná taky ne - mu napovědělo, že je to tak. Ale proč? Proč, proboha? Během posledních pěti měsíců, kdy se myšlenky na sebevraždu vynořovaly stále častěji a na stále delší a delší dobu mu svou zkomolenou angličtinou štěbetaly v hlavě, opustila Henryho téměř všechna zvědavost. Zato teď v něm doslova běsnila, jako by se právě celá hladová probudila po dlouhém spánku. Jenže on neměl nic, čím by ji nakrmil. Chtěl snad Jonesy páskou zajistit dveře, aby držely zavřené? Že by? Proti čemu? Určitě museli s Bobrem vědět, že na houbu by nic takového neplatilo, protože ta by bez obtíží protáhla své plíživé prsty pode dveřmi.

Henry nakoukl do koupelny a tiše zabručel. Ať už tu došlo k jakkoli šílené odpornosti, začalo to i skončilo právě tady - o tom neměl pochybnosti. Místnost se proměnila v rudou jeskyni, modré dlaždičky se téměř dokonale ztrácely pod nánosy té plísně. Vyrůstala rovněž kolem umyvadla a záchodu. Víko bylo opřené o porcelánovou nádrž, a ačkoli si tím nemohl být jistý - na to, aby získal jistotu, bylo všechno příliš zarostlé -, zdálo se mu, že prkýnko je prolomené dovnitř do mísy. Sprchový závěs byl celý rudozlatý místo světle modrý; většina visela odtržená z kroužků (jež si pěstovaly vlastní rudozlatý plnovous) a spadala dovnitř do vany.

Na okraji vany, rovněž zarostlé houbou, trčelo obuté chodidlo. Chodidlo obuté do martensky, tím si byl Henry jistý. Nakonec tedy Bobra asi přece jen našel. Náhle jej znovu zaplavily vzpomínky na ten den, kdy zachránili Dudditse, tak

zřetelné a jasné, jako by k tomu došlo včera. Bobr navlečený do té své praštěné kožené bundy, Bobr, který bere Dudditsovi z rukou brašničku a říká Líbí se ti tenhle seriál? Ale všichni jsou pořád stejně oblečení! A pak dodá -

„To mě poser, Freddy," pronese Henry do prázdná zarostlé chaty. „Tohle řekl, tohle vždycky říkal." V očích se mu hromadí slzy a stékají po tvářích. Kdyby houbě stačilo jen vlhko - a soudě podle té džungle vyrůstající ze záchodové mísy jí vlhkost náramně svědčila -, mohla na něm teď přímo hodovat.

Henrymu to bylo jedno. Měl Jonesyho pušku. Ať se do něj houba klidně pustí, ale on se pak postará o to, aby to měl za sebou dávno předtím, než se ta mrcha dostane k zákusku. Pokud k tomu dojde.

Jako že možná dojde.

5 Byl si jistý, že v rohu garáže zahlédl zmuchlané zbytky koberce. Chvilí rozmýšlel, jestli tam pro ně nemá dojít. Mohl by je položit na podlahu koupelny, přejít po nich a líp se podívat do vany. Ale proč vlastně? Věděl, že je to Bobr, a nijak zvlášť netoužil po tom, spatřit svého starého přítele, autora takových bonmotů jako Polib mi drdol, porostlého červenou houbou, jako byla ta bledá mrtvola tehdy v tom časopise porostlá kolonií prašivek. Pokud by to pomohlo zodpovědět některé z jeho otázek, co se tu vlastně seběhlo, potom možná. Ale Henry to nepokládal za nijak zvlášť pravděpodobné.

Ze všeho nejvíc toužil po tom, co nejdřív se odsud dostat. Z houby mu naskakovala husí kůže, to ano, ale to nebylo všechno. Ještě větší hrůzu mu naháněl pocit, že tu není sám.

Vycouval ze dveří koupelny. Na jídelním stole ležela nějaká knížka, na obálce měla tančící d'áblíky vyzbrojené vidlemi. Nepochybně jeden z těch Jonesyho románů, a už i na něm rostl ten rudozlatý sajrajt. Henry si uvědomil, že od západu slyší tichý řehtavý zvuk, který rychle přerůstá v hromový rachot. Vrtulníky, a tentokrát ne jeden. Spousta. A pořádně velké. Připadalo mu, že musejí letět tak ve výšce jejich střechy, a podvědomě se přikrčil. Z paměti se mu vyhrnuly obrazy z tuctu filmů o válce ve Vietnamu a na okamžik byl nezvratně přesvědčený, že každou chvíli začnou kropit chatu střelbou z kulometů. Nebo ji postříkají napalmem.

Nic z toho se pochopitelně nestalo, přeletěly však tak nízko, až rozklepaly všechny hrnky a talíře na policích v kuchyni. Jakmile se hřmění začalo vzdalovat a přecházet nejprve do drnčení a pak jen slabého bzukotu, Henry se napřímil. Možná se letí připojit k těm zvířecím jatčím na východním konci Jeffersonova traktu. Ale ať si letí. On se okamžitě sebere, vypadne odsud a -

A co? Co vlastně?

Zatímco se nad tou otázkou zamýšlel, ozvalo se cosi z jedné z ložnic v přízemí. Nějaké zašustění. Pak následovalo ticho, dost dlouhé na to, aby Henry sám sebe přesvědčil, že si to jen jeho představivost vzala další přesčas. Pak však k němu dolehla série tichých cvakání a cvrlikání zrovna jako z nějaké mechanické hračky - třeba cínového papouška nebo opičáka -, které zrovna dobíhá natahovací klíček. Henrymu po celém těle naskočila husí kůže. Vyschlo mu v ústech. Chlupy na krku se mu začaly ježít v celých trsech.

Zmiz odsud, utíkej!

Než stačil ten hlas uposlechnout a dovolit mu, aby jej ovládl, dlouhými kroky přešel ke dveřím do ložnice a zároveň sundal z ramene garandku. Do krve mu proudil adrenalin a svět se mu zřetelně rýsoval před očima. Selektivní vnímání, onen tajný dar, který vede k bezpečí a pohodlí, se teď docela vytratilo a Henry viděl

každíčkou podrobnost: stopu krve od ložnice do koupelny, odkopnutý pantofel, porost té zvláštní rudé plísně, který na jedné stěně vytvářel tvar otisklé dlaně. Pak vstoupil do dveří.

Ať to bylo cokoli, leželo to na posteli; Henrymu to nejvíc připomínalo lasičku nebo sviště lesního s amputovanými nohama a dlouhým, krvavým ocasem nataženým za trupem jako placenta. Až na to, že žádné zvíře, které kdy viděl - snad s výjimkou murény v bostonském Seaquariu -, nemělo tak nadměrně velké černé oči. A další podobnost: když to rozevřelo primitivní linku, jež tvořila jeho tlamu, objevilo se hnízdo děsivých tesáků, dlouhých a tenkých jako jehlice do klobouku.

Za tou věcí, na krvi promáčeném prostěradle, ležela snad stovka pulsujících oranžovohnědých vajíček. Co do velikosti vypadala jako o něco větší cvrnkací kuličky a pokrýval je špinavý soplovitý sliz. Uvnitř každého z nich Henry viděl tenounký pohyblivý stín.

Lasičkovitý tvor se vztyčil jako kobra z košíku zaříkavače hadů a zašvitořil na něj. Číhal na posteli - Jonesyho posteli -, ale zdálo se, že se nemůže hýbat. Lesklé černé oči mu jen zářily. Ocas (ačkoli Henryho napadlo, že ve skutečnosti to spíš bude jakési chapadlo) sebou mrskl ze strany na stranu, a potom zakryl tolik vajíček, kolik dokázal, jako by je chtěl chránit.

Henry si uvědomil, že stále dokola monotónním hlasem mumlá jedno a to samé slovo: ne, jako bezmocný neurotik natankovaný thorazinem. Přiložil pušku k rameni a zacílil na odpornou klínovitou hlavičku, jež se všemožně kroutila a snažila se uhnout. Ví, co to držím, určitě to ví, pomyslel si Henry chladně, a pak stiskl spoušť.

Byla to rána na poměrně krátkou vzdálenost a stvoření očividně nemělo sílu k tomu, aby uniklo; buď je tak vyčerpalo kladení vajec, nebo mu nešla k duhu zima -jelikož byly celou dobu otevřené přední dveře, udělalo se v Díře ve zdi skutečně chladno. Výstřel se v uzavřené místnosti rozlehl s ohlušující hlasitostí a zdvižená hlavička té věci se v cárech a chuchvalcích rozprskla po stěně. Krev to mělo stejně rudozlatou, jako byla ta houba. S'até tělo se skácelo z postele do zmuchlaného rance šatů, které Henry nepoznával: hnědý kabát, oranžová bezpečnostní vesta, založené džíny (nikdo z nich nikdy nenosil založené džíny; už na juniorce byl každý, kdo v nich přišel, považován za největšího slizouna). Společně s tělem popadalo z postele i pár vajíček. Většina přistála na šatech nebo na Jonesyho knížkách a zůstala v celku, ale několik jich dopadlo na podlahu a rozbilo se. Vytekla z nich kalná tekutina podobná bílku, z každého vajíčka tak jedna polévková lžice. V ní se mrskaly a kroutily drobné vlásky a z hlaviček asi tak velkých jako ta špendlíková na Henryho zírала černá očka. Když je tak viděl, měl Henry sto chutí se rozeřvat děsem.

Obrátil se a nemohoucně se odbelhal z místnosti, protože mu nohy najednou zdřevěněly tak, že v nich neměl víc citu, než kolik je v nohách u stolu. Připadal si jako loutka ovládaná někým, kdo to beze sporu myslí dobře, ale loutkovodičskému umění se teprve začíná učit. Neměl ponětí, kam vlastně jde, a uvědomil si to teprve v okamžiku, kdy se dostal do kuchyně a sehnul se ke skříňce pod dřezem.

„Jsem vejconoš, jsem vejconoš, jsem mrož! Gu-gú gu-džúb!"

Nezazpíval to, jen pronesl silným, upomínajícím hlasem, o němž vůbec netušil, že ho má ve svém repertoáru. Byl to hlas divadelního šmíraře z devatenáctého století. Tahle myšlenka mu - bůhvíproč - vyvolala v hlavě představu Edwina Bootha oblečeného za d'Artagnana, klobouk s ozdobným pérem a všechny tyhle věci, jak cituje Johna Lennona, a Henrymu se z hrdla vydraly dvě hlasité slabiky smíchu - Ha! Ha!

Začínám cvokatět, pomyslel si... ale nijak ho to netrápilo. Lepší d'Artagnan,

jenž recituje text písně „I am the Walrus“, než obraz krve té věci rozstříknuté po stěně nebo rudozlatou plísní porostlé martensky, jež vyčuhuje z vany, nebo, což by bylo asi nejhorší, těch rozbitých vajíček, z nichž vyplouvá hejno kroutících se vlásků s očima. A všechny ty oči se upírají na něj.

Odsunul stranou saponát na nádobí a kýbl na vytírání podlahy a za nimi stál žlutý kanystřík s tekutinou do podpalovače uhlí na grilování značky Sparx. Nešikovný loutkovodič, který převzal vládu nad jeho tělem, natáhl několika trhanými pohyby Henryho pravou paži, a následně sevřel prsty kolem držadla kanystru. Potom přešel zpátky na druhou stranu obývacího pokoje, přičemž se ještě zastavil u krbu, aby z římsy sebral zápalky.

„Já jsem on a ty jsi já a jsme tu všichni spolu!“ zadeklamoval a honem vkročil do Jonesyho ložnice, dřív než se ta zděšená osoba v jeho hlavě opět dokáže chopit vedení, obrátí ho a přiměje ho utéct. Ta osoba si totiž přála, aby běžel a běžel, dokud nepadne v bezvědomí k zemi. Nebo mrtvý. Vajíčka na posteli už taky začínala pukat. Asi deset až patnáct vlásků se plazilo po zakrváceném prostěradle nebo se kroutilo na Jonesyho polštáři. Jeden zvedl uzlíček své hlavy a zašvitořil na Henryho; měl tak tenounký a vysoký hlásek, že byl téměř neslyšitelný.

Henry si nedopřál ani okamžik přestávku, protože kdyby si ji dopřál, už nikdy by nebyl schopný pokračovat (jedině ve směru ke dveřím a pryč z chaty), a dvěma mocnými kroky stanul u postele. Jeden z vlásků se sunul po podlaze k němu, odstrkoval se ocáskem jako spermie pod mikroskopem.

Henry na něj šlápl a zároveň začal odšroubovávat červené umělohmotné víčko z hubice kanystru. Pak namířil hubici na postel a zmáčkl, zápěstím při tom mával sem a tam, aby se dost tekutiny dostalo taky na podlahu. Jakmile se kapalina dotkla vlasovitých tvoreček, ti začali vydávat vysoké mňoukavé výkřiky jako právě narozená koťata.

„Vejconoš... vejconoš... mrož!“

Zašlápl další vlásek a spatřil, že třetí už mu visí na nohavici džín, přidržuje se droboučkým ocáskem a snaží se dosud měkkými zuby prokousat skrz látku.

„Vejconoš,“ zamumlal Henry a smetl ho hranou druhé boty. Když se vlásek pokusil odplazit, šlápl na něj. Najednou si uvědomil, že se celý koupe v potu, že je promáčený od hlavy až k patě, a jestli takhle vyjde ven do té zimy (což bude muset; tady zůstat nemůže), nespíš si tam užene smrt.

„Tady zůstat nesmím, nesmím si dopřát chvíli oddechu!“ zvolal Henry svým novým upomínajícím hlasem.

Otevřel zápalky, ale ruce se mu trásly tak, že jich polovinu rozsypal po podlaze. To už se k němu plazili další nitkovití červíci. Možná ještě neměli moc jasno o světě, ale už věděli, že je jejich nepřítel; ano, tohle jistě věděli.

Henry konečně uchopil jednu zápalku, zvedl ji a přitiskl nehet palce těsně pod hlavičku. Tenhle trik ho kdysi naučil Pete. Ty nejlepší věci vás vždycky naučí vaši nejlepší přátelé, není to tak? Třeba to, jak se starému kamarádovi Bobrovi postarat o vikinský pohřeb a zároveň se zbavit těchhle odporných háďat.

„Vejconoš!“

Škrtl nehtem o hlavičku sirky, a ta vzplála. Zápach hořící síry se silně podobal pachu, který jej uvítal, když vstoupil do chaty, a také pšoukům té statné ženy.

„Mrož!“

Hodil zápalku vedle postele, kde ležela prošívaná deka, nyní nasáklá kapalinou do podpalovače. Modravý plamínek ještě chvíli olizoval jen malé dřívko, až si Henry myslel, že snad každým okamžikem zhasne. Pak se ozvalo tlumené

vzdechnutí a na dece se objevila skromná korunka žlutých plamenů.

„Gu-gú gu-džúb!”

Plameny vyšplhaly po prostěradle, kde okamžitě obarvily rudou vsáknutou krev dočerna. Pak se natáhly ke shluku vajíček ponořených do slizu, okusily je a patrně shledaly, že jsou velice chutná. Ozvala se série dutých prásknutí, jak vajíčka začala vybuchovat. Další mňoukavé pištění hořících červíků. A škvíření, jak z prasklých vajíček vytékal bílek.

Henry vycouval z místnosti, přičemž za pochodu stále rozléval hořlavou kapalinu. Než vyprázdnil kanystr, dostal se až k navažskému koberci. Pak kanystr odhodil, škrtl další sirku a hodil ji. Tentokrát se vzdechnutí ohně ozvalo okamžitě a vyskočily oranžové plameny. Do zpoceně tváře se mu opřel silný žár a Henry pocítil náhlé nutkání - bylo stejně tak silné, jako opojné - odhodit malířské masky a prostě vejít do ohně. Nazdar teplo, nazdar léto, nazdar tmo, můj starý příteli.

Zastavila jej však mocná, ač velice prostá myšlenka. Kdyby se rozhodl teď vytáhnout závlačku a všechno skoncovat, potom celé to nepříjemné probouzení všech emocí protrpěl nadarmo. Pravdu o tom, co přesně se tady seběhlo, se asi nedozví nikdy, ale aspoň na něco by mohl získat odpověď od těch lidí, co tu létají ve vrtulnicích a střílejí zvířata. Pokud samozřejmě nezastřelí rovnou i jeho.

Ve dveřích Henryho zasáhla vzpomínka tak čistá, že mu srdce v hrudi téměř vykřiklo bolestí: Bobr klečící před Dudditsem, který se snaží nazout si tenisku naopak. Ukaž, čče, já ti to nandám, řekne Bobr a Duddits se na něj zahledí těma velkýma zmatenýma očima, které si člověk prostě musel zamilovat, a zeptá se: Antá nysku?

Henrymu se znovu vyhrnuly z očí slzy. „Sbohem, Bobo,” řekl. „Měl jsem tě rád, chlape - a říkám to od srdce.”

Pak vykročil ven do zimy.

6Obešel chatu k zadní zdi, kde stála vyrovnaná hranice dřeva. Vedle ní ležela další plachta, tentokrát hodně stará, vybledlá došeda. Byla přimrzlá k zemi a Henry musel pořádně zabrat oběma rukama, aby ji odtrhl. Pod ní se nacházela pomíchaná hromada sněžnic, bruslí a lyží. Mezi tím vším ležel i předpotopní vrták na led.

Jak se tak na tu nepřitažlivou haldu dávno nepoužívaného zimního náčiní díval, najednou si uvědomil, jak je unavený... vlastně unavený bylo příliš slabé slovo. Právě urazil pěšky deset mil, většinu z nich dokonce poklusem. Navíc přestál havárii auta a objevil mrtvé tělo svého kamaráda z dětství. A byl přesvědčený, že druzí dva jeho přátelé jsou rovněž ztraceni.

Kdybych nebyl od začátku připravený na sebevraždu, už bych z toho všeho určitě zešílel, pomyslel si a pak se rozesmál. Smích mu dělal dobře, ale únavu ani trochu nezahnal. Přesto se odsud musel dostat. Musel najít někoho v patřičném postavení, komu by vypověděl, co se tu stalo. Možná, že už něco vědí - podle zvuků z okolí na to mohl vsadit boty, že něco vědí, přestože způsob, jakým se rozhodli situaci řešit, se mu vůbec nezamlouval -, ale třeba ještě nevědí o těch lasičkách. A o vejcích. On, Henry Devlin, jim to musí říct - kdo by to ostatně dokázal líp? On byl přece vejconoš.

Na výpletu sněžnic, vyrobeném ze surové kůže, se přiživilo tolik myší, že ze sněžnic nezbývalo o mnoho víc než prázdné rámy. Po chvíli přehrabování nicméně objevil krátké běžky, které mohly působit moderně tak někdy kolem roku 1954. Vázání už bylo celé zrezivělé, ale když zatlačil oběma palci, přece jen ho dokázal zapnout tak, aby mu v něm boty jakž takž držely.

Z Díry ve zdi se teď ozývalo nepřetržité praskání. Když Henry položil ruku na dřevěnou stěnu, ucítil žár panující uvnitř. Pod nízkým okapem stály o zed' opřené nejrůznější lyžařské hole, s rukojeťmi pohřbenými ve špinavém nánosu pavučin. Henry neměl moc velkou radost, že se jich bude muset dotknout - vzpomínka na vajíčka a kroutící se potěr toho lasičkovitého stvoření bylo dosud příliš čerstvá -, ale aspoň měl nasazené rukavice. Odhrnul pavučiny stranou a rychle se hůlkami probral. Za oknem kousek vedle své hlavy viděl tančit jiskry.

Našel hůlky, jež byly jen o trochu kratší, než kolik by při své vytáhlé postavě potřeboval, a nemotorně se na běžkách vydal kolem rohu chaty. S těmi starými lyžemi a Jonesyho puškou přes rameno si připadal jako nacistický voják v jednom filmu Alistaira MacLeana. Právě když zatáčel, rozletělo se s překvapivě hlasitou ránou okno, vedle něhož ještě před chvílí stál - jako když někdo upustí z druhého patra velkou skleněnou mísu. Henry nahrbil ramena a ucítil, jak mu do kabátu narážejí drobné střepy. Pár mu jich dopadlo i do vlasů. Kdyby se v lyžích a hůlkách přehraboval ještě tak dvacet třicet vteřin, nejspíš by mu výbuch skla vygumoval většinu obličeje.

Vzhlédl k nebi, přiložil si k ústům dlaně hřbetem přitisknuté k tvářím jako Al Jolson a zavolal: „Někdo tam nahoře mě má rád. Bezva!”

Z okna teď šlehalo plameny, pomalu už olizovaly střechu a zevnitř se ozývalo další praskání, jak tam strmě stoupala teplota. Chata otce Lamara Claredona, postavená těsně po druhé světové válce, hořela jako pochodeň. Tohle snad musel být sen.

Henry širokým obloukem oběhl dům a sledoval přitom, jak z komína vystřelují spršky jisker a stoupají k nízkou plujícím mračnům. Na východě dosud zněl vytrvalý rachot střelby. Někdo si tam nadmíru užívá loveckou sezónu. Skutečně nad míru. A pak ten výbuch na západě - co to proboha bylo? Na to si nedokázal odpovědět. Jestli se mu podaří vrátit se v celku k lidem, možná mu to řeknou.

„Jestli se nerozhodnou ulovit i mě,” hlesl. Hlas měl suchý a skřípavý, ale hned mu bylo jasné, že žízni opravdu v žádném případě nezemře. Opatrně se sehnul (už víc než deset let nestál na lyžích), nabral si dvojitou hrst sněhu a pořádně sousto si z ní ukousl. Nechal je roztát a pomalu stéct do hrdla. Byl to božský pocit. Henry Devlin, psychiatr a někdejší autor pojednání o Hemingwayově řešení, muž, který se z neposkrvněného chlapce stal vysokým, podivínským mužem, jemuž neustále sklouzávaly brýle na špičku nosu, jemuž pomalu šedivěly vlasy, jehož přátelé buďto zemřeli, uprchli, nebo se proměnili, tenhle Henry Devlin teď stál v otevřených vratech vedoucích k chatě, do níž se už nikdy nepodívá, stál na lyžích, stál a jedl sněh, jako děti jedí zmrzlinu ve známém cirkusu Shrine, stál a díval se, jak poslední skutečně příjemné místo jeho života umírá v plamenech. Oheň už poskakoval i mezi cedrovými šindeli. Tající sněh se proměňoval ve vroucí vodu a se syčením stékal prorezlými okapovými rourami. Z otevřených dveří se natahovaly ohnivé paže jako nadšení hostitelé, kteří povzbuzují právě dorazivší hosty, ať si přichvátnou, honem, no tak, přidejte, ať jste vevnitř, než to tu celé lehne popelem. Rohožka rudozlatého chmýří na žulové desce se celá zvrásnila a zešedla. „Dobře,” zamumlal Henry tiše. Nevědomky při tom rytmicky svíral pěsti kolem držadel hůlek. „To je jediné dobře.”

Stál tam takhle ještě asi čtvrt hodiny, a když už to nedokázal snést, obrátil se k plamenům zády a vyrazil nazpět cestou, kterou sem přišel.

7 Nezůstalo v něm nic z dřívější horečnatosti. Měl před sebou dvacet mil (přesně 22,2, opravil se v duchu), a pokud by se neuklidnil, nikdy by je nedokázal urazit. Držel se ve stopě po sněžném skútru a k odpočinku se zastavoval mnohem

častěji, než když se tudy ubíral opačným směrem.

No jo, jenže to jsem byl ještě mnohem mladší, pomyslel si s jemným náznakem ironie.

Dvakrát se díval na hodinky, neboť pokaždé zapomněl, že v Jeffersonově traktu je teď „neznámo kolik“ východního standardního času. A protože mu nad hlavou visel neproniknutelný koberec mraků, byl schopný odhadnout jen tolik, že je stále ještě den. Odpoledne, pochopitelně, ale nakolik časně, nebo pozdní, to posoudit nedokázal. Jindy by mu jako měřítko spolehlivě posloužil hlad, dnes však rozhodně ne. Ne potom, co viděl tu věc na Jonesyho posteli a ta vajíčka a ty vlásky s vypouklýma černýma očkama. A tu nohu vystrčenou z vany. Připadalo mu, že snad už v životě nedokáže pozřít jediné sousto... a pokud přece, pak se jistě nepřinutí sníst nic, co by mělo být jen lehce načervenalou barvu. A houby? Ne, díky.

Záhy zjistil, že s lyžováním, přinejmenším s lyžováním na běžkách, je to stejné jako s jízdou na kole: člověk nikdy nezapomene, jak na to. Když stoupal do prvního kopečku, tak mu jednou podklouzly lyže a on upadl, ale druhou stranu sesvištěl jen s několika drobnými zakolísáními a zcela bez pádu. Henry usoudil, že lyže nejspíš nikdo nevoskoval od doby, co byl farmář z Georgie prezidentem, ale pokud zůstane ve vyjeté stopě po skútru, pak by to mělo být bez problémů. Podívoval se tečkování zvířecích stop na Výsekové - nikdy jich tu neviděl ani desetinu z toho co teď. Pár stvoření běželo kus přímo po cestě, ale většina stop ji jen křížovala ze západu na východ. Výseková se lenivě stáčela k severozápadu a západ byl očividně světovou stranou, které se lesní populace chtěla vyhnout.

Jsem na cestě, řekl si pro sebe. Možná o ní jednou někdo sepíše epickou báseň: „Henryho cesta.“

„Jo, to určitě,“ zabrumlal si pro sebe. „V pokřivené realitě čas nadobro stál; jen vejconoš, ten běžel stále dál a dál.“ Musel se tomu zasmát, jenže smích se mu ve vyschlém hrdle proměnil v trhané krchlání. Odbočil ke straně vyjeté stopy, nabral si novou dvojitou hrst sněhu a všechn jej spolykal.

„Jak je chutný... a jak zdravý!“ zadeklamoval. „Sníh! Skvělá svačinka pro vás i vaše nejbližší!“

Vzhlédl k obloze, a to byla chyba. Na okamžik se mu tak zatočila hlava, až měl dojem, že se každou chvíli převrátí na záda. Potom závrat' ustoupila. Mračna nad hlavou se mu zdála o něco tmavší. Další chumelenice? Blíží se noc? Nebo snad oboje zároveň? Kolena i kotníky ho bolely z neustálého šoupaní lyží a paže bolely ještě víc z mávání hůlkami. A ze všeho nejhorší byly polštáře svalů na hrudníku. Už před nějakou dobou se smířil s tím, že se ke Gosselinovi nejspíš nedostane před setměním; teď, jak tu tak stál a jedl sníh, ho napadlo, že se tam možná nedostane vůbec.

Rozvázal tričko Red Sox, které měl omotané kolem stehna, a okamžitě jím otřásla hrůza, neboť na modrých džínách spatřil tenkou šarlatovou nitku. Srdce se mu rozbušilo tak mocně, až mu před očima začaly tančit bílé tečky. Natáhl roztřesené prsty ke kalhotám.

Co s tím asi tak chceš dělat? posmíval se sám sobě. Sebrat to, jako by to byla vážně jen nit, nebo nějaký chuchvalec textilních vláken?

A přesně to skutečně udělal, protože to opravdu byla nit: červená nit z loga na tričku. Upustil ji a sledoval, jak zvolna klesá do sněhu. Pak si uvázal tričko zpátky kolem trhliny v džínách. Na člověka, který ještě před nějakými čtyřmi hodinami v duchu probíral různé varianty odchodu z tohoto světa - provaz se smyčkou, vana a igelitový sáček, most a samozřejmě vždy populární Hemingwayovo řešení, v některých oblastech známé též jako policajtské sbohem -,

byl před chvílí tak na vteřinku dvě pořádně vyděšený.

Protože takhle bych odejít nechtěl, usoudil v duchu. Aby mě zaživa sežrala nějaká...

„Prašivka z planety X," dořekl.

A pak se dal vejconoš znovu na cestu.

8 Svět se scvrkával, jako se scvrkává vždycky, když se blížíme vyčerpání a práci ještě stále nemáme hotovou, dokonce ani zdaleka hotovou. Henryho život se zhustil do čtyř prostých, neustále se opakujících pohybů: pumpování rukama na hůlkách a posunování lyží po sněhu. Bolesti ve všech částech těla utichly, přinejmenším pro tuto chvíli, a Henry vstoupil do jiného stavu vědomí. Vzpomínal, že jen jednou se mu přihodilo něco alespoň vzdáleně podobného, kdysi na střední škole, kdy hrál pivota první pětky basketbalového družstva Derryských Tygrů. V průběhu nesmírně důležitého zápasu před šampionátem se třem z jejich čtyř nejlepších hráčů bůhvíjak podařilo vykoledovat si vyloučení, ještě než uplynuly první tři minuty třetí čtvrtiny. Trenér nechal Henryho po celý zbytek hry na hřišti - neměl jedinou chvíli oddechu kromě timeoutů a výletů za pomezí čáru. Vydržel to, ale v okamžiku, kdy se rozezněl závěrečný bzučák a celou záležitost ukončil (Tygři dostali potupně na frak), už se vznášel v jakémisi šťastném snu. V polovině chodby k chlapecké šatně mu nohy vypověděly službu a on se s přitroublým úsměvem na tváři sesunul k zemi, zatímco jeho spoluhráči, oděni do červených výjezdních dresů, se jen smáli a chechtali a tleskali a hvízdali.

Tady nikdo netleskal ani nehvízdal; tady se ozýval jen vytrvalý rachot střelby na východě. Teď už možná trochu slábl, ale přesto jej bylo stále poměrně dobře slyšet.

Mnohem zlověstněji však zněly občasné výstřely odkudsi zepředu. Ze by od Gosselina? To se dalo těžko odhadnout.

Náhle si uvědomil, že si prozpěvuje jednu ze svých nejméně oblíbených písniček od Rolling Stones: „Sympathy for the Devil" (Zatracené dobře jsem se postaral, aby si Pilát omyl ruce a Jeho osud zpečetil, tisíceré díky, byli jste skvělé publikum, dobrou noc). Ale pak se přinutil s tím pobrukováním přestat, protože se mu do písničky začaly motat vzpomínky na Jonesyho v nemocnici, Jonesyho, jak vypadal letos v březnu, nejen vyzáblý, ale celý jaksi menší, jako by se jeho překvapené a pobouřené tělo stáhlo samo do sebe, aby kolem sebe vytvořilo nějaký ochranný štít. Henrymu Jonesy tehdy připadal jako někdo, kdo možná zemře, a přestože nakonec nezemřel, Henry si nyní uvědomil, že právě někdy v té době se začal opravdu vážně zabývat myšlenkami na sebevraždu. Do alba obrazů, jež ho pronásledovaly uprostřed noci - modrobílé mléko stékající po bradě jeho otce; obří zadek Barryho Newmana, nacpaný do těsných kalhot, jenž se celý třese, když jeho majitel prchá z Henryho ordinace; Richie Grenadeau, který strká plačícímu a téměř nahému Dudditsi Cavellovi psí lejno a říká mu, ať ho sežere, že ho musí sežrat -, teď přibyl ještě obraz Jonesyho vyzáblé tváře a nechápavých očí, Jonesyho, jenž byl zcela nepochopitelně a bezdůvodně sražen na ulici, Jonesyho, který vypadal akorát tak připravený obout si lakýrky a dát tomuhle světu sbohem. Říkali sice, že je ve stabilizovaném stavu, ale Henry si dokázal v očích svého přítele přečíst pravdu. Sympathy for the devil? Soucit s ďáblem? Ale prosím vás. Neexistuje žádný bůh, žádný ďábel, žádný soucit. Jakmile si tohle uvědomíte, hned jste v maléru. Vaše dny coby životaschopného, platícího zákazníka v tom obřím panoptiku zvaném Kultura Amerika jsou sečteny.

Zaslechl sám sebe, jak si znovu prozpěvuje - Co vás mate však, je podstata té mé hry -, a přiměl se přestat. Ale co by si tedy zazpíval? Něco opravdu bezmyšlenkovitého. Bezmyšlenkovitého a nesmyslného a příjemného, něco, z čeho Kulture Amerika jen číší. A co třeba tu od Pointer Sisters? Ta je přece docela dobrá.

S pohledem upřeným na šoupající se lyže a souběžné brázdy, jež tu zůstaly po skútru, si začal zpívat. Brzy už monotónním, nemelodickým šepotem omílal jedno a totéž pořád dokola, zatímco mu pot máčel oblečení a z nosu mu stékal čistý hlen, jenž posléze zamrzal na horním rtu: „I know we can make it, I know we can, we can work it out, yes we can-can yes we can yes we can...”

Lepší. Mnohem lepší. Všechno to kankánové utvrzování, že „my můžeme“, yes we can-can, patřilo k Amerikan Kulture stejně jako Ford Pickup na parkoviště před bowlingovou hernou, jako prodej luxusního prádla do JCPenney, jako mrtvá rocková hvězda do vany.

9A tak se konečně vrátil k přístřešku, kde zanechal Petea s tou ženou. Pete byl pryč. Nikde po něm ani známky. Zrezivělá plechová střecha přístřešku byla propadlá, takže ji Henry zvedl a nahlédl pod ni jako pod kovovou deku, aby se přesvědčil, že tam Pete opravdu není. Nebyl, zato tam byla ta žena. Odplazila se, nebo ji někdo odtáhl z místa, kde ležela, když Henry vyrážel do Díry ve zdi, a někdy při onom plazení, či tažení, ulehla s velice vážným případem smrti. Šaty i obličej jí pokrývala tatáž rezatá plíseň, která dusila i jejich chatu, ale Henry si všiml jedné zajímavé věci: zatímco přímo na ní se porostu dařilo poměrně dobře (zejména v nosních dírkách a jednom odkrytém oku, jež se doslova ztrácely v rudozlaté džungli), plíseň, která se šířila kolem a rámovala ženino tělo jako nepravidelná korona, měla očividné problémy. Za ženou, na straně oddělené jejím trupem od ohně, už houba zešedla a přestala se šířit dál. Porost před ženou si vedl o něco lépe - měl tu teplo, a navíc se mohl uchytit přímo na zemi, odkud odtál sníh -, ale konečky úponků už také začaly nabírat nádech jemné šedi sopečného popela.

Henry si byl poměrně jistý, že houba odumírá.

A stejně tak i denní světlo - teď už o tom nebylo pochyb. Henry upustil prorezlý kus vlnitého plechu zpátky na tělo Peggy Shueové a na doutnajících zbytky ohniště. Pak znovu pohlédl na stopu po sněžném skútru a v duchu si přál, aby s ním zde (a podobně i předtím v chatě) byl Natty Bumppo, aby mu osvětlil, co se tu seběhlo. Nebo možná Jonesyho dobrý přítel Hercule Poirot se svými šedými buňkami.

Předtím, než stopa pokračovala na západ ke Gosselinovi, stáčela se ke zřícené střeše přístřešku. Dále tu bylo ve sněhu jedno vytlačené místo, které tvarem téměř připomínalo lidské tělo. Po obou jeho stranách bylo ve sněhu několik kruhových stop.

„Co na to říkáš, Hercule?“ zeptal se Henry. „Copak to znamená, mon ami?“ Ale Hercule neodpověděl.

Henry si opět začal tichounce prozpěvovat a sklonil se blíž k jedné kruhové stopě; zcela nevědomky při tom opustil Pointer Sisters a přehodil zpět na Rolling Stones.

Zatím bylo ještě dost světla, aby na levé straně proleželého tvaru lidského těla rozeznal tři hlubší důlky, a vzpomněl si na záplatu na pravém lokti Peteova vlněného kabátu. Pete se mu s jistou pýchou chlubil, že mu ji tam našla jeho přítelkyně, neboť prohlašovala, že se nehodí, aby jel lovit v kabátě s prošoupaným loktem. Henry si vzpomínal, jak ho v té chvíli napadlo, že je to zároveň smutné i

zábavné, jak si Pete na základě jedné laskavosti hned v duchu buduje melancholické fantazie o šťastné budoucnosti... navíc na základě laskavosti, která koneckonců měla víc co do činění s tím, jak byla dotyčná dáma vychována, než s city, jež chovala ke svému pivem nasáklému příteli.

Ale na tom teď nezáleží. Hlavní je, že Henry dospěl k upřímnému přesvědčení, že nakonec přece jen dokáže něco vydedukovat. Pete se vyplazil zpod zřícené střechy. Jonesy - nebo to, co Jonesyho ovládalo, ten mrak - projížděl kolem, odbočil k pozůstatkům přístřešku a Petea vyzvedl.

Proč?

To Henry nevěděl.

Ne všechny skvrny v obrysu těla jeho přítele, který se zpod zborceného kusu plechu vyplazil tak, že se přitahoval lokty, měla na svědomí ta plíseň. Některé tvořila zaschlá krev. Pete byl raněný. Pořezal se při pádu té střechy? Bylo to všechno?

Henry si povšiml rozkolísané stopy, jež vedla od prohlubně vytvořené Peteovým tělem. Na jejím konci leželo cosi, co na první pohled připomínalo ohořelou větev. Bližší prohlídka však ukázala něco jiného. Byl to další z těch lasičkovitých tvorů, spálený a mrtvý, na neoheřelých místech zasedlý. Henry jej špičkou boty odsunul stranou. Pod ním ležela malá zmrzlá kupka. Vajíčka. Musel je klást, ještě když umíral.

Henry jak na vajíčka, tak na tělíčko té malé zrůdy nahnul nohou trochu sněhu. Pak si uvolnil svůj provizorní obvaz, aby se znovu podíval na zranění na stehně, a právě když to udělal, uvědomil si, jaká píseň mu to opět vychází z úst. Okamžitě přestal zpívat. Z oblak se zvolna začaly snášet řídké, lehounké vločky nového sněhu.

„Proč pořád zpívám zrovna tohle?“ podivil se. „Proč se mi ta pitomá písnička pořád vrací?“

Nečekal žádnou odpověď; vyslovil ty otázky nahlas jen proto, aby se trochu uklidnil zvukem vlastního hlasu (tohle bylo místo smrti, možná tu dokonce strašilo), ale jedna odpověď se přece ozvala.

„Protože je to naše písnička. Je to Hymna čty, kterou si pouštíme vždycky, když jdeme celí žhaví do akce. My jsme Cruisovi hoši.“ Cruisovi? Bylo to tak správně? Cruise, jako třeba Tom Cruise? Možná ne tak docela.

Střelba na východě pomalu ustávala. Masakr zvířat se blížil ke konci. Byli tu ale ti muži, dlouhá rojnice lovců, kteří místo oranžové nosili zelenou a černou, stále dokola poslouchali tuhle píseň a přidávali další a další položky k tomu neuvěřitelnému reznickému účtu: Já v tanku jezdil a sbíral generálské hvězdy, když zuřil blitzkrieg a zápach těl svět hyzdil... Těší mě, mé jméno jistě jste již uhodli.

Co se to tady vlastně děje? Ne v tom nespoutaném, úžasném, ztřeštěném Vnější světě, ale uvnitř v jeho hlavě? Celý život - nebo přinejmenším celý život od poznání Dudditse - zažíval tu a tam krátké záblesky porozumění, ale nic jako tohle. Co to vůbec je? Že by nějaký nový a mnohem silnější druh nitě?

Ne. Ne, ne, ne.

A jako by se mu chtěla vysmívat, rozezněla se mu píseň opět v hlavě: generálské hvězdy, zápach těl svět hyzdil.

„Dudditsi!“ vykřikl do šednoucího, zmírajícího odpoledne; lenivé vločky se snášely jako pírká z roztrženého polštáře. Nějaká myšlenka se drala na povrch, ale byla příliš, příliš velká.

„Dudditsi!“ vykřikl znovu upomínajícím hlasem vejconoše a v tomtéž okamžiku pochopil jednu věc: luxus sebevraždy mu byl nadobro odepřen. Což byla

ta nejstrašnější věc ze všech, protože tyhle výstřední myšlenky - vykřikl jsem, kdo zabil Kennedyho - ho zevnitř rvaly na kusy. Znovu se dal do breku, zmatený a vyděšený, opuštěný v lese. Všichni jeho přátelé až na Jonesyho byli mrtví a Jonesy teď byl v nemocnici. Filmová hvězda v nemocnici společně s panem Šedým. „Co to má znamenat?“ zasténal Henry. Přitiskl si dlaně ke spánkům (zdálo se mu, že se mu hlava nadouvá a nadouvá) a orezlé staré lyžařské hůlky se bezcílne rozkývaly na konci smyček kolem zápěstí jako polámané listy vrtule. „Pro Krista, co to má ZNAMENAT?“

Jen píseň zazněla v odpověď: Těší mě! Mé jméno jistě jste již uhodli!

Jen sníh: rudý krví pobitých zvířat, jež ležela všude kolem, hotové Dachau jelenů a mývalů a zajíců a lasiček a medvědů a svišťů a -

Henry zařval, držel se za hlavu a řval tak hlasitě a tak ostře, až si byl chvíli téměř jistý, že z toho omdlí. Potom závrať opadla a mysl se mu trochu pročistila, přinejmenším na nějakou dobu. Zůstal mu v ní jen oslnivý obraz Dudditse, jak vypadal, když se s ním poprvé setkali, Dudditse nikoli v zimním světle blitzkriegu jako v té písničce od Stounů, ale ve světle zamračeného říjnového odpoledne, Dudditse, jak k nim vzhlíží svýma sešikmenýma, jakoby moudrýma čínskýma očima. Když jsme ho tehdy našli, to byla nejšťastnější hodina našeho života, řekl prve Peteovi.

„So antá?“ pronesl Henry teď. „Antá nysku?“

Jo, antá nysku. Obrátí ji a nasadí ji správně, jak patří, antá nysku.

S drobným úsměvem (přestože tváře měl dosud mokré slzami, jež pomalu začínaly mrznout) vyrazil Henry znovu v nerovné stopě po sněžném skútru.

10O deset minut později dorazil k převrácenému vraku scoutu. Zničehonic si uvědomil dvě věci: že má vlastně příšerný hlad a že tam uvnitř je jídlo. Všiml si dvojích stop, sem a zpátky, a nepotřeboval k tomu Nattyho Bumppa, aby poznal, že Pete tam nechal tu ženu o samotě a vrátil se ke scoutu. Ani nepotřeboval Hercula Poirota, aby mu řekl, že jídlo, které nakoupili v krámku - nebo aspoň většina z něj - je stále ještě v autě. Dobře věděl, proč se sem Pete vrátil.

V Peteových stopách objel na lyžích k pravé straně vozu a už si začal uvolňovat vázání, když vtom náhle ztuhl. Tahle strana byla v závětrí, takže to, co sem Pete napsal, když tu seděl a popíjel pivo, bylo z větší části ještě čitelné: DUDDITS, stále dokola a jedno přes druhé. Jak se tak díval na to slovo napsané ve sněhu, začal se Henry celý třást. Bylo to, jako by přišel k hrobu milované bytosti a ze země k němu promluvil její hlas.

11Uvnitř scoutu byly střepy. A taky krev. Protože se však většina krve nacházela na zadní sedačce, dospěl Henry k závěru, že nebyla prolita při původní nehodě; Pete se při svém zpátečním výletu pořezal. Nejzajímavější Henrymu připadalo, že tu neviděl žádné to rudozlaté chmýří. Rostlo velice rychle, takže jediné logické vysvětlení znělo, že když se sem Pete vrátil pro piva, nebyl nakažený. Později možná ano, ale v té době ještě ne.

Popadl chleba, burákové máslo, mléko a krabici pomerančového džusu. Pak vycouval ze scoutu, usadil se s rameny opřenými o zadek převráceného vozu, sledoval, jak se sníh zvolna snáší k zemi, co nejrychleji hltal chleba, na nějž si ukazováčkem jako nožem mazal burákové máslo a po každém namazání ho do čista olízal. Burákové máslo mu chutnalo a pomerančový džus v něm zmizel dvěma mocnými doušky, ale nestačilo mu to.

„To, na co myslíš, je absurdní," oznámil do temného odpoledne. „A ještě k tomu červené. Červené jídlo."

Ale ať červené, nebo ne, myslel na to a jistě to nebylo zas až tak absurdní; koneckonců byl přece člověk, který strávil dlouhé noci přemýšlením o střelných zbraních, o provazech a igelitových sáčkích. To všechno mu teď připadalo trošku dětinské, ale pořád to byl on. Takže -

„Takže dovolte, dámy a pánové z Americké psychiatrické asociace, abych svůj proslov uzavřel citací zesnulého Josepha ‚Bobra‘ Claredona: ‚Nejsem Žádný drobek, hážu na vás bobek. A komu se to nelíbí, ať mi prdel políbí.‘ Díky za pozornost."

Když takto promluvil k Americké psychiatrické asociaci, vplazil se Henry zpátky do scoutu, opět se úspěšně vyhnul rozbitému sklu a sebral balíček zabalený v uzenářském papíru (na němž roztrášenou rukou Starouše Gosselina stálo \$ 2,79). S balíčkem v kapse znovu vycouval ven, pak balíček vyndal a přetřhl provázek. Uvnitř bylo devět macatých párků z tmavého masa. Červeného masa.

Mysl se chvíli snažila ukázat mu tu beznohou, plazivou věc, jak se svíjí na Jonesyho posteli a upírá na něj své prázdné černé oči, ale on tu představu zapudil s rychlostí a lehkostí člověka, jehož pud sebezáchovy nikdy ani na okamžik nezakolísal.

Párky už byly předvařené, ale on si je stejně ještě ohřál, rozškrtl svůj butanový zapalovač a přejížděl jím zespoda po každém páрку, dokud nebyl aspoň trochu teplý, pak ho vložil mezi dva krajíčky toustového chleba a spolykal. Celou dobu se při tom usmíval, neboť si představoval, jak komicky by asi připadal případnému divákovi. A neříká se snad, že psychiatr nakonec skončí stejně zcvoklý jako jeho pacienti, ne-li ještě víc?

Hlavní věc, že byl konečně najedený. A možná ještě důležitější bylo, že se mu z mysli vytratily všechny ty nesouvislé myšlenky a útržkovité představy. Zmizela i ta píseň. Doufal, že se žádný z těch nesmyslů už nevrátí. Pokud možno nikdy.

Napil se ještě trochu mléka, řáhl, pak si opřel hlavu o bok scoutu a zavřel oči. Usnout ale nechtěl; místní lesy byly krásné, temné a hluboké a jeho čekalo ještě dvanáct-celých-sedm-desetin míle, než se bude moci uložit ke spánku.

Vzpomněl si, jak Pete mluvil o těch povídačkách, co vyslechli u Gosselina - ztracení lovci, světla na obloze -, a jak bezstarostně je pan Velký americký psychiatr zamítl, jak nadutě plácal o hysterickém strachu ze satanismu ve státě Washington, o hysterickém strachu ze znásilnění v Delaware. Pusou a přední částí mysli předváděl pana Cvokaře Chytrolína, zatímco vzadu v mozku si nadále pohrával se sebevraždou jako batole, které ve vaně právě objevilo prstíky na vlastních nohou. Jeho vývody tehdy zněly naprosto rozumně, klidně by se s nimi mohl okamžitě zapojit do jedné z těch odborných televizních diskusí, jež si kladou za cíl udržet hovor celých šedesát minut na pomezí spekulace a nevědomosti, jenže od té doby se věci změnily. Teď se stal on jedním ze ztracených lovců. A taky viděl věci, jaké byste marně hledali na internetu, i kdybyste použili sebelepší vyhledávač.

Seděl tu, hlavu zakloněnou, oči zavřené, plné břicho. Jonesyho garandka stála opřená o jednu z pneumatik scoutu. Sněhové vločky mu dopadaly na tváře a na čelo jako lehounké doteky kočičí tlapky. „Přesně na tohle všichni ti komedianti čekali," pronesl. „Blízká setkání třetího druhu. Jo, anebo taky čtvrtého, nebo pátého. Promiň, že jsem si z tebe dělal legraci, Pete. Ty jsi měl pravdu a já se pletl. Do háje, vlastně je to ještě horší. Starouš Gosselin měl pravdu a já se pletl. Asi tolik ke vzdělání na Harvardu."

A jakmile tohle všechno vyslovil nahlas, začaly mu věci dávat smysl. Něco tady buď přistálo, nebo ztroskotalo. Vláda Spojených států měla okamžitě připravenou ozbrojenou odpověď. Informovali okolní svět, co se tady stalo? Nejspíš ne, to není jejich styl, ale Henry měl dojem, že dříve nebo později stejně budou muset. Celý Jeffersonův trakt se do Hangáru 57 neschová.

Ví ještě něco? Možná, a možná ví dokonce o trochu víc, než vědí ti muži ve vrtulnicích a ti střelci na východě. Všichni jsou tu očividně přesvědčení, že mají co do činění s nějakou nákazou, ale Henry na rozdíl od nich ví, že není tak nebezpečná. Jistě, ta plíseň se uchytlí téměř všude, jistou dobu se jí daří... ale pak hyne. Dokonce i ten parazit, co vylezl z té ženy, nakonec zemřel. Teď nebylo příznivé roční období a tohle nebylo vhodné místo k pěstování mezihvězdné dermatomykózy, pokud skutečně šlo o něco takového. Všechno tedy silně nasvědčovalo tomu, že jde o ztroskotání... ale co potom ta světla na obloze? Co ty implantáty? Všichni lidé, kteří už léta prohlašují, že je unesli emzáci, zároveň tvrdí, že je svlékli... prohlíželi... a že jim do těla nasadili nějaké implantáty... všechno tak klasicky freudovské představy, až to bylo skoro k smíchu...

Henry si uvědomil, že začíná klímat, a probral se s trhnutím, při němž mu rozbalený balíček párků sklouzl z klína do sněhu. A nejen klímat; usínat. Den zatím přišel o další díl svého světla a svět získal nevýraznou břidlicově šedou barvu. Kalhoty měl Henry celé kropenaté čerstvým sněhem. Kdyby takhle zůstal ještě chvíli, za pár okamžiků už by neklímal, ale chrápal.

Oklepal se a vstal, přestože svaly silně protestovaly. S jistým odporem si chvíli prohlížel párky ve sněhu, pak se sehnul, znovu je zabalil a strčil si je do jedné kapsy kabátu. Časem by ještě mohl být rád, že je má. Upřímně doufal, že k tomu nedojde, ale člověk nikdy neví.

„Jonesy je v nemocnici," prohlásil nečekaně. Neměl ponětí, co tím vlastně myslel. „Jonesy je v nemocnici s panem Šedým. A zůstane tam."

Šílenství. Žvatlání pomatence. Když se skláněl k botám, aby si na ně připnul lyže, tiše doufal, že se mu při tom nezablokují záda. Potom opět vyrazil ve stopě a chumelenice začala houstnout a den temněl.

V okamžiku, kdy si uvědomil, že si sice vzpomněl na párky, ale zapomněl Jonesyho pušku (o své vlastní ani nemluvě), už byl příliš daleko, aby se vracel.

12 Asi tak o tři čtvrtě hodiny později se zastavil a zůstal hloupě zírat na stopu sněžného skútru. Z denního světla už zbývalo jen matné šero, ale přesto bylo poměrně dobře vidět, že stopa - to, co z ní zůstalo - se náhle stáčí doprava a míří přímo do lesa.

Jo, přímo do lesa. Proč by měl proboha Jonesy (a Pete, pokud je s ním) zajíždět do lesa? Jaký to dávalo smysl, když Výseková běžela rovně a bez překážek dál, bílá ulička mezi tmavnoucími stromy?

„Výseková vede na severozápad," odpověděl si. Nehybně tam stál se zkříženými špičkami lyží a nedbale zabalenyými párky vyčuhujícími z kapsy kabátu. „Silnice od Gosselina - asfaltka - nemůže být víc než tři míle daleko. Jonesy to ví. Pete to ví. A přesto... skútr zatačí..." Roztáhl paže jako ručičky hodinek, odhadoval úhel. „Skútr zatačí téměř přímo na sever. Proč?"

Možná nebylo tak těžké to uhodnout. Směrem ke Gosselinovi bylo nebe o něco světlejší, jako by tam někdo vztyčil stožáry s reflektory. Slyšel drnění vrtulníků, chvíli sílilo, chvíli sláblo, ale vždycky přicházelo z jednoho a toho samého směru. Jak se tam blížil stále víc, očekával, že každou chvíli zaslechne i další těžkou techniku: nákladní vozy se zásobováním, možná generátory. Z východu

sem dosud doléhalo sporadické práskání střelby, ale to hlavní se teď očividně odehrávalo v místech, kam on sám mířil.

„Zbudovali si u Gosselina základnu," řekl Henry. „A Jonesy s ní nechtěl mít nic společného."

Henry poznal, že uhodil hřebíček na hlavičku. Až na to, že... už neexistuje žádný Jonesy. Jenom ten rudočerný mrak.

„To není tak docela pravda," namítl nahlas. „Jonesy tam pořád ještě je. Jonesy je v nemocnici s panem Šedým. To je totiž ten mrak - pan Šedý." A pak, zcela bez souvislosti (alespoň mu to tak připadalo), dodal: „So antá? Antá nysku?"

Henry vzhlédl do snášejších se vložek (nebyly zatím zdaleka tak neodbytné jako při té první chumelenici, ale už začínaly houstnout), jako by věřil, že kdesi tam nahoře dlí Bůh, který jej sleduje s ryzím, ač v podstatě lhostejným zájmem vědce nad trepkou v mikroskopu. „O čem to tady sakra mluvím? Nemáš ponětí?"

Místo odpovědi se mu v mysli vynořila zvláštní vzpomínka. On, Pete, Bobr a Jonesyho žena sdíleli od letošního března jedno společné tajemství. Carla měla dojem, že Jonesy nepotřebuje vědět, že se mu dvakrát zastavilo srdce, jednou těsně poté, co ho záchranáři naložili do sanitky, a pak krátce po příjezdu do Massachusettské nemocnice. Jonesy samozřejmě tušil, že měl na kahánku, ale ne (aspoň pokud Henry věděl) jak moc. A pokud měl nějaké zážitky s dlouhým černým tunelem jako z Kübler-Rossově, buďto si je nechával pro sebe, nebo na ně zapomněl díky opakovaným dávkám anestetik a spoustě tisících prostředků.

Od jihu se s děsivou rychlostí přihnul ohlušující řev, a sotva se Henry přikrčil a přikryl si uši dlaněmi, prosvištěla mračny nad jeho hlavou nejspíš celá letka proudových bojových letounů. Nespatřil vůbec nic, ale když řev tryskáčů umlkl (stejně rychle, jako se předtím vynořil) a on se opět narovnal, cítil, jak mu srdce splašeně bije. Kristovy rány! Připadalo mu, že takhle nějak to muselo vypadat na leteckých základnách kolem Iráku během dní předcházejících operaci Pouštní bouře.

A co ten hromový rachot prve? Znamenalo to snad, že Spojené státy americké právě vstoupily do války proti bytostem z cizího světa? Dostal se do románu H. G. Wellse? Henry ucítil tísnivé chvění pod hrudní kostí. Jestli je to pravda, tak tenhle nepřítel by mohl na Strýčka Sammyho na oplátku shodit mnohem víc než jen pár stovek prorezlých sovětských raket Scud.

Pusť to z hlavy. Stejně s tím nic nenaděláš. Teď záleží hlavně na tom, co podnikneš ty. Co podnikneš?

Řev tryskáčů už ztichl do pouhého bručení. Henry však měl dojem, že se brzy vrátí. Možná s kamarády.

„Dvě cesty rozbíhaly se v zasněženém lese,' takhle to bylo? Buď tak, nebo nějak podobně."

Sledovat dál stopu sněžného skútru ale nemělo smysl. Ani ne za půl hodiny by ji stejně ztratil ve tmě a tahle nová chumelenice ji tak jako tak zahladí. Skončil by bůhví kde a nejspíš by zabloudil... stejně jako už teď pravděpodobně bloudí Jonesy.

Henry se s povzdchnutím odvrátil od stopy skútru a pokračoval dál po cestě.

13 Když dorazil k místu, kde se Výseková napojovala na dvouproudou asfaltku známou jako silnice k Labutímu rybníčku, byl už Henry tak unavený, že sotva stál na nohou, natož aby mohl lyžovat. Svaly na stehnech mu připadaly jako staré promáčené čajové pytlíky. Dokonce ani světla na severozápadním obzoru, nyní mnohem jasnější, ani hluk motorů a vrtulníků mu nepřinášel žádnou útěchu.

Čekal ho poslední dlouhý, strmý kopec. Na druhé straně končila Výseková a začínala silnice k Labutímu rybníčku. Tam už by mohl narazit i na nějakou dopravu, zejména pokud se sem stahují vojáci.

„Tak dělej," hecoval se. „Dělej, dělej, dělej." Přesto stál ještě chvíli na místě. Moc se mu na druhou stranu toho kopce nechtělo. „Lepší pod kopcem než za kopcem," pronesl. Zdálo se mu, že ta věta má nějaký skrytý smysl, ale možná to byl jen další idiotský non sequitur. A vůbec, kam jinam by šel?

Sehnul se a nabral ještě trochu sněhu - ve večerním přítmí ta dvojitá hrst vypadala jako malý polštářek. Trochu z ní uždíbl, ani ne tak proto, že by chtěl skutečně zahrát žízeň, jako spíš proto, že se nechtěl vydat na další cestu. Světla od Gosselina byla jistě mnohem pochopitelnější než ta světla, která s Petem viděli poletovat po obloze (Oni se vracejí! Vykřikla Becky jako ta malá holčička usazená před televizí v tom starém filmu Stevena Spielberga), ale Henry z nich měl pocít spíš horší než lepší. Všechny ty motory a generátory mu zněly tak nějak... hladově.

„Přesně tak, kurvafix," utrousil. A pak, protože opravdu neměl jinou možnost, začal stoupat do posledního kopce, který jej dělil od skutečné silnice.

14 Na vrcholu se chvíli zastavil, předklonil se, opřel se o hůlky a lapal do dechu. Tady nahoře vál mnohem ostřejší vítr a jako by mu profukoval i skrz oblečení. V místě, kde se na levé noze poranil o páčku blinkrů, mu cukalo a znovu jej naplnily obavy, jestli si pod provizorním obvazem nepěstuje malou rudozlatou kolonii. Už byla příliš velká tma, aby se podíval, a v situaci, kdy nejlepší možné zprávy nejsou žádné zprávy, to tak asi bylo i lepší.

„V pokřivené realitě čas nadobro stál; jen vejconoš, ten běžel stále dál a dál." Tentokrát to v něm žádný smích nevyvolalo, tak jen vyrazil dolů z kopce k místu, kde se Výseková napojovala na asfaltku a končila.

Tenhle svah byl ještě strmější, a tak na lyžích brzy spíš sjížděl, než běžel. Nabíral rychlost a ani nebyl pořádně schopný rozlišit, jestli to, co cítí, je spíš strach, nebo rozjáření, nebo nějaká nezdravá směs obojího. Rozhodně brzy svištěl až příliš rychle, zejména vzhledem k viditelnosti, jež byla téměř nulová, i vzhledem ke svým lyžařským schopnostem, které časem prorezly stejně jako vázání, jež mu přidržovalo lyže na botách. Po obou stranách se míhaly rozmazané stromy a Henryho najednou napadlo, že kdyby do některého narazil, vyřešily by se tím všechny jeho problémy v jediném okamžiku. Takže nakonec žádné Hemingwayovo řešení. Tenhle způsob by se mohl jmenovat řešení Sonnyho Bona.

Čepice mu sletěla z hlavy. Automaticky se po ní ohnal, jedna z hůlek, v přítmí jen zpoila viditelná, se mu zhoupala před tělem a Henry najednou ztratil rovnováhu. Jeho cesta měla skončit v kotrmelcích. A možná to tak bylo i lepší, tedy pokud si u toho zároveň nezlomí nohu. Pád ho aspoň zastaví. Pak se jenom zvedne a

Vyšlehla proti němu světla, velké reflektory připevněné na nákladáku, a než se mu výhled na okolní svět ztratil v naprostém oslnění, Henry ještě spatřil dlouhý lesní tahač, postavený přes konec Výsekové. Světla byla nepochybně napojená na senzory pohybu a stála před nimi řada mužů.

„STŮJ!" přikázal hrozivý hlas zesílený tlampačem. Klidně to mohl být hlas samotného Boha. „STŮJ, NEBO BUDEME STRÍLET!"

Henry ztěžka a nemotorně dopadl na zem. Lyže mu odletěly z nohou. Pravý kotník se mu ohnul tak bolestivě, že vykřikl. Jednu hůlku ztratil; druhá se u držadla rozštípla vejpůl. Pád mu z plic vyrazil veliký, mrazivý oblak dechu. Klouzal dolů,

brzdil doširoka roztaženýma nohama, a když se konečně zastavil, měl údy rozhozené do tvaru pokřiveného hákového kříže.

Začal se mu vracet zrak a zaslechl chřupání kroků ve sněhu. Nadzvedl se a podařilo se mu posadit, ale zatím nebyl schopný říct, jestli má něco zlomeného, nebo ne.

Asi tři metry pod ním stálo na svahu šest mužů, jejich neskutečně dlouhé stíny vypadaly na čerstvém sněhu, který se blyštěl jako diamantový prach, nesmírně křehce. Všichni na sobě měli kožešinové bundy. Přes ústa a nos měli nasazené průzračné umělohmotné masky - na první pohled vypadaly mnohem účinnější než malířské masky, které Henry našel v garáži, nicméně základní účel byl patrně tentýž.

Muži byli navíc vyzbrojeni automatickými puškami a všichni mířili na něj. Teď byl Henry rád, že Jonesyho garandku i svou winchestrovku zapomněl ve scoutu. Kdyby u něj zahlédli zbraň, nejspíš už by v sobě měl minimálně tucet děr.

„Myslím, že jsem to nechytil," zaskřehotal. „Ať máte strach z čehokoli, myslím, že -"

„VSTANĚ!" Opět božský hlas. Ozýval se z tahače. Muži před Henrym alespoň trochu zastíňovali záři reflektorů, takže při úpatí kopce, kde se obě cesty sbíhaly, rozeznal další postavy. Všechny měly v ruce nějakou zbraň, jen jedna držela tlampač.

„Nevím, jestli se dokážu zv-"

„IHNEDE VSTANĚ!" přikázal Bůh a jeden z mužů před ním výmluvně škubnul hlavní pušky.

Henry se rozřeseně zvedl. Nohy se mu klepaly a pochroumaný kotník se bouřil, ale všechno drželo pohromadě, alespoň zatím. Tak končí vejconošova cesta, pomyslel si a začal se smát. Muži před ním si vyměnili stísněné pohledy, a přestože na něj znovu namířili pušky, Henryho ten nepatrný projev lidských emocí přece jen uklidnil.

V pronikavé záři světél namontovaných na korbu tahače spatřil cosi ležet ve sněhu - vypadlo mu to z kapsy, když se oklepával. Pomalu, neboť si uvědomoval, že ho mohou kdykoli zastřelit, se sehnul.

„NEDOTÝKEJ SE TOHO!" zvolal Bůh z reproduktoru na střeše kabiny lesního tahače a teď i muži dole pod kopcem pozvedli zbraně, z jejichž hlavní jako by se tiše linulo: nazdar, tmo, můj starý příteli.

„Vojeď svojí bábu a chcípni," zabručel Henry jeden z Bobrových vydařených bonmotů a balíček sebral. S úsměvem ho pak nabídl mužům před sebou. „Přicházím v míru s veškerým lidstvem," prohlásil. „Kdo chce párky?"

KAPITOLA DVANÁCTÁ

JONESY V NEMOCNICI

1 Byl to sen. Sice mu to jako sen nepřipadalo, ale muselo to tak být. Jednak proto, že patnáctý březen už si jednou prožil a byla by to do nebe volající nespravedlnost, kdyby tím vším musel procházet znovu. A potom taky proto, že si vybavoval nejrůznější věci z těch osmi měsíců mezi polovinou března a polovinou listopadu - jak pomáhá dětem s úkoly, jak Carla telefonuje se svými přáteli (většinou známými z anonymního protidrogového programu), jak přednáší na Harvardu... a pochopitelně celé měsíce rehabilitací. Všechno to nekonečné ohýbání, všechno to otravné sténání, když se mu, ach jak neochotné, znovu natahovaly klouby. Vybavoval si, jak říká Jeannie Morinové, své terapeutce, že to nedokáže. A jak ona odpovídá, že dokáže. Slzy na jeho tváři, široký úsměv na její (ten nenáviděný, nezničitelný adolescentní úsměv), a nakonec vyšlo najevo, že měla pravdu. Dokázal to, ten motůrek, který ho poháněl kupředu, ho k tomu přece jen donutil, ale jakou cenu za to musel zaplatit.

Na všechny tyhle věci si vzpomínal i na spoustu dalších: na to, jak poprvé vstal z postele, jak si poprvé sám utřel zadek, na tu noc začátkem května, kdy se poprvé ukládal ke spánku s myšlenkou já se z toho nakonec dostanu, na tu noc koncem května, kdy se s Carlou poprvé od té nehody milovali a on jí potom připomněl ten starý vtip: Jak šoustají ježci? Hrozně opatrně. Vzpomínal si, jak na Den obětí války sledoval ohňostroj a v boku i horní části stehna ho trápily pekelné bolesti; vzpomínal si, jak Čtvrtého července jedl vodní meloun, plival semínka na trávník a pozoroval Carlu s jejími sestrami, jak hrají badminton, a bok i stehno ho pořád ještě bolely, i když už ne tolik; vzpomínal si, jak mu v září volal Henry - „Jen tě chci zkontrolovat," vysvětloval - a jak klábosili o všem možném včetně každoroční lovecké výpravy do Díry ve zdi, až přijde listopad. „Jasně, že pojedu," prohlásil tehdy Jonesy, aniž v té chvíli věděl, jak malou radost mu přinese pocit, že zase drží v rukou garandku. Bavili se o práci (Jonesy už poslední tři týdny letního semestru učil, neboť v té době poskakoval o berli už docela svižně), o svých rodinách, o knihách, které četli, a o filmech, které viděli; Henry znovu zmínil, stejně jako v lednu, že Pete příliš pije. Jonesy, který už si jednu válku o odvykání alkoholu prožil se svou ženou, neměl chuť o tomhle tématu mluvit, ale když mu Henry tlumočil Bobrův návrh, že až se po loveckém týdnu budou vracet domů, mohli by se stavit v Derry a navštívit Dudditse Cavella, nadšeně souhlasil. Bylo to už dávno, co ho viděli naposled, a jedna dávka Dudditse dokázala člověka povzbudit jako nic jiného. A navíc...

„Henry?" zeptal se tehdy. „My jsme už jednou plánovali, že se za Dudditsem pojedeme podívat, že je to tak? Chtěli jsme jet na Den sv. Patrika. Sice si na to nevzpomínám, ale mám to v kabinetě napsané v kalendáři."

„Jo," přisvědčil Henry. „Čirou náhodou jsme to vážně plánovali." „Hm, to je vidět, kolik ti Irové přinášejí štěstí, co?" Vzhledem ke všem těmto vzpomínkám si tedy byl Jonesy jistý, že patnáctý březen už proběhl. Tuto tezi navíc podporovaly, všemožné důkazy, přičemž kalendář v kabinetu by se dal považovat za předmět doličný číslo jedna. Jenže teď je tu máme znovu, ty prokládé idy... a navíc - no potěš pánbů, tohle je přece nespravedlnost! -, navíc se zdá, že tentokrát bude ten

patnáctý březen ještě mnohem horší než poprvé. Jeho vzpomínky na ten den končily někdy kolem desáté hodiny dopoledne. Byl ve svém kabinetu, popíjel kafe a dával dohromady stoh knih, které se chystal odnést dolů do kanceláře katedry historie, kde měly přijít do police s označením na studentský index půjčujeme zdarma. Nebyl v té chvíli nijak zvlášť šťastný, ale ani za boha si teď nedokázal vzpomenout proč. Podle téhož kalendáře, z něhož se dozvěděl o nedodržené schůzce naplánované na sedmnáctého března, kdy měli jet za Dudditsem, si na patnáctého domluvil setkání se studentem Davidem Defuniakem. Jonesy si nedokázal vybavit, čeho se to setkání mělo týkat, ale později objevil vzkaz od jednoho asistenta z postgraduálního, že si vzal na starost ten náhradní esej od Defuniaka - Krátkodobé důsledky normanského záboru -, a tak usoudil, že šlo asi o tohle. Co však proboha bylo na té náhradní úloze tak truchlivého, že z toho byl mimořádný profesor Gary Jones nešťastný?

Ale šťastný, nebo nešťastný, něco si tehdy pobrukoval, pobrukoval si a zpíval slova, která nedávala téměř žádný smysl: Yes we can, yes we can-can, great gosh a'mighty yes we can-can. Pak následovalo už jen pár drobných střípků - vybavoval si, jak přál Colleen, sekretářce katedry, hezký den všech Irčanů, jak si z novinové schránky před budovou vzal bostonský Phoenix, jak jednomu skinheadovi kousek za mostem v Cambridge hodil čtvrták do pouzdra od saxofonu, jak mu bylo toho kluka líto, protože měl na sobě jen tenký svetr a vítr od řeky Charles byl poměrně ostrý -, ale většinu vzpomínek od chvíle, kdy rovnal stoh knih na vrácení, zahalovala temnota. Vědomí nabylo znovu až v nemocnici, kde ve vedlejším pokoji neustále drmolil ten hlas: Prosím vás, přestaňte, já to nevydržím, dejte mi injekci, kde je Marcy, ať přijde Marcy. Nebo to možná znělo kde je Jonesy, ať přijde Jonesy. Stará dobrá plíživá smrt. Smrt přestrojená za pacienta. Smrt ztratila jeho stopu - to bylo samozřejmě možné, vždyť to byla obrovská nemocnice, naplněná bolestí tak, že málem praskala ve švech - a teď se ho pokoušela znovu najít. Snažila se ho obelstít. Snažila se ho přimět, ať se sám prozradí.

Tentokrát se však ona milosrdná temnota, která měla vše zahalovat, kamsi ztratila. Tentokrát nejenže popřeje Colleen hezký den všech Irčanů, ale navíc jí ještě řekne vtip: Jak se říká jamajskému proktologovi? Pokémon. Vyjde ven a své budoucí já - své listopadové já - si nese v březnové hlavě jako černého pasažéra. Budoucí já slyší, jak si březnové já pomyslelo To se nám dneska ale udělalo krásně, načež vykročí do Cambridge k místu onoho osudového střetu. Snaží se svému březnovému já vysvětlit, že to není právě nejlepší nápad, že to je až absurdně pitomý nápad, že kdyby si mávl na taxík, nebo nasedl na městskou, ušetřil by si měsíce bolestivých muk, ale nedokáže se probít skrz. Možná měly všechny ty vědeckofantastické povídky o cestování časem, které četl jako kluk, přece jen pravdu: minulost se nedá změnit, ať se snažíte jakkoli.

Přejde přes most, a přestože tady fouká poměrně chladný vítr, pořád ještě se těší z toho, jak se mu do tváře opírá slunce a jak se jeho paprsky tříští na hladině řeky Charles na miliony drobných střípků. V duchu si zazpívá kousek z písně „Here Comes the Sun“, načež se vrátí k Pointer Sisters: Yes we can-can, great gosh a'mighty. Do rytmu si pohupuje kufříkem. Má v něm svůj sendvič s vaječným salátem. Mmm-hmm, říkal Henry. PPDD, říkal Henry.

A tady máme saxofonistu, ale hledme, to je překvapení: nestojí na konci mostu ulice Mass Ave, ale o něco dál, vedle kampusu Massachusettského technologického institutu, před jednou z těch malých zatuchlých indických restaurací. Celý se třese zimou, je holohlavý, ovšem šrámy na jeho lebce naznačují, že se rozhodně nenarodil, aby se stal holičem. A způsob, jakým hraje „These Foolish Things“, napovídá, že se nenarodil ani proto, aby se stal saxofonistou, a

Jonesy má skoro chuť mu navrhnout, ať se dá na tesařinu, na herectví, na terorismus, prostě na cokoli, jenom ne na muziku. Nakonec ho však místo toho ještě podpoří, protože mu do futrálu (vyloženého ošoupaným nachovým sametem) nehodí jen čtvrtáček, jak si to pamatoval, ale celou hrst drobných - these foolish things, tyhle pošetilosti, přesně tak. Přičítá to prvním hřejivým slunečním paprskům po dlouhé zimě; přičítá to tomu, jak skvěle to nakonec dopadlo s Defuniakem.

Saxofonista zakoucí na Jonesyho očima, děkuje mu, ale nepřestává hrát. Jonesy si připomene další vtíp: Jak se říká saxofonistovi s kreditní kartou? Optimista.

Jde dál, pohupuje kuffíkem, neposlouchá toho Jonesyho uvnitř, toho, co připlul z listopadu jako losos, který umí plavat proti proudu času. „Hej, Jonesy, stůj. Jenom pár vteřin by stačilo. Zavaž si botu nebo tak něco. (To není nejlepší rada, má na nohou mokasíny. A brzy na nich bude mít sádru.) Táhle na té křižovatce se to stane, tam, co staví červená linka městské hromadné dopravy, tam, co se kříží ulice Mass Ave a Prospect. Právě se k ní blíží jistý stařík, odepsaný profesor historie, v tmavě modrém lincolnu a bez mrknutí oka tě převálcuje.“

Ale není to nic platné. Ať volá, jak chce, není to nic platné. Telefonní dráty jsou spadlé. Nedá se vrátit zpátky, nemůžeš zabít svého vlastního dědečka, nemůžeš zastřelit Leeho Harvey Oswalda, když klečí u okna v šestém patře texaského skladu učebnic, na papírovém tácku vedle sebe má chladnoucí grilované kuře a před sebou zamířenou pušku, kterou si nechal poslat poštou, nemůžeš zabránit sám sobě, abys nevstoupil do křižovatky ulic Mass Ave a Prospect, s kuffíkem v ruce a výtiskem bostonského Phoenixu - který si nikdy nepřečteš - v podpaží. Omlouvám se, pane, ale někde v Jeffersonově traktu nám spadly dráty, máme tady vážně příšernou pojebanici, váš hovor nemůžeme přepojit -

A pak, no konečně nějaká novina - pak ta jeho zpráva pronikne na druhou stranu! Jakmile dojde na roh, jakmile stane na obrubníku a už už se chystá vkročit na přechod, v tom okamžiku ta zpráva pronikne na druhou stranu!

„Cože?“ zeptá se a muž, který se mezitím zastavil vedle něj, první člověk, jenž se nad ním tehdy po nehodě sklonil, tehdy v minulosti, kterou se mu právě teď možná podařilo vymazat, tedy ten muž na něj podezřívavě pohlédne a prohlásí „Já nic neříkal“, jako by tam s nimi stál ještě někdo třetí. Jonesy ho sotva zaslechne, protože tam skutečně je někdo třetí, je tam hlas, který se mu ozývá z nitra a zní podezřele jako jeho vlastní, hlas, který na něj křičí, ať zůstane na obrubníku, ať proboha nevstupuje do ulice -

Pak zaslechne někoho brečet. Pohlédne na druhou stranu Prospect Street a prokristapána, vždyť táhle je Duddits, Duddits Cavell, celý nahý až na dětské spodňáry, a kolem pusy má rozetřeného něco hnědého. Vypadá to jako čokoláda, ale Jonesy se nenechá zmýlit. Je to psí lejno, ten hajzl Richie ho tedy nakonec přece jen přinutil ho sníst a lidé tam na druhé straně procházejí netečně kolem, nikdo si Dudditse ani nevšimne, jako by tam ve skutečnosti vůbec nebyl.

„Dudditsi!“ zavolá Jonesy. „Dudditsi, vydrž, chlape, už běžím!“

A bez rozhlížení se vrhne na ulici, černý pasažér uvnitř v jeho hlavě proti tomu nedokáže nic udělat, jenom se veze a náhle si uvědomí, že přesně takhle k té nehodě doopravdy došlo - ten stařík, ano, ten stařík v raném stadiu alzheimera sice neměl co pohledávat za volantem, ale to byl jenom jeden z důvodů. Druhý, až dosud zakrytý temnotou, jež obklopovala celou dobu kolem srážky, ten druhý důvod byl, že spatřil Dudditse, zapomněl se rozhlédnout a prostě se rozběhl.

Kromě toho si povšimne ještě něčeho: jakési obrovské sítě, obrovské barevné pavučiny, která svazuje všechny roky od té doby, kdy se v sedmdesátém

osmém poznali s Dudditsem, a která zároveň zasahuje i do budoucnosti.

Na předním skle se zaleskne slunce; zahlédne ho koutkem levého oka. Blíží se auto, a blíží se příliš rychle. Muž, který stál vedle něj na obrubníku, náš starý známý pan Já-nic-neříkal, vykřikne: „Dávejte pozor, člověče, dávejte pozor!“ Ale Jonesy ho sotva zaslechne. Protože na chodníku za Dudditsem stojí jelen, pořádný macek, velký skoro jako člověk. Pak, těsně předtím, než do něj narazí lincoln model Town Car, si Jonesy uvědomí, že to je člověk, člověk v oranžové čepici a oranžové bezpečnostní vestě. Na rameni mu jako odporný maskot sedí beznohé lasičkovité stvoření s ohromnými černými očima. Jeho ocas - nebo možná spíš chapadlo - je obtočený kolem mužova krku. Jak jsem si proboha mohl myslet, že je to jelen? bleskne Jonesymu hlavou, a pak do něj najede lincoln a srazí ho na ulici. Zaslechne nepřijemné, tlumené křupnutí, jak mu praskl bok.

2 Nenásleduje žádná temnota, tentokrát ne; tentokrát do Uličky paměti nainstalovali sodíkové lampy, ačkoli těžko říct, jestli je to tak lepší, nebo horší. Přesto je film tak trochu zmatený, jako by do sebe stříhač při obědě nalil až moc drinků a zapomněl, jak má vlastně příběh správně navazovat. A částečně to má co do činění i s tím, jak se prapodivně zdeformoval čas: jako by Jonesy žil v minulosti, přítomnosti i budoucnosti zároveň.

Takhle my cestujeme, pronese nějaký hlas a Jonesy si uvědomí, že je to ten hlas, který volal po Marcy a po injekci. Jakmile zrychlení překročí určitou hranici, veškeré cestování se stane cestováním v čase. Základem každé cesty jsou vzpomínky.

Sklání se nad ním ten muž, co stál tam na rohu, starý známý pan Já-nic-neříkal, a ptá se ho, jestli je v pořádku, vidí, že není, takže vzhlédne a zeptá se: „Kdo tu má mobilní telefon? Ten člověk potřebuje záchranku.“ Když zvedne hlavu, Jonesy spatří, že má pod bradou drobnou jizvičku, pan Já-nic-neříkal se nejspíš ráno pořežal a asi si toho ani nevšiml. Tak to je vážně kouzelné, pomyslí si Jonesy, když vtom film přeskočí a najednou tu máme postaršího elegána v zašlém černém svrchníku a plstěném klobouku - řekněme tomuto starému pošukovi pan Co-jsem-to-udělal. Obchází kolem a právě na tohle se každého ptá. Vysvětluje, že jen na chvíli odvrátil zrak a najednou ucítil náraz - co jsem to udělal? Vysvětluje, že nikdy neměl rád velká auta - co jsem to udělal?

Vysvětluje, že si nemůže vzpomenout na jméno své pojišťovny, jenom ví, že mu tvrdili, že u nich bude v dobrých rukou - co jsem to udělal? V rozkroku kalhot má mokrou skvrnu, a jak tam tak Jonesy leží na ulici, nedokáže k tomu starému paprikoví necítit jistou podrážděnou lítost - přeje si, aby mu mohl říct Jestli chcete vědět, co jste to udělal, tak se koukněte na svoje kalhoty. Pochcal jste se, to jste udělal.

Film znovu poskočí. Teď se kolem něj tlačí ještě víc lidí. Zdají se mu všichni velice vysocí a Jonesy si pomyslí, že to vypadá, jako by se na ně díval z rakve na dně hrobu. To mu připomene jednu povídku od Raye Bradburyho, má dojem, že se jmenuje „Zástup“, v níž lidé, kteří se shromažďují na místech nehody - stále jedni a ti samí -, předurčují svými komentáři váš osud. Když tam jen postávají a mumlají, že to není tak hrozné, že to řidič naštěstí v poslední chvíli ještě stihl stočit, pak se z toho dostanete. Na druhou stranu, pokud se ze zástupu začnou ozývat řeči jako Ten vypadá zle nebo Ten to má spočítaný, pak zemřete. Pořád ti samí lidé. Pořád tytéž prázdné, dychtivé tváře. Čumilové, kteří prostě potřebují vidět krev a slyšet sténání raněných.

Ve skupince, která jej obklopuje, hned za panem Já-nic-neříkal, zahlédne Jonesy Dudditse Cavella, nyní již celého oblečeného a na pohled zcela v pořádku - jinými slovy: žádný knír z psího lejna. Taky je tady McCarthy. Říkejme mu pan Stojímť-u-dveří-a-tluku, pomyslí si Jonesy. A pak ještě někdo další. Šedivý muž. Jenže to vlastně vůbec není muž, ne doopravdy; je to ten mimozemšťan, který se mu postavil za záda, zatímco Jonesy zápolil se dveřmi od koupelny. Tváří bez jakýchkoli dalších zřetelnějších rysů vévodí obrovské černé oči. Sloní kůži zatím nemá tolik zplihlou a prověšenou; pan ET-volá-domů ještě nezačal tolik podléhat okolnímu prostředí. Ale to přijde. Nakonec ho tenhle svět rozežere jako kyselina.

Vždyť ti pukla hlava, pokusí se Jonesy na toho šedivého zavolat, ale neozve se ani slovo; dokonce se mu ani neotevřou ústa. Ale starý pan ET-volá-domů jako by ho přesto zaslechl, protože ta šedá hlava se trochu nakloní.

Ztrácí vědomí, zvolá kdosi, a ještě než film znovu poskočí, zaslechne Jonesy, jak pan Co-jsem-to-udělal, ten chlap, který ho srazil a rozbil mu bok na kusy jako porcelánový talíř na stělnici, komusi povídá Lidi mi dřív říkali, že vypadám jako Lawrence Welk.

3Leží v bezvědomí vzadu v záchrance a zároveň sám sebe pozoruje, prostě nefalšovaný mimotělní zážitek, ale ještě něco je tu nového, něco, o čem se později nikdo nebude obtěžovat mu říct: zatímco mu sundávají rozstříhané kalhoty a odhalují tak bok, který vypadá, jako by pod něj někdo všil dva velké, špatně vytvarované dveřní knoflíky, postihne Jonesyho komorová tachykardie. Ví přesně, co to znamená, protože s Carlou nepropásli ani jednu epizodu seriálu Pohotovost, dokonce sledovali i reprízy na TNT, a tady to máme, televizní limonáda ve skutečném životě, a jeden člen zdravotnického týmu má na krku zlatý křížek, který Jonesyho zašimrá na nose, když se pan Zdravotnický-tým skloní nad tělem, které je v podstatě mrtvé, a kurva práce, vždyť on v té záchrance umřel! Proč mu doprdele nikdo nikdy neřekl, že v té záchrance zhebnul? To si snad mysleli, že by ho to možná nezajímalo, že by si možná jen odkašlal, ehm, ehm, já tam byl, já to zažil, tak o co vám jde?

„Můžem!“ zvolá druhý zdravotník a těsně předtím, než do něj pustí šťávu, se ohlédne řidič a Jonesy vidí, že je to Dudditsova máma. Pak to do něj napumpují a jeho tělo nadskočí, všechno to bílé maso se třese na kostech, jak by řekl Pete, a přestože Jonesy přihlížející nemá žádné tělo, i tak cítí, jak jím projela elektřina, mohutný zážeh, který rozsvítil strom jeho nervů jako ohňostrojevou raketu. Kristovy rány a k tomu halelujá.

Ta část jeho já na nosítkách sebou mrskne jako ryba vytažená z vody, pak zůstane nehybně ležet. Zdravotník příkrčený za Robertou Cavellovou koukne na monitor a prohlásí: „Zatraceně, rovná čára, dej mu ještě jednu.“ A jakmile to jeho kolega udělá, film opět přeskočí, a Jonesy je na operačním sále.

Ne, počkat, to není tak docela přesné. Část z něj je na operačním sále, zbytek se nachází za prosklenou stěnou a dívá se dovnitř. Kromě něj tu postávají dva doktoři, ale ti se ani trochu nezajímají o úsilí chirurgického týmu, který se snaží dát nenapravitelně rozbitého Valihracha Jonesyho opět dohromady. Hrají totiž karty. Nad hlavami jim ve vánku z větráku vlaje pavučina snů z Díry ve zdi.

Jonesy nemá nejmenší chuť sledovat, co se děje za sklem - nelíbí se mu pohled na ten krvavý kráter na místě, kde míval bok, ani na kalný lesk roztráštěné kosti, která z něj trčí. Přestože ve svém mimotělním stavu nemá žádný žaludek, který by se mu mohl zvedat, dělá se mu i tak špatně.

Jeden z doktorů za jeho zády pronese: Duddits pro nás představoval to, jak

jsme viděli sami sebe. Když jsme ho tehdy našli, to byla nešťastnější hodina našeho života. Na což ten druhý odpoví: Myslíš? A Jonesy si uvědomí, že ti dva doktoři jsou Henry a Pete.

Obrátí se k nim a najednou mu připadá, že už není tak docela nehmotný, protože v okně do operačního sálu zahlédne svůj odraz. Už není ani Jonesy. Ani člověk. Kůži má šedou a z očí černé žárovky, jež zírají z beznosé tváře. Stal se jedním z nich, jedním z -

Jedním z šediváků, pomyslí si. Tak nám říkají, šediváci. Anebo někdy taky vesmírní negři.

Otevře ústa, aby něco z toho řekl nahlas nebo aby své staré přátele požádal o pomoc - vždycky si navzájem pomáhali, pokud mohli -, jenže v tom okamžiku film znovu přeskočí (nakopat tomu střihači prdel, takhle se ožírat v práci) a on leží v posteli, v nemocniční posteli v nemocničním pokoji a venku kdosi volá Kde je Jonesy, ať přijde Jonesy.

No vida, pomyslí si se zvráceným uspokojením, vždycky jsem věděl, že tam bylo Jonesy, ne Marcy. To volá smrt, nebo možná pan Smrt, a jestli mu chci uniknout, tak musím být moc a moc tiše, minul mě v davu, sápal se po mně v záchrance a teď je tady v nemocnici, přestrojený za pacienta.

Prosím vás, přestaňte, sténá lstivý pan Smrt svým škemravým, příšerně monotónním hlasem, já to nevydržím, dejte mi injekci, kde je Jonesy, ať přijde Jonesy.

Budu tady ležet, dokud nepřestane, myslí si Jonesy, stejně nemůžu vstát, právě mi do boku nandali kilo železa a bude to pár dní trvat, než se dokážu zvednout, možná celý týden.

Jenže ke své hrůze si uvědomí, že ve skutečnosti už vstává, odhazuje přikrývku a slézá z postele, a přestože cítí, jak se mu stehy v boku a na břicho napínají a trhají, jak se mu po ochlupení genitálií a po noze rozlévá nepochybně darovaná krev, jak mu máčí nohavici, přes to přese všechno zamíří bez jediného zakulhání z pokoje, projde obdélníkem slunečního světla, v němž jeho tělo vrhne na podlahu dokonale lidský stín (už žádný šedivák, aspoň za tohle je vděčný, protože šediváci to mají spočítané) a pokračuje ke dveřím. Nespatřen kráčí chodbou, kolem zaparkovaných pojízdných nosítek s lůžkovou mísou, kolem dvojice rozesmátých, klábosících sestřiček, které si z ruky do ruky podávají nějaké fotografie, a stále dál za monotónním hlasem. Není schopný zastavit a pochopí, že se ocitl v mraku. Ale ne v rudočerném mraku, jak ho později ucítí Henry i Pete; mrak je šedý a on se v něm vznáší, jedinečná částička, kterou mrak nijak nezměnil, a Jonesyho napadne: Já jsem přesně to, co hledali. Nevím, jak je to možné, ale jsem prostě přesně to, co hledali. Protože... protože mě mrak nezměnil?

Ano, částečně.

Projde kolem tří otevřených dveří. Čtvrté jsou zavřené. Visí na nich cedulka, která praví VSTUPTÉ, NENÍ TU ŽÁDNÁ INFEKCE, IL N'Y A PAS D'INFECTION ICI.

Lžeš, pomyslí si Jonesy. Cruise nebo Curtis, nebo jak se jmenuje, je možná blázen, ale v téhle věci má pravdu: je tu infekce.

Po noze mu dál stéká krev, spodní polovinu nohavice už má celou šarlatovou (začíná téct klaret, jak říkali staří komentátoři boxerských zápasů), ale on přesto necítí žádnou bolest. Ani nemá strach z infekce. Je jedinečný a mrak ho dokáže pouze nést, nemůže ho změnit. Otevře dveře a vstoupí dovnitř.

4

Překvapí ho, když v nemocniční posteli spatří šedivého muže s velkýma Černýma očima? Ani trochu. Když se Jonesy v Díře ve zdi obrátil a zjistil, že mu tenhle chlapík stojí za zády, pukla tomu parchantovi hlava. Vzato kolem a kolem, musela ho po takovém výkonu jistě bolet tak, že na to byl všechen excedrin krátký. Není tedy divu, že teď leží v nemocnici. A hlava už vypadá úplně v pořádku; moderní medicína vážně dokáže zázraky.

Celý pokoj tiše šumí rudozlatým porostem houby. Uchytla se na podlaze, na okenním parapetu, na laťkách benátských okenic; rozprostřela se po celém povrchu stropního světla i na lánvi s glukózou (Jonesy se aspoň domnívá, že je to glukóza) na stolku vedle postele; krátké rudozlaté vousy zdobí knoflík na dveřích do koupelny i uzel šatstva u paty postele.

Jak se Jonesy přibližuje k té šedivé věci s příkrývkou přitaženou k tenké, holé hrudi, povšimne si, že na stolku vedle lůžka leží přáníčko. Brzy SE UZDRAV! stojí vytištěno nad kresleným obrázkem smutné želvy se záchranářskou páskou přetaženou přes krunýř. A pod obrázkem: od STEVENA SPIELBERGA A VŠECH TVÝCH ZNÁMÝCH Z HOLLYWOODU.

Tohle je sen, plný snových metafor a skrytých narážek, pomyslí si Jonesy, ale ví, že je to trochu jinak. Jeho mysl míchá všechny věci dohromady, čistí je, aby se daly snadněji spolknout, a výsledek se podobá snu; minulost, přítomnost, budoucnost se proplétají v jedno, což taky navozuje dojem snu, jenže Jonesy ví, že by udělal velkou chybu, kdyby to vše odbyl jen mávnutím ruky jako nesmyslnou pohádku, kterou mu vypráví jeho podvědomí. Něco z toho se totiž skutečně děje.

Vypouklé černé oči ho pozorují. A teď se zamele příkrývka a vedle té věci na posteli se objeví jakýsi hrbol. Vyklube se z něj ta načervenalá lasička, která dostala Bobra. Upírá na Jonesyho skelné černé oči a pomalu se ocasem postrkuje po polštáři, kde se nakonec stočí do klubíčka vedle té úzké šedé hlavy.

Není divu, že se McCarthy necítil tak docela ve své kůži, napadne Jonesyho.

Po nohou mu stále stéká krev, lepkavá jako med a žhavá jako horečka. S pleskáním kape na podlahu a člověk by si myslel, že na ní za chvíli vyraší čerstvá kolonie té načervenalé plísně nebo houby, nebo co to je, hned hotová džungle, jenže Jonesy ví, že se to nestane. On je jedinečný. Mrak ho může nést, ale nemůže ho změnit.

Žádný kravál, žádný hraní, pomyslí si, ale hned se v duchu okřikne: Pššt, pššt, tohle si nech pro sebe.

Šedivé stvoření pozvedne ruku k unylému pozdravu. Má tři dlouhé prsty zakončené růžovými nehty. Zpod nich vytéká hustý žlutý hnis. Tatáž žlutá látka se leskne v záhybech šedivcovy kůže a v koutcích očí.

Máš pravdu, potřebuješ injekci, řekne Jonesy. Možná trochu drána nebo lysolu nebo něčeho takového. Abys na chvíli upadl do -

V té chvíli se mu v hlavě vynoří děsivá myšlenka; několik okamžiků je tak silná, že Jonesy nedokáže odporovat síle, jež ho tlačí k posteli. Nohy se mu opět samy od sebe zvedají a zanechávají za sebou velké červené šlápoty.

Nevypiješ mi krev, vid' že ne? Jako upír?

Věc na posteli se bez úsměvu usměje. Kdybych to měl vyjádřit ve vašich termínech, pak bych řekl, že jsme vegetariáni.

Dobře, ale co tadyhle Bowser? Jonesy ukáže na beznohou lasičku, a ta v groteskním úšklebku vycení plnou tlamu jehličkovitých zubů. Je Bowser taky vegetarián?

Sám víš, že není, odpoví šedá věc, aniž při tom jedinkrát pohnula tenoučkými rty - tenhle chlápek je panečku sakra dobrý břichomluvec, to se mu musí nechat; v Catskills by se do něj všichni zbláznili, tam mají pro podobné komiky slabost. A taky víš, že nemáš proč se ho bát.

Jak to? V čem jsem jiný?

Umírající šedá věc (samozřejmě, že umírá, tělo se jí rozpadá, uhnívá zevnitř) neodpoví a Jonesymu znovu bleskne hlavou Žádný kravál, žádný hraní. Má dojem, že tuhle myšlenku by si jeho šedivý přítelíček přečetl obzvláště rád, jenomže to našťestí nehrozí; schopnost zastíňovat vlastní myšlenky je další součástí toho, co jej dělá jiným, jedinečným, a Jonesy k tomu může říct jedině vive fa différence (ne že by to doopravdy řekl).

V čem jsem jiný?

Kdo je to Duddits? zeptá se ta šedá věc, a když Jonesy neodpoví, věc se znovu bez nejmenšího pohybu úst usměje. Vida, pokračuje potom. Oba máme otázky, na které ten druhý neodpoví. Odložíme je stranou, co říkáš? Lícem dolů. Jako dvě karty v tom... jak tomu říkáte? Jak říkáte té hře?

Cribbage, odpoví Jonesy. Úplně teď cítí, jak se ta věc rozkládá. Je to stejný zápach, jako s sebou do chaty přinesl McCarthy, pach éteru. Znovu si pomyslí, že měl toho mizeru s tím jeho věčným Bože můj a Kriste pane zastřelit dřív, než se dostal dovnitř do tepla. Měl toho parazita v něm nechat chcípnout v chladnoucím těle pod posedem v koruně starého javoru.

Přesně tak, cribbage, řekne ta šedá věc. Najednou tu od stropu visí pavučina snů a pozvolna se otáčí nad šedivcovou hlavou. Tyhle věci, na něž nechceme, aby ten druhý znal odpověď, prostě odložíme stranou na později.

Co ode mě chceš?

Šedivé stvoření bez mrknutí upírá na Jonesyho zrak. Jonesy má dojem, že ani nemůže mrkat; nemá totiž horní ani spodní víčka.

Horní ni spodní víčka, opraví ho věc Peteovým hlasem. Nikdy ani, vždycky jediné ni. Kdo je to Duddits?

A Jonesy je tím Peteovým hlasem tak překvapený, že to málem prozradí... což byl pochopitelně záměr: dostat to z něj překvapením. I na smrtelné posteli je ta věc vážně prohnaná. Měl by se mít pořádně na pozoru. Pošle svému šedivému příteli obrázek velké hnědé krávy s cedulkou kolem krku. Na cedulce stojí kráva duddits.

Šedivec se znovu usměje bez úsměvu, usměje se v Jonesyho hlavě. Kráva Duddits, prohlásí. To asi ne.

Odkud jsi? zeptá se Jonesy.

Z planety X. Přiletěli jsme z umírající planety, abychom se ještě před smrtí nabouchali pizzou Domino's, levně si nakoupili a s Berlitzem se snadno naučili italsky. Tentokrát Henryho hlas. Potom pan ET-volá-domů opět přehodí na svůj vlastní... až na to, uvědomí si Jonesy znaveně a téměř bez překvapení, že ten hlas je jeho hlas, Jonesyho hlas. A je mu jasné, co by na to asi řekl Henry: že ho následkem Bobrovy smrti obtěžuje pěkná záplava halucinací.

Jenomže teď už by to asi neřekl, pomyslí si Jonesy. Teď už ne. Teď je z něj vejconoš a jako vejconoš dobře ví, jak se věci mají.

Henry? Ten bude brzy po smrti, prohodí lhostejně šedivec. Jeho ruka se plíživě sune po příkrývce; trojice dlouhých prstů obemkne Jonesyho dlaň. Pleť má suchou a teplou.

Co tím chceš říct? zeptá se Jonesy, plný strachu o Henryho... ale ta umírající věc na posteli neodpoví. Takže další odložená karta, no dobrá, Jonesy tedy zahraje

jednu ze své ruky: Proč jsi mě sem volal?

Šedé stvoření se zatváří překvapeně, přestože v obličejí se mu nepohne ani sval. Nikdo přece neumírá rád o samotě, prohlásí. Jenom jsem tu chtěl mít společnost. Víš co, pustíme si televizi.

Já nemám chuť -

Právě tam běží film, který bych obzvlášť rád viděl. Tobě se taky bude líbit. Jmenuje se to Soucit s šediváky. Bowser! Ovladač!

Bowser poctí Jonesyho silně rozmrzelým pohledem, pak sklouzne z polštáře, na němž jeho kmitající ocas vyvolává suchý šelest, jako když se had plazí po kamenech. Na stolku leží dálkový ovladač televize, rovněž porostlý houbou. Bowser ho chytne do zubů, obrátí se a sklouzne zpátky k šedivému stvoření. Šedivec pustí Jonesyho ruku (jeho dotek nebyl nijak odpudivý, ale Jonesy přesto pocítí úlevu), vezme ovladač, namíří jím na televizi a stiskne stačítka. Objeví se záběr - poněkud rozostřený lehkým chmýřím, které roste na obrazovce, ale přesto poměrně zřetelný - do garáže za chatou. Ve středu je vidět jakýsi předmět zakrytý zelenou plachtou. A ještě předtím, než se otevřou vrata a dovnitř vejde on sám, Jonesy pochopí, že tohle se doopravdy děje. Hlavní hvězdou filmu Soucit s šediváky je Gary Jones.

Inu, prohodí umírající stvoření na posteli ze své pohodlné pozice uprostřed Jonesyho mozku, titulky jsme sice propásli, ale jinak to teprve začíná.

Právě z toho měl Jonesy strach.

5 Vrata do garáže se otevřou a Jonesy vejde dovnitř. Ten se panečku vyparádil, má na sobě svoji vlastní bundu, Bobrovy rukavice a jednu z Lamarových starých oranžových čepic. Na okamžik si Jonesy v nemocničním pokoji (přitáhl si židli pro návštěvy a usadil se vedle postele pana Šedého) pomyslí, že se ten Jonesy v garáži za Dírou ve zdi nakonec přece jen nakazil a že je celý porostlý tím červeným mechem. Pak si ale vzpomene, že přímo před ním puknul pan Šedý - přinejmenším mu pukla hlava - a Jonesy je potřísněný jeho pozůstatky.

Až na to, že jsi vlastně vůbec nepuknul, podotkne. Spíš jsi... co? Vysemenil?

Pššt! sykne na něj pan Šedý a Bowser odhalí svou impozantní tlamičku plnou zubů, jako by chtěl Jonesymu naznačit, že by se měl chovat zdvořileji. Tuhle písničku zbožňuju, ty ne?

K filmu hraje „Soucit s ďáblem“ od Rolling Stones, což je poměrně zdařilý výběr, neboť film samotný se jmenuje velice podobně (můj televizní debut, napadne Jonesyho, snad to Carla s dětmi nepropásne), ale Jonesymu se přesto moc nelíbí, spíš v něm bůhvíproč probouzí smutek.

Jak ji můžeš zbožňovat? zeptá se bez ohledu na Bowserovy vyceněné zuby - Bowser pro něj nepředstavuje žádné nebezpečí, to vědí oba. Jak ji můžeš zbožňovat? Vždyť přesně tuhle písničku si hráli, když vás vraždili.

Vždycky nás povraždí, odpoví pan Šedý. A teď už buď zticha a dívej se, tahle část je trošku zdlouhavá, ale brzy to bude napínavější.

Jonesy si složí ruce do rudého klína - zdá se, že aspoň krvácení už ustalo - a sleduje Soucit s šediváky, kde v hlavní roli vystupuje jedinečný a nepřekonatelný Gary Jones.

6 Jedinečný a nepřekonatelný Gary Jones stáhne plachtu ze sněžného skútru, všimne si baterie v lepenkové krabici na stole a zasadí ji dovnitř, přičemž dává pozor, aby připojil kabely na správné póly. Tím nadobro vyčerpá zásobu svých

technických znalostí -je koneckonců učitel dějepisu, ne mechanik, a vylepšení domácnosti si představuje asi tak, že čas od času přiměje děti, aby se místo na Xenu dívaly na nějaký naučný pořad o historii. Klíček je v zapalování, a když jím Jonesy otočí, palubní deska se hned rozsvítí - takže baterie sedí správně -, ale motor nenaskočí. Dokonce to v něm ani nezachrčí. Jenom startér dvakrát bafne a konec.

„Bože můj Kriste pane zatracená práce pitomá," splyne mu ze rtů v jednom monotónním proudu. Je přesvědčený, že i kdyby chtěl, nebude v tomhle stavu schopný projevit žádné silnější emoce. Jakožto fanoušek hororů viděl přinejmenším dvacetkrát Invazi uchvatitelů těl (dokonce jednou zhlédl i ten ubohý remake s Donaldem Sutherlandem), takže dobře ví, oč tu kráčí. Jeho tělo bylo uchváčeno, nadobro a nezvratně uchváčeno. Ačkoli na něj asi nečeká žádná armáda zombiů, dokonce ani hrstka. Je jedinečný. A cítí, že Pete, Henry a Bobr jsou taky jedineční (byli jedineční, v Bobrově případě), ale on je z nich nejedinečnější. Jistě, už samo slovo nejedinečnější je v podstatě nesmysl - když je něco jedinečné, tak je to jenom jedno a stojí to o samotě, jako třeba ten sýr, co nakonec zůstane docela sám, v dětské říkance o farmáři z údolí -, jenže tohle je vzácný případ, kdy toto pravidlo neplatí. Pete a Bobr byli jedineční, Henry je jedinečnější a on, Jonesy, je nejedinečnější ze všech. No jen se račte podívat, dokonce hraje ve svém vlastním filmu! Tomuhle já říkám jedinečnost, kámo, jak by možná podotkl jeho nejstarší syn.

Šedivec na nemocničním lůžku odvrátí zrak od televize, kde Jonesy I sedí obkročmo na skútru, a pohlédne na židli, na níž v zakrvácených kalhotách nemocničního pyžama sedí Jonesy II.

Co přede mnou schováváš? zeptá se pan Šedý.

Nic.

Proč v duchu pořád vidíš cihlovou zeď? Co je to 19, kromě toho, že je to prvočíslo? Kdo řekl „Vykašli se na Tygry"? Co to znamená? Co je zač ta cihlová zeď? Kdy je ta cihlová zeď? Co to znamená, proč ji pořád vidíš?

Cítí, jak kolem něj pan Šedý slídí, ale prozatím je před ním v bezpečí.

Může být nesen, ale ne změněn. Zdá se, že tuhle skořáčku nedokáže pan Šedý rozlousknout. Aspoň zatím.

Jonesy si položí prst na rty a vrátí šedivcovi jeho vlastní slova: Buď tiše a dívej se na film.

Stvoření ho pozoruje černými žárovkami svých očí (jsou to hmyzí oči, napadne Jonesyho, oči kudlanky nábožné) a Jonesy ještě chvíli cítí, jak slídí kolem. Pak se ten pocit vytratí. Není kam spěchat; dříve nebo později se mu jistě podaří skořáčku kolem jádra poslední ryzí, neokupované části Jonesyho rozbít, a pak se dozví všechno, co chce vědět.

Zatím oba sledují film. A když se Jonesymu do klína připlazí Bowser - Bowser se svými ostrými zuby a éterovým pachem nemrznoucí kapaliny -, Jonesy tomu sotva věnuje pozornost.

Jonesy I, Garážový Jonesy (z něhož se teď vlastně stal pan Šedý), zapátrá v okolí. Je tu spousta myslí, po nichž může sáhnout, prolínají se jedna s druhou jako rádiové stanice pozdě v noci a on snadno objeví jednu, která obsahuje všechny potřebné informace. Je to trochu, jako byste na svém osobním počítači otevřeli nějaký soubor a místo slov v něm našli úžasně podrobný trojrozměrný záznam.

Zdrojem pana Šedého je Emil „Dawg" Brodsky, původem z Menlo Parku ve státě New Jersey. Brodsky má hodnost rotmistra armádních techniků, prostě malý šéfk ze záložního automobilového parku. Až na to, že tady, jakožto součást Kurtzova Týmu taktického protiútoky, nemá rotmistr Brodsky hodnost žádnou. Stejně tak ji nemá ani nikdo jiný. Své nadřízené oslovuje šéfe a ty, co stojí služebně

pod ním (ne že by se jich tohohle pikniku účastnilo nějak zvlášť moc), prostě jen hej, ty. Když si náhodou není jistý, kdo je kdo, poslouží mu kámo nebo příteli.

Nad oblastí teď přelétají tryskáče, ale je jich jen pár (kdyby se trochu pročistila obloha, mohli by všechny potřebné snímky získat ze satelitů na nízké oběžné dráze), a krom toho Brodskému do tryskáčů stejně nic není. Vylétají ze základny Letecké národní gardy v Bangoru a on je přímo zde, v Jeffersonově traktu. Brodsky tu má na starosti vrtulníky a nákladní vozy ve zvolna se rozrůstajícím automobilovém parku (už od poledne jsou všechny silnice v téhle oblasti uzavřené a jedinou dopravu tu tvoří olivově zelené nákladáky se zamaskovaným označením pluku). Rovněž dostal za úkol rozběhnout alespoň čtyři generátory, aby se zajistil dostatek etektriny nutné k uspokojení potřeb tábora, který vyrostl kolem Gosselinova koloniálu. K těmto potřebám patří například senzory pohybu, stožáry s osvětlením, reflektory po obvodu tábora a provizorní operační sál, narychlo zřízený v kempinkovém voze značky Windstar.

Kurtz dal zřetelně najevo, že na světlech mu obzvlášť záleží - chce, aby tu po celou noc bylo jasno jako ve dne. Největší počet osvětlovacích stožárů přijde vztyčit kolem chlěva a kolem bývalé ohrady s koňským výběhem za ním. Na poli, kde se kdysi po celé dny popásalo čtyřicet dojnic starého Reggieho Gosselina, byly vztyčeny dva stany. Ten větší má na zelené střeše ceduli: jídelna. Druhý je bílý a neoznačený. Nestojí v něm žádná petrolejová kamínka jako ve větším stanu a také jich tu není třeba. Jonesy okamžitě pochopí, že je to dočasná márnice. Zatím v ní leží jen tři těla (jedno z nich patří bankéři, který se pokusil uprchnout, blázen starý), ale brzy přibude mnoho dalších. Pokud nedojde k žádné nehodě, která by sbírání těl znesnadnila, nebo dokonce znemožnila. Kurtzovi, šéfovi, by taková nehoda vyřešila spoustu problémů.

Tohle všechno se Jonesy I dozví jen tak mimochodem. Středem jeho zájmu je Emil Brodsky z Menlo Parku.

Brodsky svižně kráčí přes zasněžené, rozbahněné, rozčvachtané prostranství mezi přistávací zónou pro vrtulníky a ohradou, v níž jsou drženy osoby s pozitivním výskytem Ripleyové (už je jich tam slušný zástup, se zmatenými výrazy čerstvě internovaných vězňů obcházejí kolem ohrady, pokřikují na strážce, loudí na nich cigarety a informace a marně jim vyhrožují). Emil Brodsky je podsaditý, nakrátko ostříhaný a má buldočí tvář, k níž by dokonale pasovaly levné doutníky (ve skutečnosti Jonesy ví, že Brodsky je zbožný katolík, který si v životě nezapálil). Právě je pracovně vytížený zhruba stejně jako jednoruký kamelot. Na uších má sluchátka a před rty mu trčí malý mikrofon. Je přes vysílačku ve spojení s konvojem, který veze zásobu paliva a právě se nachází někde na dálnici I-95 - na těch chlapech teď visí skoro všechno, protože vrtulníky se vrátí z mise s prázdnými nádržemi -, ale zároveň se domlouvá s Cambrym, který kráčí vedle něj, o velícím a pozorovacím středisku, které chce mít Kurtz zřízeno do devíti večer, maximálně do půlnoci. Mise má být do osmačtyřiceti hodin u konce, nebo se to aspoň šeptá, ale kdo si tím hergot může být jistý? Taky zaslechl hlášku, že jejich hlavní cíl, Modrý chlapec, už je zničený, ale Brodsky nechápe, jak to někdo může vědět, když se ještě nevrátily útočné vrtulníky. A vůbec, jejich úkol tady je jasný: nahodit do jedenácti všechny ty krámy, a pak odsud vymáznout.

A potěš pánbu, najednou jsou tu tři Jonesyové: ten, co sleduje televizi v nemocničním pokoji zarostlém rudozlatou plísní, ten v garáži u skútru... a Jonesy III, který se zničehonic vynoří v nakrátko ostříhané katolické hlavě Emila Brodského. Brodsky se zarazí a zahledí se vzhůru k bílému nebi.

Cambry udělá ještě další tři čtyři kroky, než si uvědomí, že se Dawg zastavil

a teď nehybně stojí uprostřed rozbahněné dobytčí pastviny. Uprostřed všeho toho šíleného shonu - pobíhající muži, vznášející se vrtulníky, řvoucí motory - tam prostě jen tak stojí jako robot s vybitou baterií.

„Šéfe?“ zeptá se Cambry. „Děje se něco?“

Brodsky neodpoví... přinejmenším ne Cambrymu. Zato Jonesymu I - Garážovému Jonesymu - řekne: Otevři kapotu motoru a ukaž mi svíčky.

Jonesy má trochu problémy najít páčku, kterou se kapota otevírá, ale Brodsky ho navádí. Pak se Jonesy skloní nad nevelkým motorem, ne aby se podíval on sám, ale promění své oči ve dvě kamery s vysokým rozlišením a posílá záběry přímo Brodskému.

„Šéfe?“ ozve se Cambry s rostoucím znepokojením. „Šéfe, co je? Stalo se něco?“

„Nic se nestalo,“ odpoví Brodsky pomalu a zřetelně. Sundá si sluchátka a zavěsí si je kolem krku; to štěbetání ho rozptyluje. „Jenom mě nech chvíličku přemýšlet.“

A Jonesymu řekne: Někdo vyndal svíčky. Rozhlídni se... jasně, támhle jsou. Na konci stolu.

Na konci stolu stojí sklenička od majonézy, zpolá naplněná benzinem. Ve víčku jsou proražené průduchy - dvě rány špičkou šroubováku -, aby se uvnitř nehromadily výpary. V benzínu plavou jako muzejní exponáty uchovávané ve formaldehydu dvě svíčky značky Champion.

Brodsky nahlas poznamená „Otři je pořádně dosucha“, a když se Cambry zeptá, co má pořádně otřít dosucha, Brodsky mu nepřítomně odpoví, ať radši sklapne.

Jonesy vyloví svíčky, osuší je, a pak je podle Brodského návodu zasadí na místo a připojí. Teď to zkus, řekne Brodsky, tentokrát jen v myšlenkách, a motor skútru s rachotem naskočí. Taky si zkontroluj, kolik máš v nádrži šťávy.

Jonesy tak učiní a na závěr poděkuje za pomoc.

„Rádo se stalo, šéfe,“ odvětví Brodsky a znovu svižně vykročí. Cambry musí kousek popoběhnout, aby mu stačil. Povšimne si, že Dawgovi přeběhne po tváři výraz jistého mdlého údivu, když zjistí, že má sluchátka najednou kolem krku.

„Co to sakra mělo bejt?“ vyptává se Cambry.

„Nic,“ odsekne Brodsky, ale něco to určitě bylo; jistěže to něco bylo, to je natuty. Nějaký hlas. Rozhovor. Možná... konzultace? Jo, to je ono. Jen si nedokáže vzpomenout, čeho se přesně týkala. Zato si jasně vzpomíná na instruktáž, kterou dostali dneska ráno, ještě před úsvitem, když se tím chystal do akce. Jeden z pokynů přímo od Kurtze zněl, že mají hlásit cokoli neobvyklého. Bylo tohle neobvyklé? Co to vlastně přesně bylo?

„Asi už mi z toho začíná šíbat,“ prohodí Brodsky. „Tolik věcí na práci, a přitom tak málo času. Přidej, synku, drž se mnou krok.“

Cambry ho drží. Brodsky naváže na dřívější rozdvojenou konverzaci - konvoj tam, Cambry tady -, ale stále nepouští z hlavy ještě něco dalšího, třetí rozhovor, který už skončil. Neobvyklý, nebo ne? Nejspíš ne, usoudí Brodsky. Rozhodně ne natolik neobvyklý, aby se o něm zmiňoval tomu nekompetentnímu parchantovi Perlmutterovi - pro Pearlyho totiž nic, co nemá zapsané ve svém všudypřítomném notesu, jako by neexistovalo. A Kurtzovi? Nikdy. Má toho starého otrapu v úctě, to ano, ale ještě víc z něj má strach. Jako všichni. Kurtz je chytrý, Kurtz je odvážný, jenže Kurtz je taky ten nejpotrhlejší opičák v džungli. Brodsky dokonce i nerad chodí tudy, kam předtím dopadl Kurtzův stín.

Underhill? Mohl by to říct Owenu Underhillovi?

Možná... a možná taky ne. V tak ošemetné záležitosti, jako je tahle, se člověk dostane do rozpaků, ani neví proč. Asi minutku nebo dvě slyšel nějaké hlasy - jeden každopádně -, ale teď už se zase cítí v pohodě. Přesto...

Jonesy v Díře ve zdi vyrazí z garáže a zamíří na Výsekovou. Vycítí Henryho přítomnost, když ho mívá - Henry se schovává za jedním stromem, vlastně je tam zakouslý do mechu, aby nezačal křičet -, ale úspěšně se mu podaří skrýt to před mrakem, jenž obklopuje poslední zrnko jeho vědomí. Téměř jistě je to naposled, kdy se svému příteli ocitl nablízku, protože Henry se z těchto lesů nikdy nemůže dostat živý.

Jonesy mu je líto, že se s ním nemohl pořádně rozloučit.

7 *Nevím, kdo tenhle film točil, pronese Jonesy, ale mám dojem, že dotyčný se při udělení Oscarů vůbec nemusí obtěžovat lézt do smokingu. Spíš -*

Rozhlédne se a vidí jen sněhem pokryté stromy. Upře zrak dopředu, a zas má před sebou jen ubíhající Výsekovou. Skútr mu vibruje mezi stehny. Nikdy neexistovala žádná nemocnice, žádný pan Šedý, to všechno byl jen sen.

A přece nebyl. Pořád je v nějaké místnosti. Ale není to nemocniční pokoj. Žádné lůžko, žádná televize, žádná kapačka. Vlastně skoro nic; jenom nástěnka. Visí na ní přišpendlené dvě věci: mapa severní části Nové Anglie s vyznačenými trasami - trasami Bratří Trackerových - a polaroidová fotografie mladé dívky, která si drží zvednutou sukni a odhaluje tak zlatavý chomáč svých chloupků. Na Výsekovou se Jonesy dívá z okna. Je si poměrně jistý, že je to totéž okno jako v nemocničním pokoji. Jenže v nemocničním pokoji se necítil dobře. Musel se odtamtud dostat, protože -

V nemocničním pokoji nebylo bezpečno, pomyslí si Jonesy... jako by tady bylo, jako by vůbec někde bylo. Ale přesto... tady je možná aspoň bezpečněji. Tohle je jeho poslední útočiště a on si ho vyzdobil obrázkem, který podle jeho předpokladů všichni čtyři toužili spatřit, když se tehdy v roce 1978 vydali po té příjezdové cestě. Tina Jean Sloppingerová, nebo jak se jmenovala.

Něco z toho, co jsem viděl, bylo skutečné... platné oživené vzpomínky, jak by řekl Henry. Doopravdy jsem si tehdy myslel, že vidím Dudditse. Proto jsem vběhl do ulice bez rozhlížení. A co se pana Šedého týče... ten je teď mnou. Nebo není? Až na tu část mého já v téhle zaprášené, prázdné, nezajímavé místnosti s prošlapaným linem na podlaze a fotografií dívky se zdviženou sukni na nástěnce jsem celý pan Šedý. Není to pravda?

Žádná odpověď. Což je koneckonců přesně taková odpověď, jakou Jonesy potřebuje.

Ale jak k tomu došlo? Jak jsem se sem dostal? A proč? K čemu?

Stále žádné odpovědi, ovšem na tyto otázky už si Jonesy sám odpovědět nedokáže. Je jenom šťastný, že našel místo, kde ještě může být sám sebou, i když zároveň je dosud notně zdrcený tím, jak snadno se nechal oloupit o zbytek svého života. Znovu s hořkou upřímností zalituje, že McCarthyho skutečně nezastřelil.

8 Dnem otřásl mohutný výbuch, a přestože jeho zdroj se musel nacházet na míle daleko, byl i tak dost silný na to, aby setřásl sněh ze stromů. Postava na skútru se však ani nerozhlédla. To byla loď. Vojáci ji vyhodili do povětří. Všechno byrum je

pryč.

O pár minut později se mu do zorného pole po pravé straně cesty dostal lesnický přístřešek s propadlou střechou. Před ním ležel ve sněhu Pete, jednu botu dosud zachycenou pod vlnitým plechem. Vypadal jako mrtvý, ale nebyl. Předstírat smrt nemělo smysl, ne v téhle hře; slyšel přece Peteovy myšlenky. A když se na skútru nadzvedl a přeřadil na neutrální, Pete zvedl hlavu a obnažil zbývající zuby ve smutném úsměvu. Levý rukáv bundy měl celý zčernalý a spečený. Na pravé ruce mu zbýval jediný funkční prst. Všechnu viditelnou pleť měl d'obkovanou byrusem.

„Ty nejsi Jonesy," hlesl Pete. „Co jsi provedl s Jonesym?"

„Nasedni, Pete," přikázal pan Šedý.

„Já s tebou nikam nechci." Pete zvedl pravou ruku - svěšené prsty, rudozlaté chomáče byrusu - a otřel si jí čelo. „Vypadni odsud. Popožeň koně a odjed'."

Pan Šedý sklonil hlavu, která kdysi patřila Jonesymu (Jonesy sám to vše sledoval z okna své skrýše v opuštěném skladišti Bratří Trackerových, neschopný jakkoli pomoci nebo cokoli změnit), a upřeně se na Petea zadíval. Pete začal křičet, protože byrus, který mu porůstal celé tělo, náhle ztuhl a jeho kořínky si začaly razit cestu do Peteových svalů a nervů. Noha uvězněná pod zřícenou plechovou střechou se jedním šklubnutím vyprostila a Pete se za neustávajícího křiku schoulil do embryonální polohy. Z úst a nosu mu vytryskla čerstvá krev. Když vykřikl znovu, vypadly mu z dásně další dva zuby.

„Nasedni, Pete."

S pláčem a rozdrásanou pravou rukou přitisknutou k hrudi se Pete snažil zvednout na nohy. První pokus se nezdařil; plácl sebou zpátky do sněhu. Pan Šedý to nijak nekomentoval, jen dál obkročmo seděl na skútru s naprázdno běžícím motorem a díval se.

Jonesy cítil Peteovu bolest, jeho zoufalství i příšerný strach. Strach byl ze všeho to zdaleka nejhorší a on se rozhodl, že něco riskne.

Pete.

Pouhý šepot, ale Pete ho přesto zaslechl. Pozvedl tvář, vyčerpanou a kropenatou plísni - tím, čemu pan Šedý říkal byrus. Když si olízl rty, Jonesy si všiml, že mu to vyrůstá už i na jazyku. Vesmírné afty. Kdysi chtěl být Pete Moore kosmonautem. Kdysi se postavil starším klukům, aby chránil někoho, kdo byl menší a slabší. Ne, takový konec si opravdu nezasloužil.

Žádný kravál, žádný hraní.

Pete se pokusil usmát. Byl to krásný úsměv, úsměv, který Jonesymu téměř zlomil srdce. Tentokrát se Peteovi podařilo vstát a pomalu se plahočil ke skútru.

Jonesy spatřil, jak kdosi cloumá knoflíkem dveří opuštěné kanceláře, kam byl poslán do vyhnanství. Co to má znamenat? ozval se pan Šedý. Co je to Žádný kravál, žádný hraní? Co to tam uvnitř děláš? Vrať se zpátky do nemocnice a pojď se se mnou dívat na televizi. A jak jsi se tam vůbec dostal?

Ted' bylo na Jonesym, aby si nechal odpovědi pro sebe, což také s náramným potěšením udělal.

Stejně se dostanu dovnitř, prohlásil pan Šedý. Až budu připravený, tak si pro tebe dojdu. Jestli si myslíš, že mě tvoje zamčené dveře můžou zadržet, tak se zatraceně pleteš.

Jonesy zůstal tiše - necítil žádnou potřebu to stvoření, které nyní vládlo jeho tělu, zbytečně provokovat -, ale měl dojem, že se neplete. Na druhou stranu se neodvažoval odsud odejít; kdyby se o to pokusil, okamžitě by byl pohlcen. Byl pouhým zrnkem v obrovském mraku, soustem nestrávené potravy v cizím žaludku.

Nejlepší bude, když zůstane, kde je, a rozhodování nechá na později.

9

Pete zatím nasedl za pana Šedého a ovinul paže kolem Jonesyho pasu. O deset minut později profičeli kolem převrženého scoutu a Jonesy pochopil, proč se Pete s Henrym při návratu z obchodu tolik opozdili. Byl skoro zázrak, že to vůbec někdo z nich přežil. Rád by si to tu všechno lépe prohlédl, ale pan Šedý ani nezpomalil a lyže skútru dál nadskakovaly na hřbetu cesty mezi oběma zasněženými kolejemi. Když asi tři míle za scoutem vyjeli na vrchol kopce, spatřil Jonesy zářivou kouli žlutobílého světla, jež visela ani ne půl metru nad cestou a patrně tu na ně čekala. Na pohled vypadala stejně žhavá jako svářecí lampa, i když očividně nebyla; sníh jen nějakých dvacet centimetrů pod ní vůbec netál. Skoro jistě šlo o jedno z těch světél, která spolu s Bobrem viděli dovádět v mracích, nad zvěří prchající směrem od Strže.

Přesně tak, potvrdil pan Šedý. Vaši lidé tomu říkají signalizační lampy. Tohle je jedna z posledních. Možná úplně poslední.

Jonesy neřekl nic, jen hleděl z okna své kancelářské poustevny. Cítil Peteovy ruce kolem svého pasu, sevřené nyní z větší části pouhým instinktem, stejně jako se bezmála odrovnaný boxer chytá protivníka, jen aby se nezhroutil na podlahu ringu. Hlava, která se mu opírala o záda, byla těžká jako kámen. Z Petea se teď stalo kultivační prostředí pro byrus, a tomu se na něm velice dařilo; okolní svět byl chladný a z Petea přece jen sálalo nějaké to teplo. Pan Šedý ho chtěl patrně k něčemu využít - k čemu, to neměl Jonesy ponětí.

Signalizační lampa je vedle ještě asi půl míle po cestě, načež odbočila do lesa. Proklouzla mezi dvěma vysokými borovicemi, pak se zastavila a zůstala rotovat těsně nad sněhem, aby na ně zase počkala. Jonesy zaslechl, jak pan Šedý nabádá Petea, ať se drží co nejpevněji.

Skútr Arctic Cat nadskakoval a s mručením si razil cestu do mírného svahu, lyže se zařezávaly do sněhu a rozstříkávaly ho do stran. Jakmile se ocitli pod baldachýnem lesa, už bylo sněhu méně, na některých místech vůbec žádný. V takových úsecích rachotila jízdni plocha skútru po zmrzlé zemi, kterou z většiny tvořilo kamení ukryté pod tenkou vrstvou půdy a spadaneho jehličí. Mířili teď přímo na sever.

O deset minut později tvrdě narazili na žulový výčnělek a Pete s tichým vyjeknutím sletěl po zádech na zem. Pan Šedý pustil plyn. Taky rotující světelná koule se zastavila a zůstala viset nad sněhem. Jonesy mu neuniklo, že je teď o něco matnější.

„Vstávej,“ přikázal pan Šedý. Otočil se na sedačce a hleděl na Petea.

„Nemůžu,“ odpověděl Pete. „Mám dost, kámo. Vážně -“

Pak začal zničehonic sténat a házet sebou na zemi, kopat nohama, mlátit pažemi - jednou popálenou, druhou roztrhanou.

Přestaň! zaječel Jonesy. Vždyť ho zabiješ!

Pan Šedý mu nevěnoval ani za mák pozornosti, prostě jen seděl, otočený v pase, a se smrtící, bezcitnou trpělivostí sledoval, jak se Pete zmítá, zatímco mu byrus prorůstá stále hlouběji do masa. Konečně Jonesy ucítil, že pan Šedý polevuje. Pete se nejspíše vyškřábal na nohy. Na tváři měl čerstvý škrábanec, už za tu chvilku celý zaplavený byrusem. Oči měl zamřené, unavené a plné slz. Nasedl zpátky na skútr a rukama opět objal Jonesyho kolem pasu.

Chytni se bundy, zašeptal mu Jonesy, a zatímco se pan Šedý otáčel dopředu a znovu startoval skútr, ucítil, jak se ho Pete drží. Žádný kravál, žádný hraní?

Žádný hraní, přisvědčil Pete, ale velice slabě.

Pan Šedý jim tentokrát nevěnoval pozornost. Signalizační lampa, mnohem matnější, ale dosud stejně rychlá, opět vyrazila k severu... nebo přinejmenším ve směru, o němž se Jonesy domníval, že je to na sever. Jak se skútr proplétal mezi stromy, hustými shluky keřů a výčnělky skal, Jonesyho orientační smysl chvílemi prostě nestíhal. Kdesi za nimi se ozýval vytrvalý rachot střelby. Znělo to, jako by tam někdo páčil na cíle, které vůbec nekladou odpor ani se nesnaží skrývat.

10Zhruba po hodině se Jonesy konečně dozvěděl, proč s sebou pan Šedý Petea táhne. Stalo se tak záhy poté, co signalizační lampa, která mezitím vybledla v pouhý chudokrevný stín své původní záře, zhasla docela. Ztratila se s tichým prásknutím - jako by někdo bouchnul papírový sáček. Těch pár pozůstatků, co z ní zbylo, spadlo na zem.

Nacházeli se právě na zalesněném hřebenu, jenž se táhl uprostřed... bůhvíčeho. Před sebou měli zasněžené, rovněž lesnaté údolí, z něhož se na opačné straně zvedaly zubaté kopce porostlé především křovinami, mezi nimiž nesvítilo jediné světélko. A aby toho nebylo málo, začínal den pozvolna tmavnout do soumraku.

Tak se ti úspěšně podařilo dostat nás do další kaše, pomyslel si Jonesy, ale ze strany pana Šedého necítil žádné obavy. Pan Šedý jen pustil plyn, aby zastavil skútr, a zůstal bez hnutí sedět.

Sever, řekl pan Šedý. Ne však Jonesymu.

Pete odpověděl nahlas, pomalu a unaveně. „Jak mám vědět, kde je sever? Vždyť ani není vidět, kde zapadá slunce. Navíc mám v háji jedno oko.“

Pan Šedý otočil Jonesyho hlavou a Jonesy spatřil, že na levé oko Pete opravdu těžko něco uvidí. Víčko měl vytažené až nahoru, čímž vznikl výraz připitomělého překvapení. Z důlku vyrůstal malý prales byrusu. Nejdelší vlákna visela dolů a zlehka se dotýkala Peteovy neoholené tváře. Další byrus se mu v bujných rudozlatých pramíncích proplétal řídnoucími vlasy.

Víš to.

„Možná vím,“ přisvědčil Pete. „Ale možná ti to nechci ukázat.“

Proč ne?

„Protože pochybuju, že by tvoje plány mohly někomu z lidí prospět, ksichtě,“ odpověděl Pete a Jonesy na něj za to byl až nesmyslně pyšný.

Potom Jonesy spatřil, jak sebou porost v Peteovu oku škube. Pete vykřikl a schoval si obličej do dlaní. Na okamžik - kratičký, ale přesto víc než dost dlouhý - si Jonesy představil, jak rudozlaté úponky prorůstají z odumřelého oka Peteovi do mozku, kde se roztahují a jako silné prsty obepínají šedou houbovitou hmotu.

No tak, Pete, řekni mu to! zavolať Jonesy. Tak mu to proboha řekni!

Byrus se znovu uklidnil. Pete odtáhl ruku od obličeje, který byl nyní kromě rudozlatých fleků smrtelně bílý. „Kde jsi, Jonesy?“ zeptal se. „Není tam místo pro dva?“

Velice stručná odpověď pochopitelně zněla, že ne. Jonesy sám nechápal, co se s ním přesně stalo, ale věděl, že až do téhle chvíle přežil - to poslední zrnko jeho osobnosti - jen díky tomu, že zůstává zavřený tam, kde je. Kdyby byl jen pootevřel dveře, bylo by nadobro po něm.

Pete přikývl. „Myslel jsem si to,“ řekl a pak promluvil k tomu druhému. „Už mi prosím tě neubližuj, kámo.“

Pan Šedý jen seděl, sledoval Petea Jonesyho očima a nic nesliboval.

Pete si povzdechl, pak zvedl popálenou levou ruku a vztyčil jeden prst. Zavřel oči a začal prstem tikat sem a tam, sem a tam. A jakmile to udělal, Jonesymu bylo všechno hned mnohem jasnější. Jak se jmenovala ta malá holka? Rinkenhauerová, nebo ne? Jistě. Už si nevzpomínal na křestní jméno, ale takový jazykolam jako Rinkenhauerová se nedá zapomenout. Také ona chodila do zvláštní školy Mary M. Snowové alias retardárny, ačkoli Duddits v té době už navštěvoval střední odbornou. A Pete? Tenhle legrační trik na vyvolání věcí z paměti používal Pete odjakživa, jenže od té doby, co poznali Dudditse -

Ačkoli se Jonesy právě krčil ve špinavé malé cele a pozoroval odtud okolní svět, o nějž byl okraden, ta slova se mu vybavila okamžitě... přestože to vlastně nebyla vůbec žádná slova, jen shluk zvláštních a svým způsobem půvabných otevřených samohlásek:

Ííš it, íte? Vidíš nit, Pete?

Pete se zasněným, překvapeným výrazem v tváři odpovéděl, že ano, vidí nit. A stejně jako teď provedl tehdy tuhle věc s prstem, tohle své tik-tak.

Prst se zastavil, jen špička se ještě chvilku nepatrně chvěla jako virgule na okraji vodonosné vrstvy. Potom Pete ukázal k hřebenu mírně na pravoboku od současného směru skútru.

„Tam,“ řekl a spustil ruku. „Přímo na sever. Namiř si to támhle k tý skále. K tý, co z ní uprostřed roste ta borovice. Vidíš ji?“

Ano, vidím. Pan Šedý se otočil dopředu a znovu nastartoval. Jonesymu letmo proletělo hlavou, kolik asi zbývá v nádrži benzínu.

„Můžu už jít?“ Což mělo pochopitelně znamenat, jestli už smí zemřít.

Ne.

A opět vyrazili na cestu, Pete ochable zavěšený na Jonesyho bundě.

11 Objeli skálu s borovicí, vyšplhali na vrcholek nejvyššího kopce za ní, a tady pan Šedý znovu zastavil, aby si počkal, až mu jeho náhradní signalizační lampa opět stanoví směr. Pete tak učinil a mohlo se pokračovat, nyní po pěšině, která se od přímého severu odchylovala trošičku na západ. Denní světlo se nadále vytrácelo. Jednou zaslechli, jak se k nim blíží vrtulníky - přinejmenším dva, možná ale i čtyři. Pan Šedý strhl skútr do hustého podrostu a vůbec při tom nevěnoval pozornost větvím, které šlehaly Jonesyho do obličeje a rozdíraly mu do krve tváře i čelo. Pete znovu spadl. Pan Šedý chcipl motor a odvěkl sténajícího a zcela bezvědomého Petea do nejhustší skupinky křovisek. Tam počkali, dokud vrtulníky nepřeletí. Jonesy ucítil, jak se pan Šedý natáhl po jednom muži z posádky a bleskově prozkoumal jeho mysl, možná aby vojákovy vědomosti porovnal s tím, co mu říká Pete. Jakmile vrtulníky zmizely na jihovýchodě, zřejmě směrem ke své základně, pan Šedý opět nahodil motor skútru a jelo se dál. Navíc začalo znovu sněžit.

Zhruba hodinu nato zastavili na dalším kopci a Pete se opět svalil na zem, tentokrát ne dozadu, ale na bok. Zvedl hlavu, ale většina obličeje už ani nebyla vidět, jak hustě jej pokrýval plnovous rudozlaté vegetace. Pokusil se něco říct, ale nedokázal ze sebe nahlas vypravit ani slovo; ústa měl ucpaná, jazyk pohřbený pod bujnou houštinou byrusu.

Už nemůžu, chlape. Vážně nemůžu, prosím tě, nech mě být.

„Dobře,“ souhlasil pan Šedý. „Myslím, že svému účelu jsi posloužil.“

Pete! vykřikl Jonesy. A pak na pana Šedého: Ne! Ne, nedělej to!

Pan Šedý si ho samozřejmě nevšímal. Jonesy na okamžik spatřil v Peteově

zbývajícímu oku tiché porozumění. A úlevu. Na ten kratičký okamžik se stále ještě mohl dotknout Peteovy mysli - dotknout se svého kamaráda z dětství, který vždycky po škole postával venku před branou, jednu dlaň stočenou kolem úst, aby zakryla cigaretu, která tam ve skutečnosti nebyla, dotknout se kluka, který se chtěl stát kosmonautem a prohlédnout si z oběžné dráhy celý svět, dotknout se jednoho ze čtyř, kteří společně zachránili Dudditse před Richiem a jeho kumpány.

Na jeden kratičký okamžik. Pak ucítil, jak z mysli pana Šedého něco přeskočilo a ta plíseň porůstající Peteovo tělo se tentokrát nejen zachvěla, tentokrát se sevřela. Ozvalo se chmurné zaskřípění, jak Peteovi na několika místech praskla lebka. Jeho tvář - to, co z ní zůstalo - se křečovitě stáhla do sebe a během jediného úderu srdce přišerně zestárla. Potom se skácel na břicho a na zádech se mu začal usazovat sníh.

Ty svině.

Pan Šedý, zcela netečný k Jonesyho nadávkám i Jonesyho zlosti, nijak neodpověděl. Jenom otočil hlavu zpátky dopředu. Právě v okamžiku, kdy tak učinil, sílící vítr na chvíli utichl a opona chumelenice se trochu pootevřela. Asi pět mil severozápadně od jejich současné pozice zahlédl Jonesy pohyblivá světla - ne signalizační lampy, ale reflektory. Spoustu reflektorů. Po dálnici se šinul konvoj vojenských nákladů. Patrně jen vojenských nákladů a ničeho jiného. Tahle část Maine teď patřila armádě.

A všichni tě hledají, ty hajzle, předhodil panu Šedému, sotva se skútr znovu rozjel. Hned je opět zahalil sníh a odřízl jim dočasný výhled na nákladní vozy, ale Jonesy věděl, že pan Šedý i tak trefí na dálnici bez problémů. Pete ho dovedl pořádně daleko, až do té části karanténní zóny, kde se patrně nepředpokládaly žádné potíže. A počítal s tím, že Jonesy ho dovede zbytek cesty, protože Jonesy byl jiný, jedinečný. Například na sobě neměl žádný byrus. Byrusu se na něm bůhvíproč nedařilo.

Nikdy se odsud nedostaneš, řekl Jonesy.

Dostanu, oponoval pan Šedý. My vždycky zemřeme, a přece vždycky přežijeme. Vždycky prohrajeme, a přece vždycky zvítězíme. Ať se ti to líbí, Jonesy, nebo ne, my jsme budoucnost.

Jestli je tohle pravda, pak je to ten nejlepší důvod pro život v minulosti, jaký jsem kdy slyšel, odvětil Jonesy, ale pan Šedý už na to nijak nereagoval. Pan Šedý jakožto bytost, jakožto vědomí, na čas zmizel, splynul zpátky s mrakem. Zůstalo tu z něj jen tolik, kolik bylo třeba k ovládnutí Jonesyho řídičských schopností a k udržování kurzu k dálnici. A Jonesy, bezmocně nesen za úkolem, který měla ta věc splnit, se mohl utěšovat pouze dvěma věcmi. Za prvé tím, že pan Šedý neví, jak se dostat na kobytku tomu poslednímu zbytečku jeho já, tomu drobounkému zrnku, jež přežívá v jeho vzpomínkách na kancelář Bratří Trackerových. A za druhé, pan Šedý neví nic o Dudditsovi - nic mu neříká Žádnej kravál, žádný hraní.

A Jonesy měl v úmyslu zařídit to tak, aby se o tom pan Šedý ani nedozvěděl.

Aspoň prozatím.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

U GOSELINA

1 Archiemu Perlmutterovi, nejlepšímu studentovi svého ročníku na střední škole, kde měl dokonce tu čest pronést řeč na rozloučenou (téma: „Radosti a závazky demokracie“), někdejšímu skautovi, který získal kompletních jedenadvacet odznaků, věrnému presbyteriánovi a absolventovi West Pointu, už Gosselinův lesní koloniál nepřipadal skutečný. Ozářený reflektory o celkové svítivosti tolika svíček, že by se jimi dalo osvětlit menší město, připomínal spíš scenérii z nějakého filmu. A ne ledajakého filmu, ale přímo takového extravagantního trháku, jako točí James Cameron, u něhož jen samotné náklady na dodávky potravin dosahují sum, ze kterých by celé Haiti žilo dva roky. Dokonce ani vytrvale houstnoucí chumelenice září reflektorů příliš neubrala, natož aby nějak narušila iluzi, že celé vojenské ležení, od několika prohnilých fošen, jež tvořily postranice dvěma hromadám palivového dříví, které nesouměrně vyčnívaly zpod střechy, až po zrezivělou benzinovou pumpu před domem, je prostě jen kulisa.

Tohle bude první jednání přemítal Pearly, když s notesem zastrčeným v podpaží čile kráčel přes prostranství (Archie Perlmutter měl vždycky dojem, že je člověk se značně rozvinutým citem pro umění... a taky pro obchod). V prvním záběru najede kamera na osamocené venkovský obchůdek. Venku se žení všichni čerti a uvnitř kolem kamen vysedávají pamětníci - ne kolem těch malých v Gosselinově kanceláři, ale kolem těch velkých v obchodě samotném. Debatují o světlech na obloze... o ztracených lovecích... o šedých mužících, které někdo spatřil, jak se plíží po lesích. Majitel krámku - řekjeme mu třeba Starouš Rossiter - se jen pošklebuje.

„Kruciherde, dyk ste šicky jak starý tetky někde na návsi!“ utrousí, když vtom celou scénu zalije tohle pronikavé světlo (po vzoru Blízkých setkání třetího druhu), jak na zem dosedá UFO! Z něj se hned hrnou krvežízniví emzáci a pálí kolem sebe z paprskometů! Je to jako Den nezávislosti, jenom s tím rozdílem, že se všechno odehrává v lesích!

Vedle Perlmuttera se s obtížemi snažil udržovat rovnováhu Melrose, druhý zástupce kuchaře (což bylo snad nejoficiálnější funkční zařazení, s jakým jste se během této odvážné akce mohli setkat). Místo pořádných bot měl na nohou jen kecky - Perlmutter ho vytáhl přímo ze stanu polní kuchyně, který mužstvo překřtilo na Spago, podle vyhlášených italských restaurací -, a tak mu to pořádně klouzalo. Všude kolem se rojila spousta mužů (a taky pár žen), většinou poklusovým tempem. Skoro každý druhý při tom mluvil do mikrofonu zavěšeného na krku, nebo do příruční vysílačky. Dojem, že jde spíš o filmové kulisy než o skutečné místo, ještě umocňovaly obytné přívěsy a návěsy, naprázdno běžící vrtulníky (zhoršující se počasí je všechny zahnal zpátky na základnu) a nekonečný disharmonický řev motorů a generátorů.

„Proč mě chce vidět?“ zeptal se znovu Melrose. Mnohem zadýchaněji a ukňouraněji než prve. Právě míjeli ohradu s koňským výběhem na jedné straně Gosselinova chléva. Starý a zchátralý plot (který pamatoval koně ve výběhu naposledy někdy před deseti lety) zpevňovaly střídavě ostnaté a hladké dráty. Těmi hladkými probíhal elektrický náboj, patrně ne smrtelný, ale jistě dost silný na to,

aby člověku přivodil křeč a praštil s ním na zem... a pokud by se u místních projevil příliš velký neklid, nebyl problém smrtící účinky náboje zajistit. Zpoza drátů sledovalo okolní dění asi dvacet až třicet mužů, mezi nimi i Starouš Gosselin (ve verzi Jamese Camerona by Gosselina hrál nějaký větrem ošlehaný stařík jako třeba Bruce Dern). Ještě před chvílí ti nebožáci v ohradě různě pokřikovali, vyhrožovali a rozzlobeně nadávali, ale jakmile viděli, jak dopadl ten bankéř z Massachusetts, který se pokusil uprchnout, jejich výbojnost zdatně ochladla. Když vám někoho odstřelí přímo před očima, to se svým slovníkem zacházíte hned o něco opatrněji. Navíc teď začali všichni vojáci nosit masky přes ústa a přes nos. To zavřelo vězňům pusy docela.

„Šéfe?“ Ukňouranost už ustoupila skutečnému kňourání. Pohled na americké občany za ostnatým drátem patrně ještě zvýšil Melroseovo znepokojení. „Šéfe, no tak - proč mě chce velkej vidět? Velkej by ani neměl vědět, že nějakej druhej zástupce kuchaře existuje.“

„Já nevím,“ odpověděl Pearly. Což byla naprostá pravda.

Přímo před nimi, na konci prostoru, který byl pasován na Uličku helikoptér, stál Owen Underhill s jedním chlápkem z autoparku. Ten musel Underhillovi křičet přímo do ucha, aby ho bylo přes rachot naprázdno běžících motorů vůbec slyšet. Perlmutter byl přesvědčený, že ty vrtulníky stejně brzy vypnou; v takovém psím počasí přece nikdo nikam nepoletí. Kurtz tomuhle podzimnímu blizzardu říkal „nadělení od Pánaboha“. U podobných věcí nikdy nešlo odhadnout, jestli to Kurtz myslí vážně, nebo ironicky. Vždycky se tvářil, že to myslí vážně... jenže někdy se najednou začal smát. Takovým tím smíchem, který Archiemu Perlmutterovi pokaždé nahnal husí kůži. Ve filmu by Kurtze hrál nejspíš James Wood. Nebo Christopher Walken. Ani jeden z nich se Kurtzovi sice nepodobal, ale copak se George C. Scott podobá Pattonovi? No tak prosím.

Perlmutter nečekaně zamířil k Underhillovi. Melrose se ho pokusil následovat, ale se zaklením sebou seknul na zadek. Perlmutter poklepal Underhillovi na rameno, a když ten se na něj otočil, v duchu zadoufal, že maska alespoň částečně zakryje jeho překvapení. Owen Underhill jako by od chvíle, kdy vystoupil z autobusu základních škol v Millinocket, zestárl o deset let.

Pearly se naklonil a zakřičel proti větru: „Za čtvrt hodiny u Kurtze! Nezapomeň!“

Underhill to odbyl netrpělivým mávnutím, jako že nezapomene, a obrátil se zpátky k tomu chlápku z autoparku. Perlmutter už ho poznal; jmenuje se Brodsky. Chlapi mu říkají Dawg.

Kurtzovo velitelské stanoviště, obrovský karavan Winnebago (kdyby se tu vážně točil film, tak tady by byla ubytovaná hlavní hvězda, nebo možná sám James Cameron), stálo kus před nimi. Pearly neohroženě nastavil tvář sněhovým vločkám a přidal do kroku. Melrose cupitavě popoběhl, aby jej dohonal, přičemž si nepřestával oklepávat sních z kombinézy.

„No tak, kápo,“ žadonil. „To fakt nemáš šajna, co mi chce?“

„Ne,“ odvětil Perlmutter. Pro něj samotného to byla záhada - proč se Kurtz chce uprostřed všeho toho shonu vidět s druhým zástupcem kuchaře? Stejně jako Melrose sám byl však přesvědčený, že jistě nejde o nic příjemného.

2 Owen natočil Emilu Brodskému hlavu, přiblížil mu svou dýchací masku k uchu a řekl: „Popiš mi to znovu. Nemusíš všechno, stačí ta část, jak se ti někdo ‚naboural do hlavy‘, nebo jak jsi to nazval.“

Brodsky neodporoval, ale trvalo mu nějakých deset vteřin, než si utřídl

myšlenky. Owen mu je ochotně poskytl. Čekala ho schůzka s Kurtzem, pak musel vyslechnout hlášení - zástupy mužstva, hory papírování - a jen Bůh ví, jaké příšernosti přijdou potom. Ale měl dojem, že tohle by mohlo být důležité.

I když jestli o tom zpraví Kurtze, to se ještě uvidí.

Konečně se Brodsky opět naklonil k Owenovi, přitiskl vypuklinu masky k jeho uchu a začal hovořit. Přidal sice několik podrobností, ale v podstatě jen zopakoval to, co už jednou vyprávěl. Přecházel právě přes pole za koloniálem, mluvil střídavě s Cambrym vedle sebe a s blížícím se konvojem, když vtom ucítil, jak se cosi zmocnilo jeho mysli. Ocítl se ve staré garáži plné různého harampádí. Byl tam s ním ještě někdo, ale on ho neviděl. Ten člověk chtěl nastartovat sněžný skútr, ale nevěděl, jak na to. Potřeboval Dawga, aby se na to podíval a zjistil, v čem je problém.

„Řekl jsem mu, ať otevře kapotu!“ křičel Brodsky do Owenova ucha. „Tak to udělal, a pak se mi najednou zdálo, jako kdybych se díval jeho očima... ale myslím jsem přitom pořád sám za sebe, chápete?“

Owen přikývl.

„Hnedka jsem viděl, co tam neklape, někdo totiž vyndal svíčky. Tak jsem tomu chlápku řekl, ať se rozhlídne, což taky udělal. Vlastně jsme se oba rozhlídli. No a svíčky tam plávaly ve sklenici s benzínem na stole. Můj táta dělal se svíčkama ze sekačky a ze zahradního traktůrku totéž, jen co přišla zima.“

Brodsky se odmlčel, patrně v rozpacích z toho, co to tady vypráví a jak přitažené za vlasy to asi musí Owenovi připadat. Ten však fascinovaně poslouchal a hned Brodského mávnutím vybídl, ať pokračuje.

„To je skoro všechno. Řekl jsem mu, ať je vyloví, usuší a zasadí je na místo. Podobně jsem už někomu radil snad milionkrát... až na to, že jsem nebyl tam - ale pořád tady. Nic z toho se ve skutečnosti nedělo.“

„A dál?“ zajímal se Owen. Oba sice museli řvát z plných plic, aby se přes rachot motorů slyšeli, přesto tu však byli ve stejně důvěrném soukromí jako kněz a návštěvník kostela při zpovědi.

„Motor naskočil hned na první pokus. Tak jsem mu ještě poradil, ať zkontroluje šťávu, když už je v tom, a měl jí plnou nádrž. Nakonec mi poděkoval.“ Brodsky zavrtěl hlavou, jako by tomu sám nemohl uvěřit. „A já povídám: Rádo se stalo, šéfe. Pak mě zase šoupl zpátky do mojí hlavy a já prostě pokračoval svojí cestou. Myslíte, že jsem se zcvoknul?“

„Ne. Ale chci, aby sis to všechno zatím nechal pro sebe.“

Brodského rty se pod maskou roztáhly do úsměvu. „To nebude problém, fakt ne. Já jen... no, že máme hlásit cokoli neobvyklého, tak zněl rozkaz, čili jsem si říkal -“

Vtom Owen rychle, aby Brodsky neměl čas na rozmyšlenou, vyštěkl: „Jak se jmenoval?“

„Jonesy Tři,“ odvětil Dawg a okamžik nato vyvalil oči překvapením. „No, ty vole! Ani jsem nevěděl, že to vím!“

„Myslíš, že ten chlap mohl být Indián? Zní trochu jako Sonny Šestibijec nebo Ron Devět měsíců.“

„Jo, je to možný, ale...“ Brodsky se odmlčel, zamyslel se, a pak vybuchl: „Bylo to příšerný! Ne, když se to dělo, ale potom... když na to člověk zpětně myslí... bylo to jako...“ Hlas se mu zadrhl. „Jako kdyby mě někdo znásilnil, pane.“

„Zkus to pustit z hlavy,“ poradil mu Owen. „Určitě máš pár věcí na práci, ne?“

Brodsky se usmál. „Kdyby pár! Spíš pár tisíc.“

„Tak do toho.“

„Provedu.“ Brodsky vykročil pryč, ale hned se zarazil a otočil se zpět. Owen už se díval na ohradu, v níž byli kdysi zavření koně a dnes pro změnu lidé. Většina zadržovaných se uchýlila do chléva a z těch zhruba dvaceti, kteří postávali tady venku, se všichni až na jednoho choulili k sobě navzájem, jako by u druhých hledali útěchu. Ten, co stál o samotě, byl vysoký, pohublý patron s velkými brýlemi, díky nimž tak trochu připomínal sovu. Brodsky obrátil zrak od sovy k Underhillovi. „Nebudete mě kvůli tomu honit na nějaký vyšetření, že ne? Jako třeba ke cvokaři a tak?“ Pochopitelně neměl tušení, ani jeden z nich neměl tušení, že právě ten vyhublý chlapík se staromódními kostěnými brýlemi je cvokař.

„Bud' v kl-" začal Owen. Než stačil dopovědět, ozval se z Kurtzova winnebaga výstřel a někdo vykřikl.

„A kurva, Šéfe?" zašeptal Brodsky. Owen ho přes randál motorů pochopitelně nemohl slyšet, ale dokázal mu odezírat ze rtů.

„Jdi si po svém Dawgu," nařídil Owen. „Tohle tě nemusí zajímat.“

Brodsky si pod maskou olízl rty a ještě chvíli Owena pozoroval. Owen na něj kývl a pokusil se zatvářít sebevědomě, velitelsky, jako že je všechno v nejlepším pořádku. Asi to zabralo, protože Brodsky mu kývnutí opětoval a vykročil pryč.

Z winnebaga s ručně psaným nápisem na dveřích (TADY čekej, frajere) se nadále ozýval křik. Jakmile Owen zamířil tím směrem, zavolal na něj ten muž, co stál o samotě v ohradě. „Hej! Hej, vy! Počkejte chvílku, musím s vámi mluvit!“

To jistě, pomyslel si Underhill a ani nezpomalil. Vsadím se, že pro mě máš nějakou úžasnou historku a tisíc důvodů, proč bychom tě odsud měli okamžitě pustit.

„Overhill? Ne, Underhill. Tak se jmenujete, nemám pravdu? Jistěže. Musím s vámi mluvit - je to důležité pro nás oba!“

I navzdory křiku z winnebaga, který teď přecházel v ublížené vzlykání, se Owen zastavil. Bůh ví, k čemu tam u Kurtze došlo, jistě to nebylo nic pěkného, ale aspoň že nikdo není mrtvý. Bedlivě se zadíval na toho muže s brýlemi. Hubený jak lunt a i přes tu dlouhou zimní bundu se celý klepe.

„Je to důležité i pro Ritu," křikl podivný vyzáblík do neustávajícího rachotu motorů. „A taky pro Katrinu.“ Samotné vyslovení těch jmen jej evidentně vyčerpalo, jako by je musel vytáhnout jako těžké kameny ze dna hluboké studny, ale Owen byl natolik šokovaný tím, že jména své manželky a dcery z cizincových úst slyší, že si toho sotva všiml. Cítil silné nutkání dojít k tomu muži a zeptat se ho, jak to, že ta jména zná, jenže na to teď neměl čas... musel chvátat na schůzku. I když zatím nikdo o život nepřišel, ještě to neznámá, že o něj ani nepřijde.

Owen si toho muže za ostatním drátem naposledy prohlédl, zapamatoval si jeho tvář, a pak chvátal do winnebaga s nápisem na dveřích.

3 Perlmutter četl Srdce temnoty, viděl Apokalypsu a při mnoha příležitostech už ho napadlo, že jméno Kurtz je snad až přespříliš trefné. Klidně by vsadil sto dolarů (což byla na člověka tak oddaného umění a tak zaujatého proti hazardu, za jakého se pokládal, skutečně velká částka), že to není šéfovo pravé jméno - že šéfovo pravé jméno zní Arthur Holsapple, nebo Dagwood Elgart, nebo snad i Paddy Maloney. Ale Kurtz? Sotva. Je to téměř na sto procent přetvářka, stejně strojená rekvizita jako revolver .45 s perleťovou rukojetí George Pattona. Muži, z nichž někteří pod Kurtzem sloužili už od doby Pouštní bouře (Archie Perlmutter tu ani zdaleka tak dlouho nebyl), o něm tvrdili, že je pošuk, a Perlmutter byl stejného

názoru... pošuk, stejný pošuk jako Patton. To znamená chytrý pošuk, chytrý jako opice. Možná, že když se ráno holil a díval se na svůj obraz v zrcadle, trénoval si co nejvěrnějším šeptem Marlona Branda slova „Hrůza, hrůza.“

A tak když Pearly vedl Melrose, druhého zástupce kuchaře, do přetopeného velitelského karavanu, cítil sice jisté znepokojení, avšak žádné mimořádné znepokojení. A Kurtz se tvářil poměrně přátelsky. Seděl v rákosovém houpacím křesle v obývacím koutě karavanu. Svěkl si kombinézu - visela na dveřích, jimiž Perlmutter s Melrosem vstoupili -, takže je přijal jen v podvlékačkách. Na jednom opěradle houpacího křesla visela v pouzdře jeho pistole, nikoli pětáčtyřicítka s perleťovou rukojetí, ale devítimilimetrový automat.

Všude kolem pracovalo všemožné elektronické vybavení. Na stole bez ustání hučel fax a hromadil pod sebou štos papírů. Zhruba každých patnáct vteřin ohlásil Kurtzův iMac veselým robotím hlasem: „Máte novou poštu!“ Kromě toho se ozývalo praskání a chrčení tří potichu puštěných vysílaček. Na stole z imitace borového dřeva stály dvě zarámované fotografie. Stejně jako nápis na dveřích doprovázely tyhle fotografie Kurtze všude, kam se vydal. Ta nalevo, s titulkem investice, ukazovala andělského malého klučinu ve skautském stejnokroji, se zdviženou pravou rukou a třemi vztyčenými prsty ve skautském pozdravu. Ta napravo, označená dividendy, byla leteckým snímkem Berlína z jara roku 1945. Dvě nebo tři budovy dosud stály, ale jinak fotografie zachycovala především bezútěšné hromady trosek.

Kurtz mávl rukou ke stolu. „Toho si nevěšmejte, chlapi - jen zvuková kulisa. Správně by se mi o to měl starat Freddy Johnson, ale toho jsem teď poslal do jídelny, ať si tam urve něco na zub. A řekl jsem mu, že nemusí nikam spěchat, že si může dopřát všechny čtyři chody, od polévky až po zákusek, od poisson po zmrzlinu, protože situace zde, chlapi... situace zde je téměř... STABILIZOVANÁ!“ Věnoval jim dravý úsměv ve stylu Franklina Delano Roosevelta a začal se pohupovat v křesle. Vedle něj se jako kyvadlo houpal opasek s pouzdrém na pistoli.

Melrose opětoval Kurtzův úsměv váhavě, Perlmutter o něco upřímněji. Měl Kurtze dokonale přečteného; šéf byl rádoby existencialista... a to bylo rozhodně velké plus. Ohromné plus. Humanitní vzdělání vám na vojenské půdě většinou mnoho výhod nepřinese, ale pár se jich přece jen najde. Jednou z nich je řečnická obratnost.

„Dal jsem poručíku Johnsonovi - Sakryš, dneska vlastně žádné hodnosti, chtěl jsem říct svému dobrému příteli Freddy Johnsonovi -jediný rozkaz, a to aby před jídlem nezapomněl vzdát dík. Modlíte se, chlapi?“

Melrose přikývl stejně váhavě, jako se prve usmál; Perlmutter kývl shovívavě. Byl si jistý, že Kurtzova často proklamovaná víra v Boha je stejná zástěrka jako jeho jméno.

Kurtz se klidně houpal a přátelsky si prohlížel oba muže, jimž na botách odtával sníh a vytvářel loužičky na podlaze. „Nejlepší modlitby jsou ty dětské,“ pokračoval. „Už ta jejich prostota. ‚Bůh je dobrý, Bůh je věčný, děkujeme Mu za sousto dnešní.‘ Není to prosté? Není to krásné?“

„Ano, š-“ začal Pearly.

„Ty sklapni, patolízale,“ odpálil ho Kurtz zvesela. Stále se houpal. A stejně s ním se na konci opasku houkala i pistole. Obrátil zrak z Pearlyho na Melrose. „Co si o tom myslíš ty, frajírku? Není to překrásná modlitbička?“

„Ano, p-“

„Nebo Allah achbar, jak by řekli naši arabští přátelé; ‚není jiného Boha než Boha.‘ Co může být prostšího? Ti jdou přímo k věci, krájí pizzu pěkně až do středu,

jestli víte, jak to myslím."

Neodpověděli. Kurtz se teď houpal o něco rychleji i pistole se houpala o něco rychleji a Perlmutter začal cítit jisté podráždění, podobně jako dopoledne, předtím než dorazil Underhill a trochu Kurtze zchladil. Tohle všechno byla patrně jen další bezvýznamná zástěrka, ale možná taky -

„Nebo Mojžíš u hořícího keře!" zvolal Kurtz. Hubený a tak trochu koňský obličej se mu rozzářil potrhým úsměvem. „S kým to mluvím?' zeptá se Mojžíš a Bůh mu odpoví to svoje ‚Jsem, který jsem, a to je vše, co jsem, hi-hi-hi.' Byl to šprýmař, tenhle Bůh, co, pane Melrosi, vy opravdu říkáte našim návštěvníkům z Velkého neznáma ‚vesmírní negři'?"

Melroseovi poklesla brada.

„No jen odpověz, frajere."

„Pane, já -"

„Řekni mi ještě jednou pane, když jsme v akci, a příští dvoje narozeniny budeš slavit v trestném táboře, rozumíme si, říkám to dost jasně?"

„Ano, šéfe." Melrose se postavil do pozoru, tvář smrtelně bledou až na červené skvrny na tvářích, vyvolané mrazem, skvrny čistě přetáté vejplů řemínkem masky.

„Tak nazval jsi, nebo nenazval naše návštěvníky ‚vesmírnými negry'?"

„Možná mi mezi řečí něco uklouzlo, pane -"

S rychlostí, kterou Perlmutter nemohl než obdivovat (bylo to skoro jako nějaký speciální efekt ve filmu Jamese Camerona), vytasil Kurtz pistoli z houpajícího se pouzdra a bez viditelného míření vypálil. Horní polovina kecky na Melroseově levé noze doslova explodovala. Útržky látky se rozlétly do stran. Na Perlmutterovu nohavici cákla krev a kousky masa.

To jsem neviděl, přesvědčoval se Pearly. Tohle se ve skutečnosti nestalo.

Jenže Melrose řval, nevěřičně zíral na roztržštěné levé chodidlo a ječel, div si neroztrhal plíce. Perlmutter tam dole spatřil obnaženou kost a ucítil, jak se mu zvedá žaludek.

Kurtz se z houpacího křesla sice nezvedl tak rychle, jako předtím vytasil pistoli z pouzdra - tohle Perlmutter přece jen stačil postřehnout -, ale i tak to provedl velice rychle. Až nadlidsky rychle.

Popadl Melrose za rameno a upřeně se druhému zástupci kuchaře zadíval do zkroucené tváře. „Nech toho bečení, frajírku."

Ale Melrose bečel dál. Z chodidla mu tryskala krev a Pearlymu se zdálo, jako by ta část s prsty byla zcela oddělená od té části s patou. Celý svět mu zešedl a začal se mu rozmazávat před očima. Vší silou vůle se mu podařilo tu šed' rozehnat. Kdyby teď omdlel, jen Bůh ví, co by mu Kurtz provedl. Perlmutter už si vyslechl spoustu povídaček a devadesát procent z nich odbyl mávnutím ruky, protože je pokládal za přehánění nebo za propagandu podsouvanou samotným Kurtzem, který tak podporoval svou image prohnaného pošuka.

Teď mě tedy vyvedl z omylu, pomyslel si Perlmutter. Tohle není žádné budovám mýtu; tohle je mýtus sám.

Kurtz pedantsky, chirurgicky přesným pohybem zvedl pistoli a přiložil její hlaveň přesně do středu Melroseova tvarohově bílého čela.

„Bud' chlap, frajere, a utni to kvílení, nebo ho utnu sám. Můžeš si tím všechno jenom zhoršit, to by snad mělo dojít i tak tupohlavému Američanovi, jako jsi ty."

Melroseovi se bůhvíjak skutečně podařilo křik ztlumit do tichých, hrdelních vzlyků. Ty už Kurtzovi tolik nevadily.

„Chci totiž, abys mě dobře slyšel, frajere. Musíš mě dobře slyšet, protože budeš šířit zvěst mezi ostatními. Jsem si jistý, že tvoje noha, nebo spíš to, co z ní zbylo, dokáže sama o sobě vyjádřit základní koncept, ale o podrobnosti se budou muset podělit tvá požehnaná ústa. Takže posloucháš, frajere? Špicuješ uši a jsi připravený na podrobnosti?“

Za neustálého vzlykání, s očima vyvalenýma jako dvě modré skleněné koule se Melrose přinutil přikývnout.

Rychlostí útočícího hada trhl Kurtz hlavou a otočil tvář k Perlmutterovi. V rysech té tváře bylo stejně zřetelně jako tetování na těle válečníka vepsáno šílenství. Všechno, čemu kdy Perlmutter ohledně svého velícího důstojníka věřil, vzalo v tom okamžiku za své.

„A ty, frajírku? Taky posloucháš? Protože ty jsi taky zvěstovatel. Všichni jsme zvěstovatelé.“

Pearly přikývl. Vtom se otevřely dveře a on s nevyslovitelnou úlevou spatřil, že příchozím je Owen Underhill. Kurtz na něj přeskočil očima.

„Owen! Další svědek! Chvála Bohu, další zvěstovatel! Jen pojď dál, Owene, všichni sou tu oukěj! Ty mě taky vyslechněš, vid’? Budeš odsud, z tohoto šťastného místa, šířit moje slovo?“

Underhill rovněž přikývl, tvář nehybnou jako hráč pokeru, když se hraje o vysoké částky.

„Skvělé!“

Kurtz obrátil pozornost k Melroseovi.

„Cituji z Vojenského řádu, druhý zástupce kuchaře Melrosi, díl 16, kapitola 4, paragraf 3 - ‚Užívání nemístných epitet, ať už založených na rozdílnosti rasy, národnosti, nebo pohlaví, podřívá všeobecnou morálku a odporuje armádnímu služebnímu protokolu. Pokud se jejich užívání prokáže, bude viník okamžitě potrestán vojenským soudem, nebo příslušnými velícími činiteli,‘ konec citátu. Příslušný velící činitel, to jsem já, uživatel nemístných epitet, to jsi ty. Rozumíme si, Melrosi, říkám to dost jasně?“

Melrose se se vzlyknutím pokusil promluvit, ale Kurtz ho zarazil. Owen Underhill nadále stál zcela nehybně ve dveřích, jenom ve vlasech mu tál sníh a stékal po průhledné vypuklině masky jako pot. Oči stále pevně upíral na Kurtze.

„To, co jsem ti ocitoval v přítomnosti těchto..., těchto Božích svědků, Melrosi, se nazývá ‚nařízení o mravnosti chování‘ a znamená to, že se nebudou tolerovat žádné řeči o makarónech, o skopčácích, o icikách nebo o rudých kůžích. A s ohledem na naši situaci to taky znamená, že se nebudou tolerovat ani řeči o vesmírných negrech, je ti jasné i tohle?“

Melrose se pokusil přikývnout a zapotácel se na pokraji omdlení. Perlmutter ho chytil za rameno a narovnal ho, přičemž se v duchu modlil, ať se Melrose nesloží, dokud nebude po všem. Jen Bůh ví, co by mu byl Kurtz schopný provést, kdyby si dovolil takovou opovážlivost, že by se odporoučel dřív, než mu to Kurtz náležitě vytmaví.

„Nemysli si, my s těmi vetřelci zameteme, jak to ještě neviděli, přáteli, a jestli se ještě někdy odváží přistát nám na pevné zemi, tak jim urveme tu jejich šedou palici a nasereme jim do toho jejich šedýho krku; a když nepřestanou dotírat, použijeme proti nim jejich vlastní technologii, kterou už každou chvíli sami ovládneme, v tom jsme na dobré cestě, a pak je pěkně spánembohem pošleme domů, odkud přišli, ať už v jejich vlastních lodích, nebo v našich, které nám postaví General Electrics a DuPont a požehnaný Microsoft, a když už v tom jednou budeme, tak jim vypálíme jejich města, nebo úly, nebo mraveniště, nebo v čem to vůbec

žijou, pokropíme jim jejich jantarově žlutá obilná pole napalmem a purpurové velehory srovnáme atomovkou, ve jménu Božím, Allah achbar, jim zamoříme všechny oceány a jezera močkou z celé Ameriky... ale to všechno provedeme korektně a slušně, bez ohledu na rasu nebo pohlaví nebo národnost nebo náboženské přesvědčení. Uděláme to proto, že si hoši vybrali špatného souseda a zaklepali na špatné dveře. Tohle není Německo ve třicátém osmém ani Oxford ve státě Mississippi ve třiašedesátém. Tak co, pane Melrosi, myslíte si, že dokážete šířit tohle poselství?"

Melrose protočil oči, až mu bylo vidět jen bělmo, a povolil v kolenou. Perlmutter ho znovu popadl za rameno, aby jej udržel vestoje, ale tentokrát se namáhal zbytečně; Melrose se sesunul k zemi.

„Pearly," zašeptal Kurtz, a když na Perlmuttera padly ty žhnoucí modré oči, uvědomil si, že nikdy v životě neměl takový strach jako právě teď. Močový měchýř ho pálil a tížil jako pytel písku, hrozilo, že každou chvíli vypustí svůj obsah do nitra kombinézy. Bylo mu jasné, že kdyby Kurtz v tomhle rozpoložení viděl, jak se jeho pobočníkovi rozlévá mezi nohama tmavá skvrna, na místě by ho odstřelil... to vědomí mu však nijak neulevilo. Naopak mu spíš přitížilo.

„Ano, p... šéfe?"

„Bude šířit moje poselství? Bude z něj dobrý zvěstovatel? Myslíš, že mě dostatečně vnímal, nebo nedokázal myslet na nic jiného než na tu pitomou nohu?"

„Já... já..." Všiml si, že Underhill u dveří takřka neznatelně přikývl, a to mu dodalo odvahy. „Ano, šéfe - myslím, že vás rozhodně poslouchal."

Kurtz se zdál Perlmutterovou horlivostí nejprve trochu zaskočen, potom potěšen. Obrátil se na Underhilla. „A co ty, Owene? Myslíš, že bude šířit moje poselství?"

„Nepochybně," potvrdil Underhill. „Pokud ho ovšem dopravíš na ošetřovnu dřív, než ti tu vykrvácí na koberec."

Kurtzovi se viditelně prohnuly rty v koutcích a on vyštěkl: „Postarej se o to, Pearly, jasno?"

„Provedu," řekl Perlmutter a vyrazil ke dveřím. Jakmile byl ke Kurtzovi zády, věnoval Underhillovi pohled plný horoucí vděčnosti, který však Underhill buďto přehlédl, nebo se rozhodl nijak na něj nereagovat.

„Poklusem, Perlmutter. Owene, s tebou si chci promluvit z voka do voka, jak říkají Irčani." Nevzrušeně překročil Melroseovo tělo a svižně zamířil do kuchyňského koutu. „Kávu? Vařil ji Freddy, takže nemůžu odpřisáhnout, že bude k pití... ne, odpřisáhnout to nemůžu, ale..."

„Rád ji vyzkouším," prohlásil Owen Underhill. „A než ji naliješ, zkusím tomu klukovi zastavit krvácení."

Kurtz se vedle kávovaru na kuchyňském pultu zarazil a obdařil Underhilla zachmuřeným, pochybovačným pohledem. „Vážně myslíš, že to stojí za to?"

To bylo poslední, co Perlmutter zaslechl, než za sebou zavřel dveře. Nikdy v životě nevycházel do bouře s pocitem takové úlevy.

4 Henry stál u plotu (dával pozor, aby se nedotkl drátu; před chvílí viděl, co by se mu stalo), a čekal, až se Underhill - tak se jmenoval, Underhill, ne Overhill (lepší pod kopcem než za kopcem) - bude vracet z velitelského karavanu, ale když se tam otevřely dveře, vynořil se jeden z těch dvou chlapů, kteří tam vešli jako první. Jakmile byl dole ze schodů, dal se do běhu. Byl vysoký a měl jednu z těch seriózních tváří, jež si Henry spojoval se středním managementem. Teď však v té tváři sídlil strach a muž jednou málem upadl, než se mu podařilo doopravdy se

rozběhnout. Henry mu přál, aby se opravdu natáhl.

Manažerovi se sice po prvním uklouznutí podařilo udržet rovnováhu, ale v půli cesty ke dvěma sraženým návěsům mu podjely nohy znovu, a on sletěl na zadek. Notes, který si s sebou nesl, se rozjel po sněhu jako tobogán pro trpaslíky.

Henry zvedl ruce a co nejhlasitěji zatleskal. Nejspíš ale přece jen ne dost nahlas, aby ho bylo slyšet i přes všechny ty motory, tak si přiložil dlaně k ústům a zavolal: „A to byl nádherný čistý zákrok, vážení diváci! Podívejme se ještě jednou ze záznamu!“

Manažer se bez ohlédnutí vyškrábal na nohy, sebral notes a rozběhl se dál k těm dvěma návěsům.

Asi dvacet metrů od Henryho stála u plotu osmičlenná skupinka zadržovaných. Jeden z nich, tělnatý muž v oranžové prošívané bundě, v níž připomínal nadýchaného cukrového mužíka z reklam na pillsburské pečivo, se teď oddělil od ostatních a zamířil k Henrymu.

„Radši byste je neměl dráždit, příteli.“ Odmlčel se, a pak o něco tišším hlasem dodal; „Mojeho švagra zastřelili.“

Ano, Henry to jasně viděl v mužově hlavě. Tlouštíkův švagr, rovněž pořádný břicháč, vykřikuje cosi o svém právníkovi, o svých právech, svém postavení v nějaké investiční společnosti v Bostonu. Vojáci přikyvují, přesvědčují ho, že všechno je jen dočasné, že situace už se uklidňuje a do setmění bude všechno v pořádku, přičemž oba otlé lovce neustále postrkují směrem ke chlěvu, v němž už mají nastřádaný poměrně slušný úlovek, když vtom se švagr utrhne, rozběhne se k autoparku a prásk prásk, škrtněte jméno, udělejte křížek.

Tloustík se snažil Henrymu něco z toho převyprávět, vážnou tvář měl v čerstvě vztyčených světlech celou bledou, ale Henry ho přerušil.

„A co myslíte, že udělají s námi ostatními?“

Tělnatý muž na Henryho šokované vyvalil oči, pak o krok odstoupil, jako by se bál, že v sobě Henry má nějakou infekci. Vážně směšné, když na to člověk pomyslí, protože v sobě všichni měli infekci, nebo si to každopádně tahle vládou placená úklidová četa myslí, což v konečném důsledku povede k jednomu a témuž.

„To nemůžete myslet vážně,“ vykoktal tloustík. A pak téměř shovívavě dodal: „Tohle je totiž Amerika, víte?“

„Opravdu? Taky se s vámi podle toho zachází, vidíte?“

„Oni jen... jsem si jistý, že jen...“ Henry se zájmem čekal, ale nic dalšího už se nedozvěděl, alespoň ohledně tohoto tématu. „Slyšel jste taky před chvílí ten výstřel?“ zeptal se břicháč. „A pak se mi zdálo, že slyším někoho křičet.“

Ze sražených návěsů se spěšně vynořila dvojice mužů s nosítky. Hned za nimi s patrnou nechutí následoval pan Střední Management, notes opět pevně stisknutý v podpaží.

„Tak to jste asi slyšel dobře.“ Henry s tlouštíkem sledovali, jak muži s nosítky vybíhají do schodů winnebaga. Když se k plotu přiblížil pan Střední Management, zavolal na něj Henry: „Jak se vede, lyžaři? Předvedete nám ještě něco?“

Břicháč jen zamžikal. Chlápek s notesem věnoval Henrymu zběžný zarputilý pohled a plahočil se dál k winnebagu.

„Je to jen... jen nějaký výjimečný stav,“ utrousil tloustík. „Zítra dopoledne bude všechno zase v pořádku, tím jsem si jistý.“

„Pro vašeho švagra už asi ne,“ odpověděl Henry.

Tloustík na něj pohlédl, rty pevně stisknuté a trochu roztřesené. Pak se vrátil k ostatním mužům, jejichž názory na věc se bezpochyby víc blížily jeho vlastnímu.

Henry se otočil zpátky k winnebagu a dál čekal, až se objeví Underhill. Měl dojem, že Underhill je jeho jediná naděje... ale ať měl Underhill o celé operaci jakékoli pochybnosti, pořád představoval naději jen velmi nepatrnou. A Henry mohl vynést jedinou kartu. Tou kartou byl Jonesy. Nikdo tu nevěděl o Jonesym.

Stál ovšem před otázkou, jestli to Underhillovi má, nebo nemá povědět. Henry se totiž hrozně bál, že i když mu to poví, stejně to ničemu nepomůže.

5 Asi pět minut poté, co pan Střední Management zmizel za muži s nosítky v 'bagu, vynořili se všichni tři zase ven, tentokrát se čtvrtým na nosítkách. Ve světle jasných venkovních reflektorů vypadal obličej raněného bledý. Henry si oddechl, že to není Underhill, protože Underhill byl jiný než všichni tihle maniaci.

Uplynulo deset minut. Underhill stále nevycházel. Henry postával v houstnoucí chumelenici a čekal. Opodál pozorovala skupinka vojáků vězně (nic jiného než vězni totiž nebyli, proč si něco nalhávat), až nakonec jeden z nich zamířil k němu. Muži, kteří hlídkovali na křižovatce Výsekové se silnicí k Labutímu rybníčku, Henryho svými světly téměř oslepili, takže by žádného z nich nepoznal podle tváře. Zjistil ale, že i lidské mysli mají určité charakteristické rysy, v každém ohledu stejně výrazné jako třeba hezky tvarované rty, přelomený nos nebo znetvořené oko, a tohle zjištění ho zároveň potěšilo i znepokojilo. Teď poznal, že tenhle chlap patří k těm, s nimiž měl tu čest na křižovatce, je to ten, co ho praštil pažbou do zadku, když se mu zdálo, že Henry nejde vedle nákladáku dost svižně. Najednou se Henrymu zvláštním způsobem zadržla mysl; nedokázal si vybavit, jak se ten chlap jmenuje, zato však věděl, že jeho bratr je Frankie a že tenhle Frankie byl na střední škole souzený a následně zproštěný viny za pokus o znásilnění. Viděl pochopitelně i další věci - pomíchanou směsici všeho možného, která připomínala obsah koše na odpadky. Henry si uvědomil, že sleduje skutečnou řeku svědomí a nejrůznější harampádí, jež s sebou ta řeka nese. Nejzvláštnější na tom bylo, jak všední a bezvýznamná většina toho harampádí je.

„Helemese," zvolal voják poměrně přátelským tónem. „To je ten chytrák. Nechceš párek, chytráku?" Rozesmál se.

„Už jeden mám," odpověděl Henry a sám se rovněž usmál. A pak z něj promluvil Bobr, jak už to Bobr někdy míval v oblibě. „Takže odpal, nedomrde."

Voják se přestal smát. „Uvidíme, jak chytře se budeš tvářit za nějakejch dvanáct hodin," prohlásil. A po řece plynoucí mezi ušima toho muže připlaval obrázek nákladáku plného lidských těl, propletená zmeť bledých údů. „Už jsi chytil Ripleyovou, chytráku?"

Henrymu blesklo hlavou: byrus. Tohle má na mysli. Ve skutečnosti se to jmenuje byrus. Jonesy to ví.

Henry neodpověděl a voják už se chystal odejít se spokojeným výrazem člověka, který si právě připsal důležitý bod na své konto. Henry s jistou zvědavostí sebral všechno své soustředění a představil si pušku - přesněji řečeno Jonesyho garandku. Pomyslel si: Mám zbraň. Tu samou vteřinu, kdy mi ukážeš záda, tě na místě odstřelím, smrade.

Voják sebou okamžitě trhl a otočil se zpátky. Spokojený výraz, který už pomalu začal přecházet do povýšeného úsměvu, teď najednou vystřídaly pochybnosti a podezření. „Cos to říkal, chytráku? Říkal jsi něco?"

„Jen mě tak napadlo, jestli jsi z té holky tehdy taky něco měl - víš, z té, co si ji podal Frankie. Nechal tě taky si odcáknout?"

Vojákova tvář na okamžik strnula překvapením. Pak ji naplnil chmurný italský vztek. Zvedl pušku. Henrymu se zdálo, že se na něj otvor hlavně usmívá.

Rozepnul si bundu a rozevřel ji do houstnoucej chumelenice. „No prosím," řekl a zasmál se. „Dělej, Rambo, posluš si."

Frankieho bratr na něj ještě chvíli mířil, pak Henry vycítil, že ho vztek přechází. Chybělo jen málo - Henry viděl, jak voják dumá, co by pak řekl nadřizným, snaží se vymyslet nějakou věrohodnou historku -, ale trvalo mu to moc dlouho a přední mozek stačil tu rudou rozlícenou šelmu včas zkrátit. Jak známé to všechno Henrymu připadalo. Ne, Richie Grenadeauové nikdy nevymřou. Jsou dračími zuby tohoto světa.

„Zejtra," ušklíbl se voják. „Zejtra si tě podám, chytráku."

Tentokrát ho Henry nechal odejít - nechtěl tu rudou šelmu dál dráždit, i když věděl, jak snadné by to bylo. Co potřeboval, to už se dozvěděl... nebo si spíš potvrdil svou domněnku. Kdyby ho voják slyšel úplně jasně, otočil by se mnohem rychleji. A ani se Henryho nezeptal, jak může vědět o jeho bratrovi Frankiem. Protože na jisté úrovni vědomí tušil, jak to Henry provedl: byli nakažení telepatii, všichni do jednoho - šířila se mezi nimi stejně snadno jako jakýkoli podřadný virus.

„Jenom s tím rozdílem, že já ji mám mnohem silnější," řekl si, zatímco si znovu zapínal bundu. A stejně tak Pete a Bobr a Jonesy. Jenže Pete a Bobo jsou už oba mrtví a Jonesy... Jonesy...

„Jonesy ji má nejsilnější ze všech," dokončil Henry nahlas. A kde je vůbec Jonesy teď?

Na jihu... Jonesy zamířil na jih. Tak jste tu svoji karanténu neuhlídali, hoši. Henry měl dojem, že s tím vlastně ani nepočítali, předpokládali, že k něčemu takovému dojde. Nedělalo jim to starosti. Mysleli si, že na jednom dvou uprchlících nesejde. Jenže v tom se pletli.

6Owen stál s hrnečkem kávy v ruce a čekal, až chlapi z ošetrovny odnesou své břemeno. Melroseovo sténání se po milosrdné injekci morfia díkybohu změnilo jen v tiché nařikání a mumlání. Pearly následoval oba muže ven, takže Owen zůstal s Kurtzem sám.

Kurtz už zase seděl v houpacím křesle a s nakloněnou hlavou Owena zvědavě i pobaveně pozoroval. Běsnící šílenec se opět vytratil, zmizel stejně jako odložená halloweenská maska.

„Myslím si číslo," řekl Kurtz. „Co je to za číslo?"

„Sedmnáct," odpověděl Owen. „Vidíš ho červeně. Jako na boku hasičské stříkačky."

Kurtz potěšeně přikývl. „Teď pošli jedno ty mně."

Owen si představil značku pro omezení rychlosti: 60 mil/h.

„Šestka," řekl po chvíli Kurtz. „Černá na bílém."

„Skoro, šéfe."

Kurtz upil trochu kafe. Jeho hrnek měl na straně nápis s láskou DĚDEČKOVI. Owen usrkával s nefalšovanou rozkoší. Byla to krušná noc a krušná mise a Freddyho kafe vůbec nebylo špatné.

Kurtz už si našel čas nasoukat se zpátky do kombinézy. Teď sáhl do vnitřní kapsy a vytáhl odtud široký šátek. Chvíli si ho prohlížel, pak si klekl na podlahu, zašklebil se (nebylo žádným tajemstvím, že ho trápí artritida) a začal utírat cákance Melroseovy krve. Owen, kterému ještě před okamžikem připadalo, že ho v téhle chvíli už nic nemůže překvapit, byl doslova šokován.

„Pane..." Sakra. „Šéfe..."

„Nechci nic slyšet," zarazil ho Kurtz, aniž zvedl oči od podlahy. Postupoval

od fleku k fleku a pracoval vytrvale jako ta nejsvědomitější uklízečka. „Můj táta vždycky říkal, že když člověk nadělá bordel, měl by si ho po sobě sám uklidit. Možná ho to příště přiměje, aby se nejdřív trochu zamyslel, než něco provede. Jak se jmenoval můj táta, frajere?“

Owen po tom jménu zapátral a zachytil jen kratičký záblesk, jako když letmo zahlédnete kombiné pod dámskými šaty. „Paul?“

„Patrick... ale těsně vedle. Anderson si myslí, že je to vlnění, které se teď pomalu vyčerpává. Telepatické vlnění. Není to úžasná představa, Owene?“

„Ano, je.“

Kurtz bez vzhlednutí přikývl a dál čistil a pucoval. „Nicméně mnohem úžasnější právě jen jako představa než jako skutečnost - nemyslíš?“

Owen se zasmál. Šéf skutečně neztratil nic ze své schopnosti překvapovat. Nehraje s plným balíčkem karet, říká se někdy o labilních jedincích. Problém s Kurtzem byl podle Owena v tom, že hraje s víc než jen plným balíčkem. Má v ruce pár es navíc. A taky pár hlášek navíc a všichni věděli, že tyhle hlášky dokážou pořádně zahýbat hrou.

„Posaď se, Owene. Vypij si to kafe vsedě jako normální člověk a nech mě vyčistit ten koberec. Potřebuju to udělat.“

Owena napadlo, že nejspíš skutečně potřebuje. Posadil se a upíjel kávu. Tak uplynulo pět minut, pak Kurtz s bolestmi znovu vstal. Šátek držel úzkostlivě za jeden růžek, odnesl ho do kuchyňky, pustil ho do koše a vrátil se do houpacího křesla. Ustrkl kávu, zašklebil se a odsunul ji stranou. „Vystydlá.“

Owen vstal. „Udělám ti novou -“

„Ne. Sedni si. Musíme si promluvit.“

Owen se posadil.

„Trošku jsme se tam u lodi nepohodli, co říkáš?“

„Já bych neřekl, že -“

„Ne, já bych taky neřekl, ale dobře vím, o co tam šlo, a ty to víš zrovna tak. Takhle těsně před akcí máme všichni horkou hlavu. Ale už je to za námi, přeneseme se přes to. Musíme se přes to přenést, protože já jsem velící důstojník a ty můj zástupce a máme tu práci, kterou musíme dokončit. Opřeme se do toho společně?“

„Ano, pane.“ Sakra, už zase. „Teda, šéfe.“

Kurtz mu věnoval chladný úsměv.

„Přestal jsem se na chvíli ovládat.“ Upřímný, čestný, pozorný, okouzující. Tímhle dokázal Owena klamat spoustu let. Ale ne dnes. „Choval jsem se jako vždycky, nastavoval všem tu svoji masku - dva díly Pattona, jeden díl Rasputina, trochu vody, zamíchat a můžete podávat -, a pak najednou... pšá! Bylo to fuč. Myslíš si, že jsem blázen, vid’?“

Opatrně, opatrně. Tahle místnost byla plná telepatie, nefalšované telepatie, a Owen neměl ponětí, jak hluboko do něj Kurtz možná vidí.

„Ano, pane. Tak trochu, pane.“

Kurtz stroze přikývl. „Ano. Tak trochu. To je přesně ono. Dělam tuhle práci už pořádně dlouho - muži jako já jsou nezbytně třeba, ale těžko se hledají, protože člověk vážně musí být trochu cvok, aby se do takové práce pustil a nepřenechal ji radši jiným. Pohybuješ se pořád na tenkém ledě, a to člověka vyčerpává, páni psychologové by ti o tom řekli svoje. A nikdy v historii lidstva ještě nikdo nemusel tak důkladně vyčistit tak velký prostor jako my teď... samozřejmě za předpokladu, že ten příběh o Héraklovi a Augiášových chlévech je jenom báje. Nežádám tě o soucit, jenom o pochopení. Pokud se budeme navzájem chápat, tak se přes tohle všechno, přes tu nejtěžší misi, jakou mi kdy svěřili, dostaneme v pořádku. Pokud

ne..." Kurtz pokrčil rameny. „Pokud ne, pak se přes ni budu muset dostat bez tebe. Rozumíš?"

Owen silně pochyboval, že rozumí, ale tušil, kam Kurtz asi míří, tak přikývl. Jednou četl, že existuje nějaký ptáček, který se živí přímo v krokodýlí tlamě, samozřejmě s krokoušovým svolením. Napadlo ho, že on je teď právě takovým ptáčkem. Kurtz chce, aby si myslel, že už mu odpustil, jak tam u lodi přepojil všem do uší volání mimozemšťanů - prostě se nechal strhnout, stejně jako se nechal strhnout Kurtz, když Melroseovi ustřelil chodidlo. A to, k čemu došlo před šesti lety v Bosně? To v téhle chvíli nehraje žádnou roli. Možná. Ale možná taky ne, možná už je krokodýl tím neúnavným odobáváním malého ptáčka otrávený a chystá se sklápnout čelisti. Owen v Kurtzově mysli neviděl žádnou stopu, která by mu napověděla, co z toho je pravda, ale ať tak, nebo tak, vyplatí se mu být setsakra opatrný. Opatrný a připravený frknout.

Kurtz znovu sáhl dovnitř do kombinézy a vytáhl zašlé kapesní hodinky. „Patřily už mému dědečkovi a bez problémů jdou," poznamenal. „Asi proto, že jsou natahovací, ne na baterky. Zato ty, co obyčejně nosím, jsou pořád R. A. N."

„Moje taky."

Kurtz roztáhl rty do úsměvu. „Stav se u Perlmuttera, až budeš mít chvíli volno. A taky pocit, že na něj máš žaludek. Mezi tou spoustou úkolů a povinností si našel odpoledne čas i na to, aby nám sem nechal dopravit tři stovky natahovacích timexů. Těsně před tím, než nám ta chumelenice znemožnila létání. Pearly je zatraceně schopný chlap. Jenom už by měl proboha vyrůst z představy, že žije ve filmu."

„Myslím, že v tomhle směru učinil dneska večer pořádný pokrok, šéfe."

„Aby taky ne."

Kurtz se zamyslel. Underhill čekal.

„Měli bychom místo kafe popíjet whisky, frajírku. Dneska v noci totiž držíme klasickou irskou hlídku u odsouzenců na smrt."

„Vážně?"

„Jo, jo. Můj milovaný pooka se chystá na lov mrtvých."

Owen zdvihl obočí.

„Je to tak. A až bude se vším hotový, strhneme z něj jeho kouzelný plášť neviditelnosti. Pak se z nepřemožitelného koně stane jen obyčejný obětní beránek, kterého předhodíme lidem. Vlastně ne my, ale politici, těm jdou tyhle věci nejlíp."

„Nějak mi to nedochází."

Kurtz znovu pohlédl na zašlé kapesní hodinky, které patrně koupil někde v zastavárně... nebo o ně okradl nějakou mrtvolu. Underhill by klidně uvěřil obojímu.

„Je přesně sedm. Zhruba za čtyřicet hodin pronese prezident projev před Valným shromážděním OSN. Tenhle projev uvidí a uslyší víc lidí než jakýkoli jiný projev v celé historii lidstva. Stane se součástí jednoho z nejfantastičtějších příběhů v dějinách lidské rasy... a zatočí celým světem tak, jak s ním nezatočilo nic od té doby, co náš Všemocný Otec stvořil vesmír a jediným cvrnknutím prstu uvedl všechny planety do pohybu."

„A co s ním tak zatočí?"

„Úžasná pohádka, Owene. I když jsou do ní samozřejmě zasazeny velké kusy pravdy, jak už to u těch nejlepších lží bývá. Prezident sdělí fascinovanému světu, světu, který mu bude doslova viset na rtech a lapat každé jeho slovo, že šestého nebo sedmého listopadu tohoto roku ztroskotala v severním Maine loď řízená bytostmi z jiného světa. To je pravda. Přizná, že nás to tak úplně nepřekvapilo, protože společně s hlavami dalších států z Bezpečnostní rady OSN

víme už zhruba deset let, že nás emzáci pozorují. Taky pravda, ačkoli někteří z nás tady v Americe vědí o našich přátelích z neznáma už od čtyřicátých let. Taky víme, že v roce 1974 sestřelily ruské stíhačky jednu šediváckou loď nad Sibiří... jenže Rusáci až dodneška netuší, že to víme. Ta loď byla ostatně bez posádky, patrně jen nějaká zkušební. Takových se objevilo několik. Šediváci se do počátečních kontaktů s námi pouštěli jen hodně opatrně, což naznačuje, že z nás mají asi dost nahnáno."

Owen poslouchal jako přimražený a doufal, že se mu ani na tváři, ani v nejvyšších vrstvách myšlení, kam by Kurtz stále mohl mít přístup, neprojeví nic ze znechucení, které cítí.

Kurtz teď z vnitřní kapsy vyndal promáčklý balíček marlborek. Nabídl Owenovi, který nejprve zavrtěl hlavou, ale pak si jednu ze čtyř zbývajících cigaret přece jen vzal. Kurtz si vytáhl druhou a obě zapálil.

„Už se mi ta pravda se lží nějak začínají míchat," podotkl Kurtz, když zhluboka potáhl a vydechl kouř. „Takhle bychom se asi daleko nedostali. Zaměřím se radši jenom na pohádku, souhlasíš?"

Owen nic neřekl. V posledních letech kouřil už jen velmi zřídka a po prvním šluku se mu trochu zatočila hlava, ale chutnalo to báječně.

„Prezident řekne, že vláda Spojených států uvalila na místo havárie a nejbližší okolí karanténu, a to hned ze tří důvodů. První je čistě logický: Jeffersonův trakt je poměrně zapadlá oblast s nízkým zalidněním, takže jsme ho do karantény dát mohli. Kdyby šediváci spadli někde v Brooklynu, nebo dokonce na Long Islandu, tak by nic podobného pochopitelně možné nebylo. Druhý důvod je ten, že si nejsme úplně jistí, jaké mají mimozemšťani úmysly. A třetí, ten rozhodně nejpřesvědčivější, vychází ze skutečnosti, že mimozemšťani přenášejí jistou nakažlivou látku, kterou štáb na místě havárie nazývá ‚houba Ripleyové‘. Přestože nás mimozemští návštěvníci vášnivě přesvědčovali, že nepřinášejí žádnou infekci, je houba Ripleyové ve skutečnosti vysoce nakažlivá. Prezident šokovanému světu rovněž oznámí, že právě houba může být řídicí inteligencí, zatímco šediváci jí slouží pouze pro růst. Promítne videozáznam, na němž šedivák doslova vybuchne v mračno houby Ripleyové. Záznam bude sice trochu upravený, aby se zlepšila viditelnost, ale v základu pravdivý."

Lžeš, pomyslel si Owen. Ten šot bude od začátku do konce zfalšovaný, stejně jako Pitva mimozemšťana. Prostě humbuk. A proč lžeš? Protože můžeš. Jak prosté, že? Protože tobě připadá lež stejně přirozená jako pravda.

„No dobře, tak lžu," přiznal Kurtz, kterému neuniklo ani slovo.

Věnoval Owenovi krátký pronikavý pohled a zadíval se zpátky na svou cigaretu. „Ale fakta jsou pravdivá a dají se ověřit. Někteří z nich skutečně vybuchují a promění se pak v náruč červeného pampeliškového chmýří. A to chmýří je Ripleyová. Vdechneš to a za určitou dobu, kterou zatím nedokážeme předem odhadnout - může to trvat od několika hodin až do dvou dnů - se ti plíce a mozek promění na rudozlatý salát. Stane se z tebe chodící záhon jedovatého plevelu. A pak umřeš."

O našem drobném zákroku z dnešního dne nepadne ani zmínka. Podle prezidentovy verze vybuchla loď, při havárii patrně těžce poškozená, buďto sama od sebe, nebo ji do povětří vyhodila posádka. Všichni šediváci při tom zahynuli. Ripleyová, poté co se zpočátku trochu rozšířila, rovněž odumírá; zřejmě se jí v té zimě příliš nedaří. Bylo třeba pobít hodně zvířat, protože v sobě měla infekci."

„A lidská populace z Jeffersonova traktu?"

„Prezident oznámí, že zhruba tři sta lidí - asi sedmdesát místních a asi dvě stě třicet lovců - je v současné době pod dohledem a zkoumá se, jestli v sobě nemají

houbu Ripleyové. Prohlásí, že ačkoli to vypadá, že někteří skutečně nakaženi byli, daří se jim přemáhat infekci za pomoci tak běžných antibiotik, jakými jsou například Ceftin nebo Augmentin."

„A teď pár slov o našich sponzorech," prohodil Owen. Kurtz se potěšené rozesmál.

„O něco později bude oznámeno, že Ripleyová je proti antibiotikům asi přece jen o něco odolnější, než se zprvu zdálo, a že jistá část pacientů zemřela. Zveřejní se jména lidí, kteří jsou ve skutečnosti mrtví už teď, ať následkem Ripleyové, nebo těch odporných implantátů. Víš, jak jim říká mužstvo?"

„Jo, sračkotchoři. Zmíní se prezident i o nich?"

„Ani náhodou. Hoši tam nahoře jsou přesvědčení, že sračkotchoři by byli pro civily přece jen moc velké sousto. Podobně jako fakta ohledně toho, jak jsme se vypořádali s problémy tady u té perly lesních hlubin, Gosselinova koloniálu."

„Takže by se tomu dalo říkat konečné řešení, co?" poznamenal Owen. Dokouřil už cigaretu až k filtru a teď ji zamáčkl o okraj prázdného hrnku od kávy.

Kurtz zvedl pohled k Owenovým očím a chladnokrevně se mu do nich zadíval. „Jo, vážně by se tomu tak říkat dalo. Musíme zlikvidovat přibližně tři sta padesát lidí - většina jsou muži, aspoň že tak, ale nemůžu zaručit, že se čistka nebude týkat i několika málo žen a dětí. Na druhou stranu je třeba mít neustále na paměti, že to děláme proto, abychom uchránili lidskou rasu před možnou pandemií a s velkou pravděpodobností následným porobením."

Příští myšlenku - jsem si jistý, že tohle ospravedlnění by se Hitlerovi líbilo - už Owen nedokázal zastavit, ale aspoň ji zakryl, jak nejlépe to šlo, a nevšiml si žádného náznaku, že by ji Kurtz zaslechl nebo vycítil. I když samozřejmě těžko říct; Kurtz byl mazaný.

„Kolik jsme jich do téhle chvíle zadrželi?" zeptal se Kurtz.

„Asi sedmdesát. A dvakrát tolik na cestě z Kinea; dorazí sem kolem deváté, pokud se počasí ještě nezhorší." Mělo se zhoršit, ale patrně až po půlnoci.

Kurtz přikyvoval. „Hm, hm. Plus dalších řekněme padesát ze severu, asi tak sedmdesát ze St. Capu a z těch vesniček tam na jihu... a naši lidi. Na ty nesmíme zapomínat. Masky podle všeho zabírají, ale lékaři hlásí už čtyři výskyty Ripleyové mezi mužstvem. Dotyční o tom pochopitelně nevědí."

„Nevědí?"

„Dobře, řeknu to jinak," opravil se Kurtz. „Na základě jejich chování nemám žádný důvod se domnívat, že o tom vědí. Spokojen?"

Owen pokrčil rameny.

„Podle naší pohádky," pokračoval Kurtz, „budou zadrženi dopraveni na přísně utajenou lékařskou základnu, něco jako Oblast 51, kde mají podstoupit další vyšetření, a bude-li to nutné, tak i dlouhodobé léčení. Žádné další oficiální prohlášení ohledně jejich osudu už se neobjeví - samozřejmě pokud půjde všechno podle plánu -, ale v průběhu následujících dvou let necháme čas od času proniknout na veřejnost kusé informace: nákaza i přes všemožné snahy lékařů postupuje... šílenství... bizarní, raději blíže nepopisované fyzické proměny... a nakonec přichází smrt vlastně jako vysvobození. Veřejnost si spíš oddychne, než že by se bouřila."

„Zatímco ve skutečnosti...?"

Chtěl, aby to Kurtz vyslovil nahlas, ale mohl předem vědět, že k ničemu takovému ho nepřinutí. Sice tu nikde nemohly být štěnice (leđa snad kromě těch, co se ukrývaly mezi Kurtzovými ušima), ale šéf měl opatrnost zakořeněnou hluboko v sobě. Zvedl jednu ruku, z palce a ukazováčku udělal pistoli a třikrát palec stiskl. Oči přítom ani na okamžik nespustil z Owena. Oči krokodýla, pomyslel si Owen.

„Všechny?“ zeptal se. „Ty, co nejsou pozitivní, stejně jako ty, co jsou? A kde to potom skončí? U vojáků, i když budou taky negativní?“

„Nikomu z našich kluků, kdo bude v pořádku, se nic nestane,“ odvětil Kurtz. „Ti čtyři, co jsem o nich mluvil, chytili Ripleyovou především z vlastní nedbalosti. Jeden z nich... mno, je tam ve stodole taky jedna holčička, tak čtyři roky, sladká jak cukrkandl. Člověk jenom čeká, kdy před ním začne stepovat a zpívat ‚On the Good Ship Lollipop‘.“

Kurtz si očividně myslel, že je kdovíjak vtipný, a Owen musel uznat, že svým způsobem opravdu je, ale přesto se při jeho slovech uvnitř otrásl hrůzou. Je tam čtyřletá holčička, roztomilá jako malá Shirley Templová, pomyslel si. Teprve čtyřletá, pro Boha živého.

„Je sladká a taky velice žádoucí,“ pokračoval Kurtz. „Alespoň pro houbu Ripleyové. Zřetelná nákaža na vnitřní straně jednoho zápěstí, kolem vlasů, v koutku jednoho oka. Obvyklá místa. No a ten voják jí dal nějakou oplatku, jako kdyby to byla vyhladovělá chudinka odněkud z Kosova, a ona zase jemu dala pusu. Prostě klasická srdceryvná momentka, co by stála za fotku, až na to, že tomu vojákově teď roste na tváři obtisk rtěnky, která se skutečnou rtěnkou nemá nic společného.“ Kurtz se ušklíbl. „Pořezal se tam po holení, skoro to ani nebylo vidět, a tady to máš. S těmi ostatními je to podobné. Pravidla se nemění, Owene; neopatrnost zabíjí. Nějakou dobu se ti může dařit tomu unikat, ale nakonec za ni stejně zaplatíš. Neopatrnost zabíjí. S potěšením ale musím konstatovat, že většina našich kluků se odsud dostane. Po zbytek života se asi všichni budeme muset podrobovat pravidelným lékařským prohlídkám, ani nemluvě o příležitostných neohlášených prohlídkách, ale je třeba se na to dívat z té lepší stránky - když se ti něco začne klubat v žaludku, přijdou na to o to dřív.“

„A co civilisti, kteří vypadají čistí? Co s nimi?“

Kurtz se předklonil, nasadil svůj nejpřesvědčivější, nejpůsobivější rozumný výraz. Kdokoli jiný by se v té chvíli cítil polichocen, že se stal jedním z toho mála vyvolených, před nimiž Kurtz odložil svou masku („dva díly Pattona, jeden díl Rasputina, trochu vody, zamíchat a můžete podávat“). I na Owena to dřív zabíralo, ale dnes už ne. Rasputin nebyl maska; tohle byla maska.

Přesto dokonce ani teď - to na tom bylo to nejhorší - si nebyl úplně jistý.

„Owene, Owene, Owene! Používej přece mozek - ten skvělý mozek, kterým tě Pánbůh obdařil! Naše vlastní lidi můžeme monitorovat, jak se nám zachce, a nevzbudíme tím ani podezření, natož abychom otevřeli dveře celosvětové panice - až náš o fous zvolený prezident odstřelí mojeho pooku, tak si té paniky tak jako tak užijeme víc než zdrávo. Se třemi sty civilisty si nic podobného prostě nemůžeme dovolit. A kdybychom je skutečně poslali do Nového Mexika a padesát sedmdesát let je tam za peníze daňových poplatníků drželi v nějaké vzorné vesničce? Co kdyby někdo z nich utekl? Nebo co když - a mám dojem, že naši páni vědátoři se toho opravdu vážně obávají -, pokud poskytneme Ripleyové dost času, začne mutovat? Co když se místo toho, aby odumřela, promění v něco mnohem nakažlivějšího a mnohem odolnějšího proti prostředí, které ji tady v Maine zabíjí? Pokud je Ripleyová inteligentní, pak je nebezpečná. A i pokud není, co když slouží šedivákům jako nějaké naváděcí znamení, mezihvězdný signální maják, který dá o naší planetě vědět široko daleko - ňam-ňam, jen pojďte a berte si, tihle hoši chutnají opravdu výtečně... a je jich tu dost pro každého?“

„Čili říkáš radši teď obětovat než potom litovat.“

Kurtz se zhoupł v křesle a rozzářil se. „Přesně tak. To je v kostce můj názor.“

Dobrá, dobrá, pomyslel si Owen, jestli je tohle tvůj názor v kostce, pak na té kostce polovina čísel chybí. Podle tebe bychom se měli starat jen sami o sebe. Když je to třeba, dokážeme být nemilosrdní, ale i Kurtz se stará o svoje frajírky. Na druhou stranu civilisti jsou pro nás jen civilisti. Když je máme prohnat komínem, tak je jím proženeme zcela bez výčitek.

„Jestli pochybuješ o tom, že existuje nějaký Bůh a že tráví přinejmenším jistou část Svého času tím, že dává pozor, jak se vede Jeho starému dobrému homo sapiensovi, možná by ses měl zamyslet nad tím, jak jsme se na tuhle misi vůbec dostali," poznamenal Kurtz. „Lampy se tu na obloze objevily už kdy a hned jsme o nich dostali hlášení - jedno dokonce přímo od majitele toho koloniálu, Reginalda Gosselina. A šediváci potom přiletí v jediném období roku, kdy se v těchhle Bohem zapomenutých lesích vůbec vyskytují nějakí lidé, a dva z nich dokonce zahlédnou jejich loď."

„Prostě štěstí."

„Ne, Boží přízeň. Jejich loď havaruje, provalí se jejich přítomnost, ale zima stejně zabíjí jak je, tak ty galaktické lupy, které přivezli s sebou." Kurtz mrkal bílými řasami a hbitě odpočítával jednotlivé body na prstech. „A to ještě není všechno. Nasazují do lidí implantáty, jenže ty proklaté věci nefungují - místo, aby se svým hostitelem navázaly harmonický vztah, promění se v kanibaly a zabijí ho.

Odstřel zvířat proběhl bez potíží - napočítali jsme přibližně sto tisíc kusů a za hranicí okresu Castle se teď griluje o sto šest. Na jaře nebo v létě bychom si museli dělat hlavu s všelijakým hmyzem, který by mohl Ripleyovou vynést ze zóny, ale nic takového teď, v listopadu, nehrozí.

„Ale pár zvířat stejně určitě proklouzlo."

„Zvířat a pravděpodobně i lidí. Jenže Ripleyová se šíří pomalu. Nakonec z toho vyvážneme bez ztráty květinky, protože se nám podařilo pochytnat propastnou většinu nakažených hostitelů, protože jsme zničili loď a protože to, co nám šediváci přivezli, spíš jen doutná, než aby to vyšlehlo jasným plamenem. Poslali jsme jim jednoduchou zprávu: přijďte v míru, nebo s paprskometem v rukou, ale tímhle způsobem už to nezkoušejte, protože to nezabírá. Myslíme si, že už znovu nepřijdou, aspoň nějakou dobu. Než se rozhoupali tady k tomu, hráli si s námi na schovávanou půl století. Můžeme litovat jedině toho, že se nám nepodařilo zajistit loď pro pány koumaly... ale stejně byla nejspíš celá zamořená Ripleyovou. Víš, čeho jsme se báli ze všeho nejvíc? Ze si buď šediváci, nebo Ripleyová najdou nějakou Tyfovou Mary, někoho, kdo je v sobě dokáže nést a šířit, aniž by se sám nakazil."

„A jsi si jistý, že nikoho podobného nenašli?"

„Téměř jistý. A jestli našli... no, od toho máme ten kordón kolem celé zóny." Kurtz se usmál. „Štěstí stojí na naší straně, vojáku. Pravděpodobnost mluví proti Tyfové Mary, šediváci jsou mrtví a všechna Ripleyová uzavřená v Jeffersonově traktu. Štěstí, nebo Bůh. Můžeš si vybrat."

Kurtz sklonil hlavu a nakrabil kořen nosu jako člověk trpící sinusitidou. Když znovu vzhlédl, měl vlhké oči. Krokodýlí slzy, pomyslel si Owen, ale po pravdě řečeno si tím vůbec nebyl jistý. A neměl žádný přístup do Kurtzovy mysli. Buď už telepatické vlnění natolik zesláblo, anebo přišel Kurtz na nějaký způsob, jak mu přibouchnout dveře. Přesto když Kurtz znovu promluvil, byl Owen téměř stoprocentně přesvědčený, že slyší skutečného Kurtze, člověka, a ne krokodýla.

„To je ode mě všechno, Owene. Jakmile splníme svůj úkol, pověsím to tady na hřebík. Bude tu práce ještě přinejmenším na čtyři dny- možná i týden, jestli se trochu neumoudří počasí - a bude to hnusná práce, ale skutečná noční můra nás čeká zítra dopoledne. Jsem přesvědčený, že v ní obstojím, ale potom... inu, jsem zralý do

důchodu a rozhodl jsem se, že jim dám na vybranou: plaťte mi, nebo mě zabijte. Myslím, že budou platit, protože vím o příliš mnoha pohřbených tělech - tuhle lekci jsem pochytit od J. Edgara Hoovera -, ale už jsem skoro dosáhl takového stavu, že je mi to v podstatě jedno. Zítřek dopoledne nebude to největší, čeho jsem se kdy zúčastnil, na Haiti jsme jich udělali osm set za hodinu - to bylo v osmdesátém devátém a dodneška se mi o tom v noci zdá -, ale přesto bude tohle horší. Mnohem. Protože ti chudáci tam v chlévě a za ohradou ve výběhu... jsou Američani. Lidí, kteří jezdí v chevroletech, nakupují v K-martu a nenechají si utéct jediný díl Pohotovosti. Jenom pomýšlení na střílení Američanů, masakrování Američanů... zvedá se mi z toho žaludek. Udělám to jenom proto, že je třeba to udělat, aby se tahle mise nějak uzavřela, a protože většina z nich by zemřela stejně, a patrně mnohem děsivěji. Kapiš?"

Owen Underhill neodpověděl. Byl přesvědčený, že se mu daří udržet zcela bezvýraznou tvář, ale kdyby měl promluvit, pravděpodobně by už svou rostoucí hrůzu skrývat nedokázal. Věděl, že něco takového přijde, ale když o tom teď skutečně slyší...

Vnitřním zrakem spatřil vojáky, jak se plahočí sněhem k plotu, zaslechl tlampače, jak vyvolávají zadržené z chléva. Nikdy se žádné podobné operace nezúčastnil, Haiti propásl, ale přesto věděl, jak by to asi mělo probíhat. Jako to bude probíhat.

Kurtz ho pozorně sledoval.

„Nebudu ti znovu opakovat, že tu pitomost, co jsi mi provedl dneska odpoledne, jsem ti už odpustil, hladina v poháru zase klesla, ale přesto mi něco dlužíš, frajere. Nepotřebuju mimosmyslové vnímání, abych viděl, jaké v tobě tohle všechno vyvolává pocity, a nebudu plýtvat slovy na to, abych ti říkal, že už bys měl konečně vyrůst a pohlédnout realitě tváří v tvář. Povím ti jen to, že tě potřebuju. Tentokrát mi musíš pomoci.“

Vlhké oči. Nejisté zacukání koutku úst, sotva postřehnutelné. Člověk by v takové chvíli snadno zapomněl, že Kurtz ani ne před deseti minutami někomu ustřelil chodidlo.

Owen si pomyslel: Jestli mu v tomhle pomůžu, pak už vůbec nezáleží na tom, jestli sám taky stisknu spoušť, budu stejně prokletý jako ti muži, co naháněli Židy do sprch v Bergenu-Belsenu.

„Když začneme v jedenáct, můžeme mít do půl dvanácté hotovo,“ řekl Kurtz. „Nejhůř v poledne. Pak to bude za námi.“

„Až na ty sny.“

„Jo. Až na ty sny. Pomůžeš mi, Owene?“

Owen přikývl. Když jednou zašel takhle daleko, tak teď už provaz nepustí, aťsi je kvůli tomu navždy prokletý. Aspoň bude mít šanci udělat jim to milosrdnější... tak milosrdné, jak jen masová vražda může být. Později nebude schopný smrtonosné absurditě vlastních myšlenek vůbec uvěřit, ale když je člověk s Kurtzem, sedí naproti němu a dívá se mu do očí, ztrácí perspektivu. Kurtzovo šílenství bylo nakonec možná mnohem nakažlivější než Ripleyová.

„Dobře.“ Kurtz se opět zhoupl v křesle a po tváři se mu rozlila úleva, jako by se zbavil nějakého břemene. Znovu vytáhl cigarety, nakoukl dovnitř a nabídl balíček Owenovi. „Ještě jsou tam dvě. Dáš si se mnou?“

Owen zavrtěl hlavou. „Už nechci, šéfe.“

„Tak můžeš jít. Kdybys potřeboval, zaskoč si na ošetřovnu, ať ti dají prášky na spaní.“

„Díky, ale ani je nebudu potřebovat,“ odvětil Owen. Samozřejmě, že je bude

potřebovat - už teď by je potřeboval -, ale nevezme si je. To radši probdíl celou noc.

„No jak myslíš. Tak běž.“ Kurtz ho nechal dojít až ke dveřím. „A Owene?“

Owen se otočil, ruku na zipu bundy. Už slyšel, jak venku skučí vítr. Jak nabírá na síle a začíná opravdu pořádně foukat, ne jako během té relativně neškodné sněžné bouře dopoledne.

„Díky,“ řekl Kurtz. Z levého oka se mu vykulila jedna veliká, naprosto absurdní slza a sklouzla dolů po tváři. Kurtz jako by o ní nevěděl. V tom okamžiku ho Owen litoval a měl ho rád. Navzdory všemu, dokonce i tomu, že v duchu věděl, jaká je to hloupost. „Díky, frajere.“

7 Henry stál v houstnoucí chumelenici, natočený zády proti nejhoršímu větru, přes levé rameno sledoval winnebago a čekal, až Underhill vyjde ven. Byl tu už úplně sám - bouře zahнала všechny ostatní do chléva, kde měli přenosná kamínka. Henry si byl jistý, že se tam v teple náramně daří nejrůznějším šeptandám a zvěstem. Všechny zvěsti byly totiž lepší než pravda, kterou měli přímo před očima.

Poškrábal se na noze, a jakmile si uvědomil, co dělá, otočil se kolem dokola a rozhlédl se. Žádní vězni; žádné stráže. Dokonce i přes chumelenici bylo po celém táboře světlo jako v poledne a on měl skvělý rozhled všemi směry. Byl úplně sám, přinejmenším v tuhle chvíli.

Předklonil se a odmotal tričko ovázané kolem místa, kde mu páčka blinkru rozřízla kůži. Pak roztáhl trhlinu v dřínách. Stejně prohlídce ho podrobili i muži, kteří ho brali do zajetí, a to hned v nákladáku, kde už měli pět uprchlíků (cestou ke Gosselinovi nabrali ještě tři další). Tehdy byl ještě čistý.

Teď už čistý nebyl. Po strupu ve středu rány se táhla červená nitka. Kdyby nevěděl, s čím má tu čest, nejspíš by ji pokládal za čerstvě prosáklou krev.

Byrus, blesko mu hlavou. Do prdele. Takže dobrou noc a sladké sny.

Koutkem oka zahlédl záblesk jasného světla. Hned se napřímil a spatřil Underhilla, jak za sebou právě zavírá dveře winnebaga. Henry si rychle uvázal tričko zpátky kolem díry v dřínách a zamířil k plotu. Hlásek v hlavě se ho zeptal, co bude dělat, když na Underhilla zavolá, a on prostě půjde dál. A navíc se hlásek zajímal i o to, jestli Henry skutečně hodlá nechat Jonesyho ve štychu.

Sledoval, jak se Underhill trmácí ve světle bezpečnostních reflektorů směrem k němu, hlavu vtaženou mezi ramena, aby se chránil před sněhem a sílícím větrem.

8 Dveře se zavřely. Kurtz seděl, díval se na ně, kouřil a zvolna se houpal. Kolik z těch blafů mu Owen sežral? Owen není žádný hlupák, Owen má za ušima, Owenovi nechybí idealismus... přesto měl Kurtz dojem, že mu to sežral všechno, i s navijákem. Protože většina lidí nakonec vždycky uvěří tomu, čemu věřit chce. John Dillinger měl taky za ušima, byl nejmazanější ze všech desperátů třicátých let, a přece nakonec šel s Annou Sageovou do kina Biograph. Hráli Manhattanské melodrama, a když představení skončilo, federálové Dillingera odstřelili v uličce za kinem jako prachsprostého psa, kterým ostatně taky byl. Anna Sageová taky věřila, čemu věřit chtěla, a stejně to nijak nepomohlo, aby ji nedeportovali zpátky do Polska.

Zítřka neodejde z Gosselinova koloniálu nikdo kromě jeho osobního kádru - těch dvanácti mužů a dvou žen, kteří dohromady tvořili Císařské údolí. Owen Underhill mezi nimi nebude, i když být mohl. Než Owen přepojil šediváky na

společný kanál, byl si Kurtz dokonce jistý, že mezi nimi bude. Ale věci se mění. To pravil už Buddha, a přinejmenším v tomhle měl ten šikmooký neznaboh naprostou pravdu.

„Podrazil jsi mě, frajere," řekl Kurtz. Masku měl staženou, aby mohl kouřit, a při každém slově ho ťukla do ohryzku. „Podrazil jsi mě." Owen Underhill ho podrazil už jednou a Kurtz ho nechal být. Ale dvakrát?

„Nikdy," prohlásil Kurtz. „Ani za nic."

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

NA JIH

1 Pan Šedý navedl skútr dolů do rokle, kterou protékal nevelký zamrzlý potůček. Zbývající míli k dálnici I-95 jel podél něj. Dvě stě až tři sta metrů od světél armádních vozů (bylo jich tu už jen pár a pomalu si razily cestu houstnoucím sněžením) se zastavil, aby se poradil s tou částí Jonesyho myslí, k níž se dokázal - k níž se to dokázalo - dostat. Byly tu hory a hory věcí, které by se do Jonesyho malé kancelářní pevnosti nevešly, a pan Šedý snadno našel, co hledal. Přední reflektor neměl žádné vypínání, kterým by se dal zhasnout. Pan Šedý přehodil Jonesyho nohy ze skútru, rozhlédl se po nějakém kameni, jeden sebral Jonesyho pravou rukou a reflektor roztříštil. Pak znovu nasedl a jel dál. Pomalu už mu docházel benzin, ale to nevadilo; vozidlo posloužilo svému účelu.

Roura, kterou protékal potok pod dálnicí, byla sice dost velká pro skútr, ale už ne pro skútr s řidičem. Pan Šedý opět sesedl. Postavil se vedle skútru, roztúroval motor a poslal stroj s řevem do roury. Neujel ani tři metry, ale i to víc než stačilo, aby ho nikdo nemohl spatřit ze vzduchu, kdyby přestalo sněžit a vojsko se odvážilo k nízkým přeletům.

Pan Šedý přiměl Jonesyho, ať vyšplhá na násep dálnice. Zastavil se kousek pod svodidly a lehl si na záda. Tam byl na čas chráněný před tím nejhorším větrem. Výstup uvolnil poslední drobnou zásobu endorfinů a Jonesy cítil, jak je jeho únosce ochutnává, jak si je užívá, jako by si Jonesy sám užíval třeba koktejl nebo horký čaj po zhlédnutí fotbalového zápasu nějakého chladného říjnového odpoledne.

Uvědomil si (a ani ho to nijak zvlášť nepřekvapilo), že pana Šedého nenávidí.

Pak se pan Šedý jakožto bytost - tedy něco, co se skutečně dalo nenávidět - opět vytratil a nahradil ho jen ten mrak, s nímž se Jonesy poprvé setkal v chatě, když tomu stvoření pukla hlava. Teď se to vydalo někam pryč, stejně jako prve, když to hledalo Emila Dawga. Potřebovalo to Brodského, protože to v Jonesyho archivech nenašlo informace potřebné k nastartování skútru. Teď to zas potřebovalo něco jiného. Logicky asi nějaký dopravní prostředek.

A co tady zůstalo? Co zůstalo střežit kancelář, kde se krčil poslední střípek Jonesyho - Jonesyho, který byl vytřesen z vlastního těla jako kus cupaniny z naruby obrácené kapsy? Mrak, samozřejmě; ta věc, kterou Jonesy vdechl. Věc, jež ho měla zabít, ale bůhvíproč to neudělala.

Mrak nedokázal přemýšlet, ne tak jako pan Šedý. Pán domu (jímž byl teď pan Šedý místo pana Jonese) někam odešel a nechal svůj domov pod dohledem termostatů, ledničky a trouby. A v případě potíží i detektoru kouře a alarmu proti vloupání, který by okamžitě přivolal policii.

Ale i přesto by z kanceláře vylézt mohl, když byl teď pan Šedý pryč. Ne proto, aby znovu ovládl své tělo; kdyby se o něco takového pokusil, rudočerný mrak by to hned hlásil a pan Šedý by se ze své výzvedné výpravy okamžitě vrátil zpět. A téměř jistě by Jonesyho chytil dřív, než by se mu podařilo stáhnout se zpět do bezpečí kanceláře Bratří Trackerových se starou nástěnkou, zaprášenou podlahou a špinavým oknem do vnějšího světa... ale nebyly uprostřed té špíny náhodou čtyři půlměsíce čistého skla? Čtyři půlměsíce, kde si o okno opřeli čelo čtyři kluci, když se chtěli podívat na nástěnku a na fotku, která na ní měla viset: fotka Tiny Jean Schlossingerové se zdviženou sukni.

Kdepak, převzetí moci dalece přesahovalo Jonesyho možnosti a raději by se s tím měl smířit, ať je to jakkoli trpké.

Ale mohl by se dostat ke svým archivům.

Existoval nějaký důvod, proč to riskovat? Mohlo mu to přinést nějakou výhodu? Možná ano, kdyby věděl, co má pan Šedý v úmyslu. Totiž kromě toho, že chce někam jet. A když už jsme u toho, tak kam vlastně?

Neočekávaná odpověď ho trochu vylekala, protože se ozvala Dudditsovým hlasem: Aich. An Erý se et aich.

Pan Šedý chce jet na jih.

Jonesy odstoupil od špinavého okna do vnějšího světa. Stejně toho teď venku nebylo moc k vidění; sníh a tma a stíny stromů. Dopolední sníh byl jen předkrm; teď přicházel hlavní chod.

Pan Šedý chce jet na jih.

Jak daleko? A proč? O co tady vlastně jde?

Na nic z toho už Duddits neodpověděl.

Jonesy se otočil a s překvapením shledal, že na nástěnce už není ani mapa s vyznačenými trasami, ani fotografie. Na jejich místě teď visely momentky čtyř chlapců. Na všech bylo totéž pozadí, střední juniorka v Derry, a dole tentýž titulek: školní dny, 1978. Jonesy sám úplně nalevo, ve tváři důvěřivý úsměv od ucha k uchu, který mu teď lámal srdce. Vedle něj Bobo, jehož úsměv odhaloval chybějící přední zuby, které si vyrazil při pádu ze skateboardu a asi za rok, nebo možná později - rozhodně před střední - mu místo nich měli dát umělé. Pete se svou širokou, olivově zbarvenou tváří a nestoudně krátkými vlasy, na nichž si zakládal především jeho otec, který tvrdil, že nebojoval v Koreji proto, aby jeho kluk chodil zarostlý jako hippík. A nakonec Henry s tlustými brýlemi, jež Jonesymu připomněly Dannyho Dunna, dětského detektiva, hlavní hvězdu románů, které Jonesy hltal jako kluk.

Bobr, Pete, Henry. Jak je měl všechny rád a s jak nespravedlivou náhlostí bylo jejich dlouhé přátelství ukončeno. Ne, vážně to nebylo ani trochu spravedlivé -

Zničehonic fotka Bobra Claredona ožila a vyděsila tím Jonesyho k smrti. Bobr vyvalil oči a tiše promluvil. „Měl uraženou hlavu, pamatuješ? Ležela ve škarpe a oči byly plný bahna. Kristovy banány, to byla pojebanice!"

Proboha, vydechl v duchu Jonesy, když si to náhle začal vybavovat -tu jedinou událost z jejich první lovecké výpravy do Díry ve zdi, na níž zapomněl... nebo ji v sobě potlačil. Potlačili ji tak všichni? Možná. Pravděpodobně. Protože během následujících let spolu probírali snad všechny události ze svého dětství, všechny společné vzpomínky... až na tuhle jedinou.

Měl uraženou hlavu... oči byly plný bahna.

Něco se jim tehdy stalo, něco velice podobného tomu, co se jemu děje teď.

Kdybych jen věděl, co přesně to bylo, pomyslel si Jonesy. Kdybych jen věděl.

2 Andy Janas dávno ujel ostatním třem nákladním vozům své malé švadrony - dostal se daleko před ně, protože oni nebyli zvyklí řídit v takovéhle slotě, zatímco on byl. Vyrůstal na severu Minnesoty, takže si pište, že na to byl zvyklý. Seděl sám v jednom z nejlepších armádních vozů od Chevroletu, upraveném pickupu s náhonem na všechna čtyři kola, a že dnešní noci dostával ten náhon na všechny čtyři pořádně do těla. Andyho táta přece nevychoval žádného idiota.

Dálnice byla vlastně skoro čistá; zhruba před hodinou tudy projely dva armádní pluhy (měl dojem, že je co nevidět dožene, ale jakmile bude za nimi, ubere

páru a spořádaně se za ně zařadí jako hodný chlapec) a od té doby se na betonu neusadilo víc než pět šest centimetrů nového sněhu. Skutečný problém představoval vítr, který ten poprašek rozfoukával a proměňoval silnici v přízrak. Pořád se ale dalo jet podle odrazek na svodidlech. Stačilo držet si je pořád na očích, ovšem tenhle trik ti suchaři asi neznali... nebo možná měly nákladňáky a hummery světla tak vysoko, že se z jejich kabiny odrazky pořádně sledovat ani nedaly. A když se do toho vítr vážně opřel, ztrácely se odrazky dokonce i Janasovi; celý svět naprosto zbělal a člověk musel zvednout nohu z plynu, dokud se vítr znovu neutiší, a mezitím se snažit držet kurz. V podstatě se mu nemohlo nic stát, a i kdyby, byl s ostatními ve spojení vysílačkou a za nimi pojedou ještě další pluhy, aby udržely jižní směr dálnice sjízdný po celé délce od Presque Isle až po Millinocket.

Vzadu ve voze vezl dva trojnásobně zabalené balíky. V jednom byla těla dvou jelenů zabitých Ripleyovou. V druhém - Janasovi z té odpornosti až naskakovala husí kůže - bylo tělo šediváka, které se pomalu měnilo na červenooranžovou polévku. Oboje posílají doktorům na Modrou základnu, která leží na místě zvaném...

Janas vzhlédl ke stínítku. Tam měl gumovou stuhou připevněný kousek papíru a kuličkové pero. Na papíru stálo gosselinův kol, exit 16,

DOLEVA.

Bude tam tak za hodinku. Možná dřív. Doktoři mu nepochybně řeknou, že zvířecích vzorků už mají víc, než potřebují, a tak se jelení mršiny spálí, ale šedivák by se jim mohl hodit, pokud už milej zlatej není úplně na kaši. Chlad možná proces rozpadu trochu zpomalil, ale i kdyby ne, Andymu Janasovi to bylo vlastně fuk. On měl za úkol jenom tam dojet, předat vzorky a potom vyčkat, až bude moci podat hlášení tomu, kdo má na starosti sledovat severní - a nejklidnější - oblast karanténní zóny. Zatímco bude čekat, nechá si tam někde udělat horké kafe a pořádný talíř míchaných vajec. A když narazí na toho správného člověka, možná dokonce schrastí i něco, čím by si to kafe trochu okořenil. To by bylo fajn. Prostě se trochu nakopne, pak sedne zpátky za volant a

zastav

Janas se zamračil, zatřepal hlavou, poškrábal se na uchu, jako by ho tam něco - třeba blecha - kouslo. Ten zpropadený vítr teď fučel tak, že otřásal celým vozem. Dálnice se mu ztratila a zrovna tak i odrazky na svodidlech. Znovu ho obklopila naprostá běloba a on se ušklíbl, protože si byl jistý, že ostatní chlapy by to vyděsilo tak, až by si skoro nadělali do gatí, ale jeho ne, on je přece pan Minnesota-který-si-ví-se-vším-rady, a tak jen sundal nohu z plynu (brzdy se ani nedotkl, protože v takovéhle vánici je šlapání na brzdu ten nejlepší způsob, jak si přidělat kupu problémů), jel na neutrální a čekal, až

zastav

„Eh?“ Podíval se na vysílačku, ale z té se ozývalo jen statické praskání a tlumené štěbetání v pozadí.

zastav

„Jau!“ vykřikl Janas a chytil se za hlavu, která ho najednou bolela jako čert. Olivově zelený pickup se stočil na stranu, dostal smyk, ale hned se zase vyrovnal, když Janasovy ruce automaticky nastavily kola po směru smyku. Nohu měl pořád z plynu a ručička tachometru rychle klesala.

Pluhy prorazily uprostřed obou jižních pruhů jen úzkou cestičku. Janas teď odbočil do hlubší závěje po pravé straně. Kola vozu rozvířila množství sněhu, který však okamžitě odvál s větrem. Odrazky na svodidlech jasně svítily a žhnuly v temnotě jako kočičí oči.

okamžitě zastav

Janas vykřikl bolestí. Odkudsi z velké dálky slyšel sám sebe, jak volá: „Dobře, dobře, už zastavuju! Hlavně s tím přestaň!" Slzícíma očima spatřil, jak se asi patnáct metrů před ním na pravé straně svodidel vyloupily z temnoty obrysy nějakého předmětu. Jakmile ho přední reflektory osvětlily pořádně, zjistil, že je to muž v zimní bundě.

Andymu Janasovi se zdálo, jako by už neovládal své vlastní ruce. Připadaly mu jako rukavice, ve kterých má ruce někdo jiný. Byl to zvláštní a strašně nepříjemný pocit. Ruce zcela bez jeho přispění stočily volant ještě víc doprava a pick-up zastavil přímo před mužem v zimní bundě.

3 Teď měl šanci, teď, když pan Šedý věnuje pozornost něčemu úplně jinému. Jonesy měl dojem, že jestli se bude ještě chvíli rozmýšlet, ztratí všechnu odvalu, a tak se nerozmýšlel. Prostě začal jednat, dlaní odsunul závoru na dveřích kanceláře a dveře otevřel.

Jako kluk nikdy uvnitř ve skladu bratří Trackerových nebyl (a budova spadla při té velké bouři v pětaosmdesátém), ale byl si stoprocentně jistý, že takhle to tam určitě nikdy nevypadalo. Za špinavou kancelář se nacházela místnost tak rozlehlá, že Jonesy ani neviděl na druhý konec. Na stropě visely nekonečné řady zářivek. A pod nimi stály vyrovnané ohromné komíny milionů lepenkových krabic.

Ne, opravil se Jonesy. Ne miliony. Biliony.

Ano, biliony byly patrně mnohem blíže pravdě. Mezi nimi běžely tisíce úzkých uliček. Stál na okraji skladiště věčnosti a představa, že by tu mohl něco najít, byla prostě směšná. Kdyby se pustil někam dál od dveří své kancelářské skrýše, za chvíli by se ztratil. Pan Šedý už by se o něj potom ani nemusel starat; Jonesy by bloudil a bloudil, navždy ztracen v závratné pustině plné uskladněných krabic.

Jenže to není pravda. Neztratil bych se tu o nic víc, než bych se mohl ztratit ve vlastní ložnici. Ani nemusím sáhodlouze hledat, co Potřebuju. Tohle všechno je přece moje. Vítej ve své vlastní hlavě, chlapče.

Přesto se mu to tady zdálo tak obrovské, až ho z toho přepadala slabost... jenže právě teď si žádnou slabost ani váhání nemohl dovolit. Pan Šedý, všemi oblíbený vetřelec z Velkého neznáma, se jistě nebude s tím řidičem nijak mazat. Pokud chtěl Jonesy dopravit aspoň některé z těchhle archivů do bezpečí, pak se do toho musel pustit hned teď. Jenže které některé?

Duddits, zašeptala jeho mysl. Tohle všechno má nějakou spojitost s Dudditsem. To přece víš. Poslední dobou na něj myslíš každou chvíli. A ostatní taky. Právě Duddits vás s Henrym a Petem a Bobrem držel pohromadě - tohle jsi věděl vždycky, ale teď víš ještě něco navíc. Nebo ne?

Ano. Věděl, že tu nehodu v březnu měla na svědomí jeho představa, že znovu vidí Richieho Grenadeaua a jeho kumpány, jak škádlí Dudditse. I když „škádlit" je až směšně nepřípadný výraz k popisu toho, co se tehdy za Bratry Trackerovými dělo. Mučili ho, tak je to. A když viděl, že se to mučení má opakovat, vyběhl bez rozhlížení do ulice a -

Měl uraženou hlavu, ozval se náhle Bobr z reproduktorů ve skladišti, a to tak hlasitě a nečekaně, že se Jonesy mimovolně přikrčil. Ležela ve škarpe a oči byly plný bahna. A každé vrah musí nakonec zaplatit. To mě poser, Freddy, jestli ne!

Richieho hlava. Hlava Richieho Grenadeaua. Ale na tohle teď Jonesy neměl čas. Byl právě nevídaným vetřelcem ve své vlastní hlavě, takže by měl radši hnout kostrou.

Když se po tom monstrózním skladišti rozhlížel poprvé, byly všechny

krabice čisté a neoznačené. Teď si všiml, že ty v čele nejbližší řady na sobě mají černým fixem napsáno: duddits. Jaké překvapení! Že by šťastná náhoda? Ale kdepak. Byly to přece jeho vzpomínky, uskladněné v pečlivě vyrovnaných bilionech krabic, a když si zdravá mysl chce něco vyvolat z paměti, má k tomu samozřejmě velice snadný přístup.

Potřebuju něco, na čem bych je převážel, napadlo Jonesyho, a když se rozhlédl, ani ho moc nepřekvapilo, že spatřil jasně červený vozík. Tohle bylo čarovné místo, místo, kde se dá všechno vyrábět za pochodu, a nejúžasnější na tom Jonesymu připadalo, že takové má úplně každý.

Honem narovnal několik krabic označených DUDDITS na vozík a poklusem s nimi zamířil do kanceláře bratří Trackerových. Tam je prostým nadzdvížením zadní části vozíku vyklopil na podlahu. Napadaly jedna přes druhou, ale o pochvalné razítko za vzorný úklid se bude starat později.

Vyběhl znovu ven, zapátral po panu Šedém, ale ten se dosud zabýval tím šoférem... Janasem, tak se jmenoval. Byl tu sice mrak, ale mrak ho necítil. Měl asi tolik inteligence jako... inu, jako plíseň.

Jonesy naložil zbytek krabic s nápisem duddits a zjistil, že i další hromada už na sobě má popisky fixem. Stálo na nich DERRY, ale bylo jich příliš mnoho, aby je dokázal odvozit všechny. Musel tedy zvážít, jestli má vzít aspoň některé.

Přemítal nad tím během druhé cesty do kanceláře. Pochopitelně, že jsou krabice se vzpomínkami na Derry narovnané vedle krabic s Dudditsem; k čemu by taky byla paměť bez asociací? Otázkou však zůstávalo, nakolik jsou jeho vzpomínky na Derry důležité. A jak to má proboha vědět, když ani netuší, co má pan Šedý v plánu?

Ale počkat, vždyť on to ví.

Pan Šedý chce jet na jih.

A co leží na jihu? Derry.

Jonesy otočil prázdný vozík a sprintem vyrazil zpátky do skladiště. Nabral tolik krabic označených Derry, kolik jen mohl, a doufal, že to jsou ty pravé. Taky doufal, že včas vycítí, až se bude pan Šedý vracet. Protože kdyby ho pan Šedý přistihl tady, rozmáznul by ho jako mouchu.

4 Janas zděšeně sledoval, jak se jeho levá ruka natahuje a otevírá dveře vozu, pouští dovnitř zimu, sníh a neúprosný vítr. „Už mi neubližujte, pane, prosím vás, už ne, jestli chcete svízt, klidně se svezte, jenom už mě nechte, hlava mě -“

Najednou se cosi prohnalo Janasovou myslí. Připadalo mu to jako obrovský vír s očima. Cítil, jak to zkoumá jeho současné rozkazy, zkoumá, kdy přesně ho očekávají na Modré základně... prohlíží jeho znalosti o Derry, jež byly takřka nulové. Podle rozkazů projel před nějakou dobou Bangorem, v Derry však v životě nebyl.

Pak se vír stáhl a on prožil okamžik bláznivé úlevy - nenašlo to, co to potřebovalo, tak mé to nechá jít -, jenže hned potom pochopil, že ta věc nemá ani náhodou v úmyslu nechat ho jít. V první řadě to potřebovalo jeho vůz, to ano. Ale hned v druhé to chtělo mít jistotu, že Janas nikomu nic nepoví.

Janas se zmohl na krátký, nicméně rozhořčený a energický odpor. Právě tenhle nečekáný souboj poskytl Jonesymu dostatek času k převezení alespoň několika krabic s nápisem DERRY. Potom získal pan Šedý opět vládu nad Janasovými svaly.

Janas viděl, jak jeho ruka vystřelila vzhůru ke stínítku nad sedadlem řidiče.

Prsty popadly kuličkové pero a vytrhly ho z gumičky, jen to mlasklo.

Ne! vykřikl Janas, ale už bylo příliš pozdě. Stačil ještě zahlédnout drobné zalesknutí a pak mu jeho vlastní ruka zarazila pero, jež svírala jako dýku, do vytřeštěného oka. Ozvalo se tiché puknutí a Janas sebou začal za volantem házet jako špatně vedená loutka, pěst tlačila pero stále hlouběji a hlouběji, už bylo vevnitř do poloviny, už do tří čtvrtin, sklivec z prasklé oční koule mu stékal po tváři jako zřůdná slza. Konec pera na něco narazil, patrně na nějakou tenkou chrupavku, chvíli na ni tlačil, až ji nakonec prorazil a pronikl přímo do mozku.

Ty svině, pomyslel si Janas, co jsi zač, ty svi-

V hlavě se mu naposledy rozzářilo ostré světlo, a pak všechno ztmavlo. Janas se zhroutil na volant. Klakson pickupu začal troubit.

5 Pan Šedý toho z Janase moc nedostal - snad kromě té nečekané bitky o získání nadvlády na konci -, ale jedna zajímavá věc mezi vším ostatním přece jen probleskla. Janas nebyl sám. Kolona konvoje, jehož byl Janas součástí, se následkem bouře roztáhla, ale celá měla namířeno na jedno místo, které Janas ve své mysli označoval zároveň jako Modrou základnu a Gosselinův koloniál. Tam na ně čekal nějaký muž, z něhož měl Janas strach, velitel mise, ovšem pana Šedého mohl Pošuk Kurtz/šéf/Šílený Abe sotva zajímat mñ. Ani ho zajímat nemusel, protože neměl v úmyslu se kamkoli poblíž Gosselinova koloniálu vypravit. Celá tahle planeta byla zvláštní a tyhle bytosti, přestože své okolí vnímaly sotva z poloviny a tvořily je z velké části jen emoce, se mu taky moc nezamlouvaly. Kladly odpor. Pan Šedý netušil proč, ale bylo to tak.

Nejlíp to tady co nejrychleji skončit. A už dokonce věděl jak, objevil totiž prvotřídní rozvodný systém.

Za použití Jonesyho rukou vytáhl pan Šedý Janase zpoza volantu a donesl ho ke svodidlům. Hodil tělo na druhou stranu, ani ho nesledoval, jak klouže po svahu na zamrzlou hladinu potoka. Vrátil se zpátky k vozu, obešel ho dozadu, upřeně se zahleděl na dva rance zabalené v igelitu a přikývl. Ty zvířecí mrtvoly mu nebyly k ničemu. Zato ten druhý balík... ten mohl být užitečný. Obsahoval spoustu toho, co potřeboval.

Náhle vzhlédl a vytréštil Jonesyho oči do sněhové bouře. Vlastník tohoto těla byl venku ze svého úkrytu. Zranitelný. Skvělé, protože to cizí vědomí už ho začínalo otravovat, to neustálé mumlání (někdy přerůstající do panického vriskotu) na spodní hladině jeho vlastních myšlenkových procesů ho dráždilo.

Pan Šedý ještě chvíli vyčkával, snažil se co nejvíc si pročistit mysl, protože nechtěl Jonesymu dát ani to nejmenší varování... a pak udeřil.

Nevěděl, co přesně očekával, ale rozhodně to nebylo tohle.

Ne tohle oslepující bílé světlo.

6 Jonesy jen tak tak, že se nenechal přistihnout venku. Málem by se nechal přistihnout, nebýt zářivek, jimiž osvětlil skladiště své paměti. Možná tohle místo ve skutečnosti vůbec neexistovalo, ale existovalo pro něj, a tak existovalo i pro pana Šedého, když se vrátil.

Jonesy, který právě tlačil vozík naplněný krabicemi s nápisem DERRY, spatřil, jak se pan Šedý jako mávnutím kouzelného proutku zhmotnil přímo na konci uličky mezi vysokými hromadami. Byl to tentýž nevyvinutý humanoid, který mu stál za zády v Díře ve zdi, ta věc, co ji navštívil v nemocnici. Bezvýrazné černé oči konečně ožily, probudil se v nich hlad. Potichu se to k němu připlížilo, zaskočilo

ho to venku z jeho útočiště v kanceláři a chtělo ho to dostat.

Pak to cuklo hlavou, a než si to tříprstou dlaní zaclonilo oči (bez víček i bez řas), Jonesy v té šedé skice tváře spatřil výraz, který nemohl znamenat nic jiného než ohromení. Možná dokonce bolest. Bylo to tam venku, v zasněžené temnotě, a zbavovalo se to řidičova těla. A teď se to najednou ocitlo tady, zcela nepřipravené na záři jako v nákupním středisku. A všiml si ještě něčeho: vetřelec si výraz pro vyjádření překvapení vypůjčil od svého hostitele. Pan Šedý na okamžik vypadal jako děsivá karikatura samotného Jonesyho.

Jeho překvapení poskytlo Jonesymu dostatek času. Mimovolně tlačil vozík dál před sebou a s pocitem uvězněné princezny z nějaké příšerně zmršené pohádky sprintoval do kanceláře. Spíše vycítil, než viděl, jak po něm pan Šedý natahuje své tříprsté ruce (šedá kůže na nich vypadala tak nějak syrově, jako velice staré nevařené maso), a zabouchl za sebou dveře těsně před jejich sevřením. Když se otáčel, narazil při tom bolavým bokem do vozíku - už přivykl představě, že je uvnitř vlastní hlavy, ale stejně mu to všechno připadalo naprosto skutečné -, a podařilo se mu přirazit závoru dřív, než pan Šedý stačil otočit knoflíkem dveří a vnutit si přístup dovnitř. Jonesy ještě pro všechny případy palcem zajistil zámek uprostřed knoflíku. Byl tam zámek už předtím, nebo ho tam právě teď přidal? Nedokázal si vzpomenout.

Jonesy odstoupil od dveří, celý zpocený, a tentokrát narazil do držadla vozíku zadkem. Přímo před sebou viděl, jak se knoflík otáčí sem a tam, sem a tam. Pan Šedý venku možná ovládal celý zbytek jeho mysli - a taky těla -, ale sem se dostat nedokázal. Nedokázal vytrhnout dveře, nebyl dost silný na to, aby je vyrazil, neměl dost důvtipu, aby dokázal rozebrat zámek.

Proč? Jak je to možné?

„Duddits,“ zašeptal Jonesy. „Žádný kravál, žádný hraní.“

Dveře se otřásly. „Pusť mě dovnitř!“ vrčel pan Šedý a Jonesymu v té chvíli vůbec nepřipadal jako vyslanec z jiné galaxie, ale spíš jako někdo, kdo nemůže dostat, co chce, a příšerně ho to sere. Připadal mu tak proto, že si Jonesy interpretoval chování pana Šedého v pojmech, jimž on, Jonesy, rozuměl? Polidšťoval mimozemšťana? Překládal si ho?

„Pusť... mě... DOVNITŘ!“

Jonesy bez přemýšlení odpověděl: „Jasně, jenom dva prstíčky tam strčíme. Jenom se ohřejeme, a hned zase půjdeme, to víš, že jo!“

Ale Pan Šedý ho nejspíš nevnímal, jen dál cloumal dveřmi. Nebyl zvyklý, že by mu někdo takhle vzdoroval (nebo vůbec nějak vzdoroval, domníval se Jonesy), a vážně ho to žralo. Už Janasův chvilkový odpor ho zaskočil a tohle bylo ještě stokrát horší.

„Kde jsi?“ řval vztekle pan Šedý? „Jak to, že tam můžeš být? Pojd' ven!“

Jonesy neodpověděl, jen stál mezi poházenými krabicemi a poslouchal. Byl si téměř jistý, že se pan Šedý nedokáže dostat dovnitř, ale raději ho nechtěl provokovat.

A po několika dalších otřesech dveří vycítil, že pan Šedý odchází.

Jonesy překročil rozházené krabice označené duddots a Derry, přistoupil k oknu a zahleděl se ven do zasněžené noci.

7 Pan Šedý usadil Jonesyho tělo za volant pickupu, přibouchl dveře a šlápl na plyn. Vůz vyrazil kupředu, ale okamžitě mu proklouzla všechna čtyři kola, dostal smyk a se skřípěním narazil do svodidel.

„Do prdele!“ ulevil si pan Šedý a podvědomě se uchýlil k Jonesyho

oblíbeným kletbám. „Kristovy banány! Polib mi drdol! Kurvaroma! Urvi si pytel!"

Pak se odmlčel a znovu sáhl po Jonesyho řidičských schopnostech. Jonesy sice měl pár zkušeností s řízením v takovém počasí, ale Janasovi se neblížil ani zdaleka. Jenže Janas byl po smrti, jeho archivy nenávratně vymazány. Muselo stačit, co umí Jonesy. Důležité bylo dostat se ven z toho, o čem Janas přemýšlel jako o „karanténní zóně". Za karanténní zónou už bude v bezpečí. Tím si byl na základě Janasových vědomostí jistý.

Jonesyho noha znovu sešlápla pedál plynu, tentokrát mnohem jemněji. Vůz se začal rozjíždět. Jonesyho ruce navedly chevrolet zpátky na cestu proraženou pluhem.

Vtom ožila vysílačka pod palubní deskou. „Bečko jedna, tady Bečka čtyři. Jeden vůz nám nezvládl řízení a převrátil se na dělicím pásu. Rozumíš?"

Pan Šedý začal hledat v archivech. Jonesyho znalosti vojenské komunikace byly útržkovité, většinou nasbírané z knih a ještě z čehosi zvaného bijáky, ale i tak mohly stačit. Vzal mikrofon, zašátral prstem po tlačítku, které by tam podle Jonesyho někde mělo být, našel ho a stiskl. „Rozumím," řekl. Dokáže Bečka čtyři podle hlasu poznat, že Bečka jedna už není Andy Janas? Vzhledem k informacím v Jonesyho archivech o tom pan Šedý pochyboval.

„Chceme ho znovu dostat na kola a uvidíme, jestli dokáže jet dál. Veze všechno jídlo, rozumíš?"

Pan Šedý stiskl tlačítko. „Veze všechno jídlo, rozumím."

Trochu delší přestávka, dost dlouhá, aby ho napadlo, jestli neřekl něco špatně, jestli se nechytí do nějaké pasti, ale pak se z vysílačky ozvalo: „Asi budeme muset počkat na další pluh. Zvládneš jet dál sám? Přepínám." Bečka čtyři zněl poněkud znechuceně. Podle Jonesyho archivů to mohlo být proto, že Janas i se svými skvělými řidičskými schopnostmi ujel už příliš daleko, aby jim mohl pomoci. Všechno dokonale vycházelo. Byl by jel dál tak jako tak, ale oficiální souhlas Becky čtyři přišel rozhodně vhod.

Prohledal Jonesyho archivy (které teď viděl stejně, jako je viděl Jonesy - krabice v rozlehlé místnosti) a řekl: „Rozumím, Bečko čtyři. Přepínám a konec." A jako dovětek ještě dodal: „Přeju pěknou noc."

Ta bílá látka na silnici byla nebezpečná. Zrádná. Přesto se pan Šedý rozhodl jet trochu rychleji. Dokud se nacházel v oblasti ovládané ozbrojenými silami Pošuka Kurtze, byl zranitelný. Ale jakmile z té sítě jednou unikne, dokáže své poslání dokončit velice rychle.

Svůj úkol hodlal pan Šedý splnit v místě zvaném Derry, a když se znovu vrátil do velkého skladu, zjistil udivující věc: jeho vzpurný hostitel to buď věděl, nebo to nějak vycítil, protože ty archivy, které odvážel, když se pan Šedý vrátil a málem ho polapil, obsahovaly informace právě o Derry.

Pan Šedý se s náhlou netrpělivostí pustil do prohledávání zbývajících krabic, a brzy si oddechl.

Všechno, co potřeboval, tu zůstalo.

Hned vedle krabice s nejcennějšími údaji ležela na boku převrácená jedna další, velice malá a zaprášená. Černou fixou na ní bylo napsáno slovo duddits. Pokud tu kdy byly ještě jiné krabice se stejným nápisem, pak je Jonesy všechny odvezl. Jen tuhle jedinou přehlédl.

Spíše ze zvědavosti než pro něco jiného (zvědavost si rovněž vypůjčil z Jonesyho uskladněných emocí) ji pan Šedý otevřel. Uvnitř ležela jakási jasně žlutá umělohmotná taška. Na ní byly vyobrazeny bizarní postavičky, postavičky, pro něž měly Jonesyho archivy označení hrdinové kresleného seriálu a zároveň Scooby-Doo

a jeho parta. Na jednom boku byl nalepený štítek, na němž stálo PATŘÍM DUDDITSI caveixovi, maple lanE 19,

DERRY, MAINE. POKUD SE CHLAPEC, KTERÉMU PATŘÍM, ZTRATÍ, VOLEJTE

Za tím následovalo několik číslic, příliš zašlých a nezřetelných, aby se daly přečíst, patrně nějaký komunikační kód, který si Jonesy už nepamatoval. Pan Šedý žlutou umělohmotnou tašku, v níž se patrně nosilo jídlo, odhodil stranou. Nejspíš stejně neměla žádný význam... ale pokud ne, proč by potom Jonesy riskoval své bytí kvůli tomu, aby ostatní krabice označené duddits (a ještě i některé označené DERRY) dopravil do bezpečí?

duddits = kamarád z dětství. Tohle pan Šedý věděl už od svého původního setkání s Jonesym v „nemocnici“... a kdyby tehdy býval tušil, jak otravný Jonesy za čas bude, byl by vědomí svého hostitele zničil už tam. Výraz DĚTSTVÍ ani výraz kamarád nevyvolávaly v panu Šedém žádnou citovou odezvu, ale chápal, co znamenají. Zato však nechápal, jak by Jonesyho kamarád z dětství mohl mít nějaký význam pro to, co se dnešní noci děje.

Napadalo ho jediné vysvětlení: jeho hostitel se zbláznil. Vyštvání z vlastního těla ho připravilo o rozum, a tak prostě pobral ty krabice, které byly ke dveřím jeho otravné pevnosti nejbliž, a ve svém pomatení jim připisuje význam, který ve skutečnosti nemají.

„Jonesy,“ pronesl pan Šedý Jonesyho hlasivkami. Tihle tvorové byli sice géniové přes mechaniku (aby taky ne, když měli přežít v takhle chladném světě), ale jejich myšlenkové procesy byly podřadné a vůbec divné: zrezivělá duševní činnost se utápěla v korozivních tůních emocí. Telepatické schopnosti neměli žádné; krátkodobá telepatie, kterou teď vládli díky byrusu a kimům (oni jim říkali „signalizační lampy“), je másla a děsila. Pan Šedý stěží dokázal uvěřit, že dosud nevyvraždili celý svůj druh. Stvoření neschopná skutečného myšlení jsou maniaci - o tom nemůže být sporu.

Od toho tvora v té zvláštní, nedobytné místnosti se zatím neozvala žádná odpověď.

„Jonesy.“

Nic. Ale Jonesy poslouchá. Tím si byl pan Šedý jistý.

„Není třeba se takhle trápit, Jonesy. Pohleď na nás na takové, jací jsme - nikoli vetřelci, ale zachránci. Přátelé.“

Pan Šedý se zahleděl na všechny ty krabice. Na stvoření neschopné skutečného myšlení měl Jonesy vpravdě ohromný prostor pro skladování vzpomínek. Otázka na příště: proč by tvorové s tak ubohým myšlením měli mít takový potenciál ke shromažďování informací? Mělo to snad něco společného s tím jejich přehnaně emocionálním temperamentem? Emoce nadělají ve všem jenom zmatek. A Jonesyho emoce byly pořádně silné. Všudypřítomné. Vždycky po ruce. A bylo jich tolik.

„Válka... hladomor... etnické čistky... zabíjení pro mír... masakrování pohanů ve jménu Ježíšovu... homosexuálové ubití k smrti... viry v láhvích a ty láhve připevněné na špici raket namířených na všechna města světa... no tak, Jonesy, co je trochu byrusu mezi přáteli ve srovnání s antraxem čtvrtého typu? Kristovy banány, během padesáti let budeš stejně po smrti! Nedělám přece nic špatného! Je to zábava! Tak jen klid a užívej si!“

„Přinutil jsi toho chlapa, aby si vrazil pero do oka.“

Zněl nevrle, ale lepší než nic. Silný závan větru poslal pickup do smyku, ale pan Šedý ho za pomoci Jonesyho schopností znovu vyrovnal. Viditelnost byla téměř

nulová; zpomalil na dvacet mil v hodině, a jakmile upláchne z Kurtzovy sítě, udělá nejlíp, když na chvíli zastaví úplně. Zatím si může poklábat se svým hostitelem. Pan Šedý pochyboval, že Jonesyho přemluví, ať vyleze ze své tvrze, ale při klábosení aspoň líp ubíhá čas.

„Musel jsem, kámo. Potřeboval jsem to auto. Jsem poslední ze všech.“

„A vy nikdy neprohráváte.“

„Přesně tak,“ přisvědčil pan Šedý.

„Jenže jste se nikdy dřív neocitli v situaci, jako je tahle, nemám pravdu? Nikdy jste nenarazili na nikoho, ke komu byste se nemohli dostat.“

Chce se mu Jonesy vysmívat? Pana Šedého popadl záchvat vzteku. A pak Jonesy nadhodil něco, na co už pan Šedý před chvílí pomyslel sám.

„Možná jsi mě měl zabít už v té nemocnici. Nebo to byl jenom sen?“

Pan Šedý, jelikož si nebyl jistý, co je to sen, se neobtěžoval s odpovědí. Tenhle vzbouřenec, zabarikádovaný v části mysli, která už měla patřit jen a jen jemu, panu Šedému, ho štvál čím dál tím víc. Navíc o sobě nechtěl přemýšlet jako o „panu Šedém“ - nepředstavoval si tak ani sám sebe, ani společnou mysl, jejíž byl součástí; dokonce o sobě nechtěl přemýšlet ani v mužském rodě, neboť byl oboupohlavní i bezpohlavní zároveň. Jenomže teď byl s těmito pojmy neodvolatelně svázán a bude s nimi svázán tak dlouho, dokud se mu nepodaří absorbovat jádro Jonesyho bytosti. Náhle pana Šedého napadla děsivá myšlenka: co když ne Jonesyho, ale jeho vlastní pojmy nedávají smysl.

Nenáviděl tuhle situaci.

„Kdo je to Duddits, Jonesy?“

Žádná odpověď.

„Kdo je to Richie? Proč to byl hajzl? Proč jsi ho zabil?“

„My ho nezabili!“

Ale trochu se mu při těch slovech třásl hlas. Vida, takže zásah do citlivého místa. A ještě jedna zajímavá věc: pan Šedý se zeptal v jednotném čísle, ovšem Jonesy odpověděl v množném.

„Ale zabili. Nebo jsi aspoň přesvědčený, že jste ho zabili.“

„To je lež.“

„Sám víš, že mluvíš nesmysly. Mám tady tvoje vzpomínky, přímo před sebou, v jedné z těch tvých krabic. Je v ní sníh. Sníh a mokasín. Mokasín z hnědé kůže. Pojď se podívat.“

Na prchavý okamžik si pomyslel, že by to Jonesy skutečně mohl udělat. Ale jakmile by otevřel dveře, pan Šedý by ho okamžitě smetl zpátky do nemocnice. Jonesy by na televizní obrazovce viděl sám sebe umírat. Tím by film, který spolu sledovali, dospěl do šťastného konce. A pak už žádný pan Šedý. Už jen to, o čem Jonesy přemýšlel jako o „mraku“.

Pan Šedý se dychtivě zadíval na knoflík dveří a doufal, že se otočí. Ale ten se ani nehnul.

„Pojď ven.“

Nic.

„Zabil jsi Richieho, ty zbabělče! Ty a ti tvoji kamarádi. Zavraždili jste ho svými... svými sny.“ A přestože pan Šedý netušil, co to ty sny jsou, věděl, že je to pravda. Každopádně Jonesy věří, že je.

Nic.

„Pojď ven a...“ Zapátral v Jonesyho vzpomínkách. Spousta jich byla v krabicích s nápisem FILMY, zdá se, že Jonesy zbožňoval filmy nade vše, a pan Šedý z jedné krabice vylovil větu, která by snad mohla účinkovat: „... a bojuj jako

muž!"

Nic.

Ty parchante, pomyslel si pan Šedý a znovu při tom sklouzl do vábivé kaluže emocí svého hostitele. Ty zkurvysyne. Svině paličatá. Polib mi drdol; hajzle jeden.

Dříve, když byl Jonesy ještě Jonesym, často vyjadřoval zlost tím, že do něčeho praštil pěstí. Pan Šedý to teď udělal taky, vší silou udeřil doprostřed volantu, takže se ozvalo zatroubení klaksonu. „Odpověz! Nechci slyšet o Richiem ani o Dudditsovi, chci slyšet o tobě! Jsi jiný než ostatní. Chci vědět proč.“

Žádná odpověď.

„Je to na těch obrácených kartách - vid'?"

Stále žádná odpověď, ale pan Šedý vycítil, jak se za zavřenými dveřmi šourají Jonesyho nohy. Možná už mu dochází dech. Pan Šedý roztáhl Jonesyho rty do úsměvu.

„Povídej si se mnou, Jonesy- zahrajeme si spolu, ať nám líp ubíhá čas. Kdo byl Richie, kromě toho, že byl devatenáctka? Proč jste na něj měli zlost? Protože byl Tygr? Kdo to byli Tygři? Kdo je to Duddits?"

Nic.

Pickup se plazil sněžnou bouří ještě pomaleji než dřív, reflektory už byly proti vířící bílé stěně téměř bezmocné. Hlas pana Šedého zněl tiše, vemlouvavě.

„Zapomněl jsi tu jednu krabici s Dudditsem, kamaráde, víš o tom? V té krabici je další krabice, jak už to bývá - je žlutá. A na ní Scooby-Doo a jeho parta. Co jsou tihle zač? To nejsou opravdoví lidé, že ne? Jsou z filmu? Jsou z televize? Chceš tu krabici? Pojď ven, Jonesy. Pojď ven, a já ti tu krabici dám.“

Pan Šedý zvedl nohu z plynu a nechal vůz pomalu sjet doleva do hlubšího sněhu. Něco se tu dělo a on tomu chtěl věnovat veškerou pozornost. Silou Jonesyho z jeho tvrze nevyžene... ale síla není jediný způsob, jak vyhrát bitvu nebo válku.

Pickup stál s naprázdno běžícím motorem u svodidel a kolem teď zuřil nefalšovaný blizzard. Pan Šedý zavřel oči. Okamžitě se octl v Jonesyho jasně osvětleném skladišti. Za ním se pod stropními zářivkami táhly dlouhé míle navršených krabic. Před ním byly zavřené dveře, odřené a špinavé a bůhvíproč hrozně, hrozně pevné. Pan Šedý na ně položil svou tříprstou dlaň a začal hovořit tichým hlasem, stejně tak důvěrným jako naléhavým.

„Kdo je Duddits? Proč jste mu volali potom, co jste zabili Richieho? Pusť mě dovnitř, musíme si promluvit. Proč jsi odnesl těch pár krabic s Derry? Co nechceš, abych viděl? Vůbec na tom nezáleží, protože stejně mám, co Potřebuju, tak mě pusť dovnitř, Jonesy, radši hned, než bude pozdě.“

Určitě to zabere. Cítil Jonesyho prázdné oči, viděl Jonesyho ruku, jak se natahuje ke knoflíku dveří a k zámku.

„Vždycky vyhrajeme," řekl pan Šedý. Seděl za volantem, Jonesyho oči zavřené, a kdesi v jiném vesmíru běsnil vítr a pohupoval autem na pérování. „Otevři dveře, Jonesy, okamžitě je otevři.“

Ticho. A pak, ani ne deset centimetrů daleko, se jako kýbl ledové vody do rozpálené tváře ozvalo: „Vojed' svojí bábu a chcípni.“

Pan Šedý sebou trhnul tak, že Jonesyho hlava narazila do zadního okénka kabiny. Projela jí náhlá, sžíravá bolest, další nepříjemné překvapení.

Znovu praštil pěstí, pak tou druhou, pak znovu první; bušil do volantu, až klakson vytruboval Morseovu abecedu vzteku. Ať byl jakkoli necitlivé stvoření a zástupce jakkoli necitlivého druhu, přesto se nechal unést city svého hostitele - a tentokrát se do nich nejen namočil, tentokrát se v nich přímo koupal. A znovu si

uvědomil, že tohle všechno se děje jen proto, že Jonesy je pořád tady, nádor neklidu v mysli, která teď už měla být jasná a plně soustředěná.

Pan Šedý dál bušil do volantu, a přestože se za tenhle svůj emocionální výlev - Jonesyho mysl to označovala jako záchvat vzteku - nenáviděl, zároveň se mu to i líbilo. Líbilo se mu vřeštění klaksonu po každém dopadu Jonesyho pěsti, líbil se mu tepot Jonesyho krve v Jonesyho spáncích, líbilo se mu, jak Jonesyho srdce zrychluje, a líbil se mu Jonesyho chraplavý hlas, jímž stále znovu a znovu vykřikoval: „Ty sráči! Ty sráči!”

Ale dokonce i uprostřed tohoto vzteku si jistá klidná část jeho já uvědomovala, v čem spočívá skutečné nebezpečí. Každý svět, který navštívili, si přeměnili k obrazu svému. Vždycky to tak chodilo a bylo to tak správné.

Ale teď...

Něco se se mnou děje, napadlo pana Šedého a už v okamžiku, kdy se ta myšlenka vynořila na povrch, věděl, že v podstatě je to „Jonesyho” myšlenka. Začínám se chovat jako člověk.

A skutečnost, že ta představa nepostrádá jistý půvab, naplnila pana Šedého hrůzou.

8 Jonesy se probral ze zasnění, v němž jediným zvukem, který k němu doléhal, byl uklidňující, uspávající hlas pana Šedého, a spatřil, že má ruce položené na zámku dveří, akorát připravené tou horní odsunout závoru a tou spodní otočit knoflíkem. Ten zmetek se ho pokoušel zhypnotizovat a zatraceně se mu to dařilo.

„Vždycky vyhrájeme,” řekl hlas na druhé straně dveří. Zněl konejšivě, což bylo po tak namáhavém dni nesmírně příjemné, ale kromě toho z něj číselo odporná škodolibost. Hlas uzurpátora, který nepřestane, dokud nedostane všechno... který považuje za samozřejmé, že všechno dostane. „Otevři dveře, Jonesy, okamžitě je otevři.”

A málem to skutečně udělal. Byl už docela probuzený, a stejné to málem udělal. Pak si ale připomněl dvě věci: pochmurné prasknutí Peteovy lebky, když ji sevřela ta červená plíseň, a mlaskavé puknutí Janasova oka, když se do něj zabořila špička kuličkového pera.

V tom okamžiku si Jonesy uvědomil, že až do téhle chvíle úplně probuzený nebyl. Ale teď ano.

Teď ano.

Pustil ruce ze zámku, přiložil rty ke dveřím a co nejzřetelněji řekl: „Vojeď svojí bábu a chcípni.” Cítil, jak pan Šedý běsní. Dokonce cítil i bolest, když pan Šedý narazil hlavou o zadní sklo, a vlastně aby taky ne. Byly to koneckonců jeho nervy. Ani nemluvě o tom, že to byla taky jeho hlava. Jen málo věcí v životě mu poskytlo takové potěšení jako tenhle vztek pana Šedého a nejasně si uvědomil i jednu věc, kterou pan Šedý už věděl: mimozemský návštěvník v jeho hlavě se stával čím dál tím lidštější.

Kdyby ses teď mohl vrátit jako hmotná bytost, byl bys ještě pan Šedý? napadlo Jonesyho. Měl dojem, že nikoli. Možná pan Růžový, ale rozhodně už ne pan Šedý.

Netušil, jestli se ten zmetek náhodou nepokusí zopakovat ty své mesmerické praktiky, a rozhodl se, že to raději nebude riskovat. Obrátil se a zamířil k oknu; cestou klopýtl o jednu krabici. Kristovy rány, ten bok ho zase bere. Zvláštní, že cítil takovou bolest, když byl přítom uvězněný ve vlastní hlavě (v níž, jak ho jednou ujistil Henry, žádné nervy vlastně nejsou, rozhodně ne přímo v šedé hmotě), ale nic

naplat, přesto ten bok cítil. Někde četl, že i lidé po amputaci často zažívají nesnesitelnou bolest a svědění v údech, které už neexistují; patrně se v tomhle případě jednalo o něco podobného.

Do okna se opět vrátil nezajímavý výhled na zaplevelenou štěrkovou cestu, která tehdy v roce 1978 vedla kolem skladiště bratří Trackerových. Nebe bylo bílé a zatažené; když se okno zahledělo do minulosti, čas v něm patrně zamrzl na pozdním odpoledni. Jediným kladem okna teď tedy bylo, že když tu před ním stál a hleděl ven, byl tak daleko od pana Šedého, jak se jen mohl dostat.

Domníval se, že kdyby vážně chtěl, dokázal by ten výhled změnit; mohl by se podívat ven a spatřit, co pan Šedý právě teď vidí očima Garyho Jonese. Neměl však chuť to udělat. Stejně by nespátřil nic než sněžnou bouři a neucítil nic než ukradený vztek pana Šedého.

Mysli na něco jiného, přikázal si v duchu.

Ale na co?

Co já vím - na cokoli. Co třeba -

Na stole začal zvonit telefon, což bylo stejně podivné jako některé výjevy v Alence v říši divů, protože ještě před pár minutami v téhle místnosti nebyl nejen žádný telefon, ale ani stůl, na němž by mohl stát. Kromě toho zmizel nepořádek na podlaze. Byla sice pořád špinavá, ale prach se docela ztratil. Patrně v jeho hlavě fungoval nějaký čistotný domovník, který usoudil, že tu Jonesy asi stráví nějakou dobu, a tak by tu mělo být aspoň přijatelně čisto. Taková představa mu přišla úžasná, její výsledky však poněkud depresivní.

Telefon na stole zvonil dál. Jonesy zvedl sluchátko a řekl: „Haló?“

Jakmile zaslechl Bobrův hlas, proběhlo mu po zádech děsivé zamrazení. Telefonát od mrtvého - ve filmech měl podobné věci vždycky rád. Nebo spíš míval rád.

„Měl uraženou hlavu, Jonesy. Ležela ve škarpě a oči byly plný bahna.“

Pak se ozvalo cvaknutí a ticho. Jonesy zavěsil a vrátil se k oknu. Příjezdová cesta zmizela. Derry zmizelo. Díval se na Díru ve zdi pod čistým bledým ranním nebem. Střecha byla černá místo zelená, což znamenalo, že tahle Díra ve zdi pocházela někdy z doby před rokem 1982, kdy všichni čtyři, v té době už urostlí středoškoláci (mno, Henry nikdy neměl postavu, která by se dala nazvat urostlou), pomáhali Bobrovu tátovi pokrýt střechu zelenými šindeli, které na ní byly dodnes.

Jonesy však nepotřeboval žádná vodítka, aby poznal, jaká doba se za oknem nachází. A stejně tak nepotřeboval ani nikoho, kdo by mu sdělil, že zelené šindele už neexistují, že Díra ve zdi už neexistuje, že ji Henry spálil. Za okamžik se otevrou dveře a vyběhne z nich Bobo. Byl rok 1978, rok, kdy tohle všechno začalo, a za chvíli vyběhne ze dveří Bobo, na sobě jen trenýrky a motorkářskou bundu se spoustou zipů a oranžovými šátky. Byl rok 1978 a oni byli mladí... a změnění. Už žádné pořád na prd, den jako den. Tenhle den byl jako žádný jiný, protože právě tehdy si začali uvědomovat, jak moc se změnili.

Jonesy fascinovaně zíral z okna.

Otevřely se dveře.

Vyběhl z nich čtrnáctiletý Bobr Claredon.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

HENRY A OWEN

1 Henry pozoroval Underhilla, jak se v záři bezpečnostního osvětlení plahočí směrem k němu. Underhill měl skloněnou hlavu, aby se aspoň trochu chránil před sněhem a sílícím větrem. Henry otevřel ústa, aby na něj zavolal, ale než to stačil udělat, zaplavil ho, téměř ho převálcoval, pocit Jonesyho přítomnosti. Pak se začaly vynořovat vzpomínky a odsunuly Underhilla i tenhle jasně ozářený, zasněžený svět dočista stranou. Zničehonic byl znovu rok 1978, ne říjen, ale listopad, a Henry spatřil krev, krev na listech orobince, rozbité sklo v bahnitě vodě a vtom se ozvalo bouchnutí dveří.

2 Bouchnutí dveří probouzí Henryho z děsivého, zmateného snu -krev, rozbité sklo, silný zápach benzínu a spálené gumy -, a on ucítí závan studeného vzduchu. Posadí se a spatří vedle sebe sedět Petea, s husí kůží po celé holé hrudi. Henry s Petem spí na podlaze, každý ve svém spacáku, protože včera prohráli losování. Bobo a Jonesy si vylosovali postel (později přibude v Díře ve zdi třetí ložnice, ale zatím jsou tu jen dvě a jednu má díky nezpochybnitelnému právu dospělého celou pro sebe Lamar), jenže Jonesy je právě teď na posteli sám, rovněž sedí a zmateně, vyděšeně se rozhlíží.

Scooby-Doo, kdepak jsi, napadne bůhvíproč Henryho, když se natahuje na okenní rám pro brýle. V nose jako by dosud cítil benzin a hořící pneumatiky. Máme něco na práci -

„Vybourali se,“ pronese chraplavě Jonesy a shodí ze sebe příkrývku. Je do půl těla nahý, ale stejně jako Henry a Pete si do postele oblékl podvlékačky a ponožky.

„Jo, dostali smyk na vodě,“ řekne Pete, ale ve tváři má výraz, jako by neměl ponětí, o čem to vlastně mluví. „Henry, tys vzal jeho botu -“

„Mokasín -“ upřesní Henry, ale rovněž nemá tušení, o čem zase mluví on. Ani nechce mít.

„Bobo,“ zavolá Jonesy a neohrabaně seskočí z postele. Jedním chodidlem při tom dupne Peteovi na ruku.

„Jau!“ zařve Pete. „Šlápnuš mi na ruku, ty kokote vymaštěnej, koukej laskavě, kam -“

„Ticho, vole,“ okřikne ho Henry, popadne ho za rameno a pořádně s ním zatřese. „Ať nevzbudíš pana Claredona!“

Což by nemuselo být nic těžkého, protože dveře do jejich pokoje jsou otevřené. A otevřené jsou i dveře na opačné straně hlavní místnosti, tedy dveře ven. Není divu, že je jim zima, je tady pořádný průvan. Když si teď Henry konečně nasadí svoje druhé oči (jak brýle rád nazývá), vidí pavučinu snů, jak se nadouvá v chladném listopadovém větříku, který rozvalenými dveřmi proniká dovnitř.

„Kde je Duddits?“ zeptá se Jonesy omámeným hlasem, jako by se dosud neprobral ze sna. „Šel ven s Bobrem?“

„Ten je přece doma v Derry, pitomče,“ odpoví Henry, začne vstávat a

natahovat si teplý nátělník. Vlastně vůbec nemá dojem, že by byl Jonesy nějaký pitomec; samotnému mu taky připadá, že tu s nimi Duddits ještě před okamžikem byl.

Byl to jen sen, uklidňuje se v duchu. A Duddits byl v tom snu. Seděl nahoře nad příkopem. Brečel. Bylo mu to líto. Nechtěl to udělat. Jestli to někdo chtěl, tak jsme to byli my.

A ten pláč neustává. Henry ho pořád ještě slyší, proniká do chaty společně s větříkem otevřenými venkovními dveřmi. Jenže to už není Duddits, ale Bobo.

Jeden po druhém vycházejí z pokoje, za chůze se soukají do jednotlivých částí oděvu, s botami se neobtěžují, protože to by zabralo moc času.

Aspoň jedna pozitivní věc - soudě podle malého městečka z plechovek od piva na kuchyňském stole (a další vesnice na stolku v obývacím koutu) -, asi by bylo třeba mnohem víc než jen dvou otevřených dveří a dětského šepotu, aby to Bobrova tátu probudilo.

Velký žulový schod přede dveřmi zamrazí Henryho do chodidel v ponožkách se stejnou ledovou bezohledností, s jakou snad dokáže mrazit jenom smrt, ale Henry tomu sotva věnuje pozornost.

Přímo před sebou vidí Bobra. Klečí u paty javoru s posedem v koruně, až se zdá, jako by se modlil. Henry vidí, že má nahé nohy a je bosý. Oblékl si jen svou motorkářskou bundu, na jejíchž rukávech má jako nějaký parádivý pirát uvázané oranžové šátky, které ho přinutil nosit jeho otec, když Bobr trval na tom, že ani tady v lese tu svou pitomou a naprosto neloveckou bundu nesundá. Jeho oblečení tedy působí poměrně směšně, ovšem té utrápené tváří obrácené vzhůru k nejnižším, téměř holým větvím javoru rozhodně do smíchu není. Bobrovy oči se lesknou slzami.

Henry se rozběhne. Pete a Jonesy se mu drží v patách, dech se jim v chladném ranním vzduchu sráží v obláčky bílé páry. Země posetá jehličím pod Henryho nohama je skoro tak tvrdá jako žulový kvádr.

Klekne si vedle Bobra, vyplašený a trochu zaražený tím pláčem. Protože Bobrovi ne že by se jen leskly oči jako filmovému hrdinovi, který smí uronit jednu dvě mužné slzy, když mu zemře věrný pes nebo milenka; Bobo se proměnil v hotové Niagarské vodopády. Z nosu mu visí dvě čiré, lesklé nudle. Nic takového ve filmech nevidíte.

„No to je hnus,“ vydechne Pete.

Henry se k němu roztrpčeně obrátí, ale spatří, že Pete nehledí na Bobra, ale kus za něj, na kaluž zvratků. Jasně jsou v ní patrná zrníčka kukuřice (co se tábornické stravy týče, je Lamar Claredon vášnivým vyznavačem konzervovaných potravin) a kousky grilovaného kuřete od včerejší večeře. Henrymu se mocně zhoupne žaludek. A sotva se trochu uklidní, vrhne vedle něj Jonesy. Vydává u toho zvuky podobné dusivému krkání. Jeho zvratky jsou hnědé.

„No to je hnuuus!“ téměř vykřikne Pete.

Bobr si toho nevšímá. „Henry!“ vzlykne. Oči utopené pod dvojicí čoček ze slzí se zdají obrovské a vyděšené. Jako by se upíraly skrz Henryho obličej kamsi do zcela důvěrných prostor za jeho čelem.

„Nic se neděje, Bobo. Byl to jenom hnusnej sen.“

„Jo, hnusnej sen.“ Jonesyho hlas zní huhňavě, hrdlo má dosud zacpané tráveninou. Zkusí si ho pročistit chraplavým odkuckáním, které působí snad ještě hůř než to, co z něj vyšlo, pak se předkloní a odplivne si. Rukama se opírá o nohavice podvlékaček, na holých zádech má husí kůži.

Bobo si však nevšímá ani Jonesyho, ani Petea, který mu klečí po druhém

boku a váhavě, neobratně mu teď pokládá ruku kolem ramen. Bobo nadále hledí jen na Henryho.

„Měl uraženou hlavu,“ zašeptá Bobo.

Jonesy si taky klekne, takže teď všichni tři obklopují Bobra, Henry a Pete po stranách, Jonesy zepředu. Jonesy ucítí, že mu po zvracení zůstalo něco na bradě. Chce si to setřít, ale než stačí zvednout ruku, Bobr ho za ni uchopí. Chlapci klečí pod javorem a najednou jsou všichni jenom jeden. Tenhle pocit vzájemného spojení záhy pomine, ale i tak je stejně živý jako jejich sen. Vlastně je to sen, jenže teď už jsou přece vzhůru, vnímají, co se s nimi děje, a nemohou si namlouvat, že se jim to jenom zdálo.

Bobo teď obrátí své vystrašené usazené oči na Jonesyho. Drží Jonesyho za ruku.

„Ležela ve škarpe a oči byly plný bahna.“

„Jo,“ zašeptá Jonesy poděšeným a roztřeseným hlasem. „Jo, přesně tak to bylo.“

„Říkal, že se s náma ještě uvidí, vzpomínáte?“ zeptá se Pete. „Ať už s každým zvlášť, nebo se všema dohromady. Říkal to.“

Henry to všechno slyší jakoby z velké dálky, protože už je zpátky v tom snu. Zpátky na místě té nehody. V širokém příkopu pod stráňkou plnou odpadků, kde zahrazená odpadová stoka vytvořila malou bažinu. Zná to místo, je to u staré státní silnice č. 7 z Derry do Newportu. V bahně a špíně tu leží převrácené hořící auto. Ovzduší páchne benzinem a spálenými pneumatikami. Duddits brečí. Duddits sedí v polovině stráňky, k prsům si tiskne svou žlutou brašničku a může si oči vybrečet.

Z jednoho okénka převrženého vozu trčí ruka. Je štíhlá, nehty obarvené na červeno. Další dva pasažéři auta vypadli ven, jeden odletěl dobrých deset metrů. Leží sice tvář k zemi, ale Henry ho stejně pozná podle zmáčených hustých blond vlasů. To je Duncan, ten, co tvrdil, že nikomu nic neřeknou, protože na ně už čeká krchov. Jenomže teď čeká krchov na Duncana.

U Henryho holeně něco plave. „Nezvedej to!“ zavolá na něj naléhavě Pete, ale Henry to stejně zvedne. Je to mokasín z hnědé kůže. Má sotva čas si tuhle skutečnost uvědomit, když vtom Bobr a Jonesy zaječí v děsivém chlapeckém unisonu. Stojí vedle sebe, po kotníky v blátě, oba oblečení do své lovecké výstroje: Jonesy má na sobě novou zářivě oranžovou zimní bundu, kterou mu rodiče speciálně kvůli téhle výpravě koupili u Searse (a paní Jonesovou stále nic nedokázalo přesvědčit, že jejího syna v lesích netrefí lovecká kulka, že nezemře v nejlepších letech svého života), Bobr zas v odřené motorkářské bundě (To je ale zipů! obdivovala ji Dudditsova máma a navždy si tím získala Bobrovu lásku a přízeň) s oranžovými šátky přivázanými na rukávech. Nedívají se na třetí tělo, na to, co leží hned přede dveřmi řidiče, zato Henry na ně pohlédne, jen na okamžik (v rukou dosud drží mokasín, jako malou kánoi plnou vody), protože s tím tělem je něco hrozně, hrozně v nepořádku, tak v nepořádku, že na chvíli není schopný říct, co by to mohlo být. Pak si uvědomí, že nad límcem středoškolského saka, které má mrtvola na sobě, není vůbec nic. Bobr a Jonesy vykřikli, protože spatřili to, co by tam mělo být. Spatřili hlavu Richieho Grenadeaua, jak leží s tvář obrácenou k nebi mezi zakrvácenými orobinci. Henry okamžitě ví, že je to Richie. Přestože už mu kořen nosu nezdobí leukoplast, toho kluka, který se tehdy pokoušel za Bratry Trackerovými přinutit Dudditse, ať sní psí lejno, toho by si nespletl s nikým na světě.

Duds tam sedí na stránce, brečí a brečí a jeho pláč člověku proniká do mozku, kde vyvolává děsivou bolest, a jestli to bude ještě chvíli pokračovat, Henry

se z toho jistojistě zblázní. Upustí mokašín a pročvachtá kolem zadku hořícího auta k místu, kde ve vzájemném objetí stojí Bobr a Jonesy.

„Bobře! Bobo!" zavolá Henry, ale dokud nenatáhne ruku a pořádně s ním nezacloumá, Bobr dál zírá na uťatou hlavu jako hypnotizovaný.

Konečně se přece jen otočí. „Má uraženou hlavu," řekne, jako by to nebylo jasné na první pohled. „Henry, má uraženou -"

„Kašlu na to, co má uraženého, postarej se o Dudditse! Ať proboha přestane brečet!"

„Jo," přitaká Pete. Upírá zrak na Richieho hlavu, na ten poslední smrtelný pohled obrácený k nebesům, a když se pak odvrátí, rty se mu třesou. „Nebo z toho všichni zmagóříme."

„Jako nehet na tabuli," zamumlá Jonesy. Ve tváři nad novou oranžovou zimní bundou je bledý jako stěna. „Ať přestane, Bobo."

„H-H-H-"

„Hni sebou, sakra, zazpívej mu tu svojí písničku!" vykřikne Henry. Cítí, jak mu mezí prsty na nohou protéká bahnitá voda. „Tu ukolébavku, dělej, tu ukolébavku!"

Bobo ještě chvíli zírá, jako by nechápal, o co jim jde, pak se mu však pohled o trochu rozjasní a on zvolá: „Jo tak!" Dobrodí se ke stráni, na níž sedí Duddits se žlutou brašničkou přitisknutou na prsa a kvílí stejně jako tehdy, kdy se s ním setkali poprvé. Henry zahlédne něco, čeho si má sotva čas všimnout: Duddits má kolem nosních dírek strupy krve a na levém rameni obvaz. Zpod obvazu cosi vykukuje, cosi, co vypadá jako bílá umělá hmota.

„Dudditsi," zavolá Bobo, zatímco šplhá po strážce. „Duddie, brouku, přestaň. Už nebreč, nedívej se na to, to není nic pro tebe, je to tak hnusný..."

Zpočátku si ho Duddits vůbec nevšímá, jen dál vzlyká. Henryho napadne: Brečí tak, až se mu z toho spustila krev z nosu, ale co je ta bílá věc, co mu kouká na rameni?

Jonesy už zvedl ruce, aby si dlaněmi přikryl uši. Pete si zase jednu položil na temeno hlavy, snad aby mu nepukla. Pak vezme Bobr Dudditse do náruče, stejně jako to udělal před pár týdny, a začne zpívat tím čistým vysokým hlasem, co by o něm člověk vůbec neřekl, že může takovému zakrslíkovi, jako je Bobr, patřit.

„Plave tvá lodička jak stříbrný sen, plave sem a plave tam..."

A světe div se, zázrak nad zázraky, Duddits se začíná ztišovat.

Pete koutkem úst prohodí: „Kde to vůbec jsme, Henry? Kde to sakra jsme?"

„Ve snu," odpoví Henry a najednou jsou všichni čtyři zpátky pod javorem u Díry ve zdi, klečí na zemi takřka jen ve spodním prádle a klepou se zimou.

„Cože?" zeptá se Jonesy. Vyprostí svou ruku, aby si konečně otřel bradu, a když se jejich vzájemné spojení přeruší, vrátí se všichni zpět do reality. „Co jsi říkal, Henry?"

Henry cítí, jak se mu jejich myslí vzdalují, skutečně to cítí, a pomyslí si: Takoví jsme od přírody neměli být, nikdo z nás. Někdy je lepší být sám.

Ano, sám. Sám se svými myšlenkami.

„Měl jsem noční můru," vzlykne Bobr. Tváří se, jako by to vysvětloval spíš sám sobě než ostatním. Pomalu, jako by pořád ještě snil, si rozepne jednu z kapes na bundě, zašátrá v ní a vytáhne lízátko. Místo aby ho rozbalil, si ale strčí do pusy špejli, začne ji převalovat sem a tam a okusovat ji. „Zdalo se mi, že -"

„Na tom nesejde," zarazí ho Henry a posune si brýle ke kořeni nosu. „Všichni víme, co se ti zdalo." Už má na jazyku Aby taky ne, vždyť jsme tam byli, ale nakonec si to nechá pro sebe. Je mu sice teprve čtrnáct, ale už je dost moudrý na

to, aby věděl, že co se jednou řekne, už se nedá vzít zpátky. Karta leží, hra běží říkají, když hrají žolíky nebo sedmu a někdo se přehmátne a vyhodí špatnou kartu. Kdyby teď řekl, co měl na jazyku, už by se s tím museli nějak vypořádat. Ale když to neřekne, tak možná... tak to možná budou moci přejít.

„Já myslím, že to ani nebyl tvůj sen," ozve se Pete. „Myslím, že to byl Dudditsův sen a my všichni -"

„Je mi u prdele, co si ty myslíš," prohlásí Jonesy hlasem tak chraplavým, až je to všechny poděsí. „By to sen a já na něj hodlám zapomenout. Všichni na něj zapomeneme, co říkáš, Henry?"

Henry okamžité přikývne.

„Pojďte zpátky dovnitř," navrhně Pete. Ve tváři se mu zračí ohromná úleva. „Mrznou mi tu no-"

„Počkej, ještě něco," zarazí ho Henry a všichni na něj znepokojeně pohlédnou. Protože když potřebují nějakého vůdce, chopí se toho většinou Henry. A jestli se to někomu nelíbí, pomyslí si podrážděně, může to klidně vzít na sebe. Protože to vážně není žádná slast, to mi věřte.

„Co?" zeptá se Bobr tónem, který spíš znamená Co zase?

„Až pojedeme dneska ke Gosselinovi, někdo musí zavolat Dudsovi. Pro jistotu, kdyby s ním něco bylo."

Nikdo neodpoví, všichni jsou zaraženi představou, že by měli svému novému retardovanému kamarádovi volat po telefonu. Henry má dojem, že Duddits pravděpodobně nikdy v životě netelefonoval; že to pro něj dnes bude poprvé.

„Jo, to máš asi pravdu," souhlasí Pete... a hned se plácne přes pusku, jako kdyby řekl bůhvíco nevhodného.

Bobr, docela nahý až na připitomělé trenýrky a ještě pitomější bundu, už se třese od hlavy až k patě. Lízátko na konci okousané špejle poskakuje nahoru a dolů.

„TV se jednou těmahle věcma zadusíš," řekne mu Henry.

„Jo, to mi máma říká taky. Tak jdeme už dovnitř? Vážně mrznu."

Zamíří společně zpátky do Díry ve zdi, kde o třiadvacet let později jejich přátelství skončí.

„Co myslíte, je Richie Grenadeau fakt po smrti?" zeptá se Bobr.

„Nevím a nezajímá mě to," odpoví Jonesy. Pohlédne na Henryho. „Dudditsovi určitě zavoláme - mám vlastní telefon, takže poplatek za hovor můžeme připsat na moje číslo."

„Vlastní telefon," hvízdne Pete. „No tý vole, to si tak někdo žije. Podle mě tě vaši děsně rozmazlujou, Gary."

Obyčejně jde Jonesymu na nervy, když mu někdo řekne Gary, ale dnes ráno si toho ani nevšimne - jeho pozornost je upřená někam úplně jinam. „Dostal jsem ho k narozkám a meziměsto si platím sám z kapesného, takže vychladni. A vůbec, to všechno se ve skutečnosti nestalo - nestalo se to, rozumíte?"

A ostatní svorně přikývnu. Ve skutečnosti se to nestalo. Absolutně se to nesta-

3Náraz větru postrčil Henryho kupředu, skoro až na dráty nabitě elektřinou. Okamžitě se probral, setřásl ze sebe tu vzpomínku jako těžký kabát. Nevynořila se právě v tu nejpříhodnější dobu (na některé vzpomínky není samozřejmě nikdy příhodná doba). Čekal na Underhilla, koule mu mrzly, ale on stále čekal na svou jedinou šanci, jak se odsud dostat, a teď by v tom zasnění Underhill klidně prošel kolem něj a on by zase zůstal uprostřed proudu bez pádla.

Jenže Underhill naštěstí neodešel. Stál na druhé straně plotu, ruce v kapsách, a díval se na Henryho. Na průhledné vypuklině masky se mu usazovaly vločky, odtávaly teplotou jeho dechu a stékaly dolů jako... Jako tehdy Bobrový slzy, napadlo Henryho.

„Měl byste se jít schovat za ostatními do chléva," poradil mu Underhill. „Tady z vás za chvíli bude sněhulák."

Henry měl jazyk jako přilepený k patru úst. Jeho život teď do slova a do písmene závisel na tom, co řekne tomuhle muži, a jeho absolutně nenapadlo, jak začít. Dokonce ani nedokázal odlepit jazyk.

A proč se vůbec namáhat? ozval se vnitřní hlas - hlas tmy, jeho starého přítele. No vážně, proč se namáhat? Proč je nenechat, ať udělají, co ses stejně chystal udělat sám?

Protože teď už nešlo jen o něj. Stále nedokázal promluvit.

Underhill stál ještě chvíli na místě a prohlížel si ho. Ruce v kapsách. Kapuci staženou a krátké špinavé blond vlasy vystavené vánici. Sněhové vločky přistávaly na masce, kterou nosili jen vojáci, a vězni ne, protože věžňové ji stejně nebudou potřebovat; pro vězně, stejně jako pro šediváky, už bylo připravené konečné řešení.

Henry se zoufale snažil promluvit, ale nemohl, prostě nemohl. Ztraceně, měl tady teď být Jonesy, a ne on; Jonesy měl vždycky lepší vyřídilku. Underhill každou chvíli odejde a nechá ho tady, ať se užívá vším tím, co mohlo být a co se mohlo stát.

Ale Underhill ještě zůstal.

„Nepřekvapuje mě, že znáte moje jméno, pane... Henreid? Jmenujete se Henreid?"

„Devlin. To jste si vytáhl moje křestní. Jsem Henry Devlin." Henry nesmírně opatrně protáhl ruku dírou mezi ostatním drátem a hladkým drátem nabitým elektřinou. Když Underhill asi pět vteřin nic neudělal, jen na ruku bezvýrazně zíral, stáhl ji Henry zpátky do své části čerstvě rozděleného světa. Připadal si jako idiot a přesvědčoval se, ať ze sebe proboha nedělá vola, nepředstavuje se přece někde na večírku.

Jakmile byla ruka zase pryč, Underhill přívětivě přikývl, jako by skutečně byli někde na večírku, a ne tady, uprostřed běsnící sněhové bouře, ozáření nedávno nainstalovanými bezpečnostními světly.

„Znáte moje jméno, protože přítomnost mimozemských bytostí v Jeffersonově traktu vyvolává telepatii nízkého stupně." Underhill se usmál. „Zní to divně, když se to takhle řekne, vidíte? Ale je to tak. Nicméně účinky jsou krátkodobé, neškodné a příliš slabé, aby se daly využít i jinak než k neškodným společenským hrátkám, a na ty opravdu nemáme dnes v noci čas."

Henrymu se konečně odlepil jazyk od patra. „Vy jste sem v téhle vánici nepřišel proto, že jsem znal vaše jméno," řekl. „Přišel jste sem, protože jsem znal jméno vaší manželky. A vaší dcery."

Underhill neztrácel úsměv. „Možná," připustil. „Ale tak jako tak mám dojem, že bychom se oba měli jít někam schovat a trochu si odpočinout - máme za sebou dlouhý den."

Underhill se otočil k odchodu, ale jeho cesta vedla kolem plotu směrem k ostatním zaparkovaným přívěsům a karavanům. Henry s ním držel krok, i když mu to dávalo zabrat; na zemi už leželo skoro třicet centimetrů sněhu a tady na straně odsouzenců k smrti ho nikdo neušlapal.

„Pane Underhille. Owene. Zastavte se na chvíli a vyslechněte mě. Musím vám něco důležitého říct."

Underhill pokračoval v chůzi po pěšině na své straně plotu (jež byla taky stranou odsouzců k smrti; že by to Underhill nevěděl?), hlavu skloněnou proti větru, na tváři stále ten drobný potěšený úsměv. A nejhorší na všem bylo, že Underhill by chtěl zastavit, to Henry cítil. Jediný problém byl v tom, že mu Henry zatím neposkytl dostatečný důvod, aby to mohl udělat.

„Kurtz je pošuk," prohlásil Henry. Stále držel krok, ale už slyšitelně odfukoval a vyčerpané nohy měl jako v ohni. „Ale je to chytrý pošuk, chytrý jako opice."

Underhill pokračoval dál, hlavu skloněnou a drobný úsměv pod tou debilní maskou. Pokud vůbec nějak zareagoval, tak jen tím, že zrychlil krok. Brzy by Henry musel běžet, aby mu na své straně plotu stačil. Pokud by vůbec běžet dokázal.

„Obrátí proti nám kulometry," oddechoval Henry. „Těla přijdou do chlěva... chlěv polijete benzinem... možná přímo z pumpy Starouše Gosselina, proč plýtvat vlastními zásobami... a pak puf, proženete nás komínem... dvě stě... čtyři sta... vůně, jako když se v pekle pořádají prasečí hody z válečných veteránů..."

Underhillův úsměv se vytratil a krok ještě o něco zrychlil. Henry v sobě bůhvíjak našel sílu k poklusu, lapal po dechu a razil si cestu po kolena hlubokým sněhem. Vítr ho řezal do tváře jako žiletky.

„Ale Owene... jmenuješ se tak, ne? ... Owen? ... vzpomínáš si na tu starou říkanku... na tu, jak začíná ‚Velké blechy... mají malé blechy... aby je mělo co kousat... a tak dál a tak dál... a tak dál ad infinitum?' ... to je přesně tvoje situace... protože Kurtz má svůj vlastní kádr... ten jeho podřízený, myslím, že se jmenuje Johnson..."

Underhill mu věnoval jediný ostrý pohled a zrychlil ještě víc než předtím. Henrymu se stále dařilo držet s ním krok, ale měl dojem, že už to dlouho nedokáže. Píchal ho v boku. A pořád se to zhoršovalo. „Měla to být... tvoje práce... druhá část celé mise... krycí název je... Císařské údolí... říká ti to něco?"

Henry viděl, že neříká. Kurtz patrně Underhillovi o operaci, jejímž cílem bude zneškodnit většinu Modré čtyry, neprozradil ani slovo. Císařské údolí neznamenal pro Owena Underhilla vůbec nic a Henry teď kromě píchání v boku cítil ještě jakousi rozžhavenou obruč, která mu stahovala hrudník.

„Zastav... prokrista, Owene... nemůžeš zastavit?"

Underhill ale kráčel dál. Chtěl si ponechat aspoň těch pár iluzí. A kdo by mu to vyčítal?

„Johnson... a pár dalších... minimálně jedna žena... mohls mezi nimi být i ty, kdybys to neposral... překročil jsi hranici, jak tomu říká on... a nebylo to poprvé... už jsi to udělal jednou... Bossa Nova, nebo tak nějak se to tam jmenovalo..."

To Henrymu vyneslo další ostrý pohled. Že by pokrok? Možná.

„Myslím, že nakonec... půjde i Johnson... přežije to tu jenom Kurtz... ostatní... nic než hromádka prachu a kostí... tohle ti ta tvoje... telepatie neřekne, co... to tvoje ubohý... kabaretní čtení myšlenek... se tohohle... ani nedotkne... co..."

Píchání v boku se ještě prohloubilo a jako dráp se zařalo i do pravého podpaží. V témže okamžiku mu podklouzly nohy a on vletěl po hlavě do závěje. Plíce, jež zoufale lapaly po vzduchu, dostaly jen pořádnou dávku prašanu.

Henry se vyhrabal na kolena, kašlal a chrchlal a stačil ještě zahlédnout, jak se Underhillova záda ztrácí za oponou chumelenice. Nevěděl, co by měl ještě říct, věděl jen, že tohle je jeho poslední šance, a tak vykřikl: „Zkusil jsi pochcat kartáček pana Rapeloewa, a když se ti to nepovedlo, tak jsi jim aspoň rozbil podnos! Rozbil jsi ho, a pak jsi zdrhnul! Stejně jako zdrháš teď, ty srabe!"

Owen Underhill, už sotva patrný mezi hustě padajícími vločkami, se zastavil.

4 Na okamžik tam jen stál, zády otočený k Henrymu, který klečel ve sněhu, oddychoval jako pes a po rozpálené tváři mu stékala tající ledová voda. Henry si jaksi vzdáleně a zároveň bezprostředně uvědomil, že ho začíná děsně svědit ta rána na stehně, kde se uchytil byrus.

Nakonec se Underhill otočil a vrátil se. „Jak víte to o Rapeloewových? Telepatie už slábne. Neměl byste být schopný dosáhnout takhle hluboko.“

„Vím toho spoustu,“ odpověděl Henry. Vydrápal se na nohy a ještě chvíli stál, oddechoval a kašlal. „Protože to mám v sobě. Jsem jiný. Moji přátelé a já, všichni jsme jiní. Dohromady jsme byli čtyři. Dva jsou teď mrtví. Já jsem tady. Ten čtvrtý... ten čtvrtý, pane Underhille, to je váš skutečný problém. Ne já, ani ti lidé ve stodole nebo ti, které do ní stále ještě přivádíte, ani vaše Modrá četa nebo Kurtzův kádr Císařského údolí. Jenom on.“ Musel se přemáhat, aby nevyslovil jeho jméno - Jonesy mu byl ze všech nejbližší, Bobr a Pete byli skvělí, ale jedině Jonesy ho dokázal sledovat myšlenku za myšlenkou, knihu za knihou, nápad za nápadem; a jedině Jonesy dovedl snít stejně dobře, když viděl nit, jako bez ní. Jenže teď už byl stejně ztracený, nebo ne? Henry si tím byl skoro jistý. Když ho míjel ten rudočerný mrak, pořád ještě tam drobounká část Jonesyho já byla, ale teď už je jeho starý přítel bezpochyby pozřený zaživa. Jeho srdce možná pořád ještě bije, oči možná pořád ještě vidí, ale skutečný Jonesy už je mrtvý stejně jako Pete a Bobo.

„Jonesy je váš problém, pane Underhille. Gary Jones z Brooklineu ve státě Massachusetts.“

„Kurtz je taky problém.“ Underhill mluvil příliš tiše, aby ho přes skučení větru mohlo být slyšet, ale Henry ho přesto slyšel - slyšel ho uvnitř ve své mysli.

Underhill se rozhlédl. Henry sledoval pohyb jeho hlavy a spatřil několik mužů, kteří běželi provizorní ulicí mezi karavany a přívěsy - všichni však poměrně daleko. Přesto bylo celé okolí koloniálu a chlěva zalito neúprosnou září, a dokonce i přes vyjící vítr k Henrymu doléhal řev motorů, rachot generátorů a něčí pokřikování. Kdosi vydával rozkazy tlampačem. Celkový účinek byl trochu strašidelný, jako by byli oba lapeni bouří na místě plném duchů. Pobíhající muži totiž opravdu vypadali jako duchové, jak se tak ztráceli mezi vlajícími závoji sněhu.

„Tady se nemůžeme moc vybavovat,“ prohlásil Underhill. „Pořádně poslouchajte, ať nemusím nic opakovat, frajere.“

A Henry uvnitř v mysli, kam se teď hrnulo tolik věcí najednou, že se většina z nich míchala v nesrozumitelný mišmaš, náhle zcela jasně zaslechl Owenovu myšlenku: Frajere. Jeho slovo. Nemůžu uvěřit, že jsem použil jeho slovo.

„Poslouchám,“ potvrdil Henry.

5 Kůlna stála na opačné straně ohrazeného území pro vězně, tak daleko od chlěva, jak to jen bylo možné, a přestože zvenčí byla osvětlená stejně jasně jako zbytek tohoto pekelného koncentračního tábora, uvnitř panovalo příšeří a sladce tu vonělo staré seno. A ještě něco dalšího, něco o trochu štiplavějšího.

U zadní stěny seděli opření čtyři muži a jedna žena. Všichni byli oblečení do oranžových loveckých mundúrů a podávali si jointa. Kůlna měla jen dvě okna, jedno dovnitř do koňského výběhu, druhé ven k ohradě a k lesu za ní. Sklo v nich však bylo špinavé, takže trochu tlumilo neúprosnou záři sodíkových lamp. V přítomí vypadaly tváře vězňů pokuřujících trávu tak šedé, jako by už byli po smrti.

„Chcete práska?“ zeptal se ten s jointem. Mluvil příškrčeným, trochu lakomým hlasem, jak se snažil udržet v sobě kouř, ale ruku s jointem natáhl

poměrně ochotně. Henry viděl, že je to pořádný špek, dlouhý jako bývají tenké doutníky.

„Ne. Chci, abyste odsud odešli.“

Nechápavě k němu vzhledli. Zena byla manželka toho muže s jointem. Ten po její levici byl její švagr. Zbylí dva tu s nimi byli prostě jen na výletě.

„Vraťte se do chlěva,“ řekl jim Henry.

„Ani náhodou,“ opáčil jeden z mužů. „Je tam moc rušno. Máme radši klidnější prostředí. A byli jsme tu první, takže jestli vám naše společnost vadí, měl byste to být vy, kdo -“

„Chytil jsem to,“ přerušil ho Henry. Položil si ruku na tričko ovázané kolem stehna. „Byrus. To, čemu oni říkají Ripleyová. A mám dojem, že někteří z vás to mají taky... třeba ty, Charlesi -“ Ukázal na pátého muže, částečně plešatého a zachumlaného do mohutné sportovní bundy.

„Nic nemám!“ zvolal Charles, ale to už se od něj ostatní odtahovali, ten s tím kambodžským doutníkem (jmenoval se Darren Chiles a pocházel z Newtonu ve státě Massachusetts) při tom stále opatrně zadržoval kouř.

„Ale máš,“ trval na svém Henry. „Natuty. A ty taky, Mono. Mona? Ne, Marsha. Jistě, Marsha.“

„Nesmysl!“ ohradila se. Vstala, opřela se zády o stěnu kůlny a zahleděla se na Henryho velkýma, vystrašenýma očima. Očima laně. Brzy budou všechny laně v téhle oblasti po smrti, a stejně tak bude po smrti i Marsha. Henry doufal, že si tuhle myšlenku v jeho mysli nepřečte. „Já jsem čistá, pane, všichni jsme tu čistí, jenom vy ne!“

Sklopila zrak na svého manžela, který sice neměl nijak zvlášť statnou postavu, ale pořád byl statnější než Henry. Možná ne vyšší, ale statnější určitě.

„Vyhod' ho, Dare.“

„Existují dva druhy Ripleyové,“ prohlásil Henry a pronesl to jako danou skutečnost, přestože šlo jen o jeho domněnku... ale čím víc o tom přemýšlel, tím větší smysl mu to dávalo. „Říkejme jim Ripleyová prvního a druhého stupně. Jsem si jistý, že pokud jste nedostali plnou dávku -v něčem, co jste snědli, vdechli, nebo se vám uchytilo na otevřené ráně -, tak se z toho můžete dostat. Můžete se uzdravit.“

Teď na něj těma velkýma laníma očima hleděli všichni a Henry na okamžik pocítil vlnu nepřekonatelného zoufalství. Proč se jenom nedokáže spokojit s klidnou tichou sebevraždou?

„Já mám Ripleyovou prvního stupně,“ řekl. Odvázal si tričko. Nikdo z nich nevěnoval trhlíně v jeho zasněžených džínách víc než letmý pohled, o to důkladněji si ji však prohlédl Henry sám. Rána od zlomené páčky blinkrů byla nyní plná byrusu. Některá vlákna dosahovala délky až sedmi centimetrů, jejich konce vlály jako chalupy v přílivovém proudu. Cítil, jak kořínky té věci neúnavně pracují, jak se zavrtávají hlouběji a hlouběji, svědí a rostou a tiše šumí. A snaží se myslet. To bylo na všem to nejhorší - ono se to snaží myslet.

Pětice už se přesouvala ke dveřím kůlny a Henry byl přesvědčený, že jakmile ucítí závan čistého chladného vzduchu, vystřelí odsud, jako by jim za patami hořelo. Místo toho se zastavili.

„Pane, můžete nám pomoci?“ zeptala se Marsha třesoucím se dětským hlasem. Darren, její manžel, jí položil ruku kolem pasu.

„To nevím,“ odpověděl Henry. „Nejspíš ne... ale možná, kdo ví? Teď jděte. Asi tak za půl hodiny tu zas budete mít volno, možná i dřív, ale asi bude lepší, když zůstanete s ostatními ve chlěvě.“

„Proč?“ zeptal se tentokrát Darren Chiles z Newtonu.

A Henry, který měl jen velice matnou představu o budoucnosti - nic, co by se aspoň z daleka podobalo nějakému plánu -, odpověděl: „Nevím. Prostě mám ten dojem.“

Pak odešli a nechali kůlnu jenom Henrymu.

6 Pod oknem obráceným k plotu ležela kupka prastarého sena. Když Henry vešel, seděl na ní Darren Chiles (protože právě on přinesl hulení, měl pochopitelně právo na nej pohodlnější posez), a Henry teď zaujal jeho místo. Jakmile se uvelebil a položil si ruce na kolena, hned se o něj začal pokoušet spánek, a to i přes všechny ty hlasy, jež se mu honily hlavou, a hluboké, neustále se rozšiřující svědění v levé noze (a už to začínalo i v puse, v díře po jednom z vypadlých zubů).

Slyšel Underhilla přicházet ještě dřív, než se za oknem ozval jeho hlas; slyšel, jak se blíží jeho mysl.

„Jsem tady v závětví a taky skoro celý ve stínu kůlny,“ řekl Underhill. „Odskočil jsem si na cigaretu. Jestli sem někdo přijde, tak tam nejste.“

„Dobře.“

„Jednou mi zalžete, a já jdu okamžitě pryč a za svůj krátký život už se mnou nikdy nebudete mít šanci mluvit, nahlas ani... jinak.“

„Dobře.“

„Jak jste se zbavil těch lidí, co tu byli?“

„Proč?“ Henry měl dojem, že už je příliš unavený, aby ho ještě něco dokázalo naštvat, i když kromě únavy v tom asi bylo ještě něco jiného. „Měl to snad být nějaký test?“

„Nebudte blázen.“

„Řekl jsem jim, že mám Ripleyovou prvního stupně, což je pravda. Hned se odsud klidili.“ Henry se odmlčel. „Vy to máte taky, že jo?“

„Proč myslíte?“ Henry z Underhillova hlasu necítil žádné napětí, a to měl s podobnými věcmi jako psychiatr zkušenosti. Ať měl Underhill jakékoli nedostatky, rozhodně to byl člověk s dokonale chladnou hlavou, což byl krok správným směrem. A krom toho, napadlo ho, nemůže nijak uškodit, když pochopí, že nemá co ztratit.

„Máte ji kolem nehtů, nebo ne? A trochu v jednom uchu.“

„Vy byste přivedl na buben celé Vegas, chlape.“ Henry spatřil, jak Underhill zvedá ruku s cigaretou usazenou mezi prsty v rukavici. Připadalo mu, že většinu z ní místo Underhilla stejně vykouří vítr.

„První stupeň člověk chytí přímo ze zdroje. Druhý stupeň pak z věcí, na kterých to roste - ze stromu, mechu, jelena, psa, jiného člověka. Přenáší se to stejně jako třeba zánět ze škumpy. Tohle všechno ale vaši zdravotní technici vědí taky. Pokud můžu říct, vlastně mám ty informace od nich. Moje hlava je jako obrovský satelitní talíř, který naráz přijímá tisíce nezakódovaných programů. Ani nedokážu určit, odkud polovina z nich přichází, a vlastně na tom nijak nezáleží. Ale vím taky pár věcí, o nichž vaši zdravotníci zatím nemají tušení. Šedivci té červené plísni říkají byrus, což znamená něco jako ‚podhoubí života‘. Za jistých podmínek dokáže dobře prospívající byrus pěstovat implantáty.“

„Myslíte sračkotchoře.“

Henry se usmál. „Sračkotchoři, jo, to sedí. Ti vyraší z byrusu, a pak se množí kladením vajíček. Rozšíří se, nakladou další vajíčka, znovu se rozšíří. Nebo to tak aspoň má fungovat. Tady většina vajíček uhyne. Nevím, jestli za to může chladné podnebí, atmosféra, nebo něco jiného. Prostě v našem prostředí představuje největší hrozbu byrus. Nic jiného proti nám nemají.“

„Podhoubí života.“

„Přesně tak, ale poslouchejte dál: šedivci se tu potýkají se spoustou problémů, což je patrně taky důvod, proč tak dlouho otáleli - přes půl století -, než se odhodlali k činu. Například ti sračkotchoři. Mají to být saprofyti... víte, co to znamená?“

„Henry... jmenujete se tak, že ano? Henry? ... Henry, má tohle všechno nějakou souvislost s naší současnou -“

„Má to velkou souvislost s naší současnou situací. A jestli na sebe nechcete vzít značnou část odpovědnosti za konec veškerého života na vesmírné lodi zvané Země - samozřejmě až na spoustu toho mezihvězdného plevele -, tak vám radím, abyste mlčel a poslouchal.“

Chvilé ticha. Pak: „Poslouchám.“

„Saprofyti jsou užiteční paraziti. Žijí třeba i v našich střevech a další dobrovolně polykáme v mléčných výrobcích. Například ve sladkém acidofilním mléku nebo v jogurtu. Poskytujeme jim prostor k životu a oni nám za to dávají něco na oplátku. V případě mléčných bakterií je to lepší trávení. Tchoři za normálních podmínek - normálních na nějakém jiném světě, jehož ekosystém se od toho našeho liší tak, že si to ani nedokážu představit - rostou do velikosti asi tak čajové lžičky. Mám dojem, že v samičkách nějak zasahují do rozmnožování, ale rozhodně nezabíjejí. Ne v normálních podmínkách. Jenom žijí ve střevech. My je krmíme, oni nám dávají telepatii. Tak by to mělo fungovat. Až na to, že každého z nás taky promění v televizi. Televizi pro šediváky.“

„Nevíte to všechno náhodou proto, že v sobě jednoho taky máte?“ Z Underhillova hlavy nezaznělo vyloženě zhnusení, ale Henry zcela jasně vycítil, jak mu pulsuje v mysli. „Jednoho z těch v uvozovkách normálních tchořů?“

„Ne.“ Aspoň si to nemyslím.

„Tak jak můžete tohle všechno vědět? Nebo si to vymyslíte za pochodu? Snažíte si zajistit propustku, abyste se odsud dostal?“

„Jak to vím, to teď vůbec není důležité, Owene - přece víte, že vám nelžu. Můžete si mě přečíst.“

„Vím, že si myslíte, že nelžete. Nakolik můžu čekat, že se mi tohle čtení myšlenek ještě zlepší?“

„Nevím. Asi ještě o trochu, pokud se byrus rozšíří, ale na moji úroveň se nedostanete.“

„Protože vy jste jiný.“ Skepse, jak v hlase, tak v myšlenkách.

„Až do dneška jsem sám netušil jak moc, kamaráde. Ale na tom teď nezáleží. Teď jde jenom o to, abyste pochopil, že šediváci se tu dostali do malérů. Možná poprvé v celé jejich historii se jim situace absolutně vymkla z rukou. Za prvé proto, že když se tchoři dostanou dovnitř do lidí, nechovají se jako saprofyti, ale jako agresivní paraziti. Nepřestávají se kmit a nepřestávají růst. Jako rakovina, Owene.“

Za druhé kvůli byrusu. Na jiných světech se mu možná daří dobře, na tom našem mizerně, aspoň zatím. Vědci a lékařští experti, kteří celé tohle rodeo řídí, se domnívají, že ho brzdí především zima, ale já myslím, že to není všechno. Nemůžu si být jistý, protože si nejsou jistí oni, ale -“

„Moment, moment.“ Za oknem na kratičkou chvíli vyskočil plamínek, jak Underhill připálil větru další cigaretu. „Tím oni jste teď neměl na mysli doktory, že ne?“

„Ne.“

„Takže jste přesvědčený, že jste ve spojení s šediváky. Telepaticky.“

„Myslím, že... s jedním. Přes prostředníka.“

„Toho Jonesyho, co jste o něm mluvil?“

„Nevím, Owene. Ne na sto procent. Hlavní je, že prohrávají. Já, vy, ti muži, co s vámi dneska letěli k Modrému chlapci, nikdo z nás možná už neoslaví letošní Vánoce. V tomhle vám nebudu nic nalhávat. Dostali jsme silné, koncentrované dávky. Ale -“

„No dobře, chytil jsem to,“ přiznal Underhill. „Edwards taky - vyrašilo to na něm jako mávnutím kouzelného proutku.“

„Ale i kdyby se to na vás udrželo, jsem přesvědčený, že to nijak daleko nerozšíříte. Není to prostě zas tak nakažlivé. Ve chlévě jsou lidi, kteří to třeba vůbec nedostanou, bez ohledu na to, nakolik nakažení jsou ti kolem nich. A ti, kteří to chytanou snadno jako rýmu, skončí s byrusem druhého stupně... nebo Ripleyovou, jestli se vám to líbí víc.“

„Klidně zůstaňte u byrusu.“

„Dobře. Možná, že to předají několika dalším lidem, u kterých se pak vyskytne velice slabá odrůda, říkejme jí byrus třetího stupně. A mohl by se šířit i dál, ale kdybyste chtěl objevit byrus čtvrtého stupně, mám dojem, že byste potřeboval mikroskop, nebo vzorek krve. Pak se ztratí úplně.“

Krátké shrnutí, takže dávejte pozor.

Za prvé. Šediváci - pravděpodobně nic víc než dopravní prostředek pro byrus - už jsou ze hry. Ty, které nezahubilo samo prostředí, jako nakonec bakterie zahubily Mariany ve Válce světů, jste zlikvidovali vy z vrtulníků. Všechny až na jednoho, toho - jo, je to určitě tak -, od něhož mám svoje informace. A fyzicky už je vlastně mrtvý i on.

Za druhé. Tchoři nefungují. Jako každá rakovina nakonec užerou sami sebe k smrti. A ti, co z tenkého nebo tlustého střeva uniknou, brzy pochcípají vlivem nehostinného vnějšího prostředí.

Za třetí. Byrus taky moc nezabírá, ale kdyby dostal příležitost, kdyby dostal čas, aby se mohl ukrýt a růst, mohl by zmutovat. Naučit se, jak zapadnout do ekosystému. Možná i jak mu vládnout.“

„Vyhladíme ho,“ prohlásil Underhill. „Celý Jeffersonův trakt proměníme v jedno velké spáleniště.“

Henry jen tak tak, že nevykřikl vztekem, a něco z jeho frustrace asi přece jen proniklo na povrch. Ozvala se rána, jak sebou Underhill trhnul a narazil zády do křehké stěny kůlny.

„Na tom, co uděláte tady, nezáleží,“ řekl Henry. „Lidi, které jste pozavírali, to nemohou rozšířit, tchoři to nemohou rozšířit a sám od sebe se byrus nerozšíří. Kdyby vaši muži hned teď složili stany a odešli, prostředí by se o všechno postaralo samo a vymazalo by všechnen ten bordel jako chybnou rovnici na tabuli. Mám dojem, že šediváci se nám představili tak, jak se představili, jednoduše proto, že tomu prostě nemůžou uvěřit. Myslím, že to byla sebevražedná mise, v jejímž velení stála nějaká šedá odrůda vašeho massa Kurtze. Prostě nejsou schopní pochopit, že selhali. ‚Vždycky vyhrájeme,‘ myslí si všichni.“

„Jak tohle -“

„A pak, v poslední minutě, Owene - možná v poslední vteřině -, našel jeden z nich člověka, který se nápadně liší od všech, s nimiž se šediváci, tchoři nebo byrus kdy setkali. On je vaše Tyfová Mary. A už je pryč z karanténní zóny, takže všechno, co tu děláte, je v podstatě zbytečné.“

„Gary Jones.“

„Jonesy, přesně tak.“

„V čem se tak liší od ostatních?“

Přestože by se tomuhle tématu nejraději vyhnul, Henry si uvědomil, že něco Underhillovi dát musí.

„On a já a naši dva kamarádi - ti, kteří už jsou mrtví - jsme kdysi znali někoho, kdo byl hodně jiný. Přirozený telepat, nepotřeboval žádný byrus. Něco s námi udělal. Myslím, že kdybychom ho poznali až jako trochu starší, už by se to nemohlo stát, ale tehdy jsme ještě byli... zranitelní, dalo by se říct... zranitelní tím, co měl v sobě. A pak, o spoustu let později, se Jonesymu přihodilo ještě něco dalšího... něco, co s tímhle... pozoruhodným klukem nemělo nic společného.“

Henry ovšem tušil, že to není tak docela pravda; přestože Jonesyho srazilo a málem zabilo auto v Cambridgi a Duddits nikdy v životě nebyl nikde na jih od Derry, přesto do Jonesyho poslední, rozhodující proměny jistým způsobem zasáhl. Ano, nějak do ní zasáhl. Henry to věděl.

„A to opravdu čekáte, že... co? Že tomu uvěřím? Že to spolknu jako kapky proti kašli?“

Henryho rty se ve sladce vonící temnotě kůlny roztáhly do vážného úsměvu. „Ale vždyť ty už tomu věříš, Owene,“ řekl. „Jsem přece telepat. A to ten nejlepší. Ovšem to není všechno... otázkou zůstává...“

Henry tu otázku raději položil jen myšlenkou.

7 Jak tak Owen celý prokřehlý stál za ohradou u zadní stěny staré kůlny, masku staženou kolem krku, aby mohl kouřit cigarety, na které vlastně vůbec neměl chuť (koupil si celý balíček v armádní prodejně), měl pocit, že snad nikdy v životě mu nebylo míň do smíchu... ale když pak ten muž v kůlně odpověděl na jeho poměrně logický dotaz s tak netrpělivou přímostí - vždyť ty už tomu věříš... jsem přece telepat -, překvapil sám sebe tím, že se zasmál. Kurtz říkal, že jestli se telepatie uchytí nastálo a rozšíří se, společnost v té podobě, jak ji známe, se zhroutí. Owen tehdy pochopil, jak to asi myslí, ale teprve teď to poznal na vlastní kůži.

„Ovšem to není všechno... otázkou zůstává...“

Co s tím uděláme?

Možná proto, že byl tak unavený, napadla Owena jediná odpověď. „Asi budeme muset vyrazit za tím Jonesem. Ale pomůže to? Máme vůbec čas?“

„Myslím, že možná máme. Ale ne moc.“

Owen se pokusil svými vlastními slabými telepatickými schopnostmi přecíst, co všechno se za Henryho odpovědi skrývá, ale nepovedlo se mu to. Přesto byl přesvědčený, že většina z toho, co mu ten člověk řekl, je pravda. Buď tak, anebo aspoň věří, že je to pravda, pomyslel si. A Bůh ví, že tomu chci věřit i já. Skvělá záminka, proč odsud vypadnout dřív, než tu začne ta řezničina.

„Ne,“ ozval se Henry a Owen si poprvé všiml, že je rozrušený, že si není úplně jistý sám sebou. „Žádná řezničina. Kurtz v žádném případě nesmí povraždit nějakých dvě stě až osm set lidí. Lidí, kteří v konečném důsledku stejně nijak neovlivní výsledek vaší mise. Jsou to jen - proboha, jsou to jen nevinní diváci!“

Owena ani nijak nepřekvapilo, když si uvědomil, že ho neklid jeho nového přítele vlastně těší; jen Bůh ví, jaký neklid vnesl Henry do duše jemu. „Co navrhuje? Vzhledem k tomu, že jste sám před chvílí říkal, že stejně záleží jen na tom vašem Jonesym.“

„To ano, ale...“

Henry zatápal. Jeho duševní hlas byl o něco jistější, ale jen o trochu. Ale nemyslel jsem to tak, že utečeme a necháme je tu zemřít.

„Nikam neutečeme,“ prohlásil Owen. „Daleko bychom se nedostali, za chvíli bychom nevěděli kudy kam.“ Po posledním krátkém šluku upustil třetí

cigaretu a sledoval, jak ji odnáší vítr. Po prázdném výběhu za kůlnou se proháněly sněhové vlny a ukládaly se v obrovské závěži u zdi chléva. Snažit se v tomhle počasí někam uprchnout bylo šílenství. Museli bychom mít přinejmenším rolbu, napadlo Owena. O půlnoci už by nám ani auto s náhonem na všechny čtyři nebylo moc platné. Ne v tomhle počasí.

„Zabij Kurtze," navrhl Henry. „To je odpověď. Když nebude mít kdo vydávat rozkazy, usnadní nám to útěk a odloží se tím ta... biologická čistka."

Owen se suše zasmál. „Říkáš to, jako by to byla prkotina," podotkl. „Nulana-Underhill, povolení zabíjet."

Schoulil dlaně kolem zapalovače a připálil si čtvrtou cigaretu. I přes rukavice měl úplně zkrehlé prsty. Už bychom co nejdříve došli k nějakému závěru, napadlo ho. Dříve než tu umrznu k smrti.

„A co je v tom za problém?" zeptal se Henry, i když to sám dobře věděl; Owen cítil (a napolo i slyšel), jak se snaží to nevidět, jak nechce, aby věci byly ještě horší, než už jsou. „Prostě tam přijdeš a sejmeš ho."

„To by právě nešlo." Owen Henrymu poslal letný obrázek: Freddy Johnson (a další členové kádru takzvaného Císařského údolí) neustále střeží Kurtzovo winnebago. „Kromě toho tam má určitě zvukovou štěnici. Kdyby se cokoli semlelo, hned tam naběhne ochranka. Možná by se mi ho podařilo dostat. Spíš asi ne, protože se kryje stejně důkladně jako nějaký kolumbijský kokainový jeff, zejména když je ve službě, ale možná jo. Myslím si, že nejsem úplně nejhorší. Ale byla by to sebevražedná mise. Jestli naverboval Freddyho Johnsona, tak má nejspíš taky Kate Gallagherovou a Marvella Richardsona... Carla Friedmana... Jocelyn McAvoyovou. Ostří hoši a holky, Henry. Já zabiju Kurtze, oni zabijou mě, hlavouni, kteří to všechno řídí zpod Cheyenne Mountain, pošlou někoho nového, nějaký Kurtzův klon, který naváže přesně tam, kde Kurtz skončil. Nebo tu práci prostě svěří Kate. Šílená je na to dost. Lidi ve chlévě možná získají dvanáctihodinový odklad, než se uškvaří ve vlastní šťávě, ale nakonec se tomu stejně nevyhnou. Jediný rozdíl bude v tom, že místo abys dostal šanci uprchnout společně se mnou sněhovou bouří, shoříš společně s nimi, fešáku. A ten tvůj kámoš - ten Jonesy - se zatím dostane... kam?"

„To bych si rád z opatrnosti nechal pro sebe, aspoň zatím."

Owen se to přesto pokusil vyzvědět a zapojil za tím účelem všechny telepatické síly, jimiž vládl. Na okamžik zachytil rozmazaný a zmatený obraz - vysoká bílá budova zapadaná sněhem, obrovský válec podobný silu -, a pak obraz zmizel a nahradila ho vidina bílého koně, který vypadal trochu jako vyřezaný ze dřeva, jak probíhá kolem nějaké značky. Na té značce byla šipka, a pod ní stálo červenými písmeny banburský kříž.

Pobaveně, ale i trochu roztrpčeně zavrčel. „Ty mě blokuješ."

„Jistě, i tak to můžeš brát. Ale spíš se tě snažím naučit techniku, kterou by sis měl co nejdříve osvojit, pokud chceš, aby náš rozhovor zůstal tajemstvím."

„Aha." Owena to nijak neurazilo, vlastně byl spíš rád. Za prvé proto, že ta blokovací technika by se mu vážně mohla hodit. A za druhé proto, že Henry ví, kam jeho nakažený kamarád - říkejme mu Tyfový Jonesy - míří. Owen poslal do Henryho myslí krátký obrázek.

„Henry, teď mě prosím tě dobře poslouvej."

„Dobře, poslouchám."

„Napadla mě ta nejjednodušší a nejbezpečnější věc, kterou můžeme ty a já udělat. V první řadě, pokud pro nás není rozhodující faktor čas, bychom se měli trochu vyspat."

„To beru. Stejně už padám únavou."

„Pak, kolem třetí hodiny můžeme začít jednat. Celý tábor sice má být v nejvyšší pohotovosti po celou dobu, co tu bude stát, ale jestli Velký bratr vůbec někdy trochu zamhouří oči, pak to nejspíš bude mezi čtvrtou a šestou hodinou ráno. Zkusím něčím odvrátit pozornost a můžu zkratovat plot - to je vlastně to úplně nejjednodušší. Budu tady i s rolbou do pěti minut po tom, co to vypukne -“

Owen zjistil, že telepatie přináší verbální komunikaci výhody těsnopisu. Během řeči poslal Henrymu obraz hořícího vrtulníku MH-6 Little Bird a vojáků, kteří se k němu sbíhají ze všech stran.

„- a pak můžeme vyrazit.“

„A necháme tu Kurtze s plnou stodolou nevinných civilistů, které si hodlá usmažit k snídani. Ani nemluvě o Modré četě. Co to taky je, pár set lidských životů?“

Owen, který byl od svých devatenácti vojákem na plný úvazek a v posledních osmi letech jedním z Kurtzových blízkých spolupracovníků se vším, co to obnášelo, vyslal po mentálním kanálu, který se mezi nimi utvořil, dvě ostrá slova: Přijatelné ztráty.

Nejasná postava za špinavým sklem, jež představovala Henryho Devlina, se otřásla.

Ne, poslal jako odpověď.

8

Ne? Jak to ne? Prostě ne. Máš snad lepší nápad?

A vtom si Owen ke své nezměrné hrůze uvědomil, že je Henry přesvědčený, že opravdu má. Zlomky toho nápadu - bylo by asi příliš velkorysé nazývat ho plánem - proletěly Owenovi myslí jako jasně rozzářený ocas komety. Vyrazilo mu to dech. Cigareta mu bez povšimnutí vypadla z prstů a odsvištěla pryč ve větru.

Jsi blázen.

Ne, nejsem. Sám jsi říkal, že abychom se odsud dostali potřebujeme něčím odvrátit pozornost. Odvrátíme ji tímhle.

Vždyť při tom stejně přijdou o život!

Některí. Možná většina. Ale je to šance. Jakou by měli šanci v hořícím chlévě?

Nahlas Henry dodal: „Navíc je tu Kurtz. Když se bude muset starat o pár stovek uprchlíků - z nichž většina s nesmírnou radostí vypoví prvnímu reportérovi, kterého potkají, že zpanikařená vláda Spojených států odsouhlasila nový masakr v My Lai přímo tady na americké půdě -, bude se o to míň zajímat o nás.“

To neznáš Abrahama Kurtze, pomyslel si Owen. Nevíš nic o Kurtzově hranici. Ale o té vlastně nevěděl ani on sám. Až do dneška.

Přesto mu Henryho návrh dával jakýmsi šíleným způsobem smysl.

A zahrnoval v sobě alespoň určité odčinění. Owena v podstatě ani nijak nepřekvapilo, že jak se tenhle nekonečný čtrnáctý listopad blíží k půlnoci a naděje na dožití se konce týdne se stále scvrkávají, začíná se mu myšlenka na odčinění vlastně zamlouvat.

„Henry.“

„Ano, Owene. Poslouchám.“

„Vždycky mě hrozně trápilo svědomí za to, co jsem tehdy provedl Rapeloewovým.“

„Já vím.“

„A přece dělám podobné věci znovu a znovu. Copak jsem taková svině?“

Henry, který zůstal výjimečně dobrým psychiatrem i v době, kdy se v myšlenkách začal zabírat sebevraždou, na to nic neřekl. Svinské chování je lidem vrozené. To je smutná pravda.

„No dobře," pronesl nakonec Owen. „Tys to vymyslel, ale provedu si to po svém, platí?"

„Platí," odpověděl okamžitě Henry.

„Mohl bys mě naučit tu blokovací techniku? Mám dojem, že se mi bude hodit."

„To bych samozřejmě mohl."

„Dobře. Tak poslouchej." Owen hovořil celé následující tři minuty, chvíli nahlas, chvíli v myšlenkách. Oba muži už dosáhli bodu, kdy pro ně mezi těmito dvěma druhy komunikace nebyl žádný rozdíl; myšlenky i slova se proměnily v jedno.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

DERRY

1 U Gosselina je horko - příšerně horko! Jonesymu na čele téměř okamžitě naskočí kapky potu, a než všichni čtyři dojdou k telefonnímu automatu (který je hned vedle kamen, pokud byste nevěděli), už mu stéká po tvářích proudem a v podpaží má stejně jako v tropickém pralesi krátce po vydatném dešti... tedy ne že by tam měl taky tak bujný porost, vždyť je mu teprve čtrnáct. Nemějte péči, jak s oblibou říká Pete.

Takže je tu příšerné horko a částečně se stále ještě nachází v zajetí toho snu, kterému se nějak nechce zmizet, jako zlé sny obyčejně mizí (pořád cítí zápach benzínu a spálené gumy, pořád vidí Henryho s mokašínem v ruce... a hlavu, pořád vidí tu příšernou uťatou hlavu Richieho Grenadeaua), a teď to všechno ještě zhorší operátorka, protože je to strašná kráva. Když jí Jonesy nadiktuje číslo na Cavellovi, kam volají skoro každý den, aby se zeptali, jestli smějí přijít (Roberta a Alfie vždycky souhlasí, ale kluci mají všichni z domova naučeno, že je zdvořilé zeptat se předem na dovolení), operátorka se začne zajímat: „Vědí tvoji rodiče, že voláš meziměsto?“ Vyslovuje nikoli líně a s protahovanými samohláskami jako klasický yankee, ale s nepatrným francouzským přízvukem člověka, který vyrůstal v téhle části světa, kde jsou jména jako Letourneau a Bissonette běžnější než Smith nebo Jones. Držgrešlácký frantíci, říká jim Peteův táta. A teď mají jednu z nich na telefonu, no potěš pámbu.

„Když si to sám platím, nechávají mě volat meziměsto, kdy chci,“ odpoví Jonesy. Sakra práce, měl tušit předem, že nakonec bude muset ten telefonát vyřídit on. Rozepne si zip kabátu. Tady to ale peče! Jak ti staroušci vydrží sedět takhle kolem kamen, to prostě přesahuje Jonesyho chápání. Jeho přátelé se tlačí kolem něj, což je samozřejmě pochopitelné - chtějí slyšet, jak se celá věc vyvíjí -, ale Jonesymu by rozhodně nijak nevadilo, kdyby přece jen o krůček ustoupili. Když je má takhle těsně kolem sebe, je mu ještě větší vedro.

„A kdybych jim zavolala, mon fils, řekli by mi tvoji mére et pére to samé?“

„Jistě,“ přisvědčí Jonesy. Do očí mu stékají kapky potu, štípou a on si je musí otírat jako slzy. „Táta je v práci, ale mamka by měla být doma. Devět-čtyři-devět šest-šest-pět-osm. Ale ať je to rychle, protože -“

„No dobře, tak já tě spojím,“ odpoví operátorka poněkud zklamaně. Jonesy si přehodí sluchátko od jednoho ucha k druhému, aby mohl vyklouznout z kabátu, a nechá si ho spadnout k nohám. Ostatní jsou pořád oblečení; Bobo si dokonce ani nerozepnul svou motorkářskou bundu. Jonesy nechápe, jak to tu můžou vydržet. Už mu začínají lézt na nervy i ty pachy: masť na revma a fazole a leštadlo na podlahu a káva a lák ze soudků na okurky. Obyčejně mu to u Gosselina docela voní, ale dneska se mu z té směsice zvedá kufr.

Do ucha mu cvakají telefonní spojení. To je doba. Kamarádi ho zatlačují stále víc k automatu na stěně, že už se skoro nemůže hnout. Opodál stojí v druhé nebo třetí uličce mezi regály Lamar, upřeně hledí na poličku s obilnými lupínky a tře si dlaní čelo jako člověk se silnými bolestmi hlavy. Vzhledem k množství piva, které do sebe včera večer naklopil, je bolení hlavy celkem pochopitelné, pomyslí si Jonesy. A jeho bude za chvíli bolet hlava taky, i když to nebude mít nic společného

s pivem, ale s tím děsivým ved-

Trochu se napřímí. „Už vyzvání," informuje kamarády a okamžitě si nadává, že radši nebyl zticha, protože se na něj všichni namáčkou ještě víc. Tomu Peteovi ale příšerně smrdí z pusy, pomyslí si Jonesy. Čím to asi je, Petros? Čistíš si je vždycky jen jednou do roka, ať to potřebují, nebo ne?

Po třetím zazvonění někdo telefon na druhé straně zvedne. „Ano, prosím?" Je to Roberta, ale hlas jí zní spíš rozrušeně a nervózně než vesele jako obvykle. A není nijak těžké si představit proč; v pozadí je slyšet Dudditsův kvílivý pláč. Jonesy ví, že Alfie a Roberta ten pláč nevnímají stejně jako on a jeho kamarádi - jsou totiž dospělí. Ale jsou to koneckonců i jeho rodiče, takže něco z toho určitě cítí, a Jonesy má silné pochybnosti, že se dnešní ráno zapíše u paní Cavellové mezi ta nejvydařenější.

Prokrista, jak tady může být takové vedro? Co to dneska do těch kamen naládovali? Plutonium?

„Haló, kdo je tam?" Je netrpělivá, což se paní Cavellové taky vůbec nepodobá. Jestli se člověk jako rodič tak postižené osoby, jako je Duddits, něčemu hodně rychle naučí, říkává klukům při spoustě příležitostí, tak především trpělivosti. Ta ji však dnes ráno očividně opustila. Dnes ráno se zdá téměř našťvaná - to je něco zcela nepředstavitelného. „Jestli něco prodáváte, tak nemám čas se s vámi vybavovat. Mám právě teď plnou hlavu jiných starostí a..."

V pozadí dál skučí a kvílí Duddits. To je mi jasné, že máte plnou hlavu jiných starostí, pomyslí si Jonesy, Vyvádí takhle už od úsvitu a není divu, že z toho máte nervy v kýblu.

Henry šťouchne Jonesyho loktem do boku - Tak dělej! Pospěš si! -, a přestože to trochu bolí, Jonesy je za to docela vděčný. Kdyby mu zavěsila, musel by se znovu dohadovat s tou krávou operátorkou.

„Paní Cavellová - Roberto? To jsem já, Jonesy."

„Jonesy?" Cítí její hlubokou úlevu; tak hrozně si přála, aby Dudditsovi kamarádi zavolali, že má teď skoro obavy, jestli se jí to náhodou jenom nezdá. „Jsi to opravdu ty?"

„Jo, jsem," potvrdí. „Já a kluci." Natáhne sluchátko.

„Zdravím, paní Cavellová," ozve se Henry.

„Jak se vede?" přidá Pete.

„Čau, krásko," řekne Bobr s rozpustilým úsměvem. Už ten den, kdy se s Robertou prvně setkali, se do ní tak trochu zamiloval.

Lamar Claredon vzhledne, když zaslechne hlas svého syna, zamžiká, a pak se znovu ponoří do hloubání nad obilnými lupínky značek Cheerios a Shredded Wheat. Pro mě za mě, řekl ráno Lamar Bobrovi, když mu syn sdělil, že chtějí zavolat Dudditsovi. Sice nechápu, proč s tou prázdnou makovicí zrovna teď potřebujete mluvit, ale jsou to vaše drobáky.

Když si Jonesy přiloží sluchátko zpátky k uchu, zaslechne, jak Roberta Cavellová povídá: „- vrátili do Derry? Myslela jsem, že jste jeli lovit někam do Kinea, nebo kam."

„Ještě tady jsme," odpoví Jonesy. Rozhlédne se po kamarádech a s údivem si všimne, že se nikdo z nich skoro nepotí - Henrymu se trochu leskne čelo a Pete má pár kapiček na horním rtu, ale to je všechno. To mě teda podržte. „Jenom nás napadlo... no... že radši zavoláme."

„Takže to víte." Řekne to úplně bezvýrazně - ne nepřátelsky, ale taky bez údivu.

„Ehm..." Odtáhne si flanelovou košili od těla a zatřepe s ní, aby se trochu

provětral. „Jo.“

Existují tisíce otázek, které by na něj v tom okamžiku většina lidí začala pálit, počínaje například Odkud to víte? nebo Co to s ním pro Kristovy rány je?, ale Roberta není jako většina lidí a měla už skoro měsíc na to, aby si povšimla, jak se to mezi nimi a jejím synem má. Proto řekne jen: „Vydrž, Jonesy. Dám ti ho.“

Jonesy čeká. V dálce dosud slyší Dudditsův pláč a laskavý hlas Roberty. Mluví na něj. Přemlouvá ho. Užívá slůvka, která teď v Cavellovic domácnosti získala kouzelnou moc: Jonesy, Bobr, Pete, Henry. Kvílení se přibližuje a Jonesy dokonce i po telefonu cítí, jak mu proniká do hlavy, jako tupý nůž, který vrtá a dlabe, místo aby řezal. Jau. Vedle Dudditsova pláče bylo Henryho šťouchnutí do žeber jako láskyplné pohazení. Po krku mu zatím stékají celé řeky potu. Oči upírá na dvě cedulky nad telefonem. Prosíme omezte všechny hovory na 5 minut, stojí na jedné. Sprošťárny nebudeme tolerovat, stojí na druhé. Pod to někdo vyryl A to kurva říká kdo. Pak Duddits vezme sluchátko a to příšerné vzlykání se mu ozve přímo do ucha. Jonesy zamžiká, ale ani přes tu bolest se na Dudse nedokáže zlobit. Tady nahoře jsou aspoň všichni čtyři pohromadě. On je tam dole úplně sám a ještě k tomu takový, jaký je. Bůh mu zároveň ublížil i poželal; Jonesymu se z toho točí hlava, jen na to pomyslí.

„Dudditsi,“ řekne. „Dudditsi, to jsme my. Jonesy...“

Podá sluchátko Henrymu. „Nazdar, Dudditsi, tady je Henry...“

Henry podá sluchátko Peteovi. „Čau, Dudsí, tady je Pete, přestaň už brečet, už je to dobrý...“

Pete podá sluchátko Bobrovi, který se rozhlédne, a pak se s telefonem schoulí do rohu, kam až mu šňůra dovolí. Zakryje mikrofon dlaní, aby ho chlapi kolem kamen (ani nemluvě o jeho tátovi, pochopitelně) neslyšeli, a zazpívá první dva verše ukolébavky. Pak ztichne a poslouchá. Za okamžik ukáže ostatním zdvižený palec. Pak podá telefon zpátky Henrymu.

„Dudsí? Zase Henry. Byl to jen sen, Dudditsi. Nebylo to doopravdy. Jasný? Nebylo to doopravdy a už je to pryč. Jenom...“ Henry se zaposlouchá. Jonesy využije příležitosti, aby si svlékl flanelovou košili. Tričko pod ní by se dalo ždímat.

Na světě existuje miliarda věcí, které Jonesy neví - například v jakém spojení jsou vlastně on a jeho kamarádi s Dudditsem -, rozhodně však ví, že tady u Gosselina už dlouho nevydrží. Případá si, jako by byl přímo uvnitř v kamnech, a ne se na ně jen díval. Ti staří páprdové kolem šachovnice snad musejí mít kosti z ledu.

Henry přikyvuje. „Přesně tak, jako v hororu.“ Poslouchá, mračí se. „Ne, ty jsi to neudělal. Nikdo z nás to neudělal. Neublížili jsme mu. Nikomu jsme neublížili.“

A právě v té chvíli - bingo! - si Jonesy uvědomí, že ve skutečnosti ublížili. Nechtěli to udělat, jistě, ale i tak to udělali. Měli strach, že Richie vyplní svou hrozbu a dostane je... a tak radši dostali oni jeho.

Pete natáhne ruku a Henry řekne: „Chce s tebou mluvit Pete, Dudsí.“

Předá sluchátko Peteovi, a ten začne Dudditsovi domlouvát, ať na to prostě zapomene, hlavně klid a nohy v teple, vždyť oni se za pár dní vrátí domů a zase si spolu budou hrát, bude legrace, bude sranda, ale zatím -

Jonesy zvedne oči a všimne si, že jedna z cedulek nad telefonem se proměnila. Na první stále stojí prosíme omezte všechny hovory na 5 MINUT, ale ta druhá teď říká PROČ NEJDEŠ VEN JE TAM chladněji. To je dobrý nápad, zatraceně dobrý nápad. A nevidí žádný důvod, proč by nešel -zdá se, že problém s Dudditsem už je vyřešený.

Ale než se stačí pohnout, podává mu Pete telefon a říká: „Chce mluvit s

tebou, Jonesy."

Na okamžik má chuť rozběhnout se pryč, ať se jde Duddits bodnout, všichni ať se jdou bodnout. Ale jsou to přece jeho přátelé, společně se jim zdál ten příšerný sen, udělali něco, co udělat nechtěli

(Iháři zrasanej lháři chtěli jste to udělat chtěli)

a jejich oči ho zadržují na místě i přes to dusivé vedro, které mu teď stahuje hrudník jako příliš malý chránič na americký fotbal. Jejich oči mu říkají, že je součástí tady toho všeho a nesmí odejít, dokud Duddits nepoloží telefon. To by nebyla fér hra.

Je to náš sen a ještě neskončil, naléhají na něj jejich oči - ty Henryho ze všech nejvíc. Pokračuje už ode dne, kdy jsme ho našli tam za Bratry Trackerovými, na kolenou a skoro nahého. Umí vidět nit a my to teď umíme taky. A přestože ji vnímáme pokaždé jinak, jistá část našeho já ji uvidí vždycky. Uvidíme ji, dokud nezemřeme.

A v jejich očích je ještě něco, něco, co je potajmu bude pronásledovat taky až do smrti a bude to vrhat stín i na ty nejtěsnější dny jejich života. Strach z toho, co udělali. Co udělali v zapomenuté části toho společného snu.

Právě to ho udržuje na místě a přinutí ho vzít sluchátko i přesto, že se koupe v potu, že se smaží, že doslova taje.

„Dudditsi," řekne a dokonce i hlas mu zní upoceně. „Už je to vážně v pořádku. Dám ti znovu Henryho, jo, je tady totiž horko na padnutí a já si musím skočit loknout čerstvýho vzduchu -"

Vtom mu Duddits vpadne do řeči, rozhodně a naléhavě. „Ekcoť en! Ousi, ekcoť en! Ery! Ery! An ERY!"

Všichni tomu jeho žvatlání rozuměli od prvního okamžiku a Jonesy i teď pochopí, co mu Duddits říká: Nechod' ven! Jonesy, nechod' ven! Šedý! Šedý! Pan ŠEDÝ!

Jonesy mu klesne brada překvapením. Pohlédne kolem kamen, nad nimiž se tetelí horký vzduch, uličkou mezi regály, kde právě Bobrův táta s kocovinou apaticky prohlíží konzervované fazole, kolem paní Gosselinové za starou pokladnou a ven z okna. Okno je špinavé a plné nejrůznějších cedulek, jež inzerují všechno od cigaret značky Winston a piva Moosehead až po církevní večere a pikniky na Čtvrtého července, které se konaly, když byl ještě farmář z Georgie prezidentem... ale přesto zbývá dost volného skla, aby Jonesy viděl ven a spatřil, co tam na něj čeká. Je to tatáž věc, která se mu vplížila za záda, zatímco se snažil udržet zavřené dveře do koupelny, ta věc, která uchvátila jeho tělo. Nahá šedivá postava stojí na svých bezprstých nohou vedle benzinové pumpy Citgo a hledí na něj černýma očima. A Jonesyho napadne: Ve skutečnosti takhle nevypadají, to jen my je tak vidíme.

A pan Šedý, jako by to chtěl potvrdit, zvedne a zase spustí jednu ruku. Z konečků jeho tří prstů se jako chmýří bodláku rozletí drobné rudozlaté chomáčky.

Byrus, pomyslí si Jonesy.

A jako by to bylo kouzelné slovo z pohádky, všechno kolem najednou zamrzne. Život v Gosselinově koloniálu se zastaví. Pak z něj začne vyprchávat barva, až se promění v sépiovou fotografii. Jonesyho kamarádi zprůhlední a vytráčí se mu před očima. Jenom dvě věci zůstávají i nadále skutečné: těžké černé sluchátko telefonního automatu a horko. To dusivé horko. „Ouťce!" zakřičí mu do ucha Duddits. Jonesy zaslechne dlouhý, dávivý nádech, na který si dodnes dobře vzpomíná; to se Duddits připravuje promluvit tak zřetelně, jak jen to dokáže. „Ounesy! Ounesy, obuť se! Obuť se! Obuť

2se! Probuď se! Jonesy, probuď se! Jonesy zvedl hlavu a na okamžik vůbec nic neviděl. Přes oči mu visely vlasy, ztěžklé potem. Odhrnul je stranou a zadoufal, že spatří svou ložnici - buďto tu v Dře ve zdi, anebo ještě lépe tu doma v Brooklineu -, ale takové štěstí ho samozřejmě nepotkalo. Byl pořád v kanceláři bratří Trackerových. Usnul na stole a zdálo se mu o tom, jak tehdy před lety volali Dudditsovi. Ten sen poměrně věrně popisoval skutečnost, až na jednu věc: na to otupující vedro. Když už nic jiného, Starouš Gosselin vždycky udržoval ve svém krámku chladno; byl na horko až alergický. To vedro se do snu vplížilo proto, že panovalo tady, proboha, musí tu být dobrých pětatřicet, ne-li čtyřicet stupňů.

Zbláznilo se topení, pomyslel si Jonesy a vstal. Nebo tu možná hon. V každém případě se musím dostat ven. Než se tu upeču.

Obešel stůl, ani si nevšiml, že se nějak změnil, a sotva zaregistroval, že se mu cestou ke dveřím něco otřelo o hlavu. Už se jednou rukou natahoval po knoflíku a druhou po zámku, když si vzpomněl, jak ho Duddits ve snu nabádal, ať nechodí ven, že tam na něj čeká pan Šedý.

A taky že čekal. Hned za dveřmi. Čekal ve skladišti vzpomínek, k nimž měl teď neomezený přístup.

Jonesy roztáhl zpocené prsty na dřevě dveří. Vlasy mu znovu spadly přes oči, ale toho si nevšiml. „Pane Šedý,” zašeptal. „Jsi tam venku? Jsi, nebo ne?”

Žádná odpověď, ale byl tam, určitě. Stál tam, bezvlasou rudimentální hlavu skloněnou a lesklé černé oči upnuté na knoflík dveří - čekal, až se otočí. Čekal, až Jonesy vyběhne ven. A pak...?

Sbohem otravné lidské myšlenky. Sbohem rušivé a rozptylující lidské emoce. Sbohem, Jonesy.

„Ty se mě snažíš vykourit, pane Šedý?”

Stále žádná odpověď. Jonesy ani žádnou nepotřeboval. Pan Šedý měl přece přístup k veškerému ovládání, nebo ne? Včetně toho, jímž se reguluje teplota. Jak vysoko ji nastavil? To Jonesy nevěděl, věděl jen tolik, že stále roste. Obruč kolem hrudi byla stále rozpálenější a těžší, takže mohl sotva dýchat. Ve spáncích mu bušilo.

Okno. Co zkusit okno?

S náhlou nadějí se Jonesy obrátil a zády se opřel o dveře. Za oknem teď byla tma - takže konec věčného říjnového odpoledne z roku 1978 -a příjezdovou cestu, která vedla kolem budovy bratří Trackerových, pokrývaly závěje sněhu. Nikdy v životě, dokonce ani jako kluka, nelákal Jonesyho sníh tak jako právě teď. Už se viděl, jak proskakuje oknem jako Errol Flynn v jednom starém filmu o pirátech, viděl se, jak se vrhá do sněhu a zavrtává se do něj, koupe si rozpálený obličej v jeho požehnaném bělostném chladu -

Ano, ano, a pak sevření rukou pana Šedého kolem krku. Možná ty ruce měly jen po třech prstech, ale i tak byly silné; zadusit Jonesyho by pro ně bylo dílem okamžiku. I kdyby jen rozbil okno, aby dovnitř pustil trochu chladného nočního vzduchu, pan Šedý by byl hned uvnitř a vrhl by se na něj jako upír. Protože ani tahle část Jonesylandu nebyla bezpečná. Bylo to dobyté území.

Hobsonova volba. Tak jako tak jste v háji.

„Pojď ven.” Konečně pan Šedý za dveřmi promluvil, a to Jonesyho vlastním hlasem. „Odbudeme to rychle. Přece se tam nechceš usmažit... nebo ano?”

Jonesy si náhle všiml stolu pod oknem, stolu, který tu v okamžiku jeho prvního příchodu do téhle místnosti vůbec nebyl. Než usnul, byl to ten nejobyčejnější dřevěný stůl, jaký za pár šupů koupíte v kterémkoli skladu kancelářského nábytku. V jistém okamžiku - nedokázal si vzpomenout kdy přesně - se na něm objevil telefon. Obyčejný černý telefon, stejně utilitářský a nevkusný jako stůl sám.

Teď, jak viděl, byl stůl z dubového dřeva a se stahovací roletou, přesné dvojče toho, jež měl ve své pracovně v Brooklineu. A telefon byl modrý Trimline, jako ten v jeho kabinetu na Jayově univerzitě. Setřel si z čela plnou dlaň potu teplého jako chcanky, a zrovna když to udělal, všiml si, co se mu to prve otřelo o hlavu.

Byla to pavučina snů.

Pavučina snů z Díry ve zdi.

„No to mě podrž," zašeptal. „Já si to tady vyzdobuju."

Jistě, a proč taky ne? Copak si dokonce i vězňové v cele smrti svůj příbytek nezdobí? A jestliže si sem ve spánku dokázal přičarovat stůl a pavučinu snů a telefon, pak by možná -

Jonesy zavřel oči a soustředil se. Snažil se vybavit si obrázek své pracovny v Brooklineu. Chvilí s tím měl problémy, protože se mu do hlavy vetřela otázka: pokud jsou jeho vzpomínky tam venku, jak je zároveň může mít i tady uvnitř? Odpověď, jak si záhy uvědomil, byla prostá. Vzpomínky měl stále ve své hlavě, kde byly odjakživa. Krabice ve skladišti představovaly pouhé jejich ztvárnění, jak by to nazval Henry, prostě vizuální představu věcí, k nimž měl přístup pan Šedý.

Na tom nesejde. Teď se soustřed' na to, co je třeba udělat. Pracovna v Brooklineu. Představ si pracovnu v Brooklineu.

„Co tam děláš?" ozval se pan Šedý. Úlisná sebedůvěra se mu z hlasu nadobro vytratila. „Co to tam kurvaroma děláš?"

Jonesy se trochu pousmál - nemohl si pomoci -, ale držel se v mysli svého obrazu. Nejen studovna, hlavně jedna stěna studovny... tam vedle dveří do malé koupelny... ano, tady to máme. Termostat Honeywell. A co by měl teď říct? Snad nějaké kouzelné slůvko, nějaké abrakadabra?

No jasně.

S očima dosud zavřenýma a nepatrnou stopou úsměvu na zpcené tváři Jonesy zašeptal: „Duddits."

Otevřel oči a pohlédl na zaprášenou, nepopsatelně špinavou stěnu.

Termostat tam byl.

„Přestaň s tím!" vykřikl pan Šedý a Jonesyho, který právě přecházel přes místnost, znovu překvapila důvěrná známost toho hlasu; jako by ze záznamu poslouchal sám sebe při některém z řídkých záchvatů vzteku (jejichž nejčastější příčinou byl děsivý nepořádek v dětském pokoji). „Přestaň s tím, hned! Tohle prosté musí přestat!"

„Polib mi drdol, brouku," odvětil Jonesy s úsměvem. Kolikrát si asi jeho vlastní děti přály, aby mu mohly říct něco podobného, když začal kafrat? Pak mu hlavou bleskla děsivá myšlenka. Možná že vnitřek svého dvoupodlažního bytu v Brooklineu už nikdy neuvidí, a pokud přece, pak to bude očima, které teď patří panu Šedému. Tvář, na kterou mu jeho děti dávaly pusy („Jauva, tatí, ty škrábeš!" říkala Misha), byla teď tváří pana Šedého. A stejně tak i rty, na něž ho líbala Carla. A v posteli, když ho objala a vedla ho do sebe -

Jonesy se otřásl, pak se natáhl k termostatu... který, jak viděl, byl nastavený na čtyřicítku. Tak vysoké číslo měl na stupnici nepochybně jen jediný na světě.

Jonesy otočil kolečkem o 180 stupňů doleva, tak trochu v nejistotě, co přijde teď, a nesmírně se mu ulevilo, když na tvářích a na čele ihned ucítil závan chladného vzduchu. Vděčně nastavil obličej tak, aby z toho vánku měl co nejvíc, a spatřil nahoře ve zdi mříž větrání. Další přesný zásah.

„Jak to děláš?“ zaječel za dveřmi pan Šedý. „Jak to, že tvoje tělo nechce přijmout byrus? Jak to, že tu vůbec můžeš být?“

Jonesy vybuchl smíchy. Už se prostě neudržel.

„Přestaň,“ řekl pan Šedý a tentokrát zněl jeho hlas chladně. Tenhle tón Jonesy použil, když dával Carle ultimátum: léčení, nebo rozvod, výběr je na tobě, zlato. „Zmůžu mnohem víc, než jen ti tam zatopit. Můžu tě vypálit. Nebo tě oslepit.“

Jonesy si vzpomněl na pero nořící se do oka Andyho Janase - na to odporné tlumené puknutí -, a zamžikal. Ještě ale dokázal poznat, když někdo blafuje. Jsi úplně poslední a potřebuješ mě jako dopravní prostředek, pomyslel si. Nemůžeš si dovolit mě příliš poškodit. Rozhodně ne do té doby, než splníš svoje poslání.

Pomalu se došoural zpátky ke dveřím. Neustále myslel na to, že musí být ve střehu... protože, jak řekl Glum Bilbovi Pytlíkoví, tohle nebylo fér, miláčku, vůbec to nebylo fér, kdepak.

„Pane Šedý?“ zeptal se přátelsky.

Žádná odpověď.

„Pane Šedý, jak teď vypadáš? Jak vypadáš, když jsi sám sebou? O trochu míň šedě a o trochu víc růžově? Na každé ruce o dva prsty víc?

Pár vlasů na hlavě? Začínají ti růst prsty na nohou a taky něco mezi nohama?“

Žádná odpověď.

„Začínáš vypadat jako já, pane Šedý? Myslet jako já? A to se ti nelíbí, nemám pravdu? Nebo snad ano?“

Stále žádná odpověď a Jonesy si uvědomil, že pan Šedý je pryč. Obrátil se a spěchal zpátky k oknu, přičemž si cestou všiml několika dalších změn: na jedné stěně dřevorytový tisk od Curriera a Ivese, na druhé reprodukce Van Gogha - Slunečnice, vánoční dárek od Henryho -a na stole kouzelná kulečnicková koule s osmičkou, která mu ležela na stole doma. Jonesy tyhle věci sotva vnímal. Chtěl vidět, co na něj chystá pan Šedý, na co zaměřil svou pozornost tentokrát.

4 V první řadě se úplně změnil vnitřek vozu. Místo prostého olivově hnědého vybavení armádního pickupu Andyho Janase (na sedadle pasažéra psací deska s klípsem, pod níž byly připnuty papíry a formuláře; skřehotající vysílačka vedle volantu) seděl teď v luxusním voze značky Dodge Ram s přepychově zařízenou kabinou, šedými sametovými sedadly a zhruba tolika ovladači jako v leckterém tryskovém letadle. Na přihrádce k uložení rukavic samolepka s nápisem ♥ miluju svoji border kolu ♥. Zmiňovaná kolie byla dosud tady, spala stočená do klubíčka pod sedadlem spolujezdce. Byl to pes a jmenoval se Šohaj. Jonesy cítil, že by se snadno mohl dozvědět jméno Šohajova pána i to, jak skončil, ale proč by to měl dělat? Kdesi severně od jejich současné pozice stál u kraje silnice Janasův pickup a někde poblíž jistě ležel i řidič tohoto vozu. Jonesy jen neměl ponětí, proč pan Šedý ušetřil toho psa. Pak Šohaj zvedl ocas a pšouknul si; Jonesy pochopil.

5 Zjistil, že když se zadívá z okna kanceláře bratří Trackerových a soustředí se, může hledět svými vlastníma očima. Chumelenice ještě zhoustla, ale dodge byl stejně jako armádní pickup vybaven náhonem na všechna čtyři kola, takže dokázal udržet poměrně vyrovnanou jízdu. V opačném směru, na sever k Jeffersonovu traktu, se táhl řetěz reflektorů posazených vysoko nad vozovkou: konvoj armádních nákladňáků. Pak na jeho straně zpoza závoje chumelenice vykoukla osvětlená cedule - bílá písmena, zelené pozadí. Derry příštích 5 exitů.

Městské pluhy tu odvedly dobrou práci, a přestože nebyla téměř žádná doprava (v tuhle hodinu by tu nejspíš nebyla ani za jasné noci), byla dálnice dobře sjízdná. Minuli první tři exity, na které si Jonesy dobře vzpomínal z dětství (kansas street, letiště, horní míle/strawfordův park), pak zpomalili.

Náhle měl Jonesy dojem, že mu to dochází.

Pohlédl na krabice, které sem stihl navozit, většina z nich s nápisem duddits, několik s nápisem Derry. Ty druhé ho napadlo vzít až dodatečně. Pan Šedý se domníval, že stále má vzpomínky, které potřebuje - informace, které potřebuje -, ale jestli Jonesy tušil správně, kam míří (a dávalo by to dokonalý smysl), pak čeká pana Šedého velké překvapení. Jonesy nevěděl, jestli z toho má mít radost, nebo obavy, a shledal, že má oboje.

A už tu byla zelená cedule s nápisem exit 25 - WITCHAM street. Jeho ruka klikla na blinkr dodge.

Na vrcholku výjezdové rampy odbočil doleva na Witcham, pak o půl míle dál znovu doleva na Carter Street. Ta ostře stoupala nahoru k Horní míli a Kansas Street, dosud schovanými za zalesněným vrcholkem, na němž se kdysi rozkládala vzkvétající vesnice Indiánů kmene Micmac. Ulicí už žádný pluh neprojel dobře několik hodin, ale náhon na všechny čtyři si s tím dokázal poradit. Dodge si razil cestu mezi zasněženými hrbolky po stranách silnice - auta, navzdory městským nařízením pro případy sněhové kalamity, zaparkovaná při okraji cesty.

V polovině stoupání pan Šedý znovu odbočil, tentokrát na ještě užší silnici. Dodge dostal smyk, zadek se mu zamlel ze strany na stranu. Šohaj krátce vzhlédl, zakňučel, ale když se pneumatiky znovu chytily, zakously se do sněhu a odpíchly dodge kupředu, opět klidně položil čumák na podlahu.

Jonesy fascinovaně stál u svého okna do světa a čekal, až pan Šedý zjistí... inu, prostě až to zjistí.

Když vysoké kužely světla z reflektorů dodge neozářily na hřebenu nic než další padající sníh, nejevil pan Šedý zprvu žádné známky ohromení. Byl přesvědčený, že už za pár vteřin to uvidí, ano, už za chvíli... ještě pár vteřin a uvidí vysokou bílou věž, která se tyčí nad spádem Kansas Street, věž s okénky uspořádanými do stoupající spirály. Ještě pár vteřin...

Jenže teď už žádných pár vteřin nezbyvalo. Dodge si prokousal cestu až na vrcholek toho, čemu se dřív říkalo Kopec vodojemu. Tady silnice, po níž přijeli - a ještě tři nebo čtyři další -, končila na širokém kruhovém objezdu. Dostali se na nejvyšší, nejotevřenější místo v Derry. Vítr skučel jako siréna protiletického poplachu, průměrných padesát mil v hodině, v nárazech až sedmdesát, nebo dokonce osmdesát. V kuželech světla před dodgem nebylo vidět nic než sníh vodorovně hnaný větrem.

Pan Šedý seděl bez hnutí. Jonesyho ruce sklouzly z volantu a plácly sebou vedle Jonesyho stehem jako dva ptáci sestřelení z nebes. Nakonec pan Šedý zamumlal: „Kde je?“

Levá ruka se zvedla, zašátrala po klice, a když ji našla, zatáhla za ni nahoru. Vyhoupl ven jednu nohu, pak druhou, a pak padl na Jonesyho kolena do závěje,

protože mu vítr vytrhl dveře z ruky. Znovu vstal a dopotácel se před auto, kabát na něm vlál a nohavice džín pleskaly jako plachty ve vichřici. Jistě nemohlo být víc než minus patnáct (v kanceláři bratří Trackerových klesla teplota během několika vteřin z příjemného chládku na nepříjemnou zimu), ale tomu rudočernému mraku, který teď obýval většinu Jonesyho mysli a vládl Jonesyho tělu, tomu to bylo absolutně ukradené.

„Kde je?“ zařval pan Šedý do vyjícího chřtánu bouře. „Kde je kurva ten VODOJEM?“

Jonesy křičet nepotřeboval; bouře nebouře, pan Šedý by ho slyšel, i kdyby šeptal.

„Chachá, pane Šedý,“ zasmál se. „Zdá se, že si z tebe někdo vystřelil. Vodojem spadl už v pětáosmdesátém.“

6Jonesy se domníval, že pan Šedý teď začne vyvádět jako navztekaný předškolák, že sebou plácne do sněhu, bude se v něm převalovat a kopat nohama; navzdory svému maximálnímu úsilí si totiž pan Šedý nedokázal pomoci a nadále upíjel ze džbánu Jonesyho emocí, jakmile jednou začal, nebyl už schopný s tím přestat, jako alkoholik, který získal klíče od McDougalova baru.

Ale místo toho, aby dostal záchvat zlosti nebo nějak jinak projevil své podráždění, rozběhl se s Jonesyho tělem po holém vršku kopce k příkrčenému kamennému piedestalu, jenž stál na místě, kde pan Šedý očekával zásobárnu pitné vody pro celé město: přes tři miliony litrů. Upadl do sněhu, vyškrábal se zpátky na nohy, kulhal dál s Jonesyho bolavým bokem, znovu upadl a znovu se zvedl a celou dobu do vichřice vykřikoval litanii Bobrových dětských kleteb: kurvaroma, polib mi drdol, urvi si pytel, sežer mě i s kozama, poser si klobouk a narvi si ho na hlavu. Když podobné věci říkal Bobr (nebo Henry, nebo Pete), vyznělo to většinou zábavně. Ovšem tady, na tomhle opuštěném kopci, kde je mezi vyceněné zuby sněhové bouře vyřvávala tahle klátící se zrůda, jež vypadala jako člověk, to působilo spíš děsivě.

On, ono, nebo co vlastně pan Šedý byl, konečně dorazilo k piedestalu, jasně ozářenému reflektory dodge. Dosahoval zhruba do dětské výšky, asi metr dvacet, a byl vytesaný z obyčejné skály, jako ostatně tolik kamenných zdí v Nové Anglii. Na něm stály dvě bronzové postavy, chlapec a dívka, se sepnutýma rukama a skloněnými hlavami jako v zármutku nebo v modlitbě.

Piedestal byl takřka celý zapadaný sněhem, ale i tak se dal spatřit vršek plakety přišroubované na přední stěně. Pan Šedý klesl na Jonesyho kolena, odhrnul sníh a přečetl si tohle:

TĚM, KTERÍ SE ZTRATILI V BOUŘI

31. KVĚTNA 1985

A DĚTEM

VŠEM DĚTEM

S LÁSKOU BILL, BEN, BEV, EDDIE, RICHIE, STAN, MIKE

KLUB SMOLAŘŮ

A přes to bylo roztřesenými červenými písmeny, ve světle dodge rovněž dobře čitelnými, sprejem nastříkáno ještě další sdělení:

PENNYWISE ŽIJE

7 Pan Šedý klečel a prohlížel si plaketu skoro pět minut. Vůbec při tom nevnímal postupující otupělost v Jonesyho končetinách. (A proč by se o to taky staral? Jonesy pro něj byl jen jako auto z půjčovny, nemusel k němu mít žádné ohledy a klidně v něm mohl házet vajgly na podlahu.) Snažil se všechno si to nějak srovnat. Bouře? Děti? Smolaři? Kdo, nebo co je Pennywise? A především, kde je vodojem, který by tu podle Jonesyho vzpomínek měl stát?

Nakonec se zvedl, dokulhal zpátky k vozu, nasedl a zapnul topení. Jonesyho tělo se v závanu horkého vzduchu celé rozklepalo. Záhy stál pan Šedý opět u zamčených dveří Jonesyho kanceláře a dožadoval se vysvětlení.

„Proč jsi tak naštvaný?“ zeptal se Jonesy přátelsky, ale usmíval se u toho. Dokáže to pan Šedý vycítit? „Čekáš, že ti pomůžu? Ale no tak, kamaráde - neznám sice podrobnosti, ale mám poměrně jasnou představu, jak asi vypadá váš celkový plán: za dvacet let ode dneška má být z celé planety jedna velká rudozlatá koule, co? Už žádné ozónové díry, ale taky už žádné lidstvo.“

„Nesnaž se mě přechytračit! Ani na to nemysli!“

Jonesy musel vyvinout značné úsilí, aby potlačil pokušení vyvolat u pana Šedého další záchvat vzteku. Byl si poměrně jistý, že by jeho nevíтанý host nedokázal vyrazit dveře, jež je dělily, ať by běsnil jakkoli, ale proč to pokoušet? Kromě toho byl Jonesy emocionálně na dně, nervy natažené jako struny a v ústech pachouť opálené mědi.

„Jak to, že tu není?“

Pan Šedý praštil jednou rukou do středu volantu. Klakson zatroubil. Border kolie Šohaj zvedla hlavu a pohlédla na muže za řízením velkýma, neklidnýma očima. „Nesnaž se mi lhát! Mám tvoje vzpomínky!“

„No... pár jsem si jich přece odnesl. To už jsi zapomněl?“

„Které? Řekni mi to.“

„Proč bych měl?“ zeptal se Jonesy. „Co pro mě za to uděláš?“

Pan Šedý ztichnul. Jonesy cítil, jak se přehrabuje v různých archivech. Pak náhle začaly do místnosti pronikat pode dveřmi a větrací šachtou nejrůznější vůně. A hned jeho nejoblíbenější: popcorn, káva, dušená ryba, kterou dělala máma. Okamžitě mu začalo kručet v žaludku.

„Máminy dobroty ti samozřejmě slíbit nemůžu,“ ozval se pan Šedý. „Ale nakrmím tě. Máš už přece hlad, nebo ne?“

„Byl by div, kdybych neměl, když teď moje tělo řídíš ty a chlemtáš moje emoce,“ odvětil Jonesy.

„Kousek na jih odsud je jedno místo - U Dysartů se to jmenuje. Podle tebe by tam měli mít otevřeno čtyřicet hodin denně, což znamená pořád. Nebo jsi mi lhal i v tomhle?“

„Nikdy jsem ti nelhal,“ ohradil se Jonesy. „Ani nemůžu, sám jsi to říkal. Ty tady teď všemu velíš, ty okupuješ moji paměť a máš všechno, co jsem neodnesl sem.“

„Kam je to, sem? Jak to, že vůbec existuje nějaké sem?“

„To nevím,“ odpověděl Jonesy po pravdě. „Kde mám záruku, že mě nakrmíš?“

„A co mi zbývá?“ ozval se pan Šedý z druhé strany dveří a Jonesy si uvědomil, že i on mluví tentokrát pravdu. Pokud do auta čas od času nenalijete benzin, tak prostě přestane jezdit. „Ale když uspokojíš mou zvědavost, nakrmím tě věcmi, které máš rád. Jinak...“

Vůně linoucí se pod dveřmi se proměnily v dráždivý nazelenalý zápach

brokolice a růžičkové kapusty.

„Dobře," prohlásil Jonesy. „Řeknu ti, co můžu, a ty mě U Dysartů nakrmíš palačinkami a slaninou. Snídaně vedou taky čtyřadvacet hodin denně. Platí?"

„Platí. Otevři dveře a plácne si na to."

Jonesy se překvapeně zasmál - byl to od pana Šedého první pokus o vtip, a nijak špatný. Pohlédl do zpětného zrcátka a spatřil, že do stejného úsměvu se roztáhly i rty, které mu už nepatřily. Z toho už mu trochu přeběhl mráz po zádech.

„To plácnutí radši vynecháme," řekl.

„No jo, hlavně už povídej."

„Dobře, ale varuju tě - jedinkrát porušíš naši dohodu, a už mě nikdy nepřinutíš k žádné další."

„Zapíšu si to za uši."

Dodge Ram stál na vršku kopce, zlehka se pohupoval v pérování, jeho reflektory vykrajovaly v chumelenici jasné kužely světla a Jonesy povídal panu Šedému, co věděl. Hlavou mu blesklo, že tohle je místo jako dělané pro horor.

8 Roky 1984 a 1985 nebyly v Derry právě šťastné. V létě '84 hodili tři místní mladíci do řeky jednoho homosexuála, který následně zemřel. V příštích deseti měsících bylo povražděno půl tuctu dětí, podle všeho nějakým psychotikem, který se někdy převlékal za klauna.

„Byl to ten John Wayne Gacey?" zeptal se pan Šedý. „To on zabíjel ty děti?"

„Ne, to byl jeden chlap ze Středozápadu, který měl podobné modus operandi," odpověděl Jonesy. „Ty spouště spojitostí v mé mysli nerozumíš, co? Tam, odkud pocházíš, asi nebudete mít moc básníků."

Na to pan Šedý nijak nereagoval. Jonesy zapochyboval, jestli vůbec ví, co je to básník. A jestli ho to zajímá.

„No, v každém případě poslední hrozná věc, která tehdy Derry postihla, byl naprosto nečekaný uragán. Udeřil jedenatřicátého května 1985. Zahynulo při něm přes šedesát lidí. Vodojem se zřítíl. Skutálel se odsud z kopce a dolů na Kansas Street." Ukázal napravo od auta, kde se zem ostře svažovala do temnoty.

„Přes tři miliony litrů vody se rozlilo Horní mílí a pak středem města, který se skoro celý propadl. Já byl tehdy na univerzitě. Měli jsme právě zkouškové období. Volal mi táta, aby mi o tom řekl, ale já už samozřejmě všechno věděl - byla to celonárodní událost."

Jonesy se odmlčel, zamyslel se, rozhlédl se po kanceláři, která už vůbec nebyla holá a špinavá, ale příjemně zařízená (jeho podvědomí už přidalo i gauč, který měl doma, a křeslo od Eamesů, které viděl v katalogu Muzea moderního umění, nádherné, ale zcela z dosahu jeho finančních možností) a rozhodně mnohem útulnější než sněhovou bouří zmítaný svět, s nímž se teď musel potýkat uzurpátor jeho těla.

„Henry byl taky na škole. Pete se s hippíky potloukal někde na západním pobřeží. Bobr zkoušel nastavbu na jihu státu. Později vždycky tvrdil, že tam jako hlavní obory měli hašiš a videohry." Když se přes Derry přehnala ta bouře, byl tu jen Duddits... ale Jonesy nějak neměl chuť Dudditsovo jméno zmiňovat.

Pan Šedý nic neříkal, Jonesy však jasně cítil jeho netrpělivost. Pana Šedého zajímal jen vodojem. A to, jak ho Jonesy napálil.

„Poslyš, pane Šedý -jestli tě někdo napálil, tak jedině ty sám. Já jen sebral pár krabic s Derry a odnesl si je sem, zatímco ty jsi měl plné ruce práce se zabíjením toho chudáka vojáka."

„Ti chudáci vojáci se snesli v lodích z nebe a povraždili všechny mé bratry,

které dokázali najít."

„S tím na mě nechod'. Však vy hoši jste sem jistě nepřiletěli proto, abyste nás přivítali do Galaktického klubu čtenářů."

„A chovali byste se k nám jinak, kdyby to tak bylo?"

„Hypotézy si taky můžeš odpustit," odpověděl Jonesy. „Po tom, co jsi udělal Peteovi a tomu vojákovvi, vážně nemám zájem pouštět se s tebou do intelektuální debaty."

„Děláme, co musíme."

„To je možná pravda, ale jestli čekáš, že já ti v tom budu pomáhat, tak jsi blázen."

Pes pozoroval Jonesyho se stále větším neklidem, patrně nebyl zvyklý na pány, kteří vzrušeně rozmlouvají sami se sebou.

„Vodojem spadl v roce 1985 - před šestnácti lety -, a ty jsi tuhle vzpomínku ukradl?"

„V podstatě ano, ačkoli před soudem bys s tím asi neuspěl, protože všechny ty vzpomínky jsou po právu moje."

„Co ještě jsi ukradl?"

„Přemýšlej, třeba na to přijdeš."

Ozval se tvrdý a zlostný náraz do dveří. Jonesy si připomněl pohádku o třech prasátkách. Jen si vyváděj, jak je libo, pane Šedý; jen si užívej toho pochybného potěšení, které ti vztek přináší.

Ale pan Šedý zatím ode dveří odešel.

„Pane Šedý?" zavolal Jonesy. „Hej, doufám, že se nerozcházíme ve zlém."

Jonesy tušil, že se pan Šedý pustil do dalšího slídění po informacích. Vodojem byl sice pryč, ale Derry tu pořád ještě stálo; ergo, město musí někde brát vodu. Ví Jonesy, kde se nachází to někde?

Jonesy nevěděl. Matně si vzpomínal, jak tehdy, když se v létě vrátil z univerzity, pil hodně vody z lahví, ale to bylo všechno. Nakonec začala téct znovu i z kohoutků, ale jaký zájem to asi mohlo vzbudit u jedenadvacetiletého mladíka, jehož největším cílem bylo dostat se do kalhotek Mary Shrattové? Voda tekla a vy jste ji pili. A dokud jste z ní nedostali břichabol nebo běhavku, nestarali jste se, odkud se vlastně bere.

Cítil od pana Šedého zklamání? Nebo si to jen namlouval? Jonesy upřímně doufal, že si to nenamlouvá.

Tenhle tah se mu opravdu vydařil... udělat něco takového za dnů svého promarněného mládí, jeho kamarádi by nejspíš řekli, že to „fakt supr vošéfoval".

9 Roberta Cavellová se probudila z nepříjemného snu a hned otočila hlavu doprava, zpola naplněná strachem, že tam spatří jen temnotu. Ale uklidňující modré číslice na hodinách vedle postele dosud svítily, takže proud zatím nevypadl. To bylo skoro až k podivu, vzhledem k tomu, jaký venku řádil vítr.

1:04, oznamovaly modré číslice. Roberta rozsvítila noční lampičku -měla by ji využít, dokud může -, a upila trochu vody ze sklenice. A vzbudil ji vůbec jen ten vítr? Nebo spíš ten zlý sen? Byl opravdu ošklivý, to je pravda, něco o mimozemšťanech s paprsky smrti a o tom, jak před nimi všichni utíkají, ale měla dojem, že ani tohle není ten pravý důvod.

Pak se vítr trochu ztišil a ona zaslechla, co ji to probudilo: Dudditsův hlas z přízemí. Duddits... si zpívá? Je to možné? Po tom příšerném odpoledni a večeru,

jimiž si oba dnes prošli, se jí to zdálo nemožné.

„Oboe etvý!“ opakovalo se stále dokola mezi druhou a pátou hodinou -Bobr je mrtvý!. Duddits se nedal nijak utěšit, až mu nakonec začala téct krev z nosu. Z toho měla strach. Když se Dudditsovi spustila krev, často mu ji dokázali zastavit až v nemocnici. Tentokrát mu ji zastavila sama tím, že mu do nosních dírek strčila vatové tampony a chvíli mu tiskla nos nahoře u kořene, až mezi očima. Zavolala doktoru Briscoeovi, aby se ho zeptala, jestli nemá Dudditsovi dát jednu z těch žlutých tabletek valia, jenže hrozně se omlouváme, pan doktor Briscoe je právě v Nassau. Dali jí číslo na jiného lékaře, bůhvíjakého zelenáče v bílém plášti, který Dudditse v životě neviděl, a Roberta se ani neobtěžovala mu volat. Prostě Dudditsovi to valium dala a ještě mu namazala rty a vnitřek úst tím výtěrem s příchutí citronu, co měl tak rád - pořád se mu v puse dělaly afty a boláky. Dokonce i teď, když mu skončila chemoterapie. A chemoterapie skutečně skončila. Žádný z doktorů - ani Briscoe, ani nikdo jiný - si to nechtěl připustit, zatím mu nechali i umělohmotný katétr, ale i tak bylo po všem. Roberta nehodlala dovolit, aby její chlapeček musel tím peklem projít podruhé.

Jakmile spolykal všechny prášky, uložila ho do postele, posadila se k němu, držela ho v náručí (na levém boku dávala pozor, protože právě tam se pod obvazy skrýval prozatímní katétr) a zpívala mu. Ne však Bobrovu ukolébavku. Dnes ne.

Nakonec se přece jen trochu utišil, a když už měla dojem, že usnul, opatrně mu z nosu vytáhla tampony. Druhý se nějak přilepil a nechtěl ven a Duddits otevřel oči - ty své nádherné zelené oči. Někdy si myslela, že jeho skutečný dar jsou právě ty oči, a ne to ostatní... schopnost vidět nit a všechno, co s tím souviselo.

„Amí?“

„Copak, broučku?“

„Oboe ebi?“

Pocítila v tom okamžiku hroznou lítost a vybavila si tu Bobrovu nemožnou koženou bundu, kterou měl tak rád, že ji nosil, dokud se na něm doslova nerozpadla. Kdyby šlo o někoho jiného, kohokoli jiného kromě jeho čtyř přátel z dětství, byla by o Dudditsovu tušení pochybovala. Když však Duds tvrdil, že je Bobr mrtvý, pak to byla téměř jistě pravda.

„Určitě, Duddie, jsem si jistá, že je v nebi. Ale teď už spi.“

Ještě dlouhou chvíli na ni hleděl těma svýma zelenýma očima a ona už si myslela, že se znovu rozpláče - a jedna velká, dokonalá slza se mu v oku opravdu objevila a stekla po neoholené tváři. Bylo pro něj teď tak těžké se holit, někdy mu dokonce i strojek Norelco nadělal drobné ranky, které pak krvácely celé hodiny. Potom znovu zavřel oči a ona po špičkách odešla.

Po setmění, zrovna když mu připravovala ovesnou kaši (dnes už dokázal bez zvracení pozřít jen opravdu tu nejméně dráždivou stravu -další známka toho, že se blíží konec), začala celá ta noční můra znovu. Už tak nadmíru vyděšená těmi stále podivnějšími zprávami, jež přicházely z Jeffersonova traktu, rozběhla se do jeho pokoje s bušícím srdcem. Duddits opět vzpřímeně seděl na posteli a trhal hlavou ze strany na stranu jako malé děcko, když chce vyjádřit zápor. Znovu se mu spustila krev z nosu a s každým trhnutím hlavy od něj odletovaly drobné šarlatové kapičky. Dopadaly na polštář, na podepsanou fotografii Austina Powerse („Žůžo, bejby!“ stálo ve spodní části) a na všechny lahvičky na stole: ústní voda, Compazine, Percocet, multivitaminové tablety, které nepřinášely absolutně žádné viditelné výsledky, vysoká láhev s citrónovým výtěrem.

Tentokrát tvrdil, že je mrtvý Pete, ten sladký (ač nijak zvlášť bystrý) Peter Moore. Dobrý Bože, může to být pravda? Něco z toho? Všechno?

Druhý výlev hysterického žalu netrval tak dlouho, nejspíš proto, že byl Duddits už vyčerpaný po tom prvním. Opět se jí podařilo zastavit krvácení - jaké štěstí - a převlékla mu postel. To mu ale nejdřív musela pomoci do křesla pod oknem. Seděl tam, hleděl ven do bouře, která znovu nabírala na síle, co chvíli zavzlykal nebo si tak dlouze, slabě povzdechl, až jí z toho bodalo u srdce. Už jen samotný pohled na něj ji bolel: jak byl hubený, jak byl bledý, jak holý. Podala mu jeho čepici se znakem klubu Red Sox, podepsanou na kšiltu samotným velkým Pedrem Martinezem (člověk dostává tolik krásných věcí, když umírá, napadlo ji už kolikrát), protože měla obavy, aby mu tam nebyla zima na hlavu, takhle blízko u skla, ale Duddits si ji nenasadil. Jen ji držel v klíně a své velké oči plné smutku upíral ven do tmy.

Nakonec ho uložila zpátky do postele, kde k ní synovy zelené oči znovu vzhledly s tím zvláštním zmládkujícím leskem.

„Ít aky ebi?“

„Určitě je tam taky.“ Nechtěla plakat, zoufale nechtěla plakat - mohlo by ho to znovu rozrušit -, ale přesto cítila, jak jí do očí stoupají slzy. Byla jich plná až po okraj a při každém nádechu cítila v nose slanou vůni jako z moře.

„Ebi s Obem?“

„Ano, broučku.“

„Okám Oba a Íta ebi?“

„Potkáš. Určitě ano. Ale ještě to bude chvíli trvat.“

Zelené oči se zavřely. Roberta seděla vedle něj na posteli, hleděla si na ruce a cítila se smutnější než smutná, osamělejší než osamělá.

Teď spěchala po schodech do přízemí a opravdu, byl to zpěv, skutečně byl. Protože rozuměla dudditštině zcela plyně (aby taky ne, vždyť to byl přes třicet let její druhý jazyk), překládala si ty valící se slabiky téměř bez přemýšlení: Scooby-Doo, kdepak jsi? Máme něco na práci. Scooby-Doo, to ti povídám, nestůj tam a pomoz nám.

Když vcházela do jeho pokoje, nevěděla, co přesně by měla čekat. Rozhodně by však nečekala to, co tam našla: všechna světla rozsvícená a Duddits poprvé od své minulosti (a s největší pravděpodobností i poslední, alespoň podle doktora Briscoea) remise celý oblečený. Vzal si své oblíbené manšestráky, nátělník natažený přes tričko s Grinchem, a na hlavě kšiltovku Red Sox. Seděl v křesle pod oknem a díval se ven do noci. Žádné zamračení; žádné slzy. Vyhlížel do bouře s tak radostnou dychtivostí, že se Roberta při pohledu na něj náhle vrátila do doby dávno před vypuknutím nemoci, která se postupně ohlašovala nesmírně kradnými a snadno přehlédnutelnými symptomy: jak unavený a zadýchaný byl už po chvilce hraní s házecím talířem vzadu na dvorku, jak velké modřiny se mu dělaly i po těch nejmenších nárazech a úderech a jak pomalu mizely. Přesně takhle vypadal, když...

Nedokázala klidně myslet. Byla příliš zmatená, aby mohla klidně myslet.

„Dudditsi! Duddie, copak -“

„Amí! E mám ašišku?“

Mami! Kde mám brašničku?

„V kuchyni, ale Duddie, vždyť je pozdě v noci. A sněží! Nikam...“

Nepůjdeš měla ta věta pochopitelně končit, ale poslední slovo jako by jí zamrzlo na jazyku. Oči mu zářily jako živé. Možná měla být ráda, že v nich zase vidí tolik jasného světla, tolik energie, ale místo toho měla strach.

„Očebuju ašišku! Očebuju ašinu!“

Potřebuju brašničku, Potřebuju svačinu.

„Ne, Dudditsi.“ Snažila se, aby to znělo rozhodně. „Jestli něco potřebuješ,

tak jedine se znovu svléknout a vlézt si zpátky do postele, nic víc. Pojd'. Já ti pomůžu."

Ale když se k němu přiblížila, zvedl ruce a zkřížil si je na úzkém hrudníčku, pravou dlaň si položil na levou tvář, levou dlaň na pravou. Už od nejranějšího dětství znamenalo tohle gesto nejsilnější projev vzdoru, jaký dokázal vyjádřit. Obyčejně to zabralo a ani dnešek nebyl výjimkou. Nechtěla ho znovu rozrušit, aby se mu náhodou zase nespustila krev z nosu. Ale nehodlala mu do jeho žluté dětské brašničky připravovat svačinu ve čtvrt na dvě v noci. V žádném případě.

Ustoupila až k jeho posteli a posadila se na ni. V místnosti bylo teplo, ale ona se dokonce i v silné flanelové noční košili třásla zimou. Duddits pomalu spustil ruce, ale pořád ji ostražitě pozoroval.

„Můžeš si tu klidně sedět, jestli chceš," řekla mu, „ale proč? Něco se ti zdálo, Dudditsi? Něco ošklivého?"

Možná zdálo, ale nic ošklivého jistě ne. To by se mu ve tváři neusadil ten dychtivý výraz, a teď ho teprve poznávala: přesně takhle se často tvářil tehdy v osmdesátých letech, v těch šťastných letech, než se Henry, Pete, Bobr a Jonesy rozešli každý svou cestou, než začali volat stále řidčeji a stále řidčeji chodili na návštěvu, neboť měli dost starostí s vlastními dospělými životy, takže postupně zapomínali na toho, který nikdy dospět nemohl.

Přesně tenhle výraz míval, když mu jeho zvláštní smysl napověděl, že si s ním jeho kamarádi přicházejí hrát. Někdy si všichni vyrazili ven do Strawfordova parku, nebo na Lada (správné tam neměli co pohledávat, ale přesto tam chodili, oba s Alfieem to věděli, a jeden z těch jejich výletů jim dokonce vynesl místo na přední straně novin). Čas od času je Alfie nebo některý z jejich rodičů zavezl na minigolf k letišti nebo do lunaparku v Newportu a v takových případech vždycky zabalila Dudditsovi do brašničky sendviče a koláč a termosku mléka.

Myslí si, že přicházejí jeho kamarádi. Nejspíš Henry a Jonesy, protože přece říká, že Pete a Bobr -

Jak tak seděla na Dudditsově posteli s rukama složenýma v klíně, najednou se před ní vynořila děsivá představa. Viděla sama sebe, jak otevírá dveře, na které někdo ve tři ráno zaklepal, nechce se jí otevřít, ale nemůže si pomoci. A místo živých tam stáli ti mrtví. Bobr a Pete, stejní jako za svých dětských let, stejní jako toho dne, kdy se s nimi setkala poprvé, toho dne, kdy zachránili Dudditse před bůhvíjakou ohavností a přivedli ho pak bezpečně domů. Bobra svým vnitřním zrakem viděla v té jeho motorkářské bundě se spoustou zipů a Pete měl zase ten svetr ke krku, co na něj byl tak pyšný, ten s emblémem NASA vlevo na prsou. Viděla je bledé a chladné, v očích matný, potměný lesk mrtvoly. Bobr udělal krok kupředu - neusmál se na ni ani nedal najevo, že ji poznává; když k ní Joe „Bobr" Claredon tentokrát natáhl svou bledou hvězdicovitou dlaň, bylo to čistě služební gesto. Přišli jsme si pro Dudditse, paní Cavellová. Jsme mrtví, a on už taky.

Sevřela ruce ještě pevněji a celým tělem jí proběhl třas. Duddits si toho nevšiml; díval se znovu z okna, ve tváři dychtivost a očekávání. A velice tichým hlasem si opět začal prozpěvovat.

„Úúby-dúú, epa sí? Áme eso a pási..."

„Pane Šedý?"

Žádná odpověď. Jonesy stál u dveří teď již dokonale své kanceláře, po Bratrech Trackerových nezůstala ani stopa, snad až na špinavé okno (strohý pornografický snímek dívky se zdviženou sukní nahradily Van Goghovy Slunečnice), a cítil se čím dál tím víc nesvůj. Co tam ten zmetek hledá?

„Kde jsi, pane Šedý?"

I tentokrát se musel obejít bez odpovědi, ale vycítil, že se pan Šedý vrací... a má radost. Ten parchant má radost.

To se Jonesymu vůbec nelíbilo.

„Hej, poslouchej," zavolal. Dlaně měl dosud opřené o dveře své svatyně; a teď se o ně opřel i čelem. „Mám pro tebe návrh, příteli - už jsi stejně napůl člověk; proč se jedním z nás nestat úplně? Mám dojem, že bychom tu mohli koexistovat a já bych tě trochu zasvětil do života. Třeba taková zmrzlina není špatná a pivo je ještě lepší. Co ty na to?"

Předpokládal, že to bude pana Šedého lákat, jak jen může v podstatě nehmotné stvoření lákat představa hmotného těla - obchod přímo pohádkový.

Jenže ho to asi zas tak nelákalo.

Ozvalo se otočení klíčku v zapalování, pak řev motoru.

„Kam jedeme, kámo? Teda pokud se vůbec vyhrabeme tady z toho sněhu?"

Žádná odpověď, jen ten znepokojivý dojem, že pan Šedý něco hledal... a našel.

Jonesy přeběhl k oknu a vyhlédl ven právě včas, aby ještě zahlédl pomník vztyčený na paměť ztracených. Plaketa už byla znovu zapadaná sněhem, což značilo, že se tu zdrželi slušnou dobu.

Pomalou, opatrně se začal Dodge Ram brodit po nárazníky hlubokými závějemi a sjíždět z kopce.

O dvacet minut později byli zpátky na dálnici a zamířili dál na jih.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

HRDINOVÉ

1 Owen nedokázal Henryho vzbudit obyčejným voláním, ten chlap byl ponořený příliš hluboko do vyčerpaného spánku, a tak zavolał svou myslí. Zjistil, že s tím, jak se po něm rozšiřuje byrus, je to stále snazší. Už mu rostl na třech prstech pravé ruky a svým houbovým, svědivým porostem mu docela ucpal levé ucho. Taký už mu vypadlo pár zubů, ačkoli v dírách po nich se nic neuchytilo, aspoň zatím ne.

Kurtz a Freddy zůstali díky Kurtzovým dokonale vycvičeným instinktům čistí, ale z posádek obou zbývajících vrtulníků, Owenova a Blackeyho, se byrusu nevyhnul nikdo. Od té doby, co mluvil s Henrym u kůlny, slyšel Owen bez ustání hlasy svých kolegů, jak na sebe volají přes dříve nepřeklenutelnou prázdnotu. Všichni samozřejmě nákazu skrývali, stejně jako on sám; zimní oblečení při tom posloužilo jako vděčný pomocník. Jenže dlouho už to takhle dál nepůjde a oni nevěděli, co si počnou.

V tomhle ohledu měl Owen přece jen štěstí. Měl aspoň na co zaměřit svou pozornost, do čeho se opřít.

Ted' stál vzadu za kůlnou a za dráty nabitými elektřinou, pokuřoval další cigaretu, na niž neměl chuť, a když se pustil do pátrání po Henrym, našel ho, jak sestupuje po strmém, zarostlém svahu. Nad ním se rozléhal křik dětí, které tam hrály baseball nebo softball. Henry byl ještě kluk, vlastně mladík, a volal něčí jméno - Janey? Jolie? Na tom nesejde. Prostě byl ponořený do snů a Owen ho potřeboval tady, ve skutečném světě. Nechal Henryho spát, jak dlouho to jen bylo možné (skoro o hodinu déle, než původně zamýšleli), ale jestli chtěli tuhle show vážně rozjet, tak už byl nejvyšší čas.

Henry, zavolał.

Mladík se popleteně rozhlédl. Byli s ním ještě další kluci; tři - ne, čtyři, a jeden nakukoval do nějaké roury. Byli velice nezřetelní, Owen je sotva vnímal, ale co na tom, stejně ho nezajímali. On potřeboval Henryho, ale ne v téhle uhrované, zmatené verzi. Owen ho potřeboval jako muže.

Henry, probud' se.

Ne, Josie je tam dole. Musíme ji dostat ven. Musíme -

Mně je u prdele, kdo kde je. Probud' se.

Ne, já musím -

Už je čas, Henry, tak se probud'. Probud' se. Tak se

2 sakra probud'! Henry se posadil a zalapal po dechu. Nevěděl, kdo je ani kde je. Což bylo zlé, ale bylo tu ještě něco horšího: nevěděl, kdy je. Bylo mu osmnáct, nebo skoro osmatřicet, nebo něco mezi tím? Cítil bujnou zelenou trávu, slyšel ránu pálkou do míče (softballovou pálkou; hrály tam nahoře nějaké holky, holky ve žlutých tričkách) a taky slyšel Peteův výkřik Je tady! Kluci, myslím, že je tady!

„Pete to viděl, viděl nit," zamumlal Henry. Ani pořádně nevěděl, o čem to vlastně mluví. Sen už pomalu odcházel, jasné obrazy nahrazovalo něco temného. Něco, co měl udělat nebo se o to aspoň pokusit. Cítil seno a o něco slaběji i sladkokyselou vůni marihuany.

Pane, můžete nám pomoci?

Velké laní oči. Marsha se jmenovala. Věci se začínaly zaostřovat. Nejspíš ne odpověděl jí, a pak dodal, ale možná, kdo ví?

Probud' se, Henry! Je tři čtvrtě na čtyři, nejvyšší čas, abys pohnul kostrou.

Tenhle hlas byl silnější a bezprostřednější než ostatní, přehlušoval je a odsouval stranou; jako hlas z walkmana s čerstvými bateriemi a hlasitostí vyšroubovanou na desítku. Hlas Owena Underhilla. On je Henry Devlin. A jestli se do toho mají vážně pustit, tak teď nadešla ta pravá chvíle.

Henry vstal a zamžikal při bolesti v nohou, zádech, ramenou a krku.

V místech, kde nesténaly namožené svaly, ho příšerně svědilo šířící se byrus. Připadal si sto let starý, ovšem jen do okamžiku, než udělal první krok ke špinavému oknu, pak svůj odhad opravil na sto deset.

3Owen viděl, jak se za oknem objevil obrys lidské postavy a s ulehčením přikývl. Henry se vlekl jako Metuzalém, který má dnes špatný den, ale Owen mu přinesl něco, čím by se to mohlo spravit, alespoň na čas. Ukradl to z právě zbudované ošetřovny, kde se teď motalo tolik lidí, že si jeho příchodu a odchodu nikdo ani nevšiml. A po celou dobu si navíc chránil předek mysli dvěma blokovacími mantrami, které ho naučil Henry: Na houpacím koni k Banburskému kříži a Yes we can-can, yes we can, yes we can-can, yes we can. Až dosud podle všeho zabíraly - vynesly mu sice pár udivených pohledů, ale žádné otázky. Dokonce i počasí jim nahrávalo, bouře běsnila nezmenšenou silou.

Teď spatřil v okně Henryho obličej, bledou oválnou rozmazanou skvrnu, která hleděla na něj ven.

Tak ti nevím, vyslal Henry. Sotva chodím, člověče.

S tím ti můžu pomoci. Odstup od okna.

V jedné kapse zimní bundy měl Owen malou kovovou krabičku (na ocelovém víčku měla vyražená písmena usmc, zkratku pro námořní pěchotu Spojených států), v níž, když byl ve službě, nosil své rozličné identifikační známky - krabičku dostal Ioni po operaci v Santo Domingo darem od samotného Kurtze, jaká ironie. V druhé kapse spočívaly tři kameny, které sebral zpod svého vrtulníku, kam napadala jen tenká vrstva sněhu.

Vzal teď jeden z nich - slušně velký kousek mainské žuly -, ale hned se zděšeně zarazil, neboť mu mysl zaplnil zřetelný obraz. V jednom z návěsů uprostřed tábora seděl Mac Cavanaugh, který odpoledne doprovázel Owena ve velitelském vrtulníku a přišel během operace o dva prsty. S ním tam byl Frank Bellson z Blakeyho Modré trojky, jediného dalšího bojového stroje, který se vrátil na základnu. Jeden z nich rozsvítil silnou osmičláňkovou baterku a postavil ji na zem, takže tam stála jako elektrická svíčka. Její jasná záře se odrážela od stropu a prosvěcovala jinak šerou místnost. Dělo se to právě teď, ani ne sto padesát metrů od místa, kde Owen svíral v jedné ruce kámen a v druhé ocelovou krabičku. Cavanaugh a Bellson seděli vedle sebe na podlaze návěsu. Oba měli na tváři hustý rudý plnovous. Bujný porost už protrhl i obvazy na pahýlech Cavanaughových prstů. V rukou drželi služební automaty, hlavně strčené do úst. Hleděli si navzájem do očí. A zároveň i do mysli. Bellson odpočítával: Pět... čtyři... tři...

„Kluci, ne!“ vykřikl Owen, ale nezdálo se mu, že by ho zaslechli; příliš se soustředili jeden na druhého, spojovalo je odhodlání lidí, jejichž rozhodnutí už nemůže nic změnit. Budou dnešní noci první z Kurtzových podřízených, kteří tohle provedou; a Owen byl přesvědčený, že rozhodně ne poslední.

Owene? To byl Henry. Owene, co se -

Pak se napojil na to, co viděl Owen, a zděšené ztichl. ... dva ... jedna.

Dva výstřely z pistole, zadušené řevem větru a čtyř elektrických generátorů značky Zimmer. V přítmi návěsu se nad hlavami Cavanaugha a Bellsona jako kouzlem objevily vějíře krve a mozkové tkáně. Owen s Henrym spatřili, jak Bellsonovi ve smrtelné křeči zacukalo pravé chodidlo. Narazilo do baterky, takže na okamžik zahlédli znetvořené, byrusem porostlé tváře obou mužů. Potom, jak se baterka odkutálela po podlaze návěsu a společně s ní se po hliníkové stěně odkutálelo i kolo světla, vidina náhle ztmavla, jako ztmavne obraz na televizní obrazovce, když vytáhnete šňůru ze zásuvky.

„Kriste pane,“ zašeptal Owen.

Henry se mezitím opět postavil za okno. Owen ho mávnutím zahnal, pak hodil kámen. Byla to kratičká vzdálenost, ale prvním hodem přesto minul, kámen se neškodně odrazil od větrem ošlehaných prken nalevo od terče. Owen vytáhl druhý, zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, a hodil. Tentokrát se ozval třeskot skla.

Mám pro tebe poštu, Henry. Už letí.

Do otvoru, kde bývalo sklo, vhodil ocelovou krabičku.

4 Dostala přes podlahu na druhou stranu kůlny. Henry krabičku sebral a otevřel ji. Uvnitř byly čtyři balíčky zabalené do alobalu. Co je to?

Něco na povzbuzení, odpověděl Owen. Jak jsi na tom se srdcem?

Dobře, pokud vím.

Ještěže tak, protože vedle tohohle šmejdu ti bude kokain připadat jako valium. V každém balíčku jsou dvě tablety. Vezmi si tři. A zbytek si schovej.

Nedokážu je polknout, nemám sliny.

Owen mu poslal zřetelný obrázek - jižní konec koně obráceného k severu. Tak je rozkousej, fešáku - pár zubů ti snad ještě zbylo, ne? Byl v tom nefalšovaný vztek, který Henry v první chvíli nechápal, ale brzy mu samozřejmě porozuměl. Jestli byl totiž schopný takhle ráno vůbec něčemu rozumět, pak to byla náhlá ztráta přátel.

Tablety byly bílé, neoznačené jménem žádného farmaceutického závodu a po rozkousnutí odporně hořké. Když je polykal, úplně se mu z toho stáhlo hrdlo.

Účinkovaly téměř okamžitě. Než si Owenovu krabičku zastrčil do kapsy kalhot, bilo už mu srdce dvojnásobnou rychlostí. A když vykročil zpátky k oknu, už pomalu trojnásobnou. S každým zrychleným úderem v hrudníku divže mu nevypadly oči z důlků. Nicméně mu to nijak nevadilo; naopak to bylo docela příjemné. Ospalost rázem zmizela a všechny bolesti jako by rovněž odplouvaly kamsi do dále.

„No páni!“ vydechl. „To bych chtěl vidět, co by pár konzerv tohohle udělalo s Pepkem námořníkem!“ A zasmál se, jednak proto, že mluvení mu teď připadalo tak zvláštní - skoro archaické -, a pak proto, že se cítil tak báječně.

Jen klid, radši moc nevyváděj, jo?

Jasně! JASNĚ!

Dokonce i myšlenky jako by teď získaly novou, křišťálově čistou sílu a Henry vůbec neměl dojem, že se mu to jenom zdá. Přestože světlo za starou kůlnou bylo o trochu matnější než jinde po táboře, přece jen bylo dost jasné, aby mu neuniklo, že sebou Owen trhl a zvedl si ruku k uchu, jako by mu do něj někdo z bezprostřední blízkosti zakřičel.

Promiň, vyslal.

Nic se nestalo. Jenom jsi hrozně silný. Musíš být tím svinstvem porostlý jak opice.

Vůbec ne, namítl Henry. Vrátil se mu záblesk z minulého snu: oni čtyři na travnatém svahu. Ne, počkat, jich pět, protože Duddits tam s nimi byl taky.

Henry - pamatuješ si, kde jsem říkal, že budu?

Jihozápadní roh tábora. Na prodloužené úhlopříčce odsud ke chlěvu. Ale-

Žádné ale. Budu tam. A jestli odsud chceš vypadnout, tak tam buď taky. Je přesně... Chvilková odmlka, během níž se Owen díval na hodinky. Jestli mu pořád ještě fungují, tak musejí být natahovací, napadlo Henryho. ...dvě minuty po čtvrté. Dám ti půl hodiny; potom zkratuju plot, ať už se lidi z chlěva hnou, nebo ne.

Půl hodiny možná nebude stačit, ohradil se Henry. Přestože klidně stál a hleděl na obrys Owenovy postavy venku ve vánici, oddechoval jako běžec při závodu. A srdce mu bilo, jako by skutečně závodil.

Bude muset, poslal mu Owen. Plot je napojený na alarm. Okamžitě začnou houkat sirény. Rozsvítí se další světla. Nastane všeobecná pohotovost. Jakmile to vypukne, dám ti pět minut - to jest, než napočítám do tří set -, a jestli se do té doby neukážeš, tak sbohem a jedu.

Beze mě Jonesyho nikdy nenajdeš.

To neznamená, že tu musím zůstat, abych tu s tebou umřel, Henry. Trpělivý tón. Jako by mluvil k malému dítěti. Pokud se ke mně nedostaneš do pěti minut, stejně už nebudeme mít šanci ani jeden.

Ti dva, kteří před chvílí spáchali sebevraždu... nebyli jediní, kdo je tu odepsaný.

Já vím.

Henry zachytil krátký mentální obraz žlutého autobusu s nápisem ZÁKLADNÍ ŠKOLA MILLNOCKET na boku. Z oken zíraly čtyři desítky usmívajících se lebek. Henry pochopil, že to mají být Owenovi kolegové. Ti, s nimiž sem včera dopoledne přijel. Muži, kteří právě teď umírají, nebo jsou dokonce už mrtví.

Na nich nesejde, poslal Owen. Teď bychom si měli dělat hlavu především s Kurtzovými pozemními jednotkami. Hlavně s Císařským údolím. Jestli taková skupina skutečně existuje, můžeš se spolehnout, že poslechnou jakýkoli rozkaz a že jsou zatraceně dobře vycvičení. A výcvik vždycky zvítězí nad chaosem - od toho taky je. Jestli se někde zasekneš, tak tě dostanou a oddělají. Jakmile začnou houkat sirény, máš pět minut. Než napočítám do tří set.

Owena logika se mohla Henrymu stěží líbit, ale nedokázal ji vyvrátit.

No dobře. Pět minut.

V první řadě bychom se do ničeho podobného vůbec neměli pouštět, řekl Owen. Ta myšlenka k Henrymu dospěla obalená propleteným filigránem emocí: zlostí, vinou, nevyhnutelným strachem - v Owenově případě nikoli ze smrti, ale z neúspěchu. Jestli je to, co říkáš, skutečně pravda, záleží všechno na tom, jestli se odsud dostaneme v pořádku. A ty chceš přesto riskovat budoucnost celého světa kvůli několika stovkám pitomců ve chlěvě...

Tvůj šéf by se do toho opřel jinak, co?

Owen zareagoval překvapeně - žádná slova, Henry v jeho mysli spatřil jen ! jako v komiksu. Potom i přes skučení a vytržení větru zaslechl, jak se Owen směje.

Tos mě dostal, fešáku.

Teď hlavně musím dostat ty lidi z chlěva. Ale nemám strach, jsem mistr motivace.

O tom nepochybuju. Henry sice neviděl Owenovi do obličeje, ale cítil, že se usmívá. Pak promluvil Owen nahlas. „A pak? Řekni mi, co se bude dít pak.“

Proč?

„Možná i vojáci potřebují motivaci, obzvláště když se chystají dezertovat. A odlož na chvíli telepatii - chci, abys mi to řekl nahlas. Chci to doopravdy slyšet.“

Henry se zahleděl na druhou stranu plotu, kde stála třesoucí se lidská postava, a řekl to. „Pak se z nás stanou hrdinové. Ne proto, že bychom sami chtěli, ale protože nemáme na vybranou.“

Owen venku ve sněhu a větru přikyvoval. Přikyvoval a stále se usmíval. „Proč by ne?“ řekl. „No proč by vlastně ne?“

Henry v jeho mysli zahlédl nejasný obraz malého chlapce s porcelánovým podnosem zdviženým nad hlavu. Muž v Owenovi si však přál, ať chlapec ten podnos položí zpátky, kde ho vzal - ten podnos, který ho pronásledoval tolik let a navždy už zůstane rozbitý.

5 Jelikož od dětství neměl sny, a nebyl proto duševně v pořádku, probudil se Kurtz jako obvykle: v jednom okamžiku se nacházel v nicotě, v tom dalším už byl dokonale vzhůru a vědom si svého okolí. Pořád naživu, halelujá, a stále uprostřed skvělé zábavy. Obrátil hlavu a pohlédl na budík, ale ten krám už zase vypadl, i navzdory svému úžasnému antimagnetickému pouzdru, a poblikávalo na něm jen 12-12-12, jako když se koktavý člověk zadrhne u jednoho slova. Rozsvítil lampičku vedle postele a z nočního stolku zvedl kapesní hodinky. Čtyři-nula-osm.

Kurtz je znovu odložil, zhoupł svá bosá chodidla na podlahu a vstal. První věcí, kterou zaregistroval, byl vítr; dosud vyl jako ztrápený pes. Druhou pak to, že vzdálené mumlání hlasů v jeho hlavě nadobro utichlo. Telepatie zmizela a Kurtz za to byl vděčný. V jistém elementárním, hluboce niterném ohledu ho totiž urážela stejně, jako ho urážely určité sexuální praktiky. Představa, že mu někdo mohl nahlédnout přímo do hlavy, že se mohl brouzdat nejvrchnější hladinou jeho mysli... to bylo prostě odporné. Už jen za to, že s sebou přinesli tenhle příšerně nechutný dar, si šediváci zasloužili smrt. Díky Bohu, že ta věc byla jen dočasná.

Kurtz ze sebe stáhl šedé sportovní trenky, docela nahý se postavil před zrcadlo na dveřích ložnice a pomalu stoupal očima od chodidel (kde už se začínaly objevovat první pletence purpurových žilek) až k vrcholku hlavy, na němž mu stály prošedlé, spánkem pocuchané vlasy. Bylo mu šedesát, a nevypadal přitom nijak zle; nejhorší byly ty popraskané žilky na vnitřní straně chodidel. Prostě měl pořád ještě švih, jak se patří, ačkoli toho nikdy moc nevyužíval; ženy byly podle něj z větší části mrzká stvoření neschopná věrnosti. Jenom muže vysávaly. Uvnitř v nejhlubších tajných zákoutích svého duševně chorého srdce, kde dokonce i jeho pomatenost působila strojeně a násilně a v podstatě nezajímavě, Kurtz věřil, že následkem sexu se chlap může stát jedině R. A. N. I v případě, že se sex prováděl pouze v zájmu rozmnožování, zplodil většinou jen nádor obdařený vlastním mozkiem a vlastně nepříliš odlišný od sračkotchořů.

Od vrcholku hlavy začaly Kurtzovy oči znovu klesat, pomaličku, a pátraly po sebemenší stopě červené barvy, po té nejdrobnější rozeole. Nic. Otočil se a prohlédl ještě, co mohl, s pohledem obráceným přes rameno.

Zase nic. Roztáhl si pŕlky, prozkoumal se mezi nimi, strčil si prst až po druhý kloub do řitě, ale nenahmatal nic než svalovinu.

„Jsem čistý,“ pronesl polohlasem, když si pak umýval ruce v ostře osvětlené

koupelničce winnebaga. „Dokonale čistý.“

Znovu si navlékl trenky, potom se opřel o skříňku s poličkami, aby si natáhl ponožky. Čistý, díky Bohu, čistý. Pěkné slovo, Čistý. Ten nepříjemný pocit z telepatie -jako zpcená kůže přitisknutá na zpcenou kůži - nadobro zmizel. Neměl na sobě ani to nejmenší vláčenko Ripleyové; prohlédl si dokonce i jazyk a dásně.

Tak co ho to probudilo? Proč mu v hlavě zvonilo na poplach?

Protože telepatie není jediný druh mimosmyslového vnímání. Protože už dávno předtím, než šediváci zjistili, že se v tomhle zaprášeném a tak zřídka navštěvovaném čtenářském koutku velké mezihvězdné knihovny vyskytuje tak zastrčené místo jako Země, už tehdy existovala jistá věc zvaná instinkt, taková zvláštnostka uniformovaných příslušníků druhu Homo sapiens, mezi něž se počítal i on sám.

„Předtucha,“ řekl si Kurtz. „Stará dobrá všeamerická předtucha.“

Natáhl si kalhoty. Potom, dosud do půl těla nahý, zvedl příruční vysílačku, která ležela na nočním stolku vedle kapesních hodinek (už čtyři-šestnáct, proboha, ten čas ale letí - jako když se auto s rozbitými brzdami řítí z kopce k rušné křižovatce). Vysílačka byla speciálně digitálně upravená, vysílala šifrované signály a údajně měla být nerozbitná... ovšem jediný pohled na údajně superodolný digitální budík ho přivedl k názoru, že žádné z jeho vybavení není zas tak spolehlivé, jak se o něm tvrdí.

Dvakrát stiskl tlačítko PŘEPNOUT. Freddy Johnson se ozval téměř okamžitě a ani neznel nijak příliš ospale... jenže když teď mělo dojít na lámání chleba, Kurtz (narozený jako Robert Coonts, ale copak na jméno záleží?) zatoužil po Underhillovi. Owene, Owene, pomyslel si, proč sis to musel podělat právě teď, když tě nejvíc Potřebuju, synu?

„Šéfe?“

„Přesouvám Císařské údolí na šestou. Opakuju, Císařské údolí v šest nula nula, potvrď příjem.“

Musel si vyslechnout, proč je něco takového nemožné, kecy, kterými by ho Owen neobtěžoval ani ve snu. Poskytl Freddyemu zhruba čtyřicet vteřin, aby vyložil, co má na srdci, načež ho okřikl: „Zavři zobák, ty idiote.“

Z Freddyho strany následovalo ohromené ticho.

„Něco se tu proti nám peče. Nevím, co to je, ale najednou mě to vyburcovalo ze spaní a v hlavě mi od té chvíle zvoní na poplach. Nedal jsem vás chlapy a holky dohromady jen tak pro nic za nic, a jestli se chceš dožít dnešní večere, tak se postarej, ať sebou všichni koukají hodit. Gallagherové řekni, že by se tu u mě měla stavit. Potvrď příjem, Freddy.“

„Potvrzuju, šéfe. A je tu ještě jedna věc, o které byste měl vědět - už tu máme čtyři sebevraždy, aspoň co se mi doneslo. Možná je jich i víc.“

„Z vrtulníků?“

„Přesně tak.“

„Z Císařského údolí nikdo?“

„Ne, šéfe, z Údolí nikdo.“

„Dobře. Tak na to šlápni, frajere. Brzy začnou problémy. Nevím, odkud to přijde, ale už se to blíží. Pořádna smršť.“

Kurtz odložil vysílačku zpátky na stůl a pokračoval v oblékání. Měl chuť na cigaretu, ale už všechny vykouřil.

6 Ve chlévě Starouše Gosselina přežívalo kdysi slušné stádečko dojníc, a přestože vnitřní zařízení už by v dané podobě asi neprošlo normami ministerstva zemědělství, budova jako taková byla dosud v dobrém stavu. Vojáci sem instalovali silné žárovky, jež jasně ozařovaly všechny kotce, dojící stanice v přístěnku a spodní i vrchní podkroví. Rovněž sem natahali několikero kamínek, takže se teď vzduch ve chlévě bezmála tetelil horkem. Hned jak sem Henry vkročil, rozepnul si kabát, ale přesto cítil, jak mu na obličejí vyskakuje pot. Předpokládal, že s tím mají něco do činění ty Owenovy tablety - venku před chlévem si vzal další.

Když se rozhlédl kolem sebe, okamžitě ho zarazilo, nakolik se to tu podobá nejrozličnějším utečeneckým táborům, které kdy viděl: bosenští Srbové v Makedonii, haifašští povstalci poté, co se v Port-au-Prince vylodila námořní pěchota Strýčka Sama, afričtí uprchlíci, kteří opustili své země kvůli nemocem, hladomoru, občanským válkám, nebo směsici všeho. Ve zprávách si na podobné věci člověk časem zvykne, jenže tam záběry většinou přicházejí odněkud z daleka; hrůza, s níž je člověk sleduje, je víceméně nezaujatá. Tohle místo se však neřadilo k těm, k jejichž návštěvě byste potřebovali platný pas. Tohle byla obyčejná stáj v Nové Anglii. Lidé v ní shromáždění na sobě neměli hadry a špinavé dašiki, ale zimní bundy z obchodních domů L. L. Bean's, kapsáče (nejideálnější kalhoty k nošení nadpočetných nábojů do brokovnice) z bůhvíjaké banánové republiky, spodní prádlo z obchodů Fruit of the Loom. Celkový dojem byl však stejný. Jediný rozdíl vycítil Henry v tom, jak jsou tu všichni stále překvapení. V zemi s tak úžasně nízkými telefonními tarify by se něco takového přece nemělo dít.

Zadrženi zabírali téměř celou hlavní chodbu chléva, kde na podlaze leželi buďto oni sami, nebo hromádky jejich svršků. Pospávali po malých partách nebo rodinných skupinkách. Další leželi nahoře v obou podkrovích a po třech až čtyřech i v každém ze čtyřiceti kotců. Místnost byla plná chrápání, vrnění a sténání lidí, které pronásledovaly zlé sny. Odkudsi se ozýval dětský pláč. A odjinud zas tichý proud reprodukováné hudby: to Henrymu připadalo jako poslední kapka k dotvoření bizarnosti celého výjevu. Právě teď podřimující zatracenci ve chlévě Starouše Gosselina poslouchali orchestr Freda Waringa a jeho silně houslovou předělávku písně „Some Enchanted Evening” - Jednoho kouzelného večera.

Díky tomu, jak byl Henry nadopovaný, vystupovalo mu všechno před očima se zářivou, až křiklavou jasností. Všechny ty oranžové bundy a čepice! napadlo ho. Božítku! Hotový Halloween v pekle!

Kromě toho tu bylo vidět spoustu té rudozlaté plísně. Henry zahlédl houbovité skvrny na tvářích, v uších, mezi prsty; a všiml si i porostu na trámecích a na elektrických kabelech několika volně zavěšených lamp. Z pachů převažovala vůně sena, ale Henrymu neunikl ani nenápadný zápach etylalkoholu s drobnou příměsí síry. Kromě chrápání se tu ozývala i spousta prďení - znělo to, jako když šest nebo sedm absolutně netaentovaných hudebníků vytrubuje na tubu či na saxofon. Za jiných okolností by to působilo komicky... nebo možná i za těchto, ale jedině pro člověka, který předtím neviděl tu lasičkovitou věc, jak se krouť a švitoří na Jonesyho zakrvácené posteli.

V kolika z nich se něco takového právě teď líhne? napadlo Henryho. Předpokládal však, že na odpovědi zas až tolik nezáleží, protože lasičky stejně nemohly napáchat moc velké škody. Mimo těla svých hostitelů by možná dokázaly přežít tady ve chlévě, ale venku ve vánici, kde fičel ostrý vítr a teplota byla hluboko pod nulou, by neměly naději.

Henry si chtěl se všemi těmi lidmi promluvit -

Ne, to není úplně přesné. Ve skutečnosti je potřeboval vyděsit k smrti. Potřeboval je odsud vyštvat ven, přestože tady bylo tak příjemně teplo a venku taková zima. Dřív se tu v kotcích povaloval dobytek; a dnes se tu válí zas. Musel je proměnit zpátky v lidi - vystrašené, rozružené lidi. Mohlo se mu to podařit, ale ne samotnému. A čas odtíkal. Owen Underhill mu dal půl hodiny. Henry odhadoval, že tak třetina z té doby už uplynula.

Nejdřív Potřebuju megafon, pomyslel si. To je bod číslo jedna.

Rozhlédl se kolem, všiml si statného, plešatícího muže kousek nalevo ode dveří do dojícího přístěnku a zamířil k němu, aby si ho lépe prohlédl. Zdálo se mu, že je to jeden z těch, co je vykopl z kůlny, ale nebyl si jistý. Co se lovců týče, je mezi nimi statných, plešatících mužů za krejcar tucet.

Ale byl to opravdu Charles a plesku, kterou on sám nazýval svým „solárním sex-kolektorem“, už mu porůstal byrus. Kdo by si kupoval Rogaine, když vám nové vlasy může obstarat tohle svinstvo? pomyslel si Henry a usmál se.

Charles naprosto vyhovoval; a co víc, vedle spala Marsha, ruku v ruce s Darrenem, panem Maxijointem-z-Newportu. Na jedné z Marshiných hladkých tváří už taky rašil byrus. Její manžel byl zatím čistý, ale jeho švagr - Bill, nejmenoval se tak? - byl tím neřádem obrostlý jak Ezau. Výstavní kousek, pomyslel si Henry.

Kleknul si k Billovi, vzal ho za ruku kropenatou byrusem a promluvil přímo do propletené džungle jeho zlých snů. Probud' se, Bille. Vstáváme, brachu. Musíme se odsud dostat. A když mi s tím pomůžeš, tak to dokážeme. Tak se probud', Bille.

Probud' se a staň se hrdinou.

7 Proběhlo to potěšující rychlostí.

Henry cítil, jak se k němu Billova mysl zvedá, jak se prodírá nočními můrami, jež ji obklopovaly, jak se k němu natahuje, jako topící se člověk natahuje ruce po plavčíkovi, který ho připlaval zachránit. Jejich mysli se spojily jako spřáhlo dvou nákladních vagonů.

Nemluv, nesnaž se mluvit, přikázal mu Henry. Jenom se mě drž. Potřebujeme ještě Marsha a Charlese. Takhle ve čtyřech bychom na to mohli stačit.

Co-

Není čas, Billy. Jdeme na to.

Bill vzal svou sestru za ruku. Marsha okamžitě otevřela oči, skoro jako by právě na tohle čekala, a Henry cítil, jak se všechny ciferníky uvnitř v jeho hlavě zase o kousek pootočily. Neuchytilo se na ní sice zdaleka tolik byrusu jako na Billovi, ale zato asi měla větší přirozený talent. Bez jediné otázky vzala za ruku Charlese. Henry měl dojem, že už stačila pochopit, oč tu běží a co je třeba udělat. A díkybohu zároveň pochopila i to, jak moc záleží na rychlosti. Museli všechny tyhle lidi probrat ze spánku jedinou bombou, a pak jimi udeřit jako kyjem.

Charles se s trhnutím posadil a vyvalil oči, divže mu nevypadly z masitých očních důlků. Hned se začal zvedat, jako by ho někdo štípal do zadku. Za moment už stáli všichni čtyři, spojení rukama jako účastníci nějaké seance... což zase nebylo tak daleko od pravdy, uvědomil si Henry.

Poddejte se mi, přikázal jim, a oni tak okamžitě učinili. Byl to stejný pocit, jako by mu někdo vložil do dlaně kouzelnou hůlku.

Poslouchejte, zvolal.

Začaly se zvedat hlavy; někteří lidé se posadili ještě zpola ve spánku, jako

zhypnotizovaní.

Poslouchejte mě a podpořte mě... hlavně mě podpořte! Rozumíte? Musíte mě podpořit! Tohle je vaše jediná šance, takže **MĚ MUSÍTE PODPOŘIT!**

Napojili se na něj stejně instinktivně, jako když si člověk pohvizduje k muzice nebo tleská do rytmu. Kdyby jim poskytl čas k přemýšlení, asi by to bylo mnohem obtížnější, možná dokonce nemožné, ale on jim žádný čas nedal. Většina z nich do téhle chvíle spala a ty nakažené, telepaty, zastihl všechny s široce otevřenou myslí.

Henry, sám rovněž z části ovládaný instinkty, jim poslal sérii obrazů: vojáci v maskách obkličují chlév, většina z nich má zbraně, někteří drží dlouhé tyče připojené k rancům na zádech. Obličej vojáku zpodobnil jako úvodníkové karikatury krutosti. Na rozkaz z tlampače začnou tyče chrlit proud tekutého ohně: napalm. Zdi chléva i střecha okamžitě vzplanou.

Henry přepnul pohled dovnitř do budovy na křičící, vyděšené lidi. Tekutý oheň kape dírami v planoucí střeše a zapaluje seno v podkroví. Tuhle je muž, jemuž hoří vlasy; tady zas žena, na níž chytla lyžařská bunda vyzdobená permanentkami na vleky ze Sugarloaf Mountain a Ragged Mountain.

Teď už na Henryho hleděli všichni - na Henryho a jeho spojené přátele. Obrazy sice přijímali jen telepate, ale tady ve chlévě bylo nakažených dobře šedesát procent lidí a i ti ostatní vycítili vzrůstající paniku; příliv zvedá všechny čluny bez výjimky.

Henry, který nadále pevně držel jednou rukou Billa a druhou Marshu, znovu přepnul obraz na pohled zvenčí. Oheň; neprostupný kruh vojáků; hlas z tlampače, jenž vojákům přikazuje, ať dávají pozor, aby jim nikdo neunikl.

Zadržení teď už všichni stáli na nohou a vystrašeným hlasem si v narůstajícím šumotu vyměňovali poznámky (až na ty nejsilnější telepaty; ti na něj jen zírali vytržštěnými očima v byrusem porostlých tvářích). Ukázal jim, jak chlév plane v zasněžené noci jako pochodeň, vítr rozdmýchává oheň v hotové peklo, ve smršť plamenů, a přesto z hadic stříká další napalm a hlas z tlampače napomíná: „**TO JE ONO, CHLAPCI, MUSÍME JE DOSTAT VŠECHNY, ANI JEDEN NESMÍ UNIKNOUT, JSOU RAKOVINA A MY JSME LÉK!**“

S fantazií vybičovanou k maximálnímu výkonu, téměř do stavu horečného šílenství, vyslal Henry obraz několika lidí, kterým se podařilo doběhnout k východu, nebo se vydrápat ven oknem. Většina z nich už je přesto v plamenech. Je tu i žena s malým dítětem v náručí. Vojáci pokosí kulometnou palbou všechny až na matku s dítětem, které dávka napalmu promění přímo za útěku v živé svíce.

„Ne!“ vykřiklo unisono několik žen a Henry si s jistým zvráceným údivem uvědomil, že všechny, dokonce i ty bezdětné, vtiskly té hořící ženě svou vlastní tvář.

Všichni už stáli na nohou a neklidně pobíhali z místa na místo jako dobytek za silné bouře. Musel je nasměrovat dřív, než budou mít čas se nad tím vším jedinkrát zamyslet. Natožpak dvakrát.

Sebral sílu všech tří myslí, s nimiž byl spojený, a poslal ostatním obraz koloniálu.

TAM! zavolal na ně. TO JE VAŠE JEDINÁ NADĚJE! POKUD TO PŮJDE, DOSTAŇTE SE SKRZ KRÁM, KDYŽ BUDOU ZATARASENÉ DVEŘE, ROZBIJTE PLOT! NEZASTAVUJTE SE, NEVÁHEJTE! UTEČTE DO LESŮ! UKRYJTE SE V NICH! CHTĚJÍ TO TU VŠECHNO SPÁLIT NA POPEL, CHLÉV I VŠECHNY, CO JSOU V NĚM, LESY JSOU VAŠE JEDINÁ NADĚJE! ALE MUSÍTE JÍT TEĎ, TEĎ, TEĎ!

Hluboko ve studni své představivosti a zároveň na křídlech tablet od Owena

vkládal veškerou sílu do vysílání - obrazy možné záchrany tam, jisté smrti tady, obrazy stejně prosté jako z dětských knížek -, a jen matně si proto uvědomoval, že začal nahlas skandovat: „Ted', ted', ted'."

Přidala se k němu Marsha Chilesová, pak i její bratr, pak Charles, ten muž se zarostlým solárním sex-kolektorem.

„Ted'! Ted'! Ted'!"

Pak se připojil i Darren, který byl sice k byrusu imunní, a proto měl zhruba tolik telepatických schopností jako průměrný medvěd, ale rozhodně nebyl imunní k silicím psychickým vlnám.

„Ted'! Ted'! Ted'!"

Přeskakovalo to z člověka na člověka a ze skupinky na skupinku; panikou vyvolaná infekce byla ještě mnohem nakažlivější než byrus: „Ted'! Ted'! Ted'!"

Celý chlív už se otřásal. Ve vzduchu se unisono míhaly pěsti jako na rockovém koncertě.

„TEĎ! TEĎ! TEĎ!"

Henry je nechával, ať to od něj převezmou a znásobí, podvědomě sám rozrážel vzduch pěstí, kam až mu bolavá paže dovolovala, a teprve v poslední chvíli si připomněl, že se nesmí nechat strhnout cyklonem, který tu společné vědomí vytvářelo: zatímco oni zamíří na sever, on musí na jih. Čekal, až dosáhnou bodu, z něhož už nebude návratu - až dojde ke spontánnímu vznícení neuhasitelného plamene.

A pak se to stalo.

„Ted',“ zašeptal.

Spojil mysl Marshy, Billa, Charlieho... i všech ostatních, co stáli poblíž a už se k nim beztak připojili. Stmelil je, sevřel dohromady, a pak to jediné slovo vystřelil jako stříbrnou kulku do hlavy všem třem stům sedmnácti lidem v chlívě Starouše Gosselina: TEĎ.

Nastal okamžik ticha, a pak se brány pekelné konečně rozlétly.

8 Těsně před soumrakem bylo kolem bezpečnostního oplocení vztyčeno v pravidelných odstupech dvanáct dvojmištných strážních budek (v podstatě to byly mobilní kadiboudy s odmontovanými mušlemi a záchody). Do nich se nainstalovaly radiátory, jež nevelké prostory záhy vytopily na příjemnou, skoro až otupující teplotu, takže stráže neměly nejmenší zájem vycházet někam ven. Čas od času některý z nich jen otevřel dveře, aby si dovnitř pustil závan čerstvého vzduchu se sněhem, ale to byl taky veškerý jejich kontakt s vnějším světem. Většinou to byli míroví vojáci, kteří absolutně netušili, co všechno je tu v sázce, a tak ubíjeli čas historkami o sexu, o autech, o sexu, o svých rodinách a své budoucnosti, o sexu, o pití, o zkušenostech s drogami a o sexu. Ani jedné z návštěv Owena Underhilla za kůlnou si nevšimli (jak z budky 9, tak z budky 10 by byl zřetelně vidět), a že mají na krku vzpouru nejvyššího stupně se dozvěděli až jako úplně poslední.

Sedm dalších vojáků, kluků, kteří už pod Kurtzem sloužili o něco déle, takže by se dalo čekat, že budou trochu vyceповanější, sedělo u kamen v zadní části koloniálu, v té samé kanceláři, kde Owen zhruba před dvěma staletími pouštěl Kurtzovi ty pásky s ne nous blessez pas, a hrálo tam stud poker. Šest z těchto karbaníků byli členové noční hlídky. Sedmý byl Gene Cambry, kolega Dawga Brodského. Cambry pořád ne a ne usnout. Důvod jeho nervozity zakrývalo elastické bavlněné potítko na zápěstí. Netušil však, jak dlouho ještě potítko postačí, protože

to červené svinstvo pod ním se šířilo pořád dál. Když nebude dostatečně opatrný, mohl by si toho někdo všimnout... a pak by místo hraní karet tady v kanceláři skončil ve chlévě s civily.

A byl by ostatně jediný? Ray Parsons měl v jednom uchu nacpaný velký kus vaty. Tvrdil, že mu ucho profoukl ten příšerný vítr, takže ho v něm píchá, ale kdo ví? Ted Trezewski měl zase ovázané jedno ze svých masitých předloktí a prohlašoval, že se tam odpoledne škrábnul, když natahoval ostnatý drát. Třeba to byla pravda. George Udali, za běžných časů přímý nadřízený Dawga Brodského, měl na plešaté hlavě nasazenou pletenou čepici; vypadal v ní jako postarší bílý rapper. Možná se pod ní nenacházelo nic než holá kůže, ale nebylo tu na čepici přece jen trochu horko? Obzvláště na pletenou.

„Přihazuju lupen," prohlásil Howie Everett.

„Vyrovám," řekl Danny O'Brian.

Parsons rovněž srovnal; a stejně tak Udali. Cambry je sotva slyšel. V mysli mu vyvstal obraz ženy s dítětem v náručí. Jak klopýtala přes zavátý výběh, proměnil ji jeden voják v napalмовou pochodeň. Cambry zděšeně zamžikal, přesvědčený, že tu vidinu vyvolalo jeho vlastní provinilé svědomí.

„Gene?" obrátil se na něj Al Coleman. „Srovnáš taky, nebo -"

„Co to bylo?" zamračil se Howie.

„Co bylo co?" zeptal se Ted Trezewski.

„Kdybys poslouchal, slyšel bys to," odpověděl Howie. Poláku pitomej: Cambry v hlavě zaslechl i ten nevyslovený dodatek, ale nevěnoval mu pozornost. Jakmile se všichni soustředili, slyšeli to skandování mnohem jasněji, přehlušovalo i samotný vítr a rychle nabíralo na síle i naléhavosti.

„Ted! Ted! Ted! Ted! TEĎ!"

Ozývalo se to z chléva, který měli přímo za sebou.

„Co to má u mý starý znamenat?" prohodil zadumaně Udali, ale nepřestával přitom upírat pohled na rozkládací stůl, na němž ležely poházené karty, popelníky, žetony a peníze. Gene Cambry náhle pochopil, že pod tou úchylnou pletenou čapkou skutečně není nic než holá pleš. Udali měl jejich malou skupinku formálně na povel, ale očividně teď netušil, co se tu děje. Neviděl pěsti mňhající se vzduchem, neslyšel silný mentální hlas, který celé skandování vedl.

Cambrymu neunikl poplašený výraz ve tváři Parsonse, Everetta a Colemana. Oni to viděli. A oni taky okamžitě pochopili, zatímco nenakažení se stále tvářili jen zmateně.

„Ty svině chtějí zdrhnout," řekl Cambry.

„Nebud' blbej, Gene," usadil ho George Udali. „Oni přece nemaj šajna, co se chystá. A krom toho, jsou to civilisti. Jenom potřebujou vypustit trochu pá-"

Cambry zbytek neslyšel, neboť mu mozkiem jako cirkulárka projelo jediné slovo - TEĎ. Ray Parsons a Al Coleman sebou trhli. Howie Everett vykřikl bolestí, dlaně si přitiskl ke spánkům, koleno narazil do spodku stolu, takže se žetony a karty rozletěly všude kolem. Jedna dolarová bankovka přistála na horkých kamnech a začala hořet.

„Do prdele, ty hovado, koukni, co d-" začal Ted.

„Už jdou," řekl Cambry. „Jdou na nás."

Parsons, Everett a Coleman se okamžitě natáhli po svých em-čtyřkách opřených vedle nástěnného věšáku Starouše Gosselina. Ostatní na ně překvapeně hleděli, stále tři kroky pozadu... a pak se ozvala hlasitá rána, jak minimálně šedesát věžňů naráz udeřilo do vrat chléva. Vrata byla zamčená zvenčí - velké ocelové armádní zámky. Vydržely, zato staré dřevo se s praskáním rozštěpilo.

Vzniklým otvorem začali proudit zajatci a za neustálého pokřikování „Ted! Ted!“ do sněhového chřtánu vichřice dokonce několik nebožáků z vlastních řad ušlapali.

Cambry rovněž vstal, popadl jednu z útočných pušek, ale záhy mu ji někdo vytrhl z rukou. „Ta je moje, tupče,“ zavrčel Ted Trezewski.

Rozbitá vrata chléva dělilo od zadního vchodu koloniálu sotva dvacet metrů. Dav se za neustávajícího skandování „TEĎ! TEĎ! TEĎ!“ přibližoval.

Pokerový stůl letěl s rachotem k zemi a všechn bordel se rozsypal po podlaze. Jakmile první z vězňů narazili do dvojnásobného oplocení, kde se buďto usmažili, nebo zůstali jako přerostlé ryby viset na ostatém drátu, rozezněl se alarm kolem obvodu tábora. O pár okamžiků později doplnilo vřeštivé houkání alarmu vytí sirén na všeobecný poplach nejvyššího stupně, jemuž se někdy říkalo Situace šest-šest-šest, konec světa. Z umělohmotných strážních kadibudek ospale vykoukly překvapené, vyděšené tváře.

„Chlév!“ vykřikl někdo. „Vzpouza ve chlévě! Chtějí utéct!“

Strážní vyběhli do sněhu, spousta z nich naboso, a zamířili podél vnější strany plotu, aniž by věděli, že je v tom okamžiku už zkratovaný váhou více než osmdesáti kamikaze lovců, kteří všichni stále dokola z plných plic křičeli „TEĎ“, dokonce i ve chvílích, kdy sebou cukali pod proudem a pekli se a umírali.

Nikdo si nevšiml osamoceního muže - vysokého, hubeného, se staromódními kostěnými brýlemi na nose -, který vyklouzl z chléva zadem a pustil se po úhlopříčce přes závěje ve výběhu. Přestože Henry neviděl ani necítil, že by mu někdo věnoval pozornost, dal se do běhu. V tom jasném osvětlení si připadal hrozně na očích a kakofonie sirén a alarmu v něm probouzela paniku a přiváděla ho k šílenství... vyvolávala v něm stejné pocity jako Dudditsův pláč tehdy za Bratry Trackerovými.

Pevně doufal, že na něj Underhill čeká. Ještě si tím nemohl být jistý, chumelilo příliš hustě, aby dohlédl na opačný konec výběhu, ale už brzy se tam dostane, a pak uvidí.

9 Kurtzovi už zbývalo jen nazout druhou botu, když se rozezněl alarm a rozzářila se nouzová světla, jež zaplavila tenhle bohem zapomenutý kus země ještě větším jasnem. Necítil žádné překvapení, žádné ohromení, jen směs úlevy a mrzutosti. Úlevy, že to, co ho uvnitř hryzlo, ať to bylo cokoli, konečně vyplulo na povrch. Mrzutosti proto, že ta zatracená věc nemohla ještě dvě hodiny počkat. Jen dvě hodiny a byl by celou tuhle záležitost dovedl k finální uzávěrce.

Pravou rukou trhnutím otevřel dveře winnebaga, zatímco v levé dosud svíral druhou botu. Z chléva se ozýval nezkratovaný povyk, bojovný řev, který byl jeho srdci, navzdory nastalé situaci, nečekaně blízký. Sněhová vichřice trochu ochabla, ale ne moc; jak se zdá, síly teď docházely úplně všem. Kdesi ve vyjukaných, dobře krmených, snadno předvídatelných armádních řadách povstal Spartakus - kdo by si to byl pomyslel?

To všechno ta prokletá telepatie, napadlo ho. Jeho nikdy neselhávající instinkty mu napovídaly, že se dostal do velice vážného maléru, že se mu celá operace vymyká z rukou a v nepředpokládané míře se staví na hlavu, ale přesto se usmíval. Musí to být tou prokletou telepatu. Vyčenichali, co se na ně chystá... a někdo rozhodl, že se s tím musí něco udělat.

Mezitím se z rozvalených vrat chléva začal drát pestrobarevný proud

lidských postav, většinou v zimních bundách a oranžových čepicích. Jeden člověk upadl na rozštípnuté prkno a nabodl se na ně jako upír. Někteří ve sněhu zakopli a byli rozdupáni. Zářila všechna světla. Kurtz si připadal jako v první řadě pod boxerským ringem. Viděl úplně všechno.

Křídla uprchlíků, zhruba po padesáti šedesáti osobách, se odloupla stejně hladce jako vojenské čety při výcviku a vyrazila k plotu po obou stranách krysami zamořeného koloniálu. Buďto nikdo z nich nevěděl, že dráty jsou nabitě smrtící dávkou elektřiny, nebo jim to bylo fuk. Zbytek, hlavní voj, zamířil přímo k zadnímu vchodu budovy. Byl to nejslabší bod celého opevnění, ale na tom teď už stejně nesešlo. Kurtz viděl, že už je všechno tak jako tak ztracené.

V žádném ze svých rezervních plánů ani ve snu nepomyslel na to, že by se dvě stě až tři sta obézních listopadových lovců mohlo naprosto bezhlavě vrhnout do sebevražedného útoku na japonský způsob. Nikdy ho nenapadlo, že se od nich dočká něčeho víc než jen přešlapování na místě a hlasitého dožadování se svých práv, dokud nebudou usmaženi zaživa.

„To jste mě dostali, hoši,“ zamumlal Kurtz. Cítil, jak místo nevinných obětí začíná chytat plamenem něco jiného - patrně jeho vlastní kariéra -, ale její konec už se stejně blížil a tuhle pekelnou misi si koneckonců vybral k odchodu schválně, tak o co jde? Od téhle chvíle byli pro Kurtze šediví muži z vesmíru podružnou záležitostí. Kdyby on řídil tisk, pak by na předních stranách palcovými titulky stálo: překvapení! Američané NOVÉHO VĚKU prokázali, ŽE MAJÍ páteři Úžasné. Skoro škoda nechat je všechny pozabíjet.

Hlas sirén všeobecného poplachu stoupal a klesal zasněženou nocí. První vlna uprchlíků dorazila ke koloniálu. Kurtz téměř viděl, jak se celý otrásl v základech.

„Zatracená telepatie,“ prohodil s úsměvem. Sledoval, jak jeho chlapi reagují, první vlna ze strážních budek, další přibíhali od autoparku, z jídelny a od návěsů, jež sloužily za provizorní kasárna. Pak začal úsměv na Kurtzově tváři vadnout a na jeho místo se vkrádal výraz zmatku. „Střílejte,“ procedil mezi zuby. „Proč je sakra nepostřelíte?“

Někteří sice stříleli, ale ne všichni - a nikdo z dostatečné blízkosti. Kurtz měl dojem, že vycítil paniku. Jeho muži nestříleli proto, že si nadělali do kalhot. A taky proto, že věděli, že jsou další na řadě.

„Zatracená telepatie,“ procedil znovu a náhle se uvnitř v koloniálu ozvala salva z automatických pušek. Okna kanceláře, v níž měl včera onu původní poradu s Owenem Underhillem, se rozzářila jasnými záblesky. Dvě z nich se rozletěla. Tím druhým se snažil někdo utéct, a ještě než ho kdosi další popadl za nohy a strhl zpátky dovnitř, poznal Kurtz George Udalla.

Tak aspoň chlapi v kanceláři bojovali, ostatně aby taky ne; ti totiž bojovali o holý život. Většina frajerů, kteří před chvílí přiběhli, běžela pořád dál. Kurtze napadlo, že by měl zahodit botu a popadnout svůj devítimilimetr. Pár z těch srabů postřílet. Ulovit si svůj díl. Všechno kolem se stejně rozpadalo, tak proč ne?

Kvůli Underhillovi, proto. V tomhle chaosu měl určitě prsty Owen Underhill. Kurtz to věděl stejně jistě jako své rodné jméno. Tohle totiž smrdělo překročením hranice a překračováním hranic, to byla specialita Owena Underhilla.

Další střelba z Gosselinovy kanceláře... výkřiky bolesti... pak triumfální řev. Moderní Gótové, odchovaní počítači a saláty a minerální vodou Evian, dosáhli svého cíle. Kurtz zabouchl dveře na jeviště a vrátil se do zákulisí winnebaga, aby zavolal Freddyemu Johnsonovi. Botu dosud nesl v ruce.

10Když se dovnitř provalila první vlna zajatců, klečel Cambry za stolem Starouše Gosselina. Otevíral šuplíky a horečnatě pátral po nějaké zbraní. Skutečnost, že žádnou nenašel, mu s největší pravděpodobností zachránila život.

„TEĎ! TEĎ! TEĎ!“ Zadní stěna koloniálu se otřásla, jako by do ní narazil náklad'ák. Cambry zvenčí zaslechl praskání proudu, jak první uprchlíci naběhli na oplocení. Světla v kanceláři začala poblikávat.

„Držte se pohromadě, chlapi!“ vykřikl Danny O'Brian. „Pro Boha živého, držte se pohro-“

Zadní dveře vyletěly z pantů takovou silou, že odsvištěly doslova až k opačné straně místnosti a zašitily tak první z ječících mužů, kteří se vedrali dovnitř. Cambry se přikrčil, dlaněmi si přikryl zátylek, a okamžik nato se dveře zarazily o stůl a přikryly ho pod sebou.

Místností otřásal ohlušující rachot plně automatických pušek, který pohlcoval dokonce i výkřiky raněných, ale Cambry přesto poznal, že nestřílejí všichni. Trezewski, Udali a O'Brian ano, ale Coleman, Everett a Ray Parsons tam jen stáli se zbraní přitisknutou k hrudi a otupělým výrazem ve tváři.

Gene Cambry ze svého nepředvídaného úkrytu viděl, jak se zajatci vrhli do místnosti, jak byli první z nich zasaženi kulkami a odhození jako hadroví panáci; viděl, jak se jejich krev rozstříkla po stěnách, po plakátech a po vyhláše Úřadu pro bezpečnost a hygienu práce. Viděl, jak George Udali mrštil svou pušku na dva svalnaté mladé muže v oranžovém, otočil se na podpatku a vrhl se k jednomu z oken. Polovinou těla už se dostal ven, když ho někdo strhl nazpět; muž s Ripleyovou po celé jedné tváři jako velkým mateřským znamínkem zanořil zuby do Georgova lýtka, jako by to bylo krocaní stehno, zatímco druhý muž umlčel ječící hlavu na opačném konci Georgova těla tím, že s ní rázně trhl doleva. Vzduch v kanceláři už byl namodralý dýmem ze střelného prachu, ale přesto zřetelně zahlédl Ala Colemana, jak odhazuje zbraň a přidává se ke skandování - „Ted! Ted! Ted!“ A taky spatřil Raye Parsonse, obyčejně největšího pacifistu mužstva, jak obrátil pušku proti Dannymu O'Brianovi a vystřelil mu mozek z hlavy.

Tím dostala celá záležitost nový rozměr. Ted' už to byli nakažení proti imunním.

Do stolu něco udeřilo a přirazilo ho to ke zdi. Dveře se svalily na Cambryho, a než se zpod nich stačil vysoukat, už se přes ně valili lidé a drtili ho pod sebou. Připadal si jako kovboj, který spadne z koně uprostřed splašeného stáda dobytka. To je moje smrt, pomyslel si, když vtom ten vražedný tlak na okamžik povolil. Adrenalinem nabitě svaly přitáhly kolena k tělu a dveře se svezly se zad na podlahu, přičemž se s ním nezapomněly rozloučit bolestivým dloubancem klikou do boku. Kdosi ho cestou kolem nakopl do žeber, další bota se mu otřela o pravé ucho, a pak už byl sám na nohou. Místnost vyplňoval kouř, křik a sténání. Asi čtyři zavalití lovci byli natlačeni na rozžhavená kamna, která se vytrhla z roury, překotila se na bok a vyplivla na podlahu planoucí třísky javorového dřeva. Bankovky a hrací karty okamžitě vzplanuly. Rovněž se začal šířit dráždivý zápach roztavených umělohmotných pokerových žetonů. Ty byly Rayovy, napadlo bez souvislosti Cambryho. Měl je s sebou už v Zálivu. A v Bosně.

V nastalém zmatku mu nikdo nevěnoval pozornost. Prchající zajatci už se nepotřebovali mačkat ve dveřích mezi kanceláři a samotným obchodem; celá zeď - ve skutečnosti jen křehká příčka - se totiž sesunula k zemi. Na odlomené kusy už začínal přeskakovat oheň z převrácených kamen.

„Ted’,” zamumlal Gene Cambry. „Ted’.” Zahlédl Raye Parsonse, jak běží s ostatními k přednímu vchodu, Howie Everett těsně za ním. Howie cestou mezi regály sebral bochník chleba.

Jednoho postaršího vychrtlého mužika v kulichu natlačil dav až k převrženým kammům, a pak ho srazil na zem. Cambry zaslechl pronikavý, ječivý výkřik, když se mužova tvář dotkla žhavého kovu a začala se škvařit.

Zaslechl ho a ucítl ho.

„Ted’!” zvolal Cambry, poddal se a připojil se k ostatním. „Ted’!”

Dlouhým skokem překonal rostoucí plameny z kamen a rozběhl se. Jeho malá mysl už se nadobro ztratila v té velké.

Z praktického hlediska byla operace Modrý chlapec u konce.

1 1 Ve třech čtvrtinách cesty přes výběh se Henry zastavil, lapal po dechu a rukama si sevřel bušící hrud'. Za zády mu zuřil kapesní armageddon, jež sám rozpoutal; před sebou neviděl nic než temnotu. Ten hajzl Underhill už mu určitě ujel, určitě -

Klídek, fešáku - klídek.

Dvakrát zablikala světla. Henry se jen díval špatným směrem, toť vše; Owen zaparkoval kus nalevo od jihozápadního rohu výběhu. Ted’ už Henry zřetelně viděl hranatý obrys rolby. Za sebou slyšel řev, výkřiky, rozkazy, střelbu. Zdaleka ne tolik střelby, kolik očekával, ale ted’ nebyl čas pátrat po důvodu.

Chvátej! pobídl ho Owen. Musíme zmizet!

Dělám, co můžu - vydrž.

Henry se znovu rozběhl. Ať už bylo v těch Owenových povzbuzovacích pilulkách cokoli, pomalu to přestávalo zabírat a Henrymu těžkly nohy. Příšerně ho svědilo stehno a o nic míň i ústa. Cítil, jak se mu ta houba rozlézá po jazyku. Jako jemné brnění po loku nějaké perlivé limonády, které však neodeznívalo.

Owen už přestříhal plot - jak ostnatý drát, tak ten hladký. Ted’ stál před rolbou (byla celá bílá, aby se na sněhu ztratila, a není proto divu, že si jí Henry nevšiml), automatickou pušku opřenou o bok, a snažil se rozhlížet všemi směry naráz. Mnohočetné světlo mu dodávalo asi půl tuctu stínů; rozbíhaly se mu od nohou jako splašené hodinové ručičky.

Owen vzal Henryho kolem ramen. Jsi v pořádku?

Henry přikývl. Sotva ho Owen začal tlačit k rolbě, ozval se hlasitý, pronikavý výbuch, jako by kdosi vystřelil z největší karabiny světa. Henry se přikrčil, zamotaly se mu nohy, a kdyby ho Owen nedržel, byl by upadl.

Co-

Propan-butan. Možná i benzin. Podívej.

Owen ho znovu vzal za rameno a otočil ho. Henry uprostřed noční chumelenice spatřil široký sloup ohně. Části koloniálu - prkna, šindele, hořící krabice s obilnými lupínky, planoucí role toaletního papíru - létaly k nebi. Někteří vojáci tomu hypnotizované přihlíželi. Jiní se rozbíhali do lesa. Henry se dohadoval, že v honbě za uprchlíky, přestože v mysli cítil jejich paniku -Běžte! Běžte! Ted’! Ted’! -, ale nepřipisoval jí velký význam. Později, když měl čas si to všechno promyslet, pochopil, že spousta vojáků rovněž prchala. Ted’ však nechápal nic. Všechno se to dělo příliš rychle.

Owen ho znovu obrátil, postrčil ho k rolbě a přes spuštěný plachtový závěs, který byl silně cítit po motorovém oleji, ho zatlačil na sedadlo spolujezdce. V

kabině rolby bylo požehnaně teplo. Z vysílačky připevněné na prostou palubní desku se ozývalo neustálé štěbetání a skřehotání. Henry nerozuměl ani slovo, ale zřetelně ve všech těch hlasech slyšel paniku. Naplnilo ho to jistou primitivní radostí - největší radostí tohoto typu od chvíle, kdy tehdy vystrašili Richieho Grenadeaua a jeho tyranské kumpány. A téhle operaci, aspoň podle Henryho, vlastně taky nevedl nikdo jiný, než parta dospělých inkarnací Richieho Grenadeaua, vyzbrojených puškami namísto uschlého psiho lejna.

Mezi sedačkami cosi leželo, krabice se dvěma pomrkávajícími žlutými světélky. Sotva se nad ní Henry zvědavě sklonil, odhrnul Owen Underhill plachtu na druhé straně kabiny a naskočil do rolby. Ztěžka oddechoval a pohled na hořící koloniál vyvolal i jemu úsměv na rtech.

„S tímhle opatrně, brácho," řekl. „Hlavně pozor na tlačítka."

Henry zvedl krabici, jež byla zhruba tak velká jako Dudditsova milovaná dětská brašnička. Tlačítka, o nichž Owen mluvil, se nalézala přímo pod mrkajícími světélky. „K čemu to je?"

Owen otočil klíčkem v zapalování a nažhavený motor rolby okamžitě ožil. Převodovka vybíhala v dlouhou páku, pomocí níž teď Owen zařadil. Dosud se usmíval. V jasném světle, jež dovnitř dopadalo předním sklem, si Henry povšiml načervenalé oranžové nitky byrusu, která se mu jako maskara táhla pod okem. V obočí pak rostl další.

„Je tady na můj vkus trochu moc světla," prohodil. „Za chvíli jim kapku sešeříme." Otočil rolbu překvapivě hladkým obloukem; připomínalo to spíš jízdu motorovým člunem. Henryho to přimáčklo do sedačky, až musel dávat pozor, aby nepustil krabici se světélky, kterou držel na klíně. Měl dojem, že kdyby se pět let nemusel postavit na nohy, nijak by si nestěžoval.

Zatímco po úhlopříčce mířili k zaváté úžlabině, na jejímž dně se pod vrstvou sněhu ukrývala asfaltka, věnoval mu Owen letmý pohled. „Povedlo se ti to. Otevřeně se přiznám, že jsem o tom pochyboval, ale tys to vážně zvládnul."

„Říkal jsem ti - jsem mistr motivace." A navíc, vyslal, většina z nich stejně zemře.

Na tom nezáleží. Dal jsi jim šanci. A teď -

Střelba za nimi neustávala, ale teprve když se jedna kulka odrazila od kovu přímo nad jejich hlavami, si Henry uvědomil, že je zaměřená na ně. Ozvalo se ostré břinknutí, jak se další kulka odrazila od jednoho pásu a Henry se přikrčil... jako by tohle mohlo nějak pomoci.

Owen, dosud s úsměvem na rtech, ukázal rukou v rukavici kamsi doprava. Henry se tím směrem podíval a v té chvíli se od přisraženého trupu rolby odrazily další dvě kulky. Henry sebou v obou případech trhl; Owen jako by si ničeho nevšiml.

Henry spatřil skupinku obytných přívěsů, z nichž některé na sobě měly obchodní značky jako třeba Sysco nebo Scott Paper. Před přívěsy se mačkala kolonie karavanů a před tím největším z nich, winnebagem, které Henrymu připadalo jako opravdový dům na kolech, stálo šest nebo sedm mužů a všichni pálili na rolbu. Přestože je dělila slušná vzdálenost, byl silný vítr a stále hustě chumelilo, většina z nich se třefovala. Ke skupince se přidávali stále další, někteří ani ne pořádně oblečení (jeden machýrek tam závějemí přisprintoval dokonce s holou hrudí, za niž by se nemusel stydět ani žádný komiksový superhrdina). Uprostřed skupinky stál vysoký muž s prošedivělými vlasy. Vedle něj pak jeden o něco podsaditější. Henry viděl, jak ten hubený zvedl pušku a bez viditelného míření vypálil. Ozvalo se zabzučení a Henry ucítil, jak mu něco proletělo těsně před nosem,

malá, zatraceně nebezpečná včelka.

Owen se zasmál. „Ten hubený s těmi šedými vlasy, to je Kurtz. Má to tu na povel a umí, hajzl, zpropadeně dobře střílet.“

Od pásů i trupu rolby se odrážely další kulky. Henry znovu vycítil přítomnost jedné z těch bzučivých věcí uvnitř v kabině, a náhle ztichla vysílačka. Vzdálenost mezi nimi a střelci kolem winnebaga se stále zvětšovala, ale na přesnosti zásahů se to nijak neprojevovalo. Henrymu připadalo, že všichni ti hajzlové střílejí zpropadeně dobře. Bylo jen otázkou času, kdy se někdo z nich treffí... a Owen se přesto tvářil vyloženě vesele. Henry začínal mít dojem, že se dal dohromady s člověkem, který má ještě sebevražednější sklony než on sám.

„Ten chlápek vedle Kurtze je Freddy Johnson. A ti Myšketýři kolem jsou všechno Kurtzovi hoši, ti, co měli - hoplá, sakra!“

Další zabzučení, další ocelová včelka - tentokrát mezi nimi -, a vršek řadičích páky byl najednou fuč. Owen vyprskl smíchy. „Kurtz!“ zvolal. „To se vsadím! Dva roky před povinným odchodem do výslužby, a pořád má mušku jako Annie Oakleyová!“ Praštil pěstí do kormidelní páky. „To by stačilo. Sranda musí bejt, ale odsud až posud. Zhasni jim, fešáku.“

„Cože?“

Owen s úsměvem pokynul palcem ke krabici s mrkajícími žlutými světélky. Zakřivené proužky byrusu pod jeho očima teď Henrymu připomínaly válečné malování. „Zmáčkni tlačítka, troubo. Zmáčkni tlačítka a stáhni jim rolety.“

12 Náhle - vždycky se to dělo náhle, jako kouzlem - se svět kolem jakoby vytratil a Kurtz se ponořil do stavu dokonalého soustředění. Jekot vichřice, jemný kožich ze sněhu, vytí sirén, pravidelný rytmus bzučáku - všechno pryč. Kurtz ztratil povědomí o Freddy Johnsonovi vedle sebe i ostatních z Císařského údolí shromážděných kolem. Upnul se na odjíždějící rolbu a na nic jiného. Viděl na levém sedadle Owena Underhilla, viděl ho přímo skrz ocelovou skořápku kabiny, jako by on, Abe Kurtz, měl zničehonic Supermanovy rentgenové oči. Vážně to byla slušná dálka, ale na tom nesešlo. Příští kulka, kterou vypálí, se zavrtá přímo do zátylku Owenovy zrádné lebky, jež si nedala pokoj a opakovaně musela překračovat jeho hranici. Zvedl pušku, zacílil -

Noc rozřaly dva výbuchy, jeden tak blízko, že jeho nárazová vlna zasáhla jak Kurtze, tak všechny jeho muže. Přívěs s nápisem INTEL INSIDE na boku vyletěl do vzduchu, otočil se a dopadl na Spago, na polní kuchyni. „Kriste pane!“ vykřikl jeden z mužů.

Nezhasla úplně všechna světla - půlhodina přece jen není moc času a Owen stačil napojit termitové náložky jen ke dvěma generátorům (po celou dobu si v duchu neustále mumlal „k Banburskému kříži, k Banburskému kříži, na houpacím koni míří“), ovšem ujíždějící rolba se i tak okamžitě ztratila mezi pohyblivými stíny, takže Kurtz pušku bez výstřelu odhodil do sněhu.

„Do prdele,“ zamumlal tiše. „Přestaňte pálit. Přestaňte pálit, pitomci. Skončete to, proboha. Dovníť. Všichni až na Freddyho. Sepněte ruce a modlete se k Bohu, našemu Všemohoucímu Otci, ať nás z tohotohle průseru dostane. Pojd' sem, Freddy. A svižně.“

Ostatní, bylo jich asi deset, vystoupali po schůdkách do winnebaga, neklidně se ohlíželi na hořící generátory, na planoucí polní kuchyni (už chytal i vedlejší stan jídelny; následovat budou nepochybně i ošetrovna a márnice). Polovina světél v

táboře už nesvítila.

Kurtz položil Freddyemu Johnsonovi ruku kolem ramen a poodešel s ním asi dvacet kroků mezi padající vločky, které teď unášel už o něco slabší vítr, takže připomínaly tajuplný rozevlátý závoj. Přímo před oběma muži stál v jednom ohni Gosselinův koloniál - nebo to, co z něj zůstalo. Chlív už začínal chytat také. Jeho rozštípnutá vrata zela dokořán.

„Freddy, miluješ Ježíše Krista? Řekni mi pravdu.“

Tímhle už si Freddy prošel kolikrát. Byla to taková Kurtzova mantra. Šéf si potřeboval pročistit hlavu.

„Ano, miluju, šéfe.“

„Přisaháš, že je to pravda?“ Kurtz na něj upíral pronikavý pohled. Spíš jako by se díval skrz něj. Plánoval dopředu, tedy pokud se vůbec o stvoření, které tolik spoléhá na instinkty, dá říct, že něco plánuje. „A že jestli lžeš, budeš se navěky smažit v jámě pekelné?“

„Přisahám, že je to pravda.“

„Miluješ Ho hodně, je to tak?“

„Hodně, šéfe.“

„Víc než náš tým? Víc než vzrušení v akci a dobře odvedenou práci?“
Odmilka. „Víc než mě?“

To rozhodně nebyly otázky, na které by člověk rád odpověděl špatně, zejména pokud chtěl ještě chvíli žít. Naštěstí nebyly zas tak těžké. „Ne, šéfe.“

„Telepatie se tě ještě drží, Freddy?“

„Měl jsem takové zvláštní pocity, nevím, jestli to byla přímo telepatie, prostě hlasy v hlavě -“

Kurtz přikyvoval. Střechou chlěva vyšlehly rudozlaté plameny v barvě Ripleyové.

„- ale už je to pryč.“

„Co ostatní?“

„Myslíte Císařské údolí?“ Freddy kývl hlavou k winnebagu.

„Koho jiného, Freddy, Frankie Goes To Hollywood? Samozřejmě, že Císařské údolí!“

„Jsou čistí, šéfe.“

„To je dobře, ale taky špatně. Freddy, potřebujeme pár nakažených Američanů. A když říkám potřebujeme, myslím tím ty a já. Chci dva lidi, kteří jsou tím červeným svinstvím porostlí od hlavy až k patě, rozumíš?“

„Rozumím.“ Freddy sice nechápal proč, ale v téhle chvíli na nějakém proč nesešlo. Viděl, že Kurtz znovu začíná být pánem situace, a zhluboka si oddechl. Až bude třeba, aby Freddy věděl proč, Kurtz mu to sám řekne. Freddy se trochu nejistě rozhlédl po planoucím koloniálu, planoucím chlěvu, planoucí polní kuchyni. Jejich mise byla vážně R. A. N.

Nebo možná taky ne. Ne, pokud se Kurtzovi podaří ji ovládnout.

„Za většinu z tohohle může ta zatracená telepatie,“ přemítal Kurtz, „ale ona sama o sobě to nespustila. To má na svědomí čirá lidská podlost. Kdo zradil Ježíše, Freddy? Kdo Mu vtiskl ten zrádcovský polibek?“

Freddy znal Bibli jako své boty, i když hlavně proto, že mu ji sám Kurtz daroval. „Jidáš Iškarotský, šéfe.“

Kurtz hbitě přikyvoval. Oči mu přitom klouzaly všude kolem, hodnotily škody, propočítávaly odvetu, která bude muset být kvůli bouři značně omezená. „Přesně tak, frajere. Jidáš zradil Ježíše a Owen Philip Underhill zradil nás. Jidáš to udělal za třicet stříbrných. Na moc si nepřišel, co říkáš?“

„Ne, šéfe.“ Odpověděl zpola ke Kurtzovi obrácený zády, protože právě něco vybuchlo v jídelně. Na rameno mu dopadla ocelová ruka a otočila ho zpět. Kurtz na něj vyvalil planoucí oči. Bílé řasy z nich dělaly oči ducha.

„Dívej se na mě, když s tebou mluvím. A poslouvej mě, když ti něco říkám.“ Volnou ruku položil Kurtz na pažbu svého devítimilimetru. „Nebo si budeš sbírat střeva ze sněhu. Tahle noc je už tak dost zlá a ty mi ji nebudeš ještě zhoršovat, zmetku, jasný? Rozuměl jsi?“

Johnsonovi jen tak něco odvahy neubralo, ale teď měl pocit, jako by se mu něco obrátilo v žaludku a pokoušelo se to vylézt ven. „Ano, šéfe, omlouvám se.“

„Omluva přijata. Bůh miluje a odpouští a my musíme dělat totéž. Nevím, kolik stříbrných za to dostal Owen, ale jednou věcí jsem si jistý: chytíme ho, roztáhneme mu pŕlky a natrháme chlapcovi úplně novou díru do prdele. Jdeš do toho se mnou?“

„Jistě.“ Nic si Freddy nepřál víc, než najít toho člověka, který obrátil jeho dřívější dokonale uspořádaný svět vzhůru nohama, a po zásluze té osobě rozbít hubu. „Za kolik tady z toho všeho je podle vás Owen odpovědný, šéfe?“

„Za dost, aspoň pro mě,“ odpověděl Kurtz s klidnou tváří. „Mám dojem, že nakonec půjdu přece jen ke dnu, Freddy -“

„To ne, šéfe.“

„- ale rozhodně nepůjdu sám.“ S rukou dosud kolem Freddyho ramenou zamířil Kurtz se svým novým zástupcem zpátky k 'bagu. Místo, kde hořely generátory, už označovaly jen nízké, zmírající sloupce ohně. A tohle udělal Underhill; jeden z Kurtzových vlastních lidí. Freddy tomu pořád nemohl docela uvěřit, ale i tak už se začínal rozpalovat. Kolik stříbrných, Owene? Kolik jsi dostal, ty zrádče?

Dole pod schůdky se Kurtz zastavil.

„Komu z Císařského údolí bys svěřil velení nad likvidačním komandem, Freddy?“

„Gallagherové, šéfe.“

„Kate?“

„Přesně tak.“

„Je ta ženská kanibal, Freddy? Protože ten, komu tenhle úkol zadáme, musí být kanibal.“

„Sežere je zaživa, šéfe.“

„Dobře,“ řekl Kurtz. „Bude to špinavá práce. Potřebuju dva lidi pozitivní na Ripleyovou, pokud možno z Modré čtyry. Zbytek... jako se zvířaty, Freddy. Císařské údolí se pustí do likvidační mise. Najít a zničit.“

Gallagherová a ostatní musejí dostat tolik uprchlíků, kolik bude v jejich silách. Vojáky stejně jako civilisty. Od teď až do zítřejšího poledne můžou kanibalové hodovat. Pak už je každý sám za sebe. Kromě nás, Freddy.“ Odlesk ohňů zbarvil Kurtzovu tvář byrusem, proměnil jeho oči v oči tchoře. „My musíme dohnat Owena Underhilla a naučit ho lásce k našemu Pánu.“

Kurtz vyběhl po schůdcích k winnebagu; i na udupaném a kluzkém sněhu měl krok jistý jako kamzík. Freddy Johnson ho následoval.

13 Rolba sjela po svahu dolů na asfaltku tak rychle, až se Henrymu zhoupł žaludek. Pak se na místě otočila a zamířila k jihu. Owen sešlapával spojku a zasouval pahýl řadicí páky do vyšších a vyšších rychlostí. Vzhledem k

tomu, jak se před předním sklem míhaly galaxie vloček, Henrymu připadlo, že už se ženou přinejmenším machem jedna. Ve skutečnosti zatím nepřekročili pětatřicet mil v hodině. Ujedou takhle sice od Gosselina, ale Jonesy nepochybně uhaní rychleji.

Dostaneme se tudy na dálnici, nebo ne? zeptal se Owen.

Jo. Jsou to asi čtyři míle.

Až tam dorazíme, asi bychom měli přesedlat.

Pokud nebude zbytí, nesmíme nikomu ublížit. A už vůbec nesmí nikdo přijít o život.

Henry... já už nevím, jak bych ti to vysvětlil, ale tohle není středoškolský basketbal.

„Nikomu neublížíme. Nikoho nezabijeme. Rozhodně ne jen kvůli rychlejšímu autu. Jestli s tím nesouhlasíš, tak se okamžitě zvedám a skáču odsud ven.“

Owen na něj pohlédl. „Ty bys to vážně udělal? A je ti fuk, co tvůj přítel hodlá provést s tímhle světem?“

„Můj přítel není za nic z toho odpovědný. Ta věc ho unesla.“

„No dobře. Při přesedání nikomu neublížíme. Pokud nebude zbytí. A nikdo nepřijde o život. Možná jen my sami. A teď, kam že to přesně jedeme?“

Derry.

A on tam je? Ten poslední emzák?

Myslím, že jo. V každém případě mám v Derry přítele, který nám může pomoci. Vidí totiž nit.

Jakou nit?

„Na tom nesejde,“ odpověděl Henry a pomyslel si: Je to trochu složitější.

„Jak složitější? A Žádný kravál, žádný hraní - co to znamená?“

Vysvětlím ti to cestou na jih. Jestli bude čas.

Rolba se dál valila k dálnici, kromě světla z vlastních reflektorů obklopená temnotou jako hlubokomořská ponorka.

„Řekni mi ještě jednou, co se chystáme udělat,“ ozval se po chvíli Owen.

„Zachránit svět.“

„A řekni, co z nás bude - Potřebuju to slyšet.“

„Budou z nás hrdinové,“ odpověděl Henry. Pak zaklonil hlavu a zavřel oči.

Za pár vteřin už spal.

ČÁST 3

QUABBIN

Když jsem šel včera večer k vám, Potkal jsem muže, co nebyl tam; A dnes tam ten člověk nebyl zas! Ach, kéž by zmizel na nějaký čas.

HUGHES MEARNS

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

HON ZAČÍNÁ

1 Když v bezútešné noční chumelenici zazářila zelená cedule U DYsartů, neměl Jonesy nejmenší ponětí, kolik tak může být hodin -na palubní desce Dodge Ramu stále dokola poblikávalo jen 12:00 -, ale pořád ještě byla tma a pořád ještě sněžilo. Za hranicemi Derry pluhy pomalu ale jistě svou bitvu proti sněžné bouři prohrávaly. Ukradený dodge byl „setsakra spolehlivá kára“, jak by řekl Jonesyho táta, ovšem i on začínal prohrávat, čím dál tím častěji sklouzával do stále hlubšího sněhu a cestu závějemí si razil s narůstajícími obtížemi. Jonesy neměl potuchy, kam by tak mohl pan Šedý mířit, nicméně byl přesvědčený, že se tam stejně nedostane. Rozhodně ne v téhle bouři a ne v tomhle autě.

Rádio sice fungovalo, ale nestálo to za moc; veškerý příjem byl velice slabý a zastřený statickým praskáním. Neslyšel žádné hlášení o přesném čase, ale zachytil jednu předpověď počasí. Na jih od Portlandu přecházela bouře do deště, ale od Augusty až po Brunswick měly být, tvrdili v rádiu, srážky nadále tvořeny především mokrým sněhem a mělo se tvořit náledí. Spousta obcí byla bez proudu a žádné vozidlo bez řetězů nemělo šanci se někam dostat.

Lepší zprávy si Jonesy ani nemohl přát.

2 Když pan Šedý otočil volantem, aby zajel do odbočovacího pruhu, který směřoval k lákavé zelené ceduli, dostal dodge smyk a rozstříkl kolem sebe mohutná oblaka sněhu. Jonesy si byl jistý, že kdyby byl v tu chvíli u řízení on, což nebyl, pravděpodobně by sjel ze silnice do škarpy. Ovšem pan Šedý, přestože dávno přestal být imunní vůči Jonesyho emocím, přece jen neměl tak silné sklony k panikaření ve stresových situacích. Namísto toho, aby se slepě snažil přetočit vůz proti směru smyku, obrátil volant po směru a držel ho tak dlouho, dokud kola nepřestala klouzat, načež vůz znovu vyrovnal. Pes, který spal pod sedadlem spolujezdce, se ani neprobudil a Jonesymu se sotva zrychlil puls. Přitom věděl, že kdyby seděl za volantem sám, už by mu srdce bilo jak zvon. Jenže podle jeho názoru se taky v takovémhle nečase dá s autem udělat jediná rozumná věc: dát ho do garáže.

Na vrcholu výjezdu uposlechl pan Šedý stopku, přestože státní silnice č. 9 byla v obou směrech úplně pustá. Naproti výjezdu se rozkládalo ohromné parkoviště, jasně osvětlené sodíkovými lampami; větrem hnaný sních připomínal v jejich záři mrazivý dech nějaké obří, neviditelné obludy. Jonesy věděl, že za obvyklé noci by bylo parkoviště plné rachotících dieselových tahačů značek Kennworth, Mack nebo Jimmy-Pete s matnými zelenými a žlutými světly v kabinách. Dnes byla asfaltová plocha téměř opuštěná, až na oddělení s cedulí v

PŘÍPADĚ dlouhodobého stání

KONTAKTUJTE SPRÁVCE PARKOVIŠTĚ A VYZVEDNĚTE SI LÍSTEK. Tady postávalo

v závějích něco přes deset tahačů zapadaných sněhem. Jejich řidiči budou nejspíš uvnitř ve společenské místnosti vyhrazené jen pro autodopravce, kde jedí,

hrají pinball na automatech, dívají se na prasečinky v televizi, anebo se snaží usnout vzadu v nevábne ubytovně, kde za deset dolarů získáte skládací lehátko, čistou příkrývku a scénický výhled na zeď ze škvárobetonových tvárnic. A všem se jim při tom honí hlavou tytéž dvě myšlenky: Kdy budu moct vyrazit? A Kolik mě to bude stát?

Pan Šedý sešlápl plyn, a přestože tak učinil co nejjemněji, jak ho k tomu nabádal archiv Jonesyho zkušeností s řízením v zimě, všechna čtyři kola pickupu zahrabala, vůz se začal otřásat a nořit se hlouběji do sněhu.

Přidej! povzbuzoval Jonesy ze svého místa u okna kanceláře. Přidej, šlápní na to! Zadupni to až na podlahu! Protože když ti uvízne auto s náhonem na všechny čtyři, tak uvízne nadobro!

Pak se kola chytila - nejprve vepředu, kde váha motoru trochu zvyšovala přilnavost -, a posléze i vzadu. Dodge překonal silnici č. 9 a pokračoval ke značce s nápisem vjezd. Hned za ní stála další: VÍTEJTE NA nejlepší dálničním odpočívadle v NOVÉ Anglii. A nakonec před reflektory vozu vykroukla třetí, zasněžená, ale dosud čitelná: A CO, VÍTEJTE NA

NEJLEPŠÍM DÁLNIČNÍM ODPOČÍVADLE NA CELÉM SVĚTĚ.

Je to nejlepší dálniční odpočívadlo na celém světě? zeptal se pan Šedý.

Jasně, odpověděl Jonesy. A pak - nedokázal si pomoci - vyprskl smíchy.

Proč to děláš? Proč vydáváš tyhle zvuky?

Jonesy si uvědomil podivuhodnou věc, dojemnou i děsivou zároveň: pan Šedý se usmíval jeho vlastními rty. Ne moc, jen trošku, ale úsměv to byl. Vždyť on pořádně neví, co je to smích, pomyslel si Jonesy. Ovšem před časem nevěděl, ani co je to zlost, a jak se ukázalo, učil se pozoruhodně rychle; běsnit vzteky už uměl dokonale.

To, co jsi řekl, mi připadalo směšné.

Co přesně znamená směšné?

Jonesyho nenapadlo, jak na tuhle otázku odpovědět. Chtěl, aby pan Šedý poznal celou škálu lidských emocí, neboť se domníval, že právě polidštění mimozemského uzurpátora by nakonec mohlo znamenat jeho jedinou naději na přežití - poznali jsme svého nepřítele, a jsme jím my sami, pravil kdysi v jednom komiksu Pogo. Ale jak byste vysvětlili, co je směšné, souboru spor z jiného světa? A co vůbec je směšného na tom, že se Dysartovi prohlašují za nejlepší dálniční odpočívadlo na světě?

Právě míjeli další ceduli, tentokrát se šipkami doleva a doprava. Pod šipkou vlevo stálo VELCÍ. A pod šipkou vpravo malí.

Co jsme my? zeptal se pan Šedý a u cedule zastavil.

Jonesy ho mohl přinutit, aby si tu informaci našel sám, ale k čemu by to bylo? My jsme malí, řekl a pan Šedý odbočil s dodgem doprava. Pneumatiky se trochu protočily a vůz sebou škubnul. Šohaj zvedl hlavu, vypustil další dlouhý, vonný pšouk a zakňučel. Spodní část břicha měl roztaženou a nafouklou; každý, kdo nevěděl, oč tu běží, by ho nepochybně pokládal za fenu, která se každou chvílí chystá vrhnout pořádnou kupu štěňat.

Na parkovišti pro „malé“ stálo asi deset osobních aut a pickupů, z nichž ty pohřbené nejlouběji ve sněhu patřily pomocným zaměstnancům - machanikům (vždycky byl ve službě minimálně jeden), servírkám, kuchařům minutkářům. Jonesy se zájmem zaznamenal, že nejčistším vozidlem tu je světle modrý vůz státní policie s návějí sněhu kolem majáku. Kdyby se nechal zavřít, to by panečku zkřížilo panu Šedému plány; na druhou stranu byl Jonesy přítomný už u tří vražd, když počítáme i tu v kabině pickupu. Po prvních dvou nezůstali žádní svědkové a patrně

ani žádné otisky Garyho Jonese, ale tady? Tady jich nepochybně bude spousta. Už se viděl, jak stojí před soudem a říká: Ale Ctihodnosti, všechny vraždy spáchal ten mimozemšťan, co ho mám v sobě. Může za to pan Šedý. Další vtip, který by pan Šedý nepochopil.

Zmiňovaný výtečník zatím už zase kramařil ve skladišti. U Držkartů, ozval se. Proč tomuhle místu říkáš U Držkartů, když na ceduli stojí U Dysartů?

Tak tady tomu říkal Lamar, odpověděl Jonesy a připomněl si ty dlouhé, hlučné snídaně, které si tu obyčejně dávali cestou z Díry ve zdi. Vlastně tahle dnešní návštěva docela zapadala do tradice. A můj táta tomu říkal taky tak.

Je to směšné?

Trochu. Taková slovní hříčka založená na tom, že to podobně zní. Slovní hříčky jsou nejnížší forma humoru.

Pan Šedý zaparkoval v řadě co nejbliž k osvětlenému ostrůvku restaurace, ale co nejdál od hlídkového vozu státní policie. Jonesy netušil, jestli pan Šedý chápe, co znamená maják na jeho střeše, nebo ne. Natáhl se k ovládání dálkových světel a vypnul je. Pak sáhl po klíčku v zapalování, zarazil se a vymáčkl ze sebe několik nucených slabik smíchu: „Ha! Ha! Ha! Ha!”

Jaké to je? zeptal se Jonesy nikoli bez zvědavosti. A taky s jistou neblahou předtuchou.

„Nic moc,” odpověděl pan Šedý bez zájmu a otočil klíčkem. Pak zůstal sedět ve tmě, obklopen vytím větru, jenž se proháněl kolem kabiny auta, a udělal to znovu, tentokrát o něco přesvědčivěji: „Ha! Ha, ha, ha!” Jonesy se v útočišti své kanceláře otřásl. Byl to zvláštní, nepřirozený zvuk, jako když se duch snaží připomenout si lidské chování.

Ani Šohajovi se to nelíbilo. Znovu zakňučel a věnoval muži za volantem vozu svého pána neklidný pohled.

3 Owen třásl Henrym, ať už se probudí, a Henry mu neochotně odpovídal. Připadalo mu, že usnul teprve před několika vteřinami. Údy měl jako zatvrdlé v betonu.

„Henry.”

„No jo, jsem vzhůru.” Svědění na levé noze. A ještě horší v ústech; ten prokletý byrus už mu rostl i na rtech. Odrolil si ho ukazováčkem a trochu ho překvapilo, jak snadno se pouští. Jako starý strup.

„Poslouchej. A dívej se. Můžeš se podívat?”

Henry pohlédl na silnici, jež byla teď setmělá a pod sněhovou pokrývkou stěží rozeznatelná - Owen zajel s rolbou ke kraji a vypnul světla. Kus opodál se v temnotě ozývaly duševní hlasy, mentální ekvivalent vzdáleného táboráku. Henry se k nim přiblížil. Byli čtyři, všechno mladí muži bez postavení v... v...

Modrá četa, zašeptal Owen. Tentokrát jsme Modrá četa.

Čtyři mladí muži bez postavení v Modré četě, kteří se snaží nemít strach... snaží se být tvrdí... hlasy v temnotě... malý táboráček hlasů v temnotě...

Henry zjistil, že v jeho svitu trochu vidí kolem: sníh, pochopitelně, a pár blikavých žlutých světel ozařujících nájezd na dálnici. Ve světle přístrojové desky si rovněž povšiml víka od krabice na pizzu. Teď sloužilo jako tác. Ležely na něm kreky, několik trojúhelníků sýra a švýcarák. Švýcarák patřil tomu jménem Smitty a všichni ho teď používali ke krájení sýra. Čím déle se Henry díval, tím líp viděl. Bylo to podobné, jako když si vaše oči přivykají tmě, ale zároveň v tom bylo i něco

víc: viděl všechno z nezvyklé, závratné perspektivy, jako by hmotný svět najednou nesestával jen ze tří rozměrů, ale ze čtyř, nebo pěti. Nebylo těžké pochopit proč: díval se čtyřmi páry očí najednou. Byli pohromadě příkrčení v...

Humvee, rozzářil se Owen. Je to humvee, Henry! Navíc speciálně vybavený do sněhu! Vsaď se, o co chceš, že je to on!

Mladíci sice seděli těsně vedle sebe, pravda, ale pořád na čtyřech různých místech, takže na svět hleděli ze čtyř různých úhlů a navíc různě ostrým zrakem, od doslova ostřížního (Dana z Maybrooku ve státě New York) až po sotva postačující. Přesto je Henryho mozek dokázal zpracovat, podobně jako přetvářel řady nehybných obrázků z cívky filmu na obrázek pohyblivý. Jenže tohle nebylo jako film, dokonce ani jako bůh ví jak rafinovaný 3-D obrázek. Byl to naprosto nový způsob vidění, takový, z jakého se může zrodit i naprosto nový způsob myšlení.

Jestli se tohle rozšíří, napadlo Henryho se zděšením a zároveň i s nespoutaným vzrušením, jestli se to rozšíří...

Owenův loket ho dloubl do boku. „Tenhle seminář by sis mohl nechat na jindy," řekl. „Podívej se přes cestu."

Henry tak učinil, zapojil svůj jedinečný čtyřnásobný pohled a s jistým zpožděním si uvědomil, že vlastně udělal víc, než že se jen podíval; aby viděl na druhou stranu dálnice, pohnul jejich očima. Spatřil tam v bouři blikat další světla.

„Filtrovací stanoviště," zamumlal Owen. „Jeden z Kurtzových bezpečnostních mechanismů. Oba výjezdy zablokované, žádné vozidlo nesmí na dálnici bez ověření. Chci dostat ten hummer, lepší věc do takovéhle bouře neseženeme, ale nerad bych vyplašil ty chlapy na druhé straně. Půjde to?"

Henry znovu pokusně pohnul jejich očima. Zjistil, že jakmile se přestali dívat všichni na jednu věc, pocit božského čtyřrozměrného pohledu se vypařil a nahradila ho roztržitá perspektiva, s níž už si mozek nedokázal poradit a točila se mu z ní hlava. Ale hýbal s nimi. Ne moc, jen očima, přesto...

Myslím, že když budeme spolupracovat, tak půjde, řekl Henry. Dostaň se blíž. A přestaň mluvit nahlas. Napoj se mi do hlavy.

Náhle byla Henryho mysl o něco plnější. Pohled se mu znovu projasnil, ale perspektiva tentokrát nešla zdaleka tak do hloubky. Pouze dva páry očí místo čtyř: jeho a Owenovy.

Owen zařadil jedničku a začal se s rolbou se zhasnutými světly plížit kupředu. Tiché vrčení motoru se ztrácelo pod neustálým vytím větru a s tím, jak se přibližovali, Henry cítil, že svírá jejich mysli stále pevněji.

No potěš koště, vydechl Owen, zpola nadšením, zpola úžasem.

Co? Co se děje?

Nic, ty se děješ, chlape - připadám si jak na létajícím koberci. Ty máš teda vážně sílu.

Jestli ti připadá, že já mám sílu, tak počkej, až se setkáš s Jonesym.

Owen zastavil rolbu pod vrcholem nevysokého kopečku. Za ním už byla dálnice. Ani nemluvě o Berniem, Danovi, Tommym a Smittym, kteří seděli ve svém humvee na vršku nájezdu do jižního směru dálnice a z provizorního tácu ujdali sýr a krekry. Ani jeden ze čtyř mladíků v hummeru nebyl nakažený byrusem a nikdo z nich neměl tušení, že jsou sledováni.

Připraven? zeptal se Henry.

Snad jo. Onen druhý člověk v Henryho hlavě, člověk, který po celou dobu, co po nich Kurtz s ostatními stříleli, zachovával klid jako ten příslovečný Angličan, byl teď nervózní. Je to na tobě, Henry. Já tuhle misi jenom zaštituju.

Tak jdeme na to.

V příštích okamžicích jednal Henry čistě instinktivně. Spoutal všechny čtyři muže v humvee nikoli obrazy smrti a zkázy, ale ztělesněním Kurtze. Využil k tomu jak Owenovu energii - jež byla v tomto případě mnohem silnější než jeho vlastní -, tak Owenovy živé vzpomínky na velícího důstojníka. Samotné spoutání mu přineslo nesmírné uspokojení. A taky úlevu. Pohybovat jim očima bylo fajn; ale získat nad nimi absolutní moc, to se prostě nedalo srovnávat. A to na sobě neměli byrus. Klidně mohli být imunní. Díky Bohu, že nebyli.

Za tím kopcem na východ od vás stojí rolba, mládenci, řekl Kurtz. Chci, abyste ji dopravili zpátky na základnu. A prosil bych okamžitě - žádné otázky, žádné poznámky, jen pohyb. Asi vám tam v porovnání s vaším současným pohodlím bude trochu těsno, ale jsem si jistý, že s pomocí Boží si zvyknete. A teď už hněte kostrou, Bůh s vámi.

Henry viděl, jak vystupují, tváře klidné a bez výrazu. Sám začal taky vylézat ven, když si najednou všiml, že Owen dosud s vyvalenýma očima sedí u řízení rolby. Rty se mu hýbaly a kopírovaly slova, jež mu zněla v hlavě: Hněte kostrou, Bůh s vámi.

Owene! Vstávej!

Owen se vyplašeně rozhlédl, pak přikývl a začal se soukat pod plachtovým závěsem na boku rolby.

4 Henry spadl na kolena, zvedl se a unaveně se zahleděl do tmy. Nebylo to daleko, opravdu nebylo, jenže Henry měl dojem, že se sněhovými závěsemi nedopachtí ani deset metrů, natožpak sto padesát. Jen vejconoš, ten běžel stále dál a dál, pomyslel si, a pak: To já běžel stále dál a dál, tak je to, samozřejmě. Oddělal jsem se a teď jsem v pekle. Tohle je vejconoš v p-

Podepřela ho Owenova paže... vlastně víc než jen paže. Owen ho napájel svou vlastní silou.

Dí-

Poděkuješ mi pak. A taky se prospíš. Teď hlavně sleduj míč.

Ale tady nebyl žádný míč. Jenom Bernie, Dan, Tommy a Smitty, kteří se prodírali sněhem, zástup náměsíčníků v kombinézách a zimních bundách s kapuci. Pochodovali po asfaltce na východ k rolbě, zatímco Owen a Henry se plahočili na západ, k opuštěnému humvee. Henry si uvědomil, že tam čekají i opuštěné krekry a sýr, a zakručelo mu v žaludku.

Pak stál humvee přímo před nimi. Odjedou s ním, nejdřív bez světla a potichouнку-pomalouнку, vyhnou se žlutým blikáčům dole u nájezdu, a když budou mít štěstí, stráž u severního pruhu dálnice se vůbec nedozví, že jsou pryč.

Když nás uvidí, dokážeš je přimět, aby na to zapomněli? zeptal se Owen. Přivodit jim - co já vím - přivodit jim amnézii?

Henry si uvědomil, že by to možná svedl.

Owene?

Co?

Jestli se tohle dostane ven, všechno se změní Všechno.

Owen se na chvíli zamyslel. Henry teď nemluvil o informacích, berné to minci Kurtzových nadřízených na vyšších stupních potravního řetězce; mluvil o schopnostech, jež patrně značně přesahovaly prosté čtení myšlenek.

Já vím, odpověděl nakonec.

5 Zamířili s humvee na jih, na jih do bouře. Henry Devlin se stále ještě krmil krekry a sýrem, když vyčerpání konečně zhaslo světla v jeho přestimulovaném mozku. Usnul s drobkou na rtech. A zdálo se mu o Josie Rinkenhauerové.

6 Půl hodiny poté, co chlév starého Reggieho Gosselina vzplál, nezůstalo z něj v hlučné noci nic než zmírající dračí oko, pomžikávající v černém důlku roztátého sněhu. Z lesů na východ od asfaltky se ozývalo pop-pop-pop střelby z pušek, nejprve ostře, ale postupně stále tišeji a řidčeji, to jak členové Císařského údolí (nyní Císařského údolí Kate Gallagherové) pronásledovali uprchlé vězně. Bylo to jako lov na neohrabané krocany a jen nemnoho krocánů z něj mělo vyvážnout živých. Možná ale dostatek takových, kteří budou o všem vyprávět, takových, kteří všechno prásknou; ovšem s tím není třeba dělat si hlavu už dnes.

Zatímco byl tedy v plném proudu hon na uprchlíky - a zatímco se jim ten zrádce Owen Underhill vzdaloval pořád víc a víc -, stáli Kurtz a Freddy Johnson na velícím stanovišti (i když pro Freddyho už to zase bylo jen obyčejné winnebago; ten pocit moci a důležitosti vyprchal) a házeli hrací karty do čepice.

Kurtz, teď sice už nadobro bez telepatie, ale k podřízeným dosud stejně vnímavý jako dřív - a vůbec nezáleží na tom, že se počet těch podřízených mezitím scvrkl na jediného vojáka -, pohlédl na Freddyho a řekl: „Chvátej pomalu, frajere - to je jediné moudro, kterého se teď musíme držet.“

„Ano, šéfe,“ odpověděl Freddy bez většího nadšení.

Kurtz odhodil pikovou dvojku. Zatřepotala se vzduchem a přistála v čepici. Kurtz zavýskl jako kluk a připravil se k dalšímu hodu. Vtom na dveře 'baga někdo zaklepal. Freddy se otočil, ale Kurtz ho okamžitě přimrazil záporným pohledem. Freddy se obrátil zpět a sledoval, jak Kurtz háže další kartu. Tahle letěla zpočátku dobře, ale přece jen o trochu moc daleko, a skončila na kšiltu. Kurtz něco zabrumlal, načež kývl ke dveřím. Freddy je šel s tichým díkůvzdáním otevřít.

Na vrchním schodu stála Jocelyn McAvoyová, druhá žena v Císařském údolí. Měla měkký venkovský přízvuk z Tennessee; tvář pod chlapecky sestřiženými blond vlasy byla tvrdá jako kámen. Za řemen okázale držela nepředpisový izraelský samopal. Freddy se podívil, kde k podobné věci asi tak přišla, ale usoudil, že na tom teď nezáleží. Na spoustě věcí přestávalo záležet, zejména poslední hodinu.

„Joss,“ oslovil ji. „Copak nám tvoje špatné já nese?“

„Dva pozitivní na Ripleyovou, podle rozkazu.“ Další střelba z lesů a Freddy mu neuniklo, jak její oči na okamžik cukly tím směrem. Chtěla se vrátit tam na druhou stranu silnice, chtěla si odstřelit svůj podíl, než bude hra u konce. Freddy věděl, jak se cítí.

„Pošli je dovnitř, děvenko,“ ozval se Kurtz. Dosud stál nad čepicí na podlaze (na podlaze poskvrněné krví druhého zástupce kuchaře Melrose) a v ruce držel paklík karet, ale oči už měl rozzářené a plné zájmu. „Ukaž nám, koho jsi našla.“

Jocelyn pokynula izraelským sapíkem. U paty schůdků zavrčel mužský hlas: „Mazej nahoru. A ať to nemusím opakovat.“

První muž, který vystoupil za Jocelyn, byl vysoký černoš. Měl jednu řeznou ránu na tváři a jednu na krku. Obě zahlcené Ripleyovou. Další mu rostla ve vráskách na čele. Freddy znal tu tvář, ale nevzpomínal si na jméno. Šéf, pochopitelně, znal oboje. Freddy měl dojem, že si pamatuje jména všech mužů,

kterým kdy velel, jak živých, tak mrtvých.

„Cambry!“ zvolal Kurtz a oči se mu rozzářily ještě víc. Pustil karty do čepice, přistoupil ke Cambrymu a naklonil se, jako by mu chtěl potřást rukou, ale pak si to rozmyslel, a místo toho mu řízně zasalutoval. Gene Cambry mu to neoplatil. Tvářil se nevrle a dezorientovaně. „Vítej v Americké lize spravedlnosti.“

„Zahlídla jsem ho, jak zdrhá lesem se zadrženýma, který měl hlídat,“ podotkla Jocelyn McAvoyová. Tvář měla bez výrazu; všechno opovržení dokázala vyjádřit pouhým hlasem.

„A proč ne?“ zeptal se Cambry. Zadíval se na Kurtze. „Stejně jste mě plánoval zabít. Nás všechny. A nesnažte se lhát. Čtu vám to v hlavě. Znam vaše názory.“

Kurtze to ani trochu nevyvedlo z rovnováhy, Promnul si ruce a přátelsky se na Cambryho usmál. „Odved' dobře svou práci a třebaš mě přiměješ ty názory změnit, frajere. Srdce jsou od toho, aby se lámala, názory, aby se měnily, a díky Bohu za to. Koho dalšího pro mě máš, Joss?“

Freddy s úžasem sledoval druhou postavu. A taky s potěšením. Ripleyová si podle jeho skromného názoru nemohla vybrat líp. Tohohle parchanta neměl nikdo příliš v lásce.

„Pane... šéfe... nechápu, proč jsem tady... řádně jsem pronásledoval uprchlíky, když mě tahle... tahle... omlouvám se, že to tak musím říct, když mě tahle vlezlá svině vytáhla z likvidační oblasti a...“

„Utíkal s nima,“ přerušila ho McAvoyová znuřeným hlasem. „Utíkal s nima a je prolezlej Ripleyovou.“

„Lže!“ vykřikl muž ve dveřích. „Sprostě lže! Jsem naprosto čistý! Stoprocentně -“

McAvoyová svému druhému zajatci strhla čepici. Mužovy prořídle blond vlasy byly nyní o něco hustší a vypadaly obarvené na červeno.

„Můžu to vysvětlit, pane,“ ohradil se Archie Perlmutter, ale hlas už mu selhával. „Mám... chápete...“ Pak ztichl docela.

Kurtz se na něj usmíval, jenže mezitím už si stačil znovu nasadit filtrovací masku - což udělali i ostatní -, a ta jeho konejšivému úsměvu dodávala poněkud zlověstný nádech; byl to úsměv pedofila, který k sobě láká dítě na bombón.

„Všechno bude v pořádku, Pearly,“ chlácholil Perlmuttera. „Jenom se trochu projedeme, nic víc. Potřebujeme někoho najít, někoho, koho dobře znáš -“

„Owena Underhilla,“ zašeptal Perlmutter.

„Přesně tak, frajere,“ přisvědčil Kurtz. Obrátil se k McAvoyové. „Přines tady vojákovy jeho notes, McAvoyová. Jsem si jistý, že s notesem se hned bude cítit líp. Pak můžeš pokračovat v lovu, mám dojem, že stejně o nic jiného nestojíš.“

„Provedu, šéfe.“

„Ale nejdřív se koukni na tohle - naučil jsem se to v Kansasu.“

Kurtz rozhodil karty. Ve zběsilém průvanu z venkovní vichřice se rozletěly každá jinam. Jenom jedna dopadla lícem vzhůru do čepice. Bylo to pikové eso.

7 Pan Šedý držel jídelní lístek a se zájmem, nicméně zcela nechápavě si prohlížel seznam pokrmů - karbanátky, červená řepa po americku, grilované kuře, čokoládový dort. Jonesy si uvědomil, že pan Šedý nejenže netuší, jak jednotlivé věci chutnají; on ani nevěděl, co vlastně chuť je. Jak by taky mohl? Když se to vezme kolem a kolem, nebyl víc než prašivka s vysokým IQ.

To už k nim zamířila servírka s rozlehlou náhorní plošinou natužených blondatých vlasů. Štítek na jejím nepřehlédnutelném poprsí říkal

VÍTEJTE U DYSARTŮ, JÁ JSEM VAŠE SERVÍRKA DARLENE.

„Nazdar, brouku, co ti mám donést?“

„Dal bych si míchaná vejce se slaninou. Křehounkou, ale ne vysušenou.“

„A navrch topinku?“

„Radši bych čapalinky.“

Nadzvedla obočí a pohlédla na něj přes vršek bločku. Za jejími zády, u baru, se příslušník jízdny policie ládoval nějakým sendvičem se spoustou majonézy a bavil se s minutkářem.

„Promiňte - chtěl jsem říct lačapinky.“

Obočí vyskočilo ještě výš. Bylo jasné, co ji právě teď napadlo, blikalo jí to v přední části mysli jako neon v okně baru: je ten chlap takový žvatla, nebo si z ní dělá legraci?

Jonesy, který vše s úsměvem sledoval z okna, se nad ním slitoval.

„Palačinky,“ dostal ze sebe pan Šedý.

„Aha. Už jsem se dovtípila sama. S kávou?“

„Ano, prosím.“

Zaklapla bloček a zamířila pryč. Pan Šedý byl vmžiku u zamčených dveří Jonesyho kanceláře, bez sebe vzteky.

Jak jsi to udělal? dotazoval se. Jak to, že tam zevnitř můžeš něco takového udělat? Zlostná rána, jak pan Šedý udeřil do dveří. A Jonesy si uvědomil, že je víc než jen vzteklý. Má taky strach. Protože jestli Jonesy může zasahovat do jeho konání, pak je všechno ohroženo.

Já nevím, odpověděl Jonesy popravdě. Ale neber si to tak. Vychutnej si snídani. Jen jsem tě chtěl trochu poškádlit.

Proč? Pořád ten vztek. Pořád upíjí ze studnice Jonesyho emocí a proti vlastní vůli se mu to líbí. Proč bys to měl dělat?

Ber to jako odplatu za to, jak jsi mě tu zkoušel usmažit, když jsem spal, odvětil Jonesy.

Protože bylo restaurační oddělení skoro prázdné, vrátila se Darlene i s jídlem během chvilky. Jonesy zvažoval, jestli by se mu mohlo podařit získat vládu nad ústy na dost dlouho, aby stihl říct něco pobuřujícího (napadlo ho třeba Darlene, můžu ti ukousnout pár vlasů?), ale radši se o to nepokusil.

Postavila před něj talíř, věnovala mu podezřívavý pohled a znovu odešla. Pan Šedý si s podobnou podezřívavostí prohlížel Jonesyho očima jasně žlutý kopeček míchaných vajíček s tmavými žilkami slaniny (nejen křehounké, ale podle nejlepší dysartské tradice spálené skoro na uhel).

Jen do toho, pobídl ho Jonesy. Stál u okna kanceláře, s pobavením i zvědavostí přihlížel a čekal. Je možné, aby slanina s vejci pana Šedého zabila? Nejspíš ne, ale aspoň by tomu unašečskému hajzlovi mohla přivodit bolení břicha. No tak, pane Šedý, bon appétit. Jen se našťouchni.

Pan Šedý se s Jonesyho archivy poradil ohledně správného používání příboru, pak nabral na hroty vidličky nepatrný chuchvalec vajíček a vložil ho do Jonesyho úst.

Co následovalo, bylo naprosto neuvěřitelné. Pan Šedý zhltal všechno po obrovských soustech, přestával, jen když si namácel palačinky do umělého javorového sirupu. Chutnalo mu všechno, ale nejvíc slanina.

Maso! slyšel ho Jonesy pokřikovat - věrně napodobil hlas jisté stvůry z jednoho předpotopního hororu z třicátých let. Maso! Maso! Tak takhle chutná maso!

Legrační... i když zase ne až tak legrační. Možná spíš hrůzostrašné. Výkřiky právě zrozeného upíra.

Pan Šedý se rozhlédl, ujistil se, že ho nikdo nesleduje (státní policista se teď potýkal s ohromným kusem třešňového koláče), pak vzal talíř a dlouhými tahy Jonesyho jazyka vylízal všechnu mastnotu. Skončil tím, že olízal ještě i zbytky sirupu na konečcích Jonesyho prstů.

Pak se vrátila Darlene, nalila mu další kávu a pohlédla na čisté talíře. „No to je na jedničku s hvězdičkou," ušklíbala se. „Ještě něco?"

„Další slaninu," řekl pan Šedý. Poradil se s Jonesyho archivem o správné terminologii a dodal: „Dvojitou porci."

Kéž by ses jí chtěl udávit, pomyslel si Jonesy, i když velké naděje si nedělal.

„To abych rozhicovala kamna," podotkla Darlene, a přestože pan Šedý jejímu komentáři nerozuměl, nenamáhal se slíděním po jeho smyslu v Jonesyho skladišti. Nasypal si do kávy dva cukry, znovu se rozhlédl, jestli se nikdo nedívá, a třetí pytlíček si vyklopil do pusy. Pak se Jonesyho oči na pár vteřin přimhouřily, jak se pan Šedý blaženě utápěl ve slastné chuti sladkého.

A tohle si můžeš dopřát, kdykoli budeš chtít, zavolal Jonesy přes dveře. Měl dojem, že teď ví, jak se asi cítil Satan, když vzal Ježíše na vrchol hory a vábil ho všemi městy světa. Nijak zvlášť skvěle; nijak zvlášť zle; jen dělal svou práci, prodával, co měl na skladě.

Ačkoli... počkat. On se cítil skvěle, protože věděl, že dosáhl jistého pokroku. Ne že by panu Šedému zasazoval bůhvíjak hluboké rány, ale přece jen ho trochu popichoval. Přinutil ho potit drobné krvavé kapky touhy.

Vzdej to, přemlouval ho Jonesy. Staň se jedním z nás. Zkoumáním mých smyslů můžeš strávit celé roky. Jsou poměrně ostré; ještě mi nebylo čtyřicet.

Od pana Šedého žádná odpověď. Už se zase rozhlížel kolem, a když viděl, že ho nikdo nesleduje, nalil si do kávy náhražku javorového sirupu, usrkl a už vyhlížel nášup slaniny. Jonesy si povzdechl. Připadal si, jako by dělal společnost ortodoxnímu muslimovi, který se shodou náhod dostal na dovolenou do Vegas.

Na opačném konci restaurace byl obloukový průchod, nad nímž visela cedulka s nápisem společenská místnost a sprchy. V krátké chodbě za ním se nacházela řada telefonních automatů. Stálo tam několik řidičů, kteří se nepochybně snažili vysvětlit svým chotím a šéfům, že neprijedou včas, že je zdržela nečekaná bouře v Maine, že jsou právě na dálničním odpočívadle U Dysartů (znalcům známém jako U Držkartů, pomyslel si Jonesy) na jih od Derry a pravděpodobně tu zůstanou přinejmenším do zítřejšího poledne.

Jonesy se odvrátil od okna kanceláře s výhledem do restaurace a zadíval se na stůl, nyní již pokrytý starým známým a tolik uklidňujícím nepořádkem. A taky tu byl ten telefon, jeho modrý Trimline. Je možné, aby se s ním dovolal Henrymu? Je Henry vůbec ještě naživu? Jonesy měl dojem, že je. Byl přesvědčený, že kdyby Henry zemřel, určitě by okamžik jeho odchodu vycítil - třeba by se místnost zaplnila větším počtem stínů. Tak Elvis už je z baráku, jak často říkal Bobr, když mezi nekrology zahlédl jméno, které znal. To je přece pojebanice. Jonesy si nemyslel, že Henry už je z baráku. Dokonce bylo možné, že Henry má v mysli někoho navíc.

8 Pan Šedý se druhou porcí slaniny sice neudávil, ale když se najednou ozvaly křeče v podbřišku, vyděšeně zařval. Tys mě otrávil! Klid, odušil Jonesy.

Jenom si potřebuješ udělat trochu místa. Místa? Co tím chceš -

Nedokončil, protože mu střeva sevřela další křeč.

Tím chci říct, že bychom měli honem spěchat na pány, odpověděl Jonesy. Pro Krista pána, copak jste se při všech těch únosech, co jste v šedesátých letech provedli, nenaučili nic o lidské anatomii?

Darlene před něj položila účet a pan Šedý ho teď zvednul.

Nech jí na stole patnáct procent, poradil mu Jonesy. Jako spropitné.

Kolik je patnáct procent?

Jonesy si povzdechl. Tohle že jsou ti vládcové vesmíru, kterých se podle filmů máme bát? Bezcitní mezihvězdní dobyvatelé, kteří nevědí, jak si dojít na záchod, a neumějí spočítat dýžko?

Další křeč a tiché prdnutí. Zasmrdělo to, ale ne po éteru. Děkujeme Bohu za drobné laskavosti, pomyslel si Jonesy. Pak k panu Šedému: Ukaž mi ten účet.

Vyhlédl oknem kanceláře na zelený lístek.

Nech jí tu jeden a půl dolaru. A když se zdálo, že pan Šedý váhá: Tohle je dobrá rada, příteli. Když dáš víc, zapamatuje si tě jako nočního pracháče. Když dáš míň, zapamatuje si tě jako škrta.

Cítil, jak pan Šedý prohledává archivy, aby si ověřil význam slova škrta. Pak bez dalšího dohadování položil na stůl dolar a dva čtvrtáky. Jakmile měl tohle vyřízeno, zamířil k pokladně, která se nacházela na cestě k toaletám.

Polda ještě zápasil s koláčem - až podezřele pomalu, napadlo Jonesyho -, a když ho mýjeli, Jonesy vycítil, že se pan Šedý jakožto bytost (stále lidštější bytost) vytratil, aby mu nakoukl do hlavy. Venku teď nezůstalo nic než ten rudočerný mrak, který měl dohlížet na nejrozličnější údržbářské systémy Jonesyho těla.

Jonesy rychle jako blesk popadl sluchátko telefonu. Na okamžik zaváhal, nebyl si jistý.

Prostě vytoč 1-800-HENRY, napadlo ho.

Chvilí bylo ticho... a pak se, kdesi v jiném světě, ozvalo zvonění.

9 „Peteův nápad," zamumlal Henry. Owen na něj pohlédl od volantu humvee (byl sice obrovský a hlučný, ale měl obuté obří pneumatiky do sněhu, takže i v bouři uháněl jako Queen Elizabeth 2). Henry spal. Brýle mu sklouzly na špičku nosu. Oční víčka, nyní jemně ojměná byrusem, se vlnila, jak se pod nimi pohybovaly oči. Henrymu se něco zdálo. Co? napadlo Owena. Tušil, že by svému novému parťákovi mohl nakouknout do hlavy a podívat se, ale přišlo mu to perverzní.

„Peteův nápad," opakoval Henry. „Pete ji viděl první." A povzdechl si tak unaveně, až ho Owenovi bylo líto. Ne, rozhodl se, s tím, co se děje Henrymu v hlavě, nechce mít nic společného. Do Derry chyběla ještě hodina, možná víc, jestli vítr nepoleví. Raději ho nechá prospat.

10 Za střední školou je hřiště na americký fotbal, kde se kdysi naparoval i Richie Grenadeau, ale Richie teď už pět let leží ve svém mladistvém hrdinském hrobě, je z něj jen další maloměstský, při autohavárii zesnulý James Dean. Mezitím se vynořili jiní hrdinové, přihráli míč a zase odběhli. Stejně teď není fotbalová sezóna. Je jaro a na hřišti se koná slet jakýchsi podivných ptáků -

obrovských červených ptáků s černými hlavami. Tyhle zmutované vrány, usazené na skládacích židličkách, se smějí a štěbetají, ale pan Trask, ředitel školy, mluví klidně dál, protože je ho beztak dobře slyšet; stojí na pódiu provizorního jeviště a v ruce drží mikrofon.

„Ještě poslední věc, než vás rozpustím!“ zahřmí. „Nebudu vám nakazovat, ať na konci ceremoniálu nehážete čepice do vzduchu, má dlouholetá zkušenost mi napovídá, že bych si to stejně říkal jen sám pro sebe -“

Smích, ovace, potlesk.

„- ale opakují, **ABYSTE JE POTOM SEBRALI A VRÁTILI, JINAK JE BUDETE MUSET ZAPLATIT!**“

Otrávené mručení a několik zapískání, nejhlasitější od Bobra Claredona.

Pan Trask po nich naposledy přeje zkoumavým pohledem. „Mladí muži a mladé dámy, absolventi ročníku '82, myslím, že promluvím za celý učitelský sbor, když řeknu, že jsem na vás hrdý. Tímto končím generálku, takže...“

Zbytek zanikne v hluku, mikrofon nemikrofon; vrány v červené barvě Derry se s hromadným pleskáním nylonu zvednou a rozletí se. Zítra v poledne potom odletí nadobro; a přestože si to ty tři z nich, které teď se smíchem a pošťuchováním míří k parkovišti, kde čeká Henryho vůz, vůbec neuvědomují, dětské období jejich přátelství už za pár hodin skončí. Neuvědomují si to a možná je to tak lepší.

Jonesy popadne Henryho plochou čtvercovou čepici, připlácne ji na vršek té vlastní a rozběhne se k parkovišti.

„Vrať mi to, ty debžote!“ vykřikne Henry a hned sebere čepici Bobrovi. Bobo zavřeští jako vyplašený pták a se smíchem vyrazí za Henrym. A tak se všichni tři ženou přes trávník a kolem diváckých bariér, jen se jim maturitní hávy vlní kolem džín. Jonesy má na hlavě dvě čepice, každý střepec na jinou stranu, Henry jednu (je na něj moc velká; spadá mu až přes uši) a Bobr běží s holou hlavou, dlouhé vlasy za ním vlají a z pusy mu trčí párátka.

Jonesy se za běhu otáčí, posmívá se Henrymu („Tak dělej, ty basketbalisto, běháš jak holka“) a málem narazí do Petea, který si prohlíží co SE děje v DERRY, zasklenou vývěsní tabuli u severního vstupu na parkoviště. Pete, jemuž do maturity chybí ještě jeden rok, Jonesyho popadne, zvrátí ho dozadu, jako kdyby tančil tango s bůhvíjakou kráskou a vlepí mu pusou na rty. Jonesy vyjekne překvapením a obě čepice mu spadnou z hlavy.

„Teplouš!“ zaječí a začne si zběsile otírat ústa... ale zároveň se u toho směje. Pete je podivín - celé týdny se chová jako puťka, a pak mu najednou přeskočí a začne vyvádět skopičiny. Většinou k těm skopičinám dochází po pár pivech, ovšem dnes odpoledne jich nebylo třeba.

„Odkakživa jsem po tobě toužil, Gariello,“ posteskuje si romanticky. „Teď tedy víš, co skutečně cítím.“

„Jestli jsem od tebe chytil syfla, ty buzíku, tak tě zabiju!“

Vtom dorazí Henry, zvedne svou čepici a přetáhne s ní Jonesyho. „Je zelená od trávy,“ stěžuje si. „Jestli ji budou chtít zaplatit, čekej ode mě mnohem víc než jen polibek, Gariello.“

„Jen neslibuj, co stejně nemůžeš dodržet, kecale,“ odpoví Jonesy.

„Překrásná Gariello,“ opáčí vážným tónem Henry.

Bobr dorazí celý zadýchaný, sotva odfukuje kolem párátka. Vezme Jonesyho čepici, nakoukne do ní a prohlásí: „No fuj, Jonesy, je to to, co si myslím? No jistě, jako bych toho neviděl dost na svejch prostěradlech.“ Zhluboka nabere dech a křikne mezi odcházející žáky nejvyššího ročníku v červených maturitních hábitech: „Cary Jones se udělal do maturitní čepice! Poslouchejte všichni, Gary Jones se

udělal -"

Jonesy na něj skočí, strhne ho na zem a oba se začnou převalovat v záplavě červeného nylonu. Obě čepice odletí stranou, kde je hned raději vezme Henry, aby neskončily na placku.

„Slez ze mě!" křičí Bobr. „Vždyť mě umačkáš! Kristovy banány -"

„Duddits ji znal," řekne Pete. Jejich blbnutí už ho přestalo zajímat, vlastně ani nijak zvlášť nesdílí jejich dnešní rozjaření (Pete je z nich možná jediný, kdo cítí velké změny, které se na ně valí). Znovu si prohlíží vývěsní tabuli. „A my ji znali taky. Je to ta, co vždycky postávala venku před retardárnou. ‚Hoj, Duddie,‘ vždycky říkala." Tohle Hoj, Duddie vysloví Pete vysokým dívčím hláskem, ale spíš sladce než posměšně. A přestože není právě nadaný imitátor, Henry ten hlas hned pozná. Vybaví si dívku s načechranými blondatými vlasy, velkýma hnědýma očima, strupatými koleny a umělohmotnou kabelkou, ve které si nosila svačinu a BarbieKena. Tak jim vždycky říkala, BarbieKen, jako by byli jediná bytost.

Jonesy s Bobrem taky poznají, koho Pete napodobuje. Je to tím poutem, které je všechny spojuje; už je mezi nimi několik let. Mezi nimi a Dudditsem. Jonesy a Bobo si na jméno té malé blondaté holky nevzpomínají o nic líp než Henry - vědí jen, že měla příšerně dlouhé a takové zvonivé příjmení. Měla spadeno na Duddouše, proto vždycky čekala venku před retardárnou.

Trojice v maturitních hávech se shromáždí kolem Petea a zahledí se na tabuli co se děje v derry.

Jako vždy je přeplněná oznámeními - veřejné pikniky a mytí aut, zkušební představení ochotnického divadla, jež nastudovalo muzikál The Fantasticks, letní kurzy na Fensteru, místní dvouleté nástavbě po střední škole, plus ručně psaná studentská inzerce - koupím tohle, prodám tamto, Potřebuju po maturitě svézt do Bostonu, hledám spolubydlící v Providenci.

A nahoře v rohu fotografie usměvavé dívky s láný zlatavých vlasů (ted' už spíš kudrnatých než načechraných) a velkýma, trošku zmatenýma očima. Už to není malá holčička - Henry stále znovu a znovu s překvapením shledává, jak se děti, s nimiž vyrůstal (včetně něj samotného),

najednou někam ztratily -, ale ty tmavé a zmatené oči by poznal všude.

Pohřešuje se, stojí velkými tiskacími písmeny pod fotografií. A pod

tím, o něco drobnějším písmem: josette rinkenhauerová, naposledy

SPATŘENÁ NA SOFTBALLOVÉM HŘIŠTI VE STRAWFORDOVĚ PARKU 7. ČERVNA 1982.

Pod tím je ještě nějaký text, ale Henry už se neobtěžuje jeho čtením. Místo toho se zamyslí nad tím, jak je Derry v oblasti pohřešovaných dětí zvláštní - úplně jiné než ostatní města. Dnes je osmého června, což znamená, že se to Rinkenhauerovic děvče ztratilo teprve včera, a přesto ten plakát visí přišpendlený až nahoře v rohu vývěsní tabule, jako by ho tam někdo přesunul pro jeho nezajímavost. A to není všechno. V novinách o tom dnes ráno nebyla ani řádka - Henry to ví, protože je četl. Nebo přinejmenším prolistoval, když srkal obilné lupínky v mléce. Možná to bylo pohřbené někde v rubrice Místní události, napadne ho a okamžitě ví, že na to kápnul. Pohřbené, to je to slovo. Spousta věcí je v Derry pohřbená. Třeba ty pohřešované děti. Během let se tady ztratila řada dětí - kluci o tom vědí, všem jim to blesklo hlavou například ten den, kdy poznali Dudditse Cavella, ale nikdo o tom moc nemluví. Jako by místní pokládali občasnou ztrátu nějakého toho dítěte za nevyhnutelnou cenu, kterou musí zaplatit každý, kdo chce žít v tak poklidném, tichém městě. Při tomhle pomýšlení Henry cítí, jak v něm začíná kvasit pobouření, které se nejprve promísí s dřívějším potrhlym veselím, a následně ho úplně odsune

stranou. Byla tak roztomilá s tím svým BarbieKenem. Roztomilá jako Duddits. Vzpomene si, jak všichni čtyři vodili Dudditse do školy - to byly časy - a jak často tam stála ona, Josie Rinkenhauerová se strupatými koleny a tou velkou kabelkou: „Hoj, Duddie.“ No řekněte, jestli nebyla roztomilá.

A pořád je, pomyslí si Henry. Je -

„Je naživu,“ pronese klidně Bobr. Vyndá z pusy ožvýkané párátka, prohlédne si ho a pustí ho do trávy. „Naživu a nijak daleko. Nemyslíte?“

„Jo,“ přisvědčí Pete. Stále ještě fascinovaně hledí na fotku a Henry ví, na co asi myslí, na totéž, na co myslí on sám: zestárla. Dokonce i Josie, která by v nějakém spravedlivějším světě mohla být holkou Douga Cavella. „Ale mám dojem, že je... víte co...“

„Je v pořádném maléru,“ doplní Jonesy. Vysvlékl se mezitím z hábitu a teď si ho skládá přes ruku.

„A nemůže ven,“ dodá zasněně Pete s pohledem dosud upřeným na fotografii. Prst se mu začíná míhat sem a tam, tik-tak, tik-tak.

„Odkud?“ zeptá se Henry, ale Pete zavrtí hlavou. A po něm i Jonesy.

„Pojďte se zeptat Dudditse,“ navrhone náhle Bobr. A všichni vědí proč. Není třeba o tom diskutovat. Protože Duddits vidí nit. Duddits -

11 „- vidí nit!“ vykřikl zničehonic Henry a s trhnutím se na sedadle humvee posadil. To k smrti vyděsilo Owena, který se právě nacházel hluboko ve svém soukromém světě, kde existoval jen on a bouře a nekonečný pruh světla z reflektorů, jenž mu napovídal, že je dosud na silnici. „Duddits vidí nit!“

Humvee zahrnul do strany, dostal smyk, znovu se srovnal. „Kristovy rány, chlape!“ vydechl Owen. „Co kdybys mě příště nejdřív varoval, než začneš takhle ječet?“

Henry si přešel dlaní po tváři, zhluboka nabral dech a dlouze vydechl. „Vím, kam jedeme a co musíme udělat -“ „No dobře -“

„- ale musím ti převyprávět jednu historku, abys tomu porozuměl.“ Owen mu věnoval letmý pohled. „A ty tomu rozumíš?“ „Ne všemu, ale rozumím tomu víc než dřív.“ „Tak do toho. Do Derry máme ještě hodinu. Bude to stačit?“ Henryho napadlo, že je to času víc než dost, obzvláště při řeči z mysli do mysli. Začal od začátku - od toho, co mu nyní jako začátek připadalo. Ne od toho, jak přišli šediváci, ne od byrusu nebo od tchořů, ale od toho, jak čtyři kluci doufali, že uvidí fotku královny uvítacího výboru se zvednutou sukni, ano, právě od toho. Zatímco Owen řídil, plnila se mu mysl sekvencemi navzájem propojených obrazů, vlastně to spíš připomínalo sen než film. Henry mu vyprávěl o Dudditsovi, o jejich první výpravě do Díry ve zdi, o tom, jak Bobr blinkal do sněhu. Vyprávěl mu o všech těch cestách do školy a o Dudditsově verzi hry: oni vynášeli karty a Duddits jim tahal. O tom, jak vzali Dudditse za Santa Clausem - to byl tehdy správně našláplej chlápek. A o tom, jak na vývěsní tabuli co SE DĚJE v DERRY den předtím, než oni tři starší maturovali, uviděli fotografii Josie Rinkenhauerové. Owen přihlížel, jak v Henryho autě jedou k Dudditsovým do Maple Lane, maturitní hávy a čepice naházené v kufru; sledoval, jak zdraví pana a paní Cavellovi, kteří sedí v obývacím pokoji s nějakým pobledlým mužem v kombinéze Plynáren města Derry a jeho plačící ženou - Roberta Cavellová drží Ellenu Rinkenhauerovou kolem ramen a říká jí, že bude všechno v pořádku, je si jistá, že Bůh nedopustí, aby se jejich malé Josie něco stalo.

To je síla, pomyslel si Owen zasněně. Panečku, co ten chlap má v sobě, to je

vážné síla. Jak je tohle možné?

Kluci jsou tady v Maple Lane 19 tak častými hosty, že jim Cavellovi sotva věnují pohled, a Rinkenhauerovi jsou ponořeni tak hluboko do vlastní úzkosti, že si jich ani nevšimnou. Kávy, kterou jim Roberta uvařila, se ani nedotkli. Je u sebe v pokoji, kluci, sdělí jim Alfie Cavell s chabým úsměvem. A Duddits, který si až dosud hrál se svými figurkami ze série GI Joe - má je všechny -, vstane, jakmile se první z nich objeví ve dveřích. Duddits u sebe v pokojíčku nikdy nenosí boty, ale jediné zajičkovské trepky, které mu dal Henry k posledním narozeninám - vážně tyhle zajičkovské trepky zbožňuje, bude je tahat tak dlouho, dokud z nich nezůstane nic než poslepané růžové cáry -, ale dnes je přesto nazutý do bot. Čekal na ně, a ačkoli úsměv má stejně rozzářený jako vždycky, jeho oči jsou vážné. Am eme? ptá se - Kam jdeme? A -

„Vy jste byli všichni takoví?“ zašeptal Owen. Měl dojem, že mu to Henry už říkal, ale teprve teď pochopil, jak to vlastně myslel. „Dokonce už před tímhle?“ Dotkl se obličeje, kde mu na jedné tváři rašilo jemné chmýří byrusu.

„Ano. Ne. Já nevím. Nepřerušuj mě, Owene. Jen poslouvej.“

A Owenova hlava se opět zaplnila těmi obrazy z roku 1982.

12 Než se dostanou do Strawfordova parku, je už půl páté a na softballovém hřišti stojí skupinka dívek ve žlutých tričkách s nápisem železářství Derry, všechny s téměř identickým ohonem prostrčeným zadním otvorem kšiltovky. Většina má na zubech rovnátka. „Božítku, mávají s tím jak sítkou na motýly,“ poznamená Pete a možná je to i pravda, ale přesto je vidět, že se děvčata dobře baví. Naproti tomu Henry se nebaví vůbec, nervozitou se mu svírá žaludek a s potěšením si povšimne, že aspoň Jonesy se tváří podobně, vážně a vyplašeně. Pete a Bobo nemají tak velkou představitivost; zato on a stará dobrá Gariella jí mají až moc. Peteovi a Bobovi tohle připadá jen jako jeden z případů klučičích detektivů Franka a Joea Hardyových, nebo Dannyho Dunna. Ale Henry to vidí jinak. Pokud by Josie Rinkenhauerovou nenašli, bylo by to zlé (ale oni ji najdou, ví, že ji najdou), ovšem pokud by ji našli mrtvou...

„Bobo,“ řekne.

Bobr pozoruje děvčata. Teď se otočí na Henryho. „Co?“

„Myslíš, že je ještě naživu?“

„No...“ Bobrům úsměv povadne, do tváře se mu vloudí starost. „Nevím, čče. Pete?“

Ale Pete zavrtí hlavou. „Tam u školy jsem věděl, že je - do prdele, ta fotka ke mně skoro mluvila -, ale teď...“ Pokrčí rameny.

Henry pohlédne na Jonesyho, který nejdřív rovněž pokrčí rameny, a pak ještě rozhodí rukama: Nevím. Tak se Henry obrátí k Dudditsovi.

Duddits na všechno kolem hledí zpoza toho, čemu sám říká etva ejle, což v dudditštině znamená bezva brejle - velké zrcadlovky se stříbřitým povrchem. Henryho napadne, že v těchhle etva ejlích Duddits vypadá jako Ray Walston ve filmu Můj nejoblíbenější Marťan, ale takovou věc by Dudsovi nikdy neřekl ani by mu ji neposlal myšlenkou. Kromě toho má Duds na hlavě Bobrovu maturitní čepici; hrozně ho baví pinkat si se střapcem.

Duddits nemá selektivní vnímání; připadá mu stejně zajímavé sledovat notorika, který v popelnicích hledá vratné láhve, dívky při softballu nebo veverka prohánějící se ve větvích. To je taky jeden z důvodů, proč je jiný než ostatní.

„Dudditsi,“ osloví ho Henry. „Vzpomínáš si na tu holku, co s tebou chodila do školy? Jmenovala se Josie. Josie Rinkenhauerová, vzpomínáš si?“

Duddits dá najevo zdvořilý zájem, protože na něj mluví jeho kamarád Henry, ale to jméno mu nic neříká. A proč by taky mělo? Duds si nepamatuje, co měl dneska k snídani, tak proč by si měl pamatovat jméno děvčátka, se kterým chodil před třemi čtyřmi lety do školy? Henry pocítí vlnu beznaděje, s níž se zvláštním způsobem mísí pobavení. Co si vlastně mysleli?

„Josie,“ opakuje Pete, ale ani jemu se ve tváři nezračí moc velká víra v úspěch. „Škádli jsme tě, že je to tvoje láska, vzpomínáš? Měla hnědý oči... ty blond vlasy jí trčely všude kolem hlavy... a...“ Znechuceně si povzdechne. „Ach jo.“

„Oát ap't, en ato en,“ řekne Duddits, protože tohle většinou u jeho přátel vyvolá úsměv: Pořád na prd, den jako den. Nezabere to, tak zkusí něco jiného: „Ánej lavá, ány laní.“

„Jo,“ přikývne Jonesy. „Žádnej kravál, žádný hraní, přesně tak. Můžeme ho klidně zase odvést domů, kluci, tohle stejně -“

„Ne,“ zarazí ho Bobr a všichni na něj pohlédnou. Jeho oči jsou nezvykle jasné a ztrápené zároveň. Párátka v ústech okusuje takovým tempem, že se mu mezi rty míhá jako píst. „Pavučina snů,“ řekne.

13 „Pavučina snů?“ zeptal se Owen. Ten hlas jako by zazněl odkudsi z dálky, dokonce i v jeho vlastních uších. Reflektory vozu ozařovaly nekonečnou zasněženou pustinu, která připomínala silnici jen díky řadám žlutých odrazek po stranách. Pavučina snů, zopakoval v duchu a hlava se mu znovu zaplnila Henryho minulostí, bezmála se topil v obrazech a zvucích a vůních toho dne na začátku léta: Pavučina snů.

14 „Pavučina snů,“ řekne Bobo a oni mu hned porozumí, jak už si čas od času navzájem rozumějí a jak se domnívají (zcela mylně, uvědomí si později Henry), že si rozumějí všichni přátelé. Přestože otevřeně se o té noční mŕve, která je postihla na jejich první lovecké výpravě v Díře ve zdi, nikdy nebavili, všichni vědí, že je Bobr přesvědčený, že s tím tehdy měla něco do činění Lamarova pavučina snů. Ostatní se mu to nikdy nesnažili vylouvat, částečně proto, že nechtějí napadat jeho pověřčivou víru v účinky té neškodné indiánské síťky, ale hlavně proto, že se jim nechce mluvit o tom dni jako takovém. Ale teď pochopí, že Bobo kápnul přinejmenším na polovinu pravdy. Skutečně je dohromady spoutala pavučina snů, jenomže ne ta Lamarova. Jejich pavučinou je Duddits.

„Pojďte,“ vyzve je Bobr tiše. „Pojďte, kluci, nemějte strach. Chytněte se ho.“

A oni se ho chytanou, přestože mají strach - aspoň malý; a má ho i Bobr.

Jonesy vezme Dudditse za pravou ruku, která se v odborné škole naučila tak obratně zacházet s různým nářadím. Duddits se zatváří překvapeně, pak se usměje a stiskne Jonesymu dlaň. Pete ho vezme za levou ruku. Bobr s Henrym se vmáčknu mezi ně a chytanou Dudse kolem pasu.

Tak tam ta jejich pětice stojí pod jedním z rozložitých starých dubů Strawfordova parku a tváře jim pokrývá krajka stínů a červnového světla. Vypadají, jako by se radili o strategii před nějakým důležitým zápasem. Softballistky v zářivě žlutých tričkách jim nevěnují pozornost; ani veverka; ani pilný notorik, který si

láhev po láhvi vydělává na svou tekutou večeři.

Henry cítí, jak se světlo vkrádá přímo do něj, a pochopí, že tohle světlo jsou jeho přátelé i on sám; vytvářejí ji společně, tuhle překrásnou krajku světla a zeleného stínu, a ze všech nejvíc září Duddits. On je jejich míč; bez něj by nebyl žádný kravál, nebylo by žádné hraní. On je pavučina jejich snů, on je spojuje do jednoho. Henryho srdce se naplní tak, jak už se to nikdy nebude opakovat (a ta prázdnota v něm se s postupujícími lety bude stále rozrůstat a temnět), a napadne ho: Jde tu opravdu jen o záchranu jedné ztracené retardované dívky, na níž patrně kromě jejich rodičů nikomu nezáleží? Šlo tehdy jen o smrt jednoho tupého mladého tyrana, spojili jsme se tehdy ve spánku jen proto, abychom ho nějak přinutili sjet ze silnice? Může to být všechno? Něco tak úžasného, něco tak ohromného, kvůli takovým prkotinám? Může to být všechno?

Protože pokud tomu tak je - dokáže o tom přemýšlet i v extázi jejich vzájemného splnutí -, tak čeho se tím dosáhne? Jaký to má všechno smysl?

Pak je tohle i všechny ostatní myšlenky smeteno silou společného prožitku. Zjeví se před nimi tvář Josie Rinkenhauerové, proměnlivý obrázek, stvořený nejprve ze čtverých představ a vzpomínek... pak se přidají i páté, to když Duddits pochopí, kvůli komu všechen ten povyk je.

Jakmile se přidá Duddits, obraz je najednou stokrát jasnější, stokrát ostřejší. Henry zaslechne, jak někdo - Jonesy - vydechl, a sám by vydechl také, jen kdyby se mu dostávalo dechu. Protože jakkoli je Duddits v některých směrech retardovaný, v tomhle směru rozhodně není; v tomhle směru jsou oni ubozí koktaví slaboduší idioti a Duddits je génius.

„No páni,“ zaslechne Henry zvolat Bobra a neunikne mu, že je v jeho hlase stejným dílem zastoupeno vytržení i úlek.

Protože Josie tu najednou stojí s nimi. Rozdíly v představách o jejím věku ji proměnily v dívku asi dvanáctiletou, starší, než byla, když se s ní poprvé setkali venku před retardárnou, a nepochybně mladší, než musí být teď. Shodli se na námořnických šatečkách, jejichž barva přechází stále dokola z modré do růžové do červené do růžové a zpět do modré. Drží svou velkou umělohmotnou kabelku, z níž nahoře vykukuje BarbieKen, a kolena má nádherně posetá strupy. Pod ušními lalůčky se jí objevují a zase mizí náušnice s beruškami a Henry si pomyslí No jasně, na ty si vzpomínám, a náušnice se ustálí.

Otevře pusu a řekne: Hoj, Duddie. Potom se rozhlédne a dodá: Hoj, kluci.

A pak, zničehonic, zmizí. Zničehonic je jich zase pět místo šesti, pět kluků pod starým dubem, s obličejí pomalovanými pozdním červnovým světlem a s nadšeným pokřikováním softballistek v uších. Pete brečí. Jonesy taky. Notorik je pryč - patrně už nasbíral dost prázdných lahví na jednu plnou -, ale místo něj přišel někdo jiný, vážný muž oblečený i přes to horko do zimní bundy. Na levé tváři má červenou skvrnu, která by mohla být mateřským znamínkem, jenomže Henry ví, že není. Je to byrus. Připojil se tu k nim ve Strawfordově parku Owen Underhill, sleduje je, ale to je v pořádku; kromě Henryho samotného nikdo tohoto návštěvníka z odvrácené strany pavučiny snů nevidí.

Duddits se usmívá, ale je trochu zmatený slzami na tváři svých přátel. „Oč ečíte?“ zeptá se Jonesyho -proč brečíte?

„Na tom nesejde,“ odpoví Jonesy. Když pak vyprostí ruku z Dudditsova sevření, poslední zbytky spojení se přeruší. Jonesy si otře tváře a po něm to učiní i Pete. Bobo se zajíkávě zasměje.

„Asi jsem spolknul párátka,“ prohlásí.

„Houby, vždyť je támhle, ty trubko,“ řekne Henry a ukáže do trávy, kde

ožužlané párátko leží.

„Ajeme Osí?" zeptá se Duddits.

„Svedeš to, Dudsí?" opáčí Henry.

Duddits zamíří k softballovému hřišti a jejich skupinka ho uctivě následuje. Duds projde přímo kolem Owena, ale to není nic divného, vždyť ho nevidí; pro Dudse Owen Underhill neexistuje, aspoň zatím ne. Projde kolem diváckých bariér, kolem třetí mety, kolem malého stánku s občerstvením. Pak se zastaví.

Pete za jeho zády zalapá po dechu.

Duddits se otočí a pohlédne na něj, celý rozzářený a napjatý, s úsměvem na rtech. Pete drží vztyčený jeden prst, tiká jím sem a tam a dívá se skrz něj na zem. Henry sleduje směr jeho pohledu a na okamžik má dojem, že něco spatřil - jasný žlutý záblesk na trávě, jako by tam někdo vylil barvu -, ale hned je to pryč. Zás vidí jen Petea, jak provádí to co obvykle, když chce probudit ten svůj zvláštní dar.

„Íš it, Íte?" zeptá se Duddits takovým otcovským tónem, že Henry málem vyprskne smíchy - Vidíš nit, Pete?

„Jo," přisvědčí Pete s vyvalenýma očima. „To si piš." Rozhlédne se po ostatních. „Byla tady, lidi! Byla přímo tady!"

Projdou Strawfordovým parkem, stále podél nitě, kterou vidí jen Duddits a Pete, a v patách se jim drží muž, kterého zase vidí jen Henry. Na severním konci parku stojí rozviklaný plaňkový plot s cedulí, která říká: pozemek železnic d. b. & a. vstup zakázán Děti tuhle ceduli ignorují už léta a ostatně je to taky pěkných pár pátků, co poslední nákladní vlak společnosti Železnice Derry, Bangor & Aroostook zastavil na seřadišti na Ladech. Když se ale protáhnou dírou v plotu, hned spatří koleje; leží až dole při úpatí svahu a rezavě se lesknou na slunci.

Svah je pěkně strmý, celý zarostlý škumpou jedovatou, a v polovině cesty dolů najdou velkou kabelku Josie Rinkenhauerové. Je už stará a značně opotřebovaná - na několika místech vyspravovaná izolační páskou -, ale Henry by ji přesto poznal všude.

Duddits ji vesele zvedne, otevře ji a nakoukne dovnitř. „ÁbíEn!" oznámí a vytáhne je oba ven. Pete mezitím pátrá kolem, skloněný v pase a zachmuřený jako Sherlock Holmes na stopě profesora Moriartyho. A je to taky Pete, kdo ji nakonec najde - vzrušeně se rozhlédne po ostatních od špinavé betonové skruže, která vykukuje ze svahu a propleteného býlí: „Je tady!" zavolá jako v horečce. Až na dvě jasně planoucí skvrny na tvářích je v obličejí bledý jako stěna. „Kluci, myslím, že je tady!"

Pod Derry, které leží v oblasti někdejších bažin, jimž se vyhýbali dokonce i Indiáni kmene Mikmak, kteří žili kolem, se rozkládá prastarý a nesmírně složitý systém odvodňovacích stok a kanalizace. Většina kanálů byla zbudována ve třicátých letech z peněz Rooseveltovy nové hospodářské politiky a většina z nich se zhroutí v roce 1985 při velké bouři, která zatopí skoro celé město a zboří vodojem. Teď vodojem ještě stojí. Tahle roura se zavrtává šikmo do kopce. Josie Rinkenhauerová do ní vlezla, upadla, a pak sklouzla po padesátileté vrstvě zetlelého listí. Sjela dolů jako na klouzačce a teď leží na dně. Marné pokusy vyšplhat zpátky po vlhkém, drolivém svahu ji vyčerpaly; snědla ty tři oplatky, které měla v kapse kalhot, a teď už tu nekonečnou řadu hodin - dvanáct, možná čtrnáct - jen leží v páchnoucí temnotě, naslouchá vzdálenému hučení vnějšího světa, jehož není schopná dosáhnout, a čeká na smrt.

Teď při zvuku Peteova hlasu zvedne hlavu a ze všech zbývajících sil zavolá: „Pomóóc! Nemůžu ven! Prosím pomóóc!"

Vůbec je nenapadne, že by mohli dojít pro někoho dospělého - třeba pro

strážníka Nella, který na tuhle část města dohlíží. Jsou posedlí představou, že ji musí dostat ven; je to jejich povinnost. Dudditse dovnitř nepustí, aspoň tolik zdravého rozumu si uchovají, ale všichni ostatní zhruba po třicetivteřinové diskusi vytvoří řetěz do temnoty: nejdřív Pete, pak Bobo, pak Henry a poslední Jonesy, nejtěžší z nich, jako kotva.

V tomto pořadí se vplazí do temnoty plné zápachu kanalizace (a je tu cítit ještě něco, něco nesmírně starého a nepředstavitelně odporného) a Henry ještě neurazí ani tři metry, když v bahně objeví jednu Josiinu tenisku. Bez přemýšlení si ji zastrčí do zadní kapsy kalhot.

O pár vteřin později na něj přes rameno zavolá Pete: „Hej, zastavte.“

Dívčín pláč a volání se ozývají čím dál hlasitěji a Pete už ji dokonce i vidí, jak sedí na dně svažitého koryta plného listí. Dívá se na ně, její obličej tvoří v přítomí bílou kruhovou skvrnu.

Natáhnou řetěz ze svých těl ještě dál, ale i přes všechno rozčilení jsou pořád co nejopatrnější. Jonesy už se drží jen chodidly zapřenými za okraj velkého kusu odpadlého betonu. Josie natahuje ruku... tápe... nedokáže se dotknout Peteových prstů. Nakonec, když už se zdá, že budou muset přiznat porážku, se jí podaří vyšplhat o kousek výš. Pete pevně sevře její poškrábané a špinavé zápěstí.

„Jo!“ vykřikne vítězoslavně. „Mám tě!“

Opatrně ji táhnou rourou ven, kde čeká Duddits, v jedné ruce drží její kabelku, v druhé obě panenky a pokřikuje dovnitř na Josie, ať se nebojí, že má jejího BarbieKena. Slunečního světla i čerstvého vzduchu přibývá, a jakmile ji vytáhnou ven -

15 V humvee nebyl žádný telefon - dvě různé vysílačky, ale žádný telefon. Přesto se ozvalo zvonění, zpřetrhalo pavučinu živých vzpomínek, kterou mezi nimi Henry spřádal, a vyděsilo je oba k smrti.

Owen sebou trhnul, jako kdyby se právě probрал z hlubokého spánku, humvee ztratil pevnou oporu na silnici, dostal smyk a pomalu a ztěžka se otočil, jako tančící dinosaur.

„Do prdele -“

Snažil se smyk vyrovnat. Volant se však jen s nepříjemnou lehkostí protáčet, jako u lodi, která ztratila kormidlo. Humvee ještě chvíli klouzal pozadu jediným zrádným pruhem, jenž zbyl z celé pravé strany vnitrostátní dálnice I-95, až se konečně šikmo zabořil do závěje u středového pásu. Světlo z reflektorů se ustálilo a otevřelo nehybný tunel chumelenic ve směru, kterým přijeli.

Crrr! Crrr! Crrr! Z prázdného řídkého vzduchu.

Ozývá se mi to v hlavě, napadlo Owena. Promítám si to do skutečnosti, ale mám dojem, že se mi to ozývá v hlavě, je to jen další telep-

Na sedadle mezi nimi ležela pistole, Glock. Henry ji zvedl, a jakmile to udělal, zvonění přestalo. Přiložil si hlaveň k uchu, všechny prsty semknuté kolem pažby.

No jasně, pomyslel si Owen. To dá rozum. Telefonát z glocku. Co je na tom divného?

„Haló,“ řekl Henry. Owen neslyšel odezvu, ale rty jeho společníka se roztáhly do úsměvu. „Jonesy! Věděl jsem, že jsi to ty!“

Kdo jiný by to taky mohl být? napadlo Owena. Oprah Winfreyová?

„Kde -“

Zaposlouchal se.

„Chce Dudditse, Jonesy? Nejel do...“ Zase poslouchání. Pak: „Kvůli vodojemu? Proč... Jonesy? Jonesy?“

Henry si ještě chvíli držel pistoli u hlavy, pak na ni pohlédl, jako by si vůbec neuvědomoval, co to je. Odložil ji zpátky na sedadlo. Úsměv se mezitím vytratil.

„Zavěsil. Mám dojem, že se vrátil ten druhý. Říká mu pan Šedý.“

„Takže tvůj kámoš je naživu, ale nezdá se mi, že bys z toho měl zrovna radost.“ Radost z toho neměly jen Henryho myšlenky, ale to už teď nebylo nutné zmiňovat. Nejdřív ho to potěšilo, jako vás vždycky potěší, když vám někdo známý cinkne na starý dobrý glock, ale tohle potěšení už stačilo vyprchat. Proč?

„Je - jsou - na jih od Derry. Zastavili se na jídlo na odpočívadle U Dysartů... i když Jonesy to nazval U Držkartů, jako když jsme byli malí. Myslím, že si to ani neuvědomil. Zdálo se mi, že má strach.“

„O sebe? O nás?“

Henry věnoval Owenovi zachmuřený pohled. „Povídal, že se bojí, že pan Šedý chce zabít jednoho policajta a sebrat mu hlídkový vůz. Převážně má strach asi z tohoto. Do háje.“ Henry se udeřil pěstí do stehna.

„Ale je naživu.“

„Jo, to je,“ přisvědčil Henry s nápadným nedostatkem nadšení. „Je imunní. Duddits... chápeš už, jak se to má s Dudditsem?“

Ne. A pochybuju, že ty jo, Henry... ale možná už jsem pochopil dost.

Henry také sklouzl k řeči myšlenek - bylo to jednodušší. Duddits nás změnil - vlastně to, že jsme byli s ním, nás změnilo. A když Jonesyho srazilo to auto v Cambridgi, změnilo ho to znovu. Mozkové vlny lidí, kteří přežijí klinickou smrt, málokdy zůstanou stejné, zrovna loni jsem o tom četl pojednání v Lancetu. V Jonesyho případě to nejspíš znamená, že ho ten pan Šedý může využívat, aniž by ho nakazil nebo vyčerpával. A zároveň díky tomu dokáže zabránit, aby ho pan Šedý subsumoval, aspoň prozatím.

„Subsumoval?“

Kooptoval. Začlenil do sebe. Pak nahlas: „Zvládneš nás dostat z té závěje?“

Myslím, že jo.

„Z toho jsem měl strach,“ pokračoval zasmušile Henry.

Owen se k němu obrátil, obličej zelený září přístrojové desky. „Do pytle, co tě žere?“

Ty to pořád nechápeš? Kolikrát ti to ještě budu vysvětlovat? „Je pořád tam uvnitř! Jonesy!“

Už potřetí nebo počtvrté od té doby, co s Henrym odstartovali tenhle závod, byl Owen nucen přeskocit propast mezi tím, co věděla jeho hlava, a tím, co vědělo jeho srdce. „Aha. Chápu.“ Odmlčel se. „Je naživu. Je naživu a může přemýšlet. Dokonce i telefonovat.“ Znovu se odmlčel. „Proboha.“

Zkusil zařadit jedničku a hummer skutečně popojel asi o patnáct centimetrů, než se mu začala všechna čtyři kola protáčet. Zařadil zpátečku a najel zpátky do závěje - chrup. Ale zadek vozu se teď dostal na udusaný sníh, a přesně to Owen chtěl. Když znovu zařadil jedničku, vystřelili ze závěje jako korek z láhve. Ale Owen hned celou plochou chodidla zašlápl brzdu a na chvíli ještě zastavil. Silný motor hummeru zůstal běžet naprázdno a otřásal celou konstrukcí vozu. Zvenčí se ozývalo vytí a skučení větru, jako by se tu po opuštěné dálnici proháněli všichni čerti.

„Je ti jasné, že to budeme muset udělat?“ zeptal se Owen. „Pochopitelně za předpokladu, že se nám vůbec podaří ho chytit. Protože když vynecháme

podrobnosti, je téměř jasné, že jeho hlavním cílem je všeobecná kontaminace. A matematicky vzato -"

„Já si to umím spočítat sám," odpověděl Henry. „Šest miliard lidí na planetě Zemi proti jednomu Jonesymu."

„Jo, čísla mluví jasně."

„Čísla můžou lhát," namítl Henry, ale řekl to velice sklesle. Jakmile jsou čísla dostatečně velká, tak nelžou, nemůžou lhát. Šest miliard je hodně velké číslo.

Owen pustil brzdu a sešlápl plyn. Humvee poskočil kupředu - tentokrát asi o půl metru -, kola se zase začala protáčet, ale pak se chytila, a hummer s dinosauříím řevem vyrazil ze závěje. Owen ho obrátil na jih.

Pověz mi, co bylo dál, když jste tu holku vytáhli z té roury.

Ale než mohl Henry začít, zapraskala jedna z vysílaček pod palubní deskou. Hlas, který se z ní ozval, byl čistý a jasný -jeho vlastník by klidně mohl sedět přímo tady s nimi v kabině hummeru.

„Owene? Jsi tam, frajere?"

Kurtz.

16 Trvalo jim skoro hodinu, než překonali těch prvních šestnáct mil na jih od Modré základny (bývalé Modré základny), ale Kurtz si s tím nedělal hlavu. Byl si naprosto jistý, že Bůh se o ně postará.

Řídil Freddy Johnson (celá šťastná čtveřice se naskládala do dalšího pro snůh upraveného hummeru). Na sedadle vedle řidiče seděl Perlmutter, připoutaný ke klíče dveří. Cambry byl obdobně připoutaný vzadu. Kurtz seděl za Freddyem, Cambry za Pearlym. Kurtze několikrát napadlo, jestli se ti jejich dva násilně naverbovaní frajírci na něčem telepaticky nedomlouvají. Ale i kdyby, stejně by jim to bylo houby platné. Kurtz a Freddy měli oba stažené okénko, přestože kvůli tomu byla v humvee větší zima než v lednu v kadiboudě; topení měli puštěné naplno, ale prostě to tu nestíhalo vyhřát. Přesto byla otevřená okénka naprosto nezbytná. Bez nich by byla atmosféra v hummeru brzy stejně neobyvatelná jako v zamořeném uhelném dolu. Jenom to tu nepáchlo po síře, ale po éteru. Většina pravděpodobně pocházela od Perlmuttera. Neustále se na svém sedadle ošíval a čas od času tiše zasténal. Cambry se celý červenal Ripleyovou, které se na něm dařilo jako pšenici po vydatném jarním dešti, a páchl podobně jako Pearly - Kurtz to cítil i přes nasazenou masku. Hlavním provinilcem byl však Pearly, který se vrtěl na sedačce, snažil se prdět co možná neslyšně (pouštět šmíry na půl díry, říkalo se podobnému manévru za dávných dní Kurtzova dětství), a potom předstíral, že se zalyká něčím, co vůbec nepochází od něj. Gene Cambry si pěstoval jen Ripleyovou; Kurtz měl dojem, že Pearly, Bůh mu pomáhej, si pěstuje ještě něco jiného.

Kurtz s maximální obratností skrýval myšlenky za svou vlastní mantrou: Davis a Roberts, Davis a Roberts, Davis a Roberts.

„Mohl byste s tím přestat?" zeptal se Cambry po Kurtzově pravici. „Začínám z toho magořit."

„Já taky," přidal se Perlmutter. Trochu se nadzvedl na sedačce a uniklo z něj tiché pfffi. Jako když se sešlápně nafukovací gumová hračka.

„Do háje, Pearly!" zvolal Freddy. Ještě o trochu stáhl okénko a vpustil dovnitř závan sněhu a chladného vzduchu. Humvee podklouzl a Kurtz se hned zapřel o přední opěradlo, ale vůz se znovu vyrovnal. „Mohl bys laskavě přestat s tou anální voňavkou?"

„Prosím o prominutí," odvětil Perlmutter odměřeně. „Jestli tím chceš naznačit, že ten pšouk mám na svědomí já, tak se musím ohradit -"

„Nechci nic naznačit," odsekl Freddy. „Povídám ti, abys tady přestal pušit, jinak -"

Protože neexistoval žádný uspokojivý způsob, jak by Freddy mohl svou hrozbu splnit - v současné době potřebovali dva telepaty, jednoho hlavního a jednoho záložního -, vložil se Kurtz smířlivě mezi ně. „Příběh Edwarda Davise a Franklina Robertse je velice poučný, protože ukazuje, že naše situace opravdu není nic nového pod sluncem. Stalo se to v Kansasu, v dobách, kdy ještě Kansas opravdu byl Kansasem..."

Kurtz, poměrně dobrý vypravěč, je zavedl do Kansasu v době korejského konfliktu. Ed Davis a Franklin Roberts vlastnili podobné nevelké farmy nedaleko Emporie a rovněž nedaleko farmy Kurtzovy rodiny (které se o jménu Kurtz samozřejmě nikdy ani nezdálo). Davis, jenž si odjakživa sám pouštěl rád psu na špacír, nabýval stále silnějšího přesvědčení, že jeho soused, ten protivný Roberts, ho chce připravit o jeho farmu. Ed Davis prohlašoval, že o něm Roberts šíří po městě klepy. Roberts mu otravuje obilí, Roberts tlačí na Emporijskou banku, aby Davisovu farmu zabavila pro nesplácení hypotéky.

A Ed Davis to, podle Kurtze, vyřešil tak, že chytil mývala nakaženého vzteklinou a hodil ho do kurníku - svého vlastního kurníku. Mýval povraždil kuřata vlevo i vpravo, a když už byl z toho zabíjení celý mátožný, farmář Davis milému panu Mývalovi ustřelil jeho šedočerně proužkovanou hlavu.

Všichni v chladné kabině humvee tiše poslouchali.

Ed Davis naložil všechna ta mrtvá kuřata - i mrtvého mývala - na valník traktoru, vyjel si s nimi na pozemek svého souseda a za bezměsíčné noci naházal celý náklad mrtvolek do studní Franklina Robertse -jak do té u stájí, tak do té u domu. Potom, následujícího večera, ožralý whisky a celý rozesmátý, zavolal Davis svému nepříteli a pověděl mu, co provedl. To bylo dneska ale vedro, co? vypytl se ten pomatenec a chlámal se u toho tak, že mu Roberts skoro nerozuměl. A kteroupak ses, Roberts, s těma svejma holkama osvěžil? Tou mývali, nebo tou kuřecí? Já ti to nepovím, protože už jsem zapomněl do který studny jsem co naházal. Smůla, co?

Cambrymu cukal koutek úst jako člověku po vážné mozkové mrtvici. Ripleyová ve vráskách na jeho čele už byla tak zřetelná, že pan Cambry vypadal, jako by měl čelo celé popraskané.

„Co tím chcete říct?" zeptal se. „Že my dva s Pearlym nemáme větší cenu než pár kuřat se vzteklinou?"

„Dávej si pozor, jak mluvíš se šéfem, Cambry," ozval se Freddy. Maska mu u toho poskakovala na tváři.

„Já ti seru na šéfa! Tahle mise skončila!"

Freddy zvedl ruku, jako by chtěl Cambryho přes opěradlo sedadla praštit. Cambry mu bojechtivě nastavil svou vyplašenou tvář. „No jen si posluž, brácho. Ale nejdřív by sis měl prohlídnout ruku, jestli na ní nemáš nějaký škrábance. Protože jedno malinký škrábnutí úplně stačí."

Freddyho ruka se ještě chvíli vznášela ve vzduchu, pak se vrátila na volant.

„A když už jsme u toho, Freddy, radím ti, aby sis hlídal záda. Jestli si myslíš, že šéf hodlá nechat svědky, tak jsi blázen."

„Jo, blázen," pravil poklidně Kurtz a uchechtl se. „Spousta farmářů se z toho zblázní, nebo se to aspoň stávalo, než Willie Neslon, Bůh mu žehnej, přišel s tou kampaní na podporu zemědělství. Asi celoživotní stres, nebo co. Chudák starý Ed

Davis skončil v dobročinném spolku veteránů - byl v druhé světové, víte - a Frank Roberts nedlouho po té záležitosti se studnami prodal farmu, odstěhoval se do Wichity a začal pracovat jako obchodní cestující pro firmu Allis-Chalmers. Stejně nebyla ani jedna z těch studní zamořená. Pozval si na to inspektora od státních vod, aby mu tam udělal nějaké testy, a inspektor prohlásil, že voda je v pořádku. Povídal, že vzteklna se takhle stejně nešíří. Zajímalo by mě, jestli Ripleyová jo."

„Aspoň tomu říkejte pravým jménem," téměř vyštěkl Cambry. „Je to byrus."

„Byrus, nebo Ripleyová, pro mě je to totéž," odvětil Kurtz. „Tihle hoši z kosmu se nám snaží otrávit naše studně. Zamořit nám naši nejcennější kapalinu, jak to tuhle kdosi nazval."

„Vám je tohle všechno ukradený!" vykřikl Pearly - Freddy sebou z té zášti v Perlmutterově hlasu až trhl. „Vám jde jen o to chytit Underhilla." Odmlčel se, a pak truchlivým hlasem dodal: „Vy totiž jste blázen, šéfe."

„Owen!" zvolal Kurtz, náhle plný energie. „Skoro jsem na něj zapomněl! Kdepak je, chlapci?"

„Vepředu," odpověděl nevrle Cambry. „Zapadnul do závěje, kokot."

„No skvělé!" zaradoval se Kurtz. „Doháníme ho!"

„Já bych neslavil předčasně. Už se hrabe ven. Má totiž hummer, stejně jako my. S touhle károu se dá projet samotným peklem, když člověk ví, jak na to. Což on nejspíš ví."

„Škoda. Stáhli jsme ho aspoň o trochu?"

„O moc ne," odpověděl Pearly, zavrtěl se, zašklebil a vypustil další dávku plynu.

„Prase," procedil mezi zuby Freddy.

„Podej mi mikrofon, Freddy. Společný kanál. Náš přítel Owen má pro společný kanál slabost."

Freddy podal přes rameno mikrofon se zakroucenou šňůrou, nastavil něco na vysílačce pod palubní deskou a řekl: „Zkuste to, šéfe."

Kurtz stiskl tlačítko na boku mikrofonu. „Owene? Jsi tam, frajere?"

Ticho, statické praskání a monotónní vytí větru. Kurtz už chtěl tlačítko pustit a zkusit to ještě jednou, když se Owen ozval - čistě a jasně, s trochou statického praskání, ale bez výrazného zkreslení. Kurtzův obličej se nijak nezměnil - zůstal v něm tentýž potěšený zájem -, zato srdeční tep mu znatelně zrychlil.

„Jsem tu."

„Moc rád tě slyším, frájo! Moc rád! Odhaduju, že jsi tak padesát mil před námi. Právě jsme minuli exit 39, takže asi nejsem daleko od pravdy, co říkáš?" Ve skutečnosti minuli exit 36 a Kurtz byl přesvědčený, že jsou mnohem blíž než padesát mil. Možná sotva polovinu.

Na druhém konci bylo ticho.

„Nechceš zastavit, frajere?" zeptal se Kurtz tím nejlaskavějším, nejrozumnějším tónem. „Ještě není úplně pozdě z tohoto bordelu něco zachránit. Naše kariéry jsou v kýblu, o tom žádná -jako mrtvá kuřata v zamořené studni -, ale jestli máš rozjetou nějakou akci, rád bych se přidal. Jsem už starý člověk, synku, po ničem netoužím tolik, jako zachránit -"

„Nech si ty kecy, Kurtzi." Ozvalo se zřetelně a jasně ze všech šesti reproduktorů hummeru a Cambry v sobě dokonce sebral odvahu, aby se zasmál. Kurtz mu věnoval pohoršený pohled. Za jiných okolností by pod takovým pohledem Cambryho černá kůže zešedla strachy, jenže tohle nebyly jiné okolnosti, jiné okolnosti přestaly nadobro platit a Kurtz pocítil nezvyklý osten obav. Jedna věc je rozumově vědět, že je všechno píčou ke zdi; něco jiného, když vám pak pravda

přistane v žaludku jako těžké sousto oběda.

„Owene... frajere-“

„Poslouchej, Kurtzi. Nevím, jestli ti v hlavě zůstala ještě aspoň jedna rozumně uvažující šedá buňka, ale jestli jo, tak doufám, že teď bude dávat pozor. Jsem tu s mužem, který se jmenuje Henry Devlin. Před námi

- teď zhruba tak sto mil - je jeho přítel Gary Jones. Jenže už to ve skutečnosti není on. Má ho v moci mimozemská inteligence, kterou nazývá pan Šedý.“

Gary a pan Šedý... nebo tady pan Gray... Gary a pan Gray... Gary... Gray, přemýšlel Kurtz. Inu, po anagramech jejich poznáte je.

„Na ničem, k čemu došlo v Jefferonovu traktu, nezáleží,“ pokračoval hlas z reproduktorů. „Ten masakr, který jsi plánoval, Kurtzi, byl zbytečný

- ať je pobiješ, nebo je necháš pomřít samotné, ti lidé nepředstavují žádnou hrozbu.“

„Slyšíte to?“ vykřikl hystericky Perlmutter. „Žádnou hrozbu! Žádnou -“

„Sklapni!“ umlčel ho Freddy a pleskl ho hřbetem ruky. Kurtz si jich nevšímal. Seděl vzpřímeně na zadním sedadle, oči mu jen jiskřily. Zbytečný? Snaží se mu Owen Underhill namluvit, že nejdůležitější misí jeho života byla zbytečná?

„- prostředí, chápeš? Nedokážou přežít v našem ekosystému. Kromě“ pana Šedého. Protože jemu se podařilo najít někoho, kdo se podstatně liší od ostatních. Takže taková je situace. Jestli jsi vůbec kdy za něco stál, Kurtzi - jestli teď za něco stojíš -, přestaň nás pronásledovat a nech nás, ať se o to postaráme. Ať se postaráme o pana Jonese a pana Šedého. Možná by se ti povedlo chytit nás, ale silně pochybuju, že bys chytil je. Jsou už příliš daleko na jihu. Myslíme si, že pan Šedý má nějaký plán. Něco, co určitě zabere.“

„Owene, jsi přetažený,“ řekl Kurtz. „Zastav. Ať je třeba udělat cokoli, provedeme to společně. Spolu -“

„Jestli chceš pomoci, tak nás nech na pokoji,“ přerušil ho Owen. V hlase neměl nejmenší známku vzrušení. „To je všechno. Právě tohle může o všem rozhodnout. Přepínám a konec.“

„Nedělej to, frajere!“ vykřikl Kurtz. „Nedělej to, zakazuju ti to udělat!“

Ozvalo se cvaknutí, velice hlasité, a pak už se z reproduktorů linulo jen syčivé ticho. „A je pryč,“ řekl Perlmutter. „Odpojil mikrofon. Vypnul vysílačku. Konec.“

„Ale slyšeli jste ho, ne?“ zeptal se Cambry. „Tohle nemá smysl. Skončíme to.“

Uprostřed Kurtzova čela viditelně pulsoval tep. „Jako bychom mu mohli věřit jediné slovo, po tom, co na nás zkoušel odpoledne tam u lodi.“

„Ale vždyť mluvil pravdu!“ vřískl Cambry. Poprvé se ke Kurtzovi úplně otočil, oči měl vyvalené, koutky zanesené chomáčky Ripleyové, nebo byrusu, nebo jak si usmyslíte tomu říkat. Kapičky jeho slin se rozprskly Kurtzovi po tvářích, po čele, na povrchu dýchací masky. „Slyšel jsem jeho myšlenky! A Pearly taky! **MLUVIL NAPROSTOU PRAVDU! TO, CO ŘÍKAL-**“

Opět s nadpřirozenou rychlostí vytasil Kurtz z pouzdra u pasu svůj devítimilimetr a vypálil. Kabinou humvee se rozlehla ohlušující rána. Freddy zaječel leknutím, trhl volantem a poslal hummer diagonálním smykem do sněhu. Perlmutter vykřikl a obrátil vyděšený obličej s rudými fleky, aby se podíval na zadní sedadlo. Pro Cambryho to byla milosrdná smrt - než stačil dát mozek povel ruce, ať se zvedne na obranu, vyletěl z hlavy a roztráštěným okýnkem ven do sněhové bouře.

Vůbec jsi netušil, co se blíží, vid', frajere? pomyslel si Kurtz. Ta tvoje telepatie ti byla úplně na prd, co?

„Ne," podotkl Pearly posmutněle. „U člověka, který neví, co se chystá udělat, dokud to skutečně neudělá, nemá naději nikdo. Nikdo nemá naději u cvoka."

Smyk už se podařilo dostat pod kontrolu. Freddy byl vynikající řidič, dokonce i v okamžicích smrtelného vyděšení.

Kurtz namířil devítkou na Perlmuttera. „Řekni ještě jednou, že jsem cvok. A ať tě pořádně slyším."

„Cvoku," zareagoval Pearly okamžitě. Rty se mu roztáhly do úsměvu a odhalily linii zubů, v níž už zelo několik děr. „Cvoku-cvoku-cvoku. Stejně na mě nevystřelíš. Oddělal sis záložníka a víc si nemůžeš dovolit." Hlas se mu nebezpečně zvedal. Cambryho tělo naráželo do dveří a chomáče vlasů kolem znetvořené hlavy vlály v chladném průvanu z rozbitého okna.

„Zmlkni, Pearly," řekl Kurtz. Už se cítil mnohem líp, cítil, že má zase všechno pevně v rukou. Když za nic jiného, aspoň za to Cambry rozhodně stál. „Drž se svého notesu a mlč. Freddy?"

„Ano, šéfe."

„Ty jsi pořád se mnou?"

„Až do konce, šéfe."

„Owen Underhill je zrádce, Freddy, vid', že je to ve jménu Božím pravda?"

„Je to ve jménu Božím pravda." Freddy seděl za volantem ztuhle, jako by spolkl pravítko, a hleděl vpřed do chumelenice a do tunelů z předních světel humvee.

„Owen Underhill zradil svou vlast a své kolegy. Zradil -"

„Zradil tebe," dokončil Perlmutter téměř šeptem.

„Přesně tak, Pearly, a radil bych ti, abys příliš nepřeceňoval svůj význam, synku, opravdu bych ti to radil, protože u cvoka přece nikdy nevíš, co v příštím okamžiku udělá, sám jsi to povídal."

Kurtz upíral zrak na Freddyho široký krk.

„A my Owena Underhilla sejmeme - jeho i toho Devlina, jestli je Devlin ještě s ním. Rozumíš?"

„Rozumím, šéfe."

„Mezitím se zbavíme zátěže, co říkáš?" Kurtz vytáhl z kapsy klíček k poutům. Natáhl se za Cambryho, vnořil ruku do chladnoucí hmoty, která nevyletěla ven oknem, a konečně nahmatl kliku. Odemkl pouta a ani ne pět vteřin nato pan Cambry spánembohem zaujal své místo v potravním řetězci.

Freddy si zatím spustil jednu ruku mezi nohy, kde ho příšerně svědilo. A vlastně ho taky svědilo v podpaží a -

Když trochu natočil hlavu, spatřil, jak na něj upírá zrak Perlmutter -velké temné oči v bledé, rudě flekaté tváři.

„Na co ty čumíš?" okřikl ho Freddy.

Perlmutter se beze slova odvrátil. Zadíval se do noci.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

HON POKRAČUJE

1 Pana Šedého bavilo opíjet se lidskými emocemi, pana Šedého bavilo lidské jídlo, ale pana Šedého absolutně nebavilo vyprazdňování Jonesyho střev. Odmítl se podívat na to, co vyprodukoval, prostě si jen honem natáhl kalhoty a trochu roztřesenýma rukama si je zapnul.

Kriste pane, to se ani neutřeš? zhroutil se Jonesy. Aspoň po sobě ten záchod spláchni!

Ale pan Šedý se chtěl co nejdříve dostat ven z toaletní kabinky. Zastavil se jen na tak dlouho, aby projel dlaněmi pod tekoucí vodou v jednom umyvadle, a hned zamířil k východu.

Jonesyho ani nijak nepřekvapilo, když spatřil dveřmi vstupovat státního policistu.

„Zapomněl jste si zapnout poklopec, příteli," řekl policista.

„Aha, no vidíte. Díky, seržante."

„Přijíždíte ze severu, nemám pravdu? Tam se teď pane dějí věci, aspoň podle rádia. Pokud vůbec nějaké naladíte. Prý snad mimozemšťani, nebo co."

„Já jedu jen z Derry," odpověděl pan Šedý. „O ničem nevím."

„A co vás žene na cesty v tomhle nečase, jestli se smím zeptat?"

Řekni, že ti stoná přítel, poslal myšlenkou Jonesy, ale ucítil bodnutí beznaděje. Nechtěl vidět, co přijde, a už vůbec ne být toho součástí.

„Stoná mi přítel," řekl pan Šedý.

„Jo tak. No dobrá pane, rád bych viděl váš řidičský a technický prů-"

Pak se policistovi protočily panenky. Trhanými kroky došel ke stěně s cedulkou sprchy jen pro řidiče kamionů. Chvilí tam stál, klepal se, snažil se vzdorovat... a pak začal mocnými, cukavými údery bušit hlavou do dlaždiček. První rána mu srazila z hlavy jeho stetson. Při třetí začal téct klaret, nejprve pár kapek rozstříknutých po běžových dlaždičkách, pak celé tmavé proudy.

A protože Jonesy nemohl udělat nic, aby to zastavil, zašátral alespoň po telefonu na stole.

Nic nenahmatal. Buďto během hltání nášupu slaniny, nebo při prvním konání lidské potřeby odštíhl pan Šedý drát. Jonesy zůstal odkázaný sám na sebe.

2 Navzdory svému zděšení - nebo možná právě kvůli němu - vyprskl Jonesy smíchy. Jeho ruce zatím dysartovským ručníkem otíraly krev z dlaždičkové stěny. Pan Šedý zapátral po Jonesyho vědomostech ohledně ukrývání a zbavování se mrtvého těla, a našel jich opravdu pozhnaně. Jakožto celoživotní vyznavač hororů, thrillerů a detektivek byl Jonesy v tomto směru skutečný znalec. Dokonce i teď, zatímco pan Šedý ždímal krvavý ručník na hrudník nasáklé policistovy uniformy (kabát už pan Šedý využil k zabalení těžce omlácené hlavy), si část Jonesyho mysli přehrávala, jak bylo uklizeno tělo Freddieho Milese v Talentovaném panu Ripleyem, jak ve filmové verzi, tak v románu Patricie

Highsmithové. Zároveň s tím běžela i spousta dalších pásek a překrývaly se navzájem tak do hloubky, až se z toho Jonesymu točila hlava, podobně, jako když se díval z velké výšky. Ale tohle zdaleka nebylo to nejhorší. Za Jonesyho přispění totiž objevil talentovaný pan Šedý něco, co se mu líbilo ještě víc než pojídání křehoučké slaniny, dokonce víc než upíjení z Jonesyho studny vzteku. Pan Šedý objevil vraždu.

3 Za sprchami se nacházely šatny. Za šatnami pak chodba do ubytovny pro řidiče. Chodba byla prázdná. Na opačné straně končila dveřmi, které se otevíraly dozadu za budovu, kde vedla slepá ulička, nyní zapadaná hlubokými závějemi. Ze závějí vyčnívaly dva velké zelené kontejnery na odpadky. Jediná zastíněná lampa tu vrhala matnou záři a dlouhé, protáhlé stíny. Pan Šedý, který se rychle učil, se pustil do prohledávání policistova těla kvůli klíčkům od auta a brzy je našel. Kromě nich sebral policistovi ještě pistoli a schoval ji do jedné ze zazipovaných kapes Jonesyho zimní bundy. Zakrvácený ručník použil pan Šedý k zaklínění dveří do slepé uličky, a pak odvedl mrtvolu za jeden z kontejnerů.

To všechno, od policistovy příšerné vynucené sebevraždy až po Jonesyho návrat do chodby, netrvalo ani deset minut. Jonesyho tělo bylo svěží a čilé, všechna únava zmizela, přinejmenším na čas: on i pan Šedý se vezli na další vlně endorfinové euforie. A je bez debat, že jistý podíl viny na tom ohavném činu nesl právě i Gary Ambrose Jones. Příčinily se nejen jeho vědomosti o odklizení mrtvol, ale i krvežíznivé touhy jeho id, skryté pod tenkou cukrovou polevou pokryteckého předstírání. U řízení sice seděl pan Šedý, takže Jonesyho nemusela tížit představa, že by on sám byl prvotním vrahem - ale přece jen fungoval jako motor.

Možná si zasloužíme být vyhubeni, napadlo ho, zatímco se pan Šedý vracel sprchami (Jonesyho očima při tom pátral na podlaze po krvavých skvrnách a za chůze si v Jonesyho dlani pohrával s policistovými klíčky). Možná si zasloužíme, aby se z nás stala pouhá hromáčka červených výtrusů roznášených větrem. Ano, možná by to tak bylo opravdu nejlepší.

4 Žena s unavenou tváří, která tu pracovala u pokladny, se ho zeptala, jestli nepotkal policistu. „Ale jistě," odpověděl Jonesy. „Shodu okolností chtěl dokonce vidět můj řidičák a techničák."

„Od odpoledne si tady tihle mládenci podávají dveře," podotkla pokladní. „Bouřka nebouřka. A kouká jim z očí, jak jsou nervózní. Teda ne že by ostatní nebyli. Kdybych já chtěla vidět panáky z jiný planety, tak si je půjčím na videu. Neslyšel jste něco nového?"

„V rádiu povídali, že je to falešný poplach," odpověděl a zapnul si bundu. Pohlédl na okna obrácená k parkovišti, aby si ověřil, čeho už si všiml předtím: díky směsi námrazy na skle a chumelenice venku odsud byl nulový výhled. Nikdo neuvidí, v čem odjede.

„Jo? Vážně?" Viditelně se jí ulevilo a hned vypadala méně unavená. Mladší.

„Jo. A o toho svého přítele nemějte obavy. Povídal, že si nutně potřebuje chvíli posedět na hajzlíku."

Mezi obočím se jí objevila podmračená vráska. „To že říkal?"

„Dobrou noc. Hezké Díkůvzdání. Veselé Vánoce. Šťastný Nový rok."

Jonesy byl přesvědčený, že něco z toho byl on. Snažil se prorazit ven. Upoutat pozornost.

Než však stačil posoudit, nakolik se mu to podařilo, pohled z okna kanceláře se posunul, jak se pan Šedý odvrátil od pokladny. O pět minut později už po dálnici znovu směřoval k jihu, řetězy na pneumatikách policejního vozu chrupaly a svištěly a dovoľovaly mu udržovat trvalou rychlost čtyřiceti mil v hodině.

Jonesy cítil, jak se pan Šedý natahuje ven, jak se natahuje dozadu za sebe. Pan Šedý se sice mohl dotknout Henryho myslí, ale nedokázal se dostat dovnitř - stejně jako Jonesy byl Henry do jisté míry jiný. Ale nevadí; s Henrym byl další člověk, Overhill, nebo Underhill. K němu mohl pan Šedý proniknout docela dobře. Byli sedmdesát mil vzadu, možná víc... a odbočovali z dálnice? Ano, odbočovali do Derry.

Pan Šedý se natáhl ještě dál a objevil další pronásledovatele. Tři... ovšem Jonesy vycítil, že hlavním cílem téhle skupinky není pan Šedý, ale Overhill/Underhill. To mu připadalo neuvěřitelné a nedokázal si to vysvětlit, ale bylo tak. A pana Šedého to potěšilo. Dokonce se ani neobtěžoval pátrat po důvodu, proč asi Overhill/Underhill a Henry chtějí stavět v Derry.

Hlavním cílem pana Šedého teď bylo přesedlat na další vozidlo, nejlépe sněžný pluh, pokud mu Jonesyho dovednosti umožní ho řídit. Znamenalo by to další vraždu, ale s tím si stále lidštější a lidštější pan Šedý nelámal hlavu.

Pan Šedý se totiž právě začínal rozehrávat.

5 Owen Underhill stojí na svahu těsně vedle roury, která vykukuje z porostu, a sleduje, jak pomáhají ven zablácené, vyplašené dívce - Josie. Sleduje Dudditse (vysokého mladíka s rameny hráče amerického fotbalu a neuvěřitelnými blond vlasy filmového idolu), jak dívku objímá a vtiskne jí mlaskavou pusku na špinavou tvář. Slyší její první slova: „Já chci k mamince.“

Kluci jsou jedině rádi; žádné volání policie; žádné volání pro záchranku. Prostě jí jen pomohou do svahu, dírou v plaňkovém plotu, přes Strawfordův park (děvčata ve žlutém zatím nahradila děvčata v zeleném; ale ani ony, ani jejich trenér nevěnují klukům s jejich ušpiněnou, zablácenou hlavní výhrou pozornost), a pak po Kansas Street do Maple Lane. Vědí, kde její maminka právě teď je. A táta taky.

Rinkenhauerovi tu však nejsou sami. Když se kluci vrátí, stojí po celé délce bloku na obou stranách ulice spousta aut. Robertu napadlo, že by mohli svolat rodiče Josiinych kamarádů a spolužáků. Navrhla, aby se do pátrání pustili sami a aby po městě vylepili plakáty s fotkou ztracené Josie. A na žádná zastíněná, zastrčená místa (kam se v Derry plakáty o pohřešovaných dětech obvykle věší), ale tam, kde je lidé musejí vidět. Robertino nadšení je tak silné, že v očích Ellen a Hectora Rinkenhauerových rozsvítí jiskřičku naděje.

Ostatní rodiče rovněž souhlasí -jako by jen čekali, až je někdo požádá o pomoc. S telefonáty se začalo krátce poté, co se Duddits a jeho kamarádi vyhrnuli ze dveří (aby si šli někam hrát, dohadovala se Roberta, a patrně nikam daleko, protože ta Henryho rachotina pořád stojí zaparkovaná před jejich garáží), takže v okamžiku, kdy se chlapci vrátí, už se v Cavellovic obývací mačká přes dvacet lidí, popíjejí kávu a kouří cigarety. Muže, který k nim všem právě mluví, Henry zná, je to právník Dave Bocklin. Jeho syn Kendall si čas od času hrává s Dudditsem. Ken Bocklin má taky Downův syndrom a je to fajn kluk, ale není jako Duds. A popravdě řečeno - kdo je?

Kluci se postaví do dveří obývacího pokoje, Josie mezi nimi. Zase už drží v náručí svou velkou kabelku s Barbie Kenem. Dokonce má skoro čistý obličej, protože když Bobr viděl všechna ta auta, ještě na ní venku před vchodem zapracoval vlastním kapesníkem. („Já vám řeknu, cejtíl jsem se v té chvíli divně," svěří se Bobo později, když všechno to pozdvižení a povyk trochu utichne. „Stál jsem tam a pucoval holku, co má tělíčko jak vystřížený z Playboye, a rozumu přitom asi tolik, že by ji trumfla i kroupička na trávu.") Zprvu si jich nevšimne nikdo kromě pana Bocklina, a ten jako by si vůbec neuvědomoval, co vidí, protože mluví pořád dál.

„Takže, přátelé, my se teď musíme rozdělit do několika skupin, řekněme po třech párech v každé... v každé skupině... a potom... potom... potom." Pan Bocklin se zadrhne jako jedna z takových těch hraček na klíček, a pak jen s vyvalenými očima zůstane stát před Cavellovic televizí. Mezi narychlo shromážděnými rodiči, kteří nechápou, co se to s ním děje - až doteď přece hovořil tak sebejistě -, se ozve nervózní šepot.

„Josie," vydechne Dave Bocklin nevýrazným, plochým hlasem, zcela nepodobným svému obvyklému sebevědomému hřmění ze soudní síně.

„Ano," řekne Hector Rinkenhauer, „tak se jmenuje. Co je s tebou, Dave? Jsi v po-"

„Josie," opakuje Dave a zvedne třesoucí se ruku. Henrymu (a díky tomu i Owenovi, který hledí jeho očima) připadá jako Dickensův vánoční duch, když ukazuje na hrob Ebenezera Scrooge.

Jedna hlava se otočí... dvě... čtyři... oči Alfieho Cavella, obrovské a nevěřicné za skly brýlí... a nakonec, paní Rinkenhauerová.

„Hoj, mami," pozdraví Josie nenučeně. Zvedne kabelku. „Duddie našel mojego Barbie Kena. Zůstala jsem v -"

Zbytek zanikne v ženině radostném výkřiku. Henry v životě podobný výkřik neslyšel, a přestože mu zní nádherně, přeběhne mu z něj mráz po zádech.

„To mě poser, Freddy," utrousí Bobr... co nejtíšeji.

Jonesy obejmě Dudditse, kterého ten výkřik vyděsil.

Pete pohlédne na Henryho a nepatrně kývne: Zvládli jsme to.

Henry mu kývnutí oplátí. Jo, zvládli

Možná to nebyla nejšťastnější hodina jejich života, ale rozhodně to k ní nemělo daleko. A když paní Rinkenhauerová se vzlykotem popadne svou dceru do náruče, Henry poklepe Dudditsovi na rameno. Jakmile se k němu Duddits otočí, Henry mu dá zlehka pus. Starý dobrák Duddits, myslí si Henry. Starý dobrák -

6 „Tady je to, Owene," řekl Henry tiše. „Exit 27." Owenova vidina Cavellovic obývacího pokoje praskla jako mýdlová bublina a před očima se mu nejasně vynořila značka: doprava exit 27 -kansas STREET. V uších mu dosud zněly radostné, nevěřicné výkřiky té ženy.

„Jsi v pořádku?" zeptal se Henry.

„Jo. Aspoň myslím." Stočil humvee do hlubšího sněhu směrem k výjezdu z dálnice. Hodiny zabudované do palubní desky byly stejně mrtvé jako ty Henryho náramkové, ale měl dojem, že se nebe začíná pomalu prosvětlovat. „Nahore doleva, nebo doprava? Ptám se radši předem, protože tam pro jistotu nechci zastavovat."

„Doleva, doleva."

Owen stočil hummer mezi rejem světel z odrazek, překonal další smyk, a pak vyrazil na jih po Kansas Street. Silnice byla prohrnutá, patrně před nedávnem,

ale už znovu pomalu zapadala.

„Přestává sněžit," poznamenal Henry.

„To jo, ale ten vítr mě štve. Těšíš se, že se s ním zase uvidíš, vid'?' S Dudditsem."

Henry se usmál. „Jsem z toho kapku nervózní, ale jo, těším se." Zavrtěl hlavou. „Víš, Duddits... s Dudditsem je ti prostě tak nějak dobře. Je s ním sranda. Uvidíš sám. Jen mě mrzí, že tam takhle vpadneme hned za rozbřesku."

Owen pokrčil rameny, jako by říkal To se nedá nic dělat.

„Bydlí tady na západním konci Derry už asi čtyři roky, ale já v tom jejich novém bytě ještě nebyl." A podvědomě pokračoval v myšlenkách: Přestěhovali se po Alfieho smrti.

Byl jsi... a pak, namísto slov, obrázek: lidé v černém pod černými deštníky. Hřbitov v dešti. Rakev s vyřezaným nápisem R. I. P. alfie.

Ne, odpověděl Henry s jistým studem. Nikdo z nás tam nebyl.

?

Ale Henry nevěděl, proč tehdy nepřijeli, vybavil se mu jen verš jedné básně: Pohybující se prst píše; a když napíše, pohne se dál. Duddits byl důležitou (měl dojem, že ve skutečnosti by se spíš hodilo slovo rozhodující) součástí jejich dětství. Jakmile se pouto mezi nimi jednou zlomilo, byl by každý návrat bolestivý. A kdyby jen bolestivý, byl by navíc i zbytečný. Teprve teď tomu porozuměl. Ty obrazy, které si vždycky spojoval jen se svými depresiemi a s rostoucím odhodláním k sebevraždě - čúrek mléka na bradě jeho otce, rozložitý zadek Barryho Newmana ve dveřích ordinace -, po celou dobu zakrývaly jiný, mnohem silnější obraz: pavučinu snů. Nebyl snad tohle skutečný zdroj jejich zoufalství? Velkolepost pavučiny snů ve srovnání s banalitou jejího využití? Využít Dudditse k nalezení Josie Rinkenhauerové bylo totéž jako objevit kvantovou fyziku, a pak ji použít k výrobě nějaké videohry. Ba co hůř, bylo to jako zjistit, že se kvantová fyzika k ničemu jinému než k výrobě videoher ani nehodí. Samozřejmě vykonali dobrý skutek - bez nich by Josie Rinkenhauerová v té rouře zemřela jako krysa na dně sudu. Ale - upřímně řečeno - nezachránili přece žádnou budoucí nositelku Nobelovy ceny míru

Nestačím sledovat všechno, co ti právě prochází hlavou, ozval se zničehonic hluboko v Henryho mysli Owen, ale připadáš mi pěkně arogantní, příteli. Která ulice?

Henry na něj dotčeně pohlédl. „Prostě jsme ho v poslední době nikdo nenavštívili, co na tom? Tím snad můžeme tohle téma uzavřít, ne?"

„Jistě," přisvědčil Owen.

„Ale všichni jsme mu posílali pohledy k Vánocům, jasno? Rok co rok, proto taky vím, že se přestěhovali do Dearborn Street, do Dearborn Street 41, Derry-západ, o tři ulice dál zatoč doprava."

„No dobře. Tak se uklidni."

„Vojeď svojí bábu a chcípni."

„Henry -"

„Prostě jsme ztratili kontakt. To se stává. Možná že tobě, ctěnému panu Dokonalému, se to nikdy nestalo, ale nám ostatním... nám ostatním..." Henry sklopil zrak, zjistil, že má zaťaté pěsti, a přinutil se je otevřít.

„No dobře, povídám."

„Možná, že pan Dokonalý je v kontaktu se všemi svými přáteli ze střední, nemám pravdu? Vy hoši se patrně rok co rok scházíte, abyste strhali pár podprsenek, přehráli si oblíbené desky od Mötley Crüe a nabouchali se tuňákem s rýží, jak ho

kdysi prodávali v bufetu u vás v ulici."

„Jestli jsem tě naštvál, tak se omlouvám."

„No aby nenaštval. Chováš se, jako kdybychom ho opustili." Což víceméně opravdu udělali.

Owen nic neříkal. Mžoural do chumelenice a v sinavě šedém světle časného jitra vyhlížel značku Dearborn Street... a už ji viděl, přímo před sebou. Pluh, který prohrnoval Kansas Street, sice konec Dearborn ucpal sněhem, ale Owen si byl jistý, že si s tím humvee poradí.

„Rozhodně jsem na něj nepřestal myslet," řekl Henry. Už chtěl pokračovat myšlenkou, ale nakonec se vrátil ke slovům. Přemýšlení o Duddítsovi odhalovalo příliš mnoho. „Všichni jsme na něj mysleli. Vlastně jsme za ním chtěli s Jonesym na jaře zajet. Jenže pak měl Jonesy tu nehodu a já na to úplně zapomněl. Copak je to tak těžko k pochopení?"

„Vůbec ne," odvětil Owen klidně. Trhl volantem ostře doprava, pak jím hned zatočil na druhou stranu, aby vyrovnal smyk, a dupl na plyn. Hummer narazil do udusané a namrzlé sněhové stěny tak tvrdě, že nebyť bezpečnostních pásů, vyhodilo by je to oba ze sedadla. To už byli na druhé straně a Owen točil volantem, aby nenarazili do žádného ze zasněžených aut po obou stranách ulice.

„Nepotřebuju poučovat od někoho, kdo se chystal usmažit stovky civilistů," zavrčel Henry.

Owen oběma nohama zadupl brzdu, takže se bezpečnostní pásy znovu napjaly, tentokrát až nadoraz. Humvee se smykem zastavil našikmo ulicí.

„Drž hubu."

Nemel kraviny o věcech, kterým hovno rozumíš.

„Pravděpodobně tu kvůli"

tobě vypustím

„duši, tak si laskavě nechej všechno to ospravedlňování a ty"

namyšlený

(obrázek rozmazleného děcka s ohrnutým horním rtem)

„kecy"

pro sebe.

Henry na něj zůstal šokované a ohromeně hledět. Kdy naposledy na něj někdo promluvil tímhle způsobem? Správná odpověď zní, že patrně nikdy.

„Zajímá mě jenom jedno," pokračoval Owen. Obličej měl bledý a ztrhaný a vyčerpaný. „Chci najít toho Tyfového Jonesyho a zastavit ho. Jasno? Kašlu na tvoje choulostivé city, kašlu na tvoji únavu a kašlu na tebe."

„Dobře," odvětil Henry.

„Nepotřebuju lekce o morálce od chlapa, který se chystal vystřelit si svůj veleučení, namachrovaný mozek z hlavy."

„Dobře."

„Takže vojed' svojí bábu a chcípni."

V kabině humvee se rozhostilo ticho. Zvenčí se ozývalo jen monotónní vytí větrného vysavače.

Nakonec Henry řekl: „Uděláme to takhle. Já vojedu tvojí bábu a chcípnu; ty vojedeš mojí bábu a chcípneš. Tak se aspoň vyhneme incestu."

Owen se začal usmívat. Henry mu úsměv vrátil.

Co teď dělají Jonesy a pan Šedý? zeptal se Owen. Máš ponětí?

Henry si olízl rty. Svědění na noze už z větší části přešlo, ale jazyk mu dosud připadal jako kus starého plyšového hadru. „Ne. Jsou odříznutí. Nejspíš to má na svědomí pan Šedý. A ten tvůj neohrožený velitel? Kurtz? Dohání nás, že jo?"

„Jo. Jestli si před ním máme udržet aspoň nějaký náskok, musíme to tu vyřídit rychle.“

„A taky to tak uděláme.“ Owen si poškrábal ten červený flek na tváři, prohlédl si červenou, která mu ulpěla na konečcích prstů, a pak se znovu rozjel.

Číslo 41 jsi říkal?

Jo. Owene?

Co?

Já mám strach.

Z Dudditse?

Jo, tak trochu.

Proč?

Nevím.

Henry věnoval Owenovi zachmuřený pohled.

Mám pocit, že s ním něco není v pořádku.

7 Když se ozvalo zabušení na dveře, přepadla Robertu hrůza, že se její populární představy nakonec vyplnily, a nebyla schopná vstát. Nohy měla jako z vody. Noc byla pryč, ale nahradilo ji ponuré, strašidelné jitro, které nebylo o nic lepší, a oni stojí tam venku, Pete a Bobo, mrtví si přišli pro jejího syna.

Pěst dopadla znovu, zaduněla, rozhoupala obrazy na stěnách. Jedním z nich byla zarámovaná přední strana místního Zpravodaje s fotografií Dudditse, jeho kamarádů a Josie Rinkenhauerové, všichni ve vzájemném objetí, všichni se culí jako praštění (jak hezky Duddits na té fotce vypadal, jak silný a normální), a nad ní titulek, který říkal mladí detektivové

ZE STŘEDNÍ ŠKOLY NAŠLI POHŘEŠOVANOU DÍVKU.

Buch! Buch! Buch!

Ne, pomyslela si, zůstanu tady sedět a oni nakonec odejdou, musejí odejít, protože mrtví nesmějí vejít dovnitř, dokud je někdo nepozve, a když tu zůstanu sedět -

Ale pak kolem jejího houpacího křesla proběhl Duddits - proběhl, přestože ho v poslední době i obyčejná chůze unavovala, oči mu zářily jako zastara, taková hodná chlapi to byli a tolik štěstí jim přinesli, ale teď jsou mrtví, přišli za ním sněhovou bouří a jsou mrtví -

„Duddie, ne!“ vykřikla, ale on jí nevěnoval pozornost. Proběhl kolem té staré zarámované fotografie - Duddits Cavell na přední straně novin, Duddits Cavell hrdina, zázraky se dějí - a ona zaslechla, co vykřikl, jakmile otevřel dveře do zmírající bouře:

„Ený! Ený! ENÝ!“

8 Henry otevřel ústa - a nikdy nezjistil, co se chystal říct, protože z něj nevyšla ani hláska. Zůstal jako omráčený, jako zasažený bleskem. Tohle nebyl Duddits, to nemohl být on - byl to nějaký jeho nemocný strýček, nebo starší bratr, bledý a pod kšiltovkou Red Sox, staženou do týla, očividně plešatý. Na tvářích měl strniště, kolem nosních dírek zaschlé strupy a pod očima hluboké temné kruhy. A přece - „Ený! Ený! Ený!“

Vysoký, bledý cizinec ve dveřích se vrhl Henrymu do náruče s veškerou

ztřeštěností starého Duddieho a srazil ho o jeden zasněžený schod níž, nikoli svou vahou - byl lehounký jako chmýří pampelišky -, ale čistě tím, že Henry nebyl na podobný výpad vůbec připravený. Kdyby ho Owen nepodržel, byli by se s Dudditsem svalili do sněhu.

„Ený! Ený!”

Smích. Slzy. A ty staré mlaskavé dudditsovské líbance. Hluboko ve skladišti Henryho paměti zašeptal Bobr Claredon: Jestli někomu vykecáte, že tohle udělal... A Jonesy: No jo, jasně, už s náma v životě nechceš nic mít. Byl to Duddits, ano, byl, nikdo jiný by Henryho byrusem poskvrněné tváře takhle zasypávat polibky nemohl... ale co ta bledost v obličeji, co to má znamenat? Byl tak hubený - ne, víc než hubený, vyzáblý - a co má znamenat tohle? Ta krev kolem nosních dírek, ten pach, který mu prosakuje kůží... jiný než pach, co vycházel z Becky Shueové, jiný než pach v zarostlé chatě, a přece z něj byla zrovna tak cítit smrt.

A hleďme, Roberta, stála v chodbě vedle fotografie Dudditse a Alfieho, jak oba při slavnostech Dnů Derry s úsměvem od ucha k uchu sedí na umělých konících na kolotoči.

Ani jsem mu nebyl na pohřbu, jenom jsem poslal lístek, napadlo Henryho a v duchu se proklel.

Měla sepnuté ruce, oči plné slz, a přestože v prsou i v bocích trochu přibrála, přestože vlasy už měla celé šedivé, byla to ona, pořád to byla ona, zatímco Duddits... propánajána Duddits...

Henry na ni hleděl a nepouštěl z náruče dávného kamaráda, který stále ještě vykřikoval jeho jméno. Poplácal Dudditse po rameni. Lopatka mu pod dlaní připadala stejně slabá, stejně křehounká jako kost v ptačím křídle.

„Roberto,” hlesl. „Proboha, Roberto! Co to s ním je?”

„ALL,” odpověděla a pokusila se o chabý úsměv. „Zní to spíš jako jméno nějakého pracího prášku, vid’? Ale znamená to ‚akutní lymfocytická leukemie’. Přišli na to teprve před devíti měsíci a v té době už se o uzdravení nedalo uvažovat. Takže od té chvíle jen bojujeme proti času.”

„Ený!” zvolal Duddits. Zašedlou, unavenou tvář mu rozzářil ten starý potrhlý úsměv. „Oát ap’t, en ato en.”

„Přesně tak,” přikývl Henry a z očí mu vyhrkly slzy. „Pořád na prd, den jako den.”

„Vím, proč jsi tady,” ozvala se Roberta, „ale nedělej to. Prosím tě, Henry. Moc tě prosím. Neodváděj mi mojeho chlapečka. On umírá.”

9 Kurtz už chtěl požádat Perlmuttera o čerstvé informace ohledně Underhilla a jeho nového přítele - Henry se ten nový přítel jmenoval, Henry Devlin -, když Pearly náhle zvrátil obličej ke střeše hummeru a dlouze, naříkavě zasténal. Kurtz kdysi v Nikarague pomáhal jedné ženě rodit (a to o nás pořád vykládají, jak jsme bezcitní, pomyslel si melancholicky) a Perlmutterovo zasténání mu připomnělo, jak sténala bolestí ona, tehdy na břehu překrásné řeky La Juvena.

„Vydrž, Pearly!” vykřikl. „Vydrž, frajere! Hlavně zhluboka dýchat!”

„Polib mi!” zaječel Pearly. „Koukni, do čeho jsi mé to dostal, ty svině! SRÁČI ZASRANEJ!”

Kurtz mu to nezazlival. Ženské při porodu říkají všelijaké věci, a přestože Pearly byl nepochybně chlap, měl Kurtz dojem, že právě prochází něčím, co se podobá porodu víc než cokoli jiného, co kdy jaký muž zakusil. Věděl, že by udělal

nejlíp, kdyby Perlmuttera zbavil trápení -

„To bych ti neradil," zasténal Pearly. Po tvářích s červeným plnovousem se mu kutálely slzy bolesti. „To bych ti neradil, ty slizká svině."

„Neměj obavy, synku," pokusil se ho uklidnit Kurtz a poplácal ho na rozklepané rameno. Zepředu se ozývalo pravidelné řinčivé rachocení pluhu, který Kurtz přemluvil, ať jim razí cestu (jakmile začal na svět pozvolna pronikat šerý úsvit, zvýšili rychlost na závratných pětatřicet mil v hodině.) Koncová světla pluhu zářila jako špinavé červené hvězdy.

Kurtz se předklonil a očima rozzářenýma zájmem se zadíval na Perlmuttera. Kvůli rozbitému oknu byla na zadním sedadle humvee pořádná kosa, ale toho si teď Kurtz nevšímal. Předek Pearlyho kabátu byl nafouklý jako balon a Kurtz znovu vytáhl svůj devítimilimetr.

„Šéfe, jestli praskne -"

Než to Freddy stačil dopovědět, umlčel ho Perlmutter ohlušujícím prdnutím. Okamžitě následoval příšerný zápach, ale Pearly se tvářil, jako že nic necítí. Hlavu si opřel o sedadlo, přivřel oči a po tváři se mu rozlil výraz blažené úlevy.

„Já se z toho poseru!" zařval Freddy a stáhl okénko až nadoraz, přestože už tak byl v kabině pořádný průvan.

Kurtz fascinovaně sledoval, jak Perlmutterovo nafouklé břicho splaskává. Takže zatím to na něj nepřišlo. Zatím ještě ne a možná to bylo tím lepší. Ta věc, co rostla Perlmutterovi v žaludku, by se totiž mohla hodit. Nebylo to sice moc pravděpodobné, ale kdo ví. Veškeré věci slouží

Bohu, praví se v Písmu a mezi veškeré věci se jistě dají počítat i sračkotchoři.

„Drž se, vojáku," řekl Kurtz, jednou rukou znovu poplácal Pearlyho po rameni a druhou odložil devítku na sedadlo vedle sebe. „Hlavně se drž a myslí na našeho Pána."

„Pán ať mi vyliže prdel," odsekl podrážděně Perlmutter. Kurtze to poněkud překvapilo. Nikdy by si nepomyslel, že v sobě má Perlmutter tolik vulgárnosti.

Koncová světla pluhu před nimi jasně zazářila a odbočila k pravé straně silnice.

„Ajaj," uklouzlo Kurtzovi.

„Co mám dělat, šéfe?"

„Zastav hned za ním," nařídil Kurtz. Mluvil vesele, ale znovu sebral ze sedadla devítimilimetr. „Podíváme se, copak náš nový přítel chce." Přestože si byl jistý, že už to ví. „A co zatím dělají naši staří přátelé, Freddy? Slyšíš je přece, ne?"

Freddy velice neochotně přikývl: „Jenom Owena. Toho druhého chlapa ne, ani ty dva, co je Owen pronásleduje. Owen je teď ze silnice. V nějakém domě. S někým mluví."

„V nějakém domě v Derry?"

„Jo."

A vida, tady už se k nim šinul řidič pluhu, kráčel sněhem ve vysokých zelených holičích a v zimní bundě s kapucou, v níž vypadal jako Eskymák. Spodní část obličeje měl zabalenou do široké vlněné šály, jejíž konce za ním vlály ve větru, a Kurtz nepotřeboval být telepat, aby uhodl, že mu ji uštrikovala buď manželka, nebo matka.

Pluhař se sklonil k okénku a hned nakrčil nos nad nevyvětratelným zápachem síry a etylalkoholu. Pochybovačně si přeměřil Freddyho, zpola bezvědomého Perlmuttera a nakonec i Kurtze na zadním sedadle, který ho v předklonu sledoval rozzářenýma očima. Kurtz pokládal za rozumné schovat zatím pistoli pod levým kolenem.

„Copak, kapitáne?“ oslovil chlapíka z pluhu.

„Dostal sem vysílačkou vzkaz vod nákýho Randalla.“ Řidič pozvedl hlas, aby ho bylo ve větru slyšet. Měl ryzí jihovýchodní yankeejský přízvuk. „Generála Randalla. Povídal, že se mnou mluví přes satelitní spojení přímo z Cheyenne Mountain ve Wyomingu.“

„To jméno jsem v životě neslyšel, kámo,“ odvětil Kurtz stejně řízným tónem - vůbec si nevšímal Perlmuttera, který skuhral: „Kecy, kecy, kecy.“

Řidič pluhu k němu na okamžik obrátil zrak, ale hned pohlédl zpátky na Kurtze. „Ten chlápek mi dal náký kódový heslo. Modrý exit. Říká vám to něco?“

„Jmenuju se Bond, James Bond,“ rozesmál se Kurtz. „Někdo si z tebe vystřelil, kámo.“

„Taky povídal, že prej vaše část mise je u konce a že vám vlast děkuje.“

„O zlatých hodinkách se nezmiňoval, frajere?“ zeptal se Kurtz a v očích mu zajiskřilo.

Pluhař si olízl rty. Zajímavé, pomyslel si Kurtz. Úplně přesně si všiml okamžiku, kdy řidič usoudil, že má co do činění s bláznem. Úplně přesně.

„Ne, vo žádných zlatých hodinkách ani slovo. Jen sem vám chtěl říct, že už vás nemůžu vzít dál. Teda aspoň ne bez zplnomocnění.“

Kurtz vytáhl devítku z úkrytu pod kolenem a namířil s ní pluhaři do obličeje. „Tady máš to zplnomocnění, frajere, všechno podepsáno a pěkně ve třech exemplářích. Stačí to?“

Pluhař se protáhlýma yankeejskýma očima zadíval na pistoli. Ani na něm nebyl znát moc velký strach. „Jo, takle to vypadá v pořádku.“

Kurtz se zasmál. „Hodnej kluk! Moc hodnej kluk! Tak jedem. A trochu na to šlápni, pro lásku Boží. V Derry na mě čeká někdo, koho musím...“ Zapátral po nějakém trefném výrazu a za okamžik ho našel. „Důkladně vyslechnout.“

Perlmutter zpola zasténal, zpola se zasmál. Pluhař na něj pohlédl.

„Toho si nevšímej, je totiž těhotný,“ vysvětlil mu Kurtz důvěrným tónem. „Za chvíli bude řvát, že má chuť na ústřice nebo na kyselé okurky.“

„Těhotnej,“ opakoval pluhař. Hlas měl zcela bez výrazu.

„Ano, ale o to se nestarej. To není tvůj problém. Pro tebe, frajere -“ Kurtz se naklonil, takže další slova, pronášená stále tím přátelským a důvěrným tónem, plynula těsně nad hlavní devítkou -, je nejdůležitější, že ten chlap, co ho musím chytit, je právě teď v Derry. Ale určitě se brzy vrátí na dálnici a mám dojem, že dobře ví, že jsem mu v patách -“

„Jo, to teda ví,“ potvrdil Freddy Johnson. Poškrábal se ze strany na krku, pak si spustil ruku mezi nohy a poškrábal se i tam.

„- takže bych se mezitím rád dostal co nejdál,“ pokračoval Kurtz. „Pohneš teda laskavě tím svým krámem, nebo co bude?“

Pluhař přikývl a zamířil zpátky do kabiny pluhu. Bylo už o něco větší světlo. Tímhle svítáním s velkou pravděpodobností začíná posledním den mého života, pomyslel si Kurtz s mírným údivem.

Perlmutter začal znovu sténat bolestí. Chvilí to vydržel jen potichu, ale pak se rozkřičel naplno. Taky už si opět tiskl břicho.

„Proboha,“ hlesl Freddy. „Koukněte mu na panděro, šéfe. Kyne jak bochník chleba.“

„Zhluboka dýchat,“ poradil Pearlymu Kurtz a laskavou rukou ho poplácal po rameni. Pluh před nimi se pomalu rozjížděl. „Zhluboka dýchat, synku. A klid. Jen klid a mysl na něco příjemného.“

10 Čtyřicet mil do Derry. Čtyřicet mil mezi mnou a Owenem, pomyslel si Kurtz. To není zlé. Jdu si pro tebe, frajere. Potřebuješ dostat lekci. Potřebuješ znovu naučit, co už jsi zapomněl o Kurtzově hranici.

O dvacet mil dál se Owen s tím druhým stále ještě nehýbali z místa -to tvrdil Freddy i Perlmutter, přestože Freddy už se netvářil tak jistě jako dřív. Zato Pearly prohlašoval, že oba právě mluví s matkou - Owen a ten druhý právě mluví s matkou. Matka ho nechce pustit.

„Koho nechce pustit?“ zeptal se Kurtz. Vlastně ho to ani nezajímalo. Hlavně, že je matka zdržuje v Derry a umožňuje mu tím snížit jejich náskok, takže Bůh žehnej té matce, ať je to, kdo chce, a ať jsou její zájmy jakékoli.

„Nevím,“ odpověděl Pearly. Od Kurtzova rozhovoru s pluhařem mu dával žaludek poměrně pokoj, ale hlas měl přesto vyčerpaný. „Nevidím ho. Někdo tam je, ale vypadá to, jako by mu chyběla mysl, do které bych se mohl podívat.“

„Freddy?“

Freddy zavrtěl hlavou. „Já už Owena ztratil. Stěží chytám toho chlapa v pluhu. Je to... já nevím... jako kdybych ztrácel signál.“

Kurtz se nahnul přes sedadlo a zblízka se zadíval na Ripleyovou na Freddyho tváři. Uprostřed byla houba stále jasně rudooranžová, ale na okrajích už začínala dostávat našedlý odstín.

Odumírá, pomyslel si Kurtz. Buď to ji zabíjí Freddyho organismus, nebo prostředí. To mě podrž, Owen měl pravdu.

Ale ne že by se tím něco měnilo. Hranice je hranice a Owen ji překročil.

„Ten pluhař,“ ozval se znaveným hlasem Perlmutter.

„Co je s ním, frajere?“

Jenže už nebylo třeba, aby Perlmutter odpovídal. Přímo před nimi probleskovala chumelenicí cedule s nápisem exit 32 - grandview/nádraží grandview. Pluh náhle zrychlil a zároveň zvedl hrablo. Humvee se okamžitě ocitl v dobře třiceticentimetrové závěži kluzkého prašanu. Pluhař se vůbec neobtěžoval s blinkrem, prostě jen padesátkou zabočil na výjezd, za sebou vysoký kohoutí ocas zvířeného sněhu.

„Mám jet za ním?“ zeptal se Freddy. „Klidně ho doženu, šéfe!“

Kurtz potlačil silnou touhu říct Freddyemu, ať jede - vmžiku by toho yankeeskýho zkurvysyna dojeli a naučili by ho, jak dopadnou lidé, kteří překročí hranici. Dali by mu ochutnat medicínu Owena Underhilla. Jenomže pluh byl větší než hummer, mnohem větší, a kdo ví, jak by to skončilo, kdyby do sebe začali na silnici strkat.

„Drž se na dálnici, synku,“ odpověděl Kurtz a rozčilení z něj hned spadlo. „Soustřeď se na cíl.“ Přesto s nefalšovanou lítostí sledoval, jak pluh mizí v mrazivém, větrném ránu. Ani nemohl doufat, že ten zmetek chytil dávku od Freddyho a Archieho Perlmuttera, protože ten sajrajt odumíral.

Jeli dál, v závějích museli znovu zpomalit na dvacet, ale Kurtz byl přesvědčený, že až se dostanou dál na jih, podmínky se zlepší. Bouře už se skoro utišila.

„A gratuluju,“ řekl ještě Freddyemu.

„Cože?“

Kurtz ho poplácal po rameni. „Zdá se, že se nám začínáš uzdravovat.“ Obrátil se na Perlmuttera. „U tebe nevím, synku.“

11 Sto mil na sever od Kurtzovy současné pozice a ani ne dvě míle od křižovatky, kde byl prve zajat Henry, stál nový velitel Císařského údolí - čtyřicetiletá žena drsně hezkého vzhledu -, pod borovicí v údolíčku, které dostalo kódové označení Likvidační prostor jedna. Likvidační prostor jedna byl, a to doslova, údolím smrti. Po celé jeho délce ležely hromady propletených těl, většinou v loveckém oranžovém oblečení. Celkový počet přesahoval stovku. Pokud u sebe mrtví měli nějaký identifikační průkaz, visel jim teď na šňůrce kolem krku. U většiny nebožtíků se našel řidičák, ale byli tu i někteří s Visa kartou, kartou Discover, průkazem Modrého kříže a loveckým lístkem. Jedna žena s velkou černou dírou v čele byla označená průkazkou z videopůjčovny.

Vedle největší hromady těl dokončovala Kate Gallagherová hrubý součet, než sepíše své druhé hlášení. V jedné ruce držela drobný počítač Palm Pilot, pomůcku, kterou by jí proslulý sčítatel mrtvých Adolf Eichmann jistě záviděl. Ještě před chvílí Palm Piloty nefungovaly, ale teď se zdálo, že se většina elektronického vybavení začíná vzpamatovávat.

Kate měla na uších sluchátka a před průhlednou maskou mikrofon. Co chvíli žádala někoho o upřesnění nebo vydala nějaký rozkaz. Kurtz si vybral následnici, jež byla stejně tak výkonná, jako nadšená pro svou práci. Když sečetla těla tady a támhle, dospěla Gallagherová k odhadu, že ulovili přinejmenším šedesát procent uprchlíků. Civilové sice kladli odpor, což bylo tak trochu překvapení, ale v delším časovém horizontu stejně většina z nich nemohla přežít. Prostě na to neměli.

„Nazdar, Kaťulko.“

Mezi stromy na jižním konci údolíčka se vynořila Jocelyn McAvoyová, kapuci shrnutou, krátké vlasy zakryté zeleným hedvábným šátkem, samopal zavěšený přes rameno. Vepředu na bundě měla velký cákanec krve.

„Nelekla ses?“ zeptala se nové velitelky.

„Možná se mi kapku zvedl krevní tlak, nic víc.“

„Třeba ti ho zase srazí zpráva, že kvadrant čtyři je čistej.“ McAvoyové se zablýsklo v očích. „Dostali jsme jich přes čtyřicet. Přesný čísla pro tebe bude mít Jackson a upřímně řečeno, já bych zrovna teď uvítala -“

„Haló? Dámy?“

Obrátily se. Ze zasněženého křoví na severním konci údolí vystoupila skupinka asi šesti mužů a dvou žen. Většina byla v oranžovém, jen jejich vůdce, podsaditý pořez, měl pod zimní bundou kombinézu Modré čtyry. Kromě toho mu na obličeji seděla průhledná maska, i když trochu zbytečně, protože kousek pod ústy měl rudozlaté znamení, které jednoznačně určovalo, ke které straně patří. Všichni drželi automatické zbraně.

Gallagherová a McAvoyová měly akorát čas vyměnit si zděšený pohled, kterým jako by obě říkaly „a sakra, teď nás teda načapali na hruškách“. Pak Jocelyn McAvoyová sáhla po svém sapíku a Kate Gallagherová se natáhla po browningu, který si opřela o strom. Ani jedna to nestihla. Ozvala se ohlušující salva. McAvoyová odletěla skoro šest metrů vzduchem. Vyzula se jí při tom jedna bota.

„To máte za Larryho!“ vykřikla jedna z žen v oranžovém. „To máte za Larryho, vy kurvy, to máte za Larryho!“

12 Když bylo po střílení, podsaditý muž s bradkou z Ripleyové shromáždil skupinku vedle těla Kate Gallagherové, která předtím, než se nakazila chorobou jménem Kurtz, absolvovala West Point jako devátá nejlepší ve třídě. Podsaditý muž si přivlastnil její zbraň, která byla lepší než jeho vlastní.

„Jsem pevný zastávce demokracie," řekl, „takže si, lidi, dělejte, co chcete. Já jdu na sever. Nevím, jak dlouho mi bude trvat, než se naučím slova k ‚O Canada‘, ale rozhodně to hodlám zjistit.“

„Já jdu s várna," ozval se jeden z mužů a záhy se ukázalo, že s ním jdou všichni. Než opustili mýtinu, jejich vůdce se sehnul a vytáhl ze závěje Palm Pilot.

„Tohle jsem vždycky chtěl," prohlásil Emil „Dawg" Brodsky. „Já tyhle technologický vymoženosti prostě žeru.“

Opustili údolí smrti stejným směrem, odkud do něj vkročili, tedy k severu. Kolem se ještě ozývala ojedinělá práskání a štěkání výstřelů, ale jinak byla likvidační mise prakticky u konce.

13 Pan Šedý spáchal další vraždu a ukradl další vozidlo, tentokrát pluh Správy veřejných staveb. Jonesy neviděl, jak k tomu došlo. Pan Šedý patrně dospěl s konečnou platností k závěru, že Jonesyho z jeho kanceláře nevytláká (přínejmenším do té doby, než na tento problém bude moci soustředit veškerý svůj čas a energii), a rozhodl se k druhému nejúčinnějšímu řešení, totiž odříznout Jonesyho od vnějšího světa. Jonesy měl dojem, že teď konečně ví, jak se asi cítil Fortunato, když ho Montessor zazdil ve vinném sklepě.

Stalo se to nedlouho poté, co pan Šedý najel s vozem státní policie zpátky do jižního pruhu dálnice (stále tu byl jen jeden pruh, a to bylo zrádné). Jonesy se v tu dobu nacházel v komoře vedle kanceláře a snažil se uskutečnit naprosto úžasný plán, který ho před chvílí napadl.

Pan Šedý mu odřízl telefon? No dobrá, tak si prostě vytvoří jiný druh komunikace, stejně jako si vytvořil termostat, aby kancelář ochladil, když se pan Šedý pokoušel vyšívát ho ven horkem. Usoudil, že ze všeho nejlepší bude fax. A proč by ne? Všechny nástroje tu jsou symbolické, pouhé vizualizace, které mu nejprve pomáhají soustředit pozornost, a pak pocvičit síly, které v něm dřímají už přes dvacet let. Pan Šedý tyhle síly vycítil a po prvotním zmatku se velice účinně postaral o to, aby je Jonesy nemohl použít. Trik spočíval v tom, najít si cestičky kolem zátarasů pana Šedého, podobně jako si pan Šedý sám hledal cestu na jih.

Jonesy zavřel oči a představil si fax, takový, jako měl v kabinetě na katedře historie, jenom ho umístil do komory vedle kanceláře. Pak si s pocitem, jaký asi musel mít Alladin, když otíral kouzelnou lampu (až na to, že počet přání, jež byla dopřána jemu, byl v podstatě nekonečný - pokud se nenechá příliš unést), představil ještě stoh papírů a vedle nich položenou tužku Berol Black Beauty. Potom zamířil do komory, aby se podíval, jak se mu to povedlo.

Na první pohled se zdálo, že dobře... i když tužka vypadala prapodivně, byla úplně nová s panensky ostrou špičkou, ale přesto po celé délce okousaná. I když taková přece měla být, nebo ne? Tužky Black Beauty míval přece Bobr, dokonce už na základce ve Witcham Street. Oni ostatní nosili mnohem obyčejnější žluté Eberhard Fabers.

Fax vypadal dokonale. Stál tam na podlaze pod několika prázdnými věšáky a

jednou bundou (zářivě oranžovou, kterou mu máma koupila na první loveckou výpravu, a ještě ho pak přiměla slíbit - s rukou na srdci -, že jakmile vyjde ze dveří, ani na okamžik ji nesundá) a povzbudivě si sám pro sebe hučel.

Pak ovšem přišlo na řadu zklamání, protože když se sehnul, přečetl si v rozsvíceném okénku zprávu: vzdej to Jonesy pojd' ven.

Zvedl sluchátko na boční straně faxu a zaslechl nahraný hlas pana Šedého: „Vzdej to, Jonesy, pojd' ven. Vzdej to, Jonesy, pojd' v-“

Vtom se ozvala série prudkých ran, skoro tak hlasitých jako hřmění hromu, až Jonesy vyjekl a vyskočil na nohy. V prvním okamžiku ho napadlo, že pan Šedý někde našel jeden z těch bucharů na vyrážení dveří, co používají jednotky SWAT, a teď se snaží vlámat dovnitř.

Nešlo však o dveře. Šlo o okno, a to bylo svým způsobem dokonce ještě horší. Pan Šedý zahradil okno průmyslovými šedými okenicemi -vypadaly jako ocelové. Byl teď tedy nejen uvězněn; byl navíc ještě slepý.

Na vnitřní straně okenic stál přes sklo snadno čitelný nápis: vzdej to POJĎ VEN. Jonesymu bleskla hlavou vzpomínka na Čaroděje ze země Oz -vzdej SE dorotko, napsáno přes oblohu - a měl chuť se rozesmát. Neudělal to. Nebylo na tom nic směšného, žádná ironie. Bylo to hrozné.

„Ne!“ vykřikl. „Dej je pryč! Dej je pryč, ty hajzle!“

Žádná odpověď. Jonesy zvedl ruce a už se chystal, že rozbije sklo a začne bušit do ocelových okenic za ním, ale pak si pomyslel: Zbláznil ses? Přesně na tohle čeká! V okamžiku, kdy rozbiješ sklo, okenice zmizí a máš pana Šedého tady vevnitř. A je po tobě, kamaráde.

Uvědomoval si pohyb - těžké mručení pluhu. Kde asi teď jsou? Ve Waterville? V Augustě? Ještě dál na jihu? Dojeli už do oblasti, kde srážky spadly v podobě deště? Ne, to asi ne, kdyby se dostali ze sněhu, přesedlal by pan Šedý z pluhu na něco rychlejšího. Ale nakonec se ze sněhu dostanou, a už to nebude dlouho trvat. Protože jedou na jih.

Jedou kam?

Už jsem klidně mohl být po smrti, napadlo Jonesyho při skličujícím pohledu na zavřené okenice s výsměšným vzkazem. Už jsem teď klidně mohl být po smrti.

14 Nakonec to byl Owen, kdo objal Robertu Cavellovou a -s jedním okem neustále upnutým na hodiny a s vědomím, že každá minuta a půl přivádí Kurtze o jednu míli blíž - vysvětlil jí, proč s sebou Dudditse potřebují bez ohledu na to, jak je nemocný. Henry si dokonce ani za těchto okolností nebyl jistý, jestli by dokázal vyslovit větu možná na tom závisí osud světa s vážnou tváří. Underhill, který celý život strávil bojem za svou vlast, to vyslovit mohl a taky to udělal.

Duddits stál s rukama kolem Henryho a jako u vytržení na něj zíral svýma zářivě zelenýma očima. Aspoň že ty oči se nezměnily. A nezměnila se ani nálada, kterou kolem sebe Duddits vždycky šířil - že všechno je v dokonalém pořádku, a pokud není, tak určitě brzy bude.

Roberta hleděla na Owena a s každou jeho větou vypadala starší a starší. Skoro jako by na ni působil nějaký zákeřný obraz a vysával z ní život podobně jako z Doriana Greye.

„Ano,“ řekla, „dobře, chápu, proč chcete najít Jonesyho - proč ho chcete chytit -, ale co může mít v úmyslu? A když přijel sem, proč to neudělal už tady?“

„Na tyhle otázky vám bohužel nemohu odpovědět -“

„Oru," ozval se náhle Duddits. „Ounsy čebuje oru."

Horu? zeptala se Owenova mysl zmateně Henryho. Jakou horu?

Na tom nesejde, odpověděl Henry. Hlas v Owenově hlavě byl najednou slabý, sotva slyšitelný. Musíme jít.

„Paní Cavellová." Owen ji opět vzal velice jemně za ruce. Henry měl tuhle ženu moc rád, přestože ji posledních asi deset let nehezky zanedbával, a Owen dobře chápal, proč ji má rád. Vycházelo to z ní jako takový nasládlý opar. „Musíme jít."

„Ne. Prosím vás, ne." Znovu se spustily slzy. Tohle nám nedělejte, paní Cavellová, chtěl říct Owen. Už tak je to všechno dost zlé. Tohle nám prosím nedělejte.

„Blíží se sem jeden muž. Velice zlý muž. Musíme být pryč, než se sem dostane."

Roberta se odtáhla, zarmoucená tvář se jí naplnila odhodláním. „Tak tedy dobrá. Když musíte. Ale pojedu s vámi."

„Ne, Roberto," odmítl Henry.

„Ano! Ano, postarám se o něj... budu mu dávat prášky ...hlavně prednisone... vezmu s sebou ten jeho citronový výtěr a -"

„Amí, y útaneš ary."

„Ne, Duddie, ne!"

„Amí, y útaneš ary! Epečí! Epečí!" V bezpečí, v bezpečí. Duddits začínal být rozčilený.

„Opravdu už nemáme čas," podotkl Owen.

„Roberto," řekl jí Henry. „Prosím."

„Nechte mě jít!" vykřikla. „Vždyť on je všechno, co mám!"

„Amí," ozval se znovu Duddits. Hlas mu už nezněl ani trochu dětsky. „Y... útaneš... ARY."

Upřeně se na něj zadívala, odhodlání ve tváři povadlo. „Dobře," řekla. „Ještě minutku. Musím pro něco dojít."

Odešla do Dudditsova pokoje a vrátila se s papírovým sáčkem, který podala Henrymu.

„Jeho prášky," vysvětlila. „V devět si musí vzít prednisone. Nezapomeň na to, protože jinak se mu bude špatně dýchat a bude ho bolet na prsou. Percocet mu dej, kdykoli si řekne, jako že si asi řekne, protože venku v téhle zimě bude mít bolesti."

Hleděla na Henryho smutně, ale bez výčitek. Skoro by nějaké výčitky uvítal. Bůh ví, že nikdy v životě neudělal nic, kvůli čemu by se musel takhle stydět. Nešlo jen o to, že má Duddits leukémií; šlo o to, že už ji má tak dlouho a nikdo z nich o tom nevěděl.

„A pak ten citronový výtěr, ale maž mu ho jenom na rty, protože dásně mu teď hodně krvácejí a pálilo by ho to. Ještě tam máš vatou, kdyby mu začala téct krev z nosu. A hlavně nezapomeň na katétr. Vidíš, jak mu tadyhle kouká na rameni?"

Henry přikývl. Z obvazu vyčuhovala umělohmotná trubička. Jak se na ni zadíval, dostavil se mu zvláštní, silný pocit dějá vu.

„Když půjdete ven z auta, tak ať ho má přikrytý... doktor Briscoe se mi za to směje, ale já mám vždycky strach, aby mu ta zima nevlezla až dovnitř... šátek postačí... nebo i kapesník..." Znovu se rozplakala a mluvila mezi jednotlivými vzlyky.

„Roberto -" začal Henry. Teď už i on pokukoval po hodinách.

„Já se o něj postarám," ozval se Owen. „Viděl jsem, jak to chodí, když se

blížil konec tátovi. Prednisone i percocet znám." I spoustu dalšího: silnější steroidy, účinnější léky proti bolesti. Potom marihuana, methadon a nakonec čisté morfium, to je mnohem lepší než heroin. Morfium, nejelegantnější motor smrti.

Vtom ji ucítil ve své hlavě, zvláštní, lechtavý pocit jako dotek bosých chodidel tak lehounkých, že se sotva dotýkají země. Lechtalo to, ale nebylo to nepříjemné. Snažila se zjistit, jestli to, co řekl o svém tátovi, byla pravda, nebo lež. Drobné nadání, které získala od svého neobyčejného syna, uvědomil si Owen, a ona ho užívala už tak dlouho, že si ani neuvědomovala, že to dělá... jako když Henryho přítel Bobr okusoval párátko. Neměla to sice tak silné jako Henry, ale přece jen to měla a Owen nikdy v životě nebyl tak rád, že mluvil pravdu.

„Ale ten neměl leukémii," řekla.

„Rakovinu plic. Paní Cavellová, my už vážně musíme -"

„Ještě poslední věc."

„Roberto, my nemůžeme -"

„Hned jsem tady, hned jsem tady." Vyrazila do kuchyně.

Owen dostal poprvé opravdový strach. „Kurtz a Freddy a Perlmutter - Henry, já nevím, kde jsou! Ztratil jsem je!"

Henry odroloval vršek sáčku a nakoukl dovnitř. To, co tam spatřil ležet na krabici s glycerinovým výtěrem s citronovou příchutí, ho doslova přimrazilo na místě. Odpověděl Owenovi, ale jeho hlas jako by přicházel ze vzdáleného konce nějakého dosud neprozkoumaného - ba dokonce netušeného - údolí. Teprve teď si uvědomil, že takové údolí opravdu existuje. Propast let. Lhal by, kdyby tvrdil, že o existenci takového geografického útvaru nikdy nepřemýšlel, ale jak měl proboha tušit, že je tak obrovský?

„Právě minuli exit 29," hlesl. „Jsou dvacet mil za námi. Možná blíž."

„Co je s tebou?"

Henry sáhl do hnědého pytlíku a vytáhl nevelký pletenec provázků, tolik podobný pavučině, která visela Dudditsovi nad postelí tady a před Alfieho smrtí nad postelí domu v Maple Lane.

„Dudditsi, odkud to máš?" zeptal se, i když to samozřejmě věděl. Tahle pavučina snů byla menší než ta, co visela v hlavní místnosti v Dře ve zdi, ale jinak to bylo její přesné dvojče.

„Obo," odpověděl Duddits. Za celou dobu nespustil z Henryho oči. Jako by pořád ještě nemohl uvěřit, že je Henry opravdu tady. „Oboi oclal. Ýmánosů ulý ýren."

Přestože Owen rychle přicházel o schopnost číst myšlenky, jak jeho tělo začalo ubíjet byrus, poměrně snadno mu porozuměl; Bobr mi poslal. K mým Vánocům minulý týden. Lidé s Downovým syndromem mívají potíže vyjádřit přesnou dobu uplynulého nebo budoucího času a Owen si domyslel, že pro Dudditse je celá minulost minulý týden a celá budoucnost zase týden příští. Napadlo ho, že kdyby takhle smýšleli všichni, bylo by na světě mnohem méně zármutku a zaryté nenávisti.

Henry si ještě chvíli prohlížel malou provázkovou pavučinu, a právě když ji vrátil do hnědého sáčku, přičítala se zpátky Roberta. Jakmile Duddits spatřil, co přináší, hned se mu na tváři objevil široký úsměv. „Úúby-dúú!" zvolal. „Úúby-dúú a eho ata!" Vzal si od mámy brašničku a dal jí pusu na obě tváře.

„Owene," ozval se Henry. Oči mu zářily. „Mám pro tebe velice dobré zprávy."

„Sem s nimi."

„Ti parchanti musejí na objížďku - kousek za exitem 28 zablokoval dálnici

kamion. Bude je to stát deset, možná dvacet minut."

„Díky Bohu. Tak to je musíme využít." Pohlédl na věšák v rohu. Visela na něm péřová bunda s tmavě červeným nápisem RED SOX winter ball na zádech. „Ta je tvoje, Dudditsi?"

„Oje!" přikývl Duddits s úsměvem. „Oje unda." A když se k ní Owen natáhl: „Ysiděl acme ašli Osí." Owen i tomuhle porozuměl a přeběhl mu z toho mráz po zádech. Tys viděl, jak jsme našli Josie.

To viděl... a Duddits zase viděl jeho. Ale teprve dnes v noci, nebo už tehdy, před devatenácti lety? Umožňovalo Dudditsovi jeho nadání i nějaký druh přenosu v čase?

Teď však nebyla vhodná doba hloubat nad podobnými otázkami a Owen za to byl skoro rád.

„Říkala jsem mu, že mu brašničku nepřichystám, ale samozřejmě jsem to udělala. Nakonec."

Roberta na ni pohlédla - pohlédla na Dudditse, jak si ji přendává z ruku do ruky, aby se nasoukal do ohromné bundy, kterou rovněž dostal darem od bostonských Red Sox. V porovnání s její zářivě modrou barvou a ještě zářivější žlutou barvou brašničky vypadal jeho obličej neuvěřitelně bledý. „Věděla jsem, že půjde pryč. A já ne." Vyhledala zrakem Henryho tvář. „Prosím, můžu jít s vámi, Henry?"

„Kdybys šla, mohlo by se stát, že mu zemřeš před očima," odvětil Henry - nenáviděl se za krutost těch slov, nenáviděl se za to, jak skvěle ho jeho zaměstnání připravilo k tahání za ty správné provázky. „Chtěla bys, aby něco takového viděl, Roberto?"

„Ne, samozřejmě že ne." A pak dodala něco, čím ho ranila přímo doprostřed srdce: „K čertu s tebou."

Přistoupila k Dudditsovi, odstrčila Owena a zručně zapnula svému synovi zip. Pak mu položila ruce na ramena, přitáhla ho k sobě dolů a zadívala se mu do očí. Drobounká, živá ženuška. Vysoký, bledý syn, příliš hubený na velikou zimní bundu. Roberta přestala plakat.

„Bud' hodný, Duddie."

„Uru oný, amí."

„Poslouchej Henryho."

„Uru, amí. Uru oloukat Enýho."

„Zůstaň pěkně zapnutý až ke krku."

„Útanu." Stále poslušný, ale teď už trochu netrpělivý, dychtivý vydat se na cestu. Jak jen to Henrymu připomínalo minulost: výlety na zmrzlinu, výlety na minigolf (Duddits hrával nečekaně dobře, jen Pete ho dokázal s jistou pravidelností porážet), výlety do kina; to bylo vždycky poslouchej Henryho nebo poslouchej Jonesyho nebo poslouchej svoje kamarády; vždycky bud' hodný, Duddie a uru oný, amí.

Prohlédla si ho od hlavy k patě.

„Mám tě ráda, Douglasi. Byl jsi mi vždycky dobrým synem a já tě mám moc ráda. Teď mi dej pusu."

Políbil ji; zvedla ruku z jeho ramene a pohladila ho po tváři s nazrlym strništěm. Henry se skoro nevydržel dívat, ale díval se, byl stejně bezmocný jako kterákoli muška lapená v kterékoli pavučině. Pavučina snů byla totiž stejná past jako všechny ostatní.

Duddits jí vtiskl ještě jednu letmou pusou, ale zářivě zelenýma očima už těkal mezi Henrym a dveřmi. Byl celý netrpělivý vyrazit na cestu. Věděl snad, že ti lidé,

kteří pronásledují Henryho a jeho přítele, už se blíží? Nebo se prostě těšil na dobrodružství, podobné všem dobrodružstvím, která spolu jejich pětka prožívala v dětství? Že by oboje? Ano, pravděpodobně oboje. Roberta ho pustila, ruce se naposledy dotkly jejího syna, a pak se odtáhly.

„Roberto," obrátil se k ní Henry. „Proč jsi nikomu z nás neřekla, co se děje? Proč jsi nám nezavolala?"

„Proč jste vy nikdy nepřijeli?"

Henry mohl položit ještě další otázku - Proč nám Duddits nezavolal? -, ale už samotná ta otázka by byla lží. Duddits je opakovaně volal už od března, kdy měl Jonesy tu nehodu. Henry si představil Petea, jak sedí vedle převráceného scoutu, popíjí pivo a stále dokola píše do sněhu DUDDITS. Duddits, který ztroskotal v Nikdyzemi a umírá tam, Duddits, který posílá zprávy na všechny strany, ale odpovědí mu je jen ticho. Nakonec jeden z nich přijel, ale jen proto, aby ho hned zase odvezl pryč, s pouhým pytlíkem plným prášků a starou žlutou brašničkou. Pavučina snů v sobě nemá žádnou laskavost. Od začátku to s Dudditsem mysleli jediné dobře, dokonce už ten první den; měli ho upřímně rádi. A stejně to takhle dopadlo.

„Dávej na něj pozor, Henry." Obrátila pohled k Owenovi. „A vy taky. Dávejte na mého syna pozor."

„Pokusíme se," odpověděl Henry.

15 Na Dearborn Street nebylo kde se otočit; všechny příjezdové cesty zahrnuly pluhu sněhem. Ve stále jasnějším jitřním světle připomínaly spící domky v sousedství městečko někde hluboko v aljašské tundře. Owen zařadil zpátečku a pozadu projel ulicí. Rozměrný zadek hummeru se těžkopádně vrtěl ze strany na stranu, až v jednu chvíli vysokým ocelovým nárazníkem bouchnul do jednoho zasněženého vozu zaparkovaného u obrubníku. Ozval se cinkot rozbitého skla, a pak znovu prorazili zamrzlým zátarasem sněhu na křižovatce, ostře se zadkem stočili do Kansas Street a čumákem namířili k dálnici. Po celou dobu seděl Duddits dokonale spokojený na zadním sedadle a na klíně si držel brašničku.

Henry, proč Duddits říkal, že Jonesy potřebuje horu? Jakou horu?

Henry se pokusil poslat odpověď telepaticky, ale Owen už ho neslyšel. Všechny skvrny byrusu na jeho tváři zbělely, a když si je v zamyšlení poškrábal, drolily se mu z nich chomáče pod nehty. Kůže pod nimi vypadala popraskaná a podrážděná, ale nijak vážně poškozená. Jako když se vykurýruje rýma, užasl Henry. Nic vážnějšího to není.

„Neříkal horu, Owene."

„Oru," přisvědčil ze zadního sedadla Duddits. Naklonil se dopředu, aby si prohlédl velkou zelenou ceduli s nápisem 95 jih. „Ounsky čebuje oru."

Owen svraštil čelo; několik vloček odumřelého byrusu se sneslo dolů jako lupy. „A co -"

„Vodu," vysvětlil Henry a natáhl se, aby Dudditse poplácal po hubeném kolenu. „Snaží se říct, že Jonesy potřebuje vodu. Až na to, že ji nepotřebuje Jonesy. To ten druhý. Ten jeho pan Šedý."

16 Roberta došla do Dudditsova pokoje a začala sbírat rozházené oblečení - když si takhle rozbordelařil své věci, vždycky ji to dokázalo namíchnout, měla však dojem, že dnes je to naposledy, co si s tím musí dělat hlavu. Uklízela sotva pět minut, když jí najednou tak zeslábly nohy, že se musela posadit do křesla pod oknem. Oči se jí neustále vracely k posteli, na níž poslední dobou trávil stále víc a víc času. Pohled na polštář, na němž se v mdlém ranním světle dosud rýsoval kulatý obtisk jeho hlavy, jí způsoboval nepopsatelná muka.

Henry si určitě myslí, že nechala Dudditse jít kvůli těm jejich řečem, že budoucnost celého světa závisí jen na tom, jestli najdou Jonesyho a jestli ho najdou dost rychle. Jenže to nebyl ten pravý důvod. Nechala ho jít proto, protože Duddits sám chtěl. Umírající dostávají podepsané baseballové čepice; a umírající mají také právo vyjet si na výlet se starými přáteli.

Ale bylo to pro ni těžké.

Bylo tak těžké ho ztratit.

Přitiskla si na tvář jeho tričko, aby si zaclonila výhled na postel, jenže to se k ní zase dostaly pachy: šampon Johnson's, mýdlo značky Dial, a co bylo ze všeho nejhorší, arniková mast, kterou mu mazala záda a nohy, když ho bolely svaly.

Zoufale po něm zapátrala, pokusila se ho najít někde ve společnosti těch dvou mužů, kteří si pro něj přišli jako ti mrtví ze sna a odvedli si ho, ale jeho mysl byla pryč.

Uzavřel se přede mnou, napadlo ji. Celé roky jí její prostá telepatie přinášela radost (většinou radost) - vlastně byla možná jen o trochu silnější než telepatie, kterou zakouší velké procento matek retardovaných dětí (na skupinových setkáních, která s Alfiem čas od času navštěvovali, stále znovu a znovu slyšela termín raport) -, ale teď bylo všechno pryč. Duddits se před ní uzavřel, a to znamená, že ví, že se stane něco strašného.

Ví to.

S tričkem dosud přitisknutým k obličeji a jeho vůněmi v nose se Roberta znovu dala do pláče.

17 Kurtz byl v pohodě (víceméně v pohodě) až do chvíle, kdy v pochmurném ranním světle spatřil blikání červených výstrážních světel a modrých policejních majáků a za nimi obrovský návěs převálený na bok jako mrtvý dinosaur. O něco vepředu, zachumlaný v kapuci tak, že mu nebyl vidět ani kousek tváře, stál policajt a máváním jim ukazoval, ať odbočí k výjezdu z dálnice.

„Kurva!“ vyštěkl Kurtz. Musel přemáhat nutkání vytáhnout devítku a začít pálit. Věděl, že to by znamenalo katastrofu - kolem uvízlého návěsu se rojili další poldové -, ale přesto se tím téměř nezkontrolovatelným nutkáním málem nechal ovládnout. Byli tak blízko! U Kristových přibitých rukou, už je doháněli! A teď je musí tohle zastavit! „Kurva, kurva, kurva!“

„Co mám udělat, šéfe?“ zeptal se Freddy. Tvářil se za volantem lhostejně, ale už vytáhl vlastní zbraň - automatickou pušku - a položil si ji na klín. „Když na to dupnu, myslím, že bychom se tam vpravo mohli vejít. Za minutu jsme v prachu.“

Kurtz znovu musel bojovat s touhou říct jenom Jo, šlápní na to, Freddy, a jestli ti někdo z těch modrokabátníků vleze do cesty, klidně ho sejmi. Freddy by to možná projel... ale možná taky ne. Nebyl tak dobrý řidič, jak si sám o sobě myslel, o

tom už se Kurtz přesvědčil. Jako spousta pilotů se Freddy mylně domníval, že jeho schopnosti ve vzduchu se odrážejí i v jeho schopnostech na zemi. A i kdyby to projeli, už by byli poznamenaní. A to se nesmělo stát, rozhodně ne poté, co generál Žlutá huba Randall ohlásil Modrý exit. Kurtzova bílko propustka z jakékoli věznice tím pozbyla platnost. Měl teď stejná práva jako obyčejný člen výboru bdělosti.

Musím se zachovat chytře, pomyslel si. Vždyť právě za to mi přece tak dobře platí.

„Bud' hodný kluk a jed', kam ti ukazuje," řekl Freddymu. „A až budeš na výjezdu, trochu zpomal, docela rád bych mu zamával. Pak pokračuj na jih a při nejbližší možné příležitosti se vrať na dálnici." Povzdechl si.

„To jsme se dočkali." Předklonil se a natáhl hlavu tak blízko k Freddymu, že viděl bělající se trs Ripleyové v jeho pravém uchu. S mileneckou vášnivostí mu zašeptal: „A jestli nás někde vyklopíš, frajere, pošlu ti kulku zezadu do krku." Dotkl se místa, kde měkká šíje přechází v tvrdou lebku. „Přesně sem."

Freddyho nehybná, jako ze dřeva vyřezaná tvář se nijak nezměnila. „Ano, šéfe."

Teď popadl Kurtz za rameno Perlmuttera, který už byl na pokraji komatu, a třásl jím tak dlouho, dokud se Pearlyho oči konečně s mžikáním neotevřely.

„Nech mě na pokoji, šéfe. Chci se vyspat."

Kurtz přiložil svému někdejšímu pobočníkovi k týlu hlaveň devítimilimetru. „Nic nebude. Vstávat a cvičit, frajere. Je čas podat hlášení."

Pearly zasténal, ale posadil se. Když otevřel pusku, že něco řekne, vypadl mu na předek bundy zub. Kurtzovi ten zub připadal naprosto dokonalý. Koukni, mami, ani jeden kaz.

Pearly oznámil, že Owen s tím svým novým kamarádíčkem pořád ještě stojí, pořád ještě jsou v Derry. Skvělé. Bezva. O něco horší už to bylo o patnáct minut později, když Freddy sjel po zasněženém nájezdu zpátky na dálnici. Byli u exitu 28, jen jedinou mimoúrovňovou křižovatkou od svého cíle, ale i když jim pronásledování unikli o pouhý vlásek, přece jen unikli.

„Už jsou zase na cestě," ohlásil Perlmutter. Hlas měl slabý a zcela vyčerpaný.

„Do prdele!" V Kurtzovi to vřelo vztekem - chorobným a marným vztekem na Owena Underhilla, který teď symbolizoval (přinejmenším pro Abrahama Kurtze) celou tuhle zvoranou operaci.

Pearly dušeně zasténal, byl to sten čirého, hlubokého zoufalství. Zase mu začínalo růst břicho. Objímal si ho rukama, tvář vlhkou potem. Jeho jinak nezajímavý obličej byl teď, v těch mukách, docela pohledný.

Právě vydal další z těch táhlých, odporivých pšouků, plyn z něj unikal dál a dál, jako by snad ani nikdy neměl přestat. Ten zvuk Kurtzovi připomněl řehtačky, které si vyráběli na jednom letním táboře zhruba před tisícem let, takové vymyšlenůstky, na jejichž výrobu stačila prázdná plechovka a dlouhý navoskovaný provázek.

Zápach, který naplnil kabinu humvee, byl zápachem rudé rakoviny, která bujela v Pearlyho kanalizačním/kultivačním systému, kde se nejdříve živila jen odpadem, ale pomalu rostla a pracovala se k lepším soustům. Brr, taková nechutnost. Přesto existovaly jisté hranice. Freddy se uzdravoval a Kurtz tu proklatou Ripleyovou dokonce vůbec nechytil (možná byl imunní; v každém případě si před čtvrt hodinou nadobro sejmul masku a lhostejně ji odložil). A Pearly, i když evidentně nemocný, byl pořád cenný, měl totiž v zadku vražený zatraceně dobrý radar. A tak ho Kurtz i přes ten puch poplácal po rameni. Dříve nebo později

z něj ta věc vyleze, a to bude patrně konec Pearlyho užitečnosti, ale s tím si Kurtz nehodlal dělat hlavu dřív, než k tomu opravdu dojde.

„Vydrž," poradil mu procítěně. „Prostě tomu přikáž, ať si to ještě na chvíli schrupne."

„Ty... imbecilní... kreténe!" dostal ze sebe Perlmutter.

„Ale jistě," souhlasil Kurtz. „Pro tebe cokoli, frajere." Koneckonců byl skutečně imbecilní kretén. Z Owena se vyklubala zbabělá sketa, a kdopak ho do celé akce přitáhl?

Právě míjeli exit 27. Kurtz se zahleděl na výjezdovou rampu a skoro se mu zdálo, že tam vidí stopu Owenova hummeru. Někde tam nahoře, na jedné, nebo druhé straně dálničního přejezdu stál dům, k němuž Owen a jeho nový přítel podnikli tu nepochopitelnou zajížďku. Proč?

„Jeli tam vyzvednout Dudditse," odpověděl mu Perlmutter. Břicho už mu zase splaskávalo a nejhorší bolesti patrně odeznívaly. Aspoň na čas.

„Dudditse? Co je to proboha za jméno?"

„To nevím. Vytáhl jsem to z jeho matky. Jeho samotného nevidím. On je jiný, šéfe. Skoro jako by to byl spíš šedivák než člověk."

Kurtz z toho pocítil mravenčení v zádech.

„Jeho máti v něm vidí zároveň dítě i dospělého," pokračoval Pearly. Tohle byl nejnenucenější hovor, jaký s ním Kurtz vedl od chvíle, kdy vyrazili od koloniálu. No vážně, Pearly se skoro tvářil, jako by ho to samotného zajímalo.

„Možná je retardovaný," napadlo Freddyho.

Perlmutter na něj pohlédl. „Možná. Ale v každém případě je nemocný." Povzdechl si. „Vím, jak mu je."

Kurtz znovu poplácal Perlmuttera po rameni. „Hlavu vzhůru, synku. A co ti dva, co po nich Owen jde? Ten Gary Jones a ten domnělý pan Šedý?" Nijak zvlášť mu na nich nesešlo, ale existovala možnost, že směr a průběh cesty toho Jonese - a Šedého, pokud skutečně existoval i jinde než v jen poblouzněných představách Owena Underhilla - ovlivní směr a průběh cesty Underhilla, Devlina a... Dudditse?

Perlmutter zavrtěl hlavou, pak zavřel oči a znovu se opřel zátylkem o sedačku. Drobný příliv energie a zájmu už z něj vyprchal. „Nic," odpověděl. „Nemám k nim přístup."

„Možná tam vůbec nejsou?"

„Ale ne, něco tam je," namítl Perlmutter. „Ale je to jako černá díra." A ospale pokračoval: „Slyším tolik hlasů. Už sem posílají posily..."

A skoro jako by ho Pearly těmi slovy přičaroval, objevil se v severním směru dálnice I-95 největší konvoj, jaký Kurtz za posledních dvacet let viděl. V čele dva pluky, ohromné jako dva slonové, které jely s mamutími hrably přiraženými těsně vedle sebe, odhrnovaly sníh do stran a obnažovaly oba pruhy po celé šířce až ke krajnici. Za nimi pár sypačů, rovněž v tandemu. A za sypači dvojitá řada armádních vozů a těžkého dělostřelectva. Kurtz spatřil plachtami zahalené obrysy na otevřených návěsech tahačů a hned věděl, že pod těmi plachtami se mohou skrývat jediné rakety. Jinde zase zahlédl talíře radarů, zaměřovače a Bůh ví, co ještě. Roztroušené mezi nimi jely velké vozy pro přepravu pěchoty, reflektory v probouzejícím se úsvitu zapnuté na plno. Nejen stovky mužů, celé tisíce, všichni připravení Bůh ví, na co - na třetí světovou, na bezprostřední boj proti dvouhlavým stvůrám, nebo možná inteligentním broukům z Hvězdné pěchoty, na mor, šílenství, smrt, soudný den. Jestli v oblasti ještě operuje Císařské údolí Kate Gallagherové, Kurtz doufal, že brzy skončí s tím, co mají rozdělané, a zamíří do Kanady. Mávání rukama a volání Il n'y a pas d'infection id by jim rozhodně moc nepomohlo; tehle

řígl už tu kdosi zkoušel a ukázalo se, že nezabírá. V nitru svého srdce Kurtz věděl, že přinejmenším v jedné věci má Owen pravdu: tam nahoře je po všem. Pozdě zavírat vrata stáje, pánové, protože koně už vám stejně ukradli.

„Hodlají to tam nadobro uzavřít," řekl Perlmutter. „Jeffersonův trakt se právě stal jedenapadesátým státem. A to státem policejním."

„Dokážeš se pořád naladit na Owena?"

„Jo," přisvědčil Perlmutter nepřítomně. „Ale už ne na dlouho. Začíná se uzdravovat. Ztrácí telepatii."

„Kde je, frajere?"

„Právě minuli exit 25. Jsou možná tak patnáct mil před námi. O moc víc určitě ne."

„Mám to trochu stáhnout?" zeptal se Freddy.

Příležitost Owena předjet ztratili už kvůli tomu zatracenému tiráku. A Kurtz si nehodlal nechat uniknout tu další jen proto, že dostanou smyk a sjedou do škarpy.

„Zamítá se," odpověděl. „Zatím se budeme držet vzadu a necháme je ujíždět." Zkřížil ruce na prsou a zahleděl se na bělostný svět, který míjel za oknem. Chumelit už přestalo a čím dál na jih se dostanou, tím budou podmínky nepochybně lepší.

Měl za sebou událostmi nabitých čtyřadvacet hodin. Vyhodil do povětří mimozemskou vesmírnou loď, nechal se podvést člověkem, kterého považoval za svého logického nástupce, přežil vzpouru a povstání civilistů a navrch toho všeho ho z funkce odvolal usměvavý voják, který v životě neslyšel výstřel vypálený ve vzteku. Kurtz zavřel oči. Za pár okamžiků spal.

18 Jonesy už pěknou chvíli rozmrzele seděl za stolem, čas od času pohlédl na telefon, nyní nefunkční, čas od času na pavučinu snů, jež visela od stropu (v nepatrném průvanu se trochu vlnila), čas od času na nové ocelové okenice, kterými mu ten parchant Šedý zablokoval výhled. Navíc k tomu pořád slyšel to tiché mručení; cítil ho dokonce i v otřesech židle, na níž seděl. Znělo to jako nějaký hlučnější kotel, který by potřeboval údržbu, ale Jonesy dobře věděl, že kotel to není. Byl to pluh, jenž si razil cestu dál na jih a na jih a na jih. U řízení seděl pan Šedý, na hlavě pravděpodobně čapku Správy veřejných staveb, kterou uzmul své poslední oběti, kočíroval pluh, za pomoci Jonesyho svalů točil volantem a Jonesyho ušima sledoval přes síbíčko svůj postup.

No tak, Jonesy, jak dlouho tady hodláš sedět a litovat se?

Jonesy, kterému právě začínala poklesávat hlava - vlastně už pomalu usínal -, se při těch slovech napřímil. Telepatie to být nemohla - už neslyšel žádné hlasy, pan Šedý zablokoval všechny kromě toho svého -, takže to muselo přijít z jeho vlastní hlavy. Tak jako tak ho to popíchlo.

Já se nelituju, on mě prostě odříznul! Trucovitý, ublížený tón té myšlenky se mu pranic nelíbil; kdyby to vyslovil nahlas, nepochybně by to znělo skoro plačtivě. Nemůžu volat ven, nemůžu se dívat ven, nemůžu jít ven. Nevím, kde jsi ty, Henry, ale já sedím zavřený na samotce.

Sebral ti mozek?

„Zmlkni." Jonesy si promnul spánky.

Sebral ti vzpomínky?

Ne. Samozřejmě, že ne. Dokonce i tady, kde ho od těch miliard označených krabic oddělovaly dvojnásobně zajištěné dveře, si vzpomínal, jak si v první třídě

otíral holuby z nosu o konec copu Bonnie Dealové (a jak o šest let později v sedmé třídě žádal na dožínkové tancovače tutéž Bonnie Dealovou o tanec), jak pozorně sledoval Lamara Claredona, když je učil hrát hru (prost'áčkům a nezasvěcencům známou jako cribbage), jak sledoval Ricka McCarthyho, když vycházel z lesa, a jak si myslel, že je to jelen. Všechny ty věci si vybavoval. Možná by z toho mohl vytěžit nějakou výhodu, ale ať se propadne, jestli věděl jakou. Možná na to nedokázal přijít proto, že to bylo všechno příliš zřejmé a příliš na očích.

Takhle zakysnout po všech těch detektivkách, co jsi kdy četl, dobírala si ho imaginární verze Henryho. A to ani nemluvím o všech vědeckofantastických filmech, kde k nám přiletí emzáci, viděl jsi všechno ode Dne, kdy se Země zastavila až po Útok vraždících rajčat. Po tom všem nejsi schopný přijít na způsob, jak toho zmetka dostat? Vidíš k nebi stoupat kouř a nedokážeš dojít k místu, kde se utábořil?

Jonesy si znovu promnul spánky. Tohle nebylo mimosmyslové vnímání, byla to jeho vlastní mysl, tak proč ji nedokáže přimět, aby mlčela? Byl tady lapený, byl v pasti, tak co s tím asi může dělat? Byl jako motor bez převodovky, jako kočár bez koně; byl jako Donovanův mozek z toho románu Kurta Siodmaka, mozek, který udržují při životě v kádi s nějakou kalnou kapalinou a který si jen sní své beznadějně sny.

Co má vlastně v plánu? Od toho je třeba začít.

Jonesy vzhlédl k pavučině snů, jež se nepatrně zachvívala v mírných proudech teplého vzduchu. Cítil vrčení pluhu, dost silné na to, aby rozhoupalo obrazy na stěnách. Tina Jean Schlossingerová, tak se jmenovala a tady měla údajně viset její fotka, fotka, jak si přidržuje zvednutou sukni, takže je jí všechno vidět, a kolikpak dospívajících kluků asi bylo přistiženo při podobných snech?

Jonesy vstal - skoro vyskočil - a s drobným kulháním začal rázovat po kanceláři. Protože bylo po bouři, bolel ho teď bok o něco míň.

Přemýšlej jako Hercule Poirot, radil sám sobě. Procvič trochu ty malé šedé buňky. Vzpomínky pusť zatím z hlavy a soustřeď se na pana Šedého. Logicky uvažuj. Co má v plánu?

Jonesy se zastavil. Co má Šedý v plánu, bylo skutečně zřejmé. Jel k vodojemu - nebo přinejmenším na místo, kde vodojem stával -, protože potřeboval vodu. A ne jakoukoli vodu; pitnou vodu. Ale vodojem byl fuč, spadl za té velké bouře v pětaosmdesátém - chachá, pane Šedý, tak jsem tě nakonec dostal - a současné zásobárny vody pro Derry ležely roztroušeny na několika místech na severu a na východě a v bouři se k nim pravděpodobně nedalo dostat. A tak pan Šedý, po konzultaci s dostupným množstvím Jonesyho vědomostí, zamířil znovu na jih. Směrem k -

Najednou to bylo všechno jasné. Z nohou mu vyprchala veškerá síla a Jonesy se skácel na koberec, ani při tom nevnímal výbuch bolesti v boku.

Ten pes. Šohaj. Veze toho čokla pořád ještě s sebou?

„Samozřejmě, že veze,“ zašeptal. „Samozřejmě, že ho ten parchant veze, cítím ho až sem. Pouští plyny přesně jako McCarthy.“

Tenhle svět je nepřátelský k byrusu a jeho obyvatelé vzdorují s překvapivou silou, kterou čerpají ze studnice svých emocí. Samá smůla. Jenom poslední přežívající šedivák má nepřetržitý řetěz štěstí; jako nějaký přitroublý hazardér ve Vegas, kterému v kostkách bez ustání padá sedmička: čtyři, šest, osm, no to mě podrž, dvanáct v řadě. Objevil Jonesyho, svou Tyfovou Mary, napadl ho a ovládl. Našel Petea, který ho dopravil tam, kam potřeboval, když se signalizační lampa - kim - vysvítla. Potom Andy Janas, rodák z Minnesoty. Převážel mrtvolu dvou jelenů skolených Ripleyovou. Jeleni byli panu Šedému k ničemu... jenže Janas

převážel taky rozkládající se tělo jednoho mimozemšťana.

Zrající těla, napadlo bez souvislosti Jonesyho. Zrající těla, odkudpak to je?

Na tom nesejde. Protože další sedmičkou pana Šedého byl Dodge Ram a drahý pan ♥ miluju svoji border kolu ♥. Co udělal Šedý pak? Nakrmil psa kusem mrtvého šediváka? Vrazil psovi čumák do mrtvoly a přinutil ho, ať se nadýchá zrajícího těla? Ne, to krmení bylo pravděpodobnější, no pojd', ty kluku, to bude dlabanec. Ať tvorbu lasiček spouštělo cokoli, začínalo to v žaludku, ne v plicích. Jonesymu se na okamžik vynořil obraz McCarthyho ztraceného v lese. Co jsi to proboha přes noc jedl? Jezevčí bobky? A co McCarthy odpověděl? Listí... a podobně... už ani nevím co přesně... měl jsem takový hlad, chápete...

No jistě. Měl hlad. Ztracený, vyděšený a hladový. Ani si nevšiml červených fleků byrusu na listech keřů, červených d'ubek na zeleném mechu, který si cpal do pusu a polykal ho, protože kdysi ve svém pokorném (ach, Kriste pane a Bože můj) právnickém životě někde četl, že když se člověk ztratí v lese, může jíst mech, protože mech mu nikdy neublíží. Ze by se v každém, kdo spolkně trochu byrusu (i pouhé sotva viditelné zrunko, jež se vznáší ve vzduchu), začala klubat podobná stvůra, jaká roztrhala McCarthyho a zabila Bobra? Možná že ne, stejně jako ne každá žena, která měla nechráněný sex, musí otěhotnět. Ale McCarthy to chytil... a stejně tak Šohaj.

„Určitě ví o chalupě," řekl Jonesy.

Samozřejmě. O chalupě ve Ware, zhruba šedesát mil na západ od Bostonu. A nejspíš taky bude znát historku o té Rusce, každý ji znal; sám Jonesy ji často dával k dobru. Byla tak úžasně hrůzostrašná, že si ji člověk prostě nemohl nechat pro sebe. Znali ji ve Ware, v Novém Salemu, v Cooleyville a Belchertownu, Hardwicku a Peckardsville a Pelhamu. Ve všech okolních městech. A okolo čeho, ptáte se, že tahle města stojí?

Inu, přece kolem Quabbinu. Kolem přehradní nádrže Quabbin. Kolem zásobárny vody pro Boston a přilehlou metropolitní oblast. Kolik lidí denně pije vodu z Quabbinu? Dva miliony? Tři? Jonesy to nevěděl přesně, ale v každém případě mnohem víc, než kolik jich kdy pilo ze zásobárny v derryském vodojemu. Panu Šedému padala sedmička za sedmičkou, stále další a další a teď už mu stačil jediný hod na rozbití banku.

Dva až tři miliony lidí. Pan Šedý je chce všechny seznámit s border kolí jménem Šohaj a s Šohajovým novým kamarádem.

A pokud se byrus rozšíří touto novou cestou, pak se uchytlí.

KAPITOLA DVACÁTÁ

HON KONČÍ

1 Na jih a na jih a na jih. Když pan Šedý míjel výjezd na Gardiner, to jest první pod Augustou, leželo už na zemi znatelně méně sněhu a dálnice byla sice pořád rozčvachtaná, ale znovu rozšířená do obou pruhů. Nejvyšší čas vyměnit pluh za něco ne tak podezřelého, částečně proto, že už ho nepotřeboval, ale také proto, že Jonesyho paže byly celé rozbolavělé z namáhavosti řízení tak velkého vozidla. Pan Šedý se o Jonesyho tělo nestaral (nebo si to aspoň namlouval; ve skutečnosti pro něj bylo těžké necítit aspoň jisté sympatie k věci, která mu dokázala poskytnout takové slasti jako „slanina“ nebo „vražda“), nicméně ho potřeboval aby jej dopravilo ještě o pár set mil dál. Měl dojem, že Jonesy není na člověka ve středních letech v právě nejlepší kondici. Z části za to mohla ta nehoda, ale jistý vliv mělo i jeho zaměstnání. Byl totiž „akademik“. A následkem toho trochu zanedbával tělesnější stránky svého života, což pana Šedého zaráželo. Tahle stvoření sestávala z šedesáti procent z emocí, z třiceti procent z počitků a z deseti procent z myšlení (a deset procent je možná až moc štědrý odhad, říkal si pan Šedý). To, jak Jonesy opomíjel své tělo, mu připadalo svěhlavé a hloupé. Nicméně to samozřejmě nebyl jeho problém. A vlastně ani Jonesyho. Teď už ne. Teď byl Jonesy tím, čím si patrně vždycky být přál: pouhou myslí. Ale soudě podle toho, jak reagoval, když tohoto stavu dosáhl, nesplnila realita ani trochu jeho očekávání.

Na podlaze pluhu ležel v nepořádku cigaretových špačků, lepenkových šálků na kávu a zmuchlaných ubrousků od svačiny Šohaj a kňučel bolestí. Tělo měl groteskně nafouklé, takže trup připomínal menší soudek. Brzy pes vypustí plyn a břicho mu zase splaskne. Pan Šedý už navázal spojení s byrumem, jež ve zvířeti rostlo, a mohl díky tomu řídit průběh psova těhotenství.

Kolie se měla stát jeho verzí toho, o čem Jonesy přemýšlel jako o „Rusce“. A jakmile se pes dostane na místo, bude úkol splněný.

Zašátral myslí vzadu za sebou a pokusil se zachytit ostatní. Henry a jeho přítel Owen byli nadobro pryč, umlkli jako rádiová stanice, která přestala vysílat, a to mu dělalo starosti. Dál vzadu (právě míjeli výjezdy na Newport asi šedesát mil severně od současné polohy pana Šedého) byla trojčlenná skupinka s jedním zřetelným kontaktem: „Pearlym“. Tenhle Pearly si stejně jako pes pěstoval byrum, a pan Šedý ho proto jasně slyšel. Dříve slyšel i dalšího z té skupiny - „Freddyho“ -, ale „Freddy“ teď taky zmizel. Byrus na něm odumřel; aspoň „Pearly“ to tvrdil.

Objevila se jedna ze zelených dálničních značek: odpočívadlo. Stál tu Burger King, budova, kterou Jonesyho archivy označovaly zároveň jako „restauraci“ a jako „fast-food“. Určitě tu mají slaninu - při tom pomyšlení mu zakručelo v žaludku. Ano, ano, v mnoha ohledech bude těžké se tohoto těla vzdát. Mělo své půvaby, rozhodně mělo své půvaby. Na slaninu teď ale nebyl čas; teď byl čas k výměně vozidla. A je třeba to provést nenápadně.

Odbočka na odpočívadlo se rozdvojovala, jedna cesta byla určená pro osobní vozy a druhá pro nákladní vozy a autobusy. Pan Šedý zamířil s velkým oranžovým pluhem na parkoviště pro nákladní vozy (Jonesyho svaly už se při otáčení velkým volantem celé klepaly) a s potěšením zaznamenal, že už tu čtyři pluhy stojí, úplně stejně jako ten jeho a všechny pohromadě. Zajel na místo na konci řady a vypnul

motor.

Zapátral po Jonesym. Jonesy tam byl, dřepěl si na tom svém nepochopitelně izolovaném ostrůvku. „Co tam kutíš, kolego?“ zamumlal pan Šedý.

Žádná odpověď... ale cítil, že Jonesy poslouchá.

„Co tam děláš?“

Zase bez odpovědi. A konečně, co tam taky mohl dělat? Byl zamčený a slepý. Přesto nebylo radno na něj zapomínat... už kvůli tomu jeho značně lákavému návrhu, ať se pan Šedý vykašle na povinnosti - na potřebu rozsévat - a prostě si užívá života na Zemi. Čas od času obdržel pan Šedý nějakou myšlenku, lístek podstrčený pode dveřmi Jonesyho útočiště. Podle Jonesyho archivů se myšlenkám podobného druhu říká „slogan“. Všechny slogany byly prosté a věcné. Ten poslední zněl: SLANINA JE TEPRVE ZAČÁTEK. A pan Šedý věřil, že je to pravda. Dokonce už v nemocničním pokoji (jaký nemocniční pokoj? jaká nemocnice? kdo je Marcy? kdo chce injekci?) pochopil, že život zde může být lahodný. Ale povinnost měl nezvratně vepsanou hluboko v sobě: oseje tenhle svět, a pak zemře. A pokud se cestou dostane k pár soustům slaniny, inu, tím líp.

„Kdo to byl Richie? Byl Tygr? Proč jste ho zabili?“

Žádná odpověď. Ale Jonesy poslouchal. Pozorně poslouchal. Pan Šedý měl příšerný vztek, že tam uvnitř je. Jonesy byl (tohle přirovnání pocházelo z Jonesyho skladiště) taková rybí kůstka, která se mu vzpříčila v hrdle. Ne tak velká, aby ho dusila, ale přece jen dost velká, aby ho „otravovala“.

„Už mě vážně števeš, Jonesy.“ Právě si natahoval rukavice, ty, co patřily vlastníkovvi Dodge Ramu. Vlastníkovvi Šohaje.

Tentokrát se dočkal odpovědi. Ten pocit je vzájemný, příteli. Takže co kdyby ses sebral a šel někam, kde o tebe budou stát? Proč si nesebereš svých pět švestek a nejdeš o dům dál?

„To nemůžu,“ odpověděl pan Šedý. Natáhl ruku ke kolii a Šohaj začal vděčně očichávat rukavici svého páníčka. Pan Šedý mu myšlenkou nakázal, ať zůstane tiše, pak vystoupil z pluhu a vydal se kolem restaurace. Vzadu by mělo být „parkoviště pro zaměstnance“.

Henry a ostatní už tě za chvíli mají, pitomče. Už ti šlapou na vejfuk. Nemáš kam spěchat. Můžeš tu strávit tolik času, kolik je libo. Klidně si objednej trojitou porci slaniny.

„Nemůžou mě cítit,“ namítl pan Šedý. Dech se mu před obličejem srážel v obláčky (pocit chladného vzduchu v ústech, v krku a v plicích byl úžasný, osvěžující - dokonce i pach benzínu a motorové nafty mu připadal báječný). „Když necítím já je, nemůžou cítit oni mě.“

Jonesy se rozesmál - ano, rozesmál. To pana Šedého zarazilo, takže se zastavil vedle jednoho kontejneru na odpadky.

Pravidla se změnila, kamaráde. Vyzvedli totiž Dudditse a Duddits vidí nit.

„Nevím, co to znamená.“

Ale víš, pitomče.

„Přestaň mi tak říkat!“ vyštěkl pan Šedý.

Možná přestanu, pokud ty přestaneš urážet mou inteligenci.

Pan Šedý opět vykročil a hledme, hledme, opravdu tu za rohem máme nevelkou skupinku aut, povětšinou starých a otlučených.

Duddits vidí nit.

Samozřejmě věděl, co to znamená; ten jménem Pete to měl taky, to samé nadání, i když pravděpodobně ne tak silné jako tenhle druhý, tenhle záhadný Duddits.

Panu Šedému se vůbec nezamlouvala představa, že za sebou zanechává stopu, kterou „Duddits“ uvidí, jenže věděl něco, o čem neměl Jonesy tušení. „Pearly“ byl přesvědčený, že Henry, Owen a Duddits jsou jen patnáct mil jižně od Pearlyho vlastní pozice. Pokud to byla pravda, pak to znamenalo, že Henry a Owen jsou pořád pětadvacet mil pozadu, někde mezi Pittsfieldem a Waterville. A to pan Šedý rozhodně nehodnotil, jako že mu „šlapou na vejfuk“.

Přesto nesměl příliš otálet.

Zadní dveře restaurace se otevřely. Vyšel z nich mladík ve stejnokroji, který Jonesyho archivy označovaly jako „kuchařský“, a nesl dva velké pytle s odpadky, evidentně připravené pro kontejner. Ten mladík se jmenoval John, i když kamarádi mu říkali „Butch“. Pana Šedého napadlo, že by mohlo být zábavné ho zabít, jenže „Butch“ vypadal o dost silnější než Jonesy, navíc byl očividně i mladší a pravděpodobně mnohem rychlejší. Kromě toho měla vražda nepříjemné vedlejší následky, z nichž nejhorší bylo asi to, jak rychle se ukradená auta stávala nepoužitelnými.

Hej, Butchi.

Butch se zastavil a ostražitě se rozhlédl.

Které auto je tvoje?

Vlastně nebylo tak docela jeho, bylo jeho matky, ale tím líp. Butchův vlastní pekáč zůstal doma, neboť padl za oběť vybité baterii. Musel si půjčit mámin vůz, subaru s náhonem na všechna čtyři kola. Jak by řekl Jonesy, pan Šedý právě hodil další sedmičku.

Klíčky Butch odevzdal poměrně ochotně. Pořád se tvářil ostražitě („oči na stopkách,“ popisoval to Jonesyho archiv, i když pan Šedý si u mladého kuchaře žádných stopek nevšiml), ale vlastní mysl neovládal. „Je mimo,“ pomyslel si Jonesy.

Na nic si nebudeš pamatovat, přikázal pan Šedý.

„Ne,“ souhlasil Butch.

Prostě se vrátíš k práci.

„Jasan,“ přisvědčil Butch. Sebral pytle s odpadky a pokračoval ke kontejnerům. Než mu skončí směna a on si uvědomí, že vůz jeho matky zmizel, bude už pravděpodobně po všem.

Pan Šedý odemkl červené subaru a nasedl. Na sedačce leželo půl pytlíku chipsů. Než přešel zpátky k pluhu, lačně je spolykal. Nakonec ještě olízl Jonesyho prsty. Mastné. Dobré. Jako slanina. Naložil psa. O pět minut později už byli znovu na dálnici.

Na jih a na jih a na jih.

2 Noc se otřásá hudbou a smíchem a hlasitým pokřikováním; vzduch je plný vůně opékaných klobás, čokolády, pražených arašídů; na nebi rozkvétá barevný ohňostroj. To všechno svazuje dohromady, podtrhuje a podepisuje vlastním rukopisem samotného léta rokenrolová písnička, která vyhrává z reproduktorů rozestavěných po celém Strawfordově parku:

Pojed' se mnou, láska moje, no tak, dej si říct.

Čeká na nás Alabama a třeba i víc.

A tady se nám ve světle ohňostroje přichází představit největší kovboj světa, dva metry sedmdesát vysoký Pecos Bill, tyčí se nad davem, malé děti na něj užasle

zírají vykulenýma očima, kolem otevřené pusy fousy od zmrzliny; rozesmátí rodiče je zvedají na ramena, aby malí lépe viděli. V jedné ruce mává Pecos Bill kloboukem; v druhé drží ceduli, na níž stojí

DNY DERRY 1981.

*Po kolejích půjdeme, celou noc a celý den,
A když nás to omrzí, tak se trochu poperem.*

„Ato etak eký?“ zeptá se Duddits. V ruce má špejli s modrou cukrovou vatou, ale ta je teď zapomenutá; sleduje kovboje, který na chůdách kráčí pod barevně planoucím nebem, a oči z toho má stejně vykulené jako kterýkoli z těch tříletých. Po jednom boku mu stojí Pete a Jonesy; po tom druhém Henry a Bobo. Za kovbojem přichází družina panenských vestálek (aspoň některé určitě ještě panny jsou, dokonce i v tomto požehnaném roce 1981) v třpytivých kovbojských sukních pošitých flitry a bílých kovbojských botách a pohazují si s maršálskými holemi, které si získaly celý Západ.

„To nevím, jak to že je tak velkej, Dudsí,“ řekne se smíchem Pete. Utrhne z Dudditsovy špejle chomáč modrého chmýří a strčí mu ho do úžasem pootevřené pusy. „Asi umí čarovat.“

Všichni se rozesmějí, jak Duddits žvýká, aniž by na okamžik spustil oči z kovboje na chůdách. Duds je vyšší než kdokoli z nich, dokonce vyšší než Henry. Ale přesto je to pořád dítě a všem jim dodává dobrou náladu. Pokud tu někdo umí čarovat, pak právě on; uplyne ještě rok, než najde Josie Rinkenhauerovou, ale oni to i tak vědí - Duddits umí čarovat. Když se postavili Richiemu Grenadeauovi a jeho kumpánům, měli pořádně nahnáno, ale přesto to byl nejt'astnější den jejich života - o tom jsou všichni přesvědčení.

*Neříkej mi ne, má lásko, a dej si přece říct,
Pojď se se mnou kousek projet a třeba i víc.*

„Hej, Texasane!“ zavolá Bobr na vysokého kovboje a zamává čepicí (baseballovou kšiltovkou Tygrů). „Trochu přidej, dlouháne! Ale dávej pozor, ať si ho při tom nepřiskřípneš!“

A oni se můžou umlátit smíchy (tahle vzpomínka jim zůstane na věky, vzpomínka na noc, kdy Bobo při oslavách Dnů Derry pod planoucím nebem pokřikoval na kovboje na chůdách), všichni až na Dudditse, který zírá s výrazem zkamenělého úžasu, a Owena Underhilla (Owene! podiví se Henry, kde ty se tady bereš, kámo?), který se tváří ustaraně.

Owen s ním třese a znovu mu opakuje, ať se probudí, no tak, Henry, probud' se, probud'

3 se, tak se sakra probud'!“ Nakonec Henryho probrala hlavně ta úzkost v Owenově hlase. Chvilí ještě cítil vůni arašídů a Dudditsovy cukrové vaty. Pak se před ním znovu vyloupł skutečný svět: bílé nebe, zasněžená dálnice, zelená cedule s nápisem Augusta příští 2 EXITY. A také Owen, který s ním třese, a potom takové chraplavé, zoufalé štěkání. Dudditsův kašel.

„Probud' se, Henry, teče mu krev! Mohl by ses už laskavě probudit -“

„Jsem vzhůru, jsem vzhůru!“

Odepnul si bezpečnostní pás, obrátil se, vyškrábal se na kolena. Natažené stehenní svaly zasténaly na protest, ale Henry jim nevěnoval pozornost.

Nebylo to tak hrozné, jak se obával. Z paniky v Owenově hlase čekal bůhvíjak silné krvácení, ale byl to jen pramínek z jedné nosní dírky a jemná červená sprška z úst při každém zakašlání. Owen si asi myslel, že si chudák Duds hodlá vykašlat plíce, i když ve skutečnosti se mu nejspíš jen něco zachytilo v krku. Ne že by to potenciálně nemohlo vyvolat vážné potíže. Při Dudditsovu stále křehčím zdraví mohlo vyvolat vážné potíže cokoli; náhodný bacil angíny ho mohl zabít. Od okamžiku, kdy ho spatřil, Henry věděl, že se Duddits dostává do posledního stádia a blíží se jeho konec.

„Dudsi!“ křikl na něj. A uvědomil si, že se něco změnilo. Něco se na tobě změnilo, Henry. Co? Teď není čas o tom přemýšlet. „Dudditsi, dýchej nosem! Nosem, Dudsi! Takhle!“

Aby mu to předvedl, zhluboka nabral dech nosem... a když vydechl, rozlétly se mu z nosních dírek drobné bílé nitky. Jako chmýří odkvetlé klejichy nebo pampelišky. Byrus, uvědomil si Henry. Rostl mi v nose, ale teď je mrtvý. Dostávám ho ze sebe doslova dech za dechem. A vtom pochopil, co se změnilo: to svědění přestalo, ve stehně, v ústech i v rozkroku. Jazyk měl pořád jako potažený starým kobercem, ale už to nesvědilo.

Duddits ho začal napodobovat, zhluboka nasával nosem a kašel ho pomalu přecházel. Henry vzal jeho papírový sáček, našel v něm lahvičku neškodného bezalkoholového léku proti kašli a odlil Dudditsovi do víčka. „Tohle ti uleví,“ řekl s přesvědčivostí jak ve slovech, tak v myšlenkách; když člověk mluvil s Dudditsem, nezáleželo jenom na hlase.

Duddits víčko robitussinů vypil, zašklebil se, a pak se na Henryho usmál. Kašel byl zažehnán, ale krev z nosní dírky tekla dál... a Henry si všiml, že taky z jednoho očního koutku. To se mu nelíbilo. A zrovna tak se mu nelíbila ani Dudditsova přílišná bledost, teď ještě zřetelnější než předtím u nich doma v Derry. Zima... ztracený noční spánek... všechno tohle neobyčejné nadšení u postiženého člověka... nic z toho se Henrymu nelíbilo. Na Dudditse něco lezlo a v pozdním stadiu akutní lymfocytické leukémie vás může zabít i obyčejná nosní infekce.

„Je v pořádku?“ zeptal se Owen.

„Duds? Duds je jako ze železa. Mám pravdu, Dudditsi?“

„Ato elesa,“ přisvědčil Duddits a ohnul jednu žalostně vyhublou ruku. Pohled do jeho tváře - vyzáblé a unavené, ale stále s náznakem úsměvu - málem vehnal Henrymu slzy do očí. Život je nespravedlivý; to přece věděl už léta. Jenže tohle bylo víc než nespravedlivé. Tohle bylo přímo nehorázné.

„Podíváme se, copak máma zabalila hodným klukům k pití.“ Henry zvedl žlutou brašničku.

„Úúby-dúú,“ řekl Duddits. Usmíval se, ale hlas měl tichý a vyčerpaný.

„Jo, jo, máme něco na práci,“ přitakal Henry a otevřel termosku. Přestože ještě nebylo osm, podal Dudditsovi jeho ranní tabletu prednisonu a zeptal se ho, jestli chce taky percocet. Duddits se chvíli rozmýšlel, pak zvedl dva prsty. Henry poklesl na duchu.

„Moc dobře ti není, co?“ zeptal se, když Dudditsovi přes sedadlo podával dvě tablety percocetu. Ani nepotřeboval odpověď - lidi jako Duddits si neříkají o prášek navíc, aby se dostali do rauše.

Duddits zvedl ruku a zamával dlaní ze strany na stranu - comme ci, comme ca. Henry si dobře pamatoval, že tohle mávání patřilo k Peteovi stejně jako okousané tužky a párátka k Bobrovi.

Roberta naplnila Dudditsovi termosku čokoládovým mlékem, jeho oblíbeným. Henry mu šálek nalil, chvíli ho podržel, protože humvee právě dostal na kluzké vozovce drobný smyk, a pak mu ho podal. Duddits polkl prášky.

„Kde to bolí, Dudsí?“

„Ary.“ Prst ukázal na krk. „Ary.“ Prst ukázal na prsa. Chvíle zaváhání, trocha červeně do tváří a prst ukázal do rozkroku. „Ary.“

Zánět močových cest, pomyslel si Henry. No potěš.

„Ášky ejají oče.“

Henry přikývl. „Prášky ti dělají dobře. Jen jim dej chvíli, ať můžou zabrat. A jedeme pořád podle nitě, Dudditsi?“

Duddits energicky zakýval hlavou a ukázal na přední sklo. Henryho napadlo (rozhodně ne poprvé), co tam asi vidí. Jednou se na to zeptal Petea, který mu vysvětlil, že to vypadá prostě jako nit, často tenounká a stěží viditelná. Nejlepší je, když je žlutá, tvrdil Pete. Žlutá se vždycky sleduje nejlíp. Nevím proč. A když Pete viděl slabou žlutou nitku, možná Duddits viděl široký žlutý pruh, možná dokonce žlutou cihlovou pěšinu, takovou, jaká vedla Dorotku v Čaroději ze země Oz.

„Až bude někam odbočovat, tak nám řekneš, vid’?“

„Etnu.“

„Neusneš, vid’ že ne?“

Duddits zavrtěl hlavou. Vlastně snad nikdy nevypadal tak živě a čile jako teď, oči ve vyčerpaném obličejí mu jen svítily. Henryho napadlo, že žárovky často před tím, než nadobro zhasnou, taky nějakou dobu svítí nezvykle jasně.

„Kdyby se ti chtělo spát, tak mi řekni, a někde zastavíme. Koupil bych ti kafe. Potřebujeme, abys byl vzhůru.“

„Oče.“

Henry už se začal obracet a dbal na to, aby co nejméně namáhal rozbolavělé svaly, když Duddits řekl ještě něco.

„An Erý se aninu.“

„Vážně? Ted’?“ zamyslel se Henry.

„Cože?“ ozval se Owen. „Tohle jsem nechtyl.“

„Říká, že pan Šedý chce slaninu.“

„Je to důležité?“

„To nevím. Je tu v té kraksně někde rádio, Owene? Rád bych si poslechl zprávy.“

Rádio viselo pod přístrojovou deskou a vypadalo čerstvě přimontované. Ne jako součást původního vybavení. Owen se k němu natáhl a okamžik poté dupl na brzdu, protože před ně vletěl sedan pontiac - náhon na dvě kola a bez zimních pneumatik. Pontiac sebou smýkl ze strany na stranu, nakonec se rozhodl, že chvíli přece jen ještě zůstane na silnici, a vyrazil vpřed. Brzy už to hnal dobrých šedesát mil za hodinu, aspoň podle Henryho odhadu, a vzdaloval se jim. Owen ho vyprovázel zamračeným pohledem.

„Ty jsi řidič, já se jen vezu,“ podotkl Henry, „ale když to tenhle cvok zvládne bez zimních gum, proč bychom to nezvládli taky? Neškodilo by nám trochu přidat.“

„Hummary jsou lepší v blátě než na sněhu. Věř mi.“

„Ale i tak -“

„Navíc toho cvoka do deseti minut předjedeme. Na to vsadím láhev nejlepší skotské. Buď to napálí do svodidel a sletí dolů z kopce, nebo se otočí na dělicím pásu. Když bude mít štěstí, skončí jenom na boku. A krom toho - z čistě formálního hlediska - jsme právě na útěku před řádně nastolenou autoritou, a jestli skončíme

někde v base, nemůžeme zachraňovat svět před... Idiot!"

Prohnal se kolem nich Ford Explorer - náhon na všechny čtyři, ale vzhledem ke stavu vozovky si to hasil přece jen příliš rychle, možná takových sedmdesát mil v hodině -, za nímž se zvedal vysoký ohon rozvířeného sněhu. Na zahrádce na střeše vezl cosi zakrytého modrou plachtou. Plachta byla uvázaná značně nedbale, takže Henry zahlédl, co je pod ní: kufry. Měl dojem, že většina z nich brzy skončí na silnici.

Když teď zaopatřil Dudditse, mohl se Henry znovu pořádně rozhlédnout po dálnici. To, co spatřil, ho vlastně nijak nepřekvapilo. Přestože severní směr byl dosud zcela prázdný, jižní pruhy se začínaly kvapem zaplňovat... a spousta aut stála odstavených u krajnice.

Owen zapnul rádio a v témže okamžiku kolem nich prosvištěl mercedes, rozstříkující do obou stran rozbředlý sněh. Owen zmáčkl tlačítko pro automatické ladění nejbližší stanice, narazil na nějakou klasiku, stiskl znovu, tentokrát našel dudlání Kennyho G, stiskl potřetí... a ozval se hlas.

„... obrovské joint zkurveně dobrýho modelu," říkal zrovna ten hlas a Henry s Owenem na sebe pohlédli.

„Uví postě ádiu," okomentoval to ze zadního sedadla Duddits.

„Jo, to mluvív," přisvědčil Henry, zatímco vlastník hlasu slyšitelně potáhl do mikrofonu: „A musím dodat, že taky zkurveně tlustej."

„Pochybuju, že Federální komisi pro komunikace by se tohle líbilo," ozval se dýdžej po dlouhém a hlasitém vydechnutí, „ale jestli je jen polovina z toho, co tady slyším, vážně pravda, tak je Federální komise to poslední, o co se teď starám. Povídá se, bratři a sestry, že se mezi náma šíří mezihvězdněj mor. Říkejte tomu, jak chcete, Zóna pekla,

Zóna smrti, nebo Zóna soumraku, ale všechny výlety na sever radši zrušte."

Další dlouhé a hlasité potáhnutí.

„Marťan Marvin je na pochodu, bratři a sestry, takový jsou zprávy z okresů Somerset a Castle. Mor, paprsky smrti, živí budou závidět mrtvým. Měl bych teď pustit reklamní spot společnosti Century Tire, ale seru na něj." Zvuk, jak se něco láme. Nejspíš něco umělohmotného. Henry fascinovaně poslouchal. Tak je to tu zase, temnota, jeho starý přítel, i když tentokrát ne v jeho hlavě, ale přímo v rádiu. „Bratři a sestry, jestli jste právě teď někde na sever od Augusty, váš kámoš Osamělej Dave z WWVE pro vás má jednu radu: stěhujte se na jih. A to jakože hned. A tady vám k tomu stěhování posílám trochu muziky."

Osamělej Dave z WWVE tam samozřejmě vrazil The Doors. Jim Morrison spustil „The End". Owen přepnul z FM na AM.

Konečně naladil nějakou zpravodajskou relaci. Hlasatel nezněl nijak zkouřeně, což byl pokrok sám o sobě, a tvrdil, že není důvod k panice -pokrok číslo dvě. Pak přebral několik slov od prezidenta a od guvernéra státu Maine, kteří oba tvrdili v podstatě totéž: jen klid, lidi, neplašte, všechno je pod kontrolou. Prostě takové ty řeči na uklidněnou, kapky proti kašli politicky organizované společnosti. Prezident měl v jedenáct dopoledne východního standardního času podat americkému lidu zprávu o celkové situaci.

„To bude ten projev, co mi o něm říkal Kurtz," podotkl Owen. „Jen to posunuli asi o den dopředu."

„Jaký projev -"

„Pšššt." Owen ukázal na rádio.

Po ukonejšení začal hlasatel posluchače zase trochu nažhavovat opakováním zvěstí, které už slyšeli od sjetého dýdžeje na FM, jen o něco kultivovanějším

jazykem: mor, ne-lidští vetřelci z vesmíru, paprsky smrti. Potom počasí: sněhové přeháňky, následně déšť a nárazový vítr, jak se teplá fronta (ani nemluvě o zabijáckých Mart'anech) posouvá na jih. Ozvalo se mííí-íífp a zprávy, které si právě vyposlechli, začaly odznova.

„Ele!“ zvolal Duddits. „Ás ejíděli, amatuete?“ Ukazoval zašpiněným okénkem. Jeho namířený prst, stejně jako hlas, nedokázal zůstat pevný. Duddits se teď celý klepal a drkotaly mu zuby.

Owen letmo mrkl na pontiac - skutečně skončil na středovém pásu mezi severními a jižními pruhy, a přestože se nepřevrátil úplně, ležel na boku a jeho sklíčení pasažéři postávali kolem -, a pak se ohlédl na Dudditse. Byl teď ještě bledší, třásl se a z jedné nosní dírky mu trčel zakrvácený chomáč vaty.

„Henry, je v pořádku?“

„Nevím.“

„Vyplázni jazyk.“

„Neměl by ses radši věnovat -“

„Klid, řízení zvládám, tak neodmlouvej. Vyplázni jazyk.“

Henry to učinil. Owen si ho prohlédl a zakřenil se. „Vypadá hůř, ale asi je to lepší. Všechno to svinstvo zběhalo.“

„V té ráně, co mám na noze, taky. A totéž u tebe v obočí. Máme jediné štěstí, že se nám to nedostalo do plic, do mozku nebo do žaludku.“ Odmlčel se. „Perlmutter to má v žaludku. Roste v něm jedna z těch věcí.“

„Jak daleko za námi jsou, Henry?“

„Řekl bych tak dvacet mil. Možná míň. Takže kdybys chtěl polechtat plyn... aspoň trochu...“

Owen skutečně zrychlil, protože věděl, že Kurtz zrychlí taky, jakmile si uvědomí, že se stal součástí všeobecného exodu a je díky tomu mnohem menší šance, že se na něj zaměří civilní nebo vojenská policie.

„Takže jsi s Pearlym pořád v kontaktu,“ podotkl Owen. „Přestože na tobě byrus odumírá, pořád se ho držíš. Je to díky...“ Ukázal palcem na zadní sedadlo, kde seděl opřený Duddits. Už se tolik neklepal, aspoň ne v tuhle chvíli.

„Jistě,“ přikývl Henry. „Měl jsem to od Dudditse už dávno předtím, než došlo k tomuhle. Jonesy, Pete a Bobr taky. Ani jsme si toho nevšimli. Byla to prostě součást našeho života.“ Ano, přesně tak. Stejně jako ty myšlenky o igelitových pytlících a mostních pilířích a brokovnicích. Prostě součást mého života. „Teď je to silnější. Časem se to možná zase zhorší, ale teď...“ Henry pokrčil rameny. „Teď slyším hlasy.“

„Pearlyho.“

„Například,“ přikývl Henry. „Ale i další s byrusem v aktivním stádiu. Většinou za námi.“

„A Jonesyho? Co Jonesyho? Nebo Šedého?“

Henry zavrtěl hlavou. „Ale Pearly něco slyší.“

„Pearly -? Jak by on -“

„Má v tuhle chvíli větší mentální dosah než já, díky byrumu -“

„Čemu?“

„Té věci, co má v břiše,“ vysvětlil Henry. „Sračkotchoři.“

„Aha.“ Owenovi se na chvíli stáhnul žaludek nevolností.

„Ale to, co slyší, není člověk. Taky se mi nezdá, že by to byl pan Šedý, ale možná se pletu. Ať je to cokoli, tak se podle toho řídí.“

Chvíli jeli v tichosti. Doprava už byla středně hustá a někteří řidiči uháněli jako blázni (onen Ford Explorer znovu potkali kus pod Augustou, zabořený v

přikopu a evidentně opuštěný, náklad kufrů rozházený kolem), ale Owen si říkal, že mají pořád štěstí. Byl přesvědčený, že bouře zatím drží spoustu lidí doma. Možná se rozhodnou dát na útěk teď, když se počásí lepší, ale oni té nejhorší vlně jistě už unikli. Bouře jim v mnoha ohledech pomohla.

„Chci, abys něco věděl," pronesl nakonec.

„Nemusíš to říkat. Sedíš hned vedle mě a na tak krátkou vzdálenost ti pořád ještě některé myšlenky dokážu přečíst."

Owen myslel na to, že pokud by to vypadalo, že celé pronásledování skončí, jakmile Kurtz dostane jeho, tak s hummerem zastaví a vystoupí si. Jenže ve skutečnosti tomu moc nevěřil. Owen Underhill byl sice Kurtzovým hlavním cílem, ale Kurtz jistě dobře chápal, že Owen by se takové kolosální zrady nikdy nedopustil, kdyby ho k tomu někdo nevyhecoval. Ne, prohnal by Owenovi kulku hlavou a pokračoval by dál. S Owenem měl Henry aspoň jakous takous šanci. Bez něj by byl nahraný. A Duddits taky.

„Zůstaneme spolu," řekl Henry. „Přátelé až za hrob, jak se říká."

A ze zadní sedačky: „Áme eso a pási."

„Přesně tak, Dudsí." Henry se natáhl dozadu a krátce stiskl Dudditsovi ruku. „Máme něco na práci."

4 O deset minut později Duddits zničehonic ožil a ukázal jim na odbočku k prvnímu dálničnímu odpočívadlu pod Augustou. Vlastně už teď byli skoro v Lewistonu. „It! It!" vykřikoval, až se z toho znovu rozkašlal.

„No tak se uklidni, Dudditsi," mírnil ho Henry. „Možná se tu zastavili na kafe se zákuskem," nadhodil Owen. „Nebo třeba na sendvič se slaninou."

Ale Duddits je navedl dozadu, na parkoviště pro zaměstnance. Tady zastavili a Duddits vystoupil. Stál na místě, chvíli si pro sebe něco brumlal a vypadal při tom pod zataženou oblohou tak křehce, jako by s ním měl každý závan větru smýknout na zem.

„Henry," ozval se Owen, „sice tak docela nechápu, co má ten kluk pod čepicí, ale jestli se Kurtz blíží -"

Pak ale Duddits přikývl, našel zpátky do hummeru a ukázal k výjezdu. Vypadal ještě unavenější než dřív, ale tvářil se spokojeně.

„Pro Krista pána, co mělo tohle znamenat?" nechápal Owen.

„Myslím, že vyměnil auto," odpověděl Henry. „Je to tak, Dudditsi? Vyměnil auto?"

Duddits energicky přikývl. „Ukat! Ukat auto!"

„Takže teď pojedete rychleji," řekl Henry. „Budeš na to muset šlápnout, Owene. Kurtze teď pusť z hlavy - musíme chytit pana Šedého."

Owen na Henryho letmo pohlédl... pak se na něj zahleděl pořádně. „Není ti nic? Vypadáš najednou hrozně bledě."

„Byl jsem idiot - měl jsem hned na začátku uhodnout, kam ten parchant míří. Omlouvá mě snad jen ta únava a strach, ale na tom stejně nesejde, jestli... Owene, ty ho musíš dohonit. Jede na západ Massachusetts a ty ho musíš dohnat dřív, než se tam dostane."

Silnici teď pokrývala jen roztátá břečka, což sice nadělalo víc špíny, ale bylo to mnohem bezpečnější. Owen vytáhl na tachometru pětadesát, nicméně víc si zatím netroufal.

„Budu se snažit," řekl. „Ale jestli se někde nevybourá, nebo mu neklekne

motor..." Owen pomalu zavrtěl hlavou. „Myslím, že nemáme moc velkou šanci, kamaráde. Vážně ne."

5 Jako kluk (když se ještě jmenoval Coonts) míval tenhle sen často, ale od dob mokrých a propocených snů během dospívání se mu zdál jen asi jednou nebo dvakrát. Běžel v něm po podzimním poli ozářeném měsícem v úplňku a měl strach se ohlédnout, protože ho to pronásledovalo, to. Běžel, jak nejrychleji mohl, ale samozřejmě to nestačilo, ve snech to nikdy nestačí. Pak už to bylo těsně za ním a on slyšel ten sípavý dech a cítil ten nezvyklý suchý pach.

Doběhl na břeh obrovského klidného jezera, přestože poblíž onoho vyprahlého a bídného kansaského městečka jeho mládí žádná jezera nebyla, a ačkoli mu připadalo velice krásné (měsíc zářil v jeho hlubinách jako nějaká lucerna), děsilo ho, protože mu stálo v cestě a on neuměl plavat.

Padl tedy na břehu na kolena - v tomhle byl sen úplně stejný jako ty sny v dětství -, ale místo toho, aby na klidné hladině spatřil odraz toho, ohavného polního strašáka s hlavou z pytloviny vycpané senem a krátkýma rukama v modrých rukavicích, uviděl tam tentokrát Owena Underhilla s obličejem pokrytým skvrnami. V měsíčním světle vypadal byrus jako velká černá mateřská znamínka, houbovitá a beztvářá.

Jako dítě se v tomhle okamžiku vždycky probudil (často se ztuhlým ferdasem, i když jen Bůh ví, proč by měl malému klukovi při tak děsivém snu ztuhnout ferdas), zatímco tentokrát se ho to - Owen - skutečně dotklo. Oči v odrazu na hladině vypadaly káravě. Nebo možná tázavě.

Protože jsi neposlechl rozkaz, frajere! Protože jsi překročil hranici!

Zvedl ruku, aby se před Owenem chránil, aby ze sebe setřásl ty prsty... a v záři měsíce spatřil svou vlastní dlaň. Byla šedá.

Ne, přesvědčoval se, to je tím měsíčním světlem.

Jenže měl jenom tři prsty - mohlo i za tohle měsíční světlo?

Owen se ho stále dotýkal, přenášel na něj tu odpornou nemoc... a ještě se opovažoval na něj volat

6 „šéfe. Vzbud'te se šéfe!" Kurtz otevřel oči, se zavrčením se posadil a zároveň odsunul Freddyho ruku. Ta se z jeho ramene přesunula na koleno, ale nenechala se odbýt a stále s ním třásla.

„Jsem vzhůru, jsem vzhůru." Zvedl si dlaně před obličej, aby to dokázal. Nebyly sice právě miminkovsky růžové, to ani zdaleka, ale nebyly ani šedé a každá se pyšnila předpisovými pěti prsty. „Kolik je hodin, Freddy?"

„Nevím, šéfe - vím akorát to, že je pořád ještě ráno." Pochopitelně. Všechny hodiny jsou v háji. Dokonce i jeho kapesní hodinky se zastavily. Jakožto klasická oběť moderního světa je samozřejmě zapomněl natáhnout. Nicméně odhad času měl vždycky velice dobrý a teď se mu zdálo, že by mohlo být něco kolem deváté, což by znamenalo, že zamhouřil oko na necelé dvě hodinky. Nic moc, ale on ani moc nepotřeboval. Cítil se líp. Rozhodně dost dobře na to, aby mu neuniklo znepokojení ve Freddyho hlase.

„Co se děje, frájo?"

„Pearly říká, že už s nimi se všemi ztratil spojení. Povídá, že Owen byl

poslední, ale ten už je teď taky pryč. Tvrdí, že všechna houba Ripleyové na Owenovi nejspíš odumřela, pane."

Kurtz zachytil ve zpětném zrcátku Perlmutterův povadlý, potměšilý úsměv.

„O co ti jde, Archie?"

„O nic," odpověděl Pearly o poznání zasmušilejším tónem, než jakým mluvil předtím, než si Kurtz zdřímnul. „Já... šéfe, vážně bych uvítal trochu vody. Hlad nemám, ale -"

„Myslím, že pro vodu bychom zastavit mohli," připustil Kurtz. „Ovšem jen za předpokladu, že bychom měli spojení. Ale jestli jsi je ztratil všechny -jak toho Jonesyho, tak Owena s Devlinem -, inu, vždyť mě znáš, frajere. Když umírám, tak koušu, a i pak je třeba aspoň dvou chirurgů a brokovnice, aby mě dostali. Čeká tě pěkně dlouhý a žíznavý den, synku, až budeme s Freddym křížovat jižní silnice a hledat nějakou stopu... pokud nám s tím nepomůžeš. Když to uděláš, Archie, nařídím Freddymu, aby u prvního odpočívadla zastavil. Osobně dojdou do Stop n Go, nebo do Seven-Eleven a koupím ti tam tu největší láhev Polské pramenité vody, co tam budou v chladicím boxu mít. Co ty na to?"

Kurtz usoudil, že se to Perlmutterovi zamlouvá, zejména podle toho, jak si nejprve mlaskl a potom si přejel po rtech jazykem, aby si je navlhčil (jak na rtech, tak na tvářích mu dosud bujela Ripleyová - skvrny měly většinou jahodovou barvu, ale našlo se i několik tmavých jako burgundské víno), ale do tváře se mu vrátil ten mazaný výraz. Oči, rámované strupy Ripleyové, zakmitaly ze strany na stranu. A Kurtz najednou pochopil: Pearly zcvoknul, Bůh mu pomáhej. Tohle patrně nepozná nikdo tak jasně jako další cvok.

„Řekl jsem mu naprostou pravdu. Ztratil jsem s nimi se všemi spojení." Pak si ale Archie položil prst podél nosu a znovu potměšile vzhlédl do zrcátka.

„Když je chytíme, jsem přesvědčený, že existuje reálná možnost, že tě z toho ještě dostanou, synku." Kurtz to řekl svým nejsušším, nejoficióznějším hlasem. „Takže s kým jsi pořád ještě v kontaktu? S Jonesym? Nebo s tím novým? S tím Dudditsem?" Kurtz to ovšem vyslovil jako „Dud-Dutsem".

„S tím ne. S nikým z nich." Ale pořád ten prst vedle nosu, pořád ten mazaný pohled.

„Řekni mi to, a dostaneš napít," prohlásil Kurtz. „Ale ještě chvíli si se mnou budeš zahrávat, vojáku, a provrtám tě kulkou a vyhodím tě ven do sněhu. Teď si přečti moje myšlenky a řekni mi, jestli to myslím vážně."

Pearly si ho ještě chvíli podmračeně prohlížel ve zpětném zrcátku, a pak oznámil: „Jonesy a pan Šedý jsou pořád na dálnici. Teď někde kolem Portlandu. Jonesy vysvětlil panu Šedému, jak má po 295 objet město. I když vlastně nešlo tak docela o vysvětlování. Pan Šedý je uvnitř v jeho hlavě, a mám dojem, že když něco chce, tak si to prostě vezme."

Kurtz tomu naslouchal s rostoucím úžasem, ale nepřestával při tom kalkulovat.

„Mají s sebou psa," pokračoval Pearly. „Jmenuje se Šohaj. S ním jsem ve spojení. Je totiž... jako já." Jeho oči se v zrcátku střetly s Kurtzovými, jenomže tentokrát už v nich nebyla žádná mazanost. Na její místo nastoupila utrápená polopříčetnost. „Vážně myslíš, že existuje naděje, že zase... budu... sám sebou?"

S vědomím, že Perlmutter si může přečíst jeho myšlenky, odpověděl Kurtz opatrně. „Myslím, že rozhodně existuje možnost, že se zbavíš svého břemene. Pod dozorem lékaře zasvěceného do situace? Nepochybuju, že je to možné. Zhluboka si dýcheš chloroformu, a až se vzbudíš... pá pá, sračkotchoři." Kurtz si políbil konečky prstů, načež se obrátil na Freddyho. „Jestli jsou v Portlandu, jaký před

námi mají náskok?"

„Asi sedmdesát mil, šéfe.“

„Tak na to trochu šlápní, pro rány Boží. Nevyklop nás do příkopu, ale šlápní na to.“ Sedmdesát mil. A jestli Owen a Devlin a „Dud-Duts“ vědí totéž co Archie Perlmutter, tak jsou jim pořád na stopě.

„Takže abychom si to ujasnili, Archie. Ten pan Šedý je v Jonesym -“

„Jo -“

„A mají s sebou psa, který jim dokáže číst myšlenky?“

„No, ten pes jejich myšlenky sice slyší, ale nerozumí jim. Pořád je to jenom pes. Mám žízeň, šéfe.“

Poslouchá psa, jako kdyby to bylo rádio, žasl v duchu Kurtz.

„Freddy, na první odpočívadlo. Koupíme pití.“ Zajíždět do depa se mu ani trochu nechtělo - nechtělo se mu ztratit na Owena byť jen pár mil -, ale Perlmuttera potřeboval. A pokud možno v dobré náladě.

Kus před sebou měli odpočívadlo, kde pan Šedý vyměnil pluh za kuchařovo subaru a kam na chvíli zajeli i Owen s Henrym, protože tam vedla nit. Parkoviště bylo nacpané, ale naštěstí dali dohromady dost drobných na prodejní automaty venku před obchodem.

Díky Bohu.

7 Ať už jsou úspěchy i neúspěchy takzvaného „Floridského prezidenta“ jakékoli (a velká část historie jeho působení v úřadu je dosud nenapsaná), rozhodně po něm navždy zůstane projev z onoho listopadového rána, projev, který ukončil tehdejší Vesmírnou paniku. Objevily se různé názory, proč vlastně ta řeč zabrala („Nešlo o schopnosti, jen o správné načasování,“ ohrnoval nos jeden kritik), nicméně opravdu zabrala, a to bylo v tu chvíli hlavní. I lidé, kteří už byli na útěku, natolik lačnili po informacích, že sjížděli z dálnice, aby se na prezidentův projev podívali. Oddělení s elektronikou v obchodních střediscích se zaplnila davy tichých, pozorných diváků. Na pumpách podél I-95 se zastavila čerpadla. Na pult před ztichlé pokladny se postavily televize. Naplnily se bary. Na mnoha místech otevřeli lidé dveře svých domovů a pustili k sobě každého, kdo se chtěl dívat. Mohli sice všechno vyslechnout z rádia v autě a pokračovat při tom v jízdě (jako to udělali Jonesy a pan Šedý), ale téhle možnosti využila jen menšina. Většina lidí chtěla vidět prezidentovu tvář. Pomlouvači hlavy státu se později shodli na tom, že jediný přínos projevu spočíval v tom, že roztříštil hybnou sílu paniky -, „V té chvíli mohl pronést řeč klidně Mickey Mouse, a výsledek by byl stejný,“ vyjádřil se jeden z nich. Mnozí se na to ale dívali jinak. „Byl to klíčový okamžik celé krize,“ tvrdil někdo. „Na silnici v té chvíli bylo asi šest tisíc lidí. Kdyby prezident řekl něco špatně, ve dvě odpoledne už jich mohlo být šedesát tisíc a v době, kdy by vlna zasáhla New York, klidně šest set tisíc - největší nával vysídlenců od katastrofálního sucha ve třicátých letech. Američtí občané, zejména ti z Nové Anglie, očekávali od svého těsně zvoleného vůdce pomoc... útěchu a uklidnění. A on jim přednesl tu nejúžasnější řeč z kategorie ‚moji američtí bratři a sestry‘, jakou kdy kdo slyšel. Jak prosté.“

Ale ať prosté, nebo ne, ať v tom hrála roli sociologie, nebo skvělé vůdcovské schopnosti, projev byl přesně takový, jak Owen a Henry očekávali... a Kurtz mohl dopředu hádat každé slovo i obrat. Základ tvořila dvě jednoduchá sdělení, obě podaná jako nevyvrátitelné fakty a obě propočítaná tak, aby utišila strach, který toho rána bil v každém průměrně samolibém americkém srdci. První zprávou bylo, že

ačkoli návštěvníci nepřišli přímo s olivovou ratolestí v ruce a nerozdávali žádné dary na přivítanou, neprojeví ani žádné známky agresivity nebo nepřátelského chování. Druhá zpráva říkala, že ačkoli s sebou přinesli jakýsi virus, podařilo se ho izolovat v Jeffersonově traktu (prezident ho ukázal na monochromatické tabuli stejně obratně jako kterákoli televizní rosnička, když ukazuje oblast tlakové níže). A dokonce i tam už odumírá, bez nejmenšího přispění vědců a vojenských expertů přítomných na místě.

„Přestože v této chvíli to ještě nemůžeme tvrdit s naprostou jistotou," sdělil prezident napjatým divákům (ti, co se nacházeli na novoanglickém konci severovýchodního dopravního koridoru, patřili, což je celkem pochopitelné, k těm nejnapjatějším), „věříme, že naši návštěvníci s sebou zmiňovaný virus přinesli náhodou, podobně jako si kterýkoli cestovatel může v kufříku, nebo třeba na nějakém ovoci, které si koupil, přivést ze zahraničí cizí druh hmyzu. Na podobné věci obvykle dohlíží celní úředníci, jenže je pochopitelné,"- široký úsměv od Bílého otce -, „že naši současní návštěvníci žádnou celní prohlídkou neprošli."

Ano, několik lidí viru podleho. Většinou příslušníci armády. Ale propastná většina těch, kteří ho chytili („houbovitý porost podobný kožní plísni," popsal ho Bílý otec), se sama od sebe poměrně snadno uzdravila. Na celou oblast je uvalena karanténa, ale lidem mimo karanténní zónu žádné nebezpečí nehrozí, opakují, žádné nebezpečí nehrozí. „Pokud se nacházíte v Maine a opustili jste své domovy," pravil prezident, „doporučuji vám, abyste se vrátili. Řečeno slovy Francise Delano Roosevelta: nemusíme mít strach z ničeho, jen ze strachu samotného."

Ani slovo o masakru šediváků, o vybuchlé lodi, o zadržených lovcích, o požáru u Gosselina ani o útěku vězňů. Ani slovo o tom, jak byli poslední členové Císařského údolí Kate Gallagherové postříleni jako psi (v mnoha očích skutečně byli psi; horší než psi). Ani slovo o Kurtzovi a ani špitnutí o Tyfovém Jonesym. Prezident jim dal jenom tolik, kolik bylo třeba k zaražení paniky dřív, než se vymkne z rukou.

Většina lidí se řídila jeho radou a vrátila se domů.

Pro některé to však samozřejmě nebylo možné.

Pro některé už žádný domov neexistoval.

8 Celý drobný průvod pokračoval pod zataženou oblohou na jih, v čele prorezlé červené subaru, které Marie Turgeonová z Litchfieldu už nikdy neuvidí. Na druhém místě Henry, Owen a Duddits se ztrátou padesáti mil, nebo zhruba padesáti mil. A z odpočívadla na 81. míli dálnice právě vyráželi Kurtzovi hoši (ve chvíli, kdy se znovu zapojili do proudu dopravy, Pearly lačně lokal už druhou láhev minerální vody Naya), kteří ztráceli asi sedmdesát mil na Jonesyho a pana Šedého a dvacet mil na Kurtzovu hlavní kořist.

Nebýt pokrývky mračen, mohl by náhodný pozorovatel v nějakém nízko letícím letadle možná zahlédnout všechny tři najednou, subaru i oba humvee, a třeba dokonce přímo v 11:43 východního standardního času, kdy prezident končil svůj proslov větou: „Bůh nám žehnej, moji američtí bratři a sestry, Bůh žehnej Americe."

Jonesy a pan Šedý právě přejížděli po mostu mezi Kittery a Portsmouthem do státu Nový Hampshire; Henry, Owen a Duddits míjeli exit 9, po němž se odbočuje do obcí Falmouth, Cumbreland a Jerulasem's Lot; Kurtz, Freddy a Perlmutter (Perlmutterovi znovu rostlo břicho; ležel rozvalený na zádech, sténal a

pouštěl plyn, možná aby tím kriticky okomentoval řeč Bílého otce) byli poblíž bowdoinhamského výjezdu na silnici č. 295, kus severně od Brunswicku. Všechny tři vozy by nebylo obtížné poznat, protože většina lidí sjela z dálnice někam, kde mohli sledovat prezidentovu uklidňující, rosničkovskou přednášku.

Na základě Jonesyho obdivuhodně setříděných vzpomínek odbočil pan Šedý krátce po překročení hranice mezi Massachusetts a Novým Hampshirem z dálnice na silnici č. 495... a první z hummerů ho měl pod vedením Dudditse, který Jonesyho trasu viděl jako jasnou žlutou nit, brzy následovat. U města Marlborough měl potom pan Šedý ze silnice č. 495 najet na I-90, jednu z hlavních amerických východozápadních dálnic. V Massachusetts se jí taky říká Hlavní massachusettská. Exit 8 měl být podle Jonesyho archivů značený jako odbočka na Palmer, Massachusettskou univerzitu, Amherst a Ware. Šest mil za Ware už ležel Quabbin. Potřeboval se dostat k šachtě 12; tvrdil to Jonesy a Jonesy nemohl lhát, i když by určitě moc rád. U Winsorské hráze, na jižním konci přehrady Quabbin, stála kancelář Massachusettského vodárenského úřadu. Jonesy ho dopraví až tam a pan Šedý se potom postará o zbytek.

9 Jonesy už nedokázal dál sedět u stolu - kdyby u něj zůstal, za chvíli by jistě začal popotahovat. Od popotahování by byl nepochybně jen krůček k tichému brblání, od brblání k naříkání, a jakmile by jednou začal naříkat, nejspíš by za chvíli vyběhl ven přímo panu Šedému do náruče, úplně zcvoklý a připravený nechat se zlikvidovat.

Kde vůbec teď asi tak jsme? napadlo ho. Už v Marlborough? Už najíždíme ze 495 na I-90? Jo, to zní poměrně pravděpodobné.

Jenže vzhledem k zabeđenému oknu neexistoval žádný způsob, jak by se o tom přesvědčil. Jonesy pohlédl k oknu... a navzdory své situaci se usmál. Musel. Vzdej to pojď ven se po vzoru jeho myšlenek proměnilo na: vzdej se dorotko.

To jsem udělal já, pomyslel si, a vsadím se, že kdybych chtěl, dokázal bych ty proklaté okenice vymazat.

Jenže co z toho? Pan Šedý by na jejich místo nasadil jiné, nebo by jednoduše vyšplíchl na sklo nějakou černou barvu. Jestliže nechtěl, aby se Jonesy díval ven, pak zůstane Jonesy slepý. Háček byl v tom, že pan Šedý ovládal celou vnější část Jonesyho. Panu Šedému pukla hlava, přímo před Jonesyho očima vypustil výtrusy - doktor Jekyll se mění v pana Byruse - a Jonesy je vdechl. Teď byl pan Šedý...

Střep, pomyslel si Jonesy. Pan Šedý je střep v mém mozku.

Cosí v něm se pokusilo proti tomuto pohledu protestovat a na okamžik se před ním vynořila jasně čitelná myšlenka - Ne, vidíš to celé obráceně, to ty ses dostal ze své hlavy, ne on, ty jsi utekl -, ale Jonesy ji odehnal. Byl to jen pseudointuitivní žvást, podníčená halucinace, prostě totéž, jako když žíznivý člověk vidí v poušti neexistující oázu. Byl tady zamčený. A pan Šedý seděl venku na trůnu a cpal se slaninou. Kdyby na to Jonesy začal hledět jinak, jako by chtěl sám sebe vyvést aprílem v listopadu.

Musím ho zpomalit. Pokud ho nedokážu zastavit, musí přece aspoň existovat způsob, jak mu hodit písek do stroje.

Vstal a začal obcházet kolem stěn kanceláře. Celkem čtyřiatřicet kroků. Proklatě stísněné místo na procházku, jen co je pravda. Přesto měl dojem, že je přece jen větší než průměrná vězeňská cela; pro chlapy z Walpole, Denversu nebo Shawshanku by to byl hotový palác. Uprostřed místnosti pvlávala a natáčela se

pavučina snů. Jedna část Jonesyho mysli počítala kroky; druhá se snažila odhadnout, jak jsou asi daleko od exitu 8 na Hlavní massachusettské.

Třicet jedna, třicet dva, třicet tři, třicet čtyři. Vida, už je zpátky u židle. Tak honem do druhého kola.

Brzy dojedou do Ware... jenže stejně nebudou zastavovat. Na rozdíl od té Rusky věděl pan Šedý přesně, kam má jet.

Třicet dva, třicet tři, třicet čtyři, třicet pět, třicet šest. Znovu za židlí a další kolo před námi.

Když oba s Carlou dosáhli třicítky, měli už tři děti (čtvrté přišlo na svět teprve asi před rokem) a ani jeden z nich neočekával, že by si v nejbližší době mohli pořídit letní chatu, dokonce ani tak skromnou, jako byla ta na Osborne Road v severním Ware. Pak ovšem došlo na Jonesyho katedře k menšímu zemětřesení. Jeho dobrý přítel přijal funkci vedoucího a Jonesy se díky tomu stal mimořádným profesorem o tři roky dřív, než doufal i v těch nejoptimističtějších snech. Což s sebou samozřejmě přineslo nezanedbatelný nárůst platu.

Třicet pět, třicet šest, třicet sedm, třicet osm, a zase za židlí. Skvělé. Bylo to sice jen pochodování kolem cely, nic víc, ale uklidňovalo ho to.

Tentýž rok je opustila Carlina babička a zanechala po sobě slušnou pozůstalost, která se měla rozdělit mezi Carlu a její sestru, neboť nejbližší pokrevní příbuzní v následující generaci už byli všichni po smrti. Tak tedy získali chatu a hned první léto si s dětmi vyjeli na Winsorskou hráz. Odtud potom podnikli výlet po jedné z pravidelných letních prohlídkových tras. Jejich průvodce, zaměstnanec Massachusettských vodáren v tmavě zeleném stejnokroji, jim pověděl, že oblast kolem přehradní nádrže Quabbin je takzvaně „nezamýšlená divočina“ a že se stala jedním z hlavních hnízdišť orlů v Massachusetts. (John a Misha, starší děti, doufali, že jednoho dva orly zahlédnou, ale byli zklamáni.) Nádrž vznikla ve třicátých letech zaplavením tří farmářských komunit, z nichž každá měla i své malé tržní městečko. V té době byla země obklopující čerstvou přehradu poměrně kultivovaná. Ovšem za těch šedesát let se proměnila natolik, že dnes vypadala asi tak, jak musela vypadat celá Nová Anglie předtím, než se v ní v polovině sedmnáctého století začalo vzmáhat zemědělství a průmysl. Po východním břehu přehrady - jedné z nejčistších přehradních nádrží v Severní Americe, jak jim sdělil průvodce - běžela spleť vyježděných, nedlážděných cest, ale to bylo vše. Pokud jste se chtěli dostat k šachtě 12 u Východního ramena, potřebovali jste místo auta turistickou obuv. Tak to aspoň říkal ten průvodce. Lorrington se jmenoval.

Společně s nimi absolvovalo prohlídkovou trasu ještě asi deset lidí a nakonec všichni zase došli do výchozího bodu. To jest na okraj silnice, která vede přes Winsorskou hráz. Zůstali obrácení na sever k přehradě (Quabbin, ve slunečních paprscích celý světle modrý, se blyštěl miliony drobných odlesků a malý Joey pochruoval v dětské sedačce Jonesymu na zádech). Lorrington pomalu šel ke konci své tirády, už už se jim chystal popřát pěkný den, když tu jeden chlapík v mikině Rutgers zvedl ruku jako záček ve škole a povídá: Šachta 12. Není to, jak tam ta Ruska...?

Třicet osm, třicet devět, čtyřicet, čtyřicet jedna, a zpátky u židle. Odpočítával a vůbec přitom nemyslel na čísla, jak to měl ostatně ve zvyku. Carla říkala, že je to známka obsedativně kompulzivní poruchy. O ničem takovém neměl Jonesy ponětí, věděl jen, že ho počítání uklidňuje, a tak vyrazil na další kolečko.

Lorrington při slově „Ruska“ pevně stiskl rty. Tohle očividně nebyla součást výkladu; ani součást dobrého dojmu, jaký si měli návštěvníci z exkurze odnést. Vzhledem k tomu, čí trubky vodu z Quabbinu posledních osm až deset mil vedly,

mohla být pitná voda v Bostonu klidně ta nejčistší, nejlepší pitná voda na světě: tohle bylo evangelium, které chtěly vodárny hlásat.

O tom já moc nevím, pane, odpověděl Lorrington a Jonesy si v duchu pomyslel: Svata dobrota, tak se mi zdá, že se nám pan průvodce snaží všet bulíky na nos.

Čtyřicet jedna, čtyřicet dva, čtyřicet tři, zpátky za židlí a připraven vyrazit do dalšího kola. Kráčel teď o něco rychleji. Ruce měl složené za zády jako kapitán lodi, když rázuje po přední palubě... nebo v kajutě po úspěšné vzpouře. To je asi přesnější.

Jonesy pracoval většinu života jako učitel dějepisu a zvědavost se mu stala druhou přirozeností. Ještě tentýž týden se jednoho dne vypravil do knihovny, pátral po té příhodě v místních novinách, a nakonec našel, co hledal. Byla to jen kratička a stručná zpráva - články o zahradních slavnostech uvnitř téhož čísla byly mnohem obsáhlejší a barvitější -, ale jejich pošťák věděl spoustu podrobností a rád se o ně podělil. Starý dobrák pan Beckwith. Jonesy si dosud vybavoval jeho poslední slova, než znovu nastartoval modrobílou poštovní dodávku a vyrazil po Osborne Road k další poštovní schránce někde na mezi; v létě přicházela na jižní konec přehrady spousta pošty. Jonesy se vrátil dovnitř do chaty, toho nečekaného dědictví, a říkal si, že ani není divu, že Lorrington o té Rusce nechtěl moc mluvit.

Opravdu by to na veřejnost asi nedělalo nejlepší dojem.

10Jmenuje se buď Ilina, nebo Elena Timarová - nikdo si není úplně- jistý. Ve Ware se objeví na začátku podzimu 1995 ve Fordu Escortu se zdrženlivou žlutou samolepkou půjčovny Hertz na předním skle. Vyjde najevo, že auto je kradené, a začne kolovat historka - nepodložená, zato ale pikantní -, že ho získala na Loganově letišti, kde vyčenžovala své tělo za klíčky. A kdo ví, klidně to tak opravdu mohlo být.

Ale ať to bylo jakkoli, je očividně dezorientovaná, skoro jako by to neměla v hlavě v pořádku. Jeden si vzpomíná, že měla modřinu na tváři, druhý zase, že měla špatně zapnutou blůzku. Anglicky umí chabě, ale přece dost dobře na to, aby zjistila, co chce: jak se dostat k přehradě Quabbin. Zapiše si cestu (rusky) na kousek papíru. Téhož večera, když se zavírá cesta přes Winsorskou hráz, je escort nalezen opuštěný na piknikovém plácku u Goodnoughova kanálu. Když tam vůz stojí ještě následujícího rána, vydají se dva zaměstnanci vodáren (kdo ví, možná byl jedním z nich sám Lorrington) a dva zaměstnanci lesní správy ženu hledat.

Dvě míle dál po Východní silnici najdou její boty. Po dalších dvou mílích, kde na Východní končí asfalt (proplétá se divočinou na východním břehu přehrady a vlastně to ani není silnice, spíš jen taková massachusettská verze Výsekové), narazí na blůzku... ajaj. Dvě míle za odhozenou blůzkou Východní končí a k přehradě už pokračuje jen rozježděná lesácká cesta známá jako Fitzpatrickova. Pátrači už se chtějí vydat tudy, když si jeden z nich všimne, že dole u vody visí něco růžového na větvi. Ukáže se, že je to podprsenka oné dámy.

Půda je tady vlhká - i když ne úplně bažinatá -, a tak mohou sledovat jak její stopy, tak polámané větvičky, kterými se prodírala, a musela si při tom na holé kůži nadělat škrábance, raději na ně ani nemyslet. Jenže důkazy poranění jsou tu přímo před nimi a oni je nemohou přehlížet, ať se jim to líbí, nebo ne - krev na větvích a pak i na kamenech se brzy stane nedílnou součástí její stopy.

Míli za místem, kde končí Východní silnice, dojdou ke kamenné budově na

skalním výchozu. Hledí přes Východní rameno na Mount Pomery na druhé straně. V téhle budově se nachází šachta 12, jež je autem přístupná pouze ze severu. Proč Ilina, nebo Elena vlastně nevyrazila od severu, to je otázka, kterou si asi nikdy nikdo nepoloží.

Vodonosný akvadukt, který začíná u Quabbinu, se táhne šedesát mil přímo na východ do Bostonu, přičemž cestou nabírá další vodu z přehradních nádrží Wachusett a Sudbury (tyto dva zdroje jsou mnohem menší a zdaleka ne tak čisté). Nejsou tu žádné pumpy; roura akvaduktu, čtyři a půl metru vysoká a čtyři metry široká, ani žádné nepotřebuje. Veškerá voda je do Bostonu hnána samospádem, což je technika využívaná už Egypťany před pětatřiceti staletími. S povrchem propojuje akvadukt dvanáct svislých šachet. Ty slouží k větrání a k regulaci tlaku. A zároveň i jako přístupové cesty, kdyby se akvadukt něčím ucpal. Šachta 12, ta nejbližší k přehradě, bývá rovněž označována jako šachta přívodová. Testuje se v ní čistota vody a nezřídka tu bývá testována i ženská počestnost (kamenná budova se nezamyká, takže se tu často zastavují milenci na kánoích).

Na nejnižším z osmi schodů, které vedou ke dveřím, najdou ženy džíny, úhledně složené. Na nejvyšším schodu potom leží bílé bavlněné kalhotky. Dveře jsou otevřené. Muži si vymění pohledy, ale nikdo neřekne ani slovo. Mají už poměrně jasnou představu, co asi uvnitř najdou: jednu mrtvou ruskou dámu, jak ji pánbu stvořil.

Jenže nenajdou. Kruhové železné víko na vrchu šachty 12 je odsunuté natolik, aby na straně blíž k přehradě vytvářelo půlměsíc temnoty. Za ním leží sochor, který žena k vypáčení víka použila - ten by obvykle stál opřený u dveří, kde je i další nářadí. A vedle sochoru leží ženina kabelka. Na ní je položena peněženka, otevřená, aby bylo vidět průkaz totožnosti. Na peněžence - takříkajíc na vrcholu pyramidy - leží její pas. Z něj vykukuje lístek papíru pokrytý muřkami, patrně ruština, vlastně azbuka, nebo jak tomu říkají. Muži jsou přesvědčení, že to je dopis na rozloučenou, ale po překladu se ukáže, že je to jen ten Rusčín popis cesty ke Quabbinu. Dolů na samotný okraj si napsala Až skončí cesta, jít podél břehu. A podle toho se řídila, svlékala se za pochodu a ignorovala větve, které ji píchaly, i keře, které drásaly kůži.

Muži stojí kolem částečně odkrytého ústí šachty, škrábou se na hlavě a naslouchají bublání vody, jež tady vyráží na svou cestu do bostonských kohoutků a kašen a zahradních hadic. Je to dutý zvuk, takový jakoby zatuchlý, a existuje pro to dobrý důvod: šachta 12 je čtyřicet metrů hluboká. Muži nechápou, proč se rozhodla udělat to zrovna takhle, ale už je jim jasné, co udělala, vidí ji sedět na kamenné podlaze, nohy svěšené do hlubiny; vypadá jako nahá verze té dívky na etiketách White Rock. Možná se naposledy ohlédne přes rameno, aby se ujistila, že peněženka i pas jsou dosud tam, kam je položila. Chce, aby se lidi dozvěděli, kdo tímhle způsobem odešel; a je na tom všem cosi nesmírně, neutišitelně smutného. Jediný pohled nazpět, a pak sklouzne do půlměsíce mezi částečně odsunuté víko a stěnu šachty. Možná si přidržela nos, jako když děcko skáče sbalené do klubíčka do plaveckého bazénu. Možná ne. Ať tak, nebo tak, ani ne za vteřinu bylo po ní. Nazdar, tmo, můj starý příteli.

11 Poslední slova starého pana Beckwitha, než se s poštovní dodávkou rozjel dál, byla tato: Jak já to slyšel, lidi v Bostonu ji někdy kolem svatého Valentýna budou pít v ranní kávě. Pak se na Jonesyho usmál. Já vodu

nepiju. Jsem věrněj pivu.

V Massachusetts, stejně jako v Austrálii, se to vyslovuje pivu.

12 Jonesy už obešel kancelář tak dvanáctkrát, možná čtrnáctkrát. Na chvíli se zastavil za židlí, nepřítomně si promnul bok, a hned se za tichého odpočítávání dal zase do kroku, starý dobrý obsedativně kompulzivní Jonesy.

Jedna... dvě... tři...

Historika o Rusce byla nepochybně výborná, dokonalý příklad maloměstské strašidelné povídačky (dobré byly taky prokleté domy, kde došlo k několikanásobným vraždám, nebo místa děsivých silničních havárek), a rozhodně vrhla nové světlo na otázku, jak hodlá pan Šedý naložit se Šohajem, s tou nebohou border kolií, jenže k čemu je jemu dobré, že ví, kam pan Šedý jede? Koneckonců...

Zpátky k židli, čtyřicet osm, čtyřicet devět, a počkat, moment, moment, tady něco nehraje. Když obcházel místnost poprvé, zabralo mu to přece jen třicet čtyři kroků, není to tak? Jak to, že je to teď padesát? Přece se nijak necoural, nebylo to žádných padesát slepičích, nic takového, tak jak to -

Zvětšuješ to tady. Jak chodíš dokola, tak to tady zvětšuješ. Protože nevydržíš chvíli na místě. A je to koneckonců tvoje místnost. Vsadím se, že kdybys chtěl, mohl bys ji udělat velkou jako taneční sál hotelu Waldorf-Astoria... a pan Šedý by ti v tom nedokázal zabránit.

„Vážně je to možné?“ zašeptal Jonesy. Stál za židlí, jednu ruku položenou na opěradle, jako by pózoval pro nějaký portrét. Na tuhle otázku nepotřeboval odpověď; stačilo se rozhlédnout. Kancelář byla větší.

Henry se blížil. Jestli je s ním Duddits, pak by pro ně sledování pana Šedého nepředstavovalo žádné potíže, ať by pan Šedý přeseďal z auta do auta sebečastěji, protože Duddits vidí nit. Dovedl je ve snu k Richiemu Grenadeauovi, později je ve skutečném světě dovedl k Josie Rinkenbauerové a teď dokáže vést Henryho stejně snadno, jako ohař s bystrým čenichem vede lovce k liščí noře. Problém byl v tom náskoku, v tom prokletém náskoku, který na ně pan Šedý měl. Minimálně hodinu. Možná víc. A jakmile pan Šedý jednou nacpe psa do šachty 12, tak je celá hra u konce. Byl by ještě čas odstavit veškerou dodávku vody do Bostonu -teoreticky -, ale dokázal by Henry někoho přesvědčit k tak významnému, razantnímu kroku? O tom Jonesy pochyboval. A co všichni ti lidé cestou, kteří pijí vodu téměř bezprostředně? Šest a půl tisíce ve Ware, jedenáct tisíc v Atholu, přes sto padesát tisíc ve Worcesteru. Těmhle lidem by stačily týdny místo měsíců. V některých případech dokonce jen dny.

Existuje nějaký způsob, jak toho parchanta zpomalit? Jak poskytnout Henrymu šanci, aby ho dohonil?

Jonesy se zadíval na pavučinu snů, a jakmile to udělal, něco v místnosti se změnilo - ozvalo se vzdechnutí, skoro jako takový ten zvuk, co údajně vydávají duchové při seancích. Jenže tohle nebyl žádný duch a Jonesy pocítil mravenčení v rukou. Zároveň se mu oči naplnily slzami. V mysli se mu vynořil verš z Thomase Wolfa - ó věci navždy ztracené, kámen, list, dveře neodemčené. Verš z Thomase Wolfa, který tvrdí, že se nelze vrátit domů.

„Dudditsi?“ zašeptal. Postavily se mu chloupky vzadu na krku. „Dudditsi, jsi to ty?“

Žádná odpověď... ale když pohlédl na stůl, kde stál neúčinný telefon, spatřil, že na něm něco přibýlo. Ani kámen, ani list, ani dveře neodemčené, ale hrací

deska na cribbage a balíček karet.

Někdo si s ním chtěl zahrát hru.

13 Moc to teď pořád bolí. Mamí ví, říkal mamí. Ježíš ví, říkal Ježíšovi. Henrymu neříkal, Henryho taky bolí, Henry unavený a stal by se smutný. Bobr a Pete v nebi, kde sedějí u pravé ruky Boha Otce všemohoucího, tvůrce nebe a země na všechny časy, pro Krista pána. On z toho smutný, byli dobří kamarádi, hráli hry, ale nikdy si nedělali legrací. Jednou našli Josie a jednou viděli vysokého chlapa, byl kovboj, a jednou hráli hru.

Tohle je taky hra, jen Pete říkal Dudditsi na tom nesejde jestli vyhraješ nebo přijdeš o gatě je to prostě hra, jenže tentokrát na tom sejde, Jonesy říká, Jonesy teď špatně slyší, ale už brzy bude lepší, už brzy. Jen kdyby ho nebolelo. Dokonce ani perco už nepomáhá. V krku pálí, celé tělo se třese a břicho bolí, trochu jako když musí čurat, trochu jako, ale on nemusí čurat, a když kašle, někdy dělá krev. Rád by spal, ale je tu Henry a nový kamarád Owen, co tam byl, když našli Josie, a říkají Kdybychom ho jenom dokázali zpomalit a Kdybychom ho jenom dokázali chytit a on musí zůstat vzhůru a pomoci, ale teď musí zavřít oči, aby slyšel Jonesyho, a Owen říká Neměli bychom ho vzbudit, co když ten zmetek někde odbočí a Henry říká Povídám ti, že vím, kam jede, ale na I-90 ho pro jistotu probudíme. Teď ho nech spát, vždyť koukni, jak je unavený. A zas, ale teď jen v hlavě: Kdybychom jenom toho parchanta dokázali zpomalit.

Oči zavřené. Ruce překřížené na bolavých prsou. Dýchat pomalu. Mamí říká dýchat pomalu, když kašleš. Jonesy ne mrtvý, ne v nebi s Bobrem a Petem, ale pan Šedý říká Jonesy zamčený a Jonesy tomu věří. Jonesy v kanceláři, žádný telefon a nic neví, těžko mluvit, protože pan Šedý je podlý a pan Šedý má strach. Strach, že Jonesy zjistí, kdo je doopravdy zamčený.

Kdy mluvili nejvíc?

Když hráli hru.

Hra.

Proběhne jím třas. Musí se moc soustředit a to bolí, cítí, jak to z něj vysává sílu, poslední zbytky síly, ale tentokrát je to víc než hra, tentokrát záleží, kdo vyhraje a kdo přijde o gatě, takže tu sílu obětuje, udělá hrací desku a udělá karty, Jonesy pláče, Jonesy myslí ó věci navždy ztracené, ale Duddits Cavell není ztracený, Duddits vidí nit, nit vede do kanceláře a tentokrát bude víc než jen tahat kolíky po desce.

Neplač, Jonesy, řekne a slova zní srozumitelně, v mysli zní vždycky srozumitelně, to jen ta hloupá pusa je vždycky zpotvoří. Neplač, já nejsem ztracený.

Oči zavřené. Ruce překřížené.

A v Jonesyho kanceláři, pod pavučinou snů, rozehraje Duddits hru.

14 „Mám toho psa,“ oznámil Henry. Hlas mu zněl vyčerpaně. „Toho, co se podle něj zaměřuje Perlmutter. Mám ho. Jsme o něco blíž. Do háje, kdyby jen existoval způsob, jak je zpomalit!“

Pršelo a Owenovi nezbývalo než doufat, že se dostanou dost daleko na jih, než se začne dělat námraza. Vítr vál v tak silných poryvech, že se hummer na silnici co chvíli rozhoupal. Bylo poledne a nacházeli se mezi Saco a Biddefordem. Owen

mrknul do zpětného zrcátka a prohlédl si Dudditse na zadním sedadle, oči zavřené, hlavu zakloněnou, vyhublé ruce zkřížené na prsou. Pleť mu začínala nepěkně žloutnout a z jednoho koutku úst vytékal pramínek sytě červené krve.

„Může nám tvůj přítel ještě vůbec nějak pomoci?“ zeptal se Owen.

„Myslím, že se právě snaží.“

„Já myslím, žeš říkal, že spí.“

Henry se otočil, pohlédl na Dudditse, pak na Owena. „Spletl jsem se.“

15 Jonesy rozdál karty, dvě ze své ruky odložil na stůl, pak z druhé ruky odložil dvě další.

„Neplač, Jonesy. Neplač, já nejsem ztracený.“

Jonesy zvedl oči k pavučině snů, přesvědčený, že se slova ozvala z ní. „Já nepláču, Dudsí. To jen ta pitomá alergie. A teď, jestli si chceš zahrát -“

„Dva,“ řekl hlas z pavučiny snů.

Jonesy vynesl z Dudditsovy ruky dvojku - vážně nijak špatný začátek -, a pak ze své vlastní sedmičku. To dávalo dohromady devět. Duddits měl v ruce šestku; záleží ale na tom, jestli -

„Šest na patnáct,“ ozvalo se z pavučiny snů. „Patnáct za dvě. A polibte mi drdol!“

Jonesy se neubráníl smíchu. Byl to Duddits, jistě, ale na chvíli mu připomínal spíš Bobra. „No tak do toho, jen si táhni.“ A fascinovaně sledoval, jak se jeden z kolíků na desce zvedl, proplul kus vzduchem a usadil se v druhé dírci první řady.

Najednou něco pochopil.

„Ty jsi klidně mohl hrát s námi, vid' Dudsí? Schválně jsi tahal nesmyslně, abychom se smáli.“ To poznání mu vehnalo čerstvé slzy do očí. Celé ty roky si mysleli, že si oni hrají s Dudditsem, a zatím si on hrál s nimi. A tehdy za Bratry Trackerovými, kdo koho vlastně našel? Kdo koho zachránil?

„Jednadvacet,“ ohlásil.

„Jednatřicet za dvě.“ Z pavučiny snů. A neviditelná ruka znovu zvedla kolík a posunula ho o dvě dírky dál. „Zablokoval se přede mnou, Jonesy.“

„Já vím.“ Jonesy vynesl trojku. Duddits ohlásil třináct a Jonesy z jeho karet vynesl desítku.

„Ale před tebou ne. Ty s ním můžeš mluvit.“

Jonesy zahrál dvojku a táhnul si o dvě. Duddits vynesl, táhl si za poslední kartu a Jonesyho napadlo: Obehrán ment'ošem - to se hned tak nevidí. Jenže Duddits nebyl ment'oš, nebyl mentálně zaostalý. Možná vyčerpaný a na po kraji smrti, ale ne mentálně zaostalý.

Po prvním kole byl Duddits daleko před Jonesym, přestože Jonesy dával. Jonesy shrnul karty a začal je míchat.

„Co chce, Jonesy? Co chce kromě vody?“

Vraždit, napadlo Jonesyho. Líbí se mu zabíjet lidi. Ale to už ne. Prosím, jen to už ne.

„Slaninu,“ řekl. „Taky má rád slaninu.“

Míchal karty... a pak se zarazil, jak mu Duddits zaplnil mysl. Skutečný Duddits, mladý a silný a připravený k boji.

16 Duddits na zadním sedadle za nimi hlasitě zasténal. Henry otočil a spatřil, jak mu z nosních dírek teče čerstvá krev, rudá jako byrus. Tvář se nehezky stáhla do křeče soustředění. Oči pod zavřenými víčky kmitaly ze strany na stranu. „Co se to s ním děje?“ zeptal se Owen. „Nevím.“

Duddits začal kašlat: ostré, drásavé zvuky vycházející až z průdušek. Ode rtů se mu v jemné spršce rozlétala krev.

„Probud' ho, Henry! Pro Boha živého, probud' ho!“

Henry věnoval Owenu Underhillovi vyděšený pohled. Přijížděli teď ke Kennebunkportu, byli necelých dvacet mil od hranice Nového Hampshiru, sto deset od přehrady Quabbin. Jonesy měl jednu fotku Quabbinu na zdi ve svém kabinetu; Henry ji viděl. I chatu opodál, ve Ware.

Duddits začal vykřikovat: mezi jednotlivými záchvaty kašle třikrát zopakoval jedno slovo. Spršky krve nebyly nijak husté, zatím, protože všechna vycházela z úst a z hrdla, ale jestli mu začnou krváčet i plíce -

„Probud' ho! Něco se nám snaží říct! Copak ty neslyšíš -“

„To se nesnaží říct nám.“

„A komu? Co to teda říkal?“

„Jonesymu. A říkal slaninu.“

17 Stvoření, jež teď samo o sobě smýšlelo jako o panu Šedém -on o sobě smýšlel jako o panu Šedém -, mělo (měl) vážný problém, ale aspoň že o něm vědělo (věděl).

Předem varovaný znamená předem připravený, tak by to řekl Jonesy. Po.dobných rčení se v Jonesyho krabicích nacházely stovky, ne-li dokonce tisíce. Některé připadaly panu Šedému naprosto nesrozumitelné - Na slepého koně můžeš mrkat, nebo mávat, vyjde to na stejno, tak znělo jedno z nich, další třeba Jak co přichází, tak taky odchází - ale Předem varovaný znamená předem připravený, to se mu líbilo.

Jeho problém by se dal nejlépe shrnout v pocitech, které k Jonesymu choval... a samozřejmě bylo samo o sobě dost zlé, že vůbec nějaké pocity má. Mohl si namlouvat Teď, když jsem Jonesyho odřízl, je můj problém vyřešený; dal jsem ho do karantény stejně, jako se jejich vojáci snažili dát do karantény nás. Sice mě následují - vlastně spíš pronásledují -, ale pokud mi nezačne zlobit motor nebo nepíchnu pneumatiku, tak nemají ani jedni pronásledovatelé moc velkou šanci mě chytit. Jsem slušný kus před nimi.

Tak zněla fakta - pravdivá fakta -, jenže postrádala ten správný říz. Ten správný říz naopak nepostrádal nápad, že se postaví ke dveřím, za nimiž je uvězněný jeho nevraživý hostitel, a zavolá: „To jsem tě srovnal, co? To jsem ti srovnal fasádu, vid'?" Jaká fasáda s tím vsím měla co do činění, to pan Šedý netušil, ale v Jonesyho zbrojnici to objevil jako emocionální kulku značného kalibru - slibovala hlubokou a uspokojivou odezvu z dětství. A pak by vystrčil Jonesyho jazyk (teď už můj jazyk, pomyslel si s nepopiratelnou potěchou) mezi rty a posměšně by s ním „zaprděl“.

A co se pronásledovatelů týče, před těmi by nejradši spustil Jonesyho kalhoty a ukázat jim Jonesyho holý zadek. Bylo to stejně nesmyslné jako Jak co přichází, tak taky odchází, stejně nesmyslné jako fasáda, ale chtěl to udělat. Říkalo

se tomu „vyšpulit na někoho pŭlky“ a on to chtěl udělat.

Pan Šedý si uvědomil, že je nadobro nakažený byrusem tohoto světa. Začalo to emocemi, pokračovalo to ke smyslovým počítkům (chuť jídla, nevyvratitelné primitivní potěšení, když přinutil policistu bušit hlavou do vydlážděčkové stěny toalet - to tupé tuc-tuc), a pak až k tomu, čemu Jonesy říkal vyšší myšlení. Panu Šedému to znělo směšně, stejně jako když se hovnům říká nezpracovaná potrava nebo genocidě etnická čistka. Přesto mělo myšlení své půvaby, zejména pro bytost, která odjakživa existovala jako součást jedné velké pasivní mysli, jakéhosi vysoce inteligentního ne-vědomí.

Než ho pan Šedý umlčel, Jonesy mu navrhoval, ať své poslání pošle k vodě a prostě si jen užívá lidského života. Teď zjistil, že se jeho vnitřní touhy, touhy oné dříve harmonické mysli, oné ne-vědomé mysli, začínají rozpadat, začínají se proměňovat v zástup protikladných hlásků, z nichž některé chtějí A, některé B a některé Q na druhou děleno Z. Byl by si myslel, že podobné breptání musí být něco příšerného, že to hraničí s šílenstvím. Jenže místo toho teď shledal, že se mu ten mumraj líbí.

Byla tu slanina. Byl tu „sex s Carlou“, který Jonesyho mysl hodnotila jako mimořádně příjemný akt, zahrnující jak smyslové, tak emocionální vstupy. Byla tu rychlá jízda autem a karambol v O'Learyho baru poblíž stadionu Fenway Park a pivo a hlasité živé kapely a Patty Loveless, která zpívá „Za to může jedině to tvoje srdce prohaný, jo to srdce prolhaný a stokrát v kartách prohraný, to tvoje srdce zamilovaný“ (ať už to znamená cokoli). Byla tu letní rána, kdy se obzor pomalu vynořuje z oparu. A samozřejmě vražda. Tohle všechno.

Problém spočíval v tom, že pokud svůj úkol nedokončí dostatečně rychle, možná ho nedokončí už vůbec. Už nebyl byrum, ale pan Šedý. Jak dlouho bude trvat, než se z pana Šedého stane Jonesy?

K tomu nesmí dojít, pomyslel si. Přitlačil na plyn, a přestože už to moc nešlo, subaru přece jen o něco zrychlilo. Pes na zadním sedadle vykvikl... a pak zavyl bolestí. Pan Šedý roztáhl mysl a dotkl se byrumu, jež rostlo psovi v žaludku. Rostlo rychle. Příliš rychle. A vida, další novinka -dotýkat se té mysli mu nepřinášelo žádné potěšení, necítil vřelost obvyklou při setkání dvou jedinců téhož druhu. Mysl byrumu se mu zdála chladná... zatuchlá...

„Cizí,“ zamumlal.

Přesto ji utišil. Až se pes dostane do vody, musí být byrum ještě uvnitř. Bude potřebovat čas k adaptaci. Pes se utopí, ale byrum bude ještě chvíli žít, krmit se psovým mrtvým tělem a čekat, až přijde čas. Ale nejdřív se tam musí dostat.

Už to nebude trvat dlouho.

Jak tak uháněl po I-90, kolem malých městeček (bodlákovy, nazýval je Jonesy, i když ne bez jisté lásky) jako Westborough, Grafton a Dorothy Pond (pořád se blížil, zbývalo možná tak čtyřicet mil), rozhlížel se po něčem, čím by zabavil své nově nabyté neklidné vědomí, aby mu nepřekáželo. Zkusil Jonesyho děti, ale hned se stáhl - příliš mnoho emocí. Znovu zkusil i Dudditse, ale tady bylo pořád prázdně; Jonesy vzpomínky ukradl. Nakonec se zaměřil na Jonesyho práci, to jest učení dějepisu, a zejména na Jonesyho specializaci, která ho fascinovala svou hrůzností. V letech 1860 až 1865 se Amerika podle všeho rozdělila na dvě části jako kolonie byrusu ke konci každého vegetačního cyklu. Podmínila to spousta všemožných věcí, jimž vévodilo jakési „otroctví“, což je ale znovu totéž jako říkat hovnům nezpracovaná potrava. „Otroctví“ nehrálo žádnou roli. „Právo na odtržení“ nehrálo žádnou roli. „Ochrana Unie“ nehrála žádnou roli. V podstatě se tahle stvoření jen pustila do toho, co jim jde ze všeho nejlíp: začala „šílet“. A v jakém měřítku,

panečku!

Pan Šedý právě prozkoumával nespočetné krabice plné fascinujících válečných zbraní - kartáčové střely, dělostřelecké granáty, dělové koule samostatné nebo spojené řetězem, bodáky, pozemní miny -, když vtom ho vyrušil hlas.

slanina

Odsunul tu myšlenku stranou, přestože Jonesyho žaludek zakručel. Dal by si slaninu, bajo, dal, slanina je masitá a šťavnatá a mastná a v jistém primitivním, fyzickém ohledu hrozně dobrá, ale teď na ni nebyl čas. Možná potom, až se zbaví toho psa. Potom, než ho dohoní ostatní, se bude moct slaninou třeba udávit. Ale teď na to nebyl čas. Jakmile minu! exit 10 - teď už jen dva -, vrátil se v mysli zpátky k občanské válce, k modrokabátníkům a šedokabátníkům, kteří proti sobě vyráželi skrz kouř, ječeli a bodali se do břicha, rovnali si navzájem fasádu, bušili pažbou pušky do lebky nepřátel, což vydávalo ono opojné tuc-tuc, a -

slanina

Žaludek znovu zakručel. Do Jonesyho úst se nahruly sliny a on si vzpomněl na zastávku u Dysartů, na ty hnědé a křehké proužky na modrém talíři, když jste je vzali do prstů, byly takové hrubé na omak, prostě mrtvé a chutné masíčko -

Nesmím na to myslet.

Ozvalo se rozčilené troubení klaksonu, při němž pan Šedý až nadskočil a Šohaj zavyl. Zabloudil do špatného pruhu, Jonesyho mysl ho označovala jako „průběžný“, a tak rychle zajel ke straně, aby se kolem něj mohl prohnat jeden z těch velkých nákladňáků, co jely mnohem rychleji než jeho subaru. Nákladňák mu ohodil celé přední sklo kalnou vodou, čímž ho na chvíli dočista zaslepil, a pan Šedý si pomyslel Chytím tě zabiju tě vymlátím ti mozek z hlavy ty kanče kdo tě učil řídit ty prase, tuc-tuc, srovnám ti fasádu

sendvič se slaninou

Tentokrát to bylo jako výstřel v hlavě. Snažil se proti tomu bojovat, ale s takovou silou se dosud nesetkal. Mohl to být Jonesy? Jistě ne, Jonesy takhle silný nebyl. Ale najednou necítil nic než žaludek, a ten žaludek byl prázdný, ten žaludek bolel a žadonil. Mohl by přece na chvíli zastavit, aby ho utišil. Pokud ho neutiší, bude muset jet přímo z

sendvič se slaninou!

a s majonézou!

Pan Šedý neartikulovaně vykřikl a ani nezaregistroval, že mu po bradě začaly stékat sliny.

18 „Slyším ho,“ řekl zničehonic Henry. Přiložil si pěsti ke spánkům, jako by se snažil zahnat bolest hlavy. „Kriste pane, ten má ale hlad.“ „Kdo?“ zeptal se Owen. Zrovna přešli státní hranici do Massachusetts. Před vozem padal ve stříbrných, větrem bičovaných nitkách déšť. „Ten pes? Jonesy? Kdo?“

„On,“ odpověděl Henry. „Pan Šedý.“ S náhlou nadějí v očích pohlédl na Owena. „Myslím, že odbočuje. Myslím, že zastavuje.“

19 „Šéfe.“ Kurtz už opět málem dřímal, když se Perlmutter najednou otočil - se znatelnou námahou - a oslovil ho. Právě projeli přes mýtní stanoviště státu Nový

Hampshire, kde si Freddy Johnson dával dobrý pozor, aby se zařadil do pruhu s mincovým automatem (měl strach, že lidský výběrčí by si mohl všimnout zápachu v kabině hummeru, rozbitého okénka v zadních dveřích, zbraní... nebo všeho dohromady).

Kurtz se zájmem pohlédl Archiemu Perlmutterovi do zpoceně, k smrti vyčerpané tváře. Dokonce s jistým okouzlením. Tohle že byl ten nedomrlý, mamonářský byrokrat, s neodmyslitelným kufříkem doma u posádky a stejné neodmyslitelným notesem v poli, vlasy vždy hladce učesané s dokonalou pěšinkou na levé straně? Muž, který si zaboha nedokázal odvyknout slovu pane? Ne, ten muž byl pryč. Pearlyho obličej, ač býval vždycky spíš vyhublý, jako by teď o něco ztučněl. Stává se nám z něj máti Joadová, napadlo Kurtze a málem se uchechtl.

„Šéfe, mám žízeň.“ Pearly vrhl toužebný pohled na Kurtzovu pepsi, a pak vypustil další příšerné prdnutí. Máti Joadová troubí v pekle, pomyslel si Kurtz, a tentokrát se skutečně uchechtl. Freddy zaklel, ale už bez toho dřívějšího vzteklého znechucení; spíš rezignovaně, skoro znuděně.

„Obávám se, že ta je moje, frajere,“ řekl Kurtz. „A já jsem kapku vyprahlý sám.“

Perlmutter otevřel ústa, aby něco řekl, pak zamžikal, jak ho zasáhla nová vlna bolesti. Znovu si prdnul, ale tentokrát to byl vyšší zvuk, nikoli trumpeta, ale nějaké netalentované dítko na pikolu. Oči se mu zúžily, vetřela se do nich lstivost. „Dej mi napít, a já ti řeknu něco, co chceš vědět.“ Odmlka. „Něco, co potřebuješ vědět.“

Kurtz se zamyslel. Do boku auta pleskal déšť a pronikal dovnitř vyraženým okýnkem. Kriste Ježíši, to zatracené okno už ho vážně štvalo, celý rukáv měl promáčený duch, ale musel to vydržet. Kdo za to koneckonců může?

„Ty,“ řekl Pearly a Kurtz sebou trhl. Tohle čtení myšlenek ho pořád dokázalo pěkně vyděsit. Člověk si myslí, že už si na to zvykl, a pak tumáš, zjistí, že si nezvykl vůbec na nic. „Ty za to můžeš. Tak mi dej sakra napít. Šéfe.“

„Dávej si pozor na jazyk, hnojaři,“ zavrčel Freddy.

„Řekni mi, co víš, a můžeš si to dopít.“ Kurtz zvedl láhev s pepsi a zakýval s ní před Pearlyho zmučenýma očima. Cítil v tom okamžiku komickou averzi k sobě samému. Kdysi velel celým jednotkám a s jejich pomocí měnil geopolitické uspořádání světa. Teď pod jeho velení spadali dva muži a láhev limonády. Klesl hodně hluboko. Pýcha ho přivedla hluboko, tak je to. Trpěl pýchou Satanovou, a jestli je to chyba, pak se jí dalo těžko zbavit. Pýcha je jako opasek, kterým si člověk může přidržovat kalhoty dokonce i v době, kdy už žádné kalhoty nemá.

„Přisaháš?“ Pearlyho červeně chlupatý jazyk vykoukl z úst a olízl vyprahlé rty.

„Ať se propadnu, jestli lžu,“ řekl vážně Kurtz. „Přečti si sakra moje myšlenky, frajere.“

Pearly si ho chvíli prohlížel a Kurtz v hlavě téměř cítil jeho plíživé prsty (všechny s červeným kobercem pod nehtem). Příšerný pocit, ale vydržel to.

Konečně se zdálo, že je Perlmutter spokojený. Přikývl.

„Vnímám teď mnohem silněji,“ řekl, a pak ztlumil hlas do důvěrného, ustrašeného šepotu. „Užírám mě to. Žere mi to vnitřnosti. Cítím to.“

Kurtz ho poplácal po paži. Zrovna míjeli ceduli s nápisem VÍTEJTE v MASSACHUSETTS. „Postarám se o tebe, synku; přece jsem ti to slíbil, ne? Teď mi řekni, co všechno slyšíš.“

„Pan Šedý zastavuje. Má hlad.“

Kurtz nechal dlaň položenou na Perlmutterově paži. Teď zesílil stisk, zaťal

nehty jako drápy. „Kde?“

„Nedaleko místa, kam míří. U nějakého obchůdku.“ Potom Archie Perlmutter zpěvavým dětským hláskem, při kterém Kurtzovi naskočila husí kůže, dodal: „Nejlíp u nás nakoupíte - tak proč ještě otálíte?“ Pak o něco normálnějším tónem pokračoval: „Jonesy ví, že se Henry a Owen a Duddits blíží. Proto přinutil pana Šedého zastavit.“

Představa, že by Owen mohl Jonesyho/pana Šedého dohnat, naplnila Kurtze panikou. „Dobře mě poslouvej, Archie.“

„Mám žízeň,“ zakňučel Perlmutter. „Mám žízeň, ty svině.“

Kurtz podržel Pearlymu pepsí před očima, ale když se po ní Perlmutter natáhl, pleskl ho přes ruku.

„Vědí Henry, Owen a Dud-Duts, že Jonesy a pan Šedý zastavili?“

„Dud-dits, ty kripule!“ zavrčel Perlmutter, pak zasténal bolestí a chytil se za břicho, které už se znovu nafukovalo. „Dits, dits, Dud-dits! Jistěže vědí. Duddits pomohl přivolat na pana Šedého hlad! Provedli to spolu s Jonesym!“

„To se mi nelíbí,“ poznamenal Freddy.

Vítej do klubu, pomyslel si Kurtz.

„Prosím, šéfe,“ zaškemral Pearly. „Mám strašnou žízeň.“

Kurtz mu dal láhev a závistivým pohledem sledoval, jak ji Perlmutter vyprázdnil.

„495, šéfe,“ ohlásil Freddy. „Co mám dělat?“

„Odboč na ni,“ řekl Perlmutter. „Pak na devadesátku na západ.“ Říhнул si. Hlasitě, ale díkybohu bez zápachu. „Chce to další pepsí. Chutná tomu cukr. A taky kofein.“

Kurtz se zamyslel. Owen ví, že jejich kořist zastavila, přinejmenším na čas. Owen s Henrym teď budou sprintovat, aby z toho zhruba devadesátiminutového zpoždění stáhli, kolik jen dokážou. Z čehož vyplývá, že oni musejí sprintovat taky.

Všichni poldové, kteří se jim postaví do cesty, budou muset zemřít, Bůh je prováže. Tenhle závod se blíží ke konci, ať už takovému, či onakému.

„Freddy.“

„Šéfe.“

„Lehni na plyn. Pořádně ji rozpal, mrchu. Pořádně ji rozpal.“

Freddy Johnson udělal, jak dostal přikázáno.

20 Nebyl tu žádný chlív, žádná ohrada s výběhem pro koně a místo pivo losy občerstvení hlásala cedule ve výloze nejlíp U NÁS NAKOUPÍTE - tak proč JEŠTĚ otálíte? a nad tím fotografie přehrady Quabbin, ale jinak ten malý krámk jako by tomu Gosselinovu z oka vypadl: tytéž prohnílé fošny po stranách, tytéž světle hnědé šindele, tentýž křivý komín, jenž po troškách vyfukoval kouř k deštivému nebi, totéž rezavé benzinové čerpadlo vpředu. Na čerpadlu visela další cedule, tahle s nápisem benzin došel poděkujte utěrkářům.

Toho časného listopadového odpoledne byl obchůdek prázdný až na majitele, gentlemana jménem Deke McCaskell. Jako většina ostatních strávil i on dopoledne přilepený očima na obrazovku. Veškeré zpravodajství (z větší části opakované stále dokola a vzhledem k tomu, že inkriminovaná část Severních lesů byla stejně odříznutá, jediné slušné záběry zachycovaly jen těžkou techniku pozemního vojska, námořnictva a letectva) vyvrcholilo proslovem prezidenta. Deke přezdíval prezidentu pan Zadobryslovo, to kvůli tomu pomrvenému způsobu, jakým byl

zvolen -to tam na Floridě sakra nikdo neumí počítat? Přestože Deke nešel k volbám projevit svůj názor už od vlády Ronalda Reagana (to byl panečku prezident), tak pana Zadobryslova nenáviděl, pokládal ho za slizkého, nedůvěryhodného zmetka s velkými zuby (nicméně fešnou manželkou) a prezidentův projev o jedenácté mu připadal stejný jako všechny jeho obvyklé blemcy. Deke nevěřil jedinému slovu z toho, co starouš Zadobryslovo říkal. Podle něj byla celá ta věc pravděpodobně podvod, zastrašovací taktika propočítaná tak, aby američtí daňoví poplatníci ochotněji podporovali zvýšení výdajů na obranu a tím pádem i samotných daní. Ve vesmíru přece nikdo další není, věda to prokázala. Jediní vetřelci v Americe jsou (samozřejmě kromě prezidenta Zadobryslova) fazolkáři, kteří sem proudí přes hranice z Mexika. Ale lidi stejně měli strach, seděli doma a čuměli na bednu. Pár se jich později jistě stává pro pivo nebo láhev vína, ale právě teď byl krámek stejně mrtvý jako přejetá kočka na dálnici.

Deke televizi vypnul asi před půl hodinou - čeho je moc, toho je příliš -, a když se ve čtvrt na dvě rozcinkal zvonek nade dveřmi, právě studoval jeden z magazínů z poličky v zadním koutu krámků, označené štítkem DO 21 SEM ANI nekoukej. Zmiňované periodikum se honosilo titulem Brýle pro dlouhé chvíle, což byl název více než trefný, protože všechny dámy v něm obsažené skutečně nosily brýle. Nic dalšího, ale brýle, ty ano.

Vzhlédl k přichozímu, už otevíral ústa, že řekne něco jako „Jak se vede?“, nebo „Dneska to na silnici klouže, co?“, ale nakonec neřekl nic.

Pocítil šlehnutí neklidu, následované náhlou jistotou, že bude oloupen... a pokud zůstane u loupeže, bude si moct blahopřát. Nikdy dřív ho neokradli, za celých dvanáct let, co tenhle krámek vlastnil - kdyby chtěl někdo riskovat kriminál pro hrstku drobných, našel by v okolí místa, kde by ta hrstka byla aspoň plnější. To by člověk musel být...

Deke polkl. To by člověk musel být cvok, pomyslel si, a tenhle chlápek možná byl, možná to byl jeden z těch maniaků, co právě odkrágloval celou rodinu, a teď se rozhodl, že se trochu projde a pobije pár dalších lidí, než obrátí zbraň proti sobě.

Deke nebyl od přírody paranoidní (byl od přírody nemehlo, jak by vám řekla jeho ex-manželka), ale to nic neměnilo na skutečnosti, že se s tímhle prvním odpoledním zákazníkem necítil v bezpečí. Neměl nijak v lásce chlápky, kteří se mu sem chodili poflakovat a žvanit něco o Patriotech nebo o Red Sox nebo vyprávět historky o tom, jakého klacka právě vytáhli z přehrad, ale právě teď by si přál, aby jich tu pár bylo. Vlastně čím víc, tím líp.

Muž se nejprve jen zastavil ve dveřích - a vážně s ním nebylo něco v pořádku. Měl na sobě oranžovou loveckou bundu, přestože v Massachusetts zatím nezačala lovecká sezóna, ale to ještě nemuselo nic znamenat. Mnohem víc se Dekeovi nelíbily ty škrábance na jeho obličej, jako by se hezkých pár dní prodíral lesy, a vlastně vůbec ty jeho vyčerpané, ztrhané rysy. Ústa se mu pohybovaly, jako by mluvil sám se sebou. A ještě něco. Šeré odpolední světlo pronikající dovnitř zaprášenou výlohou se mu tak zvláštně lesklo na rtech a na bradě.

Tomu magorovi tečou sliny, pomyslel si Deke. No ať se propadnu, jestli ne.

Hlava přichozího sebou nepatrně cukala ze strany na stranu, zatímco tělo zůstávalo dokonale nehybné, čímž Dekeovi připomínal sovu, která se na větvi rozhlíží po kořisti. Dekeovi blesklo hlavou, že by mohl sklouznout ze židle a schovat se pod pultem, ale než vůbec stačil zvážít všechna pro a proti takového tahu (nebyl právě bystrý myslitel, to by vám jeho ex-manželka pověděla taky), mužova hlava sebou ještě párkrát cukla a zadívala se přímo na něj.

Racionální část Dekeovy mysli si uchovávala naději (i když v podstatě jen podvědomě), že se mu to všechno jen zdá, že má jenom vidiny ze všech těch prapodivných zpráv a ještě prapodivnějších zvěstí ze severního Maine, svědomitě přednášených tiskem. Třeba si ten chlap jde jenom pro cigára, nebo karton piva nebo možná pro láhev kávové brandy a nějaký paperback, aby mu líp uběhla dlouhá, deštivá noc v motelu za Ware, nebo Belchertownem.

Jakmile však tomu muži pohlédl do očí, ta naděje odumřela.

Tohle nebyl pohled maniaka s rukama potřísněnými krví vlastní rodiny, který se vydal na svou poslední cestu; kéž by tomu tak bylo. Oči příchozího se zdály snad až příliš plné. Vypadalo to, že se jimi prohánějí miliony myšlenek a nápadů, jako když si zrychleně pustíte nějaký slavnostní průvod ulicí velkoměsta. Skoro jako by poskakovaly v důlcích.

A byly to ty nejhladovější oči, jaké Deke McCaskell za celý život viděl.

„Máme zavřeno," řekl. Slova z něj vyšla v zaskřehotání, které se absolutně nepodobalo jeho hlasu. „Společně s kolegou - je vzadu - jsme pro dnešek zavřeli. Kvůli tomu, co se děje tam na severu. Já - totiž my jsme jen zapomněli otočit ceduli. Chtěli jsme -"

Mohl by takhle pokračovat celé hodiny - klidně i dny -, ale muž v oranžové bundě ho přerušil. „Slaninu," řekl. „Kde je?"

Deke si byl náhle absolutně a nezvratně jistý, že jestli nebude mít slaninu, ten člověk ho zabije. Možná ho zabije i tak, ale bez slaniny... bez slaniny by to byla tutovka. A on měl slaninu. Díky Bohu, díky Ježíšovi, díky Zadobryslovovi a všem rozvzteklým utěrkařům, měl slaninu.

„Vzadu v mrazáku," odpověděl tím novým, cizím hlasem. Ruku položenou na otevřeném magazínu měl chladnou jako kus ledu. V hlavě slyšel šeptavé hlásky, které rozhodně nemohly patřit jemu samotnému. Rudé myšlenky a černé myšlenky. Hladové myšlenky.

Nelidský hlas se zeptal: Co je to mrazák? Unavený, velice lidský hlas odpověděl: Projdi tou uličkou, kocoure. Tam ho uvidíš.

Slyším hlasy, pomyslel si Deke. Kriste pane, jen to ne. To se přece stává, než člověk zaklepe bačkorama.

Muž prošel kolem Dekea a pokračoval do prostřední uličky. Ztěžka při tom napadal na jednu nohu.

Vedle pokladny stál telefon. Deke na něj pohlédl, a hned odvrátil zrak. Měl ho sice na dosah a číslo 911 si nastavil do paměti, ale v téhle chvíli by telefon mohl být stejně tak na Měsíci. I kdyby dokázal sebrat tolik síly, aby se k němu natáhl -

Já bych o tom věděl, řekl ten nelidský hlas a Deke tiše zasténal. Slyšel to uvnitř v hlavě, jako by mu někdo do mozku nasadil vysílačku.

Nade dveřmi viselo vypuklé zrcadlo, pomůcka užitečná zejména v létě, kdy byl obchod plný děcek, jež mířila s rodiči k přehradě - ke Quabbinu to odsud bylo jen osmnáct mil - rybařit nebo stanovat, nebo jen tak na piknik. Ti malí hajzlíci se vždycky snažili něco šlohnout, hlavně bombony a pánské časopisy. Teď Deke v zrcadle s užaslým zděšením sledoval, jak se muž v oranžové bundě blíží k mrazáku. Na okamžik se zastavil, civěl dovnitř, a pak vytáhl ne jeden balíček, ale všechny čtyři.

Muž i se slaninou zamířil nazpět prostřední uličkou, pomalu se belhal a prohlížel si u toho regály. Vypadal nebezpečně, vypadal hladově a taky vypadal příšerně unaveně - jako maratonský běžec, který vbíhá do poslední míle. Při pohledu na něj dostával Deke podobné závratě, jako když se díval z velké výšky. Jako by před sebou viděl ne jednu osobu, ale hned několik, jež překrývají jedna

druhou a bez ustání se rozostřují, nebo zaostřují. Deke si letmo připomněl jeden film, co kdysi viděl, takovou jalovou zhovadilost o stovce osobností.

Muž se zastavil a vzal si skleničku majonézy. Na konci uličky se pak zastavil ještě jednou a přibral bochník krájeného chleba. Potom byl zpátky u pultu. Deke bezmála cítil vyčerpání, jež mu póry unikalo z těla. A šílenství.

Muž položil na pult svůj nákup a řekl: „Sendvič z bílého chleba, se slaninou a s majonézou. Neznám nic lepšího.“ A usmál se. Byl to úsměv tak unavený a srdceryvně upřímný, že Deke na chvíli docela zapomněl na svůj strach.

Bez rozmyšlení natáhl ruku. „Pane, jste v po-“

Ruka se zastavila, jako by narazila do zdi. Chvíli se třásla nad pultem, pak se dlaň otočila a vlepila Dekeovi facku - plesk! Pomalu se odtáhla a zůstala viset ve vzduchu jako vznášedlo. Malíček a prsteníček se zvolna složily do dlaně.

Nezabíjej ho!

Pojď ven a zastav mě!

Jestli mě přinutíš to udělat, možná se dočkáš nemilého překvapení

Ty hlasy se mu ozývaly v hlavě.

Vznášedlová ruka mu doplachtila před obličej a zbylé dva natažené Já bych o tom věděl, řekl ten nelidský hlas a Deke tiše zasténal. Slyšel to uvnitř v hlavě, jako by mu někdo do mozku nasadil vysílačku.

Nade dveřmi viselo vypuklé zrcadlo, pomůcka užitečná zejména v létě, kdy byl obchod plný děcek, jež mířila s rodiči k přehradě - ke Quabbinu to odsud bylo jen osmnáct mil - rybařit nebo stanovat, nebo jen tak na piknik. Ti malí hajzlíci se vždycky snažili něco šlohnout, hlavně bombony a pánské časopisy. Teď Deke v zrcadle s užaslým zděšením sledoval, jak se muž v oranžové bundě blíží k mrazáku. Na okamžik se zastavil, civěl dovnitř, a pak vytáhl ne jeden balíček, ale všechny čtyři.

Muž i se slaninou zamířil nazpět prostřední uličkou, pomalu se belhal a prohlížel si u toho regály. Vypadal nebezpečně, vypadal hladově a taky vypadal příšerně unaveně - jako maratonský běžec, který vbíhá do poslední míle. Při pohledu na něj dostával Deke podobné závratě, jako když se díval z velké výšky. Jako by před sebou viděl ne jednu osobu, ale hned několik, jež překrývají jedna druhou a bez ustání se rozostřují, nebo zaostřují. Deke si letmo připomněl jeden film, co kdysi viděl, takovou jalovou zhovadilost o stovce osobností.

Muž se zastavil a vzal si skleničku majonézy. Na konci uličky se pak zastavil ještě jednou a přibral bochník krájeného chleba. Potom byl zpátky u pultu. Deke bezmála cítil vyčerpání, jež mu póry unikalo z těla. A šílenství.

Muž položil na pult svůj nákup a řekl: „Sendvič z bílého chleba, se slaninou a s majonézou. Neznám nic lepšího.“ A usmál se. Byl to úsměv tak unavený a srdceryvně upřímný, že Deke na chvíli docela zapomněl na svůj strach.

Bez rozmyšlení natáhl ruku. „Pane, jste v po-“

Ruka se zastavila, jako by narazila do zdi. Chvíli se třásla nad pultem, pak se dlaň otočila a vlepila Dekeovi facku - plesk! Pomalu se odtáhla a zůstala viset ve vzduchu jako vznášedlo. Malíček a prsteníček se zvolna složily do dlaně.

Nezabíjej ho!

Pojď ven a zastav mě!

Jestli mě přinutíš to udělat, možná se dočkáš nemilého překvapení

Ty hlasy se mu ozývaly v hlavě.

Vznášedlová ruka mu doplachtila před obličej a zbylé dva natažené obav, péči mít určitě nebudu." Následovala další odmlka. Potom: „Nechci, abyste někomu volal, kolego.“

„Nebudu.“

„Přísaháte na Boha?“

„Jo. Přísahám na Boha.“

Já jsem jako Bůh," podotkl zákazník.

„Jo, jasně. Když myslí-“

„Jestli někomu zavoláte, dozvím se to. Pak se vrátím a srovnám vám fasádu.“

„Nezavolám!“

„Bezva.“ Otevřel dveře. Zacinkal zvonek. Vyšel ven.

Deke ještě chvíli stál na místě jako přimražený. Pak oběhl pult, tak chvatně, že se stehněm praštil o roh. Večer tam bude mít obrovskou černou modřinu, ale v téhle chvíli nic necítil. Otočil zámekem, zastrčil západku, zůstal tam stát a díval se ven. Před obchodem stálo zaparkované červené přisražené subaru, celé zastříkané blátem, vypadalo, že má za sebou taky pořádnou jízdu. Muž si naskládal nákup do ohybu jedné paže, otevřel dveře a usedl za volant.

Odjed, prosil v duchu Deke. Pro lásku Boží jenom odsud odjed.

Ale on neodjel. Místo toho něco zvedl - bochník chleba - a strhl z jednoho konce igelit. Vzal asi deset krajíčků. Poté otevřel skleničku s majonézou a pomocí prstu místo nože ji začal natírat na krajíce. Po každém krajíčku prst do čista olízal. Vždycky potom zavřel oči, sklonil hlavu na stranu, rty se mu roztáhly do úsměvu a po obličejí se mu rozlil výraz extáze. Když byl s chlebem hotový, vzal jeden balíček masa a roztrhl papírový obal. Pak zuby otevřel ještě vnitřní obal igelitový a vytřepal ven půl kila krájené slaniny. Sroloval jednotlivé plátky a naskládal je na chleba, který posléze přiklopil druhým krajícem. Do hotového sendviče se zahryzl dravě jako vlk. Výraz božské slasti už vůbec neopouštěl jeho tvář; byl to výraz člověka, který si právě dopřává největší gurmánské potěšení svého života. Při každém polknutí ohromného sousta mu na krku vyvstaly šlachy. Tři taková sousta, a bylo po sendviči. Jakmile se muž natáhl po dalším krajíci, vynořila se Dekeovi McCaskellovi v mozku myšlenka jasná jako zářivý neon. Ted je to ještě lepší! Jsem skoro živý! Je mi zima, ale jsem skoro živý!

Deke odstoupil ode dveří, pomalu, jako by kráčel pod vodou. Šeď odpoledne pronikala dovnitř do obchodu, tlumila světla. Ucítil, jak pod nim povolují nohy, a než se pozdravil se špinavou prkennou podlahou, ztmavla šeď na černou.

21 Když přišel Deke k sobě, bylo později - o kolik později nedokázal říct, protože digitální hodiny Budweiser na mrazicím boxu s pivem ukazovaly 88:88. Na podlaze ležely tři jeho zuby, nejspíš si je vyrazil při tom pádu na zem. Krev kolem nosu a na bradě mu zatuhla do houbovitého koláče. Pokusil se vstát, ale nohy ho neudržely. S tichými modlitbami se tedy místo toho doplazil ke dveřím, vlasy spadené do čela.

A jeho modlitby byly vyslyšeny. Červený připosražený aut'ák byl pryč. Na místě, kde stál, teď ležely čtyři balíčky od slaniny, všechny prázdné, sklenička majonézy, ze tří čtvrtin prázdná, a půlka bochníku bílého chleba Holsum. Chléb objevilo několik vran - kolem přehrady jich žilo pár vážně obrovských -, a ty teď skrz roztržený obal zobaly do krajíčků. O kus dál - skoro až u státní silnice č. 32 - se dvě nebo tři další zabývaly zmrzlou směskou slaniny a ožvýchkaných kusů chleba. Zdá se, že oběd monsieur gurmánovi příliš nesedl.

Díky Bohu za to, pomyslel si Deke. Doufám, že jsi blil tak, až ti z toho

vypadaly plomby, ty -

Ale pak se nepříjemně zhoupl žaludek i jemu a on si rychle přitiskl dlaň na ústa. Spatřil před sebou odporně jasný obraz toho muže, jak noří zuby do syrového, tučného masa visícího mezi krajíci chleba, šedivého masa protkaného hnědými žilkami jako uříznutý jazyk zdechlého koně. Deke začal pod rukou vydávat dušené dávivé zvuky.

K obchůdku zabočilo osobní auto - zrovna to teď potřeboval, zákazník, právě když měl co dělat, aby postupně nevrhnul. Při druhém pohledu zjistil, že to není tak docela osobní auto, vlastně ani nákladák. Dokonce ani teréňák. Byl to jeden z těch proklatých hummerů, pomalovaný rozpitými maskáčovými kaňkami černé a zelené. Dva lidé vpředu a - Deke si tím byl téměř jistý - další vzadu.

Natáhl ruku, přehodil ceduli otevřeno zavěšenou na dveřích na ZAVŘENO a začal couvat. Mezitím už se vyškrábal na nohy, aspoň to že se mu podařilo, ale teď si připadal nebezpečně blízko novému kolapsu. Viděli mě tady, určitě mě tady viděli, napadlo ho. Přijdou sem a budou se vyptávat, kam jel ten první, protože po něm jdou. Chtějí ho dostat, pana slanináře. A já jim to řeknu. Přinutí mě to říct. A pak -

Ruka se mu zvedla před oči. Ukazováček a prostředníček, obalené zaschlou krví až k druhému kloubu, trčely trochu ohnutě kupředu. Třásly se. Dekeovi skoro připadalo, jako by mávaly. Ahoj, oči, jak se máte? Užívejte si koukání, dokud můžete, protože my si pro vás už brzy přijdeme.

Osoba na zadní sedačce hummeru se předklonila, patrně něco řekla řidiči a vůz vyrazil zpátečkou, přičemž jedním zadním kolem prosvíštl kaluží zvratků, které tu po sobě zanechal poslední zákazník. Na silnici provedl humvee obrat, na chvíli se zastavil, a pak se rozjel směrem k Ware a Quabbinu.

Jakmile se ztratili za prvním kopcem, Deke McCaskell se rozbřečel. Když se vracel k pultu (klopýtal a nohy se mu pletly, ale přesto se na nich udržel), padl mu zrak na zuby na podlaze. Tři zuby. Jeho. Vpravdě nepatrná cena. Pranepatrná. Pak se zastavil a upřel pohled na ty tři dolarové bankovky, jež dosud ležely na pultu. Porůstala je vrstvička světlého červenooranžového chmýří.

22 „Ary ne! Eťál!”

Přes veškerou únavu Owen Dudditsovi bez obtíží porozuměl (jakmile si uši zvykly, nebylo to zas tak těžké): Tady ne! Jed' dál!

Owen vycouval zpátky na silnici č. 32 a Duddits si znovu sednul -sesunul se na sedačku - a rozkašlal se.

„Koukni,” řekl Henry a ukázal. „Vidíš to?”

Owen viděl. Chomáč papírových obalů přilepených k zemi silou bubnujícího slejváku. A sklenička majonézy. Zařadil rychlost a opět vyrazil k severu. Déšť, jenž dopadal na přední sklo, dosáhl zvláštní hustoty, kterou Owen dobře poznával: brzy z toho bude déšť se sněhem, a pak -pravděpodobně - samotný sníh. Na pokraji naprostého vyčerpání a zaplaven nezvyklým smutkem, který po sobě zanechávala ustupující telepatie, dospěl Owen Underhill ke zjištění, že ze všeho nejvíc ho mrzí, že bude muset zemřít za takhle hnusného počasí.

„Jak daleko je teď před námi?” zeptal se, neboť se neodvážil položit tu hlavní otázku, tu jedinou, na níž záleželo: Nejedeme příliš pozdě? Byl přesvědčený, že kdyby tomu tak bylo, Henry by mu to řekl.

„Už je tam,” odpověděl Henry nepřítomně. Byl otočený dozadu a otíral

Dudditsovi obličej vlhkým hadříkem. Duddits na něj vděčně hleděl a snažil se usmívat. Popelavé tváře měl celé zpocené a černé kruhy pod očima se o něco rozšířily, takže teď trochu připomínal mývala.

„Jestli je on tam, proč jsme my museli zajíždět sem?“ zeptal se Owen. Udržoval hummer na sedmdesáti mílích, což bylo na takhle kluzké dvouproudé asfaltce zpropadeně nebezpečné, ale neměl na vybranou.

„Nechtěl jsem riskovat, že Duddits ztratí nit,“ vysvětlil Henry. „Kdyby se to stalo...“

Duddits dlouze zasténal, překřížil si ruce na břicho a ohnul se přes ně. Henry, dosud vkleče na sedadle, ho pohládl po vyhublém krku. „Jen klid, Duds,“ řekl. „Jsi v pořádku.“

Jenže nebyl. Owen to věděl a stejně tak to věděl Henry. I přes druhý prednisone a další dva percocety měl horečku a žaludeční křeče, krev už prskal při každém zakašlání - prostě o tom, že by byl v pořádku, si Duddits Cavell mohl nechat leda tak zdát. Jedinou cenou útěchy mu snad bylo, že smíšený pár Jonesy-Šedý na tom taky není právě nejlíp.

To ta slanina. Přitom původně doufali jenom v to, že se jim podaří pana Šedého na chvíli zdržet; nikoho z nich vůbec nenapadlo, jak úžasné výsledky jeho obžerství přinese. I když dopad na Jonesyho trávení se dal dost dobře předpovídat. Jednou se pan Šedý vyzvracel už na parkovišti malého obchůdku a dvakrát musel zastavovat ještě na silnici do Ware, vyklonit se z okna a křečovitě vyložit téměř dvě kila syrové slaniny.

Pak přišel průjem. Na silnici č. 9, jihovýchodně od Ware, musel zastavit u Mobilu a jen tak tak to stihl na pány. Na ceduli před čerpací stanicí stálo levný benzin čisté toalety, ovšem když odtud pan Šedý odcházel, byly ČISTÉ toalety už minulostí. Nikoho u Mobilu nezabil, což Jonesy pokládal za další plus.

Než odbočil na příjezdovou cestu ke Quabbinu, musel pan Šedý zastavit ještě dvakrát a vrhnout se do promáčených lesů, aby se tam pokusil vyprázdnit Jonesyho kručící vnitřnosti. V té době už se déšť proměnil v obrovské vločky mokrého sněhu. Jonesyho tělo značně osláblo a Henry doufal v omdlení. Doposud k němu však nedošlo.

Pan Šedý měl na Jonesyho šílený vztek. Když se ze svého druhého výletu do lesa vrátil za volant, už nějakou dobu mu bez ustání spílal. Tohle všechno je Jonesyho chyba, Jonesy ho vlákal do léčky. Absolutně nebral v potaz svůj vlastní hlad a hltavost, s nímž polykal jednotlivá sousta, mezi kterými se zastavoval jen proto, aby si mohl olízat mastnotu z prstů. Henry se s podobným tříděním skutečnosti - zveličování jednoho, naprosté opomíjení druhého - setkal už častokrát u svých pacientů. Svým způsobem byl pan Šedý Barry Newman v bledě modrém.

Jak se stále polidšťuje, napadlo Henryho. Jak překvapivě se polidšťuje.

„Když říkáš, že je tam,“ zeptal se Owen, „jak daleko tam myslíš?“

„Nevím. Znovu se uzavřel, nebo aspoň já ho neslyším. Dudditsi, slyšíš Jonesyho?“

Duddits na Henryho unaveně pohlédl, pak zavrtěl hlavou. „An Erý ám ebal aty,“ řekl - Pan Šedý nám sebral karty -, ovšem to bylo totéž jako doslovný překlad nějaké slangové fráze. Dudditsovi chyběla slova, jimiž by vyjádřil, co se skutečně stalo; našťastí si Henry dokázal přečíst jeho mysl. Pan Šedý nemohl vstoupit do Jonesyho kancelářské pevnosti, aby karty opravdu sebral, ale nějak se mu podařilo všechny je vygumovat.

„Dudditsi, jak ti je?“ ozval se Owen s pohledem upřeným do zpětného zrcátka.

„Em oátku," odvětil Duddits a okamžitě se do něj dala třesavka. Na klíně mu ležela žlutá brašnička a ten hnědý pytlík s léky... s léky a tou podivnou sítkou. Tělo měl zabalené do mohutné modré zimní bundy, ale přesto se uvnitř celý klepal.

Schází až moc rychle, pomyslel si Owen, zatímco Henry začal svému starému příteli znovu otírat obličej.

Humvee dostal na kluzké cestě smyk, už to vypadalo, že všechno skončí katastrofou - bouračka v sedmdesáti mílech za hodinu by je pravděpodobně všechny zabila, a kdyby ne, rozhodně by zmařila i tu poslední nepatrnou naději, že se jim podaří pana Šedého zastavit -, ale Owen nakonec vůz přece jen znovu ovládl.

Po chvíli zjistil, že mu zrak stále bloudí dozadu k papírovému sáčku, myšlenky se stále vracejí k té síťce. Bobr mi poslal. K mým Vánocům minulý týden.

Snažit se teď komunikovat prostřednictvím telepatie připadalo Owenovi stejně jako zavřít zprávu do láhve a tu hodit do oceánu. Ale i tak to zkusil, vyslal myšlenku a doufal, že odletí Dudditsovým směrem: Jak že tomu říkáš, synku?

Najednou a zcela nečekaně před sebou spatřil velkou místnost, navzájem propojený obývací, jídelnu a kuchyni. Příjemně zbarvená borovicová prkna se leskla fermeží. Na podlaze ležel navažský koberec a na stěně visela tapisérie - droboučcí indiánští lovci kolem šedivé postavy, archetypálního mimozemšťana známého z tisíců bulvárních plátek. Byl tu krb, kamenný komín, jídelní stůl. Co Však přitahovalo Owenovu pozornost nejvíc (muselo; nacházelo se to přímo uprostřed výjevu, který mu Duddits poslal, a navíc to zářilo svým vlastním světlem), byla pletená síťka, která visela ze středového trámu. Byla to taková kadilaková verze té sítky, co měl Duddits v pytlíku s léky, upletená v jasných barvách místo z obyčejné bílé vlněné nitě, ale jinak stejná. Owenovy oči se zaplnily slzami. Byl to ten nejkrásnější pokoj na celém světě. Cítil to tak proto, že to tak cítil Duddits. A Duddits to tak cítil, protože to bylo místo, kam jezdili jeho přátelé, a on je měl rád.

„Pavučina snů," řekl umírající muž na zadním sedadle a řekl to naprosto zřetelně.

Owen přikývl. Ano, pavučina snů.

To jsi ty, poslal myšlenkou. Měl dojem, že Henry to všechno slyší, i když to nijak nedává najevo. Ale tahle zpráva byla jen pro Dudditse, jen pro něj. Ty jsi přece pavučina snů, nebo ne? Jejich pavučina. Vždycky jsi byl.

Duddits se v zrcátku usmál.

23 Minuli ceduli s nápisem přehrada quabbin 8 mil ZÁKAZ RYBAŘENÍ ŽÁDNÉ SLUŽBY PIKNIKOVÉ STANOVIŠTĚ VOLNĚ PŘÍSTUPNÉ TURISTICKÉ STEZKY VOLNĚ PŘÍSTUPNÉ VOZEM JEĎTE JEN NA VLASTNÍ nebezpečí. Stálo toho tam ještě víc, ale při osmdesáti mílech v hodině neměl Henry čas si to přečíst.

„Je nějaká naděje, že zastavil a jde pěšky?" zeptal se Owen. „Vůbec v to nedoufej," odpověděl Henry. „Ten pojede, kam až bude moct. Ale možná někde zakysne. V to bychom doufat mohli. To by se klidné mohlo stát. A je slabý. Nebude moct jít nijak rychle."

„A ty, Henry? Ty budeš moct jít rychle?"

Vzhledem k tomu, jak ztuhlý se cítil a jak ho bolely nohy, to nebyla otázka od věci. „Pokud budeme mít nějakou naději," odpověděl, „dám do toho všechny síly. Jenže tu máme Dudditse. Ten podle mě žádnou náročnější procházku nevydrží."

Vůbec žádnou procházku, nedodal.

„A co Kurtz a Freddy a Perlmutter, Henry? Jak daleko jsou oni?“

Henry se zamyslel. Perlmuttera cítil zřetelně... a mohl se dotknout i toho nenasyceného kanibala v něm. Byl skoro stejný jako pan Šedý, jen s tím rozdílem, že sračkotchoř se nacházel ve světě ze samé slaniny. Tou slaninou byl Archibald Perlmutter, někdejší kapitán armády Spojených států. Henry s ním však nechtěl být ve spojení. Příliš mnoho bolesti. Příliš mnoho hladu.

„Patnáct mil," řekl. „Možná jen dvanáct. Ale na tom nesejde, Owene. Už nás nedohoní. Jedinou otázkou zůstává, jestli my dohoníme pana Šedého. Potřebujeme štěstí. Nebo trochu pomoci.“

„A když ho chytíme, Henry? Dokážeme být pořád ještě hrdinové?“

Henry se na něj unaveně usmál. „Asi to budeme muset zkusit.“

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

ŠACHTA 12

1 Pan Šedý ujel po Východní silnici - zablácené, rozbité a teď navíc pokryté deseti centimetry čerstvého sněhu - skoro tři míle, než zapadl do díry po propadlé trubce stoky. Subaru si statečně prorazilo cestu několika bahnisky severně od Goodnoughova kanálu a na jednom místě dokonce narazilo do země tak tvrdě, že přišlo o jeden tlumič a většinu výfuku, ale tahle poslední díra v silnici už byla přece jen příliš. Vůz zapadl předkem do rigolu a zůstal v něm vězet, jen motor dál pronikavě řval. Jonesyho tělo vyletělo kupředu, až se bezpečností pás napjal na maximum. Zmáčkl si bránici a bezmocně pozvracel přístrojovou desku: už žádné pevné zbytky, jen žlučovitě žaludeční šťávy. Na okamžik zmizela ze světa všechna barva a rachotivý řev motoru utichl. Zoufale se snažil zůstat při vědomí, protože měl strach, že kdyby omdlel byt' jen na pár vteřin, Jonesy by se nějak mohl dostat zpátky k moci.

Pes zakňučel. Oči měl stále zavřené, ale zadní běhy sebou křečovitě trhaly a uši se cukaly. Břicho měl nafouklé, pod kůží byl vidět pohyb. Jeho čas se blížil.

Barva i zvuk se pomaličku začínaly vracet. Pan Šedý se několikrát zhluboka nadechl, jen aby tomu nebohému tělu vrátil alespoň zdání jistého klidu. Jak daleko to ještě je? Měl dojem, že od cíle už ho nedělí moc velký kus cesty, ale jestli auto opravdu uvízlo, pak bude muset jít pěšky... což pes nemohl. Pes musel zůstat spát a už teď byl nebezpečně blízko probuzení.

Polaskal centra spánku jeho primitivního mozku. Zároveň si při tom otřel oslintaná ústa. Část jeho mysli stále dávala pozor na Jonesyho,

pořád tam byl, neviděl sice venkovní svět, ale čekal na první příležitost, kdy bude moct vyskočit a zhatit jeho plány; a jiná část mysli se zcela nepochopitelně dožadovala dalšího jídla - dožadovala se slaniny, těže věci, která ho otrávil.

Spinkej, přítelíčku. Konejšil psa; a zároveň konejšil i byrum. Oba mu naslouchali. Pes přestal kňučet. Tlapky sebou přestaly škubat. Vlnky přebíhající po břicho zpomalovaly... zpomalovaly... až se zastavily. Tenhle klid nemohl vydržet dlouho, ale prozatím bylo všechno v pořádku. Tak v pořádku, jak jen to šlo.

Vzdej se, Dorotko.

„Drž hubu!“ odsekl pan Šedý. „Polib mi drdol!“ Přeradil na zpátečku a sešlápl plyn. Motor zavyl, až vyplašil ptáky v okolních stromech, ale nijak to nepomohlo. Přední kola uvízla pevně a zadní se protáčela ve vzduchu.

„Do prdele!“ zaklel pan Šedý a praštil Jonesyho pěstí do volantů. „Kristovy banány! To mě poser, Freddy!“

Zapátral vzadu po svých pronásledovatelích, ale získal jen neurčitý dojem přibližování. Dvě skupiny a ta bližší měla Dudditse. Pan Šedý se Dudditse bál, cítil, že právě on nese hlavní odpovědnost za to, jak se celé jeho posláním k vzteku zkomplikovalo. Pokud se mu podaří udržet si náskok před Dudditsem, všechno dobře dopadne. Pomohlo by, kdyby věděl, co je ten Duddits zač, jenže ho blokovali - Duddits, Jonesy a ten jménem Henry. Tihle tři byli schopni dát dohromady sílu, s jakou se pan Šedý nikdy dřív neseťkal a měl z ní strach.

„Ale pořád jsem dost daleko před vámi,“ řekl Jonesymu a začal se soukat z

vozu. Uklouzl, zamumlal pár bobrovin, pak zabouchl dveře. Znovu sněžilo, velké bílé vločky se sypaly vzduchem jako konfety a zachytávaly se na Jonesyho tvářích. Pan Šedý se doplahočil k zadku auta, boty celé zastříkané blátem, v němž několikrát málem uklouzl. Na okamžik se zastavil, aby prozkoumal zrezivělý konec stříbřité trubky, čouhající z díry, která uvěznila subaru (částečně také padl za oběť neužitečné, nicméně děsivě příchýlné zvědavosti svého hostitele), pak pokračoval až ke dveřím splujezdce. „S přehledem těm tvým kamarádíčkům uteču.“

Popichování nepřineslo žádnou odezvu, ale přesto Jonesyho pořád cítil, stejně jako cítil ostatní. Byl sice zamlklý, nicméně i tak příjemný asi jako osina v zadku.

Nevadí. Ať se jde bodnout. Hlavní problém teď představoval pes. Byrum bylo připravené vyjít ven. Jak ale přepravit psa?

Zpátky do Jonesyho skladiště. Chvilí neviděl nic... pak se před ním vynořil obrázek z „nedělní školy“, kam Jonesy chodil jako kluk, aby se tam učil o „Bohu“ a jediném Božím synu“, jenž byl vlastně něco jako byrum, stvořitel byrusové kultury, kterou Jonesyho mysl simultánně označovala jako „křesťanství“ a „kecy“. Obrázek byl velice zřetelný, pocházel z knihy jménem „Bible svatá“. Znázorňoval Jediného Božího syna“, kterak nese jehně. Přední nohy jehněte visely „Božímu synovi“ po jedné straně hrudi, zadní po druhé.

To by šlo.

Pan Šedý vytáhl spícího psa a přehodil si ho kolem krku. Byl teď už pořádně těžký - a Jonesyho svaly tak k uzoufání slabé -, a než se dostane tam, kam má nemířeno, ještě se to zhorší... ale dostane se tam.

Vyrazil houstnoucí chumelenicí po Východní silnici, nehybnou border kolii jako kožešinovou štólu.

2 Čerstvý sníh byl nanejvýš kluzký, a jakmile se dostali na silnici č. 32, Freddy musel zpomalit na čtyřicítku. Kurtz se z toho mohl pominout vzteky. A co huř, začínal mu unikat Perlmutter, propadal se do jakéhosi kómatu. A to zrovna ve chvíli, kdy najednou začínal být schopný číst toho, co po něm šli Owen a jeho noví přátelé, toho jejich pana Šedého, čert aby to spral.

„Má příliš napilno, aby se schovával,“ tvrdil Pearly. Mluvil blouznivě, skoro jako ze sna. „Má strach. Nevím jak z Underhilla, šéfe, ale z Jonesyho... z Henryho... a z Dudditse... z těch má strach. A taky má proč. Zabili totiž Richieho.“

„Kdo je to Richie, frajere?“ Kurtze to ve skutečnosti prd zajímalo, ale chtěl Perlmuttera udržet vzhůru. Cítil, že se blíží k místu, kde už mu Perlmutter nebude k ničemu, ale zatím ho ještě potřeboval.

„Já... nevím...“ Poslední slovo přešlo v chrápání. Humvee dostal smyk a málem se přetočil o devadesát stupňů. Freddy klel, zápasil s volantem a podařilo se mu získat nad vozem kontrolu těsně před tím, než hummer vletěl do příkopu. Kurtz si toho nevsímal. Předklonil se a tvrdě plácl

Perlmuttera přes jednu tvář. Právě v té chvíli se za oknem mihl krámek
S cedulí NEJLÍP U NÁS NAKOUPÍTE - TAK PROČ JEŠTĚ OTÁLÍTE?

„Aúúúú!“ Pearlyho oči se otevřely. Běльмо měly poněkud nažloutlé. Kurtze to nezajímalo o nic víc než Richie. „Nech mě...“

„Kde jsou teď?“

„Vodu,“ zaskuhral Pearly. Hlas měl slabý, zněl jako nedůtklivý invalida. Břícho pod bundou bylo tak nafouklé, až tvořilo znatelný kopec, který se co chvíli

otřásal. Máti Joadová v devátém měsíci, pdnbů s námi a zlé pryč, pomyslel si Kurtz. „Vooooo...”

Oči se znovu zavřely. Kurtz napřáhl ruku k další facce.

„Nechte ho spát, šéfe,” řekl Freddy.

Kurtz na něj pohlédl se zvednutým obočím.

„Určitě má na mysli přehradu. A jestli jo, tak už ho nebudeme potřebovat.”

Ukázal přes přední sklo na stopy několika aut, která toho odpoledne projela po silnici č. 32 před nimi. Byly černé a v bílém čerstvém sněhu se jasně rýsovaly.

„Dneska tam nikdo nebude, šéfe. Jen my.”

„Dá-li Bůh.” Kurtz se znovu opřel, sebral ze sedačky svůj devítimilimetr, zadíval se na něj a zasunul ho do pouzdra. „Pověz mi jedno, Freddy.”

„Rád, pokud budu moct.”

„Až tohle skončí, co bys říkal Mexiku?”

„Skvělý nápad. Hlavně, jestli tam nebudeme muset pít vodu.”

Kurtz vyprskl smíchy a poplácal Freddyho po rameni. Archie Perlmutter na vedlejší sedadle upadal do stále hlubšího kómatu. V jeho tlustém střevu, v té bohaté skládce potravinových odpadků a opotřebovaných mrtvých buněk, něco právě poprvé otevřelo své černé oči.

Vstup do rozlehlé oblasti kolem přehrady Quabbin vymezovaly dva kamenné sloupky. Za nimi se cesta zužovala do jediného obousměrného pruhu a **3** Henryho přepadl pocit, že se kruh uzavřel. Nebyl v Massachusetts, ale v Maine, a přestože cedule hlásala, že se jedná o příjezdovou silnici k přehradě, ve skutečnosti to byla znovu Výseková. Podvědomě vzhlédl k olověnému nebi a zpola očekával, že tam spatří poskakující světla. Místo toho zahlédl orla bělohavého, který prolétal tak nízko nad nimi, že by se ho snad mohl dotknout. Přistál na spodní větvi jedné borovice a sledoval, jak projíždějí kolem.

Duddits zvedl hlavu, kterou měl dosud opřenou o chladné sklo, a oznámil: „An Erý de ešky.”

Henryho srdce poskočilo. „Owene, slyšel jsi to?”

„Slyšel,” potvrdil Owen a ještě trochu hummer popohnal. Mokrá sníh pod koly byl stejně zrádný jako led, a navíc už nejeli po státní silnici, ale po lesní cestě, vlastně jen dvou vyježděných kolejích směřujících na sever k přehradě.

My za sebou taky necháváme koleje, pomyslel si Henry. Jestli se Kurtz dostane až sem, už nebude potřebovat telepatii.

Duddits zasténal, sevřel si břicho a celý se otřásl. „Ený, mně patně. Duddits patně.”

Henry pohladil jeho bezvlasé čelo. Vůbec se mu nelíbilo, jak hicuje. Co přijde teď? Nejspíš záchvat. A bude-li silný, může to vzhledem k celkovému oslabení být taky jeho poslední. A Bůh ví, že by to pro něj znamenalo vysvobození. Milosrdenství. Přesto pomyšlení na něco takového bolelo. Henry Devlin, potenciální sebevrah. A místo něj temnota polykala jeho přátele jednoho po druhém.

„Vydrž, Dudsí. Už je to skoro za námi.” Jenže ve skutečnosti měl dojem, že tu nejtěžší část mají teprve před sebou.

Duddits znovu otevřel oči. „An Erý - ce ateknul.”

„Cože?” zeptal se Owen. „Tohle jsem nechtyl.”

„Říká, že pan Šedý se zaseknul,” vysvětlil Henry a nepřestával při tom hladit Dudditse po čele. V duchu si přál, aby na něm rostly vlasy, které by mohl pohladit, a vzpomněl si na doby, kdy tam opravdu byly. Dudditsovy nádherné blond'até vlasy. Jeho pláč jim vždycky způsoboval bolest, zařezával se jim do lebky jako tupá čepel,

ale jakým štěstím je naopak naplňoval jeho smích - stačilo, abyste zaslechli smích Dudditse Cavella a na okamžik jste znovu uvěřili ve staré lži: že život je dobrý, že životy chlapců a mužů, dívek a žen, mají nějaký smysl. Že kromě temnoty existuje taky světlo.

„Proč toho psa prostě jen nehodí do přehrady?“ zeptal se Owen. Už chraptěl únavou. „Proč je přesvědčený, že se s ním musí vláčet až k té šachtě 12? Jenom kvůli té Rusce?“

„Myslím, že přehrada mu nestačí,“ odpověděl Henry. „Vodojem by mu vyhovoval, ale akvadukt je ještě lepší. Je to střevo dlouhé pětasedesát mil. A šachta 12 jsou ústa. Dudditsi, můžeme ho ještě zastavit?“

Duddits na něj pohlédl vyčerpanýma očima, pak zavrtěl hlavou. Owen se vztekle praštil do stehna. Duddits si navlhčil rty. Chraplavým šepotem pronesl dvě slova. Owen je slyšel, ale nerozuměl jim.

„Cože? Co říkal?“

„„Jen Jonesy.““

„Co to znamená? Jen Jonesy co?“

„Asi že jen Jonesy ho může zastavit.“

Hummer dostal znovu smyk a Henry se musel přidržet sedadla. Prsty mu sevřela chladná dlaň. Duddits na něj upíral zoufalý pohled. Pokusil se promluvit, ale znovu se krchlavě, vlhce rozkašlal. Ta trocha krve, která vyšla z úst, byla značně řídká, zpěněná a skoro růžová. Henry měl dojem, že takhle vypadá krev z plic. Ale dokonce ani během kašláním Dudditsovo sevření na Henryho ruce nijak nezesláblo.

„Pošli mi to v hlavě,“ poradil mu Henry. „Můžeš mi to poslat v hlavě, Dudsí?“

Chvíli se nic nedělo, jen Dudditsova ledová ruka držela tu jeho, Dudditsovy oči se upíraly do jeho tváře. Potom Duddits i hnědozelený vnitřek hummeru, prosycený slabým pachem potajmu kouřených cigaret, najednou zmizel. Místo toho uviděl Henry telefonní automat - takový ten starodávný s různě velkými otvory na vrchu, jedním na čtvrtáky, jedním na desetáky a jedním na pětáky. Hukot lidských hlasů a důvěrně známé klap-klap-klapání. Za okamžik si uvědomil, že je to zvuk při pokládání hracích kamenů na šachovnici. Dívá se na telefonní automat u Gosselina, na ten, co z něj volali Dudditsovi po smrti Richieho Grenadeaua. Vlastně volal Jonesy, protože on jediný měl vlastní telefon, takže si hovor mohl nechat připsat na účet. Ostatní stáli kolem, všichni zachumlaní v bundách, protože v koloniálu vždycky bývalo hrozně chladno, Starouš Gosselin, ač jeho krámek stál uprostřed hlubokých lesů, nikdy nepříhodil do kamen ani polínko navíc. Nad telefonem byly dva nápisy. Jeden zněl PROSÍME OMEZTE VŠECHNY hovory na 5 minut. Ten druhý-

Ozval se křupavý náraz. Duddits se praštil o zadní stranu Henryho sedadla, Henrym to smýklo na palubní desku. Jejich ruce se rozpojily. Owen sklouzl z cesty a jednou stranou uvízl v příkopu. Přímo před nimi mizely stopy subaru, nyní už téměř zakryté čerstvým sněhem, v houstnoucí chumelenici.

„Henry! Jsi v pořádku?“

„Jo. Dudsí? V pořádku?“

Duddits přikývl, ale tvář, kterou se uhodil do opěradla, mu překvapivou rychlostí černala. Vaše leukémie pracuje za vás.

Owen přeřadil na nižší rychlost a začal šplhat z příkopu. Humvee byl nebezpečně nakloněný na stranu - možná pod nějakými třiceti stupni -, ale jakmile Owen sešlápl plyn, bez větších problémů zabral.

„Zapni si pás. Ale nejdřív ho zapni jemu.“

„Právě se mi snažil něco říct.“

„Já ti kašlu na to, co se ti snažil říct. Tentokrát to ještě dopadlo dobře, příště se můžeme obrátit o tři sta šedesát. Zapni mu pás, a pak i sobě.“

Henry to udělal, ale v myšlenkách se při tom zabýval tím druhým nápisem nad telefonním automatem. Co tam stálo? Něco o Jonesym. Jen Jonesy teď může zastavit pana Šedého, tak znělo Evagelium podle Dudditse.

Co to tam bylo napsáno?

4 Owen musel zpomalit na dvacítku. Dohánělo ho to k šílenství, že se takhle plazili, ale mokrá sníh se teď jen sypal a viditelnost byla bezmála nulová.

Těsně před tím, než se stopy subaru ztratily docela, narazili na auto samotné, zapíchlé čumákem v rigolu vymletém vodou, pravé dveře otevřené, zadní kola ve vzduchu.

Owen šlápl na brzdu a vytáhl svůj glock. „Zůstaň tady, Henry,“ nakázal a vystoupil. Příkrčený k zemi doběhl k subaru.

Henry se odpoutal a obrátil se k Dudditsovi, který teď rozvalený na zadní sedačce lapal po dechu a vsedě ho nejspíš udržoval jen bezpečnostní pás. Jednu tvář měl voskově žlutou; druhá byla celá černá od krve, která se mu rozlila pod kůží. Znovu mu krvácelo z nosu, vatové tampony trčely z nosních dírek a odkapávala z nich krev.

„Je mi to tak líto, Duds,“ řekl Henry. „Tohle je vážně pojebanice.“

Duddits přikývl, pak zvedl paže. Dokázal je ve vzduchu udržet jen pár vteřin, ale to i stačilo, aby Henry význam toho gesta pochopil. Otevřel dveře a vystoupil právě ve chvíli, kdy zpátky přibíhal Owen, glock už zastrčený zpátky v pouzdru za pasem. Chumelilo teď tak hustě a jednotlivé vločky byly tak velké, až se i těžko dýchalo.

„Povídá jsem ti, ať zůstaneš, kde jsi,“ křikl Owen.

„Jenom si chci sednout k němu dozadu.“

„Proč?“

Henry odpověděl klidným, vyrovnaným hlasem, i když na konci se mu přece jen trochu zatrásl. „Protože umírá. Umírá, ale myslím, že mi nejdřív chce ještě něco říct.“

5 Owen pohlédl do zpětného zrcátka, spatřil Henryho s Dudditsem v náručí, ujistil se, že oba mají zapnuté pásy a připevnil si ten svůj. „Dobře ho drž,“ řekl. „Pořádně to s náma hodí.“ Vycouval asi třicet metrů, zařadil rychlost a rozjel se směrem do mezery mezi opuštěným subaru a pravým příkopem. Rigol v silnici se na tom místě zdál o něco užší.

Opravdu to s nimi pořádně hodilo. Owenův pás se napjal, kam až to šlo, a on zahlédl, jak Dudditsovo tělo v Henryho náručí nadskočilo. Holá hlava narazila Henrymu do hrudi. Ale už byli na druhé straně rigolu a pokračovali dál po Východní. Owen rozeznával poslední stíny lidských stop uprostřed bělostného pásu cesty. Pan Šedý musel pěšky, zatímco oni pořád jeli. Pokud by ho dostihli, než ten parchant odbočí do lesa -Jenže nedostihli.

6 Duddits z posledních sil s nesmírnou námahou zvedl hlavu. Henry si ohromeně a zděšeně všiml, že se mu krví pomalu plní už i oči. Klap. Klap-klap. Suché uchechtnutí staříků, když se někomu podařil fantastický skok přes tři soupeřovy kameny. V zorném poli se mu opět začal zhmotňovat telefon. A nápisy nad ním.

„Ne, Dudditsi,“ zašeptal Henry. „Nesnaž se. Šetři síly.“ Ale k čemu? K čemu, když ne k tomuhle?

Nápis na levé straně: prosíme omezte všechny hovory na 5 minut. Zápach tabáku, zápach kouře z kamen, starého láku na kyselé okurky. Jeho kamarádi kolem něj.

A nápis na pravé straně: HNEDE ZAVOLEJ JONESYMU.

„Dudditsi...“ Hlas se rozléhal tmou. Ano, tma, jeho starý přítel. „Ale Dudditsi, já nevím jak.“

Naposledy k němu Duddits promluvil, velice unaveně, ale klidně: Rychle, Henry - už vydržím jenom chvíli - musíš s ním mluvit.

Henry zvedne telefonní sluchátko z vidlice. Napadne ho absurdní myšlenka (a není vlastně celá tahle situace absurdní?), že nemá žádné drobné... ani ten pitomý deset'ák. Přiloží si sluchátko k uchu.

Ozve se hlas Roberty Cavellové, neosobní a věcný: „Massachusettská všeobecná nemocnice, kam vás mám přepojit?“

7 Pan Šedý hnal Jonesyho tělo po pěšině, která vedla po levém břehu přehrady od místa, kde končila Východní silnice; klouzal, padal, chytal se větví, znovu vstával. Jonesyho kolena byla rozbitá, kalhoty roztržené a promáčené krví. Plíce pálily, srdce bušilo jako parní buchar. Přesto jediná věc, která mu dělala starosti, byl Jonesyho bok, ten, co si ho rozdrtil při nehodě. Proměnil se v tepající žhavou kouli, jež vystřelovala bolest stehnem dolů do kolena a nahoru podél páteře doprostřed zad. Váha psa všechno ještě zhoršovala. Sice pořád ještě spal, ale ta věc uvnitř byla vzhůru a na místě už ji držela jen vůle pana Šedého. Při jednom pokusu vyškrábat se na nohy se mu bok zablokoval nadobro a pan Šedý do něj musel několikrát praštit Jonesyho pěstí v rukavici, aby znovu povolil. Jak daleko ještě? Jak daleko ještě tím prokletým dusivým, zaslepujícím, nekonečným sněhem? A co na něj šije Jonesy? Šije na něj něco? Pan Šedý se neodvažoval opustit neklidný hlad byrumu - nemělo to nic ani zdaleka podobného skutečné mysli - na tak dlouhou dobu, aby stačil dojít ke dveřím zamčené místnosti a zaposlouchat se.

Vepředu se v chumelenici vynořily matné obrysy. Pan Šedý se zastavil, chvíli oddechoval a hleděl na ně, pak se opět ztěžka vydal na cestu, Jonesyho pravou nohu táhl za sebou a pevně svíral psovy ochablé packy. Na kmeni stromu byla přibitá cedule: PŘÍSNÝ zákaz rybaření z budovy.

O dvacet metrů dál se z pěšiny zvedaly schody. Šest schodů... ne, osm. Na jejich vrcholu stála na kamenných základech kamenná budova, vystrčená do šedivé zasněžené nicoty, na jejímž dně ležela přehrada -Jonesyho uši dokonce i přes splašený, namáhavý tlukot srdce slyšely šplouchání vody o skálu.

Byl na místě.

Se psem kolem krku začal pan Šedý z posledních Jonesyho téměř vyčerpaných sil nejistě stoupat po zasněžených schodech.

8 Jakmile projeli mezi kamennými sloupky, jež označovaly vjezd k přehradě, přikázal Kurtz: „Zastav, Freddy. Zajed' ke kraji.“ Freddy bez otázek udělal, jak mu bylo řečeno.

„Máš svůj automat, synku?“

Freddy ho zvedl. Stará dobrá M-16, vyzkoušená a spolehlivá. Kurtz přikývl.

„Další zbraně?“

„44 Magnum, šéfe.“

A Kurtz s devítkou, kterou měl při práci na blízko nejradši. Chtěl, aby to byla práce na blízko. Chtěl vidět, jakou barvu má mozek Owena Underhilla.

„Freddy?“

„Ano, šéfe.“

„Jen jsem ti chtěl říct, že tohle je moje poslední mise a sotva bych si mohl přát lepšího společníka.“ Natáhl se a stiskl Freddymu rameno. Vedle Freddyho chrápal Perlmutter, svou tvář máti Joadové obrácenou ke stropu. Zhruba pět minut před tím, než dojeli ke kamenným sloupkům, vypustil několik dlouhých, úžasně aromatických pšouků. Po nich mu nafouklé břicho opět splasklo. Možná naposledy, pomyslel si Kurtz.

Freddyho oči se zatím potěšeně rozzářily. To udělalo Kurtzovi radost. Zdá se, že dokonce ani teď tak docela neztratil charisma.

„V pořádku, frajere,“ prohlásil. „Plnou parou vpřed a jdeme do toho. Dobře?“

„Dobře, pane.“

Kurtz měl dojem, že pane je teď opět zcela na místě. Pravidla akce už mohli klidně odložit stranou. Teď byli jako Quantrillovi hoši za občanské války; dva poslední partyzáni, kteří projíždějí západním Massachusetts.

S nezaměnitelnou grimasou odporu ukázal Freddy palcem na Perlmuttera. „Chcete, abych ho zkusil probudit, pane? Možná už je úplně v limbu, ale -“

„Proč se namáhat?“ zarazil ho Kurtz. Stále svíral Freddyho rameno, jenom teď zvedl ukazováček a namířil ho vpřed, kde se cesta ztrácela ve stěně běloby: sníh. Ten zatracený sníh, který je pronásledoval už od samotného začátku; stará kmotra smrt se tentokrát oblékla do bílé místo do černé. Stopy subaru už nadobro zmizely, ale ty, které tu zanechal Owenův kradený hummer, byly dosud viditelné. Když pojedou dostatečně svižně, což s pomocí Boží pojedou, bude sledování těchto stop hotová procházka růžovým sadem. „Myslím, že už ho nebudeme potřebovat, a musím říct, že mě osobně se tím značně ulevilo. Jeď, Freddy. Jeď.“

Humvee zavrtěl zadkem, ale pak se ustálil. Kurtz vytáhl devítku a přitiskl si ji k noze. Jdu si pro tebe, Owene. Jdu si pro tebe, frajere. A radši by sis měl začít připravovat svou řeč k Bohu, protože do hodiny dostaneš příležitost ji pronést.

9 Kancelář, kterou si tak překrásně zařídil věcmi ze své mysli a ze svých vzpomínek, se teď rozpadala. Jonesy nepokojně kulhal sem a tam, rozhlížel se po místnosti, rty držel stisknuté tak pevně, až mu bělaly, na čele mu i přes to, jaká tu byla odporná zima, stály kapičky potu.

Tohle byl Pád Jonesyho kanceláře namísto Pádu domu Usherů. Kotel dole vyl a řinčel, až se podlaha otřásala. Ventilací dovnitř pronikal bílý prášek - možná ledové krystalky - a zanechával na stěně trojúhelníkový obrys. Kamkoli dopadl, tam

započal zhoubnou práci na dřevěném deštění, které se krabatilo a zároveň vyhnívalo. Obrazy jeden po druhém popadaly, zřítily se k podlaze jako sebevrazi. Křeslo od Eamesů - to, co ho vždycky chtěl, ano, přesně to - se rozpadlo ve dvě, jako by je někdo přetřel neviditelnou sekýrou. Mahagonové obložení stěn začalo prskat a odlupovalo se jako mrtvá kůže. Šuplíky vypadly ze svého místa ve stole a s rachotem se jeden po druhém vyklopily na podlahu. Okenice, které připevnil pan Šedý za okny, aby mu zablokoval výhled do venkovního světa, se otřásaly a vibrovaly, vydávaly pravidelné kovové skřípění, z něhož Jonesymu naskakovala husí kůže.

Křičet ven na pana Šedého, dožadovat se vysvětlení, co se to děje, by bylo zbytečné... a krom toho, Jonesy přece měl všechny informace, které potřeboval. Zpomalil sice pana Šedého, jenže pan Šedý nejprve jeho výzvu přijal a posléze ji i překonal. Viva pan Šedý, který dosáhl svého cíle, nebo už téměř dosáhl. Jak odpadávalo mahagonové deštěm ze stěn, viděl zašpiněné obkládačky pod ním: stěny kanceláře bratří Trackerů, jak ji spatřili čtyři kluci v roce 1978, přitisknutí čelem na sklo, se svým novým kamarádem jen pár kroků za zády, kde podle pokynů čeká, až kluci skončí s tím, co právě dělají, čeká, až ho dovedou domů. Právě se odloupl další kus deštění, se zvukem trhaného papíru odpadl od zdi a pod ním se vynořila nástěnka, na níž byla připíchnutá jediná polaroidová fotografie. Žádná královna krásy, žádná Tina Jean Schlossingerová, jen nějaká ženská s vyhrnutou sukni, takže jí byl vidět spodek kalhotek, pěkná trapárna. Příjemný koberec na podlaze se najednou zkrabatil jako kůže a odhalil špinavé dlaždičky bratří Trackerů a ty bílé pulce, šprcky po dvojicích, které si sem přicházely zasouložit pod nezaujatým dohledem polaroidové ženy, jež ve skutečnosti nebyla ničím víc, než artefaktem prázdné minulosti.

Kráčel sem a tam, kolébal se na špatném boku, který ho takhle nebolel snad od samotné havárie, a všechno tohle chápal, ó ano, moc dobře to chápal. Bok měl plný třísek a mletého skla; ramena a krk ho bolely děsivou únavou. Pan Šedý při plnění svého posledního závazku ubíjel jeho tělo k smrti a Jonesy proti tomu absolutně nic nezmohl.

Pavučina snů byla dosud v pořádku. Velkými oblouky se pohupovala sem a tam, ale byla v pořádku. Jonesy na ni upřel zrak. Už si myslel, že je připravený zemřít, ale nechtěl odejít takhle, ne v téhle odporné kanceláři. Venku před ní kdysi udělali něco dobrého, něco téměř šlechtného. Zemřít tady, pod zaprášeným, nezaujatým pohledem té ženštiny připnuté na nástěnku... to mu nepřipadalo spravedlivé. Zbytek světa ať se jde bodnout; on, Gary Jones z Brooklineu ve státě Massachusetts, dříve z Derry ve státě Maine a naposledy z Jeffersonova traktu si tohle nezasloužil.

„Prosím, tohle jsem si nezasloužil!“ křikl na pavučinu pohupující se ve vzduchu a v tom okamžiku mu za zády na polorozpadlém stole zazvonil telefon.

Jonesy se s trhnutím otočil a hned zasténal pekelnou bolestí v boku. Telefon, kterým prve volal Henrymu, byl telefon z jeho kabinetu, modrý Trimline. Ten, jenž stál na popraskané desce stolu nyní, byl černý a mohutný, s otáčecím číselníkem místo s tlačítky a se samolepkou, na níž stálo AŤ TĚ SÍLA provází. Byl to telefon, který míval ve svém dětském pokoji, telefon, který mu rodiče dali k narozeninám. 949-7784, číslo, na které před všemi těmi lety nechal připsat telefonát Dudditsovi.

Bez ohledu na bok k němu skočil a v duchu se modlil, ať spojení nezmizí, ať se nepřeruší dřív, než stačí odpovědět.

„Haló? Haló!“ Na otřásající se, vibrující podlaze se nakláněl ze strany na stranu. Celá kancelář se teď houpala jako loď na silně rozbouřeném moři.

Ze všech hlasů, které by snad očekával, byl ten Robertin až na posledním místě. „Ano, doktore, vydržte, přepojím vám hovor.“

Ozvalo se cvaknutí tak hlasitě, až ho z něj zabořilo v hlavě, pak ticho. Jonesy zasténal a už chtěl zavěsit, když následovalo další cvaknutí.

„Jonesy?“ Byl to Henry. Nežřetelně, ale přece jen beze sporu Henry.

„Kde jsi?“ zakřičel Jonesy. „Kristovy rány, Henry, tady se všechno rozpadá! Já se rozpadám!“

„Jsem u Gosselina,“ odpověděl Henry, „i když vlastně nejsem. Ať jsi kdekoli, taky tam nejsi. Jsme v nemocnici, kam tě odvezli, když tě srazilo...“ Zapraskání na drátě, zabzučení, a pak se Henry ozval znovu, teď o něco blíž a jasněji. Uprostřed všeho toho zmaru působil jeho hlas jako záchranné lano. „... ale vlastně ani tam!“

„Cože?“

„Jsme v pavučině snů, Jonesy! Jsme v pavučině snů a vždycky jsme v ní byli! Už od sedmdesátého osmého! Duddits je naše pavučina, jenže teď umírá! Zatím se drží, ale nevím, jak dlouho...“ Další cvaknutí následované dalším zabzučením, elektrickým a nepřátelským.

„Henry! Henry!“

vyjít ven!“ Opět nežřetelně. Henry se zdál zoufalý. „Musíš vyjít ven, Jonesy! Setkat se se mnou! Sleduj pavučinu snů a najdeš mě! Pořád ještě je čas! Můžeme toho parchanta dostat! Slyšíš mě? Můžeme toho -“

Další cvaknutí a linka ohluchla. Jeho dětský telefon praskl, rozevřel se a vyhržela z něj nesmyslná změť drátů. Všechny byly červenooranžové; všechny byly nakažené byrusem.

Jonesy pustil sluchátko a vzhlédl k pohupující se efemérní pavučině snů. Vzpomněl si na citát z jednoho komediálního vystoupení, který jako kluci rádi používali: Kdekoli jsi jsi tam, kde jsi. Byla to stejně oblíbená fráze jako Pořád na prd, den jako den, později snad ještě oblíbenější, to když zestárli a začali se tvářit pokud možno intelektuálně na výši. Kdekoli jsi, jsi tam, kde jsi. Až na to, že podle Henryho telefonátu to právě teď nebyla pravda. Kdekoli si mysleli, že jsou, nebyli tam.

Byli v pavučině snů.

Všiml si, že ta zavěšená nad troskami jeho stolu má čtyři hlavní vlákna, jež se rozbíhají ze středu ke krajům. Tahle vlákna přidrží pohromadě spoustu tenčích nitěk, ale je samotné spojuje jenom střed -střed, kde se sbíhají.

Sleduj pavučinu snů a najdeš mě! Pořád ještě je čas!

Jonesy se otočil a vyrazil ke dveřím.

10 Pan Šedý byl taky u dveří - u těch do vodárenské budovy. Bylo zamčeno. Vzhledem k tomu, co se stalo s tou Ruskou, ho to ani nijak nepřekvapilo. Jonesy pro to měl frázi Pozdě bycha honit. Kdyby s sebou měl jeden kim, bylo by všechno snadné. Ale ani takhle ho to nijak nevyvedlo z rovnováhy. Zjistil, že vlastnění emocí má jeden zajímavý vedlejší účinek, totiž že vás to nutí myslet dopředu, plánovat dopředu, abyste se vyvarovali jejich přespřílišnému návalu, kdyby se něco nezdařilo. Možná právě to je hlavní důvod, proč tahle stvoření přežívají tak dlouho.

Jonesyho návrh, aby se tomuhle všemu poddal - staň se jedním z nás, tak to řekl Jonesy a tahle fráze v sobě měla pro pana Šedého nádech tajemna i exotiky -, neopouštěl ani na okamžik jeho mysl, ale pan Šedý ho prozatím odsunul stranou.

Nejprve musí dokončit své poslání, splnit rozkazy. Potom, kdo ví? Možná sendviče se slaninou. A to, čemu Jonesyho mysl říkala „koktejl“. Chladný a osvěžující nápoj, nepatrně opojný. Od přehrady se zvedl závan větru a na okamžik ho oslepil mokrým sněhem, jež mu vehnal do obličeje. Doslova jako by dostal facku mokrým ručníkem, která ho vrátila do současnosti a do reality, k úkolu, který musel dovést do konce.

Udělal na obdélníkové žulové plošině úkrok doleva, uklouzl a klesl na kolena, absolutně nevnímaje sténání Jonesyho boku. Netrmácel se takovou cestu - černé světelné roky a bílé míle -, aby spadl po zádech ze schodů a zlomil si vaz, nebo se skutálel do Quabbinu a zemřel na podchlazení v ledové vodě.

Pod žulovou plošinou byl násep z drceného kamene. Sklonil se přes její levý okraj, odhrnul sníh a zašátral rukou po nějakém volném šutru. Po obou stranách dveří byla okna, sice úzká, ale ne příliš úzká.

Většinu zvuků pohlcovala a ubíjela hustá chumelenice mokrého sněhu, přesto zaslechl vrčení motoru. Vlastně slyšel ještě i druhý, ale tenhle právě teď zastavil, patrně na konci Východní silnice. Blížili se, jenže příliš pozdě. Po pěšině to byla ještě míle cesty, navíc značně kluzké a zarostlé cesty. Než se dostanou sem, bude pes už dole v šachtě, bude se topit a zároveň rodit byrum do akvaduktu.

Našel uvolněný kámen a zvedl ho. Pohyboval se co nejopatrněji, aby nevyburcoval pulzující tělo psa kolem svého krku. Po kolenou zacouval od okraje, pak se pokusil postavit. Zprvu to nešlo. Jonesyho nateklý bok se znovu zablokoval. Nakonec se s trhnutím zvedl, přestože bolest to byla příšerná, rezonovala mu skoro až v zubech a ve spáncích.

Chvilí zůstal stát, držel Jonesyho zhuntovanou pravou nohu kousek nad zemí jako kůň, když má kamínek v podkově, a opíral se o zavřené dveře. Když bolest trochu opadla, použil kámen k vymláčení skla z okna nalevo ode dveří. Na několika místech pořezal Jonesyho ruku, jednou dost do hloubky, a zubatý okraj rozbitých tabulek horní poloviny okna zůstal trčet nad spodní polovinou jako laciná gilovina, ale on těmhle věcem nevěnoval pozornost. Necítil ani, že Jonesy konečně opustil své útočiště.

Pan Šedý se protáhl oknem, přistál na chladné betonové podlaze a rozhlédl se.

Nacházel se v obdélníkové místnosti, dlouhé zhruba deset metrů. Na opačném konci okno, z něhož byl za jasného dne bezpochyby malebný výhled na přehradu, ale dnes ukazovalo jen bílo, jako by přes ně někdo přehodil prostěradlo. Stranou pod ním stálo jakési ohromné ocelové vědro s červenými d'ubkami na boku - nikoli byrus, ale oxid, který Jonesy nazýval „rez“. Pan Šedý si tím sice nebyl jistý, ale měl dojem, že v tom vědru se dají do šachty spouštět lidé, pokud to nějaké mimořádné okolnosti vyžadují.

Železná poklice, metr dvacet široká, byla na svém místě, usazená přesně uprostřed podlahy. Všiml si čtvercového vrubu na jedné její straně a rozhlédl se kolem. U zdi stálo opřených několik nástrojů. Jedním z nich, v třísti skla z rozbitého okna, byl i sochor. Dost možná tentýž, který použila Ruska, když se připravovala k sebevraždě.

Jak já to slyšel, pomyslel si pan Šedý, lidi v Bostonu budou někdy kolem svatého Valentýna pít to poslední byrum v ranní kávě.

Popadl sochor, s bolestí a oddechováním bílých obláček dokulhal do středu místnosti a zasadil lopatkovitý konec nástroje do otvoru ve víku.

Padnul tam dokonale.

11 Henry zavěsí telefon, zhluboka nasaje dech, zadrží ho... a pak se rozběhne ke dveřím označeným zároveň jako KANCELÁŘ a SOUKROMÉ PROSTORY.

„Hej!“ zavřeští stará Rennie Gosselinová ze svého místa za pokladnou. „Vrať se, kluku! Tam nesmíš!“

Henry se nezastaví, dokonce ani nezpomalí, ale právě když probíhá dveřmi, uvědomí si, no vážně, vždyť opravdu je kluk, do budoucí výšky mu chybí ještě dobrých třicet centimetrů, a přestože má na nose brýle, nejsou ani zdaleka tak těžké jako ty, co bude nosit později. Je kluk, ale pod vlajícími vlasy (které do doby, než dosáhne třicítky, trochu prořídnu) se ukrývá dospělý mozek. Jsem dva, dva v jednom, šampon i kondicionér, napadne ho, a jakmile vběhne do kanceláře Starouše Gosselina, bláznivě se rozchechtá - směje se, jako se smávali za starých časů, kdy se hlavní vlákna pavučiny snů ještě držela těsně u středu a Duddits při hře tahal jejich kolíky. Mohl jsem se strhat smíchy, říkávali; mořil jsem se strhat smíchy, taková to byla jebanice.

Vběhne do kanceláře, jenomže to není kancelář Starouše Gosselina, v níž kdysi muž jménem Owen Underhill přehrával muži jménem Abraham Kurtz záznam šediváckého vysílání známých hlasů; je to chodba, nemocniční chodba, a Henryho to ani trochu nepřekvapí. Je to Massachusettská všeobecná. Dokázal to.

Je tu zatuchlo a chladněji, než by v nemocniční chodbě mělo být, a stěny flekaté byrusem. Kdesi sténá nějaký hlas Tebe nechci, nechci injekci, ať přijde Jonesy. Jonesy znal Dudditse, Jonesy zemřel, zemřel v záchrance, Jonesy je ten jediný, kdo mi může pomoci. Drž se ode mě dál, polib mi drdol, ať přijde Jonesy.

Jenže on se nechce držet dál. On je lstivý pan Smrt a nebude se držet dál. Má tady práci.

Neviděn kráčí chodbou, je tu taková zima, že vidí, jak se před ním sráží jeho dech, kluk v oranžové bundě, ze které brzy vyroste. Lituje, že s sebou nemá pušku, tu, co mu půjčil Peteův táta, jenže puška je fuč, zůstala v minulosti, pohřbená dlouhými roky stejně jako Jonesyho telefon se samolepkou z Hvězdných válek (jak jen mu ten telefon všichni záviděli) a Bobrova bunda s tolika zipy a Peteův svetr s logem NASA na prsou. Vše pohřbeno v minulosti. Některé sny prostě umírají a rozpadají se, to je další z trpkých pravd tohoto světa. Ať už je těch trpkých pravd, kolik chce.

Projde kolem dvojice rozesmátých sestřiček - jedna z nich je Josie Rinkenhauerová, už dospělá, a druhá ta žena z polaroidové fotografie, kterou tehdy viděli oknem v kanceláři bratří Trackerů. Ony ho nevidí, protože tam pro ně není; je teď v pavučině snů, běží podél svého vlákna a blíží se ke středu. Jsem vejconoš, bleskne mu hlavou. V pokřivené realitě čas nadobro stál, jen vejconoš, ten běžel stále dál a dál.

Henry kráčet chodbou po hlasu pana Šedého.

12 Kurtz to rozbitým okénkem zřetelně zaslechl: přerušované zaštekání automatické pušky. Probudilo to v něm dávný pocit neklidu a netrpělivosti: vztek, že střelba začala bez něho, a strach, že bude po všem dřív, než se tam dostane, že na něj zbude jen volání raněných zdravotníka-zdravotníka-zdravotníka.

„Popožeň to, Freddy.“ Přímo před Kurtzem se Perlmutter prochrápával do

stále hlubšího komatu. „Cesta je strašně kluzká, šéfe.“ „Stejně to popožeň. Mám dojem, že už jsme skoro -“ V bílé oponě chumelenice náhle spatřil růžovou skvrnu, rozpitou jako krev z ranky na tváři, která prosakuje pěnou na holení, a pak se přímo před nimi vynořilo uvízlé subaru, čumák dolů, zadek ve vzduchu. V následujících okamžicích byl Kurtz nucen vzít zpět všechny nevlídné myšlenky ohledně Freddyho řídičských schopností. Když začal humvee podkluzovat, Kurtzův zástupce prostě stočil volant doprava a dupl na plyn. Rozměrný vůz zabral a díru v cestě přeletěl. Dopadl s hrozivým nárazem, při němž se celý otrásl. Kurtz vyletěl vzhůru a praštil se o strop tak tvrdě, že mu před očima zatančily hvězdičky. Perlmutterovy paže zamávaly jako paže mrtvol; hlava mu nejprve spadla dozadu, pak dopředu. Hummer se prohnal tak těsně kolem subaru, že mu urval kliku na dveřích. A hned se hnal dál, nyní už ve stopě jediného páru relativně čerstvě vyjetých kolejí.

Už ti dýchám na záda, Owene, pomyslel si Kurtz. Jo, přímo na záda, frajírku, ať Bůh zatratí ty tvoje modré oči.

Jedinou starost mu dělala ta osamělá dávka z automatu. Co to mělo znamenat? Ale ať to znamenalo cokoli, už se to neopakovalo.

Potom, přímo před nimi, další kaňka v bílé oponě. Tentokrát byla olivově zelená. Tentokrát to byl hummer. Byli pryč, nejspíš byli pryč, ale stejně -

„Nabít a odjistit,“ řekl Kurtz Freddymu. Hlas měl jen trošičku chraplavý. „Nadešel čas skládat účty.“

13 Ve chvíli, kdy Owen dorazil na místo, kde Východní silnice končila (nebo přecházela v severovýchodní točitou Fitzpatrickovu cestu, záleží na tom, jak se na to díváte), slyšel už za sebou Kurtze a byl přesvědčený, že taky Kurtz slyší jeho - hummery sice nenadělají randál jako harleye, ale právě nejtišší taky nejsou.

Jonesyho stopy už nadobro zmizely, ale Owen viděl pěšinu, která vybíhala ze silnice a táhla se po břehu přehrady.

Vypnul motor. „Henry, zdá se, že odsud budeme muset pě-“ Zarazil se. Tak upřeně se soustředil na řízení, že se vůbec neohlížel za sebe ani nekoukal do zpětného zrcátka, takže byl absolutně nepřipravený na to, co teď spatřil. Tak nepřipravený, že ho to vyděsilo k smrti.

Henry a Duddits se drželi v posledním objetí, aspoň Owenovi zprvu připadalo jako poslední, neoholené tváře tiskli k sobě, oči měli zavřené, obličej i bundy zamazané krví. Neviděl ani jednoho z nich dýchat, takže si pomyslel, že opravdu společně zemřeli - Duddits na leukémii, Henry možná na srdeční záchvat způsobený vyčerpáním a neustálým nepřerušovaným stresem posledních zhruba třiceti hodin -, ale pak si všiml nepatrného cukání očních víček. Obou párů.

Ve vzájemném objetí. Potřísnění krví. Ale ne mrtví.

Jenom oba spí.

Sní

Owen už chtěl znovu zavolat Henryho jménem, ale pak si to rozmyslel. Henry odmítal opustit tábor tam v Jeffersonovu traktu bez osvobození zadržených, a přestože projednou se jim to podařilo, bylo to jen díky čirému štěstí... nebo prozířetelnosti, pokud věříte, že je prozířetelnost víc než jen televizní rekvizita. Nicméně je jim v patách Kurtz, drží se jich jak hovno košile a teď je za nimi mnohem blíž, než by byl, kdyby se Owen s Henrym tehdy prostě jen tiše vyplížili do bouře.

Mno, to už nezměním, pomyslel si Owen, otevřel dveře a vystoupil. Odkudsi

ze severu, z bílé nicoty chumelenice, se ozval skřek orla, který reptal na počasí. Zezadu, od jihu, se ozývalo stále silnější vrčení toho dotěrného šílence Kurtze. Kvůli tomu pitomému sněhu se nedalo odhadnout, jak je daleko. Takhle hustá chumelenice působila jako izolační stěna. Mohl odsud být dvě míle; ale taky mnohem blíž. A bude s ním Freddy, univerzální voják Freddy, Dolph Lundgren z pekel.

Owen obešel vůz dozadu, cestou nadával, jak mu to na sněhu klouže, a otevřel zadní dvířka hummeru. Očekával automatické zbraně, doufal v přenosný raketomet. Jenže se nekonal žádný raketomet ani granáty, ležely tu jen čtyři automatické pušky MP5 a karton s protáhlými banánovitými zásobníky se sto pětadvaceti náboji.

Tam v táboře to zahrál podle Henryho a nejspíš zachránili aspoň pár životů, ale tentokrát to podle Henryho hrát nebude -jestli za ten prokletý Rapeloewovic servírovací podnos pořád ještě nezaplátil dost vysokou cenu, tak holt bude muset žít s dluhem. Nijak dlouho, jestli bude Kurtz úspěšný.

Henry buď to spal, byl v bezvědomí, nebo se připojil ke svému umírajícímu příteli z dětství v nějakém prapodivném myšlenkovém světě.

Dobrá, nechme ho být. Kdyby byl vzhůru a Owenovi po boku, možná by se vzpíral udělat, co bylo třeba, zejména pokud byl jeho druhý přítel opravdu dosud naživu, skrytý kdesi v mysli, kterou teď ovládal mimozemšťan. Owen se nevzpíral... a když ho teď opustila telepatie, neuslyší Jonesyho prosit o život, i kdyby tam někde opravdu byl. Glock je dobrá zbraň, ale nepřilíš přesná.

Zato empépětka roztrhá tělo Garyho Jonese na kusy.

Owen jednu popadl, plus tři zásobníky navíc, které si nacpal do kapes. Kurtz se blížil - blížil, blížil, blížil. Ohlédl se na Východní silnici, zpola očekáváje, že spatří, jak se před ním jako hnědozelený duch zhmotňuje druhý humvee, ale zatím nic neviděl. Chvála Bohu za to, jak by řekl Kurtz.

Okénka hummeru už pomalu začínal pokrývat sníh, ale když Owen poklusem míjel vůz, přece jen spatřil nezřetelné obrysy dvou postav na zadním sedadle. Dosud ve vzájemném objetí. „Sbohem, hoši," řekl. „Spěte dobře." A s trochou štěstí budou spát ještě ve chvíli, kdy dorazí Kurtz s Freddym, a než budou pokračovat za svým hlavním cílem, ukončí oběma život.

Owen se náhle zarazil, uklouzl na sněhu a před pádem ho zachránilo jen to, že se zachytil podlouhlé kapoty hummeru. Duddits byl nepochybně ztracený případ, ale Henryho Devlina by ještě zachránit mohl. Jasně, to by šlo.

Ne! vykřikla část jeho mysli, jakmile vykročil zpátky k zadním dveřím. Ne, na to není čas!

Ale Owen se rozhodl riskovat, že čas je - riskovat budoucnost celého světa. Možná aby za rozbitý Rapeloewovic podnos zaplatil o trochu víc; možná kvůli tomu, co udělal včera (ty nahé šedé postavy kolem ztroskotané lodi, ruce zvednuté, jako by se vzdávaly); možná prostě kvůli Henrymu, který mu pověděl, že budou hrdinové, a který se mimořádně snažil tenhle slib splnit.

Žádný soucit s ďáblem, pomyslel si a s trhnutím otevřel zadní dvířka. Ne, pane, absolutně žádný soucit s tím zkurvysynem.

Blíž k němu seděl Duddits. Owen ho popadl za límec modré pěřové bundy a zatáhl. Duddits se zhroutil na bok na sedačku. Spadla mu čepice a odhalila lesklou pleš. Henry, s rukama stále kolem Dudditse, se svalil taky a skončil na něm. Oči neotevřel, ale slabě zasténal. Owen se k němu naklonil a spěšně mu zašeptal do ucha.

„Nesedej si, Henry. Pro lásku Boží, jenom si nesedej!"

Pak vytáhl hlavu ven, zabouchl dveře, odstoupil tři kroky, přiložil pažbu pušky k boku a vypálil dávku. Okno hummeru se proměnilo v mléko, pak se rozprsklo. Kolem Owenových nohou dopadaly nábojnice. Přistoupil k vozu a nahlédl roztříštěným oknem na zadní sedadlo. Henry a Duddits tam dosud leželi, nyní pokrytí kromě Dudditsovou krví ještě i drtí bezpečnostního skla a Owenovi připadali jako dva nejmrtvější lidé, jaké kdy viděl. Doufal, že Kurtz bude mít příliš naspěch, než aby se zdržoval bližší prohlídkou. V každém případě udělal, co bylo v jeho silách.

Zaslechl ostrý kovový náraz a ušklíbl se. Teď věděl, kde přesně Kurtz je - dojeli k rigolu, v němž skončilo subaru. Silně si přál, aby to Kurtz s Freddym do té káry naprali zezadu, jenže na to ta rána bohužel přece jen nebyla dost hlasitá. Ale věděl, kde jsou. Míli daleko, přinejmenším míli daleko. Není to tak zlé, jak si myslel.

„Spousta času," zamumlal a možná to platilo u Kurtze, jenže co na druhé straně? Kdepak je teď asi pan Šedý?

Owen vzal MP5 za řemen a vyrazil po pěšině k šachtě 12.

14 Pan Šedý objevil další nelibou lidskou emoci: paniku. Trmácel se celou tu cestu - světelné roky vesmírem, míle sněhem -, aby se teď všechno zhatilo kvůli Jonesyho svalům, jež byly příliš slabé a vysílené, a kvůli železnému víku šachty, které se ukázalo mnohem těžší, než očekával? Tlačil na sochor, dokud Jonesyho svaly zmučeně nesténaly na protest... a konečně byl odměněn kratičkým mihnutím temnoty pod okrajem rezavého železa. A skřípavým zvukem, jak se víko o kousek posunulo - maximálně tak o tři čtyři centimetry -po betonu. Pak Jonesyho svaly vzadu na kříži zatuhly a pan Šedý odklopýtal od šachty, sténal mezi zaťatými zuby (díky své imunitě měl Jonesy dosud všechny) a tiskl dlaně k Jonesyho bederním obratlům, jako by se bál, aby se nerozsypaly.

Šohaj vydal několik štekavých zakňučení. Pan Šedý na něj pohlédl a hned viděl, že věci dospěly do kritického stadia. Přestože Šohaj dosud spal, břicho už měl tak groteskně nafouklé, že mu jedna noha ztuhle trčela do vzduchu. Kůži měl našponovanou, divže nepraskla, a žíly v ní pulsovaly jako hodiny. Pod ocasem se mu rozlévala loužička sytě červené krve.

Pan Šedý se uhrančivě zadíval na sochor čnějící z otvoru pod kovovou poklicí. V Jonesyho představitosti byla ta Ruska štíhlá kráska s černými vlasy a tmavými tragickýmá očima. Ve skutečnosti, pomyslel si pan Šedý, musela být pořádně svalnatá a udělaná. Jak jinak by dokázala -

Ozval se rachot střelby, znepokojivě blízko. Pan Šedý zalapal po dechu a rozhlédl se. Díky Jonesymu byla teď součástí jeho make-upu i lidská koroze pochybností a on si poprvé uvědomil, že by ještě mohl prohrát - ano, ještě i tady, tak blízko cíli, že ho dokonce slyšel, slyšel proudící vodu, která se odsud vydávala na svou šedesátimílovou podzemní cestu. A všechno, co stálo mezi byrumem a celým tímhle světem, bylo kruhové železné víko o hmotnosti šedesáti kilo.

S tichou, zoufalou litání bobrovin na rtech se pan Šedý vrhl kupředu, jen sebou Jonesyho selhávající tělo na defektním čepu pravého boku cukalo sem a tam. Jeden z nich se blížil, ten jménem Owen, a pan Šedý si netroufal věřit, že by se mu podařilo Owena přimět, aby obrátil zbraň proti sobě. Kdyby měl na své straně čas a moment překvapení, pak možná. Jenže teď postrádal oboje. A tenhle muž byl cvičený zabíjet; byla to jeho práce.

Pan Šedý vyskočil do vzduchu. Ozvalo se prasknutí, zřetelně slyšitelné, jak se Jonesyho přespříliš namáhaný bok uvolnil z nateklého lůžka, které jej dosud drželo. Pan Šedý dopadl plnou Jonesyho vahou na sochor. Okraj se znovu nadzdvihl a tentokrát se víko po betonu posunulo skoro o třicet centimetrů. Opět se objevil černý půlměsíc, kterým sklouzla dolů Ruska. Vlastně ani ne půlměsíc, spíš jen takové velké C napsané kaligrafickým perem... ale pro psa to bude stačit.

Jonesyho nohy už nedokázaly udržet váhu Jonesyho těla (a kde vůbec je Jonesy? Pan Šedý se od svého problémového hostitele pořád ještě nedočkal žádného reptání), ale na tom nesešlo. Teď už postačí i plazení.

Pan Šedý se tímto způsobem přesunul po chladné betonové podlaze až ke spící border kolii, popadl Šohaje za obojek a začal se s ním soukat zpět k šachtě 12.

15 Sál vzpomínek - to velké skladiště s krabicemi - už je také na pokraji rozpadu. Podlaha se otřásá jako stížená nekonečným pomalým zemětřesením. Zářivky nad hlavou se střídavě rozsvěčují a zhasínají, čímž celému místu dodávají blikavého, halucinatorního vzezření. Tu a tam už se vysoké hromady krabic zřítily a zablokovaly některé uličky.

Jonesy běží, seč může. Zahýbá z uličky do uličky, cestu tím bludištěm si hledá čistě instinktivně. Opakovaně si říká, že na ten prokletý bok teď nemusí dbát, že stejně běží jenom v myšlenkách, jenže je to totéž, jako když se člověk s amputovanou nohou snaží přemluvit chybějící úd, ať ho přestane svědit.

Běží kolem krabic označených rakousko-maďarská válka a ministerská POLITIKA a DĚTSKÉ PŘÍBĚHY a OBSAH SKŘÍNĚ V HORNÍM PATŘE. Přeskočí hromádku sesypaných krabic s nápisem CARLA, dopadne na špatnou nohu a vykřikne bolestí. Zachytí před pádem další krabice (tyhle označené gettysburg) a konečně vidí druhý konec skladiště. Díky Bohu; zdá se mu, že už uběhl celé míle.

Na dveřích jsou cedulky jip a chovejte se tiše a zákaz vstupu návštěvám BEZ PROPUSTKY. To je v pořádku; sem ho tehdy odvezli; tady se tehdy probudil a zaslechl lstivého pana Smrtě předstíraně volat Marcy.

Jonesy proletí dveřmi do jiného světa, do světa, který dobře poznává: modrobílá chodba jednotky intenzivní péče, kde se čtyři dny po operaci pokoušel o první bolestivé, opatrné krůčky. Klopýtá několik metrů vydlážděnou chodbou, všimne si fleků byrusu na stěnách, zaslechne drát'ák, z něhož se line něco naprosto ne-nemocničního: přestože vyhrává velice tiše, Jonesy pozná Rolling Stones a jejich „Sympathy for the Devil“.

Sotva identifikuje tuto píseň, bok mu najednou vybuchne jako atomovka. Jonesy dušeně vyjekne překvapením a svalí se na rudočerné dlaždičky. Přesně takhle se cítil těsně poté, co do něj narazilo to auto: exploze rudé bolesti. Převaluje se ze strany na stranu, hledí vzhůru na jasné zářivky, na kruhové reproduktory, z nichž se line hudba („Marně křičela Anastázie“), hudba z jiného světa; když je bolest takhle příšerná, všechno se odehrává v jiném světě, bolest mění hmotu v pouhý stín, dokonce i lásku v pouhou imitaci, tohle zjistil už v březnu a teď to musí zjišťovat znovu. Převaluje se a převaluje, dlaněmi si tiskne nateklý bok, oči mu lezou z důlků, ústa rozevřená, že je mu vidět až do krku, a dobře ví, co se stalo: pan Šedý. Ten parchant mu znovu rozlámal bok.

Potom, z dálky z toho jiného světa, zaslechne hlas, který zná, dětský hlas.

Jonesy!

Rozléhá se ozvěnou, je trochu pokřivený... ale vlastně nezní tak z daleka. Sice ne z téhle chodby, ale z jedné z vedlejších. Čí hlas? Některého z jeho vlastních dětí? Že by Johnův? Ne -

Jonesy, musíš si pospíšet! Přichází tě zabít! Owen tě přichází zabít!

Neví, kdo je to Owen, ale už ví, komu patří ten hlas: Henrymu Devlinovi. Ale nezní tak, jak zní Henryho hlas teď, ani jak zněl, když ho viděl naposledy, jak s Petem odjíždí do Gosselinova koloniálu; tohle je hlas Henryho, se kterým vyrůstal, Henryho, který řekl Richiemu Grenadeauovi, že jestli nepřestane, všude to o něm rozhlásí, a že Richie a jeho kumpáni Petea nikdy nechytanou, protože běhá jak vítr.

Nemůžu! zavolá z podlahy. Cítí, že se něco změnilo, pořád se mění, ale neví co. Nemůžu, rozlámal mi znovu bok, ten parchant mi znovu -

A pak si uvědomí, co se to s ním děje: ta bolest běží pozpátku. Je to jako sledovat pozpátku videokazetu - mléko teče ze sklenky do krabice, květina, která by měla rozkvétat, se díky zázraku zpětně promítaných snímků místo toho zavírá do poupěte.

Důvod pochopí v okamžiku, kdy na sebe pohlédne a spatří tu zářivě oranžovou bundu, kterou má na sobě. Je to ta, co mu máma koupila u Searse na první loveckou výpravu do Díry ve zdi, výpravu, kdy Henry složil jelena a všichni společně zabili Richieho Grenadeaua a jeho kumpány - zabili je svým snem, možná ani nechtěli, ale i tak se to stalo.

Je z něj znovu kluk, čtrnáctiletý kluk, a bolest zmizela. Co by tu taky dělala? Bok bude mít ještě třidvacet let v naprostém pořádku. A pak mu to v myslí všechno najednou zacvakne: nikdy neexistoval žádný pan Šedý, ne doopravdy; pan Šedý žije jen v pavučině snů a nikde jinde. Není o nic skutečnější než bolest v boku. Byl jsem imunní, pomyslí si, zatímco vstává. Nikdy se na mě neuchytilo ani zrnko byrusu. A v hlavě nemám jen obyčejné vzpomínky, ne, mezi nimi se zabydlel přízrak. On je já. Dobrý Bože, pan Šedý je já.

Jonesy se vyškrábe na nohy a rozběhne se, ale když zatačí za roh, málem uklouzne a znovu sebou praští na zem. Nakonec se ale udrží vestoje; je čilý a hbitý, jak jen čtrnáctiletý kluk může být, a nic ho nebolí, vůbec nic.

Další chodbu zná. Stojí tu zaparkovaná pojízdná nosítka s lůžkovou mísou. Za nimi se na drobných kopýtkách ladně prochází jelen, kterého viděl tehdy v Cambridgi, než ho srazilo auto. Kolem sametového krku má chomout a na něm se jako přerostlý amulet houpe kouzelná kulečnicková koule s osmičkou. Jonesy se rozběhne kolem jelena, který si ho prohlíží mírnýma, překvapenýma očima.

Jonesy!

Teď už blíž. Mnohem blíž.

Jonesy, chvátej!

Jonesy zdvojnásobí rychlost, chodidla se sotva dotýkají země, mladé plíce zlehka dýchají, neexistuje pro něj žádný byrus, protože je imunní, neexistuje žádný pan Šedý, alespoň ne v něm, pan Šedý je v nemocnici a vždycky byl, pan Šedý je amputovaný úd, který stále cítíte, ba mohli byste přísahat, že ho pořád máte, pan Šedý je přízrak, přízrak napojený na kyslíkový přístroj, a ten kyslíkový přístroj je on.

Oběhne další roh. Už vidí troje otevřené dveře. Za nimi, u čtvrtých dveří, jediných, které jsou zavřené, stojí Henry. Je mu čtrnáct, stejně jako Jonesymu; na sobě má oranžovou bundu, stejně jako Jonesy. Brýle mu sklouzly na špičku nosu, jak se mu to vždycky stávalo, a vehementně mává.

Chvátej! Chvátej, Jonesy! Duddits už dlouho nevydrží! Jestli zemře, než zabijeme pana Šedého -

Jonesy se připojí k Henrymu u dveří. Rád by ho vzal kolem krku, rád by ho

objal, ale není čas.

Je to všechno moje chyba, řekne Henrymu a hlas má najednou mnohem vyšší než za celá dlouhá léta.

Nesmysl, odvětlí Henry. Hledí na Jonesyho s tou dávnou netrpělivostí, která Jonesyho a Petea a Bobra jako kluky vždycky naplňovala respektem - Henry jim vždycky připadal o krok napřed, vždycky připravený rozběhnout se do budoucnosti a všechny je nechat za sebou. Vždycky se jim zdálo, že ho jenom zdržují.

Ale-

To bys taky klidně mohl říct, že Duddits zavraždil Richieho Grenadeau a my byli jeho komplikové. Byl, jaký byl, Jonesy, a nás udělal takové, jací jsme... ale ne proto, že by s námi měl nějaké plány. Copak nevíš, že plánovaně si dokázal leda tak zavázat boty?

A Jonesyho napadne: So antá? Antá nysku?

Henry... je Duddits -

Drží se jen kvůli nám, Jonesy, teď ti to povídám. Drží nás pohromadě.

V pavučině snů.

Přesně tak. Budeme tu ještě dlouho stát a dohadovat se v chodbě, zatímco svět se řítí do záhuby, nebo jdeme -

Jdeme zabít toho parchanta, dokončí Jonesy a sáhne po knoflíku dveří. Visí na nich cedule s nápisem není tu žádná infekce, il n'y a pas D'INFECTION ici a Jonesy zničehonic pochopí obě trpké strany tohoto tvrzení. Je to jako jedna z těch optických iluzí od Eschera. Pohlédnete-li na ni z jednoho úhlu, ukazuje pravdu. Pohlédnete-li z jiného, ukazuje tu největší lež ve vesmíru.

Pavučina snů, pomyslí si Jonesy a otočí knoflíkem.

Pokoj za dveřmi je hotový blázinec byrusu, džungle jako z noční můry, plná popínavých a plazivých rostlin a šlahounů a lián propletených v krvavě zbarvené copy. Ve vzduchu je cítit síra a chladný etylalko-hol, pach nemrznoucí kapaliny, která se za mrazivého lednového rána stříká do jankovitého karburátoru. Ale aspoň se nemusí bát sračkotchořů, tady ne; ti jsou na jiném vláknu pavučiny, na jiném místě a v jiném čase. Byrum je teď Šohajův problém; tuhle border kolii nečeká příliš světlá budoucnost.

Televize je stále puštěná, a přestože obrazovku porůstá byrus, mezi jednotlivými vlákny přece jen prosvítá černobílý obraz. Muž táhne tělo psa po betonové podlaze. Podlaha je zaprášená a posetá tlejícím podzimním listím, vypadá to tam jako v hrobce z některého hororového bijáku z padesátých let, které si Jonesy dosud s oblibou pouští na videu. Jenže tohle žádná hrobka není; je slyšet dutý zvuk proudící vody.

Uprostřed podlahy leží rezavé kulaté víko s vyraženými písmeny MWRA: Vodní zdroje státu Massachusetts. I přes červený porost na obrazovce jsou ta písmena jasně čitelná. Aby taky ne. Pro pana Šedého -který jako fyzická bytost zemřel už v Díře ve zdi - znamenají všechno.

Znamenají, a to doslova, celý svět.

Víko šachty je částečně odsunuté stranou, odhaluje pŕlměsíc neproniknutelné temnoty. Muž, který táhne psa, je on sám, uvědomí si Jonesy, a ten pes ještě není úplně mrtvý. Zanechává za sebou na betonu stopu zpěněné růžové krve, zadní nohy sebou cukají. Jako by veslovaly ve vzduchu.

Na filmy teď kašli, bezmála zavrčí Henry a Jonesy obrátí pozornost k osobě na posteli, k šedé postavě s rudozlatě flekatou dekou přitaženou k hrudi, kterou tvoří čistá šedá masa bez jediného póru, jediného chloupku či bradavky. Přestože tam přes deku není vidět, Jonesy ví, že chybí i pupek, protože tahle věc se nenarodila. Je

to dětské ztvárnění mimozemšťana, okopírované přímo z podvědomých myšlenek těch, kteří se jako první setkali s byrumem. Nikdy neexistovali jako skuteční tvorové, mimozemšťané, emzáci. Šediváci jakožto fyzické bytosti vznikali vždycky jen z lidské představivosti, z pavučiny snů, a když si tohle uvědomí, oddychne si Jonesy značnou úlevou. Nebyl jediný, kdo se nechal napálit. Aspoň že tak.

A ještě něco ho potěší: pohled těch odporných černých očí. Je v nich strach.

16 „Mám nabito a odjištěno," řekl tiše Freddy, zatímco zvolna zastavoval za hummerem, který pronásledovali takový lán světa.

„Fantastické," podotkl Kurtz. „Prohlédni ten HMW. Budu tě krýt."

„Provedu." Freddy pohlédl na Perlmuttera, jemuž už zase kynulo břicho, pak na Owenův hummer. Původ střelby, kterou zaslechli prve, byl teď zřejmý: humvee to pořádně schytl. Ještě zbývalo najít odpověď na otázku, kdo to schytl společně s vozem a kdo vlastně střílel. Od hummeru vedly stopy, v husté chumelenici rychle ztrácely na zřetelnosti, ale zatím byly ještě čitelné. Jediný pár bot. Nejspíš Owen.

„Pospěš si, Freddy!"

Freddy vystoupil do sněhu. Kurtz vyklouzl za ním a Freddy zaslechl zacvaknutí zásobníku do pistole. Podle všeho do devítimilimetru. Ale to je nejspíš v pořádku; Kurtz se s ním uměl jaksepatří ohánět, to je bez debat.

Freddy ucítil, jak mu po páteři přeběhl mráz. Jako by Kurtz mířil devítkou tam. Ano, přímo tam. Ale to je přece nesmysl, nebo ne? Od dělat Owena, jistě, jenže s Owenem to bylo jiné. Owen překročil hranici. Freddy spěchal k hummeru, přikrčený, pušku nataženou před sebe. Neměl z Kurtze za svými zády právě nejlepší pocit, ne, to tedy neměl. Vůbec, ale vůbec se mu to nezamlouvalo.

17 Jak se oba kluci blíží k zarostlé posteli, začne pan Šedý mačkat tlačítko k přivolání nemocničního personálu, jenže se nic neděje. Mechanismus je nejspíš ucpaný byrusem, pomyslí si Jonesy. To je zlé, pane Šedý - to je pro tebe moc zlé. Mrkne na televizi a vidí, že jeho filmové já už dotáhlo psa k okraji šachty. Možná přece jen přišli příliš pozdě; možná ne. Těžko říct. Kolo se pořád ještě točí.

Zdravíčko, pane Šedý, tolik jsem se s vámi chtěl seznámit, pozdraví Henry. Během řeči vytáhne panu Šedému zpod úzké hlavy bez uší rudě flekatý polštář. Pan Šedý se snaží odsoukat se na druhou stranu postele, ale Jonesy pevně svírá mimozemšťanovy dětsky tenounké paže a drží ho na místě. Kůže pod jeho dlaněmi není ani horká, ani chladná. Vlastně mu vůbec nepřipadá jako kůže. Spíš jako -

Jako nic, pomyslí si. Jako sen.

Pane Šedý? zeptá se Henry. Takhle vítáme u nás na planetě Zemi. A přitiskne mu polštář k obličejí.

Pan Šedý sebou začne pod Jonesyho rukama házet a cukat. Kdesi se ozve zběsilé pípání nějakého monitorovacího přístroje, jako by tohle stvoření skutečně mělo srdce, a to teď přestávalo bít.

Jonesy hledí na umírající stvůru a přeje si, jen aby už to všechno bylo

Pan Šedý dotáhl psa až k té straně šachty, kterou částečně odkryl. Úzkým černým polokruhem k němu doléhal neustálý hřmot proudící vody a vánek zatuchlého, chladného vzduchu. Vše skončí-li, až konec bude s ním, líp skoncovat to konečně* - tolik z krabice označené Shakespeare. Zadní běhy psa sebou zběsile

škubaly a pan Šedý slyšel vlhký zvuk trhaného masa, jak se byrum jedním koncem odpichovalo a druhým prohryzávalo, jen aby už bylo venku. Pod ocasem psa se začalo ozývat štěbetání jako od navztekané opice. Musel ho dostat do šachty, než se to prodere ven; nebylo sice nezbytně nutné, aby se to narodilo ve vodě, ale pokud se tak stane, šance na přežití se tím mnohokrát zvýší.

* překlad O. F. Babler

18 Pan Šedý se pokusil nacpat psovi hlavu do otvoru mezi víkem a betonem, ale nepodařilo se mu to. Zvíře mělo ohnutý krk a nesmyslně rozesmátá morda čněla vzhůru. Přestože dosud spal (nebo byl teď možná v bezvědomí), začal tiše, dušené poštěkávat.

A nechtěl se vejít do té díry.

„Kurvaroma!“ zaječel pan Šedý. Už si jen matně uvědomoval zuřivou bolest v Jonesyho boku a vůbec si neuvědomoval, jak je Jonesyho tvář ztrhaná a bledá, hnědé oči zalité slzami námahy a vzteku. Rozhodně si však uvědomoval - nepříjemně jasně -, že se něco děje. Něco se mi kuje za zády, jak by řekl Jonesy. A kdo jiný by mohl něco kout? Kdo jiný než právě Jonesy, jeho vzdorovitý hostitel?

„SVINĚ!“ vykřikl na toho zatraceného, nenáviděného, umíněného,

o trošku moc velkého psa. „Půjdeš dolů, slyšíš mě? SLYŠÍŠ -“

Slova mu uvízla v hrdle. Najednou nedokázal vydat ani hlásku, přestože by to tak rád udělal; jak rád by ječel, jak rád by do něčeho (dokonce

i do toho umírajícího těhotného psa) začal bušit pěstmi! Jenomže najednou nemohl dýchat, natožpak ječet. Co mu to Jonesy dělá?

Nečekal žádnou odpověď, ale přesto se jedna ozvala - cizím hlasem, plným chladného vzteku: Takhle vítáme u nás na planetě Zemi.

19 Trojprsté ruce té šedé věci v nemocniční posteli přestanou bušit kolem sebe, vyletí vzhůru a na okamžik se jim podaří odsunout polštář stranou. Černé oči, jež zírají z tváře bez dalších výrazných rysů, jsou plné strachu a zlosti. Věc zalapá po dechu. Vzhledem k tomu, že ve skutečnosti vůbec neexistuje - dokonce ani v Jonesyho mozku, přinejmenším ne ve fyzickém smyslu - bojuje o život se značnou zuřivostí. Henry k ní nedokáže cítit soucit, ale chápe ji. Ta věc chce jen to, co chce Jonesy, co chce Duddits... co chce dokonce i Henry sám, ano, i Henry, protože ho sice pronásledovaly chmurné myšlenky, ale přestalo snad kvůli nim jeho srdce bít? Přestaly snad jeho játra promývat krev? Přestalo jeho tělo vést své neviditelné války proti všemu od obyčejné rýmy přes rakovinu až k samotnému byrusu? Tělo je buďto hloupé, nebo nekonečně moudré, v každém případě je však ušetřeno onoho děsivého kouzla myšlení; ví jediné to, jak hájit své území a jak bojovat tak dlouho, dokud už žádného boje není schopno. Pokud byl pan Šedý někdy v něčem odlišný, teď už odlišný není. Chce žít.

Jenže mně se zdá, že tohle se ti nepoštěstí, řekne Henry klidným, téměř konejšivým hlasem. Kdepak, příteli. A znovu přitiskne polštář panu Šedému na obličej.

20 Pan Šedý ucítil, jak se dýchací cesty uvolnily. Zhluboka se nadechl chladného šachetního vzduchu... ještě jednou... a pak se dýchací cesty znovu uzavřely. Bránili mu v nadechnutí, dusili ho, zabíjeli ho.

Ne! Polibte mi drdol! Polibte mi drdol, vy svině! TOHLE MI NEMŮŽETE UDĚLAT!

Trhnul psem a obrátil ho na bok; připadal si jako člověk, kterému má už za chvíli uletět letadlo a on se pořád ještě snaží nacpat do kufru poslední neskladný předmět.

Takhle se tam musí vejít, pomyslel si.

Ano. Musí. Dokonce i kdyby měl Jonesyho rukama splácnout psovo nafouklé břicho a povolit byrumu vykouknout na povrch. Ta zatracená věc se tam prostě v každém případě musí vejít.

Tvář nateklou, oči vypoulené, dech zadržžený, uprostřed Jonesyho čela jedinou tlustou nabobtnalou žílou, pan Šedý zatlačil Šohaje hlouběji do otvoru a začal do psovy hrudi bušit Jonesyho pěstmi.

Prolez tam, sakra, prolez tam.

PROLEZ TAM!

21 Freddy Johnson namířil puškou dovnitř opuštěného hummeru, zatímco Kurtz, postavený mazaně za ním (v tomhle ohledu to připomínalo opakování útoku na šediváckou loď), čekal, co se z toho vyvine.

„Dva chlapi, šéfe. Vypadá to, že když už mu nebyli k ničemu, rozhodl se Owen jich zbavit, než se vydal dál.“

„Mrtví?“

„Mně teda živí nepřipadají. Musí to být Devlin a ten druhý, co se pro něj stavovali.“

Kurtz přistoupil k Freddymu, letmo nahlédl dovnitř roztříštěným okýnkem a přikývl. Ani jemu nepřipadali živí, dvě bledé postavy propletené na zadním sedadle, pokryté krví a rozbitým sklem. Zvedl devítimilimetr, čistě pro jistotu -jedna do hlavy každému nemohla uškodit -, ale pak ho znovu sklonil. Třeba Owen neslyšel jejich motor. Sníh byl nezvykle těžký a mokrý, dokonalá akustická clona, takže to bylo poměrně pravděpodobné. Ale výstřely by zaslechl. Kurtz se obrátil k pěšině.

„Jdi první, frajere, a dávej pozor, kam šlapeš - bude to klouzat. Možná o nás pořád ještě neví. To bychom neměli pouštět ze zřetele, co říkáš?“

Freddy přikývl.

Kurtz se usmál. Ten úsměv proměnil jeho tvář v tvář umrlce. „S trochou štěstí, frajere, bude Owen Underhill v pekle dřív, než si vůbec uvědomí, že je po něm.“

22 Na stolku vedle postele pana Šedého leží dálkový ovladač, obdélník černé umělé hmoty pokrytý byrusem. Jonesy ho popadne. Hlasem nezvykle podobným Bobrovu řekne „Do hajzlu s ním“ a praští ovladačem co největší silou o hranu stolu, jako když člověk rozklepává skořápku natvrdo uvařeného vejce. Ovladač se rozpadne, vyplivne baterie a v Jonesyho dlani zůstane jen zubatý

umělohmotný kryt. Sáhne pod polštář, který Henry přidržuje na tváři té zmítající se věci. Na kratičký okamžik zaváhá, neboť si vybaví své první setkání s panem Šedým - své jediné setkání. Prasklý knoflík od dveří do koupelny, jenž mu zůstal v ruce. Pocit náhlého přítí, když na něj padl stín toho stvoření. Tehdy byl skutečný, skutečný jako růže, skutečný jako kapky deště. Jonesy se otočil a spatřil ho... to... nebo co vlastně pan Šedý byl, než se stal panem Šedým... jak stojí tam v hlavní místnosti. Jako vystřižený ze stovek filmů a dokumentárních pořadů o „nevysvětlených záhadách“, jenže starý. Starý a nemocný. Dokonce už tehdy zralý pro tohle nemocniční lůžko na jednotce intenzivní péče. Marcy, pronesl slovo, které si vytáhl přímo z Jonesyho mozku jako zátku z láhve. A otevřel si tím díru, kterou by mohl dovnitř. Pak vybuchnul jako silvestrovská petarda, rozprskl byrus místo konfet a...

... a zbytek jsem si jenom představoval. Nebo snad ne? Jen další případ intergalaktické schizofrenie. Ano, v podstatě o nic jiného nešlo.

Jonesy! vykřikne Henry. Jestli to chceš udělat, tak ale dělej rychle!

Tak jdeme na to, pane Šedý, pomyslí si Jonesy. Teď se drž. Protože odplata -

23 Pan Šedý už protlačil polovinu Šohajova těla otvorem, když mu hlavu najednou zaplnil Jonesyho hlas. Tak jdeme na to, pane Šedý. Teď se drž. Protože odplata je pěkná děvka.

Středem Jonesyho hrdla se rozlila trhavá bolest. Pan Šedý zvedl Jonesyho ruce a vydal několik bublavých zachroptění, jež však měla ještě kus cesty k opravdovým výkřikům. Necítil neoholenou neporušenou kůži Jonesyho hrdla, ale své vlastní potřhané maso. A nejsilněji ze všeho cítil nevěřící šok: to byla taky poslední z Jonesyho emocí, z níž dostal příležitost upít. Tohle přece nemůže být pravda. Vždycky přilétali v lodích staré rasy, v těch dávných artefaktech; vždycky zvedali paže na znamení, že se vzdávají; vždycky vyhrávali. Tohle nemůže být pravda.

A přesto byla.

Vědomí byrumu ani tak neodumíralo, jako se spíš rozpadalo. Bytost dříve známá jako pan Šedý se v průběhu svého zániku navrátila do původního stavu. Zatímco se z něj stávalo to (a těsně předtím, než se z toho stalo nic), udělal pan Šedý poslední zoufalou ránu psímu tělu. Tělo se zanořilo do otvoru... ale přece jen pořád ne dost na to, aby prošlo skrz.

Poslední jonesyovská myšlenka byrumu zněla Měl jsem ho vzít za slovo. Měl jsem se stát jedním z -

24 Jonesy šmikne zubatým koncem dálkového ovladače přes holý, laločnatý krk pana Šedého. Hrdlo se okamžitě rozevře jako ústa a vyletí z něj mračno červenooranžové hmoty, která na chvíli zabarví vzduch do krvava, než se ve spršce prachového chmýří pozvolna usadí na dece na posteli.

Tělo pana Šedého sebou pod Jonesyho a Henryho rukama křečovitě cukne, jako by jím projel proud. Pak se sraší a scvrkne jako sen, kterým ostatně vždycky bylo, a najednou připomíná cosi důvěrně známého. Jonesy si chvíli nedokáže vzpomenout, ale pak ho to praští do očí. Pozůstatky pana Šedého připomínají jeden z těch kondomů, které viděli na podlaze opuštěné kanceláře ve skladišti bratří

Trackerů.

Je-

- mrtvý! chce dokončit Jonesy, jenže mu tělem projede děsivá vlna bolesti. Nejen bok, tentokrát i hlava. A hrdlo. Najednou jako by mu krk obepínal ohnivý náhrdelník. A celá místnost je průhledná, no ať se propadne, jestli ne. Hledí skrz zed' do vodárenské budovy, kde pes zaklíněný v otvoru právě rodí odporné červené stvoření, jež vypadá jako lasička skřížená s obrovským, krví nasáklým červem. Dobře ví, co to je: byrum.

Potřísněné krví a výkaly a zbytky své vlastní blanité placenty, tupé černé oči vyvalené (to jsou jeho oči, pomyslí si Jonesy, oči pana Šedého) rodí se přímo před Jonesym, souká se ven, snaží se osvobodit, už aby se vrhnulo do temnoty za zvukem proudící vody.

Jonesy pohlédne na Henryho.

Henry mu pohled vrátí.

Na kratičký okamžik se jejich mladé a vystrašené oči setkají... a pak se i oni začnou vytrácet.

Duddits, řekne Henry. Jeho hlas přichází odkudsi z dálky. Duddits umírá. Jonesy...

Sbohem. Možná mu chtěl Henry dát sbohem. Ale než to stihl, jsou oba pryč.

25 Následovala krátká závrať, kdy se Jonesy nenacházel ani tady, ani tam, pocit naprosté nicoty a odloučenosti. Napadlo ho, že tohle musí být smrt, že společně s panem Šedým zabil i sám sebe - společně s hrdlem pana Šedého si, jak se říká, podřízl i větev pod sebou.

Probrala ho až bolest. Ne v hrdle, ta zmizela a znovu mohl volně dýchat - dokonce slyšel, jak zhluboka nasává vzduch do plic a zase ho vypouští. Ne, tahle bolest byla starý známý. Bolest v boku. Popadla ho, zatočila s ním kolem své nateklé, sténající osy jako s tenisákem uvázaným k raketě a mrštila jím zpátky do světa. Ucítil beton pod kolena, dlaně měl plné chlupů a v uších mu znělo nelidské švitoření. Aspoň tohle je skutečné, pomyslel si. Tohle se do pavučiny snů nikdy nedostalo.

To neskutečně odporné švitoření.

Jonesy spatřil, že ta lasičkovitá věc visí dolů do temnoty, že na horním světě jí drží už jen ocas, který se dosud nevyprostil ze psa. Natáhl se a těsně předtím, než vyklouzla celá, sevřel oběma rukama její kluzké, třesoucí se tělíčko.

I přes tepající bolest v boku se převalil na záda a držel tu svíjející se, štěbetající věc nad hlavou jako pout'ový kejklíř hroznýše královského. Mrskala sebou ze strany na stranu, zuby naprázdno cvakaly, pak se zaklonila, aby se dostala Jonesymu k zápěstí, ale chytila místo toho pravý rukáv jeho bundy a šubnutím ho roztrhla, až se kolem rozletěly téměř nehmotné chomáčky bílé výplňkové příze.

Jonesy se na sténajícím boku trochu přetočil a spatřil postavu rámovanou rozbitým oknem, kterým se dovnitř nasoukal pan Šedý. Nově příchozí, tvář protáhlou překvapením, byl oblečený v maskáčové zimní bundě a držel pušku.

Jonesy všil silou, což znamená nijak zvlášť velkou silou, odhodil svíjející se lasičku. Odletěla možná tři metry, s vlhkým plesknutím přistála na podlaze poseté podzimním listím a hned se začala sunout zpátky k šachtě. Část otvoru sice ucpávalo tělo psa, ale ne celý. Místa zbývalo víc než dost.

„Zastřelte to!“ křikl Jonesy na toho muže s puškou. „Proboha zastřelte to,

než se to dostane do vody!"

Ale muž v okně se nepohnul. Poslední naděje světa tam jen stála a civěla s otevřenými ústy.

26 Owen prostě nemohl uvěřit vlastním očím. Viděl takovou divnou červenou věc, trochu jako lasička to vypadalo, jenže bez nohou. Už o sračkotchořích slyšel, to ano, ale vidět jednoho z nich na vlastní oči, to je přece jen něco trochu jiného. Plazilo se to k otvoru uprostřed podlahy. V něm byl zaražený pes se ztuhle vztyčenými packami, jako by se vzdával.

Ten muž - musel to být Tyfový Jonesy - na něj křičel, ať tu věc zastřelí, jenže Owenovy paže se prostě odmítaly zvednout. Byly jako obalené olovem. Ta věc tedy nakonec přece jen unikne; po všem, čím si musel projít, se to, čemu se snažil zabránit, odehraje přímo před jeho očima. Připadal si jako v pekle.

Sledoval, jak se to kroutí kupředu a vydává to příšerné opičí štěbetání, které jako by slyšel uprostřed v hlavě; sledoval Jonesyho, který se se zoufalou nemotorností vrhl kupředu a snažil se tu věc chytit, nebo jí aspoň zablokovat cestu. Jenže to se mu nemohlo podařit. Překážel mu ten pes.

Owen znovu poručil rukám, ať zvednou pušku a zamíří, ale nic se nestalo. Empépětka stejně dobře mohla být někde v úplně jiném vesmíru. Takže to nakonec vážně nechá uniknout. Bude tu stát jako solný sloup a nechá to uniknout. Bůh mu pomáhej.

Bůh pomáhej jim všem.

27 Henry se na zadním sedadle hummeru omámeně posadil. Měl něco ve vlasech. Zajel si do nich prsty, v myšlenkách dosud lapený ve snové nemocnici (jenže to přece nebyl žádný sen, pomyslel si), a vtom ho ostré bolestivé píchnutí vrátilo zpátky do čehosi blízkého reality. Bylo to sklo. Měl vlasy plné skla. A drť bezpečnostního skla pokrývala i celou sedačku. A Dudditse.

„Dudsi?“

Zbytečnost, pochopitelně. Duddits byl mrtvý. Musel být mrtvý. Poslední zbytky ubívající energie vydal na to, aby jeho a Jonesyho svedl dohromady v nemocničním pokoji.

Ale Duddits zasténal. Otevřel oči a teprve pohled do nich skutečně vrátil Henryho zpátky sem na tu zasněženou slepou silnici. Dudditsovy oči připomínaly červené, krvavé nuly, oči Sibylly.

„Úúby!“ vypravil ze sebe. Zvedl ruce a zesláble s nimi zamířil, jako by střílel z pušky. „Úúby-dúúí Áme eso a pási!“

Odkudsi zepředu z lesa se v odpověď ozvaly dva výstřely. Pauza, pak třetí.

„Dudsi?“ zašeptal Henry. „Dudditsi?“

Duddits ho viděl. Dokonce i těma krvavýma očima ho Duddits viděl. Henry to víc než jen cítil; na okamžik spatřil sám sebe Dudditsovými očima. Jako by se díval do kouzelného zrcadla. Uviděl Henryho z dávné minulosti: kluka, který na svět hledí skrz kostěné brýle, jež byly na jeho obličej příliš velké a pořád mu sklouzávaly ke špičce nosu. Pocítil lásku, kterou k němu Duddits chová, prostý a nekomplikovaný cit, neposkvřněný pochybnostmi ani sobectvím, dokonce ani vděčností. Henry vzal Dudditse do náruče, a když zjistil, jak je tělo jeho starého

přítele lehounké, rozplakal se.

„Ty jsi byl stejně ten nejšťastnější, kamaráde," řekl a zalitoval, že tu s nimi není Bobr. Bobr by dokázal to, co Henry neuměl; Bobo by ukolébal Dudditse ke spánku. „Vždycky jsi byl ten nejšťastnější, to mi věř."

„Ený," řekl Duddits a jednou dlaní se dotkl Henryho tváře. Usmíval se a jeho poslední slova byla dokonale zřetelná: „Mám tě rád, Ený."

28Vepředu se ozvaly dva výstřely - prásknutí pušky. Ale nijak moc daleko vepředu. Kurtz se zastavil. Freddy byl něco přes pět metrů před ním, stál vedle nějaké cedule, kterou Kurtz jen tak tak dokázal přečíst: přísný zákaz rybaření z budovy. Třetí výstřel, pak ticho.

„Šéfe?" zamumlal Freddy. „Támhle je nějaký barák." „Vidíš někoho?" Freddy zavrtěl hlavou.

Kurtz k němu přistoupil a dokonce i v téhle situaci ho pobavilo, jak sebou Freddy vylekaně trhl, když mu položil ruku na rameno. I když měl samozřejmě proč se lekat. Pokud Abe Kurtz přežije následujících patnáct až dvacet minut, hodlal pokračovat sám, ať už bude ten báječný nový svět, který ho čeká, jakýkoli. Nesmí zůstat nikdo, kdo by ho zdržoval; a žádní svědkové téhle poslední partyzánské akce. I když má Freddy možná podezření, nic neví najisto. Smůla, že telepatie zmizela. Náramná smůla pro Freddyho.

„Zdá se, že Owen si našel nějakou oběť." Kurtz tiše šeptal do Freddyho ucha, z něhož dosud vykukovalo pár kudrlinek Ripleyové, nyní bílé a odumřelé.

„Jdeme pro něj?"

„Proboha, ne," odvětil Kurtz. „To ať tě ani nenapadne. Mám dojem, že nadešel čas - bohužel nadchází v téměř každém životě -, kdy musíme sejít z cesty, frajere. Splynout se stromy. Počkat si, kdo zůstal a kdo se bude vracet. Jestli vůbec někdo. Dáme mu deset minut, co říkáš? Myslím, že deset minut by mělo být víc než dost."

29Slova, která naplnila mysl Owena Underhilla, sice nedávala žádný smysl, přesto je ale slyšel zcela zřetelně: Scooby! Scooby-Doo! Máme něco na práci!

Puška se zvedla. On sám se k tomu nijak nepříčinil, když ho ale síla, která to měla na svědomí, opustila, byl schopný hladce navázat. Přepnul automat na palbu jednotlivých výstřelů, zamířil a stiskl dvakrát spoušť. První kulka minula, zasáhla jen podlahu před lasičkou a odrazila se. Rozlétly se odštěpky betonu. Věc se zastavila, otočila se, spatřila ho a vycenila řadu jehličkovitých zubů.

„Přesně tak, fešando," utrousil Owen. „Usmívat se, vyletí ptáček."

Druhá kulka proletěla lasičce přímo úsměvem. Odmrštilo ji to dozadu, narazila do zdi a spadla na beton. Dokonce i s ustřelenou rudimentární hlavičkou jí zůstaly instinkty. Začala se pomaličku plazit zpátky. Owen zamířil, a jakmile usadil cíl na střed mušky, vzpomněl si na Rapeloevovy, na Dicka a Irene. Báječní lidé. Skvělí sousedé. Když jste potřebovali trochu cukru nebo čtvrt litru mléka (nebo rameno, kde byste se vybrečeli), vždycky stačilo zajít vedle a dostalo se vám pomoci. Říkají, že je to asi šlak! volal pan Rapeloev, jenže Owen mu rozuměl čáp. Děti všechno popletou.

Takže tohle bylo za Rapeloewovy. A za to děcko, které vždycky všechno popletlo.

Owen vystřelil potřetí. Kulka trefila byrum přesně vprostředku a roztrhla ho vejpůl. Rozervané kusy se cukaly... cukaly... zůstaly ležet.

Když měl tohle odbyté, zhoupł Owen pušku kousek stranou. Tentokrát se muška usadila přímo uprostřed čela Garyho Jonese.

Jonesy na něj bez mrknutí hleděl. Owen byl unavený - připadal si už skoro mrtvý vyčerpáním -, ale zdálo se mu, že proti tomuhle chlapovi je pořád čilý jako rybička. Jonesy zvedl prázdné ruce.

„Vím, že nemáte důvod tomu věřit," řekl, „ale pan Šedý je po smrti. Podřízl jsem mu krk, zatímco mu Henry tiskl polštář k obličejí - úplně jak z Kmotra."

„To jo," přikývl Owen. Hlas měl dokonale plochý, bez nejmenší modulace. „A kde přesně se ta poprava konala?"

„V Massachusettské všeobecné nemocnici mého mozku," odpověděl Jonesy. Pak se mu z hrdla vydral ten nejneveselejší smích, jaký kdy Owen slyšel. „V té, co se tam po chodbách procházejí jeleni a v televizi tam nedávají nic jiného než jediný starý film, Soucit s ďáblem."

Owen sebou trochu trhl.

„Klidně mě zastřelte, jestli musíte, vojáku. Právě jsem zachránil svět - s jistou nepatrnou podporou v nouzi z vaší strany, to otevřeně přiznávám. Klidně se mi za tu službu odměňte tradičním způsobem. Stejně mi ten parchant znovu rozlámal bok. Takový dárek na rozloučenou od mužíka, co tu vlastně vůbec nebyl. Zatraceně..." Jonesy odhalil zuby, „to bolí."

Owen ještě chvíli mířil, potom pušku sklonil. „Na to neumřete," řekl.

Jonesy padl vzad na lokty, zasténal a pokusil se přenést váhu co možná nejvíc na zdravou stranu. „Duddits je mrtvý. Ten měl cenu jako my oba dohromady - větší - a teď je mrtvý." Na chvíli si přikryl oči dlaní, pak ruku odtáhl. „Sakra, to je přece pojebanice. Tak by to nazval Bobr, absolutní pojebanice. To je opak k jebanici, chápete, což v bobrovštině znamená obzvláště skvělý zážitek, nejčastěji - i když ne nutně - sexuálního charakteru."

Owen neměl ponětí, o čem to ten člověk mluví; nejspíš byl v deliriu. „Duddits možná mrtvý je, ale Henry ne. A jdou po nás, Jonesy. Naši nepřátelé. Slyšíte je? Víte, kde jsou?"

Jonesy na studené, listím poseté podlaze zavrtěl hlavou. „Obávám se, že jsem se vrátil ke standardním pěti smyslům. Všechno mimosmyslové vnímání je pryč. Kdyby byli našimi nepřáteli Řekové, přinesli by nám dary, ale tohle budou spíš Indiáni." Zasmál se. „Pro Krista, za takovouhle botu bych klidně mohl přijít o práci. Jste si jistý, že mě nechcete zastřelit?"

Owen tomu nevěnoval o nic větší pozornost než sémantickým rozdílům mezi jebanicí a pojebanicí. Kurtz se blížil a to byl teď hlavní problém, se kterým bylo třeba se vypořádat. Neslyšel ho sice přijíždět, ale to vůbec nic neznamená. Chumelilo tak hustě, že sníh mohl utlumit všechny zvuky kromě těch nejhlasitějších. Kromě výstřelů, například.

„Musím se vrátit na silnici," řekl. „Zůstaňte tady."

„Mám snad na výběr?" opáčil Jonesy a zavřel oči. „Člověče, přál bych si, abych se mohl vrátit do svojí útulné teplé kanceláře. Nikdy bych nečekal, že tohle jednou řeknu, ale je to tak."

Owen se odvrátil a sestoupil ze schodů, klouzalo to, ale podařilo se mu zůstat na nohou. Prohlédl si les po obou stranách pěšiny, ale jen letmo. Jestli se Kurtz s Freddym schovali a čekají na něj někde mezi tímhle místem a hummerem,

pak pochyboval, že je spatří včas, aby ještě stačil něco udělat. Mohl by si všimnout stop, jenže v tom okamžiku už bude tak blízko u nich, že to pravděpodobně bude poslední věc, které si všimne. Nezbyvalo mu než doufat, že má pořád náskok, toť vše. Bude se holt muset spolehnout na obyčejné staré štěstí. A proč vlastně ne? Už se dostal do nejedné šlamastyky a štěstí ho z ní vždycky vytáhlo. Možná mu pomůže i tent-

První kulka ho vzala do břicha, odmrštila ho vzad a zvonovitě mu protrhla záda bundy. Udělal několik rychlých krůčků, aby se udržel na nohou, a zároveň se snažil neupustit MP5. Necítil žádnou bolest, měl jen pocit, jako by ho podlý protivník napálil ohromnou boxerskou rukavicí přímo do žaludku. Druhá kulka mu oholila jednu stranu lebky a zanechala po sobě šrám, který páli a štípal, jako když si nalijete alkohol do otevřené rány. Třetí kulka ho zasáhla do pravé strany hrudníku a to už pohár přetekl; Owen ztratil jak pušku, tak půdu pod nohama.

Co to povídal Jonesy? Něco o tom, že zachránil svět a že bude odměněn tradičním způsobem. Tohle vlastně nebylo zdaleka tak zlé; Ježíšovi to trvalo šest hodin, nad hlavu Mu pověsili posměšnou ceduli, a když přišel čas na koktejl, namíchali Mu pořádně ostrý ocet s vodou.

Ležel polovinou těla na zasněžené pěšině, druhou polovinou mimo ni, matně si uvědomoval, že slyší křik, a že to nekřičí on sám. Znělo to jako nějaká obrovská a řádně namíchnutá sojka.

To je orel, napadlo ho.

Podářilo se mu nadechnout, a přestože potom vydechl víc krve než vzduchu, přece jen se dokázal zvednout na lokty. Viděl, jak se z houštiny břízek a borovic vynořily dvě postavy, obě příkrčené, v dokonalém bojovém postavení. Jedna byla podsaditá a se širokými rameny, druhá štíhlá, se šedivými vlasy a na první pohled sebejistá. Johnson a Kurtz. Buldok a chrt. Tak ho štěstí nakonec přece jen opustilo. Ono to tak ostatně se štěstím bývá vždycky.

Kurtz si klekl vedle něj, oči mu jen jiskřily. V jedné ruce držel trojúhelník z novinového papíru. Byla sice pomuchlaná a trochu zprohýbaná po té dlouhé cestě v Kurtzově zadní kapse, ale přesto dosud rozpoznatelná. Dvojrohá papírová čepice. Šaškovská čepice. „Smůla, frajere,“ řekl Kurtz.

Owen přikývl. To jo. Zatracená smůla. „Koukám, že sis našel chvilku, abys pro mě něco vyrobil.“

„Přesně tak. Dosáhl jsi aspoň svého cíle?“ Kurtz kývl bradou k vodárenské budově.

„Dostal jsem ho,“ vypravil ze sebe Owen. Ústa měl plná krve. Vyplivl ji, pokusil se znovu nadechnout a zaslechl, jak většina vzduchu hvízdá ven novým otvorem.

„No vida,“ usmál se dobrotivě Kurtz, „konec dobrý, všechno dobré, co říkáš?“ Zlehka nasadil papírovou čepici Owenovi na hlavu. Okamžitě se do ní začala vsakovat krev, šířila se vzhůru, až se brzy celý článek o UFO topil v červené.

Kdesi nad přehradou se ozval další ptačí skřek, možná z některého z ostrůvků, nebo vlastně z kopců záměrně zatopené krajiny.

„To byl orel,“ řekl Kurtz a poplácal Owena po rameni. „Vážně máš štěstí, frajere. Bůh ti poslal ptáka války, aby ti zazpíval k -“

Kurtzova hlava vybuchla ve spršce krve, mozkové tkáně a úlomků kostí. Owen spatřil poslední pohled v jeho modrých očích s bílými řasami: nevěřící údiv. Kurtz ještě okamžik zůstal na kolenou, pak se převrátil dopředu a padl na to, co mu zbylo z tváře. Za ním stál Freddy Johnson, pušku dosud zdviženou a z hlavně stoupal proužek dýmu.

Freddy, pokusil se říct Owen. Nevyšla z něj ani hláska, ale Freddy mu patrně odečítal ze rtů. Přikývl.

„Nechtěl jsem, ale ten hajzl by totéž udělal mně. Na to jsem mu ani nepotřeboval číst myšlenky, abych tohle věděl. Po všech těch letech.“

Skonči to, pokusil se vyslovit Owen. Freddy znovu přikývl. Dobrou noc, mé drahé dámy, dobrou noc, Davide, dobrou noc, Chet. Dobrou noc, můj princí. Ležel na zádech ve sněhu a připadal si jako v posteli s těmi nejměkčími matracemi. Kdesi v dálce zaslechl znovu slabě zakřičet orla. Vnikli do jeho teritoria, narušili jeho podzimní klid, ale brzy budou pryč. Orel bude mít přehradu zase sám pro sebe.

Byli jsme hrdinové, pomyslel si Owen. Ať se propadnu, jestli ne. I kdyby ses posral, Kurtzi, byli jsme h-

Poslední výstřel už neslyšel.

30 Před chvílí se ozvaly další výstřely; teď bylo ticho. Henry seděl na zadním sedadle hummeru a snažil se vymyslet, co by měl dělat. Šance, že se všichni postříleli navzájem, mu připadala mizivá. Šance, že dobří hoši zlikvidovali - oprava, dobrý hoch zlikvidoval - zlé hochy ještě mizivější.

První nutkání, které následovalo po tomto závěru, mu říkalo, ať honem vyklidí humvee a schová se v lese. Pak pohlédl na sních (Kdybych už nikdy neměl vidět sních, napadlo ho, vůbec by mě to nemrzelo) a tenhle nápad zavrhl. Jestli se Kurtz, nebo kdokoli je tam s ním, vrátí v nejbližší půlhodině, všimli by si Henryho stop. Sledovali by je a na konci by ho odstřelili jako vzteklého psa. Nebo tchoře.

Tak si sežeň pušku. Zastřel je dřív, než oni zastřelí tebe.

Lepší nápad. Nebyl sice žádný Wyatt Earp, ale střílet dovedl. I když mezi střílením lidí a střílením jelenů je asi značný rozdíl, na to nemusíte být cvokař, abyste si tohle uvědomili, byl přesvědčený, že pokud bude mít dobrý výhled, dokáže tyhle chlapy odprásknout bez většího zaváhání.

Už se natahoval po klíce, když zaslechl překvapené zaklení, žuchnutí a další výstřel. Tenhle velice blízko. Henry si pomyslel, že někomu ujely nohy, a jak si kecnul na zadek do sněhu, nechtěně při tom vystřelil. Možná se ten zmetek i sám zastřelil? Je příliš odvážné doufat v něco takového? Co když třeba -

Ale ne. Předčasná radost. Henry zaslechl tiché zamručení, jak se osoba, která upadla, sbírala ze země a pokračovala dál. Zbývala mu jediná možnost a Henry se podle ní zařídil. Položil se znovu na sedadlo, přehodil přes sebe Dudditsovy paže (jak nejlíp dokázal) a hrál mrtvého.

Nedělal si velké naděje, že mu tohle divadýlko vyjde. Cestou k přehradě ho zlí hoši přehlédli - očividně, proto byl pořád ještě naživu -, jenže to taky měli sakramentsky na spěch. Teď bylo mnohem méně pravděpodobné, že se nechají ošálit několika otvory po kulkách, trochou rozbitého skla a krví z poslední hemorragie chudáka Dudditse.

Henry slyšel lehké, křupavé kroky ve sněhu. Jediný pár nohou, podle zvuku. Patrně nechvalně proslulý Kurtz. Poslední Mohykán. Temnota se blížila. Smrt za podzimního odpoledne. Teď už ji nenazýval svým starým přítelem - teď jenom hrál mrtvého -, ale přesto byla pořád blíž a blíž.

Henry zavřel oči... čekal...

Kroky bez zastávky prošly kolem hummeru.

31 Nejbližší strategický cíl Freddyho Johnsona byl extrémně praktický a zároveň extrémně krátkodobý: chtěl obrátit ten prokletý hummer, aniž by při tom uvízl. A jestli se mu podaří tohle, chtěl překonat ten rigol ve Východní silnici (ten, co v něm tak špatně pochodilo to subaru, které pronásledoval Owen), aniž by v něm sám zakysnul. Teprve pokud se mu povede dojet až na opravdovou silnici, teprve potom si tak trojnásobně rozšíří obzory. Když otevíral dveře šéfova hummeru a zasedal za volant, letmo mu bleskla hlavou představa Hlavní massachusettské. Po I-90 se mohl dostat kamkoli na západ Spojených států. Spousta míst, kde se dá schovat.

Jakmile dveře zabouchl, dostal doslova facku zápachem zatuchlých prdů a studeného etylalkoholu. Pearly! Ztraceně, Pearly! Ve všem tom shonu na toho parchanta dočista zapomněl.

Freddy se otočil a zvedl pušku... ale Pearly pořád ještě chrněl. Netřeba plýtvat další kulkou. Stačí, když ho prostě jen vystrčí ven do závěje. Bude-li mít Pearly štěstí, umrzne k smrti dřív, než se vůbec probudí. On i ten bráška v jeho břiše

Jenže Pearly nespal. Pearly nechrněl. Pearly nebyl dokonce ani v komatu. Pearly byl mrtvý. A navíc... nějak scvrklý. Skoro jako mumifikovaný. Tváře měl propadlé, prázdné, vrásčité. Z očních důlků hluboké jámy, jako by oční koule pod tenkými závoji zavřených víček propadly kamsi dovnitř do hlavy. A navíc byl tak divně opřený o dveře, jednu nohu nadzdvíženou, téměř přehozenou přes tu druhou. Jako by zemřel právě v okamžiku, kdy se opět pokoušel vypouštět své populární šmíry na půl díry. Maskáčové kalhoty měl teď ztmavlé, že nešly rozeznat jednotlivé barvy, a sedačka pod ním byla mokrá. K Freddymu se po ní pomalu natahovaly červené prsty.

„Co to má kur-“

Ze zadního sedadla se ozvalo uši rvoucí zaštěbetání; jako by někdo nečekaně zapnul výkonné stereo na maximální hlasitost. Freddy zachytil koutkem pravého oka nějaký pohyb. Ve zpětném zrcátku se objevila stěží uvěřitelná stvůra. Urvala Freddymu ucho, pak se mu zahryzla do tváře, prokousla ji až do úst, kde se zarazila o čelist, a zůstala viset se zuby zaťatými do dásně. Potom sračkotchoř Archieho Perlmuttera oderval polovinu Freddyho obličeje, jako by hladový člověk oderval stehno pečeného kuřete.

Freddy zaječel a vyprázdnil zásobník do protějších dveří hummeru. Zvedl ruku a pokusil se tu věc shodit; prsty mu klouzaly po vlhké, právě narozené kůži. Tchoř se stáhl, trhl hlavičkou dozadu a spolkl, co právě odtrhl, jako dravý pták kus syrového masa. Freddy zašátral po klice, našel ji, ale než stačil otevřít, věc zaútočila znovu, tentokrát zaryla zuby do svalnatého ohybu mezi Freddyho krkem a rameny. Z otevřené krční tepny vytryskl proud krve; rozprskla se po stropě kabiny a začala skapávat nazpátek jako rudý déšť.

Freddyho nohy sebou zacukaly, chodidla se pustila do zběsilého stepování po širokých pedálech. Stvoření za Freddyho zády se opět stáhlo, jako by se rozmýšlelo, pak mu jako had sklouzlo přes rameno. Dopadlo mu do klína.

Když mu věc zařala tesáky zepředu do krku, Freddy ještě naposledy zařval... pak už byl tiše.

32 Henry seděl zkroucený na zadní sedačce hummeru a sledoval, jak sebou postava za volantem druhého vozu škube. Byl v té chvíli vděčný za hustou chumelenici a stejně vděčný byl i za proud krve, který vystříkl na přední sklo druhého hummeru a částečně mu zastřel výhled.

I tak se mu zdálo, že vidí všechno až příliš zřetelně.

Konečně se postava za volantem přestala zmítat a svalila se na bok. Nad ní se triumfálně vztyčil tlustý stín. Henry věděl, co to je; viděl jednoho z nich na Jonesyho posteli, včera v Díře ve zdi. A povšiml si ještě jedné věci, totiž že hummer, který je pronásledoval, má rozbité jedno okno. Pochyboval, že je ta věc nějak pronikavě inteligentní, ale kolik inteligence potřebuje k tomu, aby si povšimla čerstvého vzduchu?

Nemají rádi zimu. Zabíjí je.

Jistě, opravdu je zabíjí. Ale Henry to přesto nehodlal nechat jen tak, a nejen proto, že přehrada odsud byla tak blízko, že slyšel šplouchání vody o kameny. Cosi tu nadělalo zatraceně vysoký dluh a zůstal už jen on, aby předložil účet. Odplata je pěkná děvka, prohlašoval často Jonesy, a čas odplaty právě nadešel.

Naklonil se přes sedadlo. Žádné zbraně. Natáhl se ještě dál a palcem otevřel úložnou schránku před místem spolujezdce. Ani tady nic kromě několika paragonů, účtů za benzin a potrhané knížečky Jak být sám sobě nejlepším přítelem.

Henry otevřel dveře, vystoupil do sněhu... a okamžitě mu podklouzly nohy. S žuchnutím dopadl na zadek a zády se odřel o vysoký blatník hummeru. To mě poser, Freddy. Vstal, znovu uklouzl, ale tentokrát se chytil vršku otevřených dveří a podařilo se mu zůstat na nohou. Pomaličku se sunul k zadku vozidla, v kterém sem přijel, a ani na okamžik při tom nespouštěl oči z jeho dvojčete zaparkovaného za ním. Stále viděl tu věc uvnitř, jak tam poskakuje a štrachá se sem a tam, pochutnává si na řidiči.

„Zůstaň, kde jsi, krasavče,“ zavolal Henry a rozesmál se. Samotnému mu ten smích připadal jako smích šilence, ale ani to ho nedokázalo utišit. „Zkus naklást pár vajíček. Jsem koneckonců vejconoš. Tvůj starý dobrý souseď vejconoš. Nebo co takhle si přečíst Jak být sám sobě nejlepším přítelem? Mám tu jeden výtisk.“

Řehtal se tak, že skoro nemohl mluvit. Na mokrém a zrádném sněhu klouzal jako kluk, který právě vypadl ze školy a už se hrne sáňkovat na neblížší kopec. Co nejpevněji se přidržoval hummeru, až na to, že jakmile se jednou ocitl z dosahu zadních dveří, vlastně už se pořádně čeho držet neměl. Sledoval, jak se ta věc vrtí a přelézá... a najednou ji ztratil. Ajaj. Kam sakra zmizela? Být to v některém z těch Jonesyho připitomělých filmů, začala by teď hrát strašidelná hudba, napadlo Henryho. Útok vraždících sračkotchořů. To ho znovu rozesmálo.

Už byl vzadu za autem. Bylo tu takové tlačítko, které když se zmáčklo, tak se otevřela zadní dvířka... jenže ta budou, pochopitelně, zamčená. Anebo ne? Nelezl tedy jednou dozadu Owen? Henry si nevzpomínal. Za nic na světě si nedokázal vzpomenout. Očividně nebyl sám sobě nejlepším přítelem.

Dosud s chichotáním, oči plné čerstvých slz, zmáčkl palcem tlačítko a dvířka se otevřela. Henry jim trochu pomohl a nakoukl dovnitř. Zbraně, díky Bohu. Vojenské pušky, stejné jako ta, kterou si Owen vzal na svou poslední pochůzku. Henry jednu popadl a začal ji prohlížet. Pojistka, ano. Nastavení střelby, ano. Zásobník označený u. s. ARMY, ráže 5.56, nábojů 120, ano.

„Tak prostě, že by to zvládlo i byrum,“ prohodil Henry a znovu se zasmál. Předklonil se, chytil se za břicho a pomaličku klouzal břčkou, jen aby znovu

neupadl. Nohy ho bolely, záda ho bolela a ze všeho nejvíc ho bolelo srdce... a přece se smál. Byl vejconoš, byl vejconoš, byl uchechtaná hyena.

Došel k levé straně Kurtzova hummeru, pušku zdviženou (pojistku, jak zbožně doufal, na pozici „odjištěno“), v hlavě mu hrála strašidelná filmová hudba, ale pořád se smál. A tady máme uzávěr palivové nádrže, ten se nedá z ničím splést. Ale kdepak je Gamera, postrach z dálného vesmíru?

Jako by slyšela jeho myšlenky - a Henry si uvědomil, že to je vlastně dost pravděpodobné - narazila lasička po hlavě do zadního okénka. Naštěstí toho nerozbitého. Hlavičku měla potřísněnou krví, vlasy a kousky masa. Děšivé černé oči hleděly přímo na Henryho. Věděla, že může utéct ven, že tam má nouzový východ? Možná. A možná věděla, že kdyby ho použila, znamenalo by to pravděpodobně rychlou smrt.

Henry Devlin, který kdysi vyhrál Cenu laskavé péče Americké psychiatrické asociace za článek „Konec nenávisti“ otištěný v New York Times, na ni na oplátku vycenil zuby. Úžasný pocit. Pak jí ukázal vztyčený prostředník. Za Bobra. A za Petea. Taky úžasný pocit.

Když zvedl pušku, lasička - možná hloupá, ale ne úplně hloupá - se mu ztratila z dohledu. Skvělé; Henry neměl ani v nejmenším v úmyslu snažit se ji zastřelit přes okno. Naopak, potěšilo ho, že se ta věc schovala na podlahu. Jen si zalez k benzínu, jak neblíž můžeš, zlato, pomyslel si. Přepnul pušku na plně automatickou střelbu a vypálil dávku do nádrže.

Rachot salvy byl ohlušující. Na místě uzávěru nádrže se objevila velká zubatá díra, ale několik okamžiků se nedělo nic dalšího. Hm, zas mi Hollywood může někdy namlouvat, jak tyhle věci fungují, pomyslel si Henry, když vtom zaslechl chraplavé šeptnutí, jež přešlo v takový hrdelní sykot. O dva kroky ustoupil, a pak mu znovu podjely nohy. Tentokrát mu pád s velkou pravděpodobností zachránil zrak a možná i život. Zadek Kurtzova humvee explodoval jen o vteřinu později, zpod vozu vyšlehly velké žluté okvětní lístky plamenů. Zadní pneumatiky odskočily do závěje. Mezi vložkami se prohnala sprška skla, naštěstí celá nad Henryho hlavou. Pak ho začal žár připékat, takže se honem odplazil, pušku za sebou táhl na řemenu a smál se na celé kolo.

Ozval se druhý výbuch a vzduch se naplnil rotujícími střepinami,

Henry se vydrápal na nohy, jako kdyby lezl na žebřík, přičemž za příčky mu posloužily spodní větve jednoho příhodného stromku. Zůstal stát, oddechoval a smál se, nohy rozbolavělé, záda rozbolavělá, krk tak nějak zvláště natažený. Celý zadek Kurtzova hummeru pohltily plameny. Slyšel, jak ta věc uvnitř vztekla štěbetá.

Širokým půlkruhem obešel planoucí hummer a namířil puškou do rozbitého okna. Chvilí tam stál a mračil se, než si uvědomil, proč si připadá tak hloupě. Všechna okna vozu byla teď rozbitá; všechna kromě předního. Znovu se rozesmál. To je přece pitomec! Naprostý pitomec!

Pekelnými plameny v kabině hummeru dosud viděl lasičku, jak se kolébá jako opilá. Kolik nábojů mu vlastně zůstalo v zásobníku, kdyby se ta věc náhodou skutečně dostala ven? Padesát? Dvacet? Pět? Ale ať jich bylo, kolik chtělo, muselo by to stačit. Rozhodně nechtěl riskovat návrat k Owenovu hummeru pro další zásobník.

Nakonec se ta věc ven stejně nedostala.

Henry stál na stráži pět minut, pak ještě dalších pět. Sněžilo a humvee hořel, k bílému nebi se z něj valil černý dým. Henry tam stál a vzpomínal na oslavy Dnů Derry, na Garyho U. S. Bondse, jak zpívá „New Orleans“, a tady přichází obr na chůdách, tady přichází legendární kovboj, panečku, a jak z něj byl tehdy Duddits na

větví. Vzpomínal na Petea, jak stával venku před juniorkou a čekal na ně, dlaně stočené kolem úst, aby mohl předstírat, že kouří. Pete, který si plánoval, že bude velet první lidské expedici NASA na Mars. Vzpomínal na Bobra a jeho motorkářskou bundu, na Bobra a jeho párátka, na Bobra, jak zpívá Dudditsovi: Plave tvá lodička jak stříbrný sen. Na Bobra, jak objímá Jonesyho na jeho svatbě a říká mu, že musí být šťastný, musí být šťastný za ně za všechny.

Jonesy.

Jakmile si byl Henry absolutně jistý, že je ta věc mrtvá - spálená na uhel -, vydal se po pěšině, aby zjistil, jestli je Jonesy ještě naživu. Nijak zvlášť v to nedoufal... ale veškeré naděje se přece jen ještě nevzdal.

33 Už jen bolest spojovala Jonesyho s tímto světem a zprvu si myslel, že ten muž s vpadlýma očima a popelavě šedými tvářemi, který klečí vedle něj, musí být sen, nebo poslední výplod jeho představivosti. Protože ten muž se podobal Henrymu.

„Jonesy? Hej, Jonesy, slyšíš mě?“ Henry luskl Jonesymu před očima. „Země volá Jonesyho.“

„Henry, jsi to ty? Opravdu?“

„Jsem to já,“ odpověděl Henry. Pohlédl na psa, dosud částečně nacpaného do otvoru šachty 12, pak zpátky na Jonesyho. S nesmírnou něhou mu odhrnul zpoceně vlasy z čela.

„Chlape, tobě to ale...“ začal Jonesy, ale vtom se s ním celý svět zhoupl. Zavřel oči, maximálně se soustředil, potom je znovu otevřel. tobě to ale z toho krámu trvalo. Nezapomněl jsi chleba?“

„Ne, ale ztratil jsem cestou párky.“

„To mě poser, Freddy, ty jsi přece vůl.“ Jonesy se dlouze a rozechvěle nadechl. „Příště tam radši dojedu sám.“

„Polib mi drdol, kámo,“ odvětil Henry a Jonesy se s úsměvem propadl do temnoty.

EPILOG

SVÁTEK PRÁCE

Vesmír, to je pěkná děvka.

NORMAN MACLEAN

Další léto v háji, pomyslel si Henry.

Nebylo na tom však nic smutného; léto se vydařilo a podzim se určitě vydaří taky. Sice ho letos nečeká žádný lov a nepochybně se dočká příležitostné návštěvy svých nových přátel z armády (jeho noví přátelé z armády si chtěli být nade vše jistí, že mu z kůže neraší žádná červená srst), ale i tak se podzim jistě vydaří. Chladný vzduch, jasné dni, dlouhé noci.

Čas od času Henryho v popůlnočních hodinách dosud navštěvoval jeho starý přítel, ale když se tak stalo, prostě se jen v pracovně usadil s knihou na klíně a počkal, až zase odejde. Nakonec se vždycky dočkal. Nakonec vždycky vyšlo slunce. Spánek, který se vám jednu noc vyhne, k vám obyčejně zavítá hned tu příští, a to potom přichází coby milenka. Tohle už od minulého listopadu pochopil.

Popíjel pivo na verandě Jonesyho a Carliny chaty ve Ware, na břehu Pepřového rybníčku. Asi čtyři míle severozápadně od toho místa ležel jižní konec přehrady Quabbin. A Východní silnice, samozřejmě.

Dlaň, v níž svíral plechovku značky Coors, měla jen tři prsty. O dva přišel následkem omrzlin, možná z toho, jak jel na lyžích po Výsekové z Díry ve zdi, možná z toho, jak na primitivně svázaných saních táhl Jonesyho zpátky ke zbylému hummeru. Minulý podzim mu co do tahání lidí sněhem opravdu přál, i když se smíšenými výsledky.

U maličké pláže dohlížela Carla Jonesová na maso na rožni. Nalevo od ní se kolem piknikového stolku batolil Noel s nakřivo spadlými plenkami. V jedné ruce vesele mával dočerna spáleným buřtem. Ostatní tři Jonesovic děti, ve věku od tří do jedenácti let, byly ve vodě a s vřískáním cákaly jedno na druhé. Henry nepochyboval o tom, že biblické přikázání, že má být člověk plodný a množit se, jistě má něco do sebe, nicméně mu připadalo, že Jonesy s Carlou to dovádějí do extrému.

Za zády mu klaply dveře. Vyšel z nich Jonesy, v ruce kyblík plný plechovek chlazeného piva. Nijak zvlášť nekulhal; tentokrát doktor rozhodl, že se vykašle na původní náčiní, a nahradil všechno ocelí a teflonem. Nakonec by to tak stejně dopadlo, řekl Jonesymu, ale kdybyste byl trochu opatrnější, šéfe, mohl vám ten starý bok ještě takových pět let vydržet. Operaci podstoupil v únoru, krátce po skončení jejich společné šestitýdenní „dovolené“ s lidmi z vojenských zpravodajských služeb a složek PsyOps.

Armáda nabídla, že operaci boku zajistí coby pozornost od Strýčka Sama - jako jakousi kodu jejich společně stráveného času -, ale Jonesy s díky odmítl a vysvětlil, že svého ortopeda nechce připravit o práci a svou pojišťovnu o účet.

V té době už oba koukali, jen aby z Wyomingu co nejdříve vypadli. Ubytování bylo skvostné (totiž pokud si člověk dokázal zvyknout, že žije pod zemí), jídlo čtyřhvězdičkové (Jonesy přibral pět kilo, Henry skoro deset) a filmy bez rozdílů premiérové. Jen atmosféra jim chvílemi připadala drobet jako z doktora Divnolásky. A pro Henryho bylo těch šest týdnů nekonečně horších než pro Jonesyho. Jonesy trpěl, pravda, ale z velké části jen kvůli tomu zhmožděnému boku; jeho vzpomínky na sdílení těla s panem Šedým v pozoruhodně krátkém čase vybledly do podoby pouhých snů.

Naproti tomu Henryho vzpomínky časem jenom sílily. Nejhorší byly ty z chlěva. Ti, kdo ho vyslyšali, s ním soucítili, nebyl mezi nimi jediný Kurtz, ale Henry se stejně nedokázal zbavit myšlenek na Billa a Marshu a Darrena Chilese, pana Maxijointa-z-Newtonu. Často ho chodili navštěvovat ve snech.

A s nimi Owen Underhill.

„Už jsem tu i s posilami," řekl Jonesy a postavil kyblík s pivem na zem. Pak se zamručením a bolestivou grimasou klesl do prosezeného rákosového houpacího křesla vedle Henryho.

„Ještě jedno a mám dost," namítl Henry. „Tak za hodinku musím vyrazit do Portlandu a rozhodně nechci řídit pod vlivem."

„Zůstaň na noc," navrhl mu Jonesy s pohledem upřeným na Noela.

Batole se usadilo na zemi vedle piknikového stolku a teď se očividně snažilo nacpat si zbytek svého buřtu do pupíku.

„Abych se na vlastní uši přesvědčil, že se vaše děti dokážou handrkovat až do půlnoci, ne-li ještě dýl?" odvětil Henry. „Abych vybral, který horor od Maria Bavy si budete dneska pouštět?"

„Kdepak, tyhle strašidelné báchorky už jsem odepsal," řekl Jonesy. „Dneska pořádáme večer s Kevinem Costnerem a začínáme Osobním strážcem."

„Neříkal jsi náhodou žádné horory?"

„Rejpale." Pak pokrčil rameny a usmál se. „No jak myslíš."

Henry pozvedl plechovku s pivem. „Na nepřítomné přátele."

Jonesy zvedl svou vlastní. „Na nepřítomné přátele."

Přitukli si a napili se.

„Jak se vede Robertě?" zeptal se Jonesy.

Henry se usmál. „Docela dobře. Na pohřbu už jsem měl pochybnosti..."

Jonesy přikývl. Na Dudditsově pohřbu ji oba doprovázeli, a dobře že tak, protože Roberta byla sotva schopná udržet se sama na nohou.

„... ale už se z toho dostala. Říkala něco o tom, že si otevře krámk s ručně vyráběným zbožím. Myslím, že je to dobrý nápad. Samozřejmě ho postrádá. Když Alfie zemřel, znamenal pro ni Duds všechno."

„Pro nás znamenal taky hodně," řekl Jonesy.

„Samo sebou."

„Mám hrozné výčitky, že jsme ho celé ty roky nechali o samotě. Vždyť měl leukemii a my to ani nevěděli."

„Ale věděli," namítl Henry.

Jonesy na něj pohlédl se zdviženým obočím.

„Hej, Henry!" zavolala Carla. „Jak budeš chtít ten hamburger?"

„Usmažit!" křikl nazpátek.

„Podle přání, pane. Budeš od té lásky a vezmeš mrňouse? Ten buřt už má obalený špínou. Seber mu ho, prosím tě, a pak ho posaď k tátovi."

Henry sešel pár schodů, vylovil Noela zpod stolu a odnesl ho s sebou na verandu.

„Ený!" vykřikl Noel radostně. Bylo mu osm měsíců.

Henry se na okamžik zastavil. Cítil, jak mu přeběhl mráz po zádech. Jako by na něj zavolal duch.

„Na, papů, Ený! Na, papů!" A aby svou nabídku ještě podtrhl, bácnul Noel Henryho uváleným buřtem do nosu.

„Díky, já si radši počkám na hamburger," odmítl Henry a znovu vykročil.

„Nece moe papů?"

„Ený bude mít svoje papů, broučku. Ale radši mi to přece jenom dej, je to fuj. Za chvíli se udělají další." Vykroutil uválený buřt Noelovi z ruky, podal malého Jonesymu do klína a sám se taky usadil. Než Jonesy stačil synkovi utřít všechnu hořčici a kečup z pupíku, Noel už skoro spal.

„Jak jsi to myslel, to „Ale věděli?" zeptal se Jonesy.

„No tak, Jonesy. Možná jsme my jeho opustili, nebo to k tomu aspoň spělo,

ale copak si myslíš, že on opustil nás? Po tom všem, co se stalo, bys tomu věřil?"

Jonesy velice zvolna zavrtěl hlavou.

„Něco sice vyrostlo - odrostlo - společně s námi, ale určitá část, ta, co měla na svědomí tu věc s Richiem Grenadeauem, tak ta zůstala. A pronásledovala nás stejně jako Owena Underhilla pronásledovala ta záležitost se servírovacím podnosem Rapeloewových." "

Jonesy se nepotřeboval ptát, co to znamená; ve Wyomingu měli víc než dost času, aby si převyprávěli svoje příběhy.

„Existuje jedna stará báseň o člověku, který se snažil předběhnout Boha," pokračoval Henry. „Nebeský ohař se jmenuje. Duddits nebyl bůh - Bůh odpusť -, ale byl náš ohař. Ať jsme běželi, jak rychle a jak daleko jsme chtěli, nikdy -"

„Nikdy jsme nemohli uniknout z pavučiny snů, je to tak?" dokončil Jonesy. „Ani jeden z nás. A pak přišli oni. Byrum. Přihloupelé spory ve vesmírných lodích, postavených jinou rasou. Nebo byli něco víc?"

„Myslím, že tohle se asi nikdy nedozvíme. Loni na podzim jsme dostali odpověď jen na jednu otázku. Celá staletí jsme vzhlíželi ke hvězdám a ptali se, jestli jsme ve vesmíru sami. Tak teď tedy víme, že nejsme. Vážně důvod k oslavám, co? Gerritsen... vzpomínáš si na Gerritsena?"

Jonesy přikývl. Samozřejmě, že si na Terryho Gerritsena vzpomínal. Psycholog amerického námořnictva, velitel wyominského vyšetřovacího týmu, pořád samé srandičky, jak je to pro Strýčka Sama typické, že ho převedel na místo, kde se nejbližší voda nachází v dobytčím bahništi

Larse Killborna. Henry se s Gerritsenem sblížil - a byl by se s ním i sprátelil, jen kdyby to situace dovolovala. S Jonesym i s Henrym se ve Wyomingu sice zacházelo slušně, ale rozhodně ne jako s hosty. Přesto byli Henry Devlin a Terry Gerritsen kolegové a taková věc hodně znamená.

„Gerritsen začínal s předpokladem, že se nám dostalo odpovědi na dvě otázky: že nejsme ve vesmíru sami a že nejsme ve vesmíru jediné inteligentní bytosti. Tvrdě jsem pracoval na tom, abych ho přesvědčil, že ten druhý postulát je postavený na chybné logice, takový domek na pohyblivém písku. Nejsem si jistý, jestli jsem uspěl, ale možná jsem aspoň zasel semínko pochybnosti. Ať jsou byrum cokoli, rozhodně to nejsou stavitelé kosmických lodí, a rasa, která ty lodě postavila, už nemusí existovat. Anebo se klidně mohla proměnit v byrum."

„Pan Šedý nebyl hloupý."

„Jakmile se ti dostal do hlavy, tak ne, s tím bych souhlasil. Pan Šedý byl ty, Jonesy. Ukradl tvoje emoce, tvoje vzpomínky, tvoji chuť na slaninu -"

„Dnes už bych ji nepozřel."

„To mě nepřekvapuje. Ukradl v podstatě celý základ tvé osobnosti. Včetně nejrůznějších podvědomých vrtochů. Tu část tvého já, která zbožňuje horory Maria Bavy a westerny Sergia Leoneho, která si libuje ve strachu a násilí... a musíš uznat, že pan Šedý tyhle věci miloval. Proč by taky ne? Jsou to primitivní nástroje, vhodné k přežití. A on, jakožto poslední svého druhu uprostřed nepřátelského prostředí, se snažil využít všeho, co se mu dostalo pod ruku."

„Blbost." Na Jonesym bylo jasně vidět, jak je touto představou znechucen.

„Žádná blbost. V Dře ve zdi jsi viděl jen to, co jsi čekal, že uvidíš, to znamená emzáka z Akt X říznutého Blízkými setkáními třetího druhu. Vdechl jsi byrus... nepochybuju, že aspoň k minimálnímu fyzickému kontaktu došlo... jenže jsi byl dokonale imunní. Stejně jako dobrých padesát procent celého lidstva, jak dnes víme. Nakazil ses jenom jejich záměrem... slepým příkazem. Sakra, ani pro to nemáme slovo, protože nemáme slovo pro ně. Ale myslím, že se to do tebe dostalo

jen proto, že jsi věřil, že to tam je."

„Snažíš se mi namluvit," odpověděl Jonesy se zrakem upřeným přes hlavu svého spícího synka, „že jsem málem zničil lidskou rasu, protože ve mě přetrvává bůhvíjaké trauma z dětství?"

„Vůbec ne," namítl Henry. „Kdyby to bylo jen v tom, tak by to odeznělo. Vytratilo by se to a tobě by zůstalo jen... okno, díra v paměti. Jenže to se nestalo, v tobě se představa pana Šedého zachytila jako moucha v pavučině."

„V pavučině snů."

„Přesně tak."

Oba zmlkli. Za chvíli je zavolá Carla a oni si pod modravým krunýřem nekonečně prostupného nebe půjdou sníst buřty a hamburgery s bramborovým salátem a vodním melounem.

„A chceš mi říct, že to všechno byla náhoda?" zeptal se Jonesy. „Že se prostě náhodou zřítily v Jeffersonovu traktu, když jsem tam náhodou byl já? A vlastně nejen já. I ty a Peter a Bobo. A taky Duddits, pouhých pár set mil na jih, na to nesmíme zapomínat. Protože to byl on, kdo nás držel pohromadě."

„Duddits byl vždycky takový dvojsečný meč," odvětil Henry. „Na jedné straně Josie Rinkenhauerová - Duddits zachránce. Na druhé straně Richie Grenadeau - Duddits zabiják. Nicméně k tomu zabíjení potřeboval nás. Tím jsem si jistý. My totiž měli mnohem hlubší podvědomí než on. My obstarali nenávisť a strach - strach, že nás Richie opravdu dostane, tak jak nám to slíbil. My v sobě vždycky měli mnohem víc temnoty než Duds. Jeho představy nečestného jednání nesahaly dál než k tomu, že někomu táhnul při hře nazpátek, a i to spíš jen z legrace než z opravdové zášti. I když... vzpomínáš si, jak mu Pete jednou stáhl čepici přes oči a Duds napochodoval do zdi?"

Jonesy si tu příhodu matně vybavoval. Stalo se to v nákupním středisku. Když byli malí, chodívali tam každou chvíli. Pořád na prd, den jako den.

„Nějakou dobu potom Pete pokaždé prohrál, když jsme hráli Dudditsovu hru. Duddits mu pořád tahal nazpátek, ale nikdo z nás si ty dvě věci nespojil. Nejspíš jsme si mysleli, že je to prostě shoda okolností, ale ve světle všeho toho, co vím dnes, mám nutkání o tom pochybovat."

„Myslíš, že i Duddits věděl, že odplata je pěkná děvka?"

„Naučil se to od nás, Jonesy."

„Takže Duddits poskytl panu Šedému opěrný bod v mojí mysli."

„Jo, ale zároveň ho poskytl i tobě - dal ti místo, kde jsi se mohl před panem Šedým ukrýt. Na to nezapomínej."

Ne, pomyslel si Jonesy, na to nikdy nezapomenu.

„Všchno u nás začalo Dudditsem," pokračoval Henry. „Jsme prostě jiní, Jonesy, už od té chvíle, co jsme ho poznali. Sám víš, že to tak je. Ta věc s Richiem Grenadeauem byla prostě jen důležitější než ty ostatní, proto tak vystupovala do popředí. Ale když trochu zavzpomínáš, určitě zjistíš, že podobných, i když drobnějších záležitostí tě potkala spousta. Jsem si tím jistý."

„Defuniak," zamumlal Jonesy.

„Kdo je to?"

„Jeden žák, kterého jsem těsně před tou nehodou přistihl při podvádění. Vlastně jsem na něj přišel i přesto, že jsem tam v den té písemky vůbec nebyl."

„Vidíš? Ale nakonec to byl Duddits, kdo tomu šedému zmetkovi zlámal vaz. A to není všechno: Myslím, že tam na Východní silnici mi Duddits zachránil život. Je podle mě dost dobře možné, že když na nás ten Kurtzův nohsled nakoukl dozadu do hummeru - myslím úplně poprvé -, ozval se mu v hlavě Dudditsův hlásek, který

mu našeptal: „Nedělej si vrásky, pardále, můžeš si jít po svém, tihle dva jsou mrtví.“

Ale Jonesy se nemohl zbavit té dřívější myšlenky. „A máme snad věřit tomu, že když se s námi spojilo byrum - ze všech lidí na světě právě s námi -, byla to taky jenom náhoda? Protože Gerritsen tomu věří. Nikdy to sice neřekl nahlas, ale bylo jasné vidět, co si o tom myslí.“

„A proč ne? Jsou vědci, géniové jako Stephen Jay Gould, kteří zastávají názor, že náš vlastní druh existuje jedině díky ještě delšímu a mnohem nepravděpodobnějšímu řetězu náhod.“

„A ty tomu věříš taky?“

Henry zvedl ruce. Nenapadalo ho, jak odpovědět, aniž by se při tom dovolával Boha, který se mu během posledních několika měsíců opět začal vracet do života. Pokradmu, zadními dvířky a uprostřed tolika bezesných nocí. Ale bylo opravdu třeba dovolávat se onoho starého deus ex machina, aby to všechno dávalo smysl?

„Já věřím, že Duddits jsme my, Jonesy. Venfant c'est moi... toi... tout le monde. Rasa, druh, rod; game, set a zápas. My všichni dohromady jsme Duddits, a když si to uvědomíš, naše nejušlechtlejší snahy se scvrknou na to, jak si dávat pozor na žlutou brašničku a jak se naučit správně si nazouvat boty - so antá, antá nysku. Naše nejzákeřnější tahy nejsou v podstatě nic víc, než že schválně posouváme ostatním figurky nazpátek, a pak ze sebe děláme hlupáky.“

Jonesy ho fascinovaně pozoroval. „Teď nevím, jestli to mám brát jako povzbuzení, anebo se toho děsit.“

„Ono je to v podstatě jedno.“

Jonesy se nad tím zamyslel, pak se zeptal: „Jestli jsme všichni Duddits, tak kdo nám bude zpívat? Kdo nám zazpívá ukolébavku a pomůže nám usnout, když nám bude smutno nebo budeme mít strach?“

„O to se přece stará Bůh,“ odpověděl Henry a nejradši by se za to nakopl. I přes všechny vnitřní zákazy mu to přece jen vyklouzlo.

„A kdo zabránil tomu poslednímu sračkotchoři, aby vlezl do šachty 12? Taky Bůh? Protože kdyby se ta věc dostala do vody -“

Technicky vzato byl posledním sračkotchořem ten, co se vylíhl uvnitř Perlmuttera, ale jinak to byl dobrý postřeh, tak proč se pitvat v detailech?

„Byl by z toho malér, to nepopírám; Boston by se asi na pár let přestal hádat, jestli přestavět, nebo nepřestavět Fenway Park. Ale že by nás to zničilo? To si nemyslím. Byli jsme pro ně noví. Pan Šedý to poznal sám na sobě; jestli ty záznamy, co s tebou pořídili v hypnóze -“

„Vůbec mi je nepřipomínej.“ Jonesy si poslechl dva z nich a byl přesvědčený, že to byla ta největší chyba, kterou za dobu svého pobytu ve Wyomingu udělal. Slyšet sebe samotného mluvit, jako mluvil pan Šedý - v hypnóze se z něj vlastně stal pan Šedý -, bylo totéž jako naslouchat zlovolnému duchovi. Čas od času ho napadalo, že je možná jediný muž na světě, který skutečně chápe, jaké to je být znásilněn. Na některé věci je lepší zapomenout.

„Promiň.“

Jonesy mávl rukou, aby dal najevo, že je to v pořádku - nic se nestalo -, ale viditelně zbledl.

„V podstatě jsem chtěl říct asi tolik, že víceméně celý náš druh žije v pavučině snů. Víím, že to zní pitomě, takový falešný transcendentalismus, navíc ten výraz pavučina snů úplně tahá za uši, jenže my pro to prostě nemáme slova. Nakonec určitě vymyslíme, jak to pojmenovat, ale do té doby bude muset pavučina snů postačit.“

Henry se otočil za sebe. Jonesy trochu poposadil Noela na svém klíně a udělal totéž. Nad dveřmi do chaty visela pavučina snů. Henry jim ji přivezl darem a Jonesy ji okamžitě pověsil, jako katolický rolník, který v dobách upírů přibíjel na dveře své chajdy krucifix.

„Možná je to k tobě nějak přitahovalo," prohodil Henry. „K nám. Stejně jako se kytky otáčejí za sluncem, nebo jako se vyrovnají železné piliny, když ucítí tah magnetu. Ale těžko říct, byrum se od nás hrozně liší."

„Myslíš, že se vrátí?"

„Jistě," přikývl Henry. „Oni, nebo jiní."

Pohlédl na modré nebe toho pozdně letního dne. Odkudsi z dálky, ve směru od přehrady Quabbin, se ozval skřek orla. „Na to můžeš klidně vsadit boty. Ale nebude to dneska."

„Chlapi!" zavolala Carla. „Oběd!"

Henry vzal od Jonesyho Noela. Na okamžik se jejich ruce dotkly, jejich oči se dotkly, jejich mysli se dotkly - na okamžik spatřili nit. Henry se usmál. Jonesy jeho úsměv opětoval. Pak sešli ze schodů a bok po boku se vydali přes trávník, Jonesy s drobným kulháním, Henry se spícím děckem v náruči, a v tu chvíli pro ně jedinou temnotu představovaly stíny, jež se za nimi táhly trávou.

Lovell, Maine
29. května 2000

POZNÁMKA AUTORA

Nikdy pro mě psaní nebylo tak příjemné jako při práci na Pavučině snů (16. listopadu 1999 - 29. května 2000). Během těch více než šesti měsíců jsem musel snášet spoustu fyzického nepohodlí, ale i tak mě kniha naprosto uchvátila. Čtenář sám uvidí, že kousky toho fyzického nepohodlí mě pronásledovaly až do samotného příběhu, ale ze všeho nejvíc si vzpomínám na ono úžasné uvolnění, které nám živé sny přinášejí.

Pomohla mi spousta lidí. V první řadě má žena Tabitha, která jednoduše odmítla nazývat tento román jeho původním jménem, jež znělo Rakovina. Připadalo jí to odporné, a navíc se jí zdálo, že tím jen přivolávám smůlu a problémy. Nakonec jsem přijal její názor za svůj, a ona už o románu nemusí mluvit jako o „té knize“ nebo „té o těch lasičkách“.

Rovněž jsem zavázán Billu Pulovi, který mě vzal na projížďku kolem přehrady Quabbin, a jeho společníkům, Peterovi Baldraccimu, Terrymu Campbellovi a Joeovi McGinnovi. Jiná skupinka, která by si patrně nepřála být jmenována, mě v humvee vyvezla za základnu Národní letecké gardy, a dokonce mě bláhově pustili za volant, protože s tou mrchou prý nemůžu nikde uváznout. Neuvázl jsem, ale bylo to o fous. Vrátil jsem se celý od bahna a šťastný. Taky by asi rádi, abych vám řekl, že hummery jsou lepší v blátě než ve sněhu; trochu jsem jejich schopnosti přibarvil, aby vyhovovaly mým záměrům v příběhu.

Můj dík patří také Susan Moldowové a Nan Grahamové ze Scribneru, Chucku Verrillovi, který knihu opravoval, a Arthuru Greenovi, který ji připravoval na trh. A nesmím zapomenout na Ralpa Vicinanzu, mého agenta pro zahraniční práva, který přišel přinejmenším na šest způsobů, jak francouzsky říct „Není tu žádná infekce“.

Ještě poslední poznámka. Tento román jsem napsal za pomoci toho nejlepšího textového editoru na světě, totiž plnicího pera Waterman. Také díky němu jsem se během psaní prvního rukopisu téhle ne právě krátké knihy sžil s jazykem natolik, jak se mi to už dlouhá léta nepovedlo. Jednu noc (při výpadku proudu) jsem pracoval dokonce při svíčce. Takových příležitostí se vám v jedenadvacátém století mnoho nenaskytne, proto je třeba si jich cenit.

A těm z vás, kteří jste dospěli až sem, děkuji za to, že jste si přečetli můj příběh.

Stephen King

PAVUČINA SNŮ
Stephen King

Z anglického originálu Dreamcatcher,
vydaného nakladatelstvím Scribner, New York v roce 2001
přeložil David Petrů

Vydalo nakladatelství Pavel Dobrovský - BETA
ve spolupráci s nakladatelstvím Euromedia Group k. s. - Knižní klub
Sazba: SF SOFT, Praha
Tisk UEBERREUTER PRINT, spol. s r. o., Pohořelice
Praha **2002**

V y d á n í p r v n í

